

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

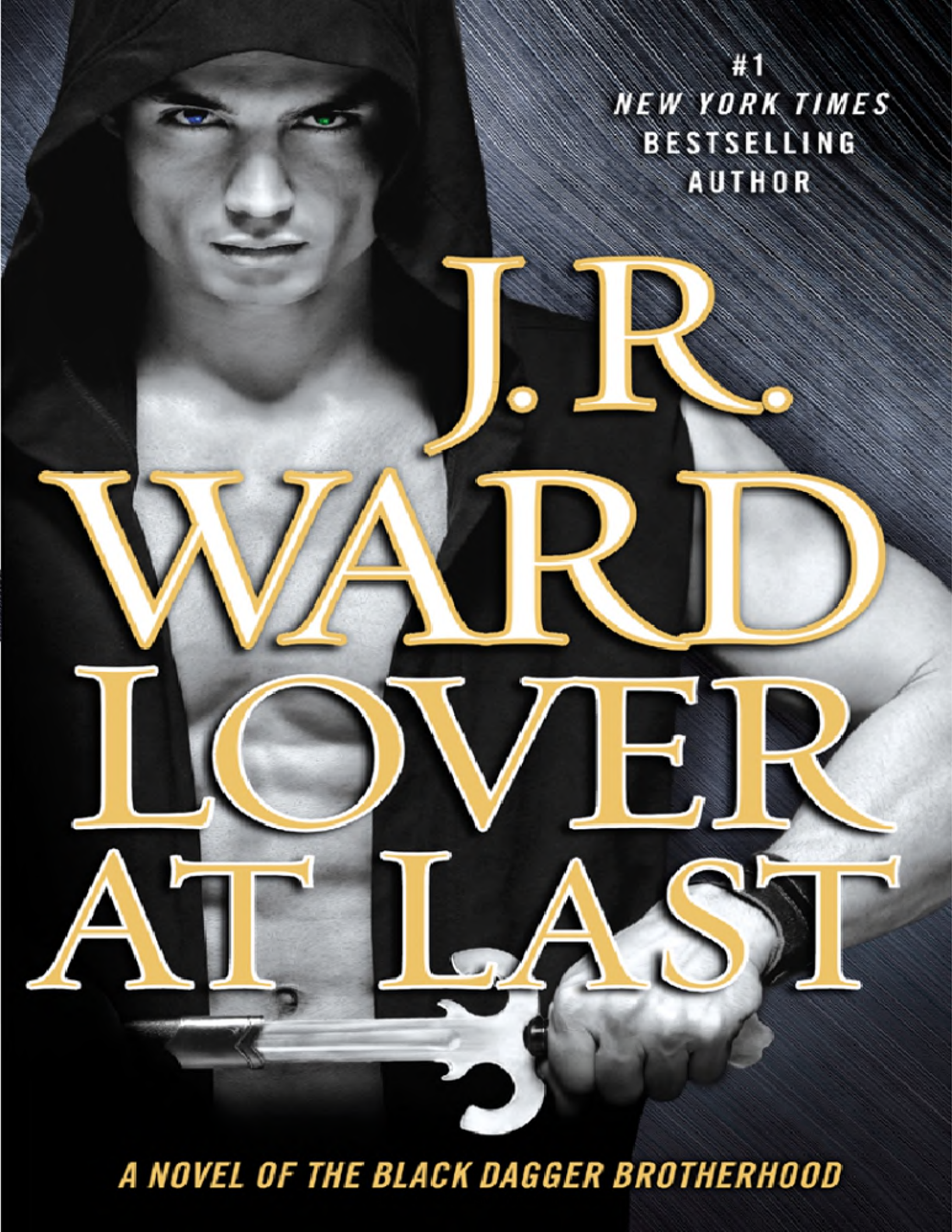
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a black and white photograph of a man with intense eyes, one blue and one green, wearing a dark hood. He is holding a dagger with a crossguard. The text is overlaid on this image.

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R.R. WARD LOVER AT LAST

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

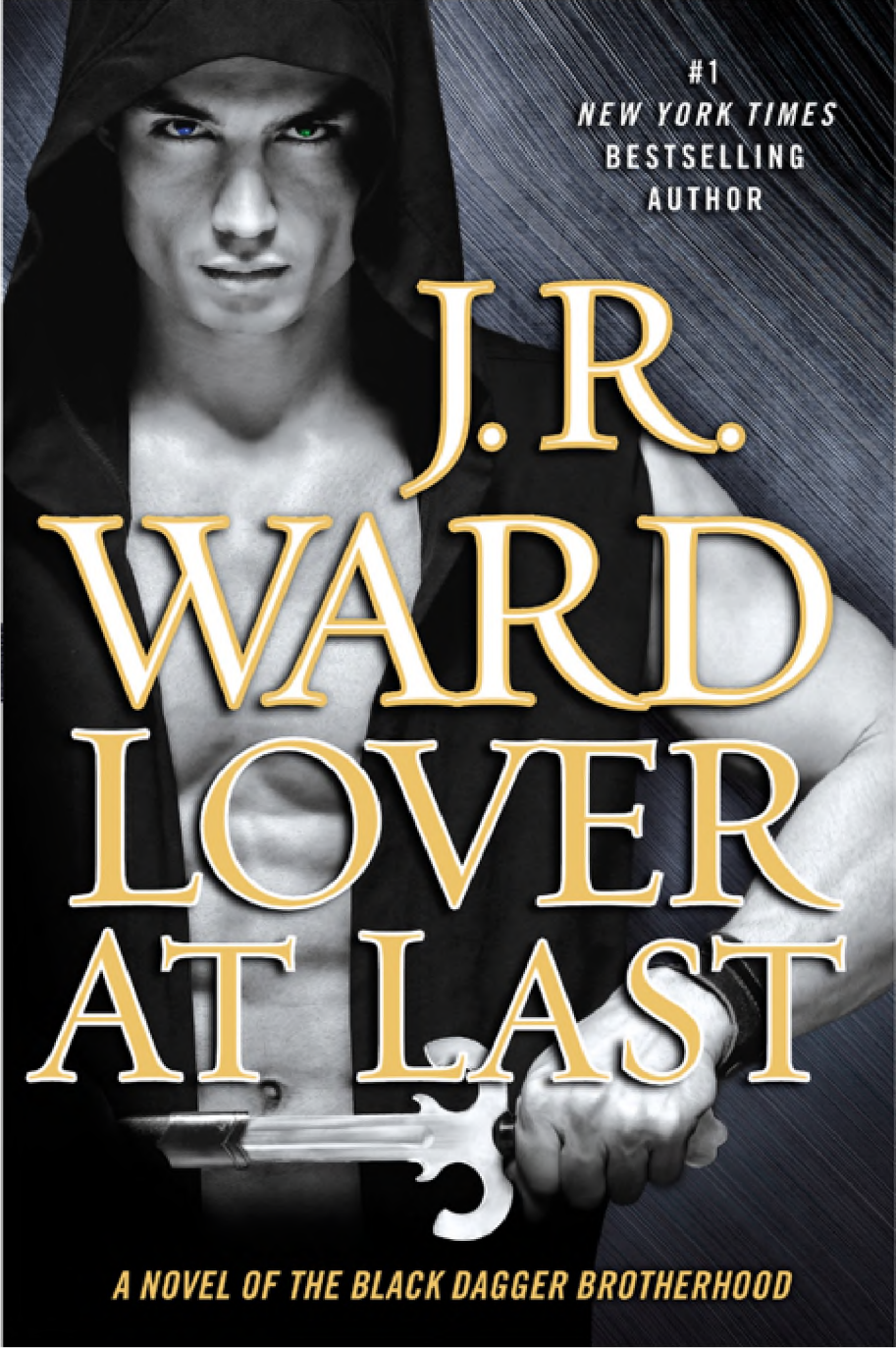
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R. WARD LOVER AT LAST

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

J.R.WARD

LOVER

SONUND

A

**BİR KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ
ROMANI**

New American Library

SİZE ADANMIŞTIR:
İKİNİZE-
UYGUNSUZ BİR CİDDİYETSİZLİK RISKİNİ
GÖZE ALARAK, ZAMANLA İLGİLİ-
VE HIÇ KİMSE BUNU İKİNİZDEN DAHA FAZLA HAK
ETMİYOR.

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz minnettarlığımızla ve Cellie'lere bir selamla!

Tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim: Steven Axelrod, Kara Welsh, Claire Zion ve Leslie Gelbman. New American Library'deki herkese de teşekkür ederim - bu kitaplar gerçekten bir ekip çalışması.

Tüm Modlarımıza yürekten yaptığınız her şey için teşekkür ederiz!

Waud Ekibine sevgilerimle - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu siz olmadan gerçekleşemezdi.

Bunların hiçbiri şu kişiler olmadan mümkün olamazdı: danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren harika annem ki ona borcumu asla ödeyemem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler); ve sevgili dostlarım.

Ve tabii ki WriterDog'un iyi yarısı.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe bıçak saplanması vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Erkeklerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç etkileşimleri yoktur, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin kan ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmışlardır ve bu uygulama Kardeşler tarafından eski haline getirilmiştir.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (pr. n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (pr. n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n veya v): Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işleyişinin veya hak sahipliğinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasına atıfta bulunan bir terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması, söz konusu dikkatsizliğin bilinmeyen üçüncü şahıslar tarafından suç teşkil eden gezintilerle sonuçlanması, bir hyslop'tur.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj.) Gevşek bir şekilde "en sevgili" olarak çevrilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri pigmentasyonunu kaybeder, ta ki sarışın, allıksız ve soluk gözlü olana kadar. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (n.) Cinsel hünerleriyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, bir erkeği ifade eder

doğüstü boyut ve cinsel dayanıklılık.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihhtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiğı doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamandışı bir alemde yaşar ve geniş yetkilere sahiptir.

Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahip.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının tüm yönlerini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

symphath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak verdiği güç uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. Kısa süreli olması kaydıyla, insanların anılarını soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Yaşam beklentisi bin yıldan fazladır, hatta bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

PRELUDE

Q Lohstrong'un oğlu huinn, ailesinin evine büyük ön kapıdan girdi. Eşikten adımını atar atmaz evin kokusu burnuna doldu. Limon cilası. Balmumu mumları. Taze

Köpekçinin her gün bahçeden getirdiği çiçekler. Parfüm-annesinin. Kolonya-babasının ve kardeşinin. Tarçınlı sakız-kız kardeşinin.

Glade şirketi böyle bir oda spreyi yapsaydı, adı Eski Para Çayırı gibi bir şey olurdu. Ya da Şişman Banka Hesabı Üzerinde Gündoğumu.

Ya da belki de her zaman popüler olan Biz Herkesten Daha İyiyiz.

Yemek odasından uzak sesler geliyordu; sesli harfler pırlanta gibi yuvarlak, sessiz harfler saten kurdeleler gibi yumuşak ve uzun çıkıyordu.

"Oh, Lillie, bu çok güzel, teşekkür ederim," dedi annesi sunucuya. "Ama bu benim için çok fazla. Solange'a da bu kadar vermeyin. Ağırlaşıyor."

Ah, evet, annesinin bir sonraki nesle uyguladığı perma-diyet: Glymera dişilerinin yan döndüklerinde gözden kaybolmaları gerekiyordu, her bir çıkık köprücük kemiği, çökük yanak ve kemikli üst kol bir tür berbat onur nişanı gibiydi.

Sanki ateşten bir maşaya benzemek sizi daha iyi bir insan yapacakmış gibi.

Ve Scribe Virgin, kızınız sağlıklı gibi görünseydi.

"Ah, evet, teşekkür ederim Lilith," dedi babası sakın bir sesle. "Benim için biraz daha, lütfen."

Qhuinn gözlerini kapadı ve vücudunu ileri adım atmaya ikna etmeye çalıştı. Bir adımdan diğerine. O kadar da zor değildi.

Brendi kokulu yeni Ed Hardy tekmeleri bu öneriyi orta parmakla geçiştirdi. Öte yandan, o yemek salonuna girmek pek çok açıdan canavarın karnını doyurma zamanıydı.

Çantasının yere düşmesine izin verdi. En iyi arkadaşı Blay'in evinde geçirdiği birkaç gün ona iyi gelmişti, bu evdeki havasızlığa bir ara vermişti. Ne yazık ki, yeniden girişteki yanma o kadar kötüydü ki, ayrılmanın maliyet-fayda oranı neredeyse eşitti.

Tamam, bu çok saçmaydı. Burada cansız bir nesne gibi durmaya devam edemezdi.

Yan duvara dönerek, kapının hemen yanında duran antika boy aynasına doğru eğildi. Çok düşünceli. Aristokrasinin iyi görünme ihtiyacına çok uygun. Bu sayede ziyaretçiler, uşak palto ve şapkaları kabul ederken saçlarını ve kıyafetlerini kontrol edebiliyordu.

Ona bakan genç trans-öncesi yüz, düzgün hatlara, iyi bir çene çizgisine ve itiraf etmeliydi ki, yaşlandığında çıplak tene ciddi zararlar verebilecekmiş gibi görünen bir ağza sahipti. Ya da belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Saçları Kazıklı Voyvoda'ya benziyordu, başındaki sivri uçlar dimdik duruyordu. Boynunda bir bisiklet zinciri vardı - Urban Outfitters'dan alınmış bir zincir değil, daha önce on iki vitesli bisikletini motive eden bir zincir.

Her şey eşitken, içeri zorla girmiş ve gümüş, mücevher ve taşınabilir elektronik eşya avlamak için ortalığı dağıtmaya hazırlanan bir hırsıza benziyordu.

İşin ironik yanı, Goth saçmalığının aslında görünüşünün ailesi için en rahatsız edici kısmı olmamasıydı. Aslında, soyunabilir, kışına bir aydınlatma armatürü asabilir ve birinci katta Jose Canseco'yu oynayarak koşabilirdi.

Sanat ve antikalar, gerçek sorunun ailesini ne kadar kızdırdığının yanına bile yaklaşamaz.

Gözleriydi.

Bir mavi. Bir yeşil. Oopsy.

Kötü.

Glymera kusurları sevmezdi. Ne porselenlerinde ne de gül bahçelerinde. Duvar kağıtlarında, halılarında ya da tezgahlarında değil. Ne iç çamaşırlarının ipeğinde, ne blazer ceketlerinin yününde, ne de elbiselerinin şifonunda.

Ve kesinlikle çocuklarında asla.

Kız kardeşi iyiydi - aslında var olmayan "küçük kilo problemi" ve geçiş sürecinin iyileştiremediği peltekliliği dışında -oh, ve annelerinin kişiliğine sahip olduğu gerçeği. Ve bunu düzeltmek mümkün değildi. Öte yandan, erkek kardeş gerçek bir yıldızdı, fiziksel olarak mükemmel, ilk doğan oğul, aile tarafından kendisi için seçilen bir dişiyle çok nazik, inlemeyen, terlemeyen bir durumda üreyerek aile soyunu devam ettirmeye hazırdı.

Sperm alıcısı çoktan ayarlanmıştı. Geçiş sürecinden geçer geçmez onunla çiftleşecekti-

"Nasıl hissediyorsun oğlum?" diye sordu babası tereddütle.

"Yorgunum efendim," diye cevap verdi derin bir ses.

"Ama bu yardımcı olacak."

Qhuinn'in omurgasında bir ürperti belirdi. Bu ses kardeşinin sesine benzemiyordu. Çok fazla bas. Çok erkeksi. Çok...

Vay anasını, adam dönüşüm geçirmiş.

Şimdi Qhuinn'in Ed Hardys'i programa uyararak onu yemek odasını görebileceği kadar ileriye götürdü. Babası masanın başındaki koltuğundaydı. Tamam. Anne masanın ayak ucunda, mutfak kapısının karşısındaki koltuğundaydı. Tamam. Kız kardeşi odanın dışına bakıyor, aklıktan tabağının altın kenarını yalıyordu. Tamam.

Sırtı Qhuinn'e dönük olan erkek SOP'nin bir parçası değildi.

Luchas, Qhuinn'e bir köpek tarafından yaklaşıldığında ve eşyalarını alıp Blay'e gitmesi söylendiğinde olduğu boyutun iki katıydı.

Bu tatili açıklıyordu. Babasının sonunda yumuşadığını ve Qhuinn'in haftalar önce yaptığı talebi kabul ettiğini düşünmüştü. Ama hayır, adam sadece Qhuinn'in evden gitmesini istemişti çünkü gen havuzunun altın çocuğunda bir değişiklik olmuştı.

Civcivi kardeşi mi yumurtlamıştı? Kan için kimi kullanmışlardı-

Hiçbir zaman gösterişçi bir tip olmayan babası elini uzattı ve Luchas'ın koluna garip bir şekilde vurdu. "Seninle çok gurur duyuyoruz. Mükemmel görünüyorsun."

Qhuinn'in annesi, "Öyle," diye söze girdi. "Mükemmel. Kardeşin mükemmel görünmüyor mu

Solange?" "Evet, öyle. Mükemmel."

Lohstrong, "Benim de size bir hediyem var," dedi.

Erkek, spor ceketinin iç cebine uzandı ve beyzbol topu büyüklüğünde siyah kadife bir kutu çıkardı.

Qhuinn'in annesi ağlamaya başladı ve gözlerinin altını sildi.

"Bu senin için, değerli oğlum."

Kutu beyaz şam masa örtüsünün üzerinden kaydırıldı ve ağabeyi kutuyu alıp kapağını açarken artık kocaman olan elleri titredi.

Qhuinn fuayede altın renginin parıltısını yakaladı.

Masadaki herkes sessizleşirken, anneleri dab-dab'a devam ederken ve hatta babaları bile buğulanırken, erkek kardeşi açıkça bunalmış bir şekilde mühür yüzüğüne baktı. Kız kardeşi de ekmek sepetinden gizlice bir ekmek aldı.

Luchas ağır altın yüzüğü işaret parmağına takarken, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

"Uyuyor, değil mi?" Lohstrong sordu.

"Evet, efendim. Mükemmel."

"Aynı beden giyiyoruz o zaman."

Tabii ki öyle.

O anda babaları gözlerini kaçırdı, sanki gözbebeklerinin hareketinin görüşünü kaplayan gözyaşı parıltısını yok etmesini umuyormuş gibiydi.

Qhuinn'i yemek odasının dışında gizlenirken yakaladı.

Kısa bir tanıma parıltısı oldu. Hi-how're- değil ya da "oh-iyi-diğer-oğlumun-evi" gibi. Daha çok çimenlerin arasında yürürken bir köpek pisliği yığınının çok geç fark edip ayağınızın içine düşmesini engellemek gibi.

Erkek, Qhuinn'i dışarıda bırakarak ailesine bakmaya devam etti.

Belli ki Lohstrong'un en son istediği şey böylesine tarihi bir anın mahvolmasıydı ve muhtemelen bu yüzden nazardan korunmak için el işaretleri yapmamıştı. Genellikle evdeki herkes Qhuinn'i gördüğünde bu ritüeli yerine getirirdi. Bu gece yapmadı. Daddio diğerlerinin bilmesini istemiyordu.

Qhuinn çantasının yanına gitti. Ağırılığı omzuna yükleyerek ön merdivenlerden odasına çıktı. Annesi genellikle hizmetkârların odasını kullanmasını tercih ederdi ama bu, oradaki tüm sevgiyi kesip atması gerektiği anlamına geliyordu.

Odası diğerlerinden olabildiğince uzakta, sağ taraftaydı. Sık sık neden tamamen bir adım atıp onu köpeklerin yanına koymadıklarını merak ederdi ama o zaman da personel muhtemelen işi bırakırdı.

Kendini eve kapatarak giysilerini çıplak zemine bıraktı ve yatağına oturdu. Tek parça valizine bakarken, içinde ıslak bir mayo olduğu için çamaşırları bir an önce yıkaması gerektiğini düşündü.

Hizmetçiler onun kıyafetlerine dokunmayı reddediyordu, sanki içindeki şeytan kot pantolonunun ve tişörtünün liflerinde kalmıştı. İşin iyi tarafı, resmi etkinliklerde asla hoş karşılanmıyordu, bu yüzden gardırobu sadece yıka ve giy, bebek

Ed Hardy'lerine bakıp bağcıkların tam ortasında birkaç damla su olduğunu fark ettiğinde ağladığını anladı.

Qhuinn asla bir yüzük alamayacaktı. Ah, kahretsin... bu acıttı.

Telefonu çaldığında avuç içleriyle yüzünü ovuyordu. Motorcu ceketinden çıkardığı şeye odaklanabilmek için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldı.

Aramayı kabul etmek için gönder tuşuna bastı ama cevap vermedi.

"Az önce duydum," dedi Blay bağlantının öbür ucundan. "Nasılsın?"

Qhuinn cevap vermek için ağzını açtı, beyni her türlü cevabı öksürüyordu: "Çok güzel bir jim-dandy." "En azından ben kardeşim gibi 'şişman' değilim." "Hayır, kardeşimin biriyle yatıp yatmadığını bilmiyorum."

Onun yerine, "Beni evden çıkardılar. Geçiş lanetlememi istemediler. Sanırım işe yaradı, çünkü adam bunu iyi atlatmış gibi görünüyor."

Blay usulca küfretti.

"Oh, ve yüzüğünü şimdi aldı. Babam ona... yüzüğünü verdi."

Üzerinde aile arması bulunan mühür yüzük, iyi soydan gelen tüm erkeklerin soylarının değerini kanıtlamak için taktıkları bir semboldü.

"Luchas'ın bunu parmağına takışını izledim," dedi Qhuinn, sanki keskin bir bıçak alıp kollarının iç kısımlarına doğru çekiyormuş gibi hissederek. "Mükemmel oturdu. Harika görünüyor. Bilirsin işte... nasıl olmaz ki-"

O anda ağlamaya başladı.

Kendini kaybetti.

Korkunç gerçek şuydu ki, karşı kültürün altında ailesinin onu sevmesini istiyordu. Kız kardeşi ne kadar titiz, erkek kardeşi ne kadar bilgin, anne babası ne kadar çekingen olsa da, dördünün arasındaki sevgiyi görüyordu. Aralarındaki sevgiyi hissetti. Bu bireyleri birbirine bağlayan bir bağ, bir kalpten diğerine uzanan görünmez bir ipti.

Bir diğeri, sıradan şeylerden gerçek, ölümcül dramlara kadar her şeyi önemsemenin bağlılığı. Ve bu bağdan daha güçlü olan tek şey... bu bağın dışında kalmanın nasıl bir şey olduğuydu.

Hayatının her lanet günü.

Blay'in sesi sarsıntıyı yarıp geçti. "Senin için buradayım. Ve çok üzgünüm....Senin için buradayım....Sadece aptalca bir şey yapma, tamam mı? İzin ver geleyim-"

İpler ve duş başlıklarıyla ilgili şeyler düşündüğünü bilmek Blay'e kalsın.

Aslında, boştaki eli çoktan güzel, güçlü bir naylon dokumadan yaptığı derme çatma kemere gitmişti - çünkü ailesi ona kıyafet için fazla para vermiyordu ve sahip olduğu düzgün kemer yıllar önce kırılmıştı.

Uzunluğu serbest bırakarak banyosunun kapalı kapısına doğru baktı. Tek yapması gereken şeyi duştaki armatüre bağlamaktı -Tanrı biliyordu ki bu su boruları eski güzel günlerde, eşyaların biraz ağırlık taşıyabilecek kadar güçlü olduğu zamanlarda döşenmişti. Üzerinde durabileceği ve sonra altından tekmeleyebileceği bir sandalyesi bile vardı.

"Gitmeliyim-"

"Qhuinn? Sakın yüzüme kapatma - sakın yüzüme kapatmaya cüret etme-"

"Dinle, dostum, gitmeliyim-"

"Hemen geliyorum." Blay kıyafetlerini giyiyormuş gibi arka planda çok fazla kanat çırpıyor. "Qhuinn! Telefonu kapatma-Qhuinn...!"

BİR

MEVCUT GÜN

"N "Ah, bu lanet olası bir kırbaç."

Jonsey otobüs durağında yanına çömelmiş olan aptala baktı. İkili üç saattir pleksiglas gerbil kafesinde park halindeydi. En azından.

Gerçi bu tür yorumlar birkaç günlük bir mesele gibi görünmesine neden olmuştu.

Ve bunu haklı bir cinayet haline getireceklerdi. "Sen beyaz bir çocuksun, bunu biliyor musun?" Jonsey işaret etti. "Ne dedin?"

Tamam, üç yıl bekledim diyelim. "Kafkasyalı, dostum. Yazın güneş kremi kullanman gerektiği gibi. Benim gibi değil."

"Her neyse, dostum, şu arabaya bak-"

"Neden mahalledenmişsin gibi konuşuyorsun? Aptal gibi davranıyorsun, yo."

Bu noktada, sadece gecenin bitmesini istiyordu. Hava soğuktu, kar yağıyordu ve burada Vanilla Ice'la kalmak için kimi kızdırdığını merak ediyordu.

Aslına bakarsanız, bu saçmalıktan tamamen çekilmeyi düşünüyordu. Caldwell'de iyi para kazanıyordu; ıslahevinde işlediği cinayetler yüzünden girdiği hapisten çikalı iki ay olmuştu; en son isteyeceği şey

ilgilendiğim şey, kelime dağarcığıyla sokakta itibar kazanmaya kararlı beyaz bir kaltakla takılmaktı.

Bir de bulundukları Richie Rich mahallesi vardı. Tek bildiği, burada saat ondan sonra sokağa çıkmanın yasak olduğuna dair bir yönetmelik olduğuydu.

Bunu neden kabul etmişti ki?

"Will. Sen. Lütfen. Bak. Bak. Şuna. Güzel. Otomobile."

Jonsey adamı susturmak için başını çevirdi ve sığınaktan dışarı eğildi. Savrulan kar gözlerine dolunca küfretti. Kışın lanet olası New York'un taşrası. Taşaklarını buzla kaplayacak kadar soğuk-

Merhaba.

Sığ bir park yerinin karşısında, pırıl pırıl, grafitisiz, yirmi dört saat açık bir CVS'nin tam önünde, gerçekten de çok tatlı bir kırbaç vardı. Hummer tamamen karartılmıştı, hiçbir yerinde krom yoktu; ne tekerleklerinde, ne camlarının etrafında, ne de ızgarasında. Ve büyük gövdeliydi - ve tüm o süslemelere bakılırsa, şüphesiz içinde büyük bir motor vardı.

Araç, geldiği yerde sokaklarda görebileceğiniz türden bir şeydi, büyük bir satıcının aracı. Ama burası şehir merkezinden çok uzaktı, bu yüzden sadece bir siki varmış gibi görünmeye çalışan bir çatlaktı.

Vanilla-man sırt çantasını tek kayışla bağlayarak yukarı kaldırdı. "Kontrol edeceğim."

"Otobüs yakında geliyor." Jonsey saatine baktı ve biraz hüsnükuruntu yaptı. "Beş, belki on dakika."

"Hadi." "Güle

güle, pislik."

"Korktun mu yoksa?" SOB ellerini kaldırdı ve Paranormal Aktivite'ye başladı. "Oh, scurrrrrry-"

Jonsey silahını çıkardı ve namluyu o aptalın suratına indirdi. "Seni burada öldürmek benim için sorun değil. Bunu daha önce de yaptım. Yine yaparım. Şimdi geri çekil ve kendine bir iyilik yap. Kapa şu lanet çeneni."

Jonsey adamın gözleriyle karşılaştığında sonucun ne olacağı pek de umurunda değildi. Vur şu kaltağı. Onu vurma. Her neyse.

"Tamam, tamam, tamam." Bay Geveze geri çekildi ve otobüs durağından ayrıldı.

Teşekkür ederim. Lanet olsun.

Jonesy elindeki silahı bir kenara bıraktı, kollarını kavuşturdu ve otobüsün çıkacağı yöne baktı, sanki bunun bir faydası olabilirmiş gibi.

Lanet olası aptal.

Tekrar saatine baktı. Dostum, bu kadar saçmalık yeter. Eğer şehir merkezine giden bir otobüs buraya daha önce gelirse, binecek ve her şeyi siktir edecekti.

Alması söylenen sırt çantasını kaydırırken, içindeki kavanozun sert hatlarını hissetti. Çantayı anlıyordu. Ürünü taşradan mahalleye taşıyacaksa, evet. Ama kavanoz? Ona neden ihtiyacın vardı ki?

Tabii pudra değilse?

C-Rider, yani adamın kendisi tarafından bu iş için seçilmiş olması oldukça havalıydı. Ta ki Beyaz Çocuk'la tanışana kadar - ve o zaman özel olduğu fikri biraz güç kaybetti. Patronun talimatları açıktı: Dördüncü Cadde durağındaki adamlarla takıl. Son otobüsle banliyöye git ve bekle. Gün ağarmaya yakın seferler yeniden başladığında kırsal hatta aktarma yap. Warren County durağında in. Bir çiftlik arazisine kadar bir mil git.

C-Rider onlarla ve iş için orada olan diğer bir grup adamlarla buluşacaktı. Ya ondan sonra? Jonsey, Caldie'de sahneyi domine edecek yeni bir ekibin parçası olacaktı.

Bu boku severdi. C-Rider'a da saygım sonsuz, o orospu çocuğu çok sıkı biriydi: mahallede yükseklerdeydi; sinirliydi.

Ama eğer geri kalanı Vanilya gibi olsaydı-

Bir motorun gürültüsü, Caldwell Transit Authority'den herhangi bir şeyin nihayet ortaya çıktığını düşünmesine neden oldu ve ayağa kalktı-

"Hayatta olmaz," diye nefes aldı.

Karartılmış Hummer otobüs durağının hemen önüne yanaşmıştı ve camlar aşağıya indiğinde White Boy direksiyon başında çılgına dönmüştü ve bunun tek nedeni Cypress Hill'in gerçekten de bangır bangır çalıyor olması değildi.

"Atla! Hadi bin! Atla!"

"Ne bok yiyorsun sen?" Jonsey, cipin arkasından dolanıp yolcu koltuğuna atlarken bile kekeleydi.

Orospu çocuğu, böyle bir şeyi beceremeyecek kadar aptal değildi.

Adam gaza bastı, motor kükredi ve lastiklerin dişleri kar yığınının tutunarak onları saatte elli mil hızla ileri fırlattı.

Jonsey, kırmızı ışıklı bir kavşaktan hızla geçip kaldırımın üzerinden Hannaford'un otoparkına doğru ilerlerken bulduğu her şeye tutundu. Uzak tarafa geçtiklerinde müzik, kimse emniyet kemerini takmadığı için çıkan bip sesini bastırdı.

Jonsey sıırıtmaya başladı. "Evet, orospu çocuğu! Seni çılgın sürtük, seni lanet olası çılgın kar tanesi...!"

* * *

"Sanırım bu Justin Bieber."

Bir dizi Lay's patates cipsinin önünde duran Quinn, başının üstünden tavan döşemelerine yerleştirilmiş hoparlöre baktı. "Evet. Haklıyım ve bunu bilmekten nefret ediyorum."

Yanında, John Matthew imzaladı, Nereden biliyorsun?

"Küçük pislik her yerde." Bunu kanıtlamak için, üzerinde

Short, Cocky yazan bir tebrik kartını gösterdi, ve On Beş Dakikaya Kadar. "Yemin ederim, bu çocuk Deccal'in geldiğinin kanıtı."

Belki de çoktan gelmiştir.

"Miley Cyrus'u açıklar."

İyi bir noktaya değindin.

John seçtiği parmak yiyeceğini düşünmeye geri dönerken, Qhuinn dükkânı iki kez kontrol etti. Saat sabahın dördü ve CVS tamamen dolu ve tamamen boştu - ikisi ve ön kasada National Enquirer okuyup Snickers yiyen adam dışında.

Lesser'lar yok. Piç Çetesi yok.

Vuracak bir şey yok.

Tabii Bieber gösterisi sayılmazsa.

Ne alacaksın? John imzaladı.

Qhuinn omuz silkti ve etrafına bakınmaya devam etti.

John'un ahstrux nohtrum'u olarak, adamın her gece Kardeşliğin malikanesine tek parça halinde dönmesini sağlamaktan sorumluydu ve bir yıldan uzun bir süre sonra, şimdiye kadar çok iyi....

Tanrım, Blay'i özlemiş.

Başını sallayarak rastgele ileri uzandı. Kolu ona geri döndüğünde, biraz ekşi krema ve soğan kapmıştı.

Lay's logosuna ve tek bir çipin yakın çekim görüntüsüne bakarken tek düşünebildiği, John ve Blay ile birlikte Blay'in ailesinin evinde takıldıkları, Xbox oynadıkları, bira içtikleri ve trans sonrası daha büyük ve daha iyi hayatların hayalini kurdukları zamanlardı.

Ne yazık ki, daha büyük ve daha iyi, sadece vücutlarının büyüklüğü ve gücü olarak ortaya çıkmıştı. Gerçi belki de bu sadece onun bakış açısydı. Ne de olsa John mutlu bir şekilde çiftleşmişti. Ve Blay de...

Kahretsin, kuzeninin adını bile kafasında

söyleyemiyordu. "İyi misin, J-man?" diye sordu kabaca.

John Matthew Doritos'un eski versiyonunu kaptı ve başını salladı. Hadi içki alalım.

Dükkânın derinliklerine doğru ilerledikçe Qhuinn şehir merkezinde olmayı, ara sokaklarda savaşmayı ve iki düşmanından biriyle karşı karşıya gelmeyi diledi. Bu banliyö detaylarına çok fazla zaman ayırmak, üzerinde çok fazla düşünmek anlamına geliyordu.

Yine sözünü kesti.

Her neyse. Ayrıca, glymera ile herhangi bir temasta bulunmaktan nefret ediyordu ve bu durum karşılıklıydı. Ne yazık ki, aristokrasinin üyeleri yavaş yavaş Caldwell'e geri dönüyordu ve bu da Wrath'ın sözde avcı görüldüğüne dair telefonlarla dolup taşıdığı anlamına geliyordu.

Sanki Omega'nın ölümsüzlerinin çorak meyve ağaçlarının ve donmuş yüzme havuzlarının etrafında dolaşmaktan başka yapacak daha iyi işleri yokmuş gibi.

Yine de kral, züppelere defolup gitmelerini söyleyecek durumda değildi. Xcor ve Piç Çetesi o kraliyet boğazına bir kurşun sıktığından beri.

Hainler. Şerefsizler. Şansları yaver giderse, Vishous o tüfek atışının nereden geldiğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacak, sonra da askerlerin bağırsaklarını deşip kafalarını kazıklara geçirecek ve cesetleri ateşe verecekti.

Konsej'de kimin yeni düşmanla işbirliği yaptığını öğrenmenin yanı sıra.

Evet, kullanıcı dostu olmak artık oyunun adıydı; bu yüzden ekiplerin her biri haftada bir gece, büyüdüğü mahallede kapıları çalıyor ve yatakların altına bakıyordu.

Onu şehir merkezindeki karanlık bir alt geçitten daha çok ürperten müze benzeri evlerde.

Koluna yapılan bir dokunuş başını döndürdü. "Evet?"

Ben de sana aynı şeyi soracaktım.

"Ha?"

Burada durdun. Ve sadece bakıyordun... bilirsin işte.

Qhuinn kaşlarını çattı ve ürün ekranına baktı. Sonra tüm düşünce akışını ve kafasındaki kanın çoğunu kaybetti. "Ah, evet... ah..." Kahretsin, biri kaloriferi mi açmıştı? "Um."

Biberonlar. Bebek maması. Bebek önlükleri ve ıslak mendiller ve Q-ıpuçları. Emzikler. Biberonlar. Bir çeşit mekanizma-

Tanrım, göğüs pompası.

Qhuinn o kadar hızlı bir şekilde bir-sekiz yaptı ki, altı ayak yüksekliğinde bir Pampers yığınıyla karşı karşıya kaldı, NUK'ların ülkesine geri döndü ve sonunda bir A+D geri tepmesi sayesinde bebek hava sahasından sekti. O şey her neyse artık.

Bebeğim. Bebek. Bebek-

Oh, güzel. Kasaya kadar gelebilmişti.

Bir elini motorcu ceketinin içine sokan Qhuinn cüzdanını çıkardı ve John'un parmak yemeğine uzandı. "Eşyalarını bana ver."

Adam elleri dolu olduğu için kelimeleri ağzında geveleyerek tartışmaya başladığında, Qhuinn iletişimi tıkayan Mountain Dew ve Doritos'u kaptı.

"İşte böyle. O bizi ararken, sen de bana düzgünce bağırabilirsin."

Ve ne biliyorsunuz, John'un elleri ASL'nin çeşitli I-got-this kombinasyonlarındaki pozisyonları arasında uçuştu.

Kasanın arkasındaki adam sahne fısıltısıyla "Sağır mı?" diye sordu. Sanki Amerikan İşaret Dili kullanan biri bir tür ucubeymiş gibi.

"Hayır. Kör."

"Oh."

Adam bakmaya devam ederken, Qhuinn onu patlatmak istedi. "Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Oh...evet. Hey, yüzünde bir dövme var." Mr. Observant yavaşça hareket etti, sanki çantaların üzerindeki barkodlar lazer okuyucusunun altında bir tür rüzgâr direnci yaratıyordu. "Bunu biliyor muydun?"

Gerçekten. "Bilemem."

"Sen de mi körsün?"

Bu adamda filtre yok. Hiç yok. "Evet, öyleyim." "Demek bu yüzden gözlerin bir tuhaf." "Evet. Bu doğru."

Qhuinn bir yirmilik çıkardı ve para üstünü beklemedi - cinayet biraz fazla cazipti. Qhuinn, kefen için sevgili çocuğu ölçmekte olan John'a başını sallayarak yürümeye başladı.

"Peki ya para üstünüz?" diye seslendi adam. "Ben de sağırım. Seni duyamıyorum."

Adam daha yüksek sesle bağırdı: "O zaman bende kalsın, tamam mı?" "Kulağa hoş geliyor," diye bağırdı Qhuinn omzunun üzerinden.

Aptal beşinci aşama aptaldı. Düpedüz.

Güvenlik barından geçerken Qhuinn, böyle insanların gece gündüz hayatta kalmasının bir mucize olduğunu düşündü. Ve o orospu çocuğu pantolonunu düzgün giymeyi ve bir yazar kasayı çalıştırmayı başarmıştı.

Mucizeler hiç bitmeyecek mi?

Dışarıya doğru ilerlerken soğuk onu tokatladı, rüzgar saçlarını savurdu, kar taneleri burnuna girdi-Qhuinn durdu.

Sola baktım. Sağa baktım.

"Bu da ne... Hummer'im nerede?"

Çevresel görüşünde John'un elleri de aynı şeyi merak ediyormuş gibi uçuşmaya başladı. Ve sonra adam yeni yağmış karı işaret etti... ve dört canavar lastiğın derin dişlerini, kalın bir daire çizerek otoparktan dışarı doğru yöneldi.

"Lanet olası pislik!" Qhuinn dişlerini gıcırdattı. Bir de Bay Gözlemci'nin aptal olduğunu mu sanıyordu?

İKİ

B Kardeşliğin malikânesine döndüğünde Blaylock yatağının kenarına oturmuş, çıplak vücudu kızarmış, göğsü ve omuzları ter içinde kalmıştı. Bacaklarının arasındaki siki tükenmiş, kalçaları gevşemişti.

her türlü çarpma ve ezme. Yel pazenin diğer ucunda nefesi sıkışmış, bedeni ciğerlerinin sağlayabileceğinden biraz daha fazla oksijene ihtiyaç duyuyordu.

Bu yüzden doğal olarak yan masasında duran Dunhill Reds paketine uzandı.

Sevgilisinin yolun karşısındaki banyoda duş alırken çıkardığı sesler ve elde öğütülmüş sabunun baharatlı kokusu acı verecek kadar tanıdıktı.

Neredeyse bir yıl mı oldu?

Sigarlardan birini çıkararak, Sax'ın doğum gününde kendisine hediye ettiği eski Van Cleef & Arpels çakmağını aldı. Bu şey altından yapılmıştı ve üzerinde firmanın alametifarikası olan Mystery Set yakutları vardı. 1940'lara özgü bu yakutlar göze hitap etmekte ya da iş görmekte asla başarısız olmuyordu.

Alev yükseldiğinde duş kapandı.

Blay ateşin yalamasına doğru eğildi, içine çekti ve üstünü tekrar aşağı indirdi. Her zaman olduğu gibi, çakmak gazı kokusunun en ufak bir izi bile kalmıştı, tatlılık soluduğu dumanla karışıyordu-

Qhuinn sigaradan nefret ederdi. Hiç onaylamamıştı.

Hediye. O da kırklı yıllardan kalmaydı ve bir bowling topu ağırlığındaydı.

Blay itaat etti, şeyi aldı ve avucunun içinde dengeledi. "İşe mi gidiyorsun?"

Sanki bu belli değil miydi?

"Gerçekten."

Saxton arkasını döndü ve dolaba doğru giderken muhteşem bir kış gösterdi. Teknik olarak, adamın yan taraftaki boş misafir odalarından birinde yaşıyor olması gerekiyordu ama zamanla kıyafetleri buraya taşınmıştı.

Sigaraya aldırıyordu. Hatta özellikle enerjik bir alışverişten sonra arada bir paylaşırdı.

"Nasıl gidiyor?" Blay nefes verirken söyledi. "Gizli görevin, yani."

"Oldukça iyi. Neredeyse bitirdim."

"Bu sonunda bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Yakında öğreneceksiniz."

İçeriden bir gömleğin çırpınma sesi gelirken Blay sigarasını çevirdi ve parlayan ucuna baktı.

Saxton sonbahardan beri kral için çok gizli bir şey üzerinde çalışıyordu ve bu konuda hiç yastık sohbeti yapılmamıştı

-Bu da muhtemelen Wrath'ın erkeği özel avukatı yapmasının nedenlerinden sadece biriydi. Saxton bir banka kasası kadar sağduyuluydu.

Öte yandan Qhuinn hiçbir zaman sır saklamayı becerememişti. Sürpriz partilerden dedikodulara, ucuz bir fahişeye yatıp yatmadığınız gibi utanç verici kişisel detaylara kadar-

"Blay?"

"Pardon, ne dedin?"

Saxton, tüvit Ralph Lauren marka üç parçalı bir ceket giymiş olarak ortaya çıktı. "Son Yemek'te görüşürüz dedim."

"Oh. O kadar geç mi?" "Evet. Geç oldu."

Sanırım günün ilk yer ayarlamasında kendi yollarını çizmişlerdi - o zamandan beri böyle yuvarlanıyorlardı...

Tanrım. Sadece bir hafta önce olanları düşünemiyordu bile. Kendi gözlerinin önünde gerçekleşmesinden asla endişe etmediği tek şey hakkında hissettiklerini zihninde kelimelere bile dökemiyordu.

Qhuinn tarafından reddedilmenin kötü olduğunu mu sanıyordu? Adamın bir kadınla genç olmasını izlemek- Kahretsin, sevgilisine cevap vermesi gerekiyordu, değil mi? "Evet, kesinlikle. Görüşürüz o zaman."

Bir tereddüt oldu ve sonra Saxton gelip Blay'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bu gece rotasyonda değilsin?"

Blay başını salladı ve erkeğin güzel kıyafetlerinin yanmaması için sigarayı yolundan çekti. "New Yorker'ı okuyacaktım ve belki de Teras'tan başlayacaktım."

Saxton gülümsedi, her ikisinin de çekiciliğini açıkça takdir ediyordu. "Seni ne kadar kıskanıyorum. İşim bittikten sonra birkaç gece izin alıp dinleneceğim."

"Belki bir yere gidebiliriz." "Belki gidebiliriz."

O güzel yüzdeki gergin ifade hızlı ve hüzünlüydü. Çünkü Saxton hiçbir yere gitmeyeceklerini biliyordu.

Sadece Sandals'ın her şey dahil oteli geleceklerinde olmadığı için de değil.

"Kendine iyi bak," dedi Saxton, parmak eklemine Blay'in yanağına sürterek.

Blay elini buruşturdu. "Sen de."

Bir an sonra kapı açıldı ve kapandı... ve o yalnızdı. Dağınık yatağın üzerinde otururken, onu her yönden ezen sessizlikte, sigarasını filtresine kadar içti, kül tablasında söndürdü ve bir tane daha yaktı.

Gözlerini kapatarak, Saxton'ın inleme sesini ya da erkeğin sırtını kamburlaştıran görüntüsünü ya da tenin tene değme hissini hatırlamaya çalıştı.

Yapamadı.

Sorunun kaynağı da buydu, değil mi?

* * *

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi V cep telefonu bağlantısından. "Hummer'ını kaybettin."

Qhuinn kafasını camdan bir pencereye sokmak istedi.

"Evet. Yaptım. O yüzden lütfen-"

"Sekiz bin kiloluk aracı nasıl kaybedersiniz?" "Bu önemli değil-"

"Aslında, GPS'e erişmemi ve sana lanet şeyi nerede bulacağını söylememi istiyorsan öyle - ki bu yüzden arıyorsun, doğru mu? Yoksa detay vermeden itiraf etmenin ruha iyi geldiğini falan mı düşünüyorsun?"

Qhuinn telefonunu sertçe kavradı. "Anahtarları unuttum." "Pardon? Anlayamadım."

Saçmalık. "Anahtarları içinde bıraktım." "Bu aptalca bir hareketti, evlat."

Hayır. Sikeyim. Şaka yapıyorum. "Peki bana yardım edebilir misin?"

"Size bağlantıyı e-posta ile gönderdim. Bir şey soracağım, aracı ne zaman geri alacaksınız?"

"Öyle mi?"

"Hırsızların koltuğu öne yatırmak için biraz zaman ayırıp ayırmadıklarını kontrol edin - bilirsiniz, rahatlamak için falan. Çünkü anahtarlar ellerinde olduğu için muhtemelen aceleleri yoktu." Vishous'un çıkardığı ses, bir arabanın çamurluğuyla hayalarına vurulmasına benziyordu. "Dinle, gitmem gerek. Kıcımla gülerken karnımı tutmak için iki elime de ihtiyacım var. Sonra görüşürüz."

Telefon kapandığında, Qhuinn telefonu fırlatma arzusunu dizginlemek için bir an durdu.

Evet, çünkü onu da kaybetmek duruma gerçekten yardımcı olacaktı.

Hotmail hesabına girip, bunu atlatmanın ne kadar süreceğini merak ederken, lanet olası arabasına bir göz attı.

"Batıya doğru gidiyor." John'un görebilmesi için telefonu eğdi. "Hadi yapalım şu işi."

Cisimsizleşen Qhuinn, öfke seviyesinin sorunla orantısız olduğunun belli belirsiz farkındaydı: Molekülleri dağılırken, bir dinamitle birleşmeyi bekleyen yanan bir fitil gibiydi ve bu sadece aptal olmasıyla, kayıp arabayla ya da Kardeşlik'te en çok saygı duyduğu erkeklerden birine aptal gibi görünmesiyle ilgili değildi.

Başka bir sürü şey vardı.

Kırsal bir yolda şekil alarak telefonunu tekrar kontrol etti ve John'un gelmesini bekledi. Savaşçı geldiğinde, yeniden ayarladı ve daha batıya gittiler, yaklaştılar, yönü çapraz referans aldılar... Qhuinn, lanet Hummer'ının üzerinde olduğu buzla kaplı asfalt şeridine hayalet gibi girene kadar.

Aracın yaklaşık yüz metre ilerisinde.

Direksiyonun başındaki her kimse, karda saatte 60 mil hızla gidiyor ve bir viraja giriyordu. Ne...

Onlara aptal demek, gecenin tam da sudan çıkmış balığa dönmesiydi.

John, Qhuinn'in elinde silah olmasının iyi bir fikir olmadığını biliyormuş gibi, "Bırak da tekerlekleri vurayım," diye imzaladı.

Adam daha kırkını çıkarıp atamadan Qhuinn cismanileşti... tam da SUV'un kaputunun üzerine.

Yüzüstü ön cama düştü, kıkına öyle bir esinti çarptı ki, o camın üzerinde bir böceğe dönüştü. Ve sonra bir oh-heeey-gurl-heeeeey vakası oldu: Gösterge panelinden gelen parıltı sayesinde ön koltuktaki iki adamın yüzündeki OMG! ifadesini yakaladı... ve sonra parlak fikri gecenin iki numaralı keçi sikişine dönüştü.

Sürücü frene basmak yerine, Hummer'ın kaputuna çoktan inmiş olan şeyden kaçınabilirmiş gibi direksiyonu kırdı. Tork Qhuinn'i serbest bıraktı, onun

Gözlerini aracından ayırmamak için boşlukta dönüp dururken vücudu ağırlıksız kalıyordu.

Şanslı olanın o olduğu ortaya çıktı.

Hummer'lar aerodinamik ve frenleme kolaylığı dışında başka şeyler için tasarlanıp üretildiğinden, fizik kanunları tüm o üstten ağır metali yakaladı ve boku yuvarladı. Bu süreçte, kar örtüsüne rağmen metal asfaltla buluştu ve tiz bir çığlık geceye karıştı-

SUV'un ev büyüklüğünde sert bir cisme çarpmasının gürültülü etkisi tüm bu uğultuyu kesti. Ancak Qhuinn çarpışmaya pek dikkat etmedi, çünkü o da yere düştü, asfalt yol omzuna ve kalçasına çarptı, vücudu karla dolu kaldırımda kendi yağlanmış domuz versiyonunu yaptı-

ÇAT!

Hızlanması da kısa sürdü, sert bir şey kafasına çarptı-

Sanki birisi yüzünün tam önünde bir havai fişek patlatmış gibi muhteşem bir ışık gösterisi başladı. Sonra Tweety Bird zamanı geldi, çeşitli yerlerindeki ağırlar kontrol etmeye başladıkça görüşünün etrafında küçük yıldızlar dönmeye başladı.

Kendisine en yakın olan şeyi itererek -yer mi, ağaç mı, yoksa kırmızı giysili şişko Noel Baba mı olduğundan emin değildi- sırt üstü yattı. Yere kapaklandığında, soğuk kafasına vurdu ve her şeyin donuklaşmasına yardımcı oldu.

Kalkmaya niyetliydi. Hummer'ı kontrol edecekti. Sarışın anından faydalanan her kimse ağzını burnunu kıracaktı. Ama bu sadece beyninin kendisiyle oynamasıydı. Vücudu direksiyonu ve gaz pedalını devralmıştı ve hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Olabildiğince hareketsiz yatarken ve düzensiz buz bulutlarını solurken, zaman yavaşladı ve sonra dönüşmeye başladı. Bir saniyeliğine, onu bu hale neyin getirdiğine dair kafası karıştı.

bu yol kenarı durumunda. Sebep olduğu kaza mı?

Ya da... baskınlardan önceki Onur Muhafızları?

Bu asfaltta sırt üstü yatma olayı geçmişinden bir anı mıydı yoksa gerçekten olan bir şey miydi?

İyi haber, gerçekliğı çözmenin beynine, hareket etme işine devam etmekten başka yapacak bir şey vermesiydi. Kötü haber ise ailesinin onu reddettiğı geceye ait anıların, şu anda bedeninde hissettiğı her şeyden daha acı verici olmasıydı.

Tanrım, her şey o kadar açıktı ki... Doggen ona resmi belgeleri getirmiş ve arınma ayini için biraz kan istemişti. Spor çantasını omzuna atması ve o evden son kez çıkıp gitmesi. Önünde uzanan yol, boş ve karanlık-

Bu yol, fark etti. Bu gerçek yol, onun indiğı yoldu. Ya da... aşağı indiğı... her neyse. Ailesinin evinden ayrıldığında, kendisi gibi haydutlardan oluşan bir klan olduğunu duyduğu batıya gitmeye niyetlenmişti. Bunun yerine, dört erkek kapüşonlu cüppeleriyle ortaya çıkmış ve onu öldüresiye dövmüşlerdi - kelimenin tam anlamıyla. Fade'in kapısına gitmişti ve kapıda, gerçekleşene kadar inanmadığı bir gelecek görmüştü. Şu anda olana kadar. Layla ile.

Bak, John onunla konuşuyordu.

Gözlerinin önünde, adamın elleri tabiri caizse hareket ediyordu ve Qhuinn bir tür güncelleme ile cevap vermeye niyetliydi-

"Bu gerçek mi?" diye mırıldandı.

John bir an için şaşkın görünüyordu.

Gerçek olmalı, diye düşündü Qhuinn. Çünkü Onur Muhafızları ona yazın gelmişti ve soluduğı hava soğuktu.

İyi misin? John imzalarken mırıldandı.

Elini karlı zemine sokan Qhuinn, olabildiğince sert bir şekilde itti. Bir santimden fazla kıpırdamayınca

Bir ya da iki santim, bunun kendi adına konuşmasına izin verdi... ve kendinden geçti.

ÜÇ

TSapmış bir septumdan koklanan kokainin sesi, kapının dışındaki adamın bıçağını sıkıca kavramasına neden oldu.

Şerefsiz. Ne sikik ama.

Başarılı bir torbacının ilk kuralı kullanmamaktır. İşinizi finanse eden bağımlılar kullanırdı. Kaldıraç olarak kullandığınız ortaklar. Sokaklarda ihtiyaç duyduğunuz fahişeler kullanırdı.

Yönetim kullanmadı. Asla.

Mantık çok sağlamdı, temeldi ve örneğin altı milyon metrekarelik bir tesise, küçük bir ülkeye yetecek kadar yemek servisine ve her yerde lanet olası altın varaklara sahip bir kumarhaneye gitmekten ve tüm paranızı kaybettiğinize şaşırmaktan farklı değildi. Madem uyuşturucu kullanmak bu kadar iyi bir fikirdi, neden insanlar düzenli olarak bu pislik yüzünden ölüyor, hayatlarını mahvediyor, hapse atılıyordu?

Salak herif.

Adam kapı kolunu çevirdi ve itti. Tabii ki kapı kilitli değildi ve bakımsız odaya girdiğinde, bebek pudrası kokusu onu boğacaktı - eğer kendi üzerindeki kokuya alışmamış olsaydı.

O iğrenç burun kısıkağı, değişimle ilgili hoşuna gitmeyen tek şeydi. Diğer her şey -güç, uzun ömür, özgürlük- hoşuna gitmişti. Ama lanet olsun, koku.

Ne kadar kolonya kullanırsa kullansın, ondan kurtulamıyordu.

Ve evet, seks yapabilmeyi özlemişti.

Bunun dışında, Küçültme Cemiyeti onun hâkimiyet biletiydi.

Koklama kesildi ve Fore-lesser çizgileri yaptığı People dergisinden başını kaldırdı. Kalıntının altında, Channing Tatum adında bir herif kameraya bakıyordu ve çok seksiydi. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

Boncuk gibi açılmış gözleri odaklanmakta zorlanırken, "Patron" elektrikli bir çöreğe sakso çekmiş gibi görünüyordu.

"Senin için bir şeyim var."

"Daha fazla mı? Aman Tanrım, nereden bildin? Sadece iki onsum kaldı ve ben-"

Connors, nam-ı diğer C-Rider, hızlı adımlarla ilerledi, üç adım attı, kolunu genişçe açtı ve bıçağı, Fore-lesser'ın kafasının yan tarafında sonlanan kalın bir daire şeklinde savurdu. Çelik bıçak derinlere girdi, şakaktaki yumuşak kemiği keserek vızıldayan gri maddeyi deldi.

Fore-lesser bir nöbet geçirdi - belki de yaralanma yüzünden... daha büyük olasılıkla adrenal bezleri kan dolaşımına bir milyon cc kutsal bok pompaladığı ve bu şey kokainle iyi karışmadığı için. Küçük pislik sandalyesinden yere yuvarlanırken, bıçak Connors'ın yanında kaldı, kafatasının yanından ayrıldı, bıçağı siyah kanla işaretlendi.

Connors eski amirinin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve bu terfi konusunda kendini gerçekten iyi hissetti. Omega'nın kendisi ona gelmiş ve işi teklif etmişti, şüphesiz hepsi gibi, bir sk8tr serserisinin poker oyunundan daha büyük bir organizasyonun başında olmasını istemeyeceğinizi fark etmişti. Evet, elbette, adam kadronun büyümesinde faydalı olmuştu. Ama nicelik nitelik demek değildi ve Ordu, Donanma, Hava Kuvvetleri ya da

Denizciler, Lessening Topluluğu'nun kanunsuz, DEHB'li gençler tarafından istila edildiğini gördüler.

Böyle bir kadroyla herhangi bir gündemi desteklemek zordur - tabii bu işi yürüten gerçek bir profesyonel yoksa.

Omega'nın tüm bunları harekete geçirmesinin

nedeni de buydu. "Wh-wh-wh-"

"Kovuldun, orospu çocuğu."

Zorunlu emekliliğin son kısmı başka bir bıçaklama hareketiyle geldi, bu seferki bıçağı alıp göğsün tam ortasına sapladı. Bir patlama sesi ve duman gösterisiyle rejim değişikliği tamamlandı.

Ve Connors her şeyin başındaydı.

Supremacy onu bir an için gülümsetti - ta ki gözleri odada dolaşana kadar. Nedense aklına Febreze reklamı geldi, hani bir yeri pisletip deli gibi sprey sıkıyorlardı ve "aktörleri değil, gerçek insanları" etrafı koklamaları için sahneye sürüklüyorlardı.

Dostum, yemek kalıntıları dışında - ki bunlar göstermelikti, çünkü avcıların yemek yemesi gerekmiyordu - her şey uyuyordu: tavandaki küf, eski püskü mobilyalar, lavabodan damlayan su... ve özellikle de şırıngalar, kaşıklar, hatta köşedeki iki litrelik Sprite şişesi metamfetamin laboratuvarı gibi çoklu kimyasal bağımlılığa eşlik eden ıvır zıvır.

Burası bir güç merkezi değildi. Burası sıradan bir keş eviydi.

Connors yanına gitti ve küçük pisliğin cep telefonunu aldı. Ekranı çatlamıştı ve arkasında bir tür yapışkan yama vardı. Bu şey şifre korumalı değildi ve mesajlar bölümüne girdiğinde, her türlü yalaka telefonu havaya uçurmuştu, mesajlar bu gece yapılacak olan kabul töreniyle ilgili tebrikler içeriyordu.

Ama Fore-lesser'ın bundan haberi yoktu. Onun işi değildi.

Yine de Connors misilleme yapmayacaktı. O dalkavuk herifler sadece hayatta kalmaya çalışıyorlardı ve

Nefes almaya devam etmek için herhangi birinin siki: Aynı listenin kendisine de ulaşmasını bekliyordu ve bunu istiyordu. Casusların büyük plan içinde bir amacı vardı.

Ve dostum, yapılacak işler vardı.

Kendi kısa yalakalık döneminde anladığı kadarıyla, Lessening Society'nin silah, cephane ya da mülk olarak çok az varlığı kalmıştı. Nakit para da yoktu, çünkü ufak tefek soygunlardan gelenler ya küçük pisliğin burnuna ya da koluna giriyordu. Katılanların ana listesi yoktu, birlik organizasyonu yoktu, eğitim yoktu.

Hızlı bir şekilde yeniden inşa edilmesi gereken çok şey var.

Odaya soğuk bir hava akımı girdi ve Connors arkasını döndü. Omega birdenbire ortaya çıkmıştı; Şeytan'ın beyaz cüppesi ışıltı ışıltı parlıyor, altındaki siyah gölge ise optik bir illüzyon gibi görünüyordu.

Connors'ın içinden geçen tiksinti, kendisinin de alışmak zorunda kalacağını bildiği bir şeydi. Omega her zaman Ön-Küçük'üyle özel bir ilişki kurmuştu ve belki de bu yüzden aralarındaki ilişkinin çok uzun sürmediği söyleniyordu.

Sonra tekrar, kimi seçtiğini düşünürsek.

Connors yerdeki yanık izini göstererek, "Onun icabına baktım," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Omega, sesi kokuşmuş, soğuk havayı dalgalandırarak.

Dışarıda bir rüzgâr pencerelere kar savurdu, pervazlardan birindeki boşluk birkaç kar tanesinin içeri girmesine izin verdi. Kar taneleri mekâna girdiklerinde, efendinin varlığı sayesinde onları ayakta tutacak kadar soğuk olan sıcaklıkta, bir parıltı halinde yere düştüler.

"Artık evine döndü." Omega, herhangi bir bacağın onu hareket ettirdiğine dair hiçbir kanıt olmaksızın bir taslak gibi öne çıktı. "Ve ben çok memnunum."

Connors ayaklarına olduğu yerde kalmasını söyledi. Kaçacak hiçbir yer yoktu, kaçacak hiçbir şey yoktu - sadece bundan sonra olacakları atlatması gerekiyordu.

En azından bunun için hazırlık yapmıştı. "Senin için yeni elemanlarım var." Omega durdu.

"Gerçekten mi?"

"Bir övgü, olduğu gibi." Ya da daha çok bu saçmalığın tanımlanmış bir son noktası: Yakında yola çıkması gerekiyordu ve bu iki olayı dikkatle birbirine yakın planlamıştı. Ne de olsa Omega onun oyunlarına düşkündü ama Cemiyetini ve onun vampirleri ortadan kaldırma amacını daha çok seviyordu.

Omega yaklaşırken, "Beni çok memnun ediyorsun," diye fısıldadı. "Çok iyi anlaşıcağıma inanıyorum... Bay C."

DÖRT

TSeçilmiş Layla, varoluşunun tamamı boyunca herhangi bir fiziksel taviz vermeden kendi bedeninde var olmuştu. Kâtip Bakire'nin Mabedi'nde doğdu ve nadir, doğaüstü bir huzur içinde eğitildi.

Orada ne açlık, ne ateş, ne de herhangi bir acı hissetmişti. Ne sıcak ne soğuk, ne çürük, ne sarsıntı ne de kasılma. Bedeni, ırkın anasının en kutsal mekânındaki her şey gibi, her zaman aynı dinginlikteydi, en üst düzeyde işleyen mükemmel bir örnekti-

"Aman Tanrım," diye yutkundu yataktan fırlayıp banyoya koşarken.

Kendini dizlerinin üzerine atıp klozetin kapağını açarken çıplak ayakları mermer üzerinde kaydı ve eğilerek klozetin epiglot deliğiyle yüz yüze geldi.

"Sadece... yap şunu...." diye soluk soluğa bağırdı; yuvarlanan mide bulantısı vücudunu kirletirken ayak parmakları bile kıvrılıp yere yapıştı. "Lütfen... Kâtip Bakire'nin hatırı için..."

Eğer midesindekileri boşaltabilirse, işkencenin hafifleyeceğinden emin olabilirdi-

Baş ve orta parmağını boğazına götürüp öyle bir soktu ki boğuldu. Ama hepsi bu kadardı. Diyaframında hiçbir koordinasyon yoktu, midesindeki yağlı, bozulmuş etten kurtulamıyordu... aslında onu ya da başka bir şeyi yememişti... ne kadar zaman olmuştu? Günler.

Belki de sorun buydu.

Kolunu kalçalarına dolayarak terli alnını tuvaletin sert, serin dudağına dayadı ve sığ nefes almaya çalıştı - çünkü boğazının arkasında yukarı aşağı hareket eden hava hissi, iktidarsız kusma dürtüsünü daha da kötüleştiriyordu.

Daha birkaç gün önce, ihtiyaç içindeyken, bedeni kontrolü ele geçirmiş, çiftleşme dürtüsü tüm düşünce ve duyguları yok edecek kadar güçlenmişti. Ancak bu üstünlük çabucak geçmişti ve aynı şekilde acımasız çiftleşmeden kaynaklanan ağrılar ve acılar da vardı, derisi ve kemikleri bir kez daha beynine arka koltukta oturmaya devam ediyordu.

Denge bir kez daha tersine dönüyordu.

Vazgeçerek dikkatlice yeniden pozisyon aldı ve omuzlarını soğuk mermer duvara dayadı.

Kendini ne kadar hasta hissettiğine bakılırsa, tek çıkarımı hamileliğini kaybetmekte olduğuydu. Sığınak'ta hiç kimsenin böyle bir şey yaşadığını görmemişti; bu hastalık dünyada normal olan şey miydi?

Gözlerini kapatarak, tüm bunlar hakkında birileriyle konuşabilmeyi diledi. Ancak çok az kişi durumunu biliyordu ve şimdilik bu şekilde kalması gerekiyordu: Çoğu kişi onun ihtiyaç duyduğundan ya da bakım gördüğünden tamamen habersizdi. İlk olarak Sonbahar'ın doğurganlık dönemi başlamıştı ve buna karşılık olarak Kardeşlik çok uzaklara dağılmıştı çünkü bu hormonlara maruz kalma riskini göze alamıyorlardı - kendisinin de ilk elden öğrendiği gibi bunun iyi bir nedeni vardı.

İnsanlar malikanedeki normal odalarına dönene kadar mı? Kendisinininki geçmişti ve havada kalan hormonal dalgalanmalar herkes tarafından Sonbahar'ın solma zamanına bağlanmıştı.

Ancak hamileliği devam ederse bu iki odadaki mahremiyeti uzun sürmeyecekti. Birincisi, durumu diğerleri, özellikle de bu tür şeylere özellikle dikkat eden erkekler tarafından algılanacaktı.

İkincisi, bir süre sonra kendini göstermeye başlayacaktı.

Kendini bu kadar kötü hissediyorsa, genç nasıl hayatta kalabilirdi ki?

Belli belirsiz bir gerginlik hissi karnının alt kısmına yerleşirken, sanki leğen kemiği görünmez bir mengene tarafından sıkıştırılıyormuş gibi, zihnini fiziksel hislerinden başka bir şey üzerinde eğitmeye çalıştı.

Gece gökyüzünün renginde gözler ona geldi.

Delici gözler, kanlı ve çarpık bir yüzden yukarı bakan gözler... ve çirkinliğinde bile güzel.

Tamam. Bu bir gelişme değildi.

Xcor, Piçler Çetesi'nin lideri. Krala karşı bir hain, Kardeşliğin ve her yerdeki yasal vampirlerin düşmanı olan avlanmış bir erkek. Görünüşü yüzünden onu istemeyen asil bir anneden ve hiçbir zaman soyunu iddia etmemiş meçhul bir babadan doğmuş azılı bir savaşçı. Eski Ülke'de Bloodletter'ın eğitim kampına girene kadar evden yetimhaneye sürüklenen istenmeyen bir yüktü. Orada büyük bir etki yaratmak için eğitilen acımasız bir savaşçı; daha sonra, olgunluk çağında, önce Bloodletter'ın kendisine, daha sonra da Xcor'a bağlı seçkin savaşçılardan oluşan bir grupla ülkeyi gezen bir ölüm ustası - ve başka kimseye değil.

Sığınak'ın kütüphanesindeki bilgi izi burada sona eriyordu çünkü Seçilmişlerden hiçbiri artık hiçbir şeyi güncellemiyordu. Ancak geri kalanını kendisi doldurabilirdi: Kardeşlik, sonbaharda Wrath'ın hayatına kasteden girişimin Xcor tarafından yapıldığına inanıyordu ve ayrıca glymera içinde savaşçıyla birlikte çalışan isyancılar olduğunu duymuştu.

Xcor. Vicdanı, sadakati ve kendine hizmet etmek dışında hiçbir ilkesi olmayan hain, acımasız bir erkek.

Yine de onun gözlerine baktığında, onun huzurunda bulunduğunda, bilmeden bu yeni düşmanı beslediğinde... hayatında ilk kez tam bir dişi gibi hissetmişti.

Çünkü ona saldırganlıkla değil-

"Tutuklayın şunu," dedi yüksek sesle. "Bunu hemen durdurun."

Sanki dolaba giren bir genç ya da onun gibi bir şeymiş gibi.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak bornozunu üzerine geçirdi ve odasından çıkıp mutfığa gitmeye karar verdi. Manzara değişikliğine ihtiyaç vardı, yemek de öyle -eğer sadece çalkalanan midesine atacak bir şeyler vermek için bile olsa.

Dışarı çıkarken aynada saçını ya da yüzünü kontrol etmedi. Cübbesinin nasıl düştüğü konusunda telaşlanmadı. Birbirinin aynısı sandaletlerinden hangisini giyeceği konusunda bir an bile endişelenmedi.

Geçmişte görünüşünün en küçük ayrıntıları için ne kadar çok zaman harcamıştı.

Kendisini bir meslek için eğitmesi ya da çalışması çok daha iyi olurdu. Ancak bir Seçilmiş için izin verilen faaliyet reçetesinde buna izin verilmemişti.

Koridora adım attığında derin bir nefes aldı, kendini dengeledi ve kralın çalışma odasına doğru yürümeye başladı-

İleride, Rocke'un oğlu Blaylock, kaşları iyice aşağıya inmiş, vücudu omuzlarının üstünden muazzam botlarının tabanına kadar deriyle kaplanmış bir halde heykellerin bulunduğu salona daldı. İlerlerken silahlarını teker teker kontrol ediyor, kılıflarından çıkarıyor, yerine takıyor, tokalarını takıyordu.

Layla durdu.

Ve erkek nihayet ona baktığında, o da aynısını yaptı, gözleri uzaklaştı.

Koyu kızıl saçları ve safir mavisi gözleriyle tam kan aristokrat, Kardeşlik için savaşan bir savaşçıydı ama kaba biri değildi. Gecelerini nasıl geçirdiğinin bir önemi yoktu.

Tarlada, yerleşkede iyi huylu, zeki ve eğitimli bir beyefendi olarak kaldı.

Bu yüzden acelesi olsa bile, büyük merdivene doğru koşturmaya devam etmeden önce resmi bir selamlama için belinden hafifçe eğilmesi sürpriz değildi.

Fuayeye doğru inerken Qhuinn'in sesi ona geldi.

Birine aşığım....

Layla yeni bir alışkanlık edinerek nefesinin altında küfretmeye başladı. Bu iki dövüşçü arasındaki durum ne kadar üzücüydü ve bu hamileliğin de bir faydası olmamıştı.

Ama kalıp atılmıştı.

Ve hepsi sonuçlarına katlanacaktı.

* * *

Blay merdivenlere ulaştığında kovalandığını hissetti ve bu çılgıncaydı. Arkasında tehdit oluşturabilecek hiç kimse yoktu. Jason maskesi takmış bir piç, kötü bir Noel kazağı giymiş, parmakları bıçak gibi olan hasta bir herif ya da katil bir palyaço yoktu...

Eski en iyi arkadaşını becermek için on iki saatini harcamış olan muhtemelen hamile bir Seçilmiş.

Sorun değil.

En azından, herhangi bir sorun olmamalıydı. Sorun şu ki, o kadını her gördüğünde karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu. Bu da başka bir delilik durumuydu. O yanlış bir şey yapmamıştı. Qhuinn de öyle.

Gerçi, Tanrım, eğer hamile olsaydı.

Blay fuayeden koşar adım geçerken tüm bu mutlu düşünceleri arka plana attı. Sadece kendi kendine bile olsa, psikolojik gevezeliklere ayıracak vakti yoktu: Vishous izinli olduğun gece seni arayıp beş dakika içinde teçhizatınla ön tarafta olmanı söylediğinde, bunun nedeni işlerin iyi gitmesi değildi.

Telefon görüşmesi sırasında hiçbir ayrıntı verilmemişti; hiçbir sorulmamıştı. Blay'in Saxton'a mesaj atması sadece bir dakika sürmüştü ve sonra deri ve çeliği giyerek her şeye hazır hale gelmişti.

Bir bakıma bu iyi bir şeydi. Geceyi odasında kitap okuyarak geçirmek işkenceye dönüşmüştü ve kimsenin başının belaya girmesini istemese de, en azından bu onu biraz hareketliliğe sürükledi. Antreden dışarı fırladı, o-

Kardeşliğin açık kasa kamyonu ile yüz yüze geldim. Bu şey gerçek bir insan gibi görünecek şekilde donatılmıştı, Kasıtlı olarak kırmızı AAA logoları ve Murphy's Towing uydurma adıyla boyanmış. Sahte telefon numarası. Sahte slogan: "Her zaman yanınızdayız."

Saçmalık. Tabii "sen" Kardeşlik'ten biri değilsen.

Blay yolcu koltuğuna atladı ve direksiyonda V'yi değil Tohr'u buldu. "Vishous geliyor mu?"

"Sen ve ben varız evlat, o hâlâ o merminin balistik testi üzerinde çalışıyor."

Kardeş gaza bastı, dizel motor bir canavar gibi kükrüyordu, farlar avludaki fıskiye'nin etrafında ve teker teker park etmiş arabaların arasında kalın bir daire çizerek sallanıyordu.

Blay araçları kontrol edip kayıp olanın hesabını yaparken Tohr, "Bunlar Qhuinn ve John," dedi.

Blay'in göz kapakları bir anlığına kapandı. "Ne oldu?"

"Pek bir şey bilmiyorum. John acil yardım için V'yi aradı." Kardeş başını çevirdi. "Ve bir tek sen ve ben boştayız."

Blay kapının koluna uzandı, o şeyi patlatmaya ve oradan çıkıp gitmeye hazırdı. "Neredeler-"

"Sakin ol, evlat. Kuralları biliyorsun. Hiçbirimiz tek başımıza dışarı çıkamayız, bu yüzden o koltukta kışına ihtiyacım var yoksa kendi lanet protokolümü ihlal etmiş olurum."

Blay yumruğunu kapıya vurdu, elindeki sızı kafasını biraz olsun rahatlatmak kadar sert bir yumruk attı. Lanet olası Piçler Çetesi, hepsinin canını sıkıyordu ve bu kuralın mantıklı olması onu daha da sinirlendiriyordu.

Xcor ve adamları kurnaz, saldırgan ve ahlaktan tamamen yoksun olduklarını kanıtlamışlardı; tek başınıza karşılaşmak isteyeceğiniz türden bir düşman değillerdi.

Hadi ama.

Blay telefonunu eline aldı, John'a mesaj atmak niyetindeydi ama durdu çünkü ayrıntıları öğrenmeye çalışırken adamların dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

"Onlara hızlıca ulaşabilecek biri var mı?"

"V diğerlerini aradı. Şehir merkezinde çatışmalar çok şiddetli ve kimse bundan kaçamıyor."

"Allah kahretsin."

"Olabildiğince hızlı süreceğim, evlat."

Blay kaba görünmemek için başını salladı. "Neredeler ve ne kadar uzaktalar?"

"On beş yirmi dakika. Ve varoşları geçtikten sonra."

Kahretsin.

Pencereden dışarı bakıp karların süzülüşünü izlerken, John mesaj atıyorsa hayatta olduklarını ve Tanrı aşkına, adamın ambulans değil çekici istediğini söyledi. Tek bildiği, lastikleri patlamış ya da ön camları kırılmış olabileceğiydi ve histerikleşmek mesafeyi kısaltmayacak, varsa dramı azaltmayacak ya da sonucu değiştirmeyecekti.

Kardeş otoyola çıkarken Blay, "Pislik gibi davrandıysam özür dilerim," diye mırıldandı.

"Çocuklarınız için endişelendiğiniz için özür dilemenize gerek yok."

Dostum, Tohr böyle havalıydı.

Gece geç saatlerde olduğu için Kuzey Otoyolu'nda araba yoktu, sadece bir ya da iki TIR vardı ve bunların kablolu sürücülerini cehennemden çıkmış yarasalar gibi gidiyordu. Çekici kamyon dört şeritli yolda uzun süre kalmadı. Yaklaşık sekiz mil sonra, bir durakta indiler.

Caldwell şehir merkezinin kuzeyinde, çiftliklerle değil malikanelerle, Mazda'larla değil Mercedes'lerle tanınan bir banliyö bölgesinde.

"Burada ne halt ediyorlar?" Blay sordu. "O raporları araştırıyorlar."

"Küçükler hakkında mı?" "Evet."

Defans oyuncuları kadar uzun ve kalın taş duvarların ve yabancılara kapalı ince, dövme demir telkari kapıların yanından geçerken Blay başını salladı.

Aniden derin bir nefes aldı ve rahatladı. Kasabaya geri dönen aristokratlar ürkmüştü ve etraflarındaki her şeyde daha az hareketliliğe dair kanıtlar görüyorlardı - bu, avcılarının aslında bahçe heykellerinin arkasından fırladıkları veya bodrumlarında saklandıkları anlamına gelmiyordu.

Bu ölümcül bir olay değildi. Mekanik bir olaydı.

Blay yüzünü ovuşturdu ve içindeki panik düğmesine bir tokat attı.

En azından posta kodunun diğer tarafına geçip kazayı bulana kadar.

Yoldaki bir virajı döndüklerinde, yan tarafta kırmızı renkte parlayan bir çift arka lamba vardı - banketten uzakta ve baş aşağı.

Lanet olsun, bu sadece mekanik bir problemdi.

Blay, Tohr daha kenara çekmeye başlamadan dışarı fırladı ve doğrudan Hummer'ın yanına gitti.

Ön camda ancak bir çift kafanın cama çarpmasıyla oluşabilecek türden iki güneş patlaması deseni görünce, "Tanrım, hayır," diye inledi.

Karda sendeleyerek sürücü tarafındaki kapıya yöneldi, gazın tatlı sızısı burnuna geldi, motordan çıkan duman gözlerini kırıştırdı...

Sol taraftan gelen tiz bir ıslık sesi geceyi böldü. Blay etrafına bakınarak karla kaplı araziye araştırdı... ve yaklaşık yirmi metre boyunda iki iri cüsseli şekil buldu.

uzakta, neredeyse Hummer'ın takıldığı ağaç büyüklüğünde bir ağacın dibinde kümelenmişlerdi.

Sürüklenmelerin arasından sıyrılan Blay koşarak geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Qhuinn yere yayılmıştı, uzun, ağır bacaklarını uzatmış, vücudunun üst kısmı John'un kucağındaydı.

Erkek, o uyumsuz gözlerle ona baktı, kıpırdamadan, konuşmadan.

"Felçli mi?" Blay John'a bakarak sordu. Qhuinn kuru bir sesle, "Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi. Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyor, John imzaladı. "Ben-"

Arabasının kaputundan fırladı ve şu ağaca çarptı-
"Çoğunlukla ağacı kaçırdım-"

Ve o zamandan beri onu tutmak zorundayım. "Bu da beni kızdırıyor."

"Nasıl gidiyor çocuklar?" Tohr, botları buz torbasını ezerek onlara doğru ilerlerken konuştu. "Yaralanan var mı?"

Qhuinn kendini John'dan kurtardı ve dikeye doğru sıçradı. "Hayır-hepimiz sadece-"

O noktada adamın dengesi bozuldu, vücudu o kadar sert bir şekilde yana yattı ki Tohr onu yakalamak zorunda kaldı.

"Sen git kamyonunda bekle," dedi Kardeş acımasızca. "Siktir et onu-"

Tohr adamı öne doğru iterek yüz yüze gelmelerini sağladı. "Affedersin, evlat. Ne dedin sen? Çünkü az önce bana f-bombası yapmadığını biliyorum, değil mi?"

Tamam. Tamam. Blay, Qhuinn'in hayatta geri adım attığı çok az şey olduğunu ilk elden biliyordu; bununla birlikte, bir çam ağacının başlattığı işi bitirmeye fazlasıyla hazır olan, adamın saygı duyduğu bir Kardeş kesinlikle onlardan biriydi.

Qhuinn harap olmuş cipine doğru baktı. "Üzgünüm. Kötü bir geceydi.

Bir an için başım döndü. Ben iyiyim."

Qhuinn'in tipik tarzıyla, piç kurusu kaçtı ve dumanı tüten eski yığına doğru yürüyerek uzaklaştı.

Sanki yaralarını irade gücüyle atmış gibi sürülebilir metal.

Diğer herkesi toz içinde bırakıyor.

Blay ayağa kalktı ve kendini John'a odaklanmaya zorladı.
"Ne oldu?"

İşaret dili için Tanrı'ya şükürler olsun; ona bakacak bir şey verdi ve neyse ki John ayrıntıları doldurmakta acele etmedi. Anlatım bittiğinde Blay sadece arkadaşına bakabildi. Ama hadi ama, kimse böyle bir şeyi uyduracak değildi ya.

En azından sevdikleri biri hakkında değil.

Tohrment gülmeye başladı. "Bir hyslop çekti, bunu mu söylüyorsun?"

"Bunun ne olduğunu bildiğimden emin değilim?" Blay araya girdi.

Tohr omuz silkti ve Qhuinn'in karda bıraktığı izi takip ederek eliyle enkazı işaret etti. "Tam burada. Bu, oğlunuzun anahtarlarını kontakta bırakması sonucu meydana gelen bir hyslop'un tanımıdır."

O benim oğlum değil, dedi Blay kendi kendine. Hiç olmadı. Asla olmayacak.

Ve bunun herhangi bir beyin sarsıntısından daha kötü acıttığı gerçeği, pek çok şey gibi, sessiz kaldığı bir şeydi.

Kenara çekilip farların ışığından uzaklaşan Blay, Qhuinn'in sürücü kapısının yanına çömelip usulca küfretmesini izledi.
"Dağınık. Çok dağınık."

Tohr yolcu koltuğunda görevini yaptı. "Oh, bakın, uyumlu bir set."

"Sanırım öldüler."

"Gerçekten mi? Bunu ne ele verdi? Hareket etmemeleri mi yoksa şuradaki adamın yüz hatlarının kalmamış olması mı?"

Qhuinn doğruldu ve alt takımlara baktı. "Onu yuvarlayıp çekmemiz gerekiyor."

"Ben de burada şekerleme kızartacağımızı sanıyordum," dedi Tohr. "John? Blay? Buraya gel."

Dördü de lastiklerin arasına omuz omuza dizildi ve botlarıyla karın içine girerek pozisyonlarını sabitledi. Dört çift el panelleri avuçladı; dört beden hazır olana doğru eğildi; dört çift omuz gerildi.

Tek bir ses, Tohr'un ki, saydı. "Üç deyince. Bir. İki. Üç-"

Hummer zaten kötü bir gece geçirmişti ve bu doğru-yanlış şey onu öyle yüksek sesle inetti ki bir baykuş yolun karşısına fırladı ve bir çift geyik ağaçların arasından toynaklarını sürüyerek kaçtı.

Yine de küfür eden tek kişi SUV değildi. Yerçekiminin tüm o çelik üzerindeki baskısını kaldırmaya çalışırken herkes ağırlığın altında George Carlin'e dönüşüyordu. Ne var ki fizik kanunları sahipleniciydi ve Blay'in vücudu gerildikçe, tüm kasları kemiklerine karşı gerildikçe, başını çevirdi ve tutuşunu değiştirdi-

Qhuinn'in yanında duruyordu. Adamın hemen yanında.

Qhuinn'in gözleri dümdüz ileriye odaklanmıştı, dudakları dişlerinin arasından sıyrılmıştı, vahşi ifadesi tamamen anatomik bir çabanın sonucuydu....

Geldiğinde nasıl görüldüğüne yakındı.

Kutsal uygunsuzluk, Batman. Ve ne yazık ki bu gerçek onun düşünce yapısını değiştirmede.

Sorun şuydu ki, Blay orgazmın bir erkeğe neler yaptığını ilk elden biliyordu, ama bunu yaşayan binlerce kişiden biri olduğu için değil. Oh, hayır. Asla öyle bir şey olmadı. Aletini nefes alan her şeye -ve belki bazı cansız nesnelere- sokan bir adamın Blay'e yapacağını Tanrı korusun.

Evet, çünkü Qhuinn'in yirmi ile yirmi sekiz yaşları arasında Caldwell'deki her şeyi becermesine yol açan o seçici cinsel damak zevki, Blay'i sikiş havuzundan filtrelemişti.

"O... hareket etmeye başladı..." Tohr dişlerini gıcırdattı. "Altına gir!"

Blay ve Qhuinn hemen harekete geçtiler, tuttukları yeri bıraktılar, çömeldiler ve omuzlarını çatının kenarından aşağı ittiler. Birbirlerine bakarken, ağızlarından nefesler fışkırırken gözleri buluştu, kalçaları harekete geçti, vücutları tüm o soğuk, sert ağırlığa karşı bir savaşa girdi
-Kar yüzünden kaygan oldu.

Ekledikleri güç, kelimenin tam anlamıyla dönüm noktası oldu. Karşı lastiklerde bir eksen oluştu ve Hummer'ın dört tonluk yükü onların üzerinde kaymaya başladı, gittikçe hafifledi-

Qhuinn neden ona öyle bakıyordu ki? O gözler, o mavi ve yeşil çift, ona kilitlenmişti.
Blay'in ve hareket etmiyorlardı.

Belki de sadece konsantrasyondan kaynaklanıyordu, aslında sadece yüzünün iki santim önündeki alana odaklanmıştı ve Blay bunun çok uzağında kalmıştı.

Öyle olmalı.

"Sakin olun çocuklar!" Tohr seslendi. "Yoksa bu lanet şeyi tekrar ters çeviririz!"

Blay işi bıraktı ve bir anlık duraksama oldu, imkansızın gerçekleştiği, sekiz bin kiloluk bir SUV'un iki tekerleğin kenarında mükemmel bir şekilde dengelendiği, dayanılmaz olanın... heyecan verici hale geldiği bir an.

Ve Qhuinn hala ona bakıyordu.

Hummer dört ayak üzerinde sekerek yere inerken Blay kaşlarını çattı ve arkasını döndü. Arkasına baktığında... Qhuinn'in gözleri tam olarak oldukları yerdeydi.

Blay eğildi ve tısladı, "Ne?"

Herhangi bir cevap gelmeden önce Tohr yanına gitti ve cipin yan kapısını açtı. Taze kan kokusu esintiyle etrafa yayılıyordu. "Dostum, bu hurdaya dönmemiş olsa bile, geri isteyeceğinden emin değilim. Burayı temizlemek çok zor olacak."

Qhuinn cevap vermedi, sanki cipinin yaşadığı Allstate Mayhem reklamını unutmuş gibiydi

Dışarı. Orada öylece durmuş, Blay'e bakıyordu.

Belki de herif ayakta sızmıştır? "Senin sorunun ne?"

Blay tekrarladı.

Tohr diğer araca doğru ilerlerken, "Ben açık kasa kamyonu getireyim," dedi. "Cesetleri oldukları yerde bırakalım, onları eve dönerken imha edebilirsiniz."

Bu arada Blay, John'un durakladığını ve karşıdan ikisine baktığını hissedebiliyordu - doğal olarak Qhuinn'in umursamadığı bir şeydi bu.

Blay bir lanet okuyarak sorunu çözdü ve Tohr çekiciyi Hummer'ın çökmüş kaputuna doğru geri çekerken koşarak çekicinin yanına gitti. Vince giden Blay, tırnağın klipsini açtı ve kabloyu serbest bırakmaya başladı.

Qhuinn'in aklında ne olduğunu bildiğine dair bir his vardı ve eğer haklıysa, adam sessiz kalsa ve geri çekilse iyi olurdu.

Bunu duymak istemedi.

BEŞ

AQhuinn sert rüzgârda durmuş Blay'in Hummer'ı bağlamasını izliyordu, gevşek kar botlarının üzerinde uçuşuyor, sessiz, yumuşak ağırlık yavaş yavaş çelik burunlu üstleri gizliyordu. Aşağıya bakarken, belli belirsiz

olduğu yerde yeterince uzun süre kalırsa, tepeden tırnağa tamamen kaplanacağını düşündü.

Beynine giren lanet olası garip şey.

Açık kasa kamyonun motorunun gürültüsü başını kaldırdı, vinç harap olmuş aracını kar yığınının çekmeye başladığında gözleri başka yöne kaydı.

Blay çekişte çalışan kişiydi, erkek ise kenarda duruyordu ve bu otomotiv Good Samaritan üretiminin çeşitli mekanik bileşenlerine aşırı baskı uygulanmaması için çekişin hızını dikkatle izliyor ve kontrol ediyordu.

Çok dikkatli. Çok kontrollü.

Qhuinn rahat görünmek için Tohr'un yanına gitti ve Kardeş gibi o da asansörün ilerleyişini izliyormuş gibi davrandı. İzlemiyordu. Elbette her şey Blay'le ilgiliydi.

Her zaman Blay'le ilgiliydi.

Tüm bu soğukkanlılığına bir yenisini eklemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama zedelenen omzu inleyince kollarını tekrar aşağı indirmek zorunda kaldı. Sohbet etmek için "Ders alındı," dedi.

Tohr da bir şeyler mırıldandı ama duyduysa ne olaydı. Blay'den başka bir şey görmesi de mümkün değildi. Göz açıp kapayınca kadar bile. Bir nefes için. Kalbinin bir atışını bile.

Dönen kara bakarken, hakkında her şeyi bildiğiniz, koridorun sonunda yaşayan, sizinle birlikte yemek yiyen, sizinle birlikte çalışan ve sizinle aynı saatte uyuyan birinin nasıl olup da bir yabancıya dönüşebildiğine hayret etti.

Sonra yine ve her zamanki gibi, bu duygusal mesafeyle ilgiliydi, aynı iş, aynı çatının altı saçmalığıyla değil.

Mesele şu ki, Qhuinn bir şeyleri açıklamak istiyormuş gibi hissediyordu. Ne yazık ki, sürtük kuzeni Saksocu Saxton'ın aksine, kelimelerle arası iyi değildi ve göğsünün ortasındaki karmaşık şey bu dilsizlik eğilimini daha da kötüleştiriyordu.

Son bir eziyetten sonra Hummer yatak üzerinde yerden kalktı ve Blay zinciri alt takımın içinde ve dışında çalıştırmaya başladı.

"Tamam, siz üçünüz bu hurda yığınının geri götürün," dedi Tohr, yağmur yeniden yağmaya başlarken.

Blay dondu ve Kardeş'e baktı. "Çiftler halinde gidiyoruz. Bu yüzden seninle birlikte gitmem gerekiyor."

Sanki sıçramaya hazır gibiydi.

"Elimizde ne olduğuna baktınız mı? İçinde iki ölü insan olan etkisiz hale getirilmiş bir hurda yığını. Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başa çıkabilirler," dedi Blay nefesinin altından. "İkisi çok sıkıdır."

"Ve seninle daha da güçlüler. Ben sadece eve gideceğim."

Bunu takip eden sessizlikte, Blay'in kışından kafatasının tabanına kadar uzanan düz çizgi bir orta parmağa eşdeğerdi. Gerçi Kardeş'e değil.

Qhuinn bunun kimin için olduğunu çok iyi biliyordu.

O andan itibaren işler hızla ilerledi; SUV emniyete alındı, Tohr ayrıldı ve John açık kasa kamyonun direksiyonuna geçti. Bu arada, Qhuinn

kamyonun yolcu tarafındaki kapısını açtı ve bir kenarda durup beklemeye başladı.

Bir centilmenin yapabileceği gibi, diye düşündü.

Blay karda sinsice ilerleyerek geldi. Yüzü de manzara gibiydi: soğuk, kapalı, misafirperver olmayan.

"Önden buyurun," diye mırıldandı adam, bir paket sigara ve zarif bir altın çakmak çıkardı.

Qhuinn başını kısa bir süre eğip selam verdikten sonra içeri girdi ve omzu John'un omzuna değene kadar bankın üzerinden kaydı.

Blay en son girdi, kapıyı çarptı ve camı kırdı, kokuyu bastırmak için tabut çivisinin yanan ucunu tam açıklığa koydu.

Beş mil boyunca tüm konuşmayı açık kasa yaptı. Yani.

Eskiden en iyi iki arkadaşının arasında oturuyordu, Qhuinn ön camdan dışarı baktı ve sileceklerin aralıklı hareketleri arasındaki saniyeleri saydı... üç, iki... bir... yukarı-aşağı. Ve...üç, iki...bir...yukarı-aşağı.

Havada bu çabayı gerektirecek kadar bile kar yoktu-

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı.

Sessizlik. Önlerindeki motorun homurtusu ve ara sıra bir tümseğe çarptıklarında arkadan gelen zincir sesi dışında.

Qhuinn şöyle bir baktı ve ne görsün, Blay metal çiğniyormuş gibi görünüyordu.

"Benimle mi konuşuyorsun?" dedi adam

huysuzca. "Evet. Konuşuyorum."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Blay sigarasını ön panelin kül tablasına sapladı. Ve bir tane daha yaktı. "Lütfen bana bakmayı keser misin?"

"Ben sadece..." Qhuinn bir elini saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını çekiştirdi. "Ben... Ben... Layla hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum-"

Blay'in başı döndü. "Hayatında ne yaptığının benimle hiçbir ilgisi yok-"

Qhuinn sessizce, "Bu doğru değil," dedi. "I-"

"Doğru değil mi?"

"Blay, dinle, Layla ve ben-"

"Sen ve onun hakkında tek kelime duymak istediğimi nereden çıkardın?"

"Sadece biraz şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm... Bilmiyorum, bağlam ya da başka bir şey."

Blay bir an için ona baktı. "Ve tam olarak neden 'bağlam' isteyeceğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü... bunu üzücü bulabileceğini düşündüm. Ya da öyle bir şey."

"Peki bu neden olabilir?"

Qhuinn adamın bunu yüksek sesle söylemesini istediğine inanamıyordu. Hem de başka birinin, hatta John'un önünde. "Şey, çünkü, bilirsin işte."

Blay eğildi, üst dudağı dişlerinin arasından sıyrıldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, kuzenin bana ihtiyacım olanı veriyor. Tüm gün boyunca. Her gün. Sen ve ben?" Sigarayla aralarında bir ileri bir geri hareket etti. "Birlikte çalışıyoruz. Bu kadar. Bir şeyi bilmem 'gerektiğini' düşünmeden önce ikimize de bir iyilik yapmanı istiyorum. Kendine şunu sor: "McDonald's'ta hamburger çeviriyor olsaydım, bunu kızartma yapan adama söyler miydim?" Cevabın hayırsa, o zaman çeneni kapa."

Qhuinn ön cama tekrar odaklandı. Ve yüzünü camdan içeri sokmayı düşündü. "John, kenara çek."

Savaşçı karşıya baktı. Sonra başını sallamaya başladı.

"John, kenara çek. Yoksa senin yerine ben yaparım."

Qhuinn belli belirsiz göğsünün inip kalktığının ve ellerinin yumruk haline geldiğinin farkındaydı.

"Kenara çek lan!" diye kükreyerek gösterge paneline havalandırma deliklerinden birini uçuracak kadar sert bir yumruk attı.

Açık kasa kamyon yolun kenarına savruldu ve hızları yavaşlayınca frenler gıcırdadı. Ama Qhuinn çoktan

dışarı çıktı. Blay'in hayal kırıklığına uğramış nefes verilişle birlikte cisimsizleşerek penceredeki çatlaktan kaçtı.

Neredeyse anında yolun kenarında yeniden şekillendi, kendini moleküler durumunda tutamıyordu çünkü duyguları bunun için çok yüksekti. Bir boku diğerinin önüne koyarak karda ilerledi, yürüme ihtiyacı her iki eklemindeki çınlayan ağrı da dahil olmak üzere her şeyi bastırdı.

Kafasının arkasında yolun uzunluğuyla ilgili bir şeyler canlandı ama kafatasının içinde ayrıntıların geçemeyeceği kadar çok gürültü vardı.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dostum, hava soğuktu.

* * *

Açık kasada oturan Blay sigarasının yanan ucuna odaklandı, küçük turuncu parıltı bir gitar teli gibi ileri geri gidip geliyordu.

Sanırım eli titriyordu.

Yanında çalan düdük John'un dikkatini çekmeye çalışmasının bir yoluydu ama o bunu duymazdan geldi. Bu da koluna tokat yemesine neden oldu.

Bu onun için gerçekten kötü bir dönem, John imzaladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Blay mırıldandı. "Sen

Kesinlikle şaka yapıyorsun. Her zaman geleneksel bir çiftleşme istemişti ve bir Seçilmiş'i hamile bıraktı -bunun harika olduğunu söyleyebilirim-"

Hayır, burada, tam burada. John asfaltı işaret etti. İşte.

Blay gözlerini ön cama çevirdi çünkü tartışamayacak kadar yorgundu. Açık kasa kamyonun önündeki farlar her şeyi aydınlatıyordu; karla kaplı manzara göz kamaştıracak kadar beyazdı, yolun kenarında yürüyen figür ise fırlatılmış bir gölge gibiydi.

Kırmızı kan damlaları ayak izlerinin yolunu işaretliyordu.

Qhuinn'in elleri tamponu parçaladığı için kanıyordu.

Blay aniden kaşlarını çattı. Biraz daha yukarı oturdu.

Yapboz parçalarının yerlerine oturması gibi, yoldaki dönemeçten ağaçlara ve yanlarındaki taş duvara kadar bulundukları yerle ilgili rastgele ayrıntılar bir araya gelerek bir resmi tamamlıyordu.

"Oh, kahretsin." Blay başını diğerlerine çarptı. Gözlerini kısa süreliğine kapatarak buna başka bir çözüm bulmak istedi, oraya gitmekten başka bir şey.

Kocaman bir "nada" ile geldi.

Kapıyı iterek açtığında soğuk, kamyonet kabininin sıcak iç kısmına hücum etti. John'a hiçbir şey söylemedi. Söylemesi için bir neden yoktu. Birinin peşinden kar yağışına çıkmak gibi şeyler kendini açıklıyordu.

Derin bir nefes alarak birikintinin içinden geçti. Yol daha önce sürülmüştü ama bu çok daha eski bir şeydi.

Bu da muhtemelen hızlı hareket etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Vergi tabanının çimenlikler kadar geniş olduğu şehrin bu zengin bölgesinde, şafak sökmeden hemen önce o ev büyüklüğündeki sarı belediye sabanlarından birinin daha geleceğine inansanız iyi edersiniz.

Bunu insanların önünde oynamaya gerek yok. Özellikle de Hummer'daki bir çift sızıntıdan dolayı.

"Qhuinn," dedi kabaca. "Qhuinn, dur."

Bağırmadı. Enerjisi yoktu. Bu... şey, aralarındaki her neyse, uzun zaman önce yorucu bir hal almıştı ve şu anki yol kenarı hesaplaşması, gücünün yetmediği bir başka olaydı.

"Qhuinn. Ciddiyim."

En azından adam biraz yavaşladı. Şansımız yaver giderse o kadar sinirlenmişti ki, bulundukları yerle ilgili ipuçlarını bir araya getiremeyecekti.

Tanrım, ne şansımız var ki, diye düşündü Blay etrafına bakınırken. Önümüzdeki yarım mil ya da

Böylece Onur Muhafızları işlerini yapmış oldular ve Qhuinn neredeyse dayaktan ölüyordu.

Tanrım, diye hatırladı Blay o gece arabasıyla gelirken, farklı bir far kümesi bu kez yerde kanlar içinde yatan karanlık bir figürü seçmişti.

Kendini silkeleyerek isim oyununu bir kez daha denedi. "Qhuinn."

Adam durdu, bok tekmeleri kara saplandı ve daha ileri gitmedi. Yine de arkasını dönmedi.

Blay, John'a farları kapatmasını işaret etti ve bir saniye sonra uğraşması gereken tek şey kamyonun park lambalarının ince turuncu parıltısıydı.

Qhuinn ellerini kalçalarına koydu ve gökyüzüne baktı, başı geriye doğru eğildi, nefesi bir buğu bulutu içinde yukarı doğru kaçtı.

"Geri dön ve açık kasa kamyona bin." Blay bir nefes daha çekti ve dumanı serbest bıraktı. "Yola devam etmeliyiz-" "Saxton'ın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi Qhuinn

huysuzca. "Anlıyorum.

Gerçekten anlıyorum."

Blay kendini "Güzel" demeye zorladı.

"Sanırım... bunu yüksek sesle duymak hâlâ şok edici."

Blay loş ışıktaki kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Bilmediğini biliyorum. Ve bu benim hatam. Tüm bunlar... benim hatam." Qhuinn omzunun üzerinden baktı, güçlü ve sert yüzü acımasız bir ifadeye bürünmüştü. "Sadece ona aşık olduğumu düşünmeni istemiyorum. Hepsi bu."

Blay, Dunhill'inden bir fırt çekecek oldu ama ciğerlerine yeterince çekemedi. "Üzgünüm, nedenini anlamıyorum..."

Bu harika bir cevaptı.

"Ben ona aşık değilim. O da bana aşık değil. Birlikte yatmıyoruz."

Blay sertçe güldü. "Saçmalık."

"Çok ciddiym. Ona ihtiyacı varken hizmet ettim çünkü ben genç bir kız istiyorum, o da istiyor ve her şey orada başladı ve bitti."

Göğsündeki yara yeniden açılırken Blay gözlerini kapattı. "Qhuinn, hadi ama. Geçen yıl boyunca onunla birlikteydin. Seni gördüm-herkes ikinizi gördü _."

"Bekaretini dört gece önce aldım. Ondan önce ben dahil kimse onunla birlikte olmamıştı."

Kafasında canlandırması gereken bir resim vardı.

"Ben ona aşık değilim. O da bana aşık değil. Birlikte yatmıyoruz."

Blay daha fazla hareketsiz kalamadı, bu yüzden etrafta volta attı, kar botlarının altında toplanıyordu. Sonra birdenbire aklına SNL'deki Church Lady'nin sesi geldi: Ne kadar özel değil mi?

"Kimseyle birlikte değilim," dedi Qhuinn.

Blay yine sinirli bir şekilde güldü. "Bir ilişkide olduğu gibi mi? Tabii ki hayır. Ama boş zamanlarını o kadınla birlikte tığ işi yaparak ve baharat rafını alfabetik sıraya dizerek geçirdiğine inanmamı bekleme."

"Neredeyse bir yıldır seks yapmadım."

Bu onu durdurdu.

Tanrım, evrenin bu kısmındaki tüm hava neredeydi?

"Saçmalık," diye karşı çıktı Blay çatlak bir sesle. "Dört gece önce Layla'yla birlikteydin. Söylediğin gibi."

Bunu takip eden sessizlikte, korkunç gerçek çirkin başını tekrar kaldırdı ve acı, son birkaç gündür özenle gömdüğü şeyi saklamasını imkânsız hale getirdi.

"Gerçekten onunla birlikteydin," dedi. "Odanın altındaki kütüphane avizesinin bir ileri bir geri gidişini izledim."

Şimdi Qhuinn unutmak istercesine gözlerini kapatıyordu. "Bunun bir amacı vardı."

"Dinle..." Blay başını salladı. "Bütün bunları bana neden anlattığını gerçekten anlamıyorum. Söylediklerimde ciddiydim, hayatında ne yaptığın konusunda herhangi bir açıklamaya ihtiyacım yok. Sen ve ben... birlikte büyüdük, hepsi bu. Evet, aynı evi paylaştık."

O zamanlar çok şey yaşadık ve önemli olduğunda birbirimizin yanındaydık. Ancak ikimiz de eskiden giydiğimiz kıyafetlere sığamıyoruz ve aramızdaki bu ilişki de aynı. Artık hayatlarımıza sığmıyor. Artık uymuyoruz. Dinle, kamyonunda sinirlenmek istememiştin ama bence bu konuda açık olmalısın. Sen ve ben mi? Bizim bir geçmişimiz var. Hepsi bu. Sahip olacağımız tek şey bu."

Qhuinn uzaklara baktı, yüzü bir kez daha gölgelerin içindeydi.

Blay konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Bu... Layla meselesinin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Ya da öyle olduğunu tahmin ediyorum - nasıl olmasın ki, eğer hamileyse. Benim için mi? Dürüstçe ikinizin de iyi olmasını diliyorum. Ama bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin ve dahası, buna ihtiyacım da yok. Çocukça kızgınlıklarımı geride bıraktım ve senin için de öyle. O zamanlar sadece karasevdaydı Qhuinn. Bu yüzden lütfen dişine iyi bak ve sevecek birini bulduğun için bileklerimi keseceğimden endişelenme. Benim bulduğum gibi."

"Sana söyledim. Ona aşık değilim."

Bekle, diye düşündü Blay kendi kendine. Çünkü geliyor. Bu klasik Qhuinn'di, tam burada.

Erkek olan sahada inanılmazdı. Ve psikoz noktasına kadar sadık. Ve zeki. Ve dikkat dağıtacak kadar seksiydi. Ve Blay'in itiraf etmek zorunda olduğu yüz binlerce başka şey. Ama ciddi bir kusuru vardı ve bu göz rengi değildi.

Duygularla başa çıkamazdı.

Hem de hiç.

Qhuinn her zaman derin olan her şeyden kaçardı - hareket etmese bile. Tam karşınızda oturup başını sallayabilir ve konuşabilirdi, ama duygular onun için güçlendiğinde, derisinin içini terk ederdi. Hemen çekip giderdi. Peki ya onu bunlarla yüzleşmeye zorlarsanız?

Bu mümkün değildi. Kimse Qhuinn'i bir şey yapmaya zorlamadı.

Ve evet, elbette, böyle olmasının pek çok iyi nedeni vardı. Ailesi ona bir lanetmiş gibi davranıyordu. Ailesinin

Glymera ona tepeden bakıyordu. Hayatı boyunca köksüz kalmıştı. Ancak stres faktörleri ne olursa olsun, günün sonunda erkek çok karmaşık olan ya da kendisinden bir şeyler isteyen her şeyden kaçacaktı.

Muhtemelen bunu değiştirebilecek tek şey bir gençti.

Şimdi ne derse desin, Layla'ya aşık olduğuna şüphe yoktu, ama onunla birlikte iğneden geçtiği ve şimdi sonuçları beklediği için endişeden aklını kaybediyor ve ondan uzaklaşıyordu.

Ve bu yüzden burada, yolun kenarında durmuş, hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler hakkında gevezelik ediyordu.

"İkiniz için de en iyisini diliyorum," dedi Blay, kalbi göğsünde küt küt atarken. "Gerçekten diliyorum. Umarım bu iş ikiniz için de iyi sonuçlanır."

Gergin sessizlikte Blay kendini bir kez daha içine düştüğü çukurdan çıkardı, ruhunun merkezindeki acı verici, yakıcı ıstıraptan uzaklaşarak yüzeye geri döndü.

"Şimdi kamyonu binip işimizi bitirebilir miyiz?" dedi sakın bir sesle.

Qhuinn'in elleri kısa bir süreliğine yüzüne doğru kalktı. Sonra başını eğdi, kanayan eklemlerini derisinin ceplerine soktu ve düz yatağa doğru geri dönmeye başladı.

"Evet. Hadi yapalım şunu."

ALTI

"O Aman Tanrım, geleceğim, geleceğim."

Daha güneyde, Caldwell şehir merkezinde, Iron Mask'ın arkasındaki otoparkta Trez Latimer haberleri duyduğuna sevinmiş ve şaşırmamıştı. Ancak üç ilçeli bölgede başka kimsenin güncellemeye ihtiyacı yoktu.

Vücudunun altındaki çok istekli katılımcının içine girip çıkarken, onu sertçe öperek susturdu, dili o sıcak ağza girdi, tüm o gereksiz yorumlar kesildi.

İçinde bulundukları araba sıkıştı ve kadının parfümü gibi kokuyordu: tatlı, baharatlı ve ucuz - bir dahaki sefere SUV'si olan bir gönüllü ya da daha iyisi, arkasında düzgün bir yer olan bir Mercedes S550 seçecekti.

Belli ki bu Nissan ürünü, yarı çıplak bir dişçi asistanının beynini siken iki yetmiş beş kişiyi barındırmak için yapılmamıştı. Yoksa o bir stajyer miydi?

Hatırlayamadı.

Ve endişelenmesi gereken daha acil sorunları vardı. Ani bir hareketle kilitten kurtuldu çünkü kendini serbest bırakmaya yaklaştıkça dişleri üst çenesinden daha da uzuyordu ve yanlışlıkla onu ısırarak istemiyordu: Taze kanın tadı onu daha tehlikeli bir sınıra sürükleyebilirdi ve ondan beslenmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi-

Boşver onu.

Bu kötü bir fikirdi. Ve sadece bir insan olduğu için değil. Biri onları izliyordu.

Başını kaldırarak arka koltuğun camından dışarı baktı. Bir Gölge olarak, gözleri normal bir vampirinkinden üç ila dört kat daha fazla algılama yeteneğine sahipti ve karanlığı kolayca delebiliyordu.

Evet, birisi personel girişinin sol tarafından patlamış mısır ve sütle puding yapıyordu.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi.

Hemen kontrolü ele aldı, vücutlarının arasına uzandı, kadının seksini buldu ve içine girmeye devam ederken onu kızdırdı, o kadar sert boşalmasını sağladı ki başını geri çekti ve kapıya çarptı.

Onun için orgazm yok.

Ama her neyse. Etrafta dolaşan biri bu eğlence ve oyun şipşakını farklı bir alana taşımıştı ve bu da saçmalamayı kesmesi gerektiği anlamına geliyordu. İnmemiş olsa bile.

Çeşitli dernekleri sayesinde çok sayıda düşmanı vardı.

Ve sonra... komplikasyonlar vardı... tamamen kendisine ait olan.

"Oh, Tanrım-"

Trez'in kalın sikini kavrayan o patlayıcı nefese, tüm o torka ve nabız atışlarına bakılırsa, dişçi asistanı-avukat-veteriner teknisyeni çok iyi vakit geçiriyordu. Ancak o, zihinsel olarak bu saçmalıktan çoktan sıyrılmıştı ve arabadan çıkıp o-

Bir dişiydi. Evet, her kimse kesinlikle dişi kökenliydi.

Trez kim olduğunu anlayınca kaşlarını çattı. Kahretsin.

Yine de, en azından daha az değildi. Bir symphath. İcabına bakması gereken bir uyuşturucu satıcısı. Fikri olan rakip bir pezevenk. Haddini aşan bir vampir. Ben, kardeşi-

Ama hayır. Sadece zararsız bir kadındı ve mutluluk dilimine geri dönemeyecek olması çok kötüydü. Ruh hali mahvolmuştu.

Diş asistanı/paralegal/veteriner teknisyeni/kuaför, bir piyanonun üzerine itfaiyeci tutmaya çalışmış gibi nefes nefese kalmıştı. "Bu... inanılmazdı... bu... oldu..."

Trez çekildi ve sikini fermuarının arkasına sıkıştırdı. Yarım saat içinde neon taşakları olma ihtimali yüksekti ama zamanı geldiğinde bununla başa çıkacaktı.

"İnanılmazsın. Sen en inanılmaz-"

Trez aptalca sözlerin yayılım ateşinin üzerine düşmesine izin verdi. "Sen de bebeğim."

Önemsiyormuş gibi görünmek için onu öptü ve bir bakıma önemsiyordu da. Kullandığı bu insan kadınlar, atan kalplerinin basit erdemiyile saygı ve nezakete layık canlı varlıklar olmaları anlamında önemliydi. Kısa bir süre için bedenlerini ve bazen de damarlarını kullanmasına izin veriyorlardı ve o da her zaman isteyerek, bazen de birden fazla kez verdiği bu hediyeleri takdir ediyordu.

İkincisi ise şurada duran sorundu.

Trez, on dakikalık ortağını ezmek ya da arabanın tavanında kafatasını yarmamak için koca gövdesiyle dikkatlice manevra yaptı.

Ancak kız bebek hareket etmek istemiyor gibiydi. Bacakları hâlâ açık, seksi hâlâ hazır, göğüsleri hâlâ dışarıda ve göğüs kafesine yapıştırılmış iki kavun gibi yerçekimine meydan okurcasına koltuklara yaslanmış bir yastık gibi öylece yatıyordu.

Kasların altında olmalı, diye düşündü.

"Hadi seni giydirelim," diye önerdi, bağcıklı büstiyerinin yarısını bir araya getirerek.

"Çok fantastiktin...."

Jöle gibiydi - kaya gibi sert sahte göğüsleri hariç - hepsi yumuşak ve hoştu, ama onu tekrar bir araya getirirken, oturturken ve uzantılarını düzeltirken tamamen yararsızdı.

"Bu eğlenceliydi bebeğim," diye mırıldandı ve bunda ciddiye. "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Belki." Dişlerinin görünmemesi için ona sıkıca gülümsedi. "Buralardayım."

Bunun üzerine bir kedi gibi mırıldandı ve sonra ezberlemeye zahmet etmediği numarasını söylemeye başladı.

Onun gibi kadınlarla ilgili üzücü gerçek, onların on parmağında on marifet olduğuydu: Birkaç milyonluk bu şehirde, iyi vakit geçirmek isteyen, sıkı kalçalı ve gevşek bacaklı yirmili yaşlarda birkaç yüz bin kadın olmalıydı. Aslında hepsi aynı kişinin varyasyonlarıydı, bu yüzden onları taze tutması gerekiyordu.

Bu kadar çok ortak nokta varken, ilgisini canlı tutmak için yeni bir tedarik kapısı gerekiyordu.

Trez bir buçuk dakika sonra arabadan inmişti ve onun anılarını temizleme zahmetine girmede. Bir Gölge olarak başvurabileceği pek çok zihin hilesi vardı ama yıllar önce bununla uğraşmayı bırakmıştı. Çabalamaya değmezdi ve ara sıra tekrarı severdi.

Saati hızlıca kontrol et.

Kahretsin, iAm's'a zaten geç kalacaktı ama dükkânı kapatmadan önce arka kapıdaki sorunu halletmesi gerekiyordu.

Adam kadının yanına gidip önünde durduğunda kadın çenesini yukarı kaldırdı ve bir elini kalçasına koydu. Bu hazır ve istekli versiyonun sarı saçları vardı ve etek yerine sıcak pantolonlardan hoşlanıyordu - bu yüzden soğukta, kabarık pembe Patagonia parkası ve esintide çıplak bacaklarıyla gülünç görünüyordu.

İki kürdan üzerinde Sno Ball gibi.

"Meşgul müsün?" diye sordu. Belli ki soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama stiletto'sunun vuruş şekline bakılırsa, sıcaktan bunalmıştı ve canı sıkıktı, hem de iyi anlamda değil.

"Hey, bebeğim." Hepsine böyle seslenirdi. "İyi bir gece geçiriyor musun?"

"Hayır."

"Şey, bu çok kötü. Dinle, sonra görüşürüz-"

Kadın, adam yanından geçerken kolunu tutarak büyük bir hata yaptı; tırnakları adamın ipek gömleğine battı ve derisine kenetlendi.

Trez'in başı döndü, gözleri parladı. Ama en azından dişlerini göstermeden önce kendini tutmayı başardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi ona doğru eğilerek.

"Trez!" diye bağırdı biri.

Aniden, güvenlik şefinin sesi beynini yarıp geçti. Ve iyi bir şey. Gölgeler doğaları gereği barışçıl bir türdü; kendilerine saldırılmadığı sürece.

Xhex, cinayetin ihtimal dışı olmadığını biliyormuş gibi koşarak yanına geldiğinde, kolunu tuttuğu yerden kurtardı ve kadının tırnaklarında beş alevli acı hissetti. Öfkesini bastırarak kadının yüzüne baktı. "Şimdi evine git."

"Bana bir açıklama borçlusun-"

Başını iki yana salladı. "Ben senin erkek arkadaşın değilim, bebeğim." "Aynen öyle, bir kadına nasıl davranacağını biliyor!"

"Öyleyse evine, onun yanına git," dedi Trez acımasızca.

"Ne yapıyorsun, haftanın her gecesi farklı bir kızı mı beceriyorsun?"

"Evet. Pazar günleri bazen iki kez." Kahretsin, bunu temizlemeliydi. Onunla ne zaman birlikte olmuştu? İki gece önce mi? Üç gece mi? Artık çok geçti. "Evine, erkeğinin yanına git."

"Beni hasta ediyorsun! Seni lanet olası orospu çocuğu-"

Xhex aralarına girip histerik kadına alçak sesle konuşmaya başladığında, Trez destek aldığı için çok mutluydu... çünkü ne biliyordu ki, Nissan'daki hatun tam o anda park yerinde K dönüşü yapıp arabayı üzerine sürdü.

Camını indirerek, diğer kadın olmaktan hoşlanıyormuş gibi gülümsedi. "Yakında görüşürüz, sevgilim."

Ađlamaya bařlayın: Pembe parkalı, erkek arkadařlı ve bađlanma bozukluđu olan kűcűk kız, bir mezarlıđa yakıřır bir ađlama krizine girdi.

Ve doğal olarak o zaman iAm ortaya ıktı.

Kardeřinin varlıđı fark edilince Trez gűzlerini kapadı.

Harikaydı. Tek kelimeyle harika.

YEDİ

A Trez'in kötüye giden gecesinden on blok ötede, Xcor tırpanının bıçağını kuzu kulağı kadar yumuşak bir güderi bezle siliyordu.

Sokağın karşısında, Throe telefonuyla alçak sesle konuşuyordu. Şehrin bu bölgesinde buldukları üç lesser'dan üçüncüsü Omega'ya geri gönderildiğinden beri bu şekilde konuşuyordu.

Xcor hücresele ya da başka türlü herhangi bir gecikmeyle ilgilenmiyordu. Piçler Çetesi'nin geri kalanı şehir merkezinde başka bir yerde, iki düşmanından birini ya da her ikisini arıyordu ve o da bu şekilde meşgul olmayı tercih ederdi.

Ama biyolojik ihtiyaçlar bunu gerektirir. Lanet olsun.

Throe telefon görüşmesini sonlandırdı ve yakışıklı yüzü ciddi çizgilerle çizilmiş halde ona baktı. "O istekli."

"Ne kadar nazik." Xcor tırpanını kınına soktu ve temizlik bezini kaldırdı. "Ancak ben onun kabul etmesinden çok, bunu yapıp yapamayacağı konusuyla ilgileniyorum."

"Öyle."

"Peki bunu nereden biliyoruz?"

Throe boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Dün gece ona gittim ve kendimden faydalandım."

Xcor soğuk bir şekilde gülümsedi. Bu, askerinin yokluğunu açıklıyordu ve ayrılma nedeni de rahatlatıcıydı. Diğer erkeğin bir şey yapmasından korkmuştu.

"Ve o nasıldı."

"Yaşayabilir durumdaydı."

"Onun tüm cazibesini tattın mı?"

Bir zamanlar glymera'nın üst düzey bir üyesi olan ama artık işe yarayan kibar adam boğazını temizledi. "Ben, ah... evet."

"Peki nasıldı?" Cevap gelmeyince, Xcor siyah lekeli karda iz sürerek ikinci komutanına yaklaştı. "O nasıldı, Throe? Islak ve istekli miydi?"

Erkeğin mükemmel yakışıklı yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti. "Yeterliydi."

"Ona kaç kez sahip oldun?" "Birkaç kez."

"Ve farklı pozisyonlarda, umarım?" Sadece sert bir baş sallama sesi duyulunca Xcor yumuşadı. "O halde asker arkadaşlarınıza karşı görevinizi sadakatle yerine getirdiniz. Diğerlerinin de hem damardan hem de seksten pay almak isteyeceklerinden oldukça eminim."

Bunu takip eden garip sessizlikte Xcor bunu kimseye itiraf etmezdi ama astını kasten kışkırtmak için değil, Throe'nun dişiyi yatmış olmasından memnun olduğu için ayrıntıları öğrenmek istemişti. Erkekle sonbaharda olanlar arasında mesafe olmasını istiyordu. Yıllarla dolu takvimler, sayısız dişi ve diğer dişilerin kanından oluşan nehirler istiyordu....

Throe, "Yalnızca bir şartımız var," dedi.

Xcor ağzını inceltti. Söz konusu dişi onu henüz görmediğine göre, daha fazla nakit olamazdı - ayrıca, şu an için beslenmeye ihtiyacı yoktu. Teşekkürler... "Ve bu."

"Bu onun evinde yapılmalı. Yarın ilk gece." "Ah." Xcor soğuk bir şekilde gülümsedi. "'Bu bir tuzak o zaman."

"Kardeşlik soruşturmayı kimin yaptığını bilmiyor." "Altı erkek tespit ettiniz, değil mi?"

"İsimlerimizi kullanmadım."

"Önemli değil." Xcor sokağın etrafına baktı, duyuları daha azını ya da Kardeş'i aramak için uzanıyordu. "Ben

Kral'ın erişimini küçümsemeyin. Sen de küçümsememelisin."

Aslında, kendi hırsları hepsini değerli bir düşmanla karşı karşıya getirmişti. Sonbaharda Wrath'ın hayatına yönelik suikast girişimi onun açık bir savaş ilanı olmuştu ve beklendiği gibi, tahmin edilebilir bir sonuç ortaya çıkmıştı: Kardeşlik, Piçler Çetesi'nin inini bulmuş, oraya sızmış ve Kör Kral'ın boğazına bir kurşun sıkmak için kullanılan silahı içeren tüfek paketini alarak oradan ayrılmıştı.

Kuşkusuz, kanıt aramaya gidiyorlardı.

Asıl soru neydi? Kralın yaşayıp yaşamadığını ya da ölüp ölmediğini henüz bilmiyordu ve anladığı kadarıyla Konsey de bilmiyordu. Aslında glymera bu girişimin gerçekleştiğini bile bilmiyordu.

Wrath hayatta kalmış mıydı? Yoksa öldürülmüştü ve Kardeşlik şu anda boşluğu doldurmaya çalışmakla mı meşguldü? Eski Yasa veraset kuralları konusunda çok netti - kralın çocuğu olması şartıyla, ki yoktu. Yani en yakın akrabası olacaktı, tabii eğer varsa.

Xcor bilmek istiyordu ama araştırma yapmadı. Yapabileceği tek şey haber gelene kadar beklemektir ve bu arada o ve askerleri lesser'ları öldürmeye ve glymera içindeki güç tabanını güçlendirmeye devam etti. En azından bu çabaların ikisi de iyi gidiyordu. Her gece avcılar Omega'ya geri bıçakladılar. Ve Konsey'deki gevşek bilekli bağlantısı, Larex'in oğlu, pek de saygıdeğer olmayan Elan, oldukça saf ve uysal olduğunu kanıtlıyordu; bu iki özellik de tek kullanımlık bir araçta çok kullanışlıydı.

Ancak Xcor bu bilgi boşluğundan sıkılmaya başlamıştı. Ve gerçekten de Throe'nun bulduğu kadınla yaptığı bu iş gerekliydi ama tehlikelerle doluydu. Damarlarını ve cinsiyetini birden fazla kullanıcıya satabilen bir kadın, kesinlikle para karşılığında bilgi ticareti yapabilirdi ve Throe kimliklerini gizli tutmuş olsa da, bunların sayısı

verildi. Kardeşlik, Piçler Çetesi'nin hiçbirinin çiftleşmediğini ve er ya da geç bu yeni topraklarda, Eski Ülke'de yeterince sahip oldukları şeylere ihtiyaç duyacaklarını uygun bir şekilde tahmin etmiş olmalıydı.

Belki de bu kadın kral ve özel muhafızları tarafından yerleştirilmiştir.

Bunu yarın öğreneceklerdi. Pusular kolayca kurulurdu ve aç bir erkeğin dışının boğazına ve bacaklarının arasına dayandığı andan daha savunmasız bir an yoktu. Yine de zamanı gelmişti. Askerleri savaşıma istekliydi ama yüzleri çizilmiş, gözleri çökmüş, derileri yanaklarına çok sıkı gerilmişti. İnsan kanı, o zayıf ikame, yeterli gücü sağlamıyordu ve piçleri çok uzun zamandır onunla yaşıyordu. Eski Ülke'de, gerektiğinde hizmet edebilecek kadar dişi vardı. Ama Yeni Dünya'ya geldiklerinden beri, idare etmek zorundaydılar.

Eğer bu bir tuzaksa, Kardeşlerle savaşıma hazırды. Sonra tekrar, düzgün bir şekilde servis edilmişti-

Sevgili Bakire Kâtip, bunu düşünemiyordu.

Göğsündeki ağrı yutkunmasını zorlaştırırken Xcor boğazını temizledi. "Dişiye söyle, ilk karanlık çok erken. Onun yerine gece yarısı geleceğiz. Ve gece çöker çökmez insan beslenmesini ayarlayın. Eğer Kardeşler oradaysa, onlarla görece güçlü bir konumdan çatışmaya gireceğiz."

Throe'nun kaşları Xcor'un düşüncesinden etkilenmiş gibi kalktı. "Evet. Tam da bunu yapacağım."

Xcor başını salladı ve başka tarafa baktı.

Sessizlikte, sonbaharda yaşanan olaylar aralarına doluşarak Aralık ayının soğuk havasını daha da serinletti.

O kutsal Seçilmiş her zaman ikisinin de yanındaydı.

"Gün ışığı hızla üzerimize geliyor," dedi Throe mükemmel aksanıyla. "Ayrılma vakti geldi."

Xcor doğuya doğru baktı. Şafak öncesi ışıltısı henüz gelmemişti ama ikinci komutanı haklıydı. Yakında... çok yakında... güneşin ölümcül ışığı yağacaktı ve kış gündönümünün yakın zamanda geçmesiyle birlikte en zayıf halinde olmasının bir önemi yoktu.

Xcor, "Askerleri sahadan çağırın," dedi. "Ve onlarla üste buluşun."

Throe, Xcor'un okuyamayacağı bir mesajın içine bazı harf kombinasyonlarını yazdı. Sonra asker kaşlarını çatarak telefonunu kaldırdı.

"Geri dönmeyecek misin?" Throe sordu.

"Git."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra diğer asker usulca, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

O anda, Xcor her bir savaşçısını düşündü.

Zypher, cinsel fatih. Balthazar, hırsız. Syphon, suikastçı. Ve adı olmayan ve sayılamayacak kadar çok günahı olan diğeri. Bu yüzden ona Syn denirdi.

Sonra adil, sadık Throe'yu, ikinci adamını düşündü.

Mükemmel yetiştirilmiş, kusursuz kanlı

Throe. Yakışıklı, güzel Throe.

"Şimdi git," dedi erkeğe.

"Peki ya sen?"

"Git."

Throe tereddüt etti ve o duraksamada, Xcor'un neredeyse ölmek üzere olduğu o gece ikisinin de aklına geldi. Nasıl gelmesin ki?

"Nasıl isterseniz."

Asker ortadan kayboldu ve Xcor'u rüzgâra karşı tek başına bıraktı. Bırakıldığından emin olduğunda, moleküllerini aynı şekilde soğuk rüzgârlara göndererek kuzeye, karla kaplı bir çayıra doğru ilerledi. Şeklini alarak, yumuşak tepenin dibinde durdu ve zirvede gururlu ve sevimli bir şekilde duran güzel ağaca baktı.

Bir kadının göğsünün yumuşak yükselişini, zarif köprücük kemiklerini, solgun bir boynun en yüce sütununu düşündü-

Rüzgâr sırtını savururken, gözlerini kapadı ve ileriye doğru adım attı, pirokantıyla karşılaştığı noktaya geri dönmek için çekildi.

Seçilmişti neredeydi?

Hâlâ yaşıyor muydu? Kardeşlik onun canını, kralının düşmanına verdiği nazik, cömert ve bilinmeyen hediyesi için mi almıştı?

Xcor onun kanı olmasaydı öleceğini biliyordu. Wrath'ın hayatına kastedilmesi sırasında ağır yaralanmıştı ve Throe onu bu alana götürüp Seçilmişleri çağırdığında ölmek üzereydi ve iş işten geçmişti.

Throe her şeyi tasarlamıştı. Ve bu süreçte Xcor'un karanlık kalbine bir lanet yerleştirdi.

Hırsları eskisi gibi devam ediyordu: Tahtı Kör Kral'dan almak ve vampirlere hükmetmek niyetindeydi. Bununla birlikte, onu rahatsız eden kritik bir zayıflık vardı.

Şu kadın.

Elleri hançer tutan erkekler arasındaki çatışmanın içine yanlışlıkla çekilmiş, manipüle edilmiş ve sonra da kullanılmış bir masumdu.

Onun iyiliği için çok endişeleniyordu.

Gerçekten de, hayatı boyunca yaptığı kötülüklerden dolayı tek bir pişmanlığı vardı. Eğer Throe'yu Kardeşlik'in kollarına göndermeseydi, ikinci komutanı onun yolunu kesmeyecek ve kendisi de ondan beslenmeyecekti. Ve bu kesişme dışında, Throe daha sonra onun hizmetine çağırılmayacaktı ve o da o alanda onlara gelmeyecekti... ve Xcor o şefkatli gözlere asla bakamayacaktı.

Ve bir parçasını kaybetti.

O sadece pis, biçimsiz, yorulmak bilmeyen bir köpekti; haklı olarak yaşadığı düzene ve korumaya ihanet eden bir hain. O vardı

hediyesini hak etmemişti.

Throe'nun da yoktu ve bunun nedeni glymera içindeki önceki yüksek mevkisinden düşmüş olması değildi.

Hiçbir ölümlü erkek bunu hak etmiyordu.

Ağacın altında durduğunda, Xcor onun önünde yığılıp kaldığı yere baktı... kadının onun üzerine diz çöküp bileğine vurduğu ve sadece kadının ona verebileceğı gücü almak için ağzını açtığı yere.

Gözlerinin buluştuğı ve zamanın durduğu bir an olmuştu... ve sonra bileğini yavaşça onun ağzına doğru indirmişti.

Oh, o çok kısa temas.

Onun sadece serseri zihninin bir hayali olduğuna ikna olmuştu ama Throe onu inine geri götürürken, onun gerçek olduğunu fark etmişti. Hem de çok gerçek.

Haftalar geçmişti. Ve sonra bir akşam, şehirde, onu hissetmiş ve onu görmek için damarlarındaki kanın yankısını takip etmişti.

Aradan geçen dakikalar ve saatler içinde onunla ilgili gerçeğı öğrenmişti: Karanlığın içine, doğrudan ona bakmış ve sıkıntısı açıkça belli olmuştu.

Daha sonra, inine sızıldı. Muhtemelen onun yönlendirmesi yüzünden.

Bir rüzgârla birlikte kar yeniden yağmaya başladı, kar taneleri havada kalınlaştı, dönerek gözlerine girdi.

Neredeydi şimdi?

Ona ne yapmışlardı?

Doğuya doğru, bulut örtüsüne rağmen gün doğumunun ısıltısı toplanmaya başlamıştı ve gözleri yanıyordu; bu yüzden sırf acıyı hissetmek için gözlerini gün ışığının habercisi şeftaliye dikmeye dikkat etti.

Daha önce duyguları tarafından hiç böyle parçalara ayrılmamıştı. Hayatı boyunca sadece hayatta kalma eğitimi almıştı - önce savaş kampında geçirdiğı yıllar, sonra da

Bloodletter altındaki çağları boyunca ve şimdi de savaşçı grubunun başı olarak bu mevcut çağda.

Ama kadın onu yarmış, hayati bir çatlak oluşturmuştu.

Ona hayatını verdiği gibi, hayatının bir parçasını da almıştı ve ne yapacağını bilmiyordu.

Belki de burada öylece duracak ve kendisinin yakılmasına izin verecekti. Bu... şu anda altında yaşadığı durumdan daha kolay bir durum gibi görünüyordu.

Başına ne gelmişti? Bilmek zorundaydı.

Bu, onun taht arayışı kadar kritik bir konuydu.

SEKİZ

"S Cesetleri nereye attınız?" V, eğitim merkezinin arka çıkışından çıkarken talepte bulundu.

Qhuinn, John ve Blay'in açık kasadan inmesini beklerken, V'nin sorusunu onlardan birinin cevaplamasına izin verdi. Aslında, ön camdan dışarı bakıp tesisin yeraltı otoparkına göz atarken, kamyonun ön koltuğuna uzanıp uyumayı düşündü.

Başka bir şeyle uğraşamayacak kadar yorgunum.

Yine de sonunda John'un yolundan gitti ve zavallı kıcını sürücü tarafındaki kapıdan dışarı kaydırıldı. Gidip Layla'yı kontrol etmesi gerekiyordu ve bu buradan olmayacaktı.

Yol kenarındaki konfrona rağmen, en azından o, John ve Blay eve dönüş yolunda birlikte iyi çalışmışlardı. Kardeşlik yerleşkesine giden yola yaklaşık on mil kala, ağaçlı bir yola sapmışlar, iki ölü adamı soymuşlar ve cesetleri kimsenin görmediği, dibi olmayan doğal bir çukura atmışlardı. Sonra da geri dönüp yola K-dönüşü yapmışlar ve bir kez daha ciddi bir şekilde yağmaya başlayan karın izlerini ve parlak kırmızı kan izi bırakan çeşitli sızıntıları örtmesine izin vererek gözden kaybolmuşlardı. Öğlene kadar, birikim tahminlerinin doğru olduğunu varsayarsak, hiçbir şey olmamış gibi olacaktı.

Mükemmel bir kar işi. Har-har.

Ölen adamların aileleri için üzülmeleri gerektiğini düşündü - kimse o kalıntıları bulamayacaktı. Ama anekdotal kanıtlar, iki adamın hippi oldukları için değil, uçlarda yaşadıklarını gösteriyordu: çeşitli ceplerinde silahlar, bıçaklar, bir sustalı, ot ve biraz X bulunmuştu. Ve o sırt çantalarında ne olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Şiddet dolu hayatlar, şiddet dolu sonlarla bitme eğilimindeydi.

"-Orospu çocuğu," diyordu V, düz yataklı kaidesinin üzerindeki Hummer'ın etrafında yürürken. "Neye çarpmışlar? Çimento barikatına mı?"

John bir şeyler imzaladı ve V sertçe Qhuinn'e baktı. "Aklından ne geçiyordu? Öldürülebilirdin."

Qhuinn kendi göğsünü yumrukladı. "Hâlâ atıyor."

"Salak herif." Ama Kardeş gülümsedi, keskin bakışlarını

Dişler. "Meh, ben de aynı şeyi yapardım."

Qhuinn göz ucuyla Blay'in sessizce ve dikkat çekmeden tesise açılan kapıya doğru ilerlediğini fark etti. Bir buçuk saniye içinde ortadan kaybolacak, bir kez daha ayaklarının dibine bırakılan dramayı bitirecekti.

Qhuinn savaşçıyı salona kadar takip etmek ve meraklı gözlerden uzak tutmak için ani ve çarpıcı bir dürtü hissetti. Ama sanki bir kez daha denemesi gerekiyormuş gibi-

Kuzenin bana ihtiyacım olanı veriyor. Bütün gün. Her gün.

Tanrım, kusacaktı. "Başka kişisel eşya var mı?"

Qhuinn saçmalıklardan sıyrıldı ve işe yarar kıyafetlerini giydi. "Ben onları yakalarım."

Açık kasanın üzerine zıpladı, Hummer'ın buruşuk arka kapısını zorla açtı ve on iki inçlik bir boşluktan arka koltuğa sıkıştı. Vücudunu ait olmadığı ve sığmadığı yerlere sıkıştırmak iyi hissettiriyordu - zihnine yapacak bir şey veriyordu ve yaralarından kaynaklanan küçük sızılar da bir başka harika oyalanmaydı.

İki sırt çantası epeyce sağa sola savrulmuştu. İlk gördükleri çantayı yolcu koltuğunun arkasındaki tekerlek yuvasında, diğerini ise önde, fren ve gaz pedalının üstünde buldu. Söyleyebildiği kadarıyla bu ikisi için garip bir bagajdı; yaya havası, cesetlerin spor yaptığı diğer tüm şehirli sert adam türleriyle uyuşmuyordu.

Uyuşturucu ticaretinde aracından çok ortaokullu.

Tabii metamfetamin laboratuvarı rozetlerini falan koyacak bir yere ihtiyaçları yoksa.

Qhuinn arka koltuğa doğru sürünerek ilerlerken, girdiği yoldan çıkmamak için ani bir karar verdi. Kendi etrafında dönerek harap olmuş derinin üzerine uzandı ve dizlerini göğsüne çekti. Keskin bir nefesle diğer taraftaki kapıya yumruk attı ve kapıyı patlatarak açtı; metal menteşeler bir çığlıkla koptu, panel betona çarparak zıpladı.

Tatmin edici.

Sesler otoparkta yankılanırken V elindeki sigaralardan birini yaktı ve Qhuinn'in az önce açtığı deliğe doğru eğildi. "Bunun için kapı kolları olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Qhuinn ayağa kalktı ve harap olmamış tek tarafı tekmeleyerek açtığını fark etti.

Eh, bu noktada bu onun tüm lanet hayatı için bir metafor değilse.

Çantaları fırlatarak kendini serbest bıraktı ve John yükü yakalayıp fermuarını açmaya başladığında sert bir iniş yaptı.

Lanet olsun. Blay gitmişti. Eğitim merkezinin kapısı kapanmak üzereydi.

İçinden küfrederek, "Cep telefonları hâlâ içeride bir yerde olmalı, camlar kırılmış olsa da camlar hâlâ sağlam, bu yüzden dışarı fırlamamış olmalılar," diye mırıldandı.

"Vay, vay, vay..." dedi Kardeş nefes verirken. Qhuinn kaşlarını çattı ve John'un bulduğu şeye baktı. Bu da ne... "Dalga mı geçiyorsun?"

En yakın arkadaşı seramik bir kavanoz çıkarmıştı; Target'ın ev eşyaları bölümünden alabileceğiniz türden ucuz bir kavanoz. Ve bir de ne görsün. Diğer adam da bir tane paketlemişti.

Şansımız neydi?

"O telefonları bulmamız gerek," diye mırıldandı Qhuinn, tekrar açık kasanın üzerine atlayarak. "El feneri olan var mı?"

Vishous kurşun kaplı deri eldivenini çıkardı ve parlayan elini havaya kaldırdı. "Doğru 'chere."

Kardeş yatağın ince kenarında zıplarken, Qhuinn de Hummer'ın arka bölmesine geri döndü. "O şeyle bana vurma, olur mu V?"

"Asla unutamayacağın bir şaplak olacak, sana söz veriyorum."

Dostum, o el çok kullanışlıydı. V onu içeri soktuğunda, içerideki tüm katliam keskin, karanlık gölgeler saçarak gün gibi aydınlandı. Etrafta sürünen Qhuinn koltukların altına uzandı, avuç içleriyle sıvazladı, köşelere uzandı. Koku iğrençti; gaz, yanmış plastik ve taze kanın iğrenç bir karışımıydı ve elini her indirdiğinde hava yastıklarının tozundan kalan kalıntılar kabarıyordu.

Ama tüm o sözde yoga pozisyonlarına değdi. Bir çift iPhone ile ortaya çıktı.

"Bu şeylerden nefret ediyorum," diye mırıldandı V eldivenini tekrar giyip eşleşen seti alırken.

Nispeten temiz havaya dönen Qhuinn nefesini tuttu ve boynunu kırdı, sonra tekrar aşağı atladı. O noktada bir tür konuşma oldu ve ne söylendiğini biliyormuş gibi birkaç kez başını salladı.

"Dinle, bir süreliğine izin alıp kontrol etmemin sakıncası var mı?" diye araya girdi.

V'nin elmas gözleri kısıldı. "Kiminle?"

Tam bu sırada John söze girerek Hummer ve rehabilitasyon planı hakkında sorular sormaya başladı, tıpkı bir T. rex'in önünde onu yönlendirmek için meşale sallayan biri gibi. V, SUV'un çim heykeli olarak geleceği hakkında konuşmaya başladığında Qhuinn neredeyse arkadaşına bir öpücük konduracaktı.

Layla'yı John ve Blay dışında kimse bilmiyordu ve bu erken dönemde her şeyin böyle kalması gerekiyordu.

Qhuinn John'un ahstrux nohtrum'u olduğu için fazla uzağa gidemezdi.

-Ama yapmadı. Blay'in iyi bir amaç için kullandığı kapıya doğru ilerledi ve telefonunu çıkardı. Evin dahili numaralarından birini çevirip çalmasını beklerken, harap olmuş aracına baktı.

O lanet şeyi aldığı geceyi hatırlayabiliyordu. Ailesinin parası olmasına rağmen, ağabeyi ve kız kardeşine olduğu gibi ona da bakmak için büyük bir ihtiyaç hissetmemişlerdi. Dönüşümünden önce, gizlice kırmızı duman satarak geçiniyordu ama çok fazla trafik yapmamıştı; sadece az miktardaki harçlığının açığını kapatmaya ve Blay'den sürekli otlanmamaya yetecek kadar.

John'un özel korumalığına terfi eder etmez nakit sıkıntısı sona ermişti. Yeni işinde ciddi bir maaşı vardı; yılda yetmiş beş bin dolar. Saçma sapan insan hükümetine vergi ödemediği, oda ve yemek masraflarının karşılandığı düşünülürse, geriye bir sürü yeşil kalmıştı.

Hummer onun ilk büyük alışverişiydi. İnternette araştırma yapmıştı ama gerçek şu ki, ne istediğini zaten biliyordu. Fritz gidip pazarlığı ve resmi satın alma işlemini yapmıştı... ve Qhuinn direksiyona ilk geçtiğinde, anahtarı çevirdiğinde ve kaputun altındaki gümbürtüyü hissettiğinde, neredeyse bir kedi gibi ağlayacaktı.

Artık mahvolmuştu: Tamirci sayılmazdı ama yapısal hasar o kadar ağırdı ki, onu kurtarmanın bir anlamı yoktu-

"Alo?"

Layla'nın sesi onu tekrar kendine getirdi. "Selam. Daha yeni döndüm. Nasıl hissediyorsun?"

Kendisine geri dönen kusursuz telaffuz ona ailesini hatırlattı, her kelime mükemmel bir şekilde telaffuz edilmiş ve özenle seçilmişti. "İyiyim, çok teşekkür ederim. Dinlendim ve önerdiğiniz gibi televizyon izledim. Milyon Dolarlık Liste maratonu vardı."

"Bu da ne böyle?"

"Los Angeles'ta ev sattıkları bir program -biraz kurgu olduğunu düşünmüştüm ama meğer reality şovmuş? Hepsini uydurduklarını sanıyordum. Madison'ın harika saçları var. -Josh Flagg'i de severim. Oldukça kurnaz ve büyükannesine karşı çok nazik."

Sadece konuşmasını sağlamak için ona ne yediği ve uyuyup uyumadığı gibi birkaç soru daha sordu - çünkü heceler arasında rahatsızlık veya endişe ipuçları arıyordu.

"Yani iyisin," dedi.

"Evet, siz sormadan söyleyeyim, Fritz'den bana Son Yemek'i getirmesini rica ettim bile. Ve evet, bifteğimin hepsini yiyeceğim."

Kaşlarını çattı, onun kendini kafeste hissetmesini istemiyordu. "Dinle, bu sadece gençlerin iyiliği için değil. Aynı zamanda senin için de. İyi olmanı istiyorum, anlıyor musun?"

Sesi biraz düştü. "Sen hep böyleydin. Bizden önce bile... evet, benim için her zaman en iyisini istedin."

Kırdığı araba kapısına odaklanarak, bir şeyi tekmelemenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü. "Planım bir süre spor salonuna gitmek. Yatmadan önce seni tekrar kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Pekâlâ. Kendine iyi

bak." "Sana da."

Telefonu kapatırken V'nin konuşmayı bıraktığını ve bir şeyler ters gidiyormuş gibi ona baktığını fark etti

-Saçlar yanıyor, pantolon ayak bileklerinde, kaşlar kazınmış. "Kendine bir dişi mi buldun, Qhuinn?" çizdi.

Qhuinn etrafta bir cankurtaran salı aradı ve hiçbir şey bulamadı. "Ah..."

V omzunun üzerinden nefes verdi ve karşıya geçti. "Her neyse. Gidip şu telefonlar üzerinde çalışacağım. Sen de kendine başka bir araç almalısın, Prius olmadığı sürece ne olursa. Görüşürüz."

John ve o yalnız kaldıklarında, adamın yolun kenarındaki hesaplaşmayla ilgili bir şeyler söylemek için ısındığı oldukça açıktı.

"Bunu duymak istemiyorum, John. Şu anda buna gücüm yok."

Kahretsin, John imzaladı.

"Bu her şeyi açıklıyor, dostum. Eve mi gidiyorsun?"

Ahstrux nohtrum işinin katı yorumuna göre, Qhuinn'in yirmi dört/yedi saat John'la birlikte olması gerekiyordu. Ancak kral, yerleşkenin sınırları içinde olmaları halinde onlara bir muafiyet vermişti. Aksi takdirde Qhuinn arkadaşı ve Xhex hakkında çok fazla şey öğrenmiş olacaktı.

John da Layla'yla ona şahit olmak zorunda kalacaktı.

John başıyla onaylayınca Qhuinn kapıyı açtı ve genişçe tuttu. "Önden buyurun."

Dövüşçü geçerken arkadaşının yüzüne bakmayı reddetti, bunu yapamadı. Çünkü adamın aklında ne olduğunu çok iyi biliyordu ve daha önce yürüdüğü o yolda olanlar hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu. Bu geceki saçmalıkları değil. Ne de Onur Muhafızları sayesinde onca gece önce olanlar.

Sohbet etmekle işi bitmişti. Bu bokun kimseye bir faydası olmadı.

Tyhm'ın oğlu Saxton, Sözlü Tarih'in son kitabını kapattı ve altın kabartmalı detaylara sahip ince taneli deri kapağa sadece bakabildi.

Sonuncusu.

Buna inanamıyordu. Bu araştırma ne kadar süredir devam ediyordu? Üç aydır mı? Dört ay mı? Nasıl bitmiş olabilir?

Yüzlerce ve yüzlerce cilt kanun, söylem ve kraliyet kararnamelerinin bulunduğu Kardeşlik kütüphanesine hızlıca göz gezdirdi... ve evet, gerçekten de hepsini gözden geçirmek aylar ve aylar sürmüştü, diye düşündü. Ve şimdi, kazı tamamlandığında, notlar alındığında ve kralın başarmak istediği şey için yasal yol açıldığında, bir başarı duygusu olmalıydı.

Onun yerine korku hissetti.

Avukatlık eğitimi ve pratiği sırasında daha önce de çetrefilli sorunlarla uğraşmıştı; özellikle de buraya, bu büyük eve gelip Kör Kral'ın kişisel avukatı olarak çalışmaya başladıktan sonra: Eski Kanunlar çok karmaşıktı, sadece ifadeleri değil, içerikleri de arkaikti ve vampir ırkının hükümdarı hiç de öyle değildi.

Wrath'ın düşüncesi hem açık hem de devrimciydi ve yönetimi söz konusu olduğunda, geçmiş ve gelecek çoğu zaman iyi bir yeniden çerçeveleme olmaksızın bir arada bulunmazdı

-Eski Kanunlar'ın, yani.

Ancak bu tamamen farklı bir seviyedeydi.

Hükümdar olarak Gazap, uygun emsallerin belirlenmesi, yeniden düzenlenmesi ve kaydedilmesi koşuluyla, istediğini yapabilirdi. Ne de olsa kral yaşayan, nefes alan bir yasaydı, medeni bir toplum için gerekli düzenin fiziksel bir tezahürüydü. Sorun şuydu ki, gelenekler tesadüfen oluşmuyordu; nesiller boyunca halk tarafından kabul edilen belirli bir kurallar dizisine dayalı olarak yaşamının ve seçimler yapmanın sonucuydu.

Yerleşik, muhafazakâr toplumları yeni yönlelere yönlendirmeye çalışan ilerici düşünürler sorunlarla karşılaşma eğilimindeydi.

Ve bu... işlerin yapılış şeklinin daha da değiştirilmesi? Wrath'ın liderliğinin zaten sorgulanmakta olduğu mevcut siyasi ortamda-

"Derin düşüncelere dalmışsın."

Blay'in sesiyle Saxton sıçradı ve neredeyse Montblanc'ını omzunun üzerinden kaybediyordu.

Blay hemen, karıştırılan şeyi sakinleştirmek istercesine öne doğru uzandı. "Ah, özür dilerim-"

"Hayır, sorun değil, ben-" Saxton askerin ıslak ve kanlı kıyafetlerine bakarken kaşlarını çatı. "Sevgili Bakire Kâtip... bu gece ne oldu?"

Belli ki cevap vermek yerine Blay köşedeki antika bombeli sandığın üzerindeki bara yöneldi. Şeri ve Dubonnet arasında seçim yapmak için acele ederken, kafasında bir dizi kelime hazırladığı çok açıktı.

Bu da Qhuinn ile ilgili olduğu anlamına geliyordu.

Aslında Blay ne şeri ne de Dubonnet'yi önemsiyordu. Ve elbette, kendine bir Porto şarabı aldı.

Saxton sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve yerden çok yukarıda asılı duran avizeye baktı. Armatür, Baccarat'ın on dokuzuncu yüzyılın ortalarında ürettiği, kurşunlu cam kristalleri ve özenli işçiliğiyle göz alıcı bir örnekti.

Bir yandan diğer yana hafifçe sallandığını, ışığın gökkuşağı kırılmalarının odanın her yerinde parıldadığını hatırladı.

Bu kaç gece önce olmuştu? Qhuinn bu odanın hemen üstündeki Seçilmiş'e hizmet edeli ne kadar olmuştu?

O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

"Bozuk bir araba." Blay uzun bir yudum aldı. "Sadece mekanik sorunlar."

Bu yüzden mi derilerin ıslak ve gömleğinin önünde kan var? Saxton merak etti.

Yine de bu talebi kendine sakladı.

Bazı şeyleri kendine saklamaya alışmıştı. Sessizlik.

Blay portosunu bitirdi ve tipik olarak sarhoşlara özgü bir acelecilikle bir tane daha doldurdu. Ki o sarhoş değildi. "Ve... sen?" dedi erkek. "İşin nasıl gidiyor?"

"Ben bittim. Neredeyse bitti."

Blay'ın mavi gözleri fırladı. "Gerçekten mi? Sonsuza kadar bu işi yapacağını sanıyordum."

Saxton çok iyi tanıdığı o yüzün izini sürdürdü. Bir ömür boyu bakmış gibi görüldüğü o bakışı. Saatlerce kilitlendiği o dudakları.

Hissettiği ezici üzüntü duygusu, onu bu eve, işine ve yeni hayatına getiren cazibe kadar inkar edilemezdi.

"Ben de öyle," dedi bir süre sonra. "Ben de... bunun olduğundan çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm."

Blay bardağına baktı. "Başlayalı ne kadar oldu?"

"Hatırlamıyorum... Hatırlayamıyorum." Saxton elini kaldırdı ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Önemli değil."

Daha fazla sessizlik. Saxton ciğerlerindeki nefes üzerine bahse girmeye hazırdı ki Blaylock'un akı diğer erkeğe, başka hiç kimse gibi sevmediği diğer yarısına gitmişti.

"Peki neydi o?" Blay sordu.

"Pardon?"

"Senin projen. Tüm bu çalışma." Blay bardağını zarif bir şekilde etrafta gezdirdi. "Üzerinde çalıştığın bu kitaplar. Bitirdiysen, şimdi bana ne hakkında olduğunu anlatabilirsin, değil mi?"

Saxton kısa bir süre gerçeği söylemeyi düşündü... sessiz kaldığı başka, aynı derecede acil ve önemli şeyler olduğunu. Birlikte yaşayabileceğini düşündüğü ama zamanla taşıyamayacağı kadar ağır bir yük olduğu ortaya çıkan şeyler.

"Yakında öğreneceksiniz."

Blay başını salladı ama en başından beri sahip olduğu o hayati dikkat dağınıklığıyla. Ancak o zaman, "Burada olmama sevindim," dedi.

Saxton'ın kaşları kalktı. "Gerçekten mi...?"

"Wrath'ın yanında gerçekten iyi bir avukat olmalı."

Ah.

Saxton sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Evet. Ne kadar doğru."

Tuhaf bir kırılma hissiyle tomar tomar kâğıtlarını topladı. Bu gergin ve hüzünlü anda, sanki onu ayakta tutan tek şey onlarmış gibi görünüyordu; her biri el yazısıyla yazılmış ve özenle hazırlanmış sayısız kelimeyi satırlarında özenle barındıran bu dayanıksız ama güçlü sayfalar.

Böyle bir gecede onlar olmadan ne yapacağını bilmiyordu.

Boğazını temizledi. "Arifeden geriye kalanlar için ne gibi planlarınız var?"

Cevabı beklerken kalbi göğüs kafesinin içinde çarpıyordu, çünkü bu gece sona eren tek şeyin kraldan aldığı görev olmadığını sadece ve sadece kendisi fark etmiş gibiydi. Gerçekten de, bu aşk ilişkisinin ilk aşamalarında onu ayakta tutan temelsiz iyimserlik, onu alışılmadık bir şekilde boşa kürek çekmeye iten bir tür umutsuzluğa dönüşmüştü... ama şimdi o bile yok olmuştu.

Bu gerçekten de ironikti. Seks geçici bir fiziksel bağdan ibaretti ve hayatında aradığı tek şeyin bu olduğu pek çok zaman olmuştu. Blaylock'la bile, başlangıçta durum böyleydi. Ancak zamanla işin içine kalbi de girmiş ve bu da onu bu gece olduğu yere getirmişti.

Yolun sonunda. "...çalışın."

Saxton kendini salladı. "Özür dilerim?" "Bir süre spor yapacağım."

Bir sürahi Porto  arab  içtikten sonra mı? Saxton düşündü.

Bir an için, geceyle ilgili kesin ayrıntıları, kimin, neyin ve nerede olduğunu    renmek istedi.

-Sanki bir tür rahatlamanın kilidini a abileceklermi  gibi. Ama o daha iyi biliyordu. Blay  efkatli, nazik bir ruhtu ve işkence sadece i inin bir parçası olarak gerekli olduğunda yaptığı bir şeydi.

Seks, sohbet ya da sessizliğin herhangi bir kombinasyonundan rahatlama gelmeyecekti.

Saxton sanki kendini haz rl yormu  gibi hissederek kruvaze ceketinin d  melerini ilikledi ve kravatının yerinde olup olmadığını kontrol etti. Göğüs kafesinin yanından geçerken cep mendilinin tam olarak yerleştirilmiş olduğunu gördü, ancak g mle inin Fransız man etlerinin keskin bir  eki e ihtiya ı vardı ve bunu hemen halletti.

"Kralla konuşmaya haz rlanmadan önce biraz ara vermem gerekiyor. Bütün gece o masada oturmaktan omuzlarım beni  ld r yor."

"Bir banyo yap. Bazı şeyleri gev etebilir mi?"

"Evet. Bir banyo."

"Sonra g r   r z o zaman," dedi Blay kendine bir tane daha doldurup yanına gelirken.

Dudakları kısa bir  p c kte bulu tu, ardından Blay dönüp fuayeye çıktı ve üstünü değiştirmek için merdivenlerde kayboldu.

Saxton onun gidişini izledi. Hatta birkaç adım  ne çıktı, böylece Kardeşler'in deyimiyle o boktan heriflerin büyük merdiveni birer birer çıktıklarını görebiliyordu.

Bir yanı erkeği yatak odalarına kadar takip etmek ve kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmek için  ı lık atıyordu. Duygular bir yana, ikisi arasındaki fiziksel c z rt  her zaman güçlü olmuştu ve şimdi bunu kullanmak istediğini hissediyordu.

Ama o yara bandı bile yıpranmaya ba lamı tı.

Gidip kendine bir şeri doldurdu, yudumladı ve ateşin önüne oturdu. Fritz odunları kısa bir süre önce yenilemişti ve alevler kütük yığınının üzerinde parlak ve hareketliydi.

Bu canını yakacak, diye düşündü Saxton. Ama bu onu yıkmayacaktı.

Eninde sonunda bunu atlatacaktı. İyileşecekti.

Hayatına devam edecekti. Kalpler her zaman kırılır....

Bununla ilgili bir şarkı yok muydu?

Asıl soru, Blaylock'la bu konuyu ne zaman konuştuğuydu.

DOKUZ

TKros kayaklarının kar üzerinde ilerlerken çıkardığı ses, hızlı bir tempoyla tekrarlanan ritmik bir telaştı. Kuzeyden gelen fırtına şafak söktükten sonra dinmiş ve yükselen güneş parlamaya başlamıştı. bulut örtüsünün dudağının altından ormanın içinden geçerek pırıl pırıl toprağa ulaştı.

Sola Morte'a göre altın miller bıçak gibi görünüyordu. İleride hedefi, bir standın üzerinde duran bir Fabergé yumurtası gibi kendini gösteriyordu: Hudson Nehri üzerindeki ev mimari bir gösteriydi; sayısız cam panelin üst üste yığıldığı, görünüşte kırılğan kirişlerden oluşan bir kafes. Her tarafta, suyun ve yeni doğan güneşin yansımaları, gerçek bir sanatçı tarafından çekilmiş fotoğraflar gibiydi, görüntüler evin kendi yapısında donmuştu.

Böyle yaşamam için bana para veremezsin, diye düşündü Sola.

Tabii hepsi kurşun geçirmez değilse? Ama bunun için kimin parası vardı ki?

Caldwell kamu kayıtları departmanına göre, arazi iki yıl önce Vincent DiPietro tarafından satın alınmış ve adamın emlak şirketi tarafından geliştirilmişti.

İnşaat için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı - en azından vergi listelerindeki sekiz milyon dolarlık değer göz önüne alındığında. İnşaat tamamlandıktan hemen sonra mülk el değiştirdi, ancak bir kişiye değil: bir emlak tröstüne - Londra'da sadece bir avukat müteveli olarak listelenmişti.

Ancak burada kimin yaşadığını biliyordu. Gelmesinin sebebi oydu.

Kendini bu kadar iyi silahlandırmasının nedeni de oydu. Sola'nın kolay ulaşılabilecek yerlerde çok sayıda silahı vardı: Sırtının alt kısmındaki kılıfta bir bıçak, sağ kalçasında bir tabanca, beyaz üzerine beyaz kamuflaj parkasının yakasına gizlenmiş bir anahtar.

Hedefi gibi adamlar gözetlenmekten hoşlanmazdı, her ne kadar onu öldürmek için değil, sadece bilgi almak için gelmiş olsa da, arazide bulunursa işlerin gerginleşeceğinden hiç şüphesi yoktu. Çabuk ol.

İç cebinden dürbününü çıkarırken kıpırdamadan durdu ve dikkatle dinledi. Arkadan ya da yandan yaklaşan herhangi bir ses yoktu ve ön tarafta, evin arka tarafını net bir şekilde görebiliyordu.

Normalde, bu tür görevlerden biri için işe alındığında, geceleri çalışırdı. Bu hedef için değil.

Uyuşturucu ticaretinin ustaları işlerini dokuzdan beşe kadar yürütürlerdi ama bu akşamdan sabaha kadardı, tersi değil. Gündüzleri uyur ve sevişirlerdi, bu yüzden evlerini araştırmak, alışkanlıklarını öğrenmek, çalışanlarını ve boş zamanlarında kendilerini nasıl koruduklarını öğrenmek isterdiniz.

Evi yakın plana getirerek değerlendirmesini yaptı. Garaj kapısı. Arka kapı. Mutfağa baktığını tahmin ettiği yarım pencereler. Ve sonra tavandan tabana cam sürgüler açılmaya başladı, arka kanattan aşağıya ve nehrin kıyı şeridine dönen köşeye doğru uzanıyordu.

Üç kat yukarıda.

İçeride görebildiği kadarıyla hareket eden hiçbir şey yoktu.

Ne kadar çok cam vardı. Işığın açısına bağlı olarak bazı odaların içini, özellikle de birinci katın en az yarısını kaplıyor gibi görünen büyük açık alanı görebiliyordu. Mobilyalar seyrek ve moderndi, sanki sahibi insanların aylak aylak dolaşmasını hoş karşılamıyordu.

Eminim manzara inanılmazdır. Özellikle de şimdi, kısmi bulut örtüsü ve güneşle birlikte.

Dürbününü çatı hattının altındaki saçaklara doğrultarak güvenlik kameralarını aradı ve her yirmi metrede bir kamera olduğunu tahmin etti.

Evet.

Tamam, bu mantıklı. Ona anlatılanlara göre, ev sahibi son derece ketum biriydi ve bu tür amansız bir güvensizlik, kişisel korumalar, kurşun geçirmez arabalar ve kesinlikle bireyin herhangi bir zaman geçirdiği her ortamın sürekli izlenmesi dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere iyi bir güvenlik bilincine sahip davranışlarla aksesuarlanma eğilimindeydi.

Örneğin onu işe alan adamda bunların hepsi ve daha fazlası vardı.

"Bu da ne..." diye fısıldadı dürbünü yeniden odaklayarak.

Hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için nefes almayı bıraktı.

Bu... tamamen yanılttı. Evin içinde bir dalga deseni vardı: Görebildiği mobilyalar hafifçe dalgalanıyordu.

Yüksek güçlü lensleri bırakarak, sorunun gözlerinde olup olmadığını merak ederek etrafına bakındı.

Hayır. Ormandaki tüm çam ağaçları uygun şekilde davranıyor, hareketsiz duruyor, dalları soğuk havada kıpırdamıyordu. Büyüteçleri tekrar yukarı kaldırdığında evin çatısını ve taş bacaların hatlarını izledi.

Hepsi tamamen cansızdı.

Cama geri dönelim.

Derin nefes alarak oksijeni ciğerlerinde tuttu ve vücuduna ekstra denge sağlamak için en yakındaki huş ağacının gövdesine yaslanarak dengesini sağladı.

Bir şeyler ters gitmeye devam ediyordu. Sürgülü cam kapıların çerçeveleri, verandaların çizgileri ve evle ilgili her şey? Statik ve katı. Ancak iç mekanlar bir şekilde pikselleşmiş gibiydi.

Eşyaları mobilyaymış gibi göstermek için bir görüntü yaratılmıştı... ve bu görüntü yumuşak bir hava akımına maruz kalan perde gibi bir şeyin üzerine bindirilmişti.

Bu tahmin ettiğinden daha ilginç bir proje olacaktı. Bir "arkadaşının" iş ortağının faaliyetleri hakkında haber yapmak onu pek de heyecanlandırmamıştı. Daha büyük zorlukları tercih ederdi.

Ama belki de ilk bakışta görüldüğünden daha fazlası vardı. Ne de olsa kamuflaj bir şey sakladığınız anlamına geliyordu-
ve insanların saklamak istedikleri şeyleri alarak kariyer yapmıştı: Sırlar. Değerli eşyalar.
Bilgi. Belgeler.

İsimleri tanımlamak için kullanılan kelime dağarcığı onun için önemsizdi. Önemli olan kilitli bir eve, arabaya, kasaya ya da evrak çantasına girip peşinde olduğu şeyi çıkarmaktı.

O bir avcıydı.

Ve o evdeki adam, her kimse, onun avıydı.

ON

Blay'in bırakın eğitim merkezinin spor salonundaki demirleri, el ağırlığına bile yaklaşacak hali yoktu. Aç karnına o limanı dövmek onu sersemletmiş ve koordinasyonunu bozmuştu. Fakat

Bir yönü olmalıydı... bir planı, zavallı kışını sürükleyeceği bir varış noktası. Odasına çıkıp yine o yatağa oturmaktan ve güne, geceye başladığı gibi sigara içip boşluğa bakarak başlamaktan başka bir şey.

Muhtemelen çok daha fazla liman eklenmiştir.

Yeraltı tüneline çıkıp ofise doğru yürüdü ve cam kapıyı iterek açtı.

Hâlâ yarısı dolu bir bardaktan içerek ilerlerken, zihni kendi etrafında dönüyor, Qhuinn ile arasındaki tüm bu saçmalığın ne zaman sona ereceğini merak ediyordu. Ölüm döşğinde mi? Tanrım, önünde normal bir yaşam süresi olduğunu varsayarsak, o kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu.

Belki de malikaneden taşınması gerekiyordu. Wellsie öldürülmeden önce, o ve Tohr kendilerine ait bir evde yaşayabiliyorlardı. Bunu yaparsa toplantılar dışında Qhuinn'i görmek zorunda kalmazdı ve Kardeşlik'in içinde ve çevresinde o kadar çok insan varken gözlerden uzak kalmak kolaydı.

Aslında bunu bir süredir yapıyordu.

Aslında, bu yapı altında, ikisinin yollarının hiç kesişmesi gerekemeyecekti - John, tüm ahstrux nohtrum olayı nedeniyle her zaman adamla ortaktı ve rotasyon programı ile bölgenin bölünme şekli arasında, o ve Qhuinn acil durumlar dışında asla birlikte savaşmadılar.

Saxton işe gidip gelebilir-

Blay ağırlık odasının girişinde durdu.

Cam pencereden uzanmış squat makinesinde bir dizi ağırlığın inip kalktığını gördü ve Nike'larından kim olduğunu anladı.

Lanet olsun, bir türlü rahat edemiyordu.

Eğilerek kafasını bir kez vurdu. İki kez. Üç-

"Makinelerin üzerinde tekrar yapmanız gerekiyor, kapının üzerinde değil."

Manny Manello'nun sesi, kışa atılan çelik parmaklı bir tekme kadar hoştu.

Blay doğruldu ve dünya biraz değişti; öyle ki, denge sorunu ortaya çıkmasın diye boştaki elini gizlice pervaza koymak zorunda kaldı. Neredeyse bitmek üzere olan içkisini de gözden uzak bir yere sakladı.

Doktor muhtemelen etki altındayken egzersiz yapmanın iyi bir şey olduğunu düşünmezdi.

"Nasılsın?" Blay, gerçekten umurunda olmamasına rağmen sordu - ve bu Payne'in cehennemi hakkında bir yorum değildi. Şu anda pek bir şey umurunda değildi.

Manello'nun ağzı hareket etmeye başladı ve Blay adamın dudaklarının heceler oluşturup bırakmasını izleyerek zaman geçirdi. Bir an sonra, bir tür vedalaşma gerçekleşti ve ardından Blay yine kapıyla baş başa kaldı.

Orada öylece durmak bir planker hareketi gibi görünüyordu ve iyi doktora içeri gireceğini söylemişti. Ayrıca odada yirmi beş makine falan mı vardı? Artı halterler ve serbest ağırlıklar. Koşu bantları. StairMaster'lar, eliptik bisikletler... Bir sürü makine vardı.

Layla'ya aşık değilim.

Blay bir lanet okuyarak içeri girdi ve kendini garip bir oh-hey-bu sensin durumuna hazırladı. Ancak Qhuinn geldiğini fark etmemişti bile. Adam tepedeki müziğe uymak yerine kulaklarının her tarafını saran kulaklıklar takmış ve yüzünü uzağa, beton duvara dönecek şekilde barfiks barına doğru ilerlemişti.

Blay mümkün olduğunca geride kalarak rastgele bir makine parçasına atladı. Her neyse.

Bardağını bırakıp ağırlık yığınının pimini ayarladıktan sonra yastıklı koltuğa yerleşti, çift tutamağı kavradı ve göğsünden dışarı doğru itmeye başladı.

Tek bakması gereken Qhuinn'di.

Ya da belki de bunun nedeni gözlerinin başka bir yere gitmeyi reddetmesiydi.

Erkek, o muazzam omuzlarını tam olarak ortaya çıkaran siyah bir eşofman giyiyordu... ve çekişin zirvesine ulaştığında omuzlarındaki kaslar sert bir şekilde esnedi, çıkıntılar ve hatlar bir dövüşçüye aitti... bir avukata değil-

Blay tam orada kendini durdurdu.

Böyle bir karşılaştırma yapmak mide bulandıracak kadar haksızlıktı. Geçen bir yıldan sonra Saxton'ın vücudunu neredeyse kendi vücudu kadar iyi tanıyordu ve erkek güzel yapılydı, çok zayıf ve zarıftı-

Qhuinn bir kaldırış daha yaptı, ağır alt bedeninin ağırlığı kollarındaki ve gövdesindeki gücü zorluyordu. Ve sarf ettiği efor sayesinde ter tüm tenini kaplamış, ışıkların altında parlamasına neden olmuştu.

Boynunun arkasındaki dövme, onu bırakıp asılı kalmak üzere alçalırken yer değiştirdi ve sonra tekrar yukarı çıktı. Ve aşağı. Ve yukarı.

Blay, Hummer'ı çevirirlerken erkeğin nasıl görüldüğünü düşündü: güçlü, erkeksi... erotik.

Bu gerçekleşmiyordu.

Aslında burada oturup Qhuinn'e bu şekilde bakmıyordu-

Geçmiş yıllardan görüntüler süzülerek beynini bir televizyon ekranına dönüştürdü. Qhuinn'in düz bir masanın kenarına kış üstü yatırılmış bir insan kadının üzerine eğildiğini, onu becerirken kalçalarını pompaladığını, ellerinin onu yerinde tutmak için kalçalarına kilitlendiğini gördü. O sırada üzerinde tişört yoktu ve omuzları şimdi olduğu gibi sıkıydı.

Sert gövde iyi kullanılıyor.

Bunun gibi pek çok resim vardı, Qhuinn'in farklı insanlarla, erkeklerle ve kadınlarla farklı pozisyonlarda olduğu. Başlangıçta, geçişlerinden hemen sonra, ikisi birlikte ava çıktıklarında, daha doğrusu Qhuinn trollemeye gittiğinde ve Blay geri getirilenleri aldığında çok heyecan verici bir his vardı. O kadar çok insanla o kadar çok seks yapmışlardı ki - gerçi o noktada Blay sadece dişilerle takılmıştı.

Belki de güvende olduklarını, pek çok açıdan "sayılmadıklarını" bildiği için.

Başlangıçta çok basitti. Ama bir süre sonra işler değişmeye başlamıştı ve Qhuinn'i yabancılarla izlerken, kendisini o bedenin altında, adamın vermekte çok iyi olduğu şeyi alırken hayal ettiğini fark etmeye başlamıştı. Bir süre sonra, Qhuinn'in sikinde yabancı birinin ağzı değil, kendi ağzı vardı. Ve o orgazmlar geldiğinde, ki her zaman gelirdi, onları içine alan oydu. Elleri Qhuinn'in vücudundaydı, dudakları sertçe kenetlenmişti ve bacakları ayrılmıştı.

Ve bu her şeyi berbat etmişti.

Kahretsin, gün boyunca uyanık kalıp gözlerini tavana diktiğini ve kendine bir kez daha kulüpte, o tuvaletlerde ya da her neredede olurlarsa olsunlar artık bunu yapmayacağını söylediğini hatırlıyordu. Ama her dışarı çıktıklarında, bir bağımlıya ihtiyacı olan hapın tam olarak sunulması gibiydi.

Sonra o iki öpücük oldu; ilki koridorun sonunda, kliniğin muayene odasında.

Ve bunun için yalvarmak zorunda kalmıştı. Ve sonra ikincisi yatak odasında, Saxton'la ilk kez çıkmadan hemen önce.

Bunun için de yalvarmak zorunda kalmıştı.

Blay aniden gerçekten demir pompalıyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Kendisine gitmesini söyledi. Qhuinn bir sonraki şeye geçmeden ve kimliği açığa çıkmadan önce koltuktan kalkıp gitmeliydi.

Bunun yerine, gözlerini tekrar o omuzlarda ve o omurgada, sıkı belde ve daha sıkı kıkılda, o kaslı bacaklarda buldu.

Belki de alkoldendi. Açık kasadaki tartışmanın yanı sıra. Leyla ile seks olayı.

Ama şu anda, o seksiydi. Taş gibi sertti. Buna hazırım.

Blay göğsünden aşağıya, bol şortunun önüne baktı -Ve kendini kafasından vuracakmış gibi hissetti.

Tanrım, hemen buradan gitmesi gerekiyordu.

* * *

Qhuinn barfiks setlerine devam ettikçe elleri uyuşuyor, pazuları kör bıçaklarla kemiklerinden sıyrılıyormuş gibi hissediyordu ve omuzlarının yanında bu sadece akılsızca bir gevezelikti. Asıl sorun onlardı. Belli ki biri arkadan yaklaşmış, vernik sıyırıcı sürmüş ve ardından endüstriyel bir zımpara makinesiyle parlatmıştı.

Kaç tekrar yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Kaç mil koştuğuna dair bir ipucu yok. Mekik, squat ya da lunge sayımı yok.

Sadece devam edeceğini biliyordu.

Hedef: tamamen bitkinlik. Üst kata çıkıp yatağına uzandığı anda kendinden geçmek istedi.

Bardan inerek ellerini kalçalarına koydu, başını eğdi ve derin derin nefes aldı. Sağ omzu

hemen kasıldı, ama bu onun baskın tarafıydı, bu yüzden bunu bekliyordu. Kas düğümünü gevşetmek için dönerken kolunu büyük bir daire şeklinde salladı-

Qhuinn dondu kaldı.

Mavi minderlerin diğer tarafında, Blay kapıya en yakın makinenin üzerindeydi ve kaldırmadığı ağırlıklar kadar hareketsiz oturuyordu.

Yüzündeki ifade volkanikti. Ama kızgın değildi.

Hayır, değildi.

Odanın öbür ucundan görülebilecek kadar büyük bir ereksiyonu vardı. Belki de eyaletin öbür ucundan.

Qhuinn ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı.

Sonunda, bunun hayatın şaşırtmakta asla başarısız olmadığını en iyi örneği olduğuna karar verdi. İçinde bulunabileceklerini düşündüğü onca durum varken? Bu o değildi. Hem de her şeyden sonra.

Kulaklıklarını çıkarıp boynundan sarkıttı, konser kükremesinden iktidarsız küçük bir tıslamaya dönüşen vuruşlar.

Bu benim için mi? diye sormak istedi.

Bir an için öyle olabileceğini düşündü ama sonra bu ne küstahlıktı? Adam, ikisinin trans yağ fiçilerinde yan yana çalışan saatlik bahisçilerden başka bir şey olmadıkları hakkında bir konuşma yapmayı yeni bitirmişti. Sonra Blay levye büyüklüğünde bir tahrikle çıkageldi ve aklına gelen ilk şey, belki, belki, belki, belki, belki... onun için olabileceğiydi.

Ne hıyardı ama.

Ve PS, kendini aniden paralel bir evrende bulsa ve Blay bu bölümde bir hey- how-'bouta çekse ne yapardı?

Tabii ki adamı istiyordu.

Tanrı aşkına, onu her zaman istemişti; öyle ki, bu itme-uzaklaştırmanın ne kadarının

"Blay'ın iyiliği için" yaptığı şey aslında kendi iyiliği için değildi.

Bunu düşünürken adamın ayaklarının dibindeki bardağı fark etti. Ah, ışın içinde alkol vardı - o bodur bardaktaki koyu renkli şeyin Coca-Cola olduğundan içtenlikle şüpheliydi.

Kahretsin, tüm bildiği, Saxton'ın az önce ona bir buçuk kasık fotoğrafı gönderdiği ve tüm bu ereksiyonun sebebinin bu olduğuydu.

Ve bu bir deflatör değil miydi?

Kuzenin bana her gün, gün boyu ihtiyacım olan şeyi veriyor.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin mi var?" Qhuinn sert bir şekilde sordu.

Blay başını bir kez ileri geri salladı.

Qhuinn kaşlarını çatı. Blay asabi biri değildi, hiçbir zaman da olmamıştı ve uzun zamandır bu kadar yakın olmalarının bir nedeni de buydu. Denge ve tüm o saçmalıklar. Ancak şu anda adam dengesini kaybetmeye ramak kalmış gibi görünüyordu.

Mutlu çift arasında cennette sorun mu var? Hayır, birlikte çok iyilerdi.

"Tamam." Blay, Muhteşem Saxton'la yeni bir seansa hazırlanırken burada takılma fikri savunulamazdı. "Sonra görüşürüz."

Yanından geçerken Blay'ın gözlerini üzerinde hissetti ama gözleri yüzünün hizasında değildi. En azından öyle görünmüyordu.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Koridora çıkarken durup beton duvarların erimediğinden ve aniden ellerinin balık falan olmadığından emin oldu. İkisi de doğru değildi ama soyunma odasına inerken tuhaf bir gerçekdışılık hissi peşini bırakmadı. Duş almak zorunluydu; ter içinde kalmıştı ve doggen iyi bir karmaşayı ne kadar sevse de, sırf spor salonunda kendini öldürmeye çalıştığı için onlara daha fazla iş verecek değildi-

Sert. Tahrik olmuş. Sekse hazır.

Blay'in görüntüsü kafatasının içinde dönüp dururken gözlerini kapattı ve kapıya vurarak fayans ve su armatürlerinin olduğu yere girdi. Doğrudan duşlara gitmeye niyetlendi ama dolapların düzenli sıralar halinde dizildiği ve sıraların koridorların ortasına kadar uzandığı odanın ön yarısında oyalandı.

Arabayı park ettikten sonra Nike'larının bağcıklarını çözdü, tekmeledi ve çoraplarını çıkardı.

Tamamen tahrik oldum.

Blay bunun için aklını kaçırmıştı.

Nedense Qhuinn'in son iki cinsel karşılaşması aklına geldi. Demir Maske'deki o kızıl saçlı adam vardı - tuvalette baştan çıkarıp becerdiği adam. Kalabalığın içinden rastgele birini seçmesinin nedeni fiziksel bir özelliği idi ve doğal olarak bu buluşma ona olağanüstü bir şey katmamıştı. Yine de, Herradura isteyip boğazına zencefilli gazoz dayamak gibi bir şeydi.

Bir de Layla ile olanlar vardı ki.... o da hendek kazmak ya da duvar inşa etmek gibi fiziksel olarak zorlayıcı bir işten başka bir şey değildi.

Tanrım, böyle düşündüğü için kendini aşağılık biri gibi hissediyordu ve Seçilmiş'e saygısızlık etmek istemiyordu. Ama en azından onun da benzer bir düşüncede olduğu oldukça açıktı.

Geçen yıl bu kadardı. Sadece o ikisi.

Neredeyse on iki aydır hiçbir şey yapmamıştı ve mastürbasyon da yapmıyordu. Sanki taşakları kış uykusuna yatmış gibi hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Tuhaf, geçişinden hemen sonra iki bacağı ve atan bir kalbi olan her şeye çarpmıştı ve o birçok yüzün bazılarını hatırlamakta zorlanırken -Tanrı biliyordu ki çoğu zaman isim alma zahmetine katlanmamıştı- rahatsız edici bir his midesini sıktı.

Tüm o isimsiz, yüzsüz sikişmeler... Blay'in önünde. Düşündüm de, hep o adamla birlikteydim. O zamanlar,

Bir tür dost/arkadaş durumu gibi hissetmişti ama şimdi merak ediyordu.

Evet, boş ver onu. Ne hakkında olduğunu biliyordu. Tam bir korkaktı, değil mi?

Ayağa kalkarak çırılçıplak soyundu ve eşofmanını ve b-ball şortunu ıslak bir karmaşa içinde bankın üzerine bıraktı. Duş odasına doğru yürüdü, duş başlıklarından birini rastgele seçti, çalıştırdı ve spreyin altına girdi. Su fındık kadar soğuktu ama umurunda değildi. Saldırıyla yüzleşti, göz kapaklarını kapatıp ağzını açtı.

Neredeyse bir yıl önce kulüpteki o kızıl saçlı mı? Adamı tuvalette baştan çıkarırken aklında hep Blay vardı.

Lavaboya doğru ittiği ve sertçe öptüğü kişi Blay'di. Blay'in sikini emmiş, Blay'in vücudunu arkadan kavrayıp-"Aşk için..." diye inledi.

Birdenbire, az önce makinenin üzerinde oturan eski arkadaşının görüntüsü aklına geldi; dizlerini açmış, siki şortunun o incecik malzemesini zorluyordu ve omurgasından aşağıya, bacaklarının arasına doğru fırladı. Bir lanetle sarktı ve bir elini kaygan fayansın üzerine koymak zorunda kaldı.

"Oh...siktir..."

Eğilerek alnını koluna dayadı ve ensesine vuran suyun hissine konsantre olmaya çalıştı.

Yakın bile değil.

Tek farkında olduğu şey sikiindeki kalp atışlarıydı.

Bir de dizlerinin üzerine çöküp Blay'in açık kalçalarının arasına girerek o ağzı yalamasını hayal ediyordu... Bir yandan da şortunun kemerinin altına girip adama asla unutamayacağı bir el muamelesi yapmaya başlamıştı.

Diğer pek çok şeyin yanı sıra.

Spreyden uzaklaşmak için arkasını dönen Qhuinn, ellerini saçlarının arasına sokup geriye doğru savurarak omurgasını kamburlaştırdı.

Aletinin kalçalarından dışarı doğru çıktığını ve ilgi için yalvardığını hissedebiliyordu.

Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı. Blay bir şekilde bundan daha iyisini hak ediyordu -evet, mantıklı gelmiyordu ama adamın başka biriyle ilgili tahrik olması yüzünden duşta mastürbasyon yapmak iğrenç hissettiriyordu.

Adamın ortağı.

Qhuinn'in öz kuzeni, Tanrı aşkına.

Ereksiyonu bu mantıktan etkilenmeden orada öylece asılı dururken, uzun bir gün olacağını biliyordu.

ON BİR

B Ağırlık odasının kapısı hafifçe kapanırken bir lanetle başını eğdi. Ve tabii ki, o bakış açısından görebildiği tek şey sikiydi.

Bu da yardımcı olmadı.

Gözlerini tekrar yukarı kaydırarak barfiks barına baktı ve bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Burada yarı sarhoş, pantolonunun içinde bir partiyle oturmak hiç de yakalanmak isteyeceği bir durum değildi. Ya Rhage gibi bir kardeş bunu öğrenirse? Blay doğal hayatının geri kalanında bunu duyacaktı. Ayrıca, antrenman kıyafetlerini giymişti, etrafı ekipmanlarla çevriliydi, o yüzden biraz meşgul olabilir, biraz demir pompalayabilir ve Bay Mutlu'nun ilgisizlikten depresyona girmesini umabilirdi.

İyi plan.

Gerçekten

mi?

Evet.

Bir süre sonra saate baktığında, on beş dakika geçtiğini ve nefes almayı saymazsanız, yapıcı, tekrarlayan harekete hiç yaklaşmadığını fark etti.

Ereksiyonunun bu tür bir hedef için bir önerisi vardı.

Ve avucu hemen gemiye bindi, bacaklarının arasına gitti, o sert şeyi buldu-

Blay oturduğu yerden fırladı ve kapıya doğru gitti.

Bu kadar saçmalık yeter, tuvalete gidecekti.

alkolün bir kısmını vücudundan atma umuduyla soyunma odasına gitti. Sonra da koşu bandına çıkıp terleyerek içkinin geri kalanını atacaktı.

Bundan sonra yatağa gitme zamanı gelmişti; eğer erotik bir çıkışa ihtiyaç duyarsa, bunu uygun bir yerde bulacaktı.

Yeni planının onu daha da batağa sürükleyebileceğine dair ilk işaret, soyunma odasına doğru ilerlerken geldi: akan suyun sesi, birinin sabun ve şampuan işini yaptığını gösteriyordu. Ancak, kendi kışına tekneyi basmaya o kadar odaklanmıştı ki, herhangi bir tahminde bulunma zahmetine girmede.

Bu da onun durmasını, geri dönmesini ve en kısa sürede başka bir tuvalet bulmasını sağlardı.

Onun yerine dolapların önünden geçip işini gördü. Ellerini yıkayana kadar matematik hesapları tutmaya başlamıştı.

Kendi iradesiyle başını duşların olduğu yöne çevirdi.

Gitmen gerek, dedi kendi kendine.

Musluğu kapattığında, ince gıcırta bir çığlık gibi yüksek görünüyordu ve aynalarda kendine bakmayı reddetti. Gözlerinde ne olduğunu görmek istemiyordu.

Kapıya geri dön. Sadece kapıya geri dön. Sadece-

Vücudunun bu basit emre uymaması sadece fiziksel bir isyan değildi. Bu, trajik bir şekilde, onun kalıbıydı.

Ve sonra pişman olacaktı.

Ancak o anda, duş odasının fayanslı duvarına doğru yürümeyi ve eğilmeyi seçtiğinde, kendini çoğunlukla sakladığında, yapmaması gereken bir erkeği gözetlediğinde... çılgınca duygu patlaması o kadar acı verici bir şekilde tanıdıktı ki, deliliğine uygun bir kıyafet gibiydi.

Quinn, altında durduğu duş başlığına doğru bakıyordu, bir elini kaygan duvara dayamıştı, karanlık başı

spreyin altında eğildi. Su omuzlarından ve güçlü sırtını kaplayan esnek deriden aşağı aktı... ve sonra muhteşem kışına aktı... ve daha da uzağa, o uzun, güçlü bacakların yanından geçti.

Son bir yıl içinde dövüşçü epeyce gelişmişti. Qhuinn geçiş sürecinden sonra irileşmişti ve yoğun beslenmeyle geçen ilk birkaç ay boyunca daha da irileşmişti. Ama Blay erkeği kıyafetleri olmadan görmeyeli uzun zaman olmuştu... ve adamım, kendini zorladığı spor salonu rutinleri tüm o sert kesilmiş kaslarda kendini gösteriyordu-

Qhuinn aniden pozisyonunu değiştirdi, etrafında döndü, başını arkaya yatırdı, suyu siyah saçlarının arasından geçirdi, o inanılmaz vücudu kamburlaştı.

PA'sını saklamıştı.

Ve lanet olsun, tahrik olmuştu-

Bir orgazm anında Blay'in sikinin başını tehdit etti, taşakları yumruk gibi sıkılaştı.

Etrafında dönerek, sanki bir toptan fırlatılmış gibi soyunma odasını terk etti, kapıyı yumruklayarak koridora fırladı.

"Oh, kahretsin... lanet olsun... lanet olsun... lanet olsun..."

Olabildiğince hızlı yürüyerek, o görüntüyü kafasından atmaya çalıştı, kendine bir sevgilisi olduğunu, tüm bunları geride bıraktığını, aynı şey yüzünden sadece birkaç kez kendini yok edebileceğini ve sonra işinin bittiğini hatırlattı.

Bunların hiçbiri işe yaramayınca, Qhuinn'e çekici kamyonda yaptığı konuşmayı tekrarladı-

Ofis hangi cehennemdeydi?

Kısa bir süre durup etrafına bakındı. Oh, harika. Planladığının tersi yönde ilerlemişti ve şimdi kliniği geçip eğitim merkezinin sınıf kısmına girmişti.

Tünelin girişinden kilometrelerce uzakta. "...o kadar derin bir yara. Ama o buna izin vermezdi."

Manny Manello'nun derin sesi, ana muayene odasından koridora çıkan adamdan önce geliyordu. Bir saniye sonra Doktor Jane hemen arkasında belirdi, elinde açık bir çizelge vardı ve parmak uçlarıyla bir sayfayı tarıyordu.

Blay önüne çıkan ilk kapıdan içeri daldı-

Ve karanlığın duvarına doğru koştu. Etrafta bir ışık düğmesi aradı, çünkü zihinsel olarak herhangi bir ampulü açamayacak kadar dağınıktı, bir tane buldu, çevirdi ve kendini kör etti.

"Ow!"

Bacağınan beynine doğru fırlayan keskin nişancı ona büyük bir şeyin içine girdiğini söyledi.

Ah, bir masa.

Sınıfları çevreleyen mini ofislerden birindeydi ve bu iyi bir haberdi. Baskınlar nedeniyle eğitim programı hâlâ askıya alındığından, burada kimse yoktu ve bu boş küçük odada olmak için bir neden düşünecek kimse de yoktu.

Bir süreliğine yalnız kalabilirdi ve bu bir lütuftu. Tanrı biliyordu ki şimdi malikâneye gitmeye çalışmayacaktı. Şansı yaver giderse Qhuinn'le karşılaşacaktı ve ihtiyacı olan son şey adamın yakınında olmaktı.

Masanın arkasına geçerek rahat ofis koltuğuna oturdu ve bacaklarını yukarı kaldırarak, üzerinde bir bilgisayar, bir bitki ve kalemlerle dolu bir tutucu olması gereken düz tepeye doğru uzattı. Bunun yerine, tozla kaplı olmasa da çoraktı. Fritz kullanılmayan bir alanda bile buna asla katlanamazdı.

Baldırının ön tarafındaki ağrıyan yeri ovuştururken, çok kötü bir siyah-mavi izi olacağı belliydi. Ama en azından acı onu buraya neyin sürüklediğinden uzaklaştırıyordu.

Ama bu uzun sürmedi.

Sandalyeyi arkaya yatırıp gözlerini kapattığında beyni soyunma odasına geri döndü.

Bu işkence hiç bitmeyecek mi diye düşündü. Ve Tanrım, siki kalkıyordu.

Seçeneklerini düşünerek ışıkları söndürdü, gözlerini kapattı ve beynine susup uyumasını emretti. Burada bir ya da iki saatliğine birkaçını yakalayabilirse, ayık, gevşek ve insanlarla tekrar yüzleşmeye hazır bir şekilde uyanacaktı.

Bu iyi bir plandı ve aynı zamanda mükemmel bir ortamdı. Karanlık, biraz serin, sadece yeraltındaki tesislerde olduğu gibi süper sessiz.

Vücudunu sandalyeye daha da gömüp kollarını göğsünde kavuşturdu ve REM treninin istasyona yanaşması için hazırlandı.

Bu işe yaramayınca, duvardan fişi çekilen süpürgeler, suyla söndürülen yangınlar ve kararan TV ekranları gibi her türlü "kapalı" durumu hayal etmeye başladı....

Qhuinn bu haliyle son derece sikilebilir görünüyordu, kaygan, pürüzsüz vücudu kaslarla oyulmuştu, seksi çok kalın ve gururluydu. Bütün o su onu hem kaygan hem de ateşli yapardı... ve sevgili Bakire Kâtip, Blay fayansın üzerinde yürümek, dizlerinin üzerine çökmek ve o seksi ağzına almak için neredeyse her şeyini verirdi, o küt kafanın dilinin üzerinde yukarı aşağı inip çıkarken delici vuruşunu hissedirdi-

Çıkardığı tiksinti dolu ses etrafta yankılandı ve muhtemelen olduğundan daha yüksek çıktı.

Gözlerini açarak, emmeyi içeren tüm fantezileri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama zifiri karanlığın hiçbir faydası olmadı; sadece yansıtmaya devam etmek için mükemmel bir perde oluşturdu.

Küfrederek, vücudun her bir parçasındaki gerginliği gevşeten yoga şeyini denedi, kaşlarının arasındaki perma-twist ile başladı, sonra omuzlarından kafatasının tabanına kadar uzanan sert ipler. Göğsü de gergindi, göğüs kasları sebepsiz yere kasılmış, pazuları üst kollarına gömülmüştü.

Daha sonra karın kaslarına, ardından poposuna, kalçalarına, dizlerine ve baldırlarına... bu küçük domuzcuk evlerine odaklanması gerekiyordu.

O kadar uzağa gidemedi.

Yine de, uyarılmışlığını herhangi bir şekilde yumuşatmaya çalışmak, yarı sarhoş beyninin sahip olmadığı ikna gücü gerektirecekti.

Ne yazık ki Bay Mutlu'dan kurtulmanın tek bir kesin yolu vardı. Ve karanlıkta, tek başına, o anı koruyan kimsenin bilmeyeceği şemsiyesiyle, neden lanet şeyi çalıştırmasın, yanığı boşaltmasın ve kendinden geçmesin? Bunun gece yarısı ereksiyonla uyanmaktan hiçbir farkı yoktu - çünkü Tanrı biliyordu ki işin içinde duygusal bir şey yoktu. Ve etkisi altındaydı, değil mi? Yani bu da başka bir pas.

Kendi kendine, Saxton'ı aldatmadığını söyledi. O değildi Qhuinn ile ve Saxton onun istediği kişiydi....

Bir süre artıları ve eksileri tartışmaya devam etti ama sonunda eli onun yerine karar verdi. Ne olduğunu anlamadan avucu gevşek bel kemerinin altına girmiş ve-

Kendini kavradığında çıkardığı tıslama, sessizlikte bir silah sesi gibiydi ve kalçalarının itişisi omuzlarını deri dolguya iterken sandalyenin inlemesi de öyleydi. Sıcak ve sert, kalın ve uzun aleti dikkat çekmek için yalvarıyordu ama açısı tamamen yanlıştı ve lanet şortun içinde okşamak için yer yoktu.

Nedense belden aşağısını soyma fikri kendini kirli hissetmesine neden oldu ama tek yapabildiği sıkamak olunca edep duygusu hızla çöpe gitti. Kıçını kaldırarak şortunu çıkardı... ve sonra pisliği temizlemek için bir şeye ihtiyacı olacağını fark etti.

Sırada gömlek var.

Karanlıkta çırılçıplak, sandalyeden masaya doğru uzanarak kendini bıraktı ve kalçalarını açtı,

yukarı ve aşağı pompalıyordu. Sürtünme gözlerinin yuvalarından fırlamasına, alt dudağını ısırmasına neden oldu -Tanrım, hisler o kadar güçlüydü ki vücudundan akıp gidiyordu-

Sikeyim.

Qhuinn onun zihnindeydi, Qhuinn onun ağzındaydı... Qhuinn onun içindeydi, ikisi birlikte hareket ediyordu

-

Bu yanıltı.

Dondu kaldı. Öylece durdu. "Kahretsin."

Blay, ihaneti bırakma süreci bile azı dişlerini gıcırdatmasına neden olsa da sikini serbest bıraktı.

Gözlerini açarak karanlığa baktı. Göğsüne girip çıkan nefesinin sesi tekrar lanet okumasına neden oldu. Orgazm olmak için duyduğu şiddetli ihtiyaç da öyle... Ama o buna boyun eğmeyi reddetti.

Bunu daha fazla uzatmayacaktı-

Birdenbire, Qhuinn'in düşen spreyin altında kemerli görüntüsü beynine çarptı ve her şeyi ele geçirdi. Yüksek mantığına, sadakatine ve adalet duygusuna karşı... vücudu anında aşırı yüklendi, durduramadan, hayır diyemeden, bu doğru değildi diyemeden... "Bir daha olmaz" diyemeden, orgazm sikinden fırladı. Bir daha asla.

Oh, Tanrım. O tatlı, bıçak gibi saplanan his defalarca tekrarlandı, ta ki her ne kadar yardım etmese de bunun hiç bitip bitmeyeceğini merak edene kadar.

Bu fiziksel tepki onun kontrolü dışında olabilir. Ama buna verdiği tepki öyle değildi.

Sonunda sakinleştğinde nefesi sertleşmişti ve göğsünün çıplak tenindeki serinlik terlediğini gösteriyordu... ve vücudu telaştan kurtuldukça farkındalığı geri geldi - ve sönen ereksiyonu ruh halinin bir barometresi gibiydi.

Öne doğru uzanarak gömleğini bulana kadar masanın üzerini yokladı; sonra gömleği sardı ve kalçalarının birleştiği yere bastırdı.

İçinde bulunduğu pisliğin geri kalanını temizlemek o kadar kolay olmayacaktı.

* * *

Şehrin öbür ucunda, Commodore'un on sekizinci katında Trez, Hudson Nehri'ne bakan bir pencere duvarına bakan şık bir çelik ve deri koltukta oturuyordu. Öğle güneşi kristal berraklığında, krom gibi bir gökyüzünden parlıyordu ve gece boyunca kıyılara yağın taze kar yüzünden her şey on kat daha parlaktı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi kuru bir sesle ve kahve bardağından bir yudum aldı.

Cevap gelmeyince sandalyesini sallanan tabanı üzerinde döndürdü. Tabii ki iAm yatak odasından içeri girmişti ve kanepede oturuyordu, iPad kucağındaydı, işaret parmağı ekranda geziniyordu. Elbette New York Times'ın internet baskısını okuyordu; her sabah kalktıklarında bunu yapardı.

"Pekâlâ," diye ısırdı Trez. "Devam et."

Aldığı tek yanıt, iAm'in kaşlarından birinin kalkması oldu. Bir anlığına.

Kendini beğenmiş piç başını çevirip bakmadı bile. "Büyüleyici bir makale olmalı. Ne hakkında? İnatçı kardeşler mi?"

Trez sıcak kahvesini yudumlarken biraz zaman geçirdi.

"Ben.

Ciddiyim. Bu saçmalık."

Bir an sonra kardeşinin karanlık bakışları kalktı. Onunla buluşın gözler, her zaman olduğu gibi, duygulardan, şüpheden ve ölümlülerin mücadele ettiği tüm karmaşık şeylerden tamamen arınmıştı. iAm olağanüstü derecede duyarlıydı... daha ziyade bir kobra gibiydi: dikkatli, zeki, saldırmaya hazır, ancak ihtiyaç duyulana kadar gücünü boşa harcamak istemiyordu.

"Ne," diye mırıldandı Trez.

"Zaten bildiğın bir şeyi sana söylemek gereksiz." "Dalga geç benimle." Kadehin kenarından bir yudum daha aldı. ve neden gönüllü olduğunu merak ediyordu.

Bu. "Devam et."

iAm'in dudakları, vereceği yanıtı düşünürken yaptığı gibi büzüldü. Sonra iPad'in kırmızı kapağını aşağı indirdi, dört bölümün her biri ekranın üzerinde ayak sesleri gibi duruyordu. Sonra elindekini bir kenara bıraktı, bacak bacak üstüne attı ve dirseklerini dizlerinin üzerinde dengelemek için öne doğru eğildi. Adamın pazuları o kadar kalındı ki gömleğinin kolları yarılacakmış gibi görünüyordu.

"Seks hayatın kontrolden çıkmış." Trez gözlerini devirirken, kardeşi konuşmaya devam etti. "Gecede üç ya da dört kadınla yatıyorsun, bazen daha fazla. Bunun beslenmeyle ilgisi yok, bu yüzden bu şekilde bahane ederek ikimizin de zamanını boşa harcama. Profesyonel standartları tehlikeye atıyorsun-"

"İçki ve fahişe işletiyorum. Sence de bu biraz ukalaca değil mi-"

iAm iPad'i eline aldı ve ileri geri salladı. "Okumaya geri döneyim mi?"

"Sadece söylüyorum-"

"Benden konuşmamı istediniz. Eğer bu bir sorunsa, çözüm duyduklarınızdan hoşlanmadığınız için savunmaya geçmek değildir. Çözüm, beni konuşmaya davet etmemektir."

Trez dişlerini sıktı. İşte kardeşinin sorunu da buydu. Çok mantıklı.

Ayağa fırlayarak açık oturma odasına doğru yürüdü. Mutfak da dairedeki diğer her şey gibiydi: modern, havadar ve derli toplu. Bu da kendine biraz daha kafein koyarken, çevresel görüşünde kardeşini görebileceği anlamına geliyordu.

Bazen buradan nefret ediyordu: Kapısı kapalı yatak odasında olmadığı sürece, o lanet gözbebeklerinden bir türlü kurtulamıyordu.

"Okuyor muyum yoksa konuşuyor muyum?" dedi iAm sakince, her iki durum da umurunda değilmiş gibi.

Trez çaresizce adama burnunu Times'a geri sokmasını söylemek istedi ama bu bir yenilgi gibiydi.

"G'head." Trez sandalyesine geri döndü ve daha fazla kık tekmelemek için yerleşti.

"Profesyonel bir şekilde davranmıyorsun." "Sal's'ta kendi yemeğini yiyorsun."

"İstiridye soslu linguinem, bir sonraki gece Fra Diavolo istediğime karar verdiğimde yasaklama emri gerektirmez."

İyi bir noktaya değindin. Ve her nasılsa, bu onu neredeyse şiddet yanlısı hissettirdi.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi iAm kararlı bir şekilde. "Ve nedenini de." "Bakire değilsin, elbette biliyorsun-"

"Sana ne gönderdiklerini biliyorum." Trez dondu kaldı.

"Nasıl?"

"Cevap vermediğinizde, bir telefon aldım."

Trez ayağıyla halıyı itti ve yüzünü nehre dönmek için arkasını döndü. Kahretsin. Bununla arasını düzeltebileceğini düşündü, bilirsiniz, kardeşine küçük bir şirretlik seansı verebilirdi, böylece ikisi de normale dönebilirdi - normalde bir deri bir kemik kadar yakınlardı ve ilişkileri onun için bu kadar temeldi.

Kardeşiyle sürtüşme dışında hemen hemen her şeyle başa çıkabilirdi.

Ne yazık ki, orada ima edilen sorunlar, bu "hemen hemen her şey" içindeki tek şeydi.

"Görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacak, Trez."

Bunu belli bir nezaket tonuyla söylemişti, sanki adam onun için üzölmüştü.

Trez nehre bakarken, kulübünde olduğunu, etrafta insanlar olduğunu, paranın el değıştirdiğini ve orada çalışan kadınların arka tarafta işlerini yaptıklarını hayal etti. Güzeldi. Normal. Kontrollü ve rahat.

"Sorumluluklarınız var."

Trez kupasını daha sıkı tuttu. "Onlar için gönüllü olmadım."

"Önemli değil."

O kadar hızlı döndü ki, sıcak kahve uçtu ve kalçasına düştü. Acıyı görmezden geldi. "Olmalı. Olmalı amına koyayım. Ben birine verilebilecek cansız bir nesne değilim. Bütün bunlar saçmalık."

"Bazıları bunu bir onur olarak görebilir."

"Ben istemiyorum. O dişiyle çiftleşmeyeceğim. Kim olduğu ya da bunu kimin ayarladığı veya s'Hisbe için ne kadar 'önemli' olduğu umurumda değil."

Trez kendini bir oh-yeah-you-do yaylım ateşine hazırladı. Onun yerine kardeşi sanki o da laneti istemiyormuş gibi üzgün görünüyordu.

"Tekrar söylüyorum, Trez. Bu sihirli bir şekilde ortadan kalkmayacak. Ve bundan kurtulmaya mı çalışıyorsun? Bu sadece boşuna değil, potansiyel olarak tehlikeli."

Trez yüzünü ovuşturdu. "Kadınlar sadece insan. Önemli değiller." Tekrar nehre döndü. "Ve açıkçası, eğer bir şey yapmazsam delireceğim. Birkaç orgazm bundan daha iyi olmalı, değil mi?"

Sessizlik yeniden başladığında, kardeşinin onunla aynı fikirde olmadığını biliyordu. Ama hayatının boka battığının kesin kanıtı, konuşmanın o noktada kesilmesi idi.

Görünüşe göre iAm bir adamı yere düştüğünde tekmelemekten hoşlanmıyordu.

Her neyse. Kendisinden ne beklendiği umurunda değildi; geri dönmeyecek ve bir hizmet hayatına mahkûm olmayacaktı.

Kraliçenin kızına olup olmaması umurunda değildi.

ON İKİ

Wrath duvara çarptığında öğleden sonra geç saatlerdi. Masasının başında, kışını babasının tahtına dayamış, parmakları Braille alfabesiyle yazılmış bir raporun üzerinde gezinirken, aniden bir kelime daha yazıya dayanamadı.

Kâğıtları bir kenara iterek küfretti ve yüzündeki sargıları yırttı. Tam onları bir duvara fırlatmak üzereyken, bir namlu dirseğine tekme attı.

Bir kolunu golden retriever'ına dolayarak, elini köpeğin yanları boyunca uzanan yumuşak tüylerin üzerinde sıktı. "Her zaman biliyorsun, değil mi?"

George derinlere gömüldü ve göğsünü Wrath'ın bacağına bastırdı; bu da birinin ayağa kalkmak istediğinin işaretiydi.

Wrath eğildi ve doksan kiloyu kollarının arasında topladı. Dört pençesini, aslan yelesini ve akan kuyruğunu her şey sığacak şekilde yerleştirirken, bu kadar uzun boylu olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Büyük kalçalar daha büyük bir kucak sunuyordu.

Ve tüm o kürkü okşama eylemi, zihnini rahatlatmasa da onu sakinleştirdi.

Babası büyük bir kraldı, sayısız tören saatlerine, bildiri ve celp taslaklarıyla dolu bitmek bilmeyen gecelere, aylar ve yıllar süren protokol ve geleneklere dayanabilirdi. Ve bu, size her köşeden gelen sürekli şikayet akışını eklemeyen önceydi: mektuplar, telefon görüşmeleri, e-postalar-

Tabii ki babasının döneminde sonrakiler sorun olmamıştı.
Wrath bir zamanlar savaşçıydı. Hem de çok iyi bir savaşçıydı.

Elini kaldırarak boynunun yan tarafını, kurşunun girdiği yeri yokladı-

Kapı keskin ve açık bir şekilde çalındı, saygılı bir giriş talebinden çok bir talepti.

"İçeri gel, V," diye seslendi.

Kardeş'ten önce gelen buruk cadı-elma kokusu, birilerinin sinirli hissettiğinin açık bir ipucuydu. Ve tabii ki o derin sesin kötü bir tarafı vardı.

"Sonunda balistik testi bitirdim. Lanet parçalar her zaman sonsuza kadar sürer."

"Ve?" Gazap sordu.

"Yüzde yüz eşleşti." Vishous masanın karşısındaki sandalyeye oturduğunda, sandalye ağırlığın altında gıcırdadı. "Onları yakaladık."

Gazap nefesini verdi, beynindeki güçsüz vızıltının bir kısmı boşalmıştı.

"Güzel." Avucunu George'un kutu gibi kafasının üstünden kaburgalarına kadar gezdirdi. "O zaman cephanemiz bu."

"Evet. Zaten olacak olan şey şimdi güzel ve yasal."

Kardeşlik, sonbaharda onu neredeyse öldüren kurşunun tetiğinde kimin olduğunu başından beri biliyordu ve Piçler Çetesi'ni teker teker ortadan kaldırma görevi, ırk için kutsal bir görevden çok daha fazlası olarak gördükleri bir şeydi.

"Dinle, dürüst olmalıyım, doğru mu?"

"Ne zaman değilsin?" Gazap çekildi.

"Neden elimizi kolumuzu bağlıyorsun?"

"Bağladığımı bilmiyordum."

"Tohr ile."

Wrath, George'un sol bacağına giden kan akışının köpeğin ağırlığı yüzünden tamamen kesilmemesi için George'un yerini değiştirdi. "Bildiriye o istedi."

"Hepimizin Xcor'u ortadan kaldırmaya hakkı var. O pislik hepimizin istediği bir ödöl. Bu sadece onunla sınırlı kalmamalı."

"O sordu."

"Bu, o piçi öldürmeyi daha da zorlaştırır. Ya birimiz onu dışarıda bulursa ve Tohr yanımızda değilse?"

"O zaman onu içeri getir." Uzun, gergin bir sessizlik oldu. "Beni duyuyor musun, V. O pisiği içeri getir ve bırak Tohr görevini yapsın."

"Amaç Piçler Çetesi'ni ortadan kaldırmak."

"Peki bu seni işinden nasıl alıkoyuyor?" Cevap gelmeyince Wrath başını salladı. "Tohr o minibüste benimle birlikteydi, kardeşim. O benim hayatımı kurtardı. Onsuz..."

Cümle sürüklenirken V hafifçe küfretti, sanki o anının hesabını yapıyordu ve CamelBak'ından plastik bir tüp kesmek zorunda kalan ve herhangi bir tıbbi yardımdan kilometrelerce uzakta, hareket halindeki bir araçta kralına trakeotomi uygulayan Kardeş'in faili öldürmekte biraz daha haklı olabileceği sonucuna varıyordu.

Gazap biraz gülümsedi. "Bakın ne diyeceğim, sırf iyi bir adam olduğum için, Tohr o orospu çocuğunu çıplak elleriyle öldürmeden önce hepinize bir şans vereceğime söz veriyorum. Anlaştık mı?"

V güldü. "Bu acısını hafifletiyor."

Onları bölen kapı sesi sessiz ve saygılıydı -Her kimse, aynı anda hem uçurulmaktan memnun, hem beklemekten memnun, hem de hemen bir izleyici bulmayı umuyormuş gibi görünen birkaç yumuşak dokunuş.

"Evet," diye seslendi Wrath.

Pahalı kolonya avukatının gelişini haber veriyordu: Saxton her zaman güzel kokardı ve bu onun kişiliğine uyuyordu. Wrath'ın hatırladığı kadarıyla, adamın iyi eğitimi ve düşünce kalitesinin yanı sıra, iyi yetiştirilmiş bir glymera oğlunun tarzına uygun giyiniyordu. Yani, mükemmel.

Wrath onu yakın zamanda görmemişti.

Hızlı bir hamleyle sargılarını giydi. V'nin önünde açıkta kalmak bir şeydi; içeri giren genç, becerikli erkeğin önünde böyle bir şey olmayacaktı

Sax'a ne kadar güvenilir ve danışılırsa danışılsın.

"Benim için neyin var?" George'un kuyruğu selamlamak için ileri geri sallanırken, Wrath şöyle dedi.

Uzun bir duraklama oldu. "Belki de geri dönmeliyim?"

"Kardeşimin önünde her şeyi söyleyebilirsin."

Bir uzun duraklama daha, bu sırada V muhtemelen avukata, saygı duyulması gereken bir bilgi ayrımı olduğunu öne sürdüğü için süslü, güzel kışından bir parça koparmak ister gibi bakıyordu.

"Kardeşlikle ilgili olsa bile mi?" Saxton seviyeli bir şekilde söyledi. Wrath, V'nin buz gibi gözlerinin etrafında döndüğünü hissedebiliyordu.

Ve tabii ki, kardeşi "Peki ya biz?" diye sordu.

Saxton sessiz kaldığında, Wrath bunun ne olduğunu anladı. "Bize bir dakika verebilir misin, V?"

"Beni beceriyor musun?"

Wrath George'u kaldırdı ve yere bıraktı. "Sadece beş dakikaya ihtiyacım var."

"Peki, iyi eğlenceler lordum," diye tükürdü V ayağa kalkarken. "Lanet olası A."

Bir an sonra kapı çarparak kapandı.

Saxton boğazını temizledi. "Geri gelebilirdim."

"Eğer bunu isteseydim, sana söylerdim. Konuş benimle."

Derin bir nefes alıp verdi, sanki sivil o çıkışa bakıyor ve V'nin sinirli ayrılışının günün ilerleyen saatlerinde ölü olarak uyanmasına neden olup olmayacağını merak ediyordu.

"Ah... Eski Yasaların denetimi tamamlandı ve size değiştirilmesi gereken tüm bölümlerin kapsamlı bir listesini, önerilen yeniden ifadelerle birlikte ve değişikliklerin yapılabileceği bir zaman çizelgesi sunabilirim-"

"Evet ya da hayır. Tek umursadığım bu."

Wrath, Aubusson'a basan mokasenlerin fısıltıyla çıkardığı yumuşak sese bakarak avukatının küçük bir gezintiye çıktığını tahmin etti. Hafızasından, soluk mavi duvarları, kıvrımlı pervazları ve çürük, antika Fransız mobilyalarıyla çalışma odasını canlandırdı.

Saxton bu odada, derisi ve kaslı gömleğiyle Wrath'tan daha anlamlıydı.

Ama yasa kimin kral olacağını belirliyordu.

"Dişlerini sıkmaya başlamalısın, Saxton. Bana her şeyi olduğu gibi anlatırsan kovulmayacağını garanti ederim. Gerçeği değiştirmeyi ya da yumuşatmayı dene. Ve kışına tekmeyi yersin, kiminle yattığın umurumda değil."

Bir boğaz temizleme sesi daha duyuldu. Ve sonra o kültürlü ses masanın öbür ucundan ona doğru geldi. "Evet, istediğinizi yapabilirsiniz. Ancak zamanlama konusunda endişelerim var."

"Neden? Değişiklik yapmak iki yılınızı alacağı için mi?"

"Türleri koruyan toplumun bir kesiminde köklü bir değişiklik yapıyorsunuz ve bu sizin yönetiminizi daha da istikrarsızlaştırabilir. Üzerinizdeki baskılardan habersiz değilim ve bariz olana işaret etmemem büyük bir ihmalkârlık olur. Kara Hançer Kardeşliği'ne kimlerin girebileceğine dair reçeteyi değiştirirseniz, bu daha da fazla muhalefete yol açabilir - bu, hükümdarlığınız boyunca denediğiniz hiçbir şeye benzemiyor ve aşırı sosyal çalkantıların yaşandığı bir dönemde geliyor."

Wrath burnundan uzun ve yavaş bir nefes aldı ve kötü bir şey görmedi: adamın ikiyüzlü davrandığını ya da işi yapmak istemediğini gösteren hiçbir kanıt yoktu.

Ve haklı olduğu bir nokta vardı.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi Wrath. "Ama geçmişe boyun eğmeyeceğim. Bunu reddediyorum. Ve söz konusu erkek hakkında şüphelerim olsaydı, bunu yapıyor olmazdım."

"Diğer Kardeşler nasıl hissediyor?"

"Bu sizi ilgilendirmez." Aslında bu fikri henüz onlara açmamıştı. Ne de olsa, ilerleme olasılığı yoksa neden uğraşsındı ki? Ne kadar ilerlediğini tam olarak bilen tek kişiler Tohr ve Beth'ti.

Bunu almaya hazırım. "Bunu yasal hale getirmeniz ne kadar sürer?"

"Yarın şafağa kadar her şeyi hazırlayabilirim, en geç akşam karanlığında."

"Yap şunu." Gazap bir yumruk yaptı ve tahtın koluna vurdu. "Şimdi yap."

"Nasıl isterseniz lordum."

Sanki erkek eğiliyormuş gibi ince bir giysi hışırtısı duyuldu ve ardından çift kapının bir yarısı açılıp kapanmadan önce daha fazla dolgu ayak sesi duyuldu.

Gazap, kör gözlerinin kendisine sağladığı hiçliğe baktı.

Tehlikeli zamanlar haklıydı. Ve açıkçası, yapılacak en akıllıca şey daha fazla Kardeş eklemektir, bunu yapmamak için nedenler düşünmek değil- gerçi buna karşı argüman şuydu: Eğer bu üç çocuk askere alınmadan onlarla birlikte savaşmaya istekliyse, neden zahmet edelim?

Ama siktir et. Kendi hayatının devam edebilmesi için hayatını ortaya koyan birini onurlandırmak istemek eski kafalıydı.

Yasalar bir yana, asıl mesele... Diğerlerinin ne düşüneceğiydi.

Bu, herhangi bir yasal pürüzden daha çok bu işin sonunu getirecekti.

* * *

Saatler sonra gece çöktüğünde, Qhuinn karmakarışık çarşaflar içinde çırılçıplak yatıyordu, uyurken bile ne bedeni ne de zihni rahattı.

Rüyasında tekrar yolun kenarındaydı ve ailesinin evinden uzaklaşıyordu. Bir omzunda bir spor çantası, beline sokuşturulmuş bir mirastan mahrumiyet bildirisi ve boş olmasına on bir dolar kalmış bir cüzdan vardı.

Her şey kristal berraklığındaydı - hafızanın hatalı oynatımı nedeniyle bozulmuş hiçbir şey yoktu: nemli yaz gecesinden

New Rocks'ının omuzdaki çakıl taşlarında çıkardığı sese... geleceğinde hiçbir şey olmadığının farkında olmasına.

Gidecek hiçbir yeri yoktu. Dönecek bir evi yoktu. Umutları yoktu. Artık bir geçmiş i bile yoktu.

Araba arkasına yanaştığında, gelenlerin John ve Blay olduğunu anladı.

Ama hayır. Arkadaşları değildi. Dört kapıdan çıkıp etrafını saran siyah cüppeli dört erkek şeklindeki ölümdü.

Bir Onur Muhafızı. Ailenin adını lekelediği için babası tarafından dövölmek üzere gönderilmiş.

Ne kadar ironik. Arkadaşınıza tecavüz etmeye çalışan bir sosyopatı bıçaklamanın iyi bir şey olduğu düşünölebilir. Ama saldırgan mükemmel kuzeniniz olduğunda değ il.

Qhuinn ağır çekimde dövüş duruşuna geçti ve saldırıyı karşılamaya hazırlandı. Doğrudan bakabileceği bir göz, not edebileceği bir yüz yoktu ve bunun bir sebebi vardı: Cüppelerin kimliklerini gizlemesinin, haddini aş an kiş iye, sanki tüm toplum onun yaptıklarını onaylamıyormuş gibi hissettirmesi gerekiyordu.

Dönüyor, dönüyor, yaklaşıyor... Eninde sonunda onu indireceklerdi ama bu süreçte onlara zarar verecekti.

Ve yaptı da.

Ama haklıydı da: Saatler süren bir savunmadan sonra kendini sırt üstü yatarken buldu ve dayak da o zaman başladı. Asfaltta yatarken başını ve findık kesesini elinden geldiğince kapattı, darbeler üzerine yağıyor, tekrar tekrar vurulduka siyah cüppeleri karga kanatları gibi uçuşuyordu.

Kısa bir süre sonra hiç acı hissetmedi.

Burada, yolun kenarında ölecekti- "Durun! Onu öldürmememiz gerekiyor!"

Kardeşinin sesi her şeyi kesiyor, yumrukların artık yapamadığı bir şekilde içine işliyordu-

Qhuinn bir çığlık atarak uyandı, kollarını yüzüne kapattı, kasıklarını korumak için kalçalarını yukarı kaldırdı-

Ona doğru gelen bir yumruk ya da sopa yoktu. Ve yolun kenarında da değildi.

Işıkları yakarak, ailesinin evinden kovulduğundan beri kaldığı yatak odasına baktı. İpek duvar kâğıtları ve annesinin seçmiş olabileceği antikalar ona hiç yakışmıyordu ama yine de şu anda, başka birinin seçtiği, satın aldığı, astığı ve sonra da sakladığı tüm o eski püskü şeyleri görmek onu sakinleştiriyordu.

Hatırası aklımdan çıkmasa bile.

Tanrım, kardeşinin sesi.

Kendi kardeşi de onun için gönderilen Onur Muhafızları'nın bir parçasıydı. Yine de bu, ailenin işleri ne kadar ciddiye aldığına dair glymera'ya daha güçlü bir mesaj gönderiyordu ve adam eğitim almamış gibi değildi. Ona dövüş sanatları öğretilmişti ama doğal olarak dövüşmesine asla izin verilmemişti. Hatta antrenman yapmasına bile izin verilmemişti.

Soy için çok değerli. Ya yaralanırsa? Daddio'nun izinden yürüyecek ve sonunda Konsey'in Leahdyre'si olacak kişi tehlikeye girebilirdi.

Aile için feci bir yaralanma riski azdır.

Diğer yandan Qhuinn? Reddedilmeden önce, belki de sahada ölümcül bir yara alacağı ve herkes için onurlu bir şekilde öleceği umuduyla eğitim programına alınmıştı.

Durun! Durun! Onu öldürmememiz gerekiyor!

Kardeşinin sesini en son o zaman duymuştu. Qhuinn'in evden atılmasından kısa bir süre sonra, Azalan Topluluğu bir baskın düzenlemiş ve hepsini, babasını, annesini, kız kardeşini ve Luchas'ı katletmişti.

Hepsi gitmişti. Bir parçası kendisine yaptıkları için onlardan nefret etmiş olsa da, böyle bir ölümü hiç kimse için dilemezdi.

Qhuinn yüzünü ovuşturdu.

Duş zamanı. Tek bildiği buydu.

Ayağa kalktı, sırtı çatlayana kadar gerindi ve telefonunu kontrol etti. Herkese gönderilen bir grup mesajı Wrath'ın çalışma odasında bir toplantı olduğunu bildiriyordu ve saate hızlı bir bakış ona zamanının kalmadığını söylüyordu.

Ki bu kötü bir şey değildi. Yüksek vitesle geçip aceleyle banyoya girdiğinde, saçma sapan geçmiş yerine gerçek şeylere odaklanmak rahatlatıcıydı.

İkincisi hakkında lanetlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ve bok biliyordu ki bunu on iki ömür boyunca yeterince yapmıştı.

Uyan bakalım, diye

düşündü. İşe gitme

zamanı.

ON ÜÇ

AQhuinn'in ana evde temizlendiği saatlerde Blay de yeraltındaki küçük ofisteki sandalyesinde uyandı. Çalar saat görevi gören baş ağrısı limandan gelmiyordu.

Son Yemeği atlamış olmasından kaynaklanıyordu. Ama keşke kafatasındaki çarpıntının arkasında içki olsaydı diye düşündü. Buraya gelirken tam bir şapşal, aklını yitirmiş bir karmaşa içinde olduğu için bunu kullanabilirdi.

Küfrederek bacaklarını masaüstünden çekti ve doğrulup oturdu. Vücudu kaskatı kesilmişti, başının üstündeki ışığı yakmak isterken her yerinde ağrılar vardı.

Lanet olsun. Hâlâ çıplaktı.

Ama hadi ama, sanki alçakgönüllülük elfleri gizlice girip onu uykusunda giydirecek miydi? Ne yaptığını hatırlamasın diye mi?

Şortunu giydikten sonra ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu ve sonra gömleğine uzandı - onu ne için kullandığını hatırlamadan önce.

Pamuğun buruşuk kıvrımlarına bakarken ve yumuşak kumaştaki sert yerleri hissederken, hiçbir rasyonalizasyonun Saxton'ı aldattığı gerçeğini değiştirmeyeceğini fark etti. Başka biriyle fiziksel temas, sadakatsizliği ölçmenin sadece bir yoluydu ve evet, en büyük ayrım buydu. Ama dün gece yaptığı şey

Orgazma eli değil beyni neden olmuş olsa bile, ilişkinin ihlali.

Ayağa kalkıp kapıya doğru giderken yarı baygındı ve kapıyı bir aralık açtı. Etrafta biri varsa içeri girecek ve koridorda açık bir görüş açısı bulmayı bekleyecekti: Bu boş ofisten yarı çıplak ve berbat bir halde çıkarken yakalanmayı kesinlikle istemiyordu. Yerleşkede yaşamının iyi tarafı, etrafınızın sizi önemseyen insanlarla çevrili olmasıydı; kötü tarafı ise herkesin gözü ve kulağı olması ve kimsenin işinin sadece kendi işi olmamasıydı.

Sesler ya da ayak sesleri duymayınca koridora fırladı ve sanki iyi bir nedenle bir yere gitmiş ve aynı derecede önemli bir amaç için odasına gidiyormuş gibi hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tünele girdiğinde paçayı kurtardığına dair bir his vardı içinde. Elbette, genelde gömleksiz gezmezdi ama spor salonundan gelirken pek çok kardeş ya da erkek böyle yapardı; bu da olağandışı bir şey değildi.

Ve malikânenin büyük merdivenlerinin altından çıkıp bir doz daha boş bowling salonu gördüğünde kendini gerçekten piyango kazanmış gibi hissetti. Tek sorun, yemek odasındaki porselenlerin temizlenme seslerine bakılırsa, saatin sandığından daha geç olmasıydı. Belli ki İlk Öğün'ü kaçırmıştı; bu kafası için kötü bir haberdi ama en azından odasında protein barları vardı.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken şansı tükenmişti. Wrath'ın çalışma odasının kapalı kapısının önünde duran Qhuinn ve John dövüş için giyinmiş, silahlarını kuşanmış ve vücutlarını siyah deriyle kaplamışlardı.

Hiçbir şekilde Qhuinn'e bakmıyordu. Adamın çevresel görüş alanında olması bile yeterince kötüydü.

"Neler oluyor?" Blay sordu.

Şimdi bir toplantımız var, John imzaladı. Ya da en azından öyle olması gerekiyor. Mesajı almadın mı?

Kahretsin, telefonunun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Odasında mı?

Umarım.

"Duşa girip hemen döneceğim."

Acele etmene gerek kalmayabilir. Kardeşler son yarım saattir tecrit edilmiş durumdalar. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Adamın yanında, Qhuinn bok tekmelerinin içinde ileri geri sallanıyordu, hiçbir yere gitmese bile ağırlığı yürüyüşe çıkmış gibi değişiyordu.

"Beş dakika," diye mırıldandı Blay. "İhtiyacım olan tek şey bu."

O zamana kadar Kardeşlik'in o kapıları açacağını umuyordu; isteyeceği son şey Qhuinn'e yakın bir yerde vakit geğirmekti.

Giderken küfreden Blay, koşarak odasına indi. Genelde hazırlanmak için acele etmezdi, özellikle de Sax'ın keyfi yerindeyse, ama bu bir ęırpıda olacaktı, teşekkürler, anne-

Kapısını açtığında donakaldı. Bu da ne?

Duffels. Yatağın üzerinde. O kadar ęoktu ki, büyük boy yorganın bir buçuk santiminden fazlasını göremiyordu ve kime ait olduklarını biliyordu. Lacivert logolu, lacivert ve kırmızı kumaş kayışlı beyaz Gucci'ler... ęünkü Saxton'a göre kırmızı ve yeşille geleneksel kahverengi üzerine kahverengi "ęok barizdi".

Blay kapıyı sessizce kapattı. İlk dūřüncesi, "Lanet olsun, Saxton biliyordu" oldu. Her nasılsa, adam eğitim merkezinde neler olduğunu biliyordu.

Söz konusu erkek elinde bir kucak dolusu şampuan, saç kremi ve ürünle banyodan çıktı. Durdu.

"Merhaba," dedi Blay. "Tatile mi ęıkıyorsun?"

Gergin bir anın ardından Saxton sakince yanına geldi, elindeki yükü bir seyahat ęantasına koydu ve arkasını döndü. Her zamanki gibi güzel sarı saçları kalın dalgalar halinde alnına dökülmüştü. Ve mükemmel bir şekilde giyinmişti, başka bir tüvit takım elbise ve ona uygun yelek, kırmızı kravat ve kırmızı cep mendili tam da doğru renk vurgusunu yapıyordu.

"Sanırım ne söyleyeceğimi biliyorsun." Saxton hüzünle gülümsedi. "Çünkü sen de benim gibi aptal olmaktan çok uzaksın."

Blay yatağa oturmaya gitti ama kendini koyacak bir yer olmadığı için yeniden ayarlamak zorunda kaldı. Sonunda kendini şezlongda buldu ve bir tarafa doğru dikkatlice eğilerek dolgulu gömleği etekliğin altına soktu. Gözden uzak bir yere. En azından bunu yapabiliyordu.

Tanrım, bu gerçekten oluyor muydu?

"Gitmeni istemiyorum," dediğini duydu Blay kabaca.

"Buna inanıyorum."

Blay bütün o çantalara baktı. "Neden şimdi?"

İkisinin bir gün önce çarşafaların altında sert bir seks yaptıklarını düşündü. O kadar yakındılar ki -gerçi dürüst olmak gerekirse, belki de bu sadece fiziksel bir yakınlıktı.

Belki'yi çıkar.

"Kendimi kandırıyordum." Saxton başını salladı. "Seninle bu şekilde devam edebileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum. Bu beni öldürüyor."

Blay gözlerini kapattı. "Sahada çok fazla olduğumu biliyorum-"

"Bahsettiğim şey bu değil."

Qhuinn aralarındaki tüm boşluğu kaplarken, Blay çığlık atmak istedi. Ama bunun ne faydası olacaktı ki: Görünüşe göre Saxton'la aynı kederli anda aynı zor köşeye gelmişlerdi.

Sevgilisi valizlere baktı. "Wrath için verdiğim görevi yeni bitirdim. Ara vermek, taşınmak ve başka bir iş bulmak için iyi bir zaman-"

"Bekle, yani kralı da mı terk ediyorsun?" Blay kaşlarını çattı. "Aramızdaki durum ne olursa olsun, onun için çalışmaya devam etmelisin. Bu bizim ilişkimizden daha önemli."

Saxton'ın gözleri aşağıya kaydı. "Sanırım bunu söylemek sizin için çok daha kolay."

"Doğru değil," diye karşı çıktı Blay acımasızca. "Tanrım, çok... üzgünüm."

"Sen yanlış bir şey yapmadın; sana kızgın ya da kırgın olmadığımı bilmelisin. Sen her zaman dürüst oldun ve ben de her şeyin böyle biteceğini biliyordum. Sadece zaman çizelgesini bilmiyordum... Sona ulaşana kadar bilmiyordum. O da şimdi."

Oh, lanet olsun.

Saxton'ın haklı olduğunu bilse de, Blay onlar için mücadele etme ihtiyacı duyuyordu. "Dinle, geçen hafta gerçekten dikkatim dağınıktı ve özür dilerim. Ama her şeyin bir yolu var ve sen ve ben normale döneceğiz-"

"Sana aşığım."

Blay bir alkışla ağzını kapattı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Saxton kısık sesle, "değişen siz değilsiniz. Ben değiştim ve korkarım aptalca duygularım bizi birbirimizden oldukça uzaklaştırdı."

Blay ayağa fırladı ve ince dokunmuş halının üzerinden diğer erkeğe doğru yürüdü.

Variş noktasına ulaştığında, Saxton'ın kucaklaşmayı kabul etmesi onu gözyaşlarına boğacak kadar rahatlatmıştı. Ve ilk gerçek sevgilisine sarılırken, boyları arasındaki o tanıdık farkı hissederken ve o harika parfümü koklarken, bir yanı bu ayrılığı ikisi de pes edip denemeye devam edene kadar tartışmak istiyordu.

Ama bu adil değildi.

Saxton gibi o da her şeyin bir noktada sona ereceğine dair belirsiz bir fikre sahipti. Ve sevgilisi gibi o da bunun şimdi olmasına şaşırılmıştı.

Ancak bu sonucu değiştirmede.

Saxton geri adım attı. "Duygusal bir bağ kurmak istememiştim."

"Çok üzgünüm, ben... çok üzgünüm...." Kahretsin, ağzından çıkan tek şey buydu. "Farklı olmak için her şeyimi verirdim. Keşke... farklı olabilseydim."

"Biliyorum." Saxton uzandı ve bir elini yüzünün yan tarafına götürdü. "Seni affediyorum ve senin de kendini affetmen gerekiyor."

Her neyse, bunu yapabileceğinden emin değildi - özellikle de şu anda, her zamanki gibi, istemediği ve değiştiremeyeceği duygusal bir bağlılık onu yine istediği bir şeyden mahrum bırakırken.

Qhuinn onun için bir lanetti, adam gerçekten öyleydi.

* * *

Kardeşlik'in dağın tepesindeki yerleşkesinin yaklaşık on beş mil güneyinde, Assail Hudson'daki malikânesinin büyük ana süitindeki yuvarlak yatağında uyandı. Üstünde, tavana monte edilmiş aynalı panellerde, çıplak vücudu yatağın tabanına yerleştirilmiş ışıkların yumuşak parıltısında parlıyordu. Ötedeki sekizgen oda karanlıktı, iç panjurlar hâlâ kapalı, gece gizliydi.

Evdeki tüm camları düşünürken, pek çok vampirin bu konaklama yerlerini kabul edilemez bulacağını biliyordu. Çoğu malikânedен tamamen uzak dururdu.

Gündüz saatlerinde çok fazla risk var.

Ancak Assail hiçbir zaman geleneklere bağlı kalmamıştı ve ışığa bu kadar çok erişimi olan bir binada yaşamının doğasında var olan tehlikeler, bağlı kalınacak değil, yönetilecek bir şeydi.

Ayağa kalkarak masasına gitti, bilgisayarında oturum açtı ve sadece evi değil, araziye de izleyen güvenlik sistemine erişti. Günün erken saatlerinde birkaç kez alarm çalmıştı, yaklaşan bir saldırıya dair değil, güvenlik sisteminin filtreleme programı tarafından işaretlenen bir tür faaliyete dair bildirimlerdi bunlar.

Gerçekte, aşırı endişelenecek enerjisi yoktu, bu da beslenmesi gerektiğinin istenmeyen bir işaretiydi.

Assail raporu incelerken kaşlarını çattı. Bu öğretici değil miydi?

Ve aslında, tüm kontrol ve denge mekanizmalarını bu yüzden kurmuştu.

Arka kameralardan gelen görüntülerde, kar alanı kamuflajı giymiş bir figürün kros kayaklarıyla ormanda ilerleyerek kuzeyden evine yaklaşmasını izledi. Her kimse çamların arasında gizlenerek yaklaşık on dokuz dakika boyunca çeşitli noktalardan araziye inceledi... Ağaçların batı sınırını geçip komşunun arazisine girmeden ve buzun üzerine inmeden önce. İki yüz metre sonra adam durdu, dürbünü tekrar çıkardı ve Assail'in evine baktı. Sonra nehre doğru uzanan yarımada'nın etrafında bir daire çizdi, tekrar ormana girdi ve gözden kayboldu.

Ekrana doğru eğilen Assail, mümkünse yüz hatlarını belirlemek için yakınlaştırmak yaklaşımı tekrar izledi - ve değildi. Baş, sadece gözler, burun ve ağız için kesikler bulunan örgü bir maskeyle kaplıydı. Üzerindeki parka ve kayak pantolonuyla birlikte adamın her yeri örtülüydü.

Arkasına yaslanan Assail kendi kendine gülümsedi, dişleri bölgesel bir tepki olarak karıncalanıyordu.

Onun işiyle ilgilenebilecek sadece iki taraf vardı ve bu keşif sırasında hüküm süren gün ışığına bakılırsa, merakın Kardeşlik tarafından yaratılmadığı açıktı: Wrath insanları asla son çare besin kaynağı olarak kullanmazdı ve hiçbir vampir bu kadar güneş ışığına bir meşaleye dönüşmeden dayanamazdı.

Geriye insan dünyasında biri kalıyordu ve onu ve nerede olduğunu bulmaya çalışacak ilgiye ve kaynaklara sahip tek bir adam vardı.

Kapısı çalınmadan hemen önce, "Girin," dedi.

Bir çift erkek içeri girdiğinde, gözlerini bilgisayar ekranından ayırma zahmetine girmede. "Nasıl uyudun?"

Tanıdık, derin bir ses cevap verdi: "Ölümler gibi."

"Sizin için ne büyük şans. Jet lag can sıkıcı olabiliyor, ya da ben öyle duydum. Bu arada bu sabah bir ziyaretçimiz vardı."

Assail, iki ortağının görüntüleri inceleyebilmesi için bir tarafa doğru eğildi.

Ev arkadaşlarının olması tuhaftı ama onların varlığına alışması gerekecekti. Yeni Dünya'ya geldiğinde tek başına bir yolculuk yapmıştı ve pek çok nedenden ötürü bu şekilde devam etmeyi planlamıştı. Ancak seçtiği alanda başarılı olması, yanına destek almasını gerektirmişti ve kısmen de olsa güvenebileceği tek kişi ailesiydi.

Ve bu ikili benzersiz bir avantaj sunuyordu.

İki kuzeni vampir türünde nadir rastlanan bir durumdu: bir çift tek yumurta ikizi. Tamamen giyinik olduklarında, birinin onları ayırt edebilmesinin tek yolu kulak memesinin arkasındaki tek bir ben idi; bunun dışında, seslerinden ve karanlık, şüpheli gözlerinden ağır kaslı vücutlarına kadar, birbirlerinin aynadaki yansımasıydılar.

"Ben dışarı çıkıyorum," diye duyurdu Assail onlara.

"Ziyaretçimiz tekrar gelirse, misafirperver olun, olur mu?"

Birkaç dakika sonra yaşça daha büyük olan Etric, yatağın etrafındaki parıltının yüzünü aydınlattığı tarafa baktı. Bu yakışıklı yüz hatlarında öyle bir kötülük vardı ki, insan neredeyse araya giren kişiye acıyacaktı. "Sizi temin ederim ki bu bir zevk olacak."

"Onu canlı tutun."

"Ama tabii ki."

"Bu sizin zaman zaman takdir ettiğinizden daha ince bir çizgi."

"Güven bana."

"Endişelendiğim kişi sen değilsin." Assail diğerine baktı.

"Beni anlıyor musun?"

Etric'in ikizi sessiz kaldı, ancak erkek bir kez başını salladı.

Assail'in yeni hayatını basit tutmayı tercih etmesinin nedeni de tam olarak bu isteksiz tepkiydi. Ama bu

Aynı anda birden fazla yerde bulunması imkansızdı ve bu mahremiyet ihlali, her şeyi tek başına yapamayacağının kanıtıydı.

"Yerimi nasıl bulacağınızı biliyorsunuz," dedi onları odasından kovmadan önce.

Yirmi dakika sonra evden duş almış, giyinmiş ve kurşun geçirmez Range Rover'ının direksiyonuna geçmiş olarak çıktı.

Caldwell şehir merkezi gece uzaktan güzel görünüyordu, özellikle de köprüden geçerken. Sokakların ızgara sistemine girene kadar şehrin çamuru belirginleşmedi: pis kar yığınları ve sızan Çöplükleri ve atılmış, yarı donmuş evsiz insanlarıyla ara sokaklar belediyenin bel altı gerçek hikayesini anlatıyordu.

Onun çalışma alanı, olduğu gibi.

Benloise Sanat Galerisi'ne vardığında arka tarafa, tesisin arkasındaki binaya paralel olan iki boşluktan birine park etti. SUV'den indiğinde soğuk rüzgâr deve tüyü paltosuna çarptı ve kaldırımı geçip endüstriyel büyüklükteki bir kapıya yaklaşırken iki yarısını bir arada tutmak zorunda kaldı.

Kapıyı çalmasına gerek yoktu. Ricardo Benloise'in yanında çalışan pek çok insan vardı ve bunların hepsi de sanat simsarı-ortak tipinde değildi: Lunapark büyüklüğünde bir erkek yolu açtı ve yan tarafta durdu.

"Sizi bekliyor mu?"

"Hayır, beklemiyor."

Disneyland başıyla onayladı. "Galeride beklemek ister misin?" "Bu iyi olur."

"İçecek bir şey ister misin?" "Hayır, teşekkür ederim."

Ofis alanından geçip sergi alanına girdiklerinde, Assail'e gösterilen saygı artık yeni bir şeydi; hem verdiği büyük ürün siparişleri hem de dökülen kanlar sayesinde kazanılmıştı.

sayısız insan: Onun sayesinde, uyuşturucudan sabıkalı on sekiz ila yirmi dokuz yaş arasındaki haklarından mahrum bırakılmış erkekler arasındaki intiharlar şehirde tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmış ve ulusal haberlere bile konu olmuştu.

Düşünsene.

Haber spikerleri ve muhabirler yaşanan trajedileri anlamlandırmaya çalışırken, o sadece ne pahasına olursa olsun işini büyütmeye devam etti. İnsan zihinleri son derece telkine açıldı; aracı uyuşturucu satıcılarının kendi silahlarını şakaklarına doğrultup tetiği çekmelerini sağlamak neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu. Doğanın boşluktan nefret ettiği gibi, kimyasal takviye talepleri de boşluktan nefret ediyordu.

Assail'de uyuşturucu vardı. Bağımlıların parası vardı.

Ekonomik sistem, zorunlu yeniden yapılanma sürecinden fazlasıyla sağ çıkmıştır.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi adam gizli bir kapıdan. "Ve ona burada olduğunu söyle."

"Acele etmeyin."

Kendi haline bırakılan Assail, yüksek tavanlı, açık alanda ellerini birleştirip sırtının alt kısmına koyarak dolaştı. Zaman zaman durup duvarlara ve bölmelere asılmış "sanat eserlerine" baktı ve insanların neden yavaş ve acı verici yöntemlerle yok edilmesi gerektiğini hatırladı.

Ucuz suntaya yapıştırılmış ve TV reklamlarından el yazısıyla alıntılarla kaplanmış kullanılmış kağıt tabaklar mı? Diş macunuyla yapılmış bir otoportre mi? Ve aynı derecede rahatsız edici olan, bu saçmalığın Amerikan Dışavurumculuğunun yeni dalgası olduğunu ilan eden, dağınlıklıkların yanına monte edilmiş yüceltici plaketlerdi.

Kültür hakkında pek çok açıdan böyle bir yorum. "O artık hazır."

Assail kendi kendine gülümsedi ve arkasını döndü. "Ne kadar misafirperver."

O sinsi kapıdan girip üçüncü kata çıkarken, Assail tedarikçisini şüpheli olduğu ve en büyük müşterisi hakkında daha fazla bilgi istediği için suçlamadı. Ne de olsa, kısa bir süre içinde şehirdeki uyuşturucu ticareti yeniden yönlendirilmiş, yeniden tanımlanmış ve hiç bilinmeyen biri tarafından ele geçirilmişti.

İnsan adamın konumuna saygı
duyabilirdi. Ama kazma işi burada
bitecekti.

Endüstriyel merdivenlerin tepesinde, diğer iki iri adam, taşıyıcı duvarlar kadar sağlam ve emin bir şekilde başka bir kapının önünde duruyordu. Birinci kattaki güvenlik görevlisi gibi onlar da hızlıca kapıyı açtılar ve ona saygıyla başlarını salladılar.

Benloise, bir tarafı pencere, uzun ve dar bir odanın sonunda oturuyordu ve sadece üç parça mobilyası vardı: üzerinde modernist bir lamba ve kül tablası olan kalın bir tik levhadan başka bir şey olmayan yükseltilmiş masası; modern bir türev olan koltuğu; ve tek bir ziyaretçi için karşısında ikinci bir koltuk.

Adamın kendisi de çevresi gibiydi: temiz, işgüzar ve düşüncelerinde derli toplu. Aslında, uyuşturucu ticareti ne kadar yasadışı olursa olsun, bu işte milyonlar kazanmak ve paranızı korumak istiyorsanız, bir CEO'nun yönetim ilkeleri ve kişilerarası beceri setlerinin uzun bir yol kat ettiğini kanıtladı.

"Assail. Nasılsınız?" Ufak tefek beyefendi ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bu beklenmedik bir zevk."

Assail karşıya geçti, uzatılan eli sıktı ve oturmak için davet beklemedi.

"Sizin için ne yapabilirim?" Benloise sandalyesine yeniden yerleşirken şöyle dedi.

Assail iç cebinden bir Küba purosunu çıkardı. Ucunu kopardı, öne doğru eğildi ve kopan parçayı masanın üzerine koydu.

Benloise sanki biri yatağına dışkısını yapmış gibi kaşlarını çatarken, Assail dişlerini göstermeden gülümsedi. "Senin için yapabileceğim şey bu."

"Oh."

"Ben her zaman özel bir adam oldum, kendi tercihimle özel bir hayat yaşadım." Makasını bir kenara bıraktı ve altın çakmağını çıkardı. Alevi patlatarak eğildi ve puroyu sürekli yanar hale getirmek için üfledi. "Ama bunun da ötesinde, ben tehlikeli bir ticaretle uğraşan bir iş adamıyım. Dolayısıyla, mülkümeye yapılan her türlü tecavüzü ya da anonimliğime yapılan her türlü müdahaleyi doğrudan bir saldırı olarak kabul ediyorum."

Benloise yumuşak bir şekilde gülümsedi ve tahtı andıran koltuğunda geriye yaslandı. "Buna saygı duyabilirim elbette ama yine de neden bunu bana gösterme ihtiyacı hissettiğinizi anlayamıyorum."

"Siz ve ben karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki içine girdik ve bu birlikteliği sürdürmeyi çok arzu ediyorum." Assail purosunu üfleyerek Fransız mavisini bir duman bulutu çıkardı. "Bu nedenle, size hak ettiğiniz saygıyı göstermek ve harekete geçmeden önce şunu açıkça belirtmek isterim ki, eğer tesislerimde davet etmediğim herhangi bir kişiyi tespit edersem, sadece onları ortadan kaldırmakla kalmam, soruşturmanın kaynağını da bulurum" - tekrar üfledi - "ve mahremiyetimi korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Yeterince açık konuştum mu?"

Benloise'in kaşları aşağıya indi, koyu renk gözleri kurnazlaştı.

"Öyle miyim?" Assail mırıldandı.

Elbette bunun tek bir cevabı vardı. İnsanın bir sonraki hafta sonundan daha fazla yaşamak istediğini varsayarsak.

Benloise aksanlı İngilizcesiyle, "Biliyor musunuz, bana sefefinizi hatırlatıyorsunuz," dedi. "Pederle tanıştınız mı?"

"Aynı çevrelerde koşturduk, evet."

"Oldukça vahşi bir şekilde öldürüldü. Yaklaşık bir yıl önce mi? Kulübü havaya uçuruldu."

"Kazalar olur."

"Genellikle evde, öyle duydum."

"Aklınızda bulundurmanız gereken bir şey."

Assail bu gözlerle doğrudan karşılaştığında, Benloise önce bakışlarını indirdi. Boğazını temizleyen Doğu sahilinin en büyük ilaç ithalatçısı ve toptancısı, sanki tik ağacının içinden geçen taneleri hissediyormuş gibi avucunu parlak masasının üzerinde gezdirdi.

"İşimiz," dedi Benloise, "tüm finansal sağlamlığına rağmen dikkatle sürdürülmesi gereken hassas bir ekosisteme sahip. İstikrar nadirdir ve sizin ve benim gibi insanlar için son derece arzu edilir bir durumdur."

"Anlaştık. Ve bu amaçla, planlandığı üzere, akşamın sonunda ara ödememle birlikte geri dönmeyi planlıyorum. Her zaman olduğu gibi, size iyi niyetle geldim ve benden ya da niyetimden şüphe etmeniz için hiçbir neden vermiyorum."

Benloise bir kez daha yumuşak bir gülümseme sundu. "Sanki arkanda ben varmışım gibi konuşuyorsun," elini havaya kaldırıp umursamazca salladı, "seni üzen her neyse."

Assail eğilerek çenesini eğdi ve ters ters baktı. "Üzgün değilim. Henüz."

Benloise'in ellerinden biri korkuyla gözden kayboldu. Bir saniye sonra Assail odanın diğer ucundaki kapının açıldığını duydu.

Sesini alçak tutan Assail, "Bu size karşı bir nezaketti. Bir dahaki sefere mülkümde birini bulduğumda, siz göndermiş olsanız da olmasanız da, bu kadar kibar olmayacağım."

Bununla birlikte ayağa kalktı ve yaktığı puroyu masanın üzerine bıraktı.

"Size iyi akşamlar diliyorum," dedi uzaklaşmadan önce.

ON DÖRT

TGeç bir başlangıç için alk.

Qhuinn malikaneden uzaklaşırken, saatin gece on olduğuna ve daha yeni başladıklarına inanamıyordu.

Sonra tekrar

Kardeşlik sonsuza dek Wrath'ın çalışma odasında saklanmıştı ve sonunda John'la birlikte içeri girmelerine izin verildiğinde, V'nin Piçler Çetesi'ne karşı kanıtların sağlam olduğunu açıklaması, Xcor ve arkadaşlarının yarım saat boyunca boş boş konuşmasına yol açmıştı.

Siktir kelimesinin pek çok yaratıcı kullanımının yanı sıra cansız nesneleri koyabileceğiniz yerler için bazı harika öneriler.

Örneğin bunu bir bahçe tırnığıyla yapmayı hiç düşünmemişti. Eğlenceli. Eğlenceli.

Ve Blay her şeyi kaçırmıştı.

Yerleşkenin güney ve batısındaki ormanlık bir alanda formunu yeniden alan Qhuinn, adamı neyin alıkoyduğuna dair herhangi bir çıkarım yapmamak için kendini zor tuttu - işin gerçeği, savaşçı odasına gitmiş ve geri dönmemişti. Çoğu kazanın evde meydana geldiği düşünülürse, kayarak düşmediğini tahmin etmek zor değildi.

Tabii Saxton banyolarındaki mermerin üzerinde halıyla oynamıyorsa.

Kendini tokatlamak ister gibi hissederek, John, Rhage ve Z ortaya çıkarken karla kaplı manzarayı inceledi

onun yanında. Bulunduğu yerin koordinatları, bir gece önceki araba hırsızlarının telefonlarında, çalıntı Hummer'ını yakaladığı yerin yaklaşık on ya da on beş mil ötesindeki terk edilmiş gibi görünen mülkte bulunmuştu.

"Bu da ne böyle?"

Biri konuştuğunda omzunun üzerinden baktı. Ne kadar da haklıydı: Arkalarında bir kilise kulesi kadar yüksek ve bir geri dönüşüm kutusu kadar süssüz kutu gibi bir bina belirdi.

"Uçak hangarı," diye duyurdu Zsadist o yöne doğru yürümeye başlarken. "Öyle olmalı."

Qhuinn takip etti, biri hi-how're-ya- yapmaya karar verirse diye arkadan geliyordu.

Birdenbire Blay ortaya çıktı; deri giysili ve en az diğerleri kadar ağır silahlı bir erkekti. Buna karşılık Qhuinn'in ayakları yavaşladı, sonra karda durdu, çünkü çoğunlukla ayağını kaybetmek ve bir pislik gibi görünmek istemiyordu.

Blay ilerlemeye başladığında, Tanrım, bu ne acımasız bir orospu çocuğuydu, diye düşündü. Cennette bir sorun mu vardı?

Aralarında göz teması olmamasına rağmen Qhuinn bir şeyler söylemek zorunda hissetti. "Ne..."

Cümleinin "yapıyor" kısmını bitirmedi. Neden zahmet etti ki? Adam sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gitti.

"Harikayım," diye mırıldandı Qhuinn buz kütlesinin içinde ilerlemeye devam ederken. "Harika gidiyorsun, sorduğun için teşekkürler- oh, Saxton'la sorun mu yaşıyorsun? Gerçekten mi? Dışarı çıkıp bir şeyler içmeye ve bunun hakkında konuşmaya ne dersin? Olur mu? Harika olur. Yemek sonrası nane şekerin olurum-"

Esinti değişip burnuna tatlı ve kötü kokular gelince fantezi monologunu kesti.

Herkes silahlarını çıkardı ve uçak hangarına odaklandı.

Rhage sessizce, "Rüzgâr yönüne doğru gidiyoruz," dedi. "Yani orada büyük bir karmaşa olmalı."

Beşi de tesise temkinli bir şekilde yaklaştı ve ay ışığının yansıttığı mavi parıltıda hareket eden herhangi bir şey olup olmadığını araştırmak üzere dağıldılar.

Hangarın iki girişi vardı, biri çatallıydı ve bir kanat açıklığının sığabileceği kadar büyüktü, diğeri ise insanlar için olması gerekiyordu ve kıyaslandığında Barbie boyutunda görünüyordu. Ve Rhage haklıydı: Buz gibi kış rüzgârları onları arkadan vuruyor olmasına rağmen, koku burnun içini sızlatmaya yetiyordu, hem de iyi anlamda değil.

Dostum, soğuk genellikle kokuyu da azaltırdı.

El işaretleriyle iletişim kurarak iki gruba ayrıldılar; o ve John devasa çift kapının bir tarafını tutarken, Rhage, Blay ve Z daha küçük olan girişe odaklandılar.

Herkes çatışmaya hazırlanırken Rhage gerekli tutamağa yöneldi. Eğer içeride bir futbol takımı kadar azınlık varsa, önce Kardeş'i göndermek mantıklıydı, çünkü başka kimsenin sahip olmadığı türden bir desteği vardı: Canavarı avcılarını seviyordu, hem de ilişki anlamında değil.

Nane şekerlerinizden bahsedin.

Hollywood elini başının üzerine koydu. Üç... iki... bir...

Kardeş tam bir sessizlik içinde kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Sırada Z vardı ve Blay de onlarla birlikte içeri girdi.

Qhuinn, erkek kendisini koruyacak bir çift kırklı dışında hiçbir şeyi olmadan bilinmeze atlarken kalbinin saf bir dehşetle attığını hissetti. Tanrım, Blay'in bu gece gözlerinin önünde, bu sıradan görevde ölebileceği fikri, tüm bu ırkı savunma saçmalığını bırakıp dövüşçüyü bir kütüphaneciye dönüştürmek istemesine neden oldu. Bir el modeli. Kuaför-

Altmış saniye geçmeden gelen tiz düdük sesi bir nimetti. Ve Z'nin her şey yolunda işareti onun için bir işaretti.

ve John yerlerini değiştirdiler, yanlamasına açık kapıya doğru ilerlediler ve

Tamam. Vay canına.

Yağ tabakasından bahset. Ve pis kokudan lanet olsun.

İçeri ilk giren üç kişi el fenerlerini çıkardılar ve ışınlar kavernöz alanın etrafında ışık saçarak karanlığı yarı ve ilk başta siyah bir buz tabakasından başka bir şey gibi görünmeyen şeyi aydınlattı.

Ama siyah değildi ve bok da donmamıştı. Katılaşmış insan kanıydı, yaklaşık üç yüz galon değerinde. Bir sürü Omega ile karıştırılmış.

Hangar, bir süre önce o çiftlik evindeki olayı bir oyun randevusundan daha fazlası gibi gösterecek büyüklükte devasa bir indüksiyonun yapıldığı yerdı.

Rhage, "Sanırım kırbacını alan o çocuklar müthiş bir partiye gidiyorlardı," dedi.

"Söz," diye mırıldandı Z.

El fenerlerinin ışıkları arkada duran eski, köhne bir uçağı ve kesinlikle başka hiçbir şeyi göstermezken Z başını salladı.

"Dış bölgeyi arayalım. Burada hiçbir şey yok."

* * *

Kulübenin dıştan bakıldığında pek bir şey ifade etmediğı, ormanda tipik bir avlanma/balık tutma kulübesi olduğı düşünöldüğünde Bay C'nin aklına bu lanet şeyi es geçmek geldi. Ancak titizliğin de erdemleri vardı ve kulübenin arazinin yaklaşık bir ya da iki mil içindeki konumu, bir noktada karargâh olarak kullanılmış olabileceğini düşündürüyordu.

Her şey düşünöldüğünde, Lessening Cemiyeti'nin tarihindeki en büyük indüksiyon için o uçak hangarını kullanmadan önce mülkü kontrol etmek daha akıllıca olurdu. Ama öncelikler neyse oydu: Birincisi, kontrolün kendisinde olması gerekiyordu; ikincisi, bu işi haklı çıkarmak zorundaydı.

ve üçüncüsü, tüm bu yeni işlerle uğraşmak zorundaydı. Küçükler.

Bu da kaynaklara ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Hızlı. Omega'nın dağınık, görkemli töreninin ve ardından birkaç saat süren mide bulandırıcı dönemin ardından, Bay C yeni askerleri bir hafta önce kullanılmış bir kamyon galerisinden çaldığı bir okul otobüsüne bindirmişti. Yorgunluk ve içinde bulundukları fiziksel rahatsızlık arasında, çok iyi çocuklar olmuşlar, bir tür berbat Nuh'un Gemisi'ndeymiş gibi ikişer ikişer sıraya girip oturmuşlardı.

Oradan onları Brownswick Kız Okulu'na kendisi götürmüştü - çünkü böyle bir mal varlığını başkasına emanet edemezsiniz. Feshedilmiş hazırlık okulu banliyöde, otuz beş dönümlük bakımsız, aşırı büyümüş, harap bir arazideydi ve perili olduğuna dair söylentiler normal insanları uzak tutuyordu.

Şimdilik Lessening Society gecekonducuydu ama yolun yanındaki köşede duran Satılık tabelası bunu düzeltebileceği anlamına geliyordu. Biraz para toplar toplamaz.

Oğulları okulda iyileşme sürecini tamamlarken ve şu anki avcılar şehir merkezinde Kardeşlik'i ararken, o tek başına dışarıda, şehrin kuzeyindeki çoğunlukla boş olan bu orman da dahil olmak üzere Toplum'da kalan birkaç varlığı katalogluyordu.

Yine de zamanını boşa harcadığına inanmaya başlamıştı.

Kulübenin sığ verandasına çıkarak en yakın pencereden içeri bir el feneri tuttu. Göbekli soba. İki sandalyeli kaba ahşap masa. Üzerinde şilte ya da çarşaf olmayan üç ranza. Kadirga mutfak.

Arka tarafa doğru ilerlediğinde, benzini bitmiş bir elektrik jeneratörü ve paslanmış bir yağ tankı buldu; bu da mekânın bir zamanlar bir tür ısıtma sistemine sahip olduğunu gösteriyordu.

Ön tarafa dönerek kapının mandalını çevirdi ve kilitli olduğunu gördü.

Her neyse. Orada pek bir şey yok.

Bomber ceketinin içinden haritayı çıkarıp açtı ve nerede olduğunu buldu. Küçük kareyi işaretledikten sonra pusulasını çıkardı, yönünü ayarladı ve kuzeybatı yönünde yürümeye başladı.

Eski Fore-lesser'ın çatlak evinde bulduğu bu haritaya göre, bu arazinin toplamı beş yüz dönüm civarındaydı ve rastgele aralıklarla etrafa serpiştirilmiş bu kulübeler vardı. Buranın bir zamanlar birden fazla kişiye ait bir kamp alanı, New York Eyaleti'nin vergi yükü altında kaybolmuş ve seksenli yıllarda Dernek tarafından satın alınmış bir tür modern av koruma alanı olduğunu anladı.

En azından köşedeki el yazısı notlarda böyle yazıyordu, ancak Derneğin hala kayıt sahibi olup olmadığını sadece Tanrı biliyordu. Kuruluşun mali durumu göz önüne alındığında, New York Eyaleti'nin araziye goril büyüklüğünde bir vergi haczi koymuş ya da araziye yeniden haczetmiş olması muhtemel.

Durdu ve pusulayı tekrar kontrol etti. Bir şehir çocuğu olarak geceleri ormanda dolaşmaktan, karda tepinmekten, bir tür orman bekçisi gibi her şeyi kontrol etmekten nefret ediyordu. Ama neyle uğraşması gerektiğini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu ve bu da tek bir şekilde oluyordu.

En azından bir gelir akışı vardı.

Yirmi dört saat sonra, çocukları nihayet ayağa kalktığında, kasayı yeniden doldurmaya başlayacaktı. Bu ıslahın ilk adımıydı.

İkinci adım mı?

Dünya hakimiyeti.

ON BEŞ

S Kanaması vardı.

Layla elindeki tuvalet kağıdına bakarken, tüm o beyazın üzerindeki kırmızı leke bir çığlğın görsel eşdeğeri idi.

Arkasına uzanırken yüzü kızardı ve ayağa kalkarken dengesini sağlamak için duvarı kullanmak zorunda kaldı. Bir elini karnının alt kısmına, diğerini lavabo tezgâhına ve ardından kapı pervazına atarak tökezleye tökezleye yatak odasına girdi ve doğruca telefona yöneldi.

İlk içgüdüğü Doktor Jane'i aramaktı ama bunu yapmamaya karar verdi. Düşük yapma sürecinde olduğunu varsayarsak, Qhuinn'i Primale'in gazabından kurtarma olasılığı vardı - bunu gizli tutması şartıyla. Ve Kardeşlik'in kişisel doktorunu kullanmak muhtemelen gizliliği sağlamanın en iyi yolu değildi.

Ne de olsa bir kadının kanamasının tek bir nedeni vardı ve ihtiyaç duyması ve bununla nasıl başa çıktığıyla ilgili sorular kaçınılmaz olarak bunu takip edecekti.

Yatağın başucundaki masanın çekmecesini açtı ve küçük siyah bir kitap çıkardı. İrk kliniğinin numarasını bulup titreyen elleriyle aradı.

Biraz sonra telefonu kapattığında, otuz dakika içinde bir randevusu vardı.

Ama oraya nasıl gidecekti? Maddeselleşemiyordu - çok endişeliydi ve her neyse, hamile kadınlar

cesareti kırılmıştı. Kendi başına araba kullanabilecek gibi de hissetmiyordu. Qhuinn'in dersleri çok kapsamlıydı ama bu haliyle bir otoyola çıkıp insan trafiğinin akışına ayak uydurmaya çalışmayı hayal bile edemiyordu.

Fritz Perlmutter tek cevaptı.

Dolaba giderek yumuşak bir iç çamaşırı aldı, onu kalın bir ip haline getirdi ve birkaç çift iç çamaşırı yardımıyla bacaklarının arasına sabitledi. Kanama sorununa bulduğu çözüm inanılmaz derecede hantaldı ve yürümesini zorlaştırıyordu ama bu sorunlarının en küçüğüydü.

Mutfağa gelen bir telefon uşağın onu götürmesini sağladı.

Şimdi tek yapması gereken merdivenlerden inmek, antreye çıkmak ve o uzun salon arabaya tek parça halinde binmekti; üstelik evdeki erkeklerden hiçbirisiyle karşılaşmadan.

Tam odasından çıkmak üzereyken duvardaki aynalarda kendi yansımasını gördü. Beyaz cübbesi ve resmi saç modeli onun Seçilmiş rütbesini başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde ilan ediyordu: Kâtip Bakire'nin kutsal kadınları dışında hiç kimse bu şekilde giyinmiyordu.

Resepsiyon görevlisine verdiği takma isimle ortaya çıksa bile, herkes onun öteki dünyayla bağlantısını tahmin edebilirdi.

Cüppesini çıkarıp bir çift yoga pantolonu giymeye çalıştı ama üzerine sürdüğü vatkalar bunu imkânsız kılıyordu. Qhuinn'le birlikte aldıkları kot pantolon da işe yaramayacaktı.

Kombinezonunu çıkardıktan sonra banyodaki kâğıt havluları kullanarak sorununu çözdü ve kot pantolonunu giymeyi başardı. Ağır bir süveter ona hacim ve sıcaklık sağlarken, saçlarını hızlıca tarayıp topuz yaparak... neredeyse normal görünmesini sağladı.

Odasından çıkarken Qhuinn'in ona verdiği cep telefonuna sıkı sıkıya sarıldı. Sadece kısa bir süre için

Ama gerçekte, söyleyecek ne vardı ki? Bu süreç üzerinde ondan daha fazla kontrolü yoktu-

Oh, sevgili Bakire Kâtip, gençlerini kaybediyordu.

Büyük merdivenin tepe noktasına geldiğinde aklına bu düşünce geldi: Yavrularını kaybediyordu. Tam şu anda. Burada, kralın çalışma odasının dışında.

Bir anda tavan başının üzerine çöktü ve büyük, geniş fuayenin duvarları nefes alamayacağı kadar sıkıştı.

"Ekselansları?"

Kendini silkeleyerek kırmızı halıya baktı.

Fritz merdivenlerin dibinde duruyordu, standart kıyafetini giymişti, yaşlı, sevimli yüzü endişeyle kaplıydı.

"Ekselansları, artık gidelim mi?" dedi.

Başını sallayıp temkinli bir şekilde aşağı doğru inmeye başladığında, her şeyin boşa gittiğine inanamıyordu, Qhuinn'le geçirdiği onca saatin... hareket etmeye cesaret edemediği donmuş sonrasının... merakın, endişenin ve sessiz, hain umudun.

Bekâretini bir hiç uğruna hediye etmiş olduğu gerçeği.

Qhuinn çok acı çekecekti ve ona yaşattığı başarısızlık kendi acısına ölçülemeyecek kadar çok şey katıyordu. Onun ihtiyacı uğruna kendi bedenini feda etmişti, genç bir kan bağına duyduğu arzu onu başka türlü yapmayı seçmeyeceği bir şeyi yapmaya itmişti.

Biyolojinin kendi gündemi olması onu

rahatlatmadı. Kayıp... hâlâ onun hatasıymış gibi geliyordu.

* * *

Seni ısıran köpeğin tüyleri.

Saxton bunun kaba ama oldukça yerinde bir söz olduğuna inanıyordu.

Banyosundaki aynanın önünde çırılçıplak dururken saç kurutma makinesini yere bıraktı ve parmaklarını saçlarının üst kısmından geçirdi. Dalgalar normal düzenine oturdu, sarı teller kare şeklindeki düzgün yüzünü tamamlamak için mükemmel bir düzenleme buldu.

Gördüğü görüntü tam olarak bir önceki gece ve ondan önceki gece görüldüğü gibiydi ve yine de yansıması ne kadar tanıdık olsa da, farklı, ayrı bir kişiye aitmiş gibi hissediyordu.

İç i o kadar değişmişti ki, bu dönüşümün dış görünüşüne de yansıyacağını varsaymak mantıklı görünüyordu. Ne yazık ki öyle olmadı.

Arkasını dönüp dolabına doğru yürürken, ne içindeki üzüntüye ne de dışındaki sahte soğukkanlılığa şaşırmaması gerektiğini düşündü.

Blay'le konuştuktan sonra, eski sevgilisiyle birlikte kaldığı yatak odasındaki her şeyi koridorun sonundaki bu süite taşımak bir saatini almıştı. Evlerinde kalmak için ilk geldiğinde kendisine bu konaklama yerleri verilmişti ama Blay'le işleri ilerledikçe eşyaları yavaş yavaş diğer odaya taşınmaya başlamıştı.

Göç süreci de tıpkı aşkı gibi aşamalı olmuştu: bir gömlek şurada, bir çift ayakkabı burada, bir gece saç fırçası, ertesi gün çoraplar... ortak değerler üzerine bir sohbet ve ardından bir küvet Breyers kahveli dondurma ve sadece bir kaşıkla yedi saatlik bir cinsel maraton.

Kalbinin kat ettiği mesafenin farkında değildi, tıpkı bir yürüyüşçünün vahşi doğada kaybolmasına benzer şekilde. Yarım mil gittiğinizde hala başladığınız yeri görebiliyor, eve dönüş yolunu kolayca bulabiliyordunuz. Ancak on mil ve yolunuzdaki birkaç çataldan sonra artık geri dönüş yoktu. O noktada, kendinize bir barınak inşa etmek ve yeni kökler salmak için kaynaklarınızı toplamaktan başka seçeneğiniz yoktu.

Bu yeni kişisel mekânı Blay ile birlikte inşa edeceğini düşünmüştü.

Evet, vardı. Ne de olsa, karşılıksız aşk gerçekten ne kadar yaşayabilirdi ki? Ateşin tutuşmak için oksijene ihtiyacı olduğu gibi, duygular da öyle.

Görünüşe göre Qhuinn söz konusu olduğunda değil. Blay için değil.

Ancak Saxton kraliyet evinden ayrılmama konusunda kararlıydı. Blay bu konuda haklıydı, kral Prath'ın ona ihtiyacı vardı ve dahası buradaki işinden keyif alıyordu. Hızlı tempolu ve zorlayıcıydı... ve içindeki egoist, hukuku doğru şekilde reforme eden avukat olmak istiyordu.

Tahtın devrilmediğini ve yeni bir rejim altında kellesini kaybetmediğini varsayarsak.

Ama hayatınızı böyle şeyler için endişelenerek yaşayamazsınız.

Dolaptan balıksırtı yün bir takım elbise çıkardı, bir düğme ve bir yelek seçti ve hepsini yatağın üzerine koydu.

Duygusal acıyı kendi kendine tedavi etmek için çekici ve havalı bir şeyler aramak üzücü ve oldukça itici bir klişeydi ama o orgazm olmayı zil zurna sarhoş olmaya tercih ediyordu. Ayrıca, amacını bulana kadar öyleymiş gibi yap özdeyişi de geçerliydi.

Özellikle de banyodaki boy aynasında giyinip kuşanmış haliyle kendine bakarken. Kendini toparlamış görünüyordu ve bu da ona yardımcı oluyordu.

Ayrılmadan önce telefonunu iki kez kontrol etti. Eski Yasalar, Gazap'ın emirlerine göre yeniden düzenlenmişti ve şimdi beklemedeydi - bir sonraki görevini bekliyordu.

Ne olduğunu yakında öğreneceğini hayal ediyordu.

Gazap çok talepkârdı ama asla mantıksız değildi.

Bu arada, üzüntüsünü çekici gelen tek altılı pakette boğacaktı -yirmi yaşlarında, 1.80 boylarında, atletik....

Ve tercihen koyu saçlı. Ya da sarışın.

ON ALTI

"S "Birileri çoktan buraya uğradı."

Rhage konuşurken Qhuinn kalem ışığını çıkardı ve dikkat çekmeden yere tuttu. Karın üzerindeki izler tazeydi, gevşek pullarla havaya fırlatılmamıştı... ve doğrudan ormandaki açıklığa doğru gidiyorlardı. Işığı kapatarak, ileride soğuk havaya terk edilmiş gibi görünen av kulübesine odaklandı: taş bacasından kıvrılan bir duman akışı yoktu, aydınlatma ışıltısı yoktu ve en önemlisi, hiçbir şeyin kokusu yoktu.

Beşi birden yaklaştı, açıklıkta bir daire çizip geniş açılı bir yaklaşımla yanaştılar. Hiçbir şeyden savunma amaçlı bir tepki gelmeyince, hepsi siğ verandaya çıktı ve tek camlı pencerelerden içeriyi gözetledi.

Rhage kapıya doğru giderken, "Hiçbir şey yok," diye mırıldandı. Kolu hızlıca bir test etti ve kilitliydi.

Kardeş bir hamleyle devasa omzunu panellere çarptı ve o şeyi uçurdu; kilit mekanizmasının parçaları tahta parçalarıyla birlikte etrafa saçıldı.

Hollywood içeri girerken, "Merhaba tatlım, ben geldim," diye bağırdı.

Qhuinn ve John protokole uydular ve Blay ile Z içeri girip arama yaparken verandada kaldılar.

Etraflarındaki orman sessizdi ama keskin gözleri ayak izlerini takip etti... Kulübeye kadar gittikten sonra kuzeybatı yönünde ilerliyorlardı.

Birinin onlarla birlikte dışarıda olduğunu ve aynı anda araziye aradığını tahmin etmek zor değildi.

İnsan mı? Küçük mü?

Hangardaki her şey göz önüne alındığında ikincisini düşünüyordu - ve tüm bu arazinin uzak ve bu nedenle nispeten güvenli olduğu gerçeği.

Gerçi önce Stanley Steemer'ı temizlik için o binaya getirmek isteyeceklerdi.

Blay'in sesi açık kapıdan dışarı süzüldü. "Bir şey buldum."

Qhuinn'in tüm eğitimine rağmen manzarayı incelemekten vazgeçip içeriye bakmak için dönmemesi gerekiyordu ve bunun sebebi bulunan şeyi özellikle önemsemesi değildi. Araştırmaları boyunca sürekli Blay'i kontrol etmiş, ruh halinin değişip değişmediğini ölçmüştü.

Aksine, daha da kötüleşmişti.

Kulübede yumuşak sesler gidip geldi ve sonra üçü birden dışarı çıktı.

Rhage ceketinin fermuarını açıp uzun, ince metal kabı göğsüne yaslarken, "Bir kilitli kutu bulduk," diye duyurdu. "Onu daha sonra açacağız. Şu botların sahibini bulalım çocuklar."

Elli ila altmış metrelik hızlarla buharlaşarak ağaçların arasından yayıldılar ve kardaki izleri takip ederek sessizce ilerlediler.

Yaklaşık yarım mil sonra daha küçük olana rastladılar.

Yalnız avcı karla kaplı ormanda ancak olimpik eğitim almış bir insanın birkaç yüz metreden fazla dayanabileceği bir hızla ilerliyordu. Kıyafetleri koyu renkti, sırtında bir çanta vardı ve sadece görerek ilerliyor olması düşman olduğuna dair bir başka ipucuydu: Çoğu Homo sapiens

Pille çalışan aydınlatma olmadan bu kadar az ışıkta bu kadar hızlı hareket edebilir.

Rhage el işaretlerini kullanarak grubu, küçüğün izinin etrafını saran ters bir üçgen formasyonuna yönlendirdi. Onunla birlikte ilerlemeye devam ederek, yaklaşık bir futbol sahası uzunluğunda bir alanı gözlemlediler ve sonra hepsi birden yaklaşıp avcının etrafını sardılar ve silah namlularıyla zıt pusula noktalarında onu engellediler.

Küçük olan hareket etmeyi bıraktı.

Daha yeni bir acemiydi, koyu renk saçları ve zeytin rengi Meksika ya da belki de İtalyan kökenli olduğunu gösteriyordu ve korkmadığını göstererek puan topladı. Bir yaralıya bakıyor olmasına rağmen, sanki pusuya düşürüldüğünü teyit etmek istercesine sakince omzunun üzerinden baktı.

"Nasılsın?" Rhage çizdi.

Küçük olan cevap verme zahmetine girmede, bu da son zamanlarda gördüklerinin tam tersiydi. Diğerlerinin aksine, bu genç serserinin ağzı laf yapmıyordu. Sakin, hesaplı... kontrollü, iş performansınızı artıran türden bir düşmandı.

Pek de kötü bir şey sayılmaz.

Ve tabii ki eli paltosunun içinde kayboldu. Qhuinn, "Aptal olma, adamım," diye havladı.
o piç kurusunu bir anda vurabilir.

Daha az hareket etmeyi

bırakmadı. Güzel.

Tetiğı çekti ve kaltağı düşürdü.

* * *

Daha azı kara çarptığı anda, Blay silahlarını doğrultarak dondu. Diğerleri de aynısını yaptı.

Geçen sessiz saniyeler boyunca, gözlerini yere düşmüş avcıya kilitlediler. Hareket yoktu. Avcıdan yanıt gelmedi.

evre. Qhuinn o Şeyi etkisiz hale getirmişti ve görünüşe göre tek başına çalışıyordu.

İŞin garibi, Blay sol kulağına gelen silah sesini duymasaydı bile ateş edenin Qhuinn olduğunu anlayacaktı; diğer herkes düşmana düşünmesi için bir Şans daha vermiş olacaktı.

Rhage kısa bir ıslık çaldığında, bu yaklaşma işaretiydi. Beşi de yere düşmüş bir avın üstündeki kurt sürüsü gibi hızlı ve emin adımlarla, silahlarını kaldırmış bir Şekilde karda ilerliyordu. Avcı hiç kıpırdamadan duruyordu ama tabiri caizse ailede bir ölüm olmamıştı. Bunun için göğsüne elik bir hançer saplamak gerekirdi.

Ama bu arzu edilen bir durumdu. Onların konuŐabilmesini istiyordunuz.

Ya da en azından konuşmaya zorlanacak bir durumda-

Daha sonra, olanları tekrar oynattığında... zihni saplantılı bir Şekilde gerçekler üzerinde çalkalanıp durduğunda... böyle bir Şeyin bir daha asla yaŐanmamasını sağlayacak bir prosedür değişikliği bulma umuduyla her Şeyin nasıl geliŐtiĐini bir araya getirmeye çalışarak günlerce uyanık kaldığında... Blay seğirme üzerinde duracaktı.

Kolundaki o küçük seğirme. Herhangi bir bilinçli düşünce ya da iradeyle bağlantısı yokmuş gibi görünen otonom bir sarsıntı. Tehlikeli bir Şey değildi. Olacakların işareti değildi.

Sadece bir seğirme.

Ancak o anda, avcı göz kırpacak kadar hızlı bir hareketle bir yerden bir silah çıkardı. Daha önce görülmemiş bir Şeydi.

-Bir saniye önce yerde cansız yatıyordu; bir saniye sonra ise kontrollü bir Şekilde Şişman bir daire çizerek ateş ediyordu.

Patlama sesleri daha kaybolmadan Blay, Zsadist'in tam kalbine bir kurşun yediğini, darbenin Kardeş'in ileriye doğru ivmesini durduracak kadar güçlü olduğunu, gövdesinin geriye savrulduğunu, ayakları yerden kesilirken kollarının yana doğru açıldığını gösteren korkunç görüntüyü yakaladı.

Anında ortam değişti. Artık kimse o pii sorgulamak istemiyordu.

Dört hançer parladı. Dört beden içeri atladı. Dört kol soğuk, keskin bıçaklarla kesildi. Dört darbe birbiri ardına geldi.

Ancak çok geç kalmışlardı.

Avcı altlarından kayıp gitmiş, silahları boş bir göğüs boşluğu yerine düşmanın düştüğü yerin altındaki siyah lekeli kara saplanmıştı.

Her neyse, daha sonra bu eşi benzeri görülmemiş kayboluşu sorgulamak için zamanımız olacaktı. Şu anda bir savaşçıları vurulmuş durumda.

Rhage kendini Kardeş'in üzerine fırlattı ve vücudunu her şeyin önüne koydu. "Z? Z? Oh, ırkın anası-"

Blay telefonunu çıkardı ve aradı. Manny Manello cevap verdiğinde boşa harcanacak zaman yoktu. "Bir kardeşimiz vuruldu. Göğsünden vurulmuş-"

"Bekle!"

Z'nin sesi şaşırtıcıydı. Kardeş'in kolunu kaldırıp Rhage'i yana doğru itmesi de öyle. "Bırak beni!"

"Ama sana kalp masajı yapıyorum-"

"Seni öpmeden önce öleceğim Hollywood." Z oturmaya çalıştı, nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı. "Bunu aklından bile geçirme."

"Alo?" Telefondan Manello'nun sesi geldi. "Blay?"

"Dur bakalım."

Qhuinn, Zsadist'in yanında dizlerinin üzerine çöktü ve Kardeş'in dokunulmaktan hoşlanmamasına rağmen, bir koltuk altından tutarak erkeğin gövdesini kardan kurtarmasına yardım etti.

"Klinik hatta," dedi Blay. "Durumunuz nedir?"

Cevap olarak Z uzandı ve hançer kılıfını çözdü. Sonra deri ceketinin fermuarını indirdi ve beyaz tişörtünü ortadan ikiye yırttı.

Blay'in o güne kadar gördüğü en güzel kurşun geçirmez yeleği ortaya çıkarmak için.

Rhage rahatlayarak sarktı - öyle ki Qhuinn boştaki eliyle onu yakalamak ve adamı yerden kaldırmak zorunda kaldı.

"Kevlar," diye mırıldandı Blay Manello'ya. "Tanrı'ya şükür, çelik yelek giyiyor."

"Bu harika ama dinle, yeleği çıkarmanı ve kurşunu tutup tutmadığını kontrol etmeni istiyorum, tamam mı?"

"Anlaşıldı." John'a baktı ve adamın ayağa kalktığını, iki silahını doğrulttuğunu, diğerleri durumu değerlendirirken gözleriyle etrafı taradığını görünce sevindi. "Ben icabına bakarım."

Blay ayaklarını sürüyerek Kardeş'in önüne çömeldi. Qhuinn'in Zsadi'st'le temas kuracak cesareti olabilirdi ama bunu açıkça izin almadan yapmayacaktı.

"Dr. Manello, herhangi bir yaralanma olup olmadığını görebilmemiz için yeleği çıkarabilir misiniz diye soruyor?"

Z kollarını salladı ve sonra kaşlarını çattı. Görünüşe göre bir kez daha denemek istiyordu. Üçüncü denemeden sonra Kardeş'in elleri cırt cırtlı kayışlara kadar kalkmayı başardı ama pek bir şey yapamıyor gibiydi.

Blay zorlukla yutkundu. "Ben ilgilenebilir miyim? Sana mümkün olduğunca dokunmayacağıma söz veriyorum."

Harika bir dilbilgisi. Ama ciddiymi.

Z'nin gözleri onunkilere kaydı. Acıdan simsiyah olmuşlardı, sarı değil. "Ne yapman gerekiyorsa yap evlat. Ben sıkı tutacağım."

Kardeş başka tarafa baktı, yüzü sert bir şekilde buruşmuştu, burnunun köprüsünden ağzının köşesine doğru bir S-eğrisi çizen yara izi sert bir rahatlamayla göze çarpıyordu.

Blay sert bir öğütle ellerinin sabit ve emin olmasını emretti ve mesaj bir şekilde yerine getirildi: Omuzlardaki bağlama şeritlerini yırttı, yırtıklar

kafasının içindeki ılıktan daha yüksek sesle bağırdı ve sonra bulacağı Şeyden korkarak yeleği çıkardı.

Z'nin geniş, kaslı gėŐnn tam ortasında büyük, yuvarlak bir yama vardı. Tam kalbin olduğu yerde.

Ama bu bir rkt. Delik değil.

Sadece bir rkt.

"Sadece yüzeysel yara." Blay parmağını yeleğin yoğun dokumasının içine soktu ve kurşunu buldu. "Kurşunu yeleğin içinde hissedebiliyorum-"

"O zaman neden hareket edemiyorum-"

Kardeş'in taze kanının kokusu herkesin burnuna aynı anda çarpmış gibi ydi. Biri küfretti ve Blay eğildi.

"Sen de kolunun altından vurulmuŐsun."

"Kötü m?" Z sordu.

Manello telefonda, "İçeri girin ve mümkünse etrafa bakın" dedi.

Blay o ağır uzvu kaldırdı ve kalem ışığını alt tarafa tuttu. Görünüşe göre bir mermi, yeleğin çukurun altındaki kk, korumasız cebinden gövdeye girmişti - yeniden yaratmaya çalıŐsanız bile muhtemelen baŐaramayacaėınız milyonda bir atış.

Hay sikeyim. "ıkıŐ yarası görmüyorum. Kaburgalarının hemen yanında, çok yukarıda."

"Düzenli nefes alıyor mu?" Manello sordu.

"Zor ama düzenli."

"Kalp masajı yapıldı mı?"

"Herhangi bir kilitlenme olursa Hollywood'u hadım etmekle tehdit etti."

"Bak, izin ver maddeselleŐeyim." Z biraz ksrd. "Bana biraz yer açın-"

Bu noktada herkes çeşitli fikirler ne sürdü ama Zsadist bunların hiçbirini kabul etmedi. İnsanları uzaklaŐtıran Kardeş gözlerini kapattı ve...

Blay, hiçbir Şey olmadığında gerçek bir sorunla karşı karşıya olduklarını biliyordu. Evet, Zsadist ldrlmemiŐti ve o bir cehennemdi.

yelek olmadan olabileceğinden çok daha iyi durumdaydı. Ama kendini hareket ettiremiyordu ve hiçliğin ortasındaydılar, ormanın o kadar derinliklerindeydiler ki destek çağırsalar bile kimse kilometrelerce yakınlarına bir SUV getiremezdi.

Peki ya daha kötüsü? Blay, alt edilen avcının sıradan bir avcıdan çok daha fazlası olduğunu hissetmişti.

Takviye kuvvetlerin ne zaman geleceği belli değildi.

Birinin telefonuna gelen mesajın sesi duyuldu, ve Rhage yere baktı. "Kahretsin. Diğerleri şehir merkezinde. Bunu kendi başımıza halletmeliyiz."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Zsadist nefesinin altında. Evet. Bu her şeyi açıklıyordu.

YEDİ

X Cor bunu beklemiyordu.

O ve askerleri ortak yemeğin önceden belirlenmiş yerine geldiklerinde, harap ya da belki de yıkık dökük bir mülkle karşılaşacaklarını tahmin etmişti.

Mahkumiyetin eşiğinde, bir kadının ayakta kalabilmek için damarlarını ve cinsiyetini satmak zorunda kalacağı kadar mali durumda olan bir yer.

Öyle bir şey yok.

Malikânenin çevresi glymera standartlarına göre düzenlenmişti; tepedeki geniş malikâne sıcak bir ışıkla parlıyordu, bahçeler son derece bakımlıydı, kapıların hemen içindeki küçük hizmetkâr kulübesi ise bariz yaşına rağmen mükemmel durumdaydı.

Belki de büyük bir soyun küçük bir kuzeniydi? "Kim bu dişi?" diye sordu Throe'ya.

İkinci komutanı omuz silkti. "Ailesini şahsen tanımıyorum. Ama değerli bir kan bağına sahip olduğunu doğruladım."

Etrafta savaşçıları sabırsızlanıyordu, savaş botları ayaklarının altındaki karı paketliyor, yerlerinde volta atıyor, nefesleri burun deliklerinden sanki kapıdaki yarış atlarıymış gibi çıkıyordu.

"İnsan neye gönüllü olduğunu bilip bilmediğini merak ediyor," diye mırıldandı Xcor, dışının bilip bilmemesini pek de umursamadan.

"Yapayım mı?" Throe sordu.

"Evet, diğerleri iradelerini serbest bırakıp onun o güzel kulübesine girmeden önce."

Throe, kemerli tepesi ve küçük feneriyle bir oyuncak bebek evini süslemesi beklenen şirin bir ön kapıya doğru buharlaştı. Ancak sağ kolu bu cazibeye ikna olmamıştı. Tepedeki aydınlatma aniden kesildi, elbette Throe öyle istediği için ve askerin kapıyı çalması sert ve hızlıydı, bir talepti, bir soruşturma değil.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Ateş ışığı gecenin içine yayıldı, altın sarısı ışınlar o kadar yoğunlu ki en azından kar örtüsünü eritmeye yetecek gibi görünüyordu ve bu güzel aydınlatmanın tam ortasında bir kadın figürü karanlık, kıvrımlı bir silüet oluşturdu.

Çıplaktı. Ve buz gibi esintiyle gelen koku onun çok hazır olduğunu gösteriyordu.

Zypher usulca homurdandı.

"Aklınızı başınıza alın," diye emretti Xcor. "Açlığınız bize karşı bir silah olarak kullanılmasın."

Throe onunla konuştuktan sonra elini iç cebine atarak parayı çıkardı. Kadın verilen parayı kabul etti ve sonra bir kolunu pervazın üzerine uzatarak vücudunu, tatlı bir göğsü yumuşak ışıkla yıkanacak şekilde eğdi.

Throe omzunun üzerinden baktı ve başını salladı.

Diğerleri daha fazla davet beklemedi. Xcor'un savaşçıları kapının girişinde birleşti, erkek bedenleri o kadar büyük ve o kadar çoktu ki dişi anında görünmez hale geldi.

Bir lanetle birlikte yaya olarak da yaklaştı.

Zypher doğal olarak önce girdi, dudaklarını aldı ve göğüslerini avuçladı, ama yalnız değildi. Üç kuzen pozisyon almak için mücadele etti, biri arkaya geçip kalçalarını kavislendirdi, sanki sikini kızın kıkına sürtüyormuş gibi, diğer ikisi

meme uçlarına ve cinsel organına uzanıyorlardı, elleri kızın üzerinde geziniyordu.

Throe yükselen iniltilerin üzerinde konuştu. "Ben dışarıda nöbet tutacağım."

Xcor aksini söylemek için ağzını açtı ama sonra bunun kendisini olay yerinden kaçıyormuş gibi göstereceğini fark etti ve bu pek de erkeksi bir şey değildi.

"Evet, sen öyle yap," diye mırıldandı. "Ben içeriyi koruyacağım."

Erkekleri dışıyı kaldırdı, hançerli elleri kollarını, kalçalarını, belini kavradı ve toplu halde onu geriye doğru, sıcak bölmeye taşıdılar. Xcor kapıyı kapatan ve onları içeri hapsedecek bir kilitleme tertibatı olmadığından emin olan kişiydi. Kulübenin içini gözetleyen de oydu. Piçleri yemeklerini büyük bir kürk halının yere serildiği ateşe doğru taşıırken, en yakın pencereye eğildi, perdeyi kaldırdı ve camları kontrol etti. Eski ve kurşunlu, çelik değil ahşap destekli.

Güvenli değil. Güzel.

"Biri içime girsin," diye inledi kadın derin bir sesle.

Xcor onun konaklayıp konaklamadığını anlamaya zahmet etmedi -her ne kadar dalgalanan iniltisi öyle olduğunu gösterse de. Bunun yerine etrafta pusu kurulabilecek başka kapılar ya da yerler aradı.

Görünüşe göre hiç yoktu. Kulübenin ikinci bir katı yoktu, çatısının iskeleti başının üzerinde yükseliyordu ve sadece kapısı açık olan sığ bir banyo vardı, açık bırakılmış bir ışık pençe ayaklı bir küveti ve eski moda bir lavaboyu ortaya çıkarıyordu. Açık mutfakta bir parça tezgah ve birkaç mütevazı aletten başka bir şey yoktu.

Xcor olaya şöyle bir baktı. Dişi sırt üstü yatıyordu, kolları gövdesinden ayrılmıştı, boynu açıktaydı ve bacakları iki yana açılmıştı. Zypher onun üzerine binmişti ve ritmik bir şekilde içine giriyordu, başı hareket ediyordu

beyaz kürkün üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kuzenlerden ikisi kızın bileklerine yapışmış, diğeri ise sikini çıkarmış ve kızın ağzını sikiyordu. Gerçekten de kızın erkek vampirle kaplı olmayan çok az yeri vardı ve kullanılmaktan duyduğu haz sadece göze değil kulağa da açıktı: Dolgun dudaklarına girip çıkan ereksiyonun etrafında, ağır nefesleri ve erotik inlemeleri ılık, seks kokulu havaya karışıyordu.

Xcor mutfak lavabosuna doğru yürüdü. Derin karnında hiçbir şey yoktu, ne bir yemeğin kalıntıları, ne de yarısı dolu, terk edilmiş bardaklar. Ancak dolaplarda tabaklar vardı ve Avrupa tipi buzdolabını açtığında raflarda yatay olarak dizilmiş beyaz şarap şişeleri gördü.

Bir erkek küfrü gözlerini eğlence ve oyunlara geri döndürdü. Zypher orgazm oluyordu, vücudu öne doğru eğilirken başı geriye doğru tekmeleniyordu ve tam boşaldığı sırada kuzenlerden biri onu iterek yolundan çekiliyor, yerini alıyor, dişinin kalçalarını kaldırıyor ve uyarılmışlığını onun ıslak, pembe seksine saplıyordu. En azından Zypher yer değiştirmekten tamamen memnun görünüyordu; dişlerini gösterdi, başını yoldaşının şimdi sallanan göğsünün altına eğdi ve meme ucuna yakın beslenebilmek için dişinin göğsünü ısırdı.

Ağzındaki de orgazm oldu ve onun salgısını yuttu, dövüşçünün sikinin başını umutsuzca emdi, sonra bıraktı ve hâlâ açmış gibi kaygan ağzını yaladı. Kısa süre sonra bir başkası da buna mecbur kaldı, dudaklarının arasına başka bir tahrik edici daldı, hem başında hem de bacaklarının arasında olup bitenlerin ters ritmi onu ileri geri zıplattı ve bundan zevk alıyor gibiydi.

Xcor gidip banyoyu iki kez kontrol etti ama ilk değerlendirmesi doğruydu: Banyonun daracık sınırlarında saklanacak hiçbir yer yoktu.

İçeriye güvence altına aldıktan sonra, en iyi görsel erişimi sağlayan köşeye yaslanıp beslenmeye tanık olmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Olaylar yoğunlaştıkça, savaşçıları sahip oldukları nezaket görüntüsünü kaybetti, birbirlerine aslanların yeni bir av üzerinde yaptığı gibi saldırdılar, dişleri parladı, gözleri saldırganlıkla vahşi bir şekilde erişmek için jokeylik yaptılar. Yine de kendilerini tamamen kaybetmediler. Ve dişinin icabına baktılar.

Çok geçmeden biri damarını koparıp dudaklarına götürdü. Xcor gözlerini botlarına indirdi ve çevresel görüşünün çevreyi izlemesine izin verdi.

Bir zamanlar bu görüntüyü gördüğünde tahrik olurdu; bu, özellikle seksle ilgilendiği için değil, daha çok yemek gördüğünde midesinin guruldaması gibi bir şeydi. Ve buna uygun olarak, geçmişte bir dişi alma ihtiyacı duyduğunda, tam da bunu yapmıştı. Genellikle karanlıkta tabii ki, böylece sevgili kız alınmaz ya da korkmazdı.

Erkeklerin erotik sancılar içindeyken takındıkları gergin ifadelerin görünüşünü pek de iyileştirmedini tahmin edebiliyordu.

Ama şimdi? Sanki bir takım erkeğin ağır bir mobilyayı taşımasını ya da çimleri tırmıklamasını izliyormuş gibi, tüm bunlardan tuhaf bir şekilde kopuk hissediyordu.

Elbette onun seçilmişiydi.

Dudaklarını onun saf tenine değdirdikten, parlak yeşil gözlerine baktıktan ve narin kokusunu kokladıktan sonra, ateşin önündeki kadının iyi kullanılmış cazibesıyla hiç ilgilenmedi.

Ah, Seçilmişisi... böyle bir zarafetin var olduğunu hiç bilmiyordu ve dahası, kendisine zıt olan bir şey tarafından bu kadar tamamen etkileneceğini tahmin bile edemezdi. Onun tam tersiydi, acımasız ve affetmezken nazik ve verici, çirkinliğine karşı güzel, pisliğine karşı ruhani.

Ve onu işaretlemişti. Sanki ona vurmuş ve etinin derinliklerinde bir yara izi bırakmış gibi, onun tarafından yaralanmış ve zayıflatılmıştı.

Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Lo, onunla paylaştığı anların hatırası bile, o tamamen giyinikken ve kendisi çok ağır yaralıyken, onu kalçalarında kıpırdatmaya yetti, üzgün cinsiyeti iyi bir sebep olmadan sertleşti: Taht savaşının farklı taraflarında olmasalardı bile, bir erkeğin değerli bir kadınla büyülendiğinde yaptığı gibi onun kendisine gelmesine asla izin vermezdi. O ağacın altında buluştukları o esintili sonbahar gecesi, kendi zihninde geçerli bir hizmeti yerine getiriyordu. Bunun özellikle onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama yine de onu istiyordu....

Birdenbire ateşin önündeki dişi, üzerindeki orgazm ağırlığının altında kamburlaştı ve adam yeniden ona odaklandı. Sanki onun cinsel uyarılmışlığını hissetmiş gibi, kendinden geçmiş, bulanık bakışları ona doğru kaydı ve yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi - ya da ona besin sunan kalın ön kolun etrafında görebildiği kadarıyla.

Şok gözlerini açtı. Belli ki onun varlığını fark etmemişti ama şimdi fark ettiğine göre içinde tutku değil korku alevlenmişti.

Hareketi bozmak istemeyen adam başını salladı ve avucunu durdurma hareketiyle kıza göstererek onun ısırtığına -ya da daha kötüsü, seksine- katlanmak zorunda kalmayacağına dair güvence verdi.

Görünüşe göre mesaj işe yaramıştı, çünkü yüzündeki dehşet ifadesi kaybolmuştu ve askerlerden biri sikini dikkatlere sunduğunda, kadın uzanıp başının üzerinden okşamaya başladı.

Xcor kendi kendine iğrenç bir şekilde gülümsedi. Bu fahişe ona sahip olmayacaktı ve yine de vücudu, tüm biyolojik aptallığıyla, sanki kutsal dişi ona iki kez bakacakmış gibi o Seçilmiş'e yanıt vermekte ısrar etti.

Çok aptalca.

Saatini kontrol ettiğinde beslenmenin bir saattir devam ettiğini görünce şaşırdı. Öyle olsun. Erkekleri iki temel kurala uyduğu sürece, bunun devam etmesine izin vermekten memnundu: Büyük ölçüde giyinik kalmaları ve silahlarının emniyetleri kapalı olarak kılıflarında durması gerekiyordu.

Bu şekilde, hava değişirse kendilerini hızlıca savunabilirlerdi.

Onlara zaman vermeye fazlasıyla istekliydi.

Bu aradan sonra mı? Birçoğu tam gücünde olacaktı ve Kardeşlik'te işler böyle giderken... olmaları gerekecekti.

SEKİZ

"N o. Hayatta olmaz."

Qhuinn, Z'nin Rhage'in parlaklığı hakkındaki yorumuna katılmak zorunda kaldı

fikir.

Rhage, Z'nin ağırlığının çoğunu taşıırken diğer herkes ikilinin etrafını sarmış, kenarlardan tehdit oluşturan her şeyi ya da herkesi avlamaya hazır bir şekilde ormanda mücadele etmişti. Şimdi uçak hangarına geri dönmüşlerdi ve Hollywood'un hareketlilik sorununa bulduğu çözüm, aslında yardımcı olacak bir şey değil, ölümcül sonuçları olan bir komplikasyon gibi görünüyordu.

"Bir uçağı uçurmak ne kadar zor olabilir ki?" Z dahil herkes ona bakarken Rhage omuz silkti. "Ne? İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

Z göğsünü ovuşturdu ve yavaşça yere çöktü. Kısa nefesini topladıktan sonra başını salladı. "Her şeyden önce, bu lanet şeyin... havalanıp havalanamayacağını bile bilmiyorsun. Muhtemelen gazı yoktur... ve sen daha önce hiç uçmadın."

"Bana diğer seçeneğimizin ne olduğunu söylemek ister misin? Hâlâ makul bir teslim alma yerinden kilometrelerce uzaktayız, iyileşmiyorsun ve pusuya düşebiliriz. En azından içeri gireyim ve motoru çalıştırabilecek miyim bir bakayım."

"Bu kötü bir karar."

Bunu izleyen sessizlikte Qhuinn hesabı kendisi yaptı ve hangara bir göz attı. Bir süre sonra, "Ben seni korurum. Hadi yapalım şu işi."

Sonuç olarak Rhage haklıydı. Bu tahliye yarışı çok uzun sürüyordu ve o daha küçük olan, onlar onu bıçaklamadan önce ortadan kaybolmuştu, tersi değil.

Omega adamlarına bazı özel güçler mi vermişti? Her neyse, akıllı bir savaşçı düşmanı asla hafife almazdı, özellikle de kendisinden biri yere düştüğünde. Onlar Z'yi güvenli bir yere götürmek gerekiyordu ve bu bir hava ikmali anlamına geliyorsa, öyle olsun.

O ve Rhage hangara girdiler ve el fenerlerini yaktılar. Uçak tam arka köşede bıraktıkları yerdeydi ve çoktan olay yerinden kaçmış olan çok daha güzel bir ulaşım aracının çirkin üvey çocuğu gibi görünüyordu. Yaklaşan Qhuinn pervanenin sağlam görüldüğünü ve kanatlar tozlu olmasına rağmen ağırlığını onlara verebildiğini gördü.

Rhage kapıyı açtığında kapağın gıcırdayarak içeri girmesi pek de iyi bir haber değildi.

"Whew," diye mırıldandı Rhage geri çekilirken. "İçeride bir şey ölmüş gibi kokuyor."

Adamım, Kardeş hangarın içindeki diğer kokulardan ayırt edebildiğine göre çok pis kokuyor olmalı.

Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Qhuinn pis koku hakkında ikinci bir yorum yapamadan Rhage kendini simit haline getirdi ve oval delikten içeri sıkıştı. "Kahretsin, anahtarlar. Anahtarlar var, inanabiliyor musun?"

"Peki ya gaz?" Qhuinn el fenerini geniş bir daire çizecek şekilde etrafta dolaştırırken mırıldandı. O pis zeminden başka bir şey yoktu.

"Geri çekilmek isteyebilirsin evlat," diye bağırdı Rhage kokpitten. "Bu yaşlı kadını ateşlemeye çalışacağım."

Qhuinn uzaklaştı ama hadi. Eğer bu şey alevler içinde kalacaksa, sanki on beş metre çok büyük bir fark yaratacakmış gibi-

Patlama gürültülüydü, duman yoğunu ve motorun sesi boğmacanın mekanik bir türünden muzdaripmiş gibi geliyordu. Ama her şey yoluna girdi. Ne kadar uzun süre çalışmasına izin verirlerse, ritim o kadar eşit hale geldi.

Qhuinn uçağın içinde "Boğulmadan önce buradan çıkmalıyız," diye bağırdı.

Tam bu sırada Rhage uçağı vitesine takmış olmalıydı, çünkü uçak sanki gövdesindeki her bir somun ve civata ağrıyormuş gibi bir iniltiyle ileri doğru gevşedi.

Ve bu şey havalanacak mıydı?

Qhuinn öne doğru koştu ve çift bölmenin dikişine vurdu. Bir tarafı kavrayarak vücudundaki tüm gücü çekmeye verdi ve çeşitli mandallar ve kilitler fırlayıp uçarak şeyi parçalara ayırdı.

Uçağın bu parçalardan ilham almadığını umuyordu.

Ay ışığında, John ve Blay'in yüzlerindeki ifadeler, kaçış planına iyice baktıklarında oldukça paha biçilemezdi ve o nereden geldiklerini biliyordu.

Rhage frene bastı ve tekrar sıkıştı. "Hadi onu yükleyelim."

Sessizlik. Arkalarındaki hırıltılı uçak hariç.

Qhuinn neredeyse kendi kendine, "Bunu kabul etmiyorsun," dedi. Rhage kaşlarını ona doğru çattı.

"Affedersiniz."

"Sen çok değerlisin. Eğer o şey düşerse, iki kardeşimizi kaybedemeyiz. Böyle bir şey olmayacak. Ben harcanabilirim, sen değilsin."

Rhage tartışacakmış gibi ağzını açtı. Ama sonra kapattı, güzel yüzüne garip bir ifade yerleşti.

"O haklı," dedi Z acımasızca. "Seni tehlikeye atamam, Hollywood."

"Boş ver onu, eğer-"

"Ve biz bir sarmalın içindeyken bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? Saçmalık."

Ağaçların arasından gelen silah sesleri, karda vızıldayarak kulakları tırmaladı.

Herkes hemen harekete geçti. Qhuinn uçağın içine daldı, kendini pilot koltuğuna çekti ve tüm... lanet olsun, bir sürü kadran vardı. Sahip olduğu tek kurtarıcı lütuf-

Rat-tat-tat-tat!

-Tutamaklı kolun gaz olduğunu ve papyon şeklindeki tekerleğin yukarı çıkmak için yukarı çektiğiniz ve aşağı inmek için aşağı ittiğiniz şey olduğunu bilecek kadar film izledim.

"Kahretsin," diye mırıldandı olabildiğince eğilmiş bir pozisyonda kalırken.

Ardından gelen patlama seslerine bakılırsa John ve Blay de karşılık veriyordu, bu yüzden Qhuinn biraz daha yükseğe oturdu ve alet sıralarına göz attı. Küçük benzin deposu olanın aradığı şey olduğunu düşündü.

Tankların çeyreği kaldı. Ve oradaki bokun muhtemelen yarısı yoğuşmaydı.

Bu gerçekten kötü bir fikirdi.

"Onu buraya getirin!" Qhuinn sol taraftaki boş, düz araziye ölçüp biçerek bağırdı.

Rhage işe koyulmuş, Zsadist'i bir denizcinin tüm kibarlığıyla uçağa fırlatıyordu. Kardeş buruşuk bir yığın halinde yere düştü ama en azından küfrediyordu - bu da acıyı hissedecek kadar onunla birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Qhuinn kapı kapatma saçmalığını beklemedi. Ayak frenini bıraktı, gaza bastı ve karda kaymamaları için dua etti-

Ön camın yarısı önünde paramparça oldu, hasarı yapan mermi kokpitte sekiyordu, yanındaki koltuktan gelen koku, kafalığın kurşunu yakaladığını gösteriyordu. Kolundan daha iyiydi. Ya da kafatasından.

Tek iyi haber, uçağın da oradan çıkmaya hazır görünmesiydi, o paslı motor, sanki POS yerden kalkmanın güvenliğe giden tek yol olduğunu biliyormuş gibi pervaneyi ölü bir koşuda döndürüyordu. Yan pencerelerden manzara şerit halinde geçmeye başladı ve iki ağaç kümesini eşit uzaklıkta tutarak "pistin" ortasına yöneldi.

"Bekle," diye bağırdı gürültünün içinden.

Rüzgâr kokpite sanki cam bölmenin olduğu boşluğu dolduran endüstriyel bir fan varmış gibi çarpıyordu ama basınçlandırma gerektirecek kadar yükseğe çıkmayı planlamıyordu.

Bu noktada, sadece önündeki ormanı temizlemek istiyordu. "Hadi bebeğim, yapabilirsin...hadi...."

Gazı köklemişti ve koluna gevşemesini söylemek zorundaydı; daha fazla güç kalmamıştı ama lanet olası şeyi kırmak onları daha da sert becerecekti.

Gürültü gittikçe arttı. Ağaçlar daha hızlı ve daha hızlı hareket etti.

Çarpmalar gittikçe şiddetlendi, ta ki dişleri birbirine çarpma kadar ve kanatlardan birinin ya da her ikisinin de çözülüp yol kenarına düşeceğine ikna oldu.

Kaybedecek zaman olmadığını düşünen Qhuinn, direksiyonu olabildiğince sert bir şekilde geri çekti, sanki bu bir şekilde uçağın gövdesine de yansıyabilir ve her şeyi bir arada tutabilirmiş gibi sıkıca kavradı-

Tavandan bir şey düştü ve Z'ye doğru kanat çırpı.

Harita mı? Kullanım kılavuzu? Kim bilebilirdi ki?

Dostum, uzaktaki ağaçlar gittikçe yaklaşıyordu.

Qhuinn, tekerleğin gidebildiği kadar kendisine doğru gelmesine rağmen daha da fazla çekti -ki bu büyük bir utançtı, çünkü pistten çıkmışlardı ve hala yerden kalkmamışlardı-

Sanki alıllar uzanıp elik kaplamaya tutunmaya çalışıyormuş gibi uçağın göbeğinden kazıma sesleri geliyordu.

Ve hala o ağaçlar daha da yakındı.

lmle göz göze geldiğinde ilk dşnesi kızıyla asla karşılaşamayacağıydı. En azından Fade'in bu tarafında.

İkinci ve sonuncusu ise Blay'e onu sevdiğini hiç söylememiş olduğuna inanamamasıydı. Hayatının tüm dakikaları, saatleri ve geceleri boyunca, birbirlerini tanıdıkları yıllar boyunca erkekle konuştuğu tüm kelimelerde, onu sadece uzaklaştırmıştı.

Ve artık çok geçti.

Aptal. Ne kadar da salakmış.

Çünkü bu gece kütüphane kartının damgalanacağı kesin gibiydi.

Soğuk rüzgârın tüm gücünün yüzüne çarpması için doğrulan Qhuinn, gözleri rüzgârdan sulandığı için göremediği ilerideki amları hayal ederek telaşa doğru baktı. Ağzını açarak kanlı bir çığlık attı ve sesini girdaba kattı.

Lanet olsun, bir korkak gibi aşağı inmeyecekti. Eğilmek yok, acınası bir oh-lütfen-Tanrım-saaaaaaa kurtar beni yok. Sikerim yle işi. lmle dişlerini göstererek, vücudunu gererek ve kalbi korkudan değil, bir sürü şeyden çarparak karşılaşacaktı...

"fle bana, Azrail!"

* * *

Qhuinn havalanmaya çalışırken, Blay silahının namlusunu ağaç hattına doğrultmuş ve sonsuz bir kurşun kaynağı varmış gibi mermi pompalıyordu - ki yoktu.

Bu tam bir keçi sikmekti. O, John ve Rhage herhangi bir siperden yoksundular; ormanda kaç avcı olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu; ve Tanrı aşkına, o eski uçağın yaptığı tek şey, bir Pazar gezintisindeymiş gibi tıkırdarken arkasında zehirli bir duman bulutu bırakmaktı.

Oh, ve o POS kurşun geçirmez olmaktan çok uzaktı, ama belli ki deposunda benzin vardı.

Qhuinn ve Z başaramayacaktı. Alanın sonundaki ormana çarpacaklardı - önce havaya uçmadıklarını varsayarsak.

O anda, öyle ya da böyle bir ateş topunun yaklaşmakta olduğunu anladığında, ikiye bölündü. Fiziksel kısmı saldırıyı savuşturmaya odaklanmıştı, kolları dimdik duruyordu, işaret parmakları mermileri sıkıyordu, gözleri ve kulakları namludan çıkan sesleri ve görüntüleri ve düşmanın hareketlerini takip ediyordu.

Diğer parçası o uçağın içindeydi.

Sanki kendi ölümünü izliyormuş gibiydi. Uçağın şiddetli sarsıntısını, kontrolden çıkmış bir şekilde yere çarpışını ve üzerine doğru gelen o ağaç sırasını o kadar net hayal edebiliyordu ki, sanki kendi gözlerinden değil de Qhuinn'in gözlerinden bakıyormuş gibi.

Şu gözü kara orospu çocuğu.

Blay'in "Kendini öldürecek" diye düşündüğü çok zaman olmuştu.

Saha içinde ve dışında pek çok kez.

Ama şimdi yapışacak olan buydu.

Kurşun kalçasına isabet etti ve bacağından kalbine doğru ilerleyen acı, tüm dikkatini tekrar savaşa vermesi gerektiğini gösterdi: Yaşamak istiyorsa, tamamen odaklanması gerekiyordu.

Yine de mahkumiyet duygusu onu vurduğunda bile, bir an için "Artık buna bir son vermeliyim" diye düşündü. Tüm bu saçmalıkları ve hayatın cezasını, neredeyse-

eğerler, eğerler, içinde bulunduğu amansız kronik ıstırap...
hepsinden çok yorulmuştu-

Onu kara çarptıran şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir an uçağa doğru bakıp alevlerin patlamasını bekledi. Bir sonraki an göğsü yere düşmüş, dirsekleri donmuş, inatçı toprağa saplanmış, yaralı bacağı zonkluyordu.

Pop! Pop! Pop-

Mermilerin sesini kesen kükreme o kadar yüksekti ki, sanki bu kronik uçağın ateş topundan kaçınmasına yardımcı olacakmış gibi başını eğdi.

Işık ve ısı olmaması dışında. Ve ses tepedeydi....

Yükseliyor. O cıvata kovası gerçekten havadaydı. Üstlerinde.

Blay, kafasından vurulmuş ve gerçeklik algısı mahvolmuş olma ihtimaline karşı başını kaldırmak için bir saniyesini ayırdı.

Ama hayır, o boktan ekin tozlama aracı gökyüzündeydi, büyük bir dönüş yaptı ve havada kalabilirse, sonunda Qhuinn ve Z'yi Kardeşlik'in yerleşkesine götürecek yöne doğru havalandı.

Eğer şanslılarsa.

Dostum, bu uçuş yolu hiç hoş değildi - gece gökyüzünde düz ve doğru giden bir kartal değildi. Daha çok kanadı kırık, yuvasından yeni çıkmış bir kırlangıca benziyordu.

İleri geri. İleri geri, bir o yana bir bu yana.

Öyle ki, sanki imkansız başarımlar ve havalanmışlar gibi görünüyordu... sadece ormanın üzerine hızla düşüp yanmak için...

Birdenbire yüzünün yan tarafına bir şey çarptı, öyle sert vurdu ki sırtüstü yere yığıldı ve neredeyse kırklı yaşlarına tutunamayacaktı. Bir eldi bu, amını basketbol topu gibi avuçlayan bir eldi.

Ve sonra göğsüne büyük bir ağırlık çöktü, onu kar yığınının doğru düzleştirdi ve nefes almasını sağladı.

Karaciğerini aramaya ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

"Lanet olası kafanı eğecek misin?" Rhage onun kulağına tısladı. "Yine vurulacaksın."

Silah seslerinin kesilmesi saniyelerden bir dakikaya kadar uzayınca, ilerideki ağaçların arasından dört avcı silahlarını çekmiş ve hazır vaziyette karda yürürken ortaya çıktı.

"Kımıldama," diye fısıldadı Rhage. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Blay, ciğerlerindeki yanmanın ona söylediği kadar ağır nefes almamak için elinden geleni yaptı. Ayrıca her nefes alışında gevşek pullar burnunu gıdıklarken hapşırmamaya çalıştı.

Bekliyor

um.

Bekliyor

um.

Bekliyor

um.

John yaklaşık bir metre uzaktaydı ve Blay'in kalbinin titremesine neden olan çarpık bir pozisyonda yatıyordu.

Adam sanki Blay'in aklından geçenleri okuyormuş gibi çaktırmadan baş parmağını kaldırdı.

Teşekkür ederim. Lanet olsun.

Blay başının garip açısını değiştirmeden gözlerini sağa sola çevirdi ve ardından silahını gizlice hançerlerinden biriyle değiştirdi.

Kafasında dengesiz bir uğultu titreşmeye başladığında, lesser'ların hareketlerini, yörüngelerini ve silahlarını ayarladı. Mermisi neredeyse bitmek üzereydi ve cephane kemerinden yeniden dolduracak zamanı yoktu; John ve Rhage'in de benzer bir durumda olduğunu biliyordu.

V'nin onlar için elleriyle yaptığı bıçaklar tek çareleriydi.

Yaklaş...yaklaş...

Dört avcı nihayet menzile girdiğinde, zamanlaması mükemmeldi. Diğerlerinininki de öyle.

Koordineli bir hareketle ayağa fırladı ve kendisine en yakın iki kişiyi bıçaklamaya başladı. John ve Rhage

diğerlerine saldırdı-

Hemen ardından ormandan daha fazla avcı geldi ama nedense, muhtemelen Küçültme Cemiyeti'ne katılanları pek iyi silahlandırmadığı için, hiç mermi yoktu. İkinci tur, bir sokak kavgasında bulmayı bekleyeceğiniz türden silahlarla karda koştu - beyzbol sopaları, levyeler, lastik demirleri, zincirler.

Ona uyar.

O kadar sarhoş ve öfkeliydi ki el ele tutuşabilirdi.

NINETEEN

Snceleme masasında, üzerine geçirilmiş çelimsiz bir kâğıt önlükle ve çıplak ayakları yastıklı dudaktan sarkarken, Layla kendisini işkence aletleriyle çevrelenmiş gibi hissetti. Ve öyle olduğunu sanıyordu. Her türlü paslanmaz çelik alet lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine serilmişti, şeffaf plastik ambalajları steril olduklarını ve kullanıma hazır olduklarını gösteriyordu.

Havers'ın kliniğinde sonsuza dek kalmıştı. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Kâhyanın zamanın çok önemli olduğunu biliyormuşçasına sürdüğü nehrin karşı kıyısındaki acele yolculuğun aksine, buraya geldiğinden beri gecikme üstüne gecikme yaşıyordu. Evrak işlerinden, oda beklemeye, hemşireyi beklemeye, Havers'ın kan testi sonuçlarını kendisine sunmasını beklemeye kadar.

İnsanın kafayı yemesi için yeterliydi.

Oturduğu yerin karşısındaki duvarda camla çerçevelenmiş bir baskı asılıydı ve resmin fırça darbelerini ve renklerini, canlı maviler ve sarılarla tasvir edilmiş çiçek buketini uzun zamandır ezberlemişti. Altında van Gogh yazıyordu.

Bu noktada, bir daha asla süsen görmek istemedi.

Ağırlığını kaydırarak yüzünü buruşturdu. Hemşire kanaması için ona uygun bir ped vermişti ve

Yakında bir başkasına daha ihtiyacı olacağını fark edince dehşete düştü.

-

Kapı vurulunca açıldı ve ilk içgüdüğü kaçmak oldu - ki bu çok saçmaydı. Olması gereken yer burasıydı.

Ama onu buraya yerleştiren, kan örneğini ve hayati değerlerini alan ve bilgisayara notlar düşen sadece bir hemşireydi. "Çok üzgünüm, başka bir acil durum daha oldu. Sadece sıranın sizde olduğuna dair içinizi rahatlatmak istiyorum."

"Teşekkür ederim," dediğini duydu Layla.

Dişi yanımıza geldi ve elini Layla'nın omzuna koydu. "Nasılsın?"

Bu nezaket gözlerini hızla kırpmasına neden oldu. "Korkarım bir başkasına ihtiyacım olacak..." Kalçalarını işaret etti.

Hemşire başıyla onayladı ve dolaplara gidip şeftali sarılı bir kare çıkarmadan önce hafifçe sıktı. "Burada biraz daha var. Sizi banyoya geri götürmemi ister misiniz?"

"Evet, lütfen-"

"Bekle, henüz ayağa kalkma. Sana daha iyi bir örtü getireyim."

Layla ellerine baktı, birbirine karışmış, düğümlenmiş ve bir türlü durmayan ellerine. "Teşekkür ederim."

"Al bakalım." Etrafına yumuşak bir şey sarılmıştı. "Tamam, hadi seni ayağa kaldıralım."

Masadan kayarken biraz yalpaladı ve hemşire hemen oradaydı, dirseğinden tutarak onu sabitledi.

"Yavaşça gideceğiz."

Ve yaptılar da. Koridorda odadan odaya koşturan hemşireler, randevulara gidip gelen insanlar ve koşuşturan diğer personel vardı... ve Layla onlar kadar hızlı olduğuna inanamıyordu. Ezilmekten kaçınmak için o ve nazik refakatçisi duvara yakın durdular ama

Diğerleri gerçekten çok iyiydi. Sanki herkes onun ciddi bir şekilde acı çektiğini biliyormuş gibi.

Tesislere vardıklarında hemşire, "Sizinle içeri geleceğim," dedi. "Kan basıncınız çok düşük ve düşme riskiniz olduğundan endişeleniyorum, tamam mı?"

Layla başıyla onaylayınca içeri girdiler ve kilit açıldı. Hemşire onu battaniyeden kurtardı ve o da beceriksizce kâğıtları karıştırarak yoldan çekti.

Oturuyor, o-

"Oh, sevgili Bakire Kâtip."

"Şşş, sorun yok, her şey yolunda." Hemşire eğildi ve ona yeni bir ped verdi. "Şunu halledelim. Bir şeyiniz yok... burada, hayır, bunu bana vermek isteyeceksiniz. Bunu laboratuvara göndermeliyiz. Bunun neden olduğunu belirlemek için kullanılma ihtimali var ve tekrar denerseniz bu bilgiyi isteyeceksiniz."

Tekrar dene. Sanki kayıp çoktan olmuş gibi.

Hemşire eldivenlerini taktı ve konsoldan plastik bir torba çıkardı. İşler dikkatle ve aceleyle halledildi ve Layla verdiği ismin torbanın dışına siyah kalemle yazılmasını izledi.

"Oh, tatlım, sorun değil."

Hemşire eldivenlerini çıkardı, duvardaki askıdan bir kâğıt havlu aldı ve diz çöktü. Layla'nın çenesini nazik ellerinin arasına alarak, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını dikkatle kuruladı.

"Neler yaşadığınızı biliyorum. Ben de bir çocuğumu kaybettim." Hemşirenin yüzü şefkatle güzelleşti.

"Cehenneminizi arayamayacağımıza emin misiniz?"

Layla sadece başını salladı.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Onları üzgün ve endişeli görmenin zor olduğunu biliyorum, ama seninle birlikte olmak isteyeceğini düşünmüyor musun?"

Oh, Qhuinn'e nasıl söyleyecekti? Her şeyden o kadar emin görünüyordu ki, sanki çoktan

geleceğe ve gençlerinin gözlerinin içine baktı. Bu bir şok olacaktı.

"Hamile olup olmadığımı öğrenebilecek miyim?" Layla mırıldandı.

Hemşire tereddüt etti. "Kan testi bunu söyleyebilir, ama bu sizin ne kadar ilerlemiş olduğunuza bağlı."

Layla tekrar ellerine baktı. Parmak eklemleri bembeyazdı. "Yavrumu mu kaybediyorum yoksa bu sadece gebe kalmadığımda meydana gelen normal bir kanama mı bilmem gerekiyor. Bu çok önemli."

"Korkarım bunu söylemek bana düşmez."

"Yine de biliyorsun. Değil mi?" Layla başını kaldırdı ve kadının gözleriyle buluştu. "Sen bilmiyor musun?"

"Tekrar söylüyorum, haddime değil ama... bu kadar kanla mı?" "Hamileydim."

Hemşire dudaklarını büzerek elleriyle bir kaçınma hareketi yaptı. "Havers'a bunu söylediğimi söylemeyin... ama muhtemelen. Ve bilmelisiniz ki, süreci durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bu senin hatan değil ve sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece bazen böyle şeyler olur."

Layla başını öne eğdi. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Ve... doğrusu, ben de böyle olduğuna inanıyorum."

"Bir kadın bilir. Şimdi sizi geri götürelim."

"Evet, çok teşekkür ederim."

Layla'nın ayağa kalkarken külotunu yerine oturtmakta zorlanması dışında. Ellerini koordine edemediği anlaşıldığında hemşire devreye girdi ve imrenilecek bir kolaylıkla yardım etti ve her şey çok utanç verici ve korkutucuydu. Bu kadar basit bir şey için bu kadar zayıf ve bir başkasının merhametine kalmış olmak.

"Çok güzel bir aksanınız var," dedi hemşire, koridordaki trafiğe yeniden katıldıklarında, bir kez daha yavaş şeritlerine bağlı kalarak. "Tam bir taşra aksanı - büyükannem de bunu onaylardı. İngilizcenin burada baskın dilimiz haline gelmesinden nefret ediyor. Bunun türümüzün çöküşü olacağını düşünüyor."

Belirli bir şey hakkında konuşmak Layla'ya bu yolculuğu tekrar yapması gerekene kadar ne kadar dayanabileceği... ve düşükle birlikte işlerin daha da kötüye gidip gitmediği... ve Qhuinn'in gözlerinin içine bakıp ona başarısız olduğunu söylemek zorunda kaldığında nasıl olacağı dışında odaklanabileceği bir şey vererek yardımcı oldu....

Bir şekilde muayene odasına geri dönmeyi başardılar. "Çok uzun sürmez. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Hemşire kapının yanında durakladı ve kıpırdamadan dururken, sanki kendi geçmişinden bazı parçaları yeniden yaşıyormuş gibi gözlerinin derinliklerinden gölgeler geçti. Ve aralarındaki sessizlikte, bir anlık bir birliktelik yaşandı ve dünyalı bir kadınla ortak bir şeylere sahip olmak alışılmadık olsa da, bu bağlantı rahatlatıcıydı.

Tüm bu olanlarda kendini çok yalnız hissetmişti.

"Konuşabileceğiniz insanlarımız var," dedi kadın. "Bazen daha sonra konuşmak gerçekten yardımcı olabilir."

"Teşekkür ederim."

"Yardıma ihtiyacın olursa ya da başın dönerse şu beyaz ahizeyi kullan, tamam mı? Çok uzakta değilim."

"Evet. Yapacağım."

Kapı kapandığında, gözyaşları gözlerini sulandırdı ve göğsü ağrısa bile, ezici kayıp duygusu gerçeklikle orantısız görünüyordu. Hamilelik henüz başlangıç aşamasındaydı; mantıken kaybedecek fazla bir şey yoktu.

Ve yine de onun için, bu onun gençliği. Bu onun gençliğinin ölümüydü-

Kapı hafifçe çalındı ve ardından bir erkek sesi duyuldu. "İçeri girebilir miyim?"

Layla gözlerini sıkıca kapadı ve sertçe yutkundu. "Lütfen."

Yarışın doktoru uzun boylu ve seçkin biriydi; kaplumbağa kabuğu gözlükleri ve boğazında papyonu vardı. Elinde bir

Boynundaki stetoskop ve uzun beyaz önlüğüyle mükemmel bir şifacı gibi görünüyordu, sakın ve işinin ehli.

Kapıyı kapattı ve ona kısaca gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Peki, teşekkür ederim."

Odanın diğer ucundan ona baktı, sanki ona dokunmasa ya da alet kullanmasa da tıbbi açıdan değerlendiriyordu.

"Açıkça konuşabilir miyim?"

"Evet. Lütfen."

Başını salladı ve tekerlekli bir tabure çekti. Oturup kucağındaki dosyayı dengeledi ve kızın gözlerinin içine baktı. "Gördüğüm kadarıyla cehennemlik çocuğunun adını yazmamışsın, babaninkini de."

"Zorunda mıyım?"

Doktor tereddüt etti. "Yakın akrabaları yok mu canım?" Kadın başını salladığında, doktorun gözlerinde gerçek bir hüznün belirdi. "Kayıplarınız için çok üzgünüm. Yani burada sizin için kimse yok mu? Yok mu?"

Kız orada öylece oturup hiçbir şey söylemeyince, derin bir nefes aldı. "Pekala-"

"Ama ödeyebilirim," diye ağzından kaçırdı aceleyle. Parayı nereden bulabileceğinden emin değildi ama-

"Oh, canım, bu konuda endişelenme. Sen yapamıyorsan benim yeniden numaralandırılmama gerek yok." Dosyayı açtı ve bir sayfayı yolundan çekti. "Şimdi, anladığım kadarıyla ihtiyaçlarınızı karşılamışsınız."

Layla sadece başını salladı, çünkü "Test sonucu ne?!" diye bağırmamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Kan sonuçlarınıza baktım ve bazı... beklemediğim şeyler gösterdiler. Eğer izin verirseniz, bir örnek daha alıp birkaç test için laboratuvarıma göndermek istiyorum. Umarım her şeyi anlamlandırabilirim ve sakıncası yoksa bir ultrason yapmak istiyorum. Bu, işlerin nasıl ilerlediği konusunda bana fikir verecek standart bir muayene."

"Yani, tamamlanana kadar daha ne kadar düşük yapmam gerekiyor?" dedi suratsızca.

Yarışın doktoru uzandı ve onun elini tuttu. "Nasıl olduğuna bir bakalım, olur mu?"

Layla derin bir nefes aldı ve tekrar başını salladı. "Evet."

Havers kapıya gitti ve hemşireyi çağırdı. Kadın odaya girdiğinde, yanında bir arabaya monte edilmiş masaüstü bilgisayar gibi görünen bir şey getirdi: bir klavye, bir monitör ve aletin yanlarına monte edilmiş bazı çubuklar vardı.

"Kan alma işlemini hemşiremin yapmasına izin vereceğim; onun elleri bu konuda benimkilerden çok daha beceriklidir." Nazik bir şekilde gülümsedi. "Bu arada ben de başka bir hastayı kontrol etmeye gidiyorum. En kısa zamanda döneceğim."

İkinci iğne ilkinden çok daha iyiydi, çünkü ne bekleyeceğini biliyordu ve hemşire malları laboratuvara götürmek için ayrıldığında kısa bir süre tek başına kaldı - her neresiyse. Her ikisi de kısa süre sonra geri döndü.

"Hazır mıyız?" Havers sordu.

Layla başını salladığında, doktor ve hemşiresi konuşmaya başladı ve ekipman Layla'nın oturduğu yere yakın bir yere yerleştirildi. Doktor daha sonra taburesine geri döndü ve muayene masasının yanlarından kol benzeri iki uzantı çıkardı. Bir çift üzengiye benzeyen şeyi serbest bırakarak hemşireye başıyla işaret etti; hemşire ışıkları söndürdü ve elini Layla'nın omzuna koymak için yanına geldi.

"Arkana yaslanır mısın?" Havers dedi ki. "Ve masanın sonuna gelecek şekilde aşağı in. İç çamaşırlarını çıkardıktan sonra ayaklarını buraya koyacaksın."

Her iki ayaklık da gösterildiğinde Layla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Muayenenin ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu-

"Daha önce hiç iç muayene yaptırmadınız mı?" Havers tereddütle sordu. Kadın başını sallamaya başlayınca başını salladı. "Bu alışılmadık bir durum değil, özellikle de ilk ihtiyacınız buysa."

"Ama çıkaramam-" Durdu. "Kanamam var." "Bununla ilgileneceğiz." Doktor tamamen Elbette. "Başlayalım mı?"

Layla gözlerini kapadı ve arkasına yaslanarak düz bir şekilde yattı, yastıklı yüzeyi kaplayan ince kâğıt ağırlığının altında kırışıyordu. Kalçasını kaldırıp hızlı bir hareketle üzerini örten şeyi kaldırdı.

Hemşire sessizce, "Sizin için bununla ilgileneceğim," dedi.

Layla'nın dizleri birbirine kenetlenirken ayaklarıyla o terk edilmiş üzengileri aradı.

"İşte bu kadar." Doktor yaklaşırken yuvarlanan tabure gıcırdadı. "Ama biraz daha aşağı in."

Bir an için, bunu yapamayacağımı düşündü.

Kollarını karnının alt kısmına dolayarak onları sıktı, sanki bir şekilde bebeği içinde tutabilirmiş gibi aynı zamanda kendini de parçalanmaktan korudu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, vücuduyla onu sakinleştirmek ve yerleştirdiği şeyi tutmak için yapabileceği hiçbir konuşma, hayatta kalmaya çalışmaya devam etmesi için yavrusuna verebileceği hiçbir sevgi dolu moral konuşması, paniğini yatıştıracak hiçbir kelime dizisi yoktu.

Bir an için, bir zamanlar çok boğucu bulduğu manastır hayatını özledi. Kâtip Bakire'nin Sığınağı'nda, varoluşunun sakin doğası onun kanıksadığı bir şey olmuştu. Gerçekten de yeryüzüne inip burada bir amaç bulmaya çalıştığından beri travma üstüne travma yaşamıştı.

Bu, ona kendisinden aşağı olduğu söylenen erkeklere ve kadınlara saygı duymasını sağladı.

Burada herkes kendi kontrolü dışındaki güçlerin insafına kalmış gibi görünüyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu doktor.

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülürken, üstündeki tavana odaklandı ve masanın kenarını kavradı. "Evet. Şimdi yap."

YİRMİ

H Lanet olsun, Qhuinn tamamen kontrolden çıkmıştı. Neredeyse hiç görüş yoktu. Uçak DT'li gibi ileri geri sallanıyordu. Motor durup duruyor.

Bağırmak için çok fazla rüzgar vardı ve nereye gidiyorlarsa -ya da daha çok nereye çarpacaklarsa- gözlerini oradan ayırmıyordu- hiçbir şey göremese de- Z'yi kontrol bile edemiyordu.

Milyon yıl geçse de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmesine ne sebep olmuştu?

Çalışıyor gibi görünen tek şey pusulaydı, yani en azından ana üssün nerede olduğuna dair yönünü bulabilirdi: Kardeşlik yerleşkesi kuzeyde ve biraz doğuda, V'mhis'in görünmez savunma sınırıyla çevrili bir dağın tepesindeydi. Yani yönsel olarak haklıydı, N-S-E-W kadranının aslında teneke kutudaki diğer her şeyden daha işlevsel olduğunu varsayarsak.

Sağına baktığında, yarısı kırılmış ön camdan gelen amansız rüzgâr kulak kanalına çarptı. Yan camdan dışarı baktığında bir sürü karanlık görebiliyordu. Bu da banliyöleri geçtikleri ve tarım arazilerinin üzerinde oldukları anlamına geliyordu. Belki de sonunda dağa dönüşecek olan inişli çıkışlı tepelere varmışlardı bile-

Bir arabanın geri tepmesi gibi bir ses dikkatini kötü bir şekilde çekti ama daha kötüsü neydi?

Ardından gelen ani sessizlik.

Motor sesi yok. Sadece rüzgar kokpite doğru ısılk çalıyordu. Tamam, şimdi gerçekten başları beladaydı.

Bir an için maddesel olarak yok olmayı düşündü. Yeterince güçlüydü, yeterince bilinçliydi ama Z'yi terk etmiyordu.

Omzuna inen güçlü bir el onu korkuttu.

Z kendini ileriye doğru sürüklemişti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, ayakta durmakta zorlanıyordu ve bunun tek nedeni savrulup durması değildi.

Kardeş, gürültüyü kesen derin sesiyle konuştu. "Gitme vaktin geldi."

"Siktir et," diye bağırdı Qhuinn. Öne doğru uzanarak kontağı denemeye gitti. Zararı olmazdı, değil mi?

"Seni dışarı attırtma bana."

"Dene bakalım."

"Qhuinn-"

Motor tekrar çalıştı ve gürültü yeniden yoğunlaştı. Hepsi iyi haberdi. Sorun şuydu ki, eğer bu piç bir kez söndüyse, yine sönecekti.

Qhuinn elini ceketinin içine soktu. Cep telefonunu kaptığı gibi, geride bıraktıkları herkesi düşündü ve telefonu Kardeş'e uzattı.

Eğer ulaşma ve dokunma sıralamasında bir hiyerarşi varsa, Z listenin en başındaydı. Bir Shellan'ı ve bir kızı vardı.

-Telefon edecek biri varsa, o da oydu. "Bu ne için?" Zsadist karanlık bir sesle konuştu.

"Bir yolunu bulabilirsin." "Ve

sen gidebilirsin-"

"Gitmiyorum, bir şeye çarpana kadar bu ölüm tuzağını uçuracağım."

Bu noktada biraz daha tartışma oldu, ancak sürücü koltuğundan kıpırdamıyordu ve

Kardeşim normal şartlar altındaydı, Z bir somun ekmek kadar bile kas yapacak durumda değildi. Ve sohbet uzun sürmedi. Konuşma bittikten sonra Z ortadan kayboldu, şüphesiz sevdikleriyle son bir kez görüşebilmek için arkaya saklanmıştı.

Akıllıca bir hareket.

Kendi haline bırakılan Qhuinn gözlerini kapadı ve bu şeyi duyabilecek herkese bir dua savurdu. Ve sonra Blay'in yüzünü hayal etti-

"Al."

Göz kapaklarını açtı. Cep telefonu tam yüzünün önündeydi, Z'nin sağlam tutuşuyla yerinde duruyordu. GPS haritası da çalışır durumdaydı ve yanıp sönen küçük ok ona tam olarak nerede olduklarını gösteriyordu.

"Üç mil daha," diye bağırdı Kardeş gürleyen sesin üzerine. "İhtiyacımız olan tek şey bu-"

Bir patlama ve bir fırlama oldu ve ardından o korkunç sessizlik bir tur daha yaşandı. Qhuinn lanet okuyarak küçük ekrana odaklandı ve bir yandan da her şeyin kendiliğinden yeniden başlayacağını umuyordu. Daha kuzeye, tabii ki ama daha doğuya. Çok daha uzağa. Tahmini iyiydi ama pek de isabetli değildi.

Telefon olmadan mı? Boku yerlerdi. Şey, bu ve tüm bu motorsuzluk olayı.

Kesin konumu kontrol ederek kafasında bazı hesaplamalar yaptı ve haritadaki işaretli göstergenin tam olarak dağlarına yönelmesini sağlamaya çalışarak onları sağa doğru yönlendirdi. Sonra motoru yeniden çalıştırmayı denemenin zamanı gelmişti.

İrtifa kaybediyorlardı. Filmlerde gördüğümüz, altimetrenin yakın çekim olduğu ve pervanenin dönmesini dilediğiniz kadar hızlı döndüğü şekilde değil. Ama yavaşça, amansızca aşağıya doğru sürükleniyorlardı... ve eğer yeterince ileri momentum kaybederlerse, ki kaputun altındaki o güvenilirmez dikiş makinesinin bunu sağlaması gerekiyordu, gökyüzünden bir taş gibi düşeceklerdi.

Kontağı tekrar tekrar çalıştırarak mırıldandı: "Hadi, hadi, hadi...."

Tek elle burnu yukarıda tutmak zordu ve tam tüm dikkatini direksiyonla savaşımaya vermek zorunda kalacağı sırada, Z'nin kolu öne fırladı, elini yoldan çekti ve motoru yeniden çalıştırma işini devraldı.

Bir anlığına Qhuinn, Kardeş'in deri ceketinin manşetinden görünen köle bandının saçma bir şekilde net bir görüntüsüne sahip oldu - ve sonra her şey iş oldu.

Tanrım, tekerlek milini geri çekmekten omuzları yanıyordu. Ve o gürültüyü duymak için can attığını düşün-

Motor bir anda öksürerek hayata döndü ve irtifalarındaki değişim anında gerçekleşti. Bujiler ve pistonlar yeniden kükremeye başladığı anda, rakamlar yükselmeye başladı.

Gazı sonuna kadar açarak yakıt göstergesini kontrol etti. E'de. Belki de sadece benzinleri bitmişti ve bu mekanik bir sorun değildi?

Kılı kırk yarmaktan bahsediyoruz.

"Sadece biraz daha, bebeğim-sadece biraz daha, hadi, bebeğim, bunu yapabilirsin...."

Dudaklarından mırıldanan sonsuz bir cesaretlendirme akışı çıkarken, güçsüz kelimeler önemli olan tek şey tarafından boğuldu - ama hadi ama, sanki Cessna İngilizce konuşuyordu...?

Adamım, sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu, umut etmek ve dua etmek, beyni en iyi ve en kötü durum senaryoları arasında gidip geliyordu, kilometreler ölü gibi yavaş bir hızda geçiliyordu.

"Bana dişilerinizi çağırdığınızı söyleyin," diye bağırdı Qhuinn. "Bizi yerden yüksekte tutabileceğinizi söyleyin."

"Yalan söylemeden olmaz." "Bizi daha sert doğuya yatır." "Ne?"

"Doğu! Doğuya git!"

Z haritayı yakınlaştırdı ve parmağının ucunu doğudan batıya doğru tek bir yönde gezdirmeye başladı.

"Bu tarafa inmek istiyorsun, malikanenin arkasına!"

Qhuinn, adamın ateş topları içermeyen iniş planları yapmasını olumlu bir işaret olarak kabul etmesi gerektiğini düşündü. Ve bu iyi bir öneriydi. Eğer kendilerini o koca evin uzun kenarı boyunca, yüzme havuzunun uzak tarafına yönlendirebilirlerse, bir sıra meyve ağacını silip süpürebilirlerdi... ama aşağı yukarı kalkış için kullandıkları alanın aynısı olurdu.

Araziyi çevreleyen devasa istinat duvarına çarpmaktan daha iyidir-

Motor bu sefer patlamadı. Sanki zoru oynamaktan bıkmış ve kalıcı bir TO atacakmış gibi durdu.

En azından iniş menzilindeydiler. Tek atış.

Ellerindeki tek şey buydu.

Onları yere indirmeye yönelik tek bir girişim, onları mülkün yakınına kadar götürebileceğini, mhis'i delebileceğini ve eve, çukura, arabalara, kapılara ya da gerçek veya başka türden herhangi bir mülke çarpmamayı başarabileceğini varsayarak... gururlu babayı, sevgi dolu cehennemci ve mükemmel savaşçıyı... ailesinin kollarına geri teslim etmesiyle sonuçlanacaktı.

Ama tek düşündüğü Z değildi.

Primale, Layla'nın sağlığını ve güvenliğini gözetecekti. Blay'in sevgi dolu ebeveynleri ve Sax'ı vardı. John'un Xhex'i vardı.

Hepsi iyi olacaktı.

Qhuinn arkasını döndü. "Oturun! Arka tarafa! Bir koltuğa oturun ve kendinizi bağlayın-"

Kardeş ağzını açtı ve Qhuinn akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Açık elini erkeğin dudaklarına vurdu. "Otur ve kemerini bağla! Buraya kadar geldik, bunun berbat olmasının sebebi biz olmayalım!"

Telefonu geri kaptı. "Git! Bizi yakaladım!"

Z'nin siyah gözleri onunkilere kilitlendi ve Qhuinn bir an için kokpitten atılıp atılmayacağını merak etti. Ama sonra mucizevi bir şey oldu: Aralarında anlık bir bağ oluştu, bacak kadar kalın halkaları olan bir zincir birinden diğerine kilitlendi.

Z işaret parmağını kaldırdı ve doğrudan Qhuinn'in yüzünü işaret etti. Bir kez başını salladıktan sonra arkada kayboldu.

Qhuinn yeniden odaklandı.

Yavaşlamaları onları havada tutuyordu ve Z'nin yönlendirmesi sayesinde sağa doğru biraz daha çekmeleri onları iyi bir konuma getirmişti. GPS'e göre, dağın eteğinden ayrılan yolların birleştiği noktaya santim santim yaklaşıyorlardı. Santim... santim...

Artık arazinin üzerinde olduklarından oldukça emindi.

Uçak daha da alçalırken kendini destekledi ve omuzları arkasındaki koltuğa değene kadar direksiyonu sertçe geri çekmeye devam etti. İniş takımlarını indirecek bir şey yoktu -bu şey başından beri yerinde kilitliydi-

Kokpitten ani bir ıslık sesi geldi ve bu, açıldaki ani değişimle birlikte yerçekiminin savaşı kazanmaya başladığını, fiberglas ve metal konstrüksiyonla birlikte yaşayan ve nefes alan çiftini ödülü olarak talep ettiğini duyurdu.

Başaramayacaklardı, çok erkendi.

Ardından vahşi bir titreşim geldi ve bir an için yere çarpıp da fark etmediklerini düşündü - ağaç tepeleri olabilir mi? Hayır. Bir şey...

Mhis mi?

Ani tamponlama yukarıya doğru uzanıyor gibiydi ve ne biliyorsunuz, uçak farklı tepki verdi, Qhuinn'in çabası ya da motorun ölü ağırlığının yardımı olmadan burun düzleşti. Yandan yana sallanmalar bile durdu.

Görünüşe göre, V'nin görünmez savunması sadece insanları ve cüceleri uzak tutmakla kalmıyor, bir Cessna'yı havada tutabiliyordu.

Ancak o zaman başka bir sorunu vardı. O hayati asansör bir türlü kalkmıyordu.

Bu gidişle, sahip oldukları tek iniş pistini de aşarak sonsuza dek burada süzülüp duracak gibiydi-

Aniden takırtılar yeniden başladı ve altimetreyi kontrol etti. Yaklaşık yirmi beş metre alçalmışlardı ve bariyeri aşıp aşmadıklarını merak etmek zorunda kaldı.

Işıklar. Oh, tatlı bebek İsa, ışıklar.

Yan pencereden, aşağıda, konağın ışıltısını ve avluyu görebiliyordu. Ayrıntıları seçemeyecek kadar uzaktaydı ama burası olmalıydı - evet, küçük uzantı Çukur olmalıydı.

Anında beyni her şeyi üç boyutlu hale getirdi ve yeniden yönlendirdi.

Hay sikeyim. Açısı yanıştı. Böyle gitmeye devam ederse, uzun kenardan aşağı inmek yerine araziye önden arkaya inecekti. Ve işin kötüsü, onları doğru yöne çevirmek için güzel bir daire çizecek kadar kaldırma kuvveti de yoktu.

Başka seçeneğiniz kalmadığında, bu işi yürütmekten başka çareniz yoktu.

En büyük sorunu arka çimenliği bulamamaktı. Dağda sadece bir açıklık vardı. Geri kalan her şey mi? Ağaçlar onları çiğneyip geçecekti.

Daha aşağıda olması gerekiyordu, şimdi olduğu gibi.

"Kendini hazırla!"

Mantiğa aykırı olsa da, tahrik milini ileri itti ve onları yere doğrulttu. Hızında ani bir artış oldu ve vuruş bölgesine girdiğinde bunu atlatabilmesi için dua etti. Ve kahretsin, şiddetli sarsıntı daha da kötüleşti, öyle ki başını döndürdü ve direksiyonu tutmaktan ön kolları acıdı.

Daha hızlı. Daha yakın. Daha hızlı. Daha yüksek. Daha yakın.

Ve sonra zaman geldi. Ev ve bahçeler ilerideydi ve onlara doğru hızla geliyorlardı.

Sertçe yukarı çekti ve yeni hız onlara kısa bir yükseliş sağladı.

Evin üzerinde...

"Hazır olun!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ağır çekim devreye girdiğinde, her şey büyütülmüştü: sesler, saniyeler, dosdoğru karşıya bakarken gözlerindeki acı, vücudunun koltuğa geri itildiğini hissetmesi-

Lanet olsun. Üzerinde herhangi bir koşum yoktu.

Onunla uğraşmamıştı. Düşünecek çok şey vardı. Aptal gibi-

Tam o anda, bir şeyle temas ettiler. Sert bir şekilde. Uçak zıpladı, başka bir şeye çarptı, sekti, tekrar zıpladı. Bu sırada kafası üstündeki panellere çarptı ve kıcı koltuk tarafından tokatlandı ve-

Boya karıştırıcısını çalıştır.

Cehennemden inişin bir sonraki aşaması onu neredeyse kokpitten dışarı fırlatacak bir sarsıntı, çingirak ve yuvarlanmaydı. Burası yerdı - öyle olmalıydı - ve lanet olsun, hızla gidiyorlardı. Işıklar yan camlara vuruyor, neredeyse kör olana kadar her şey Studio 54'e dönüşüyordu. Flaş ışığının hangi tarafta olduğuna bakarak bahçede olduklarını anladı ama yer kalmamıştı.

Direksiyonu kırarak, kontrolden çıkmış arabalar için geçerli olan fizik kurallarının burada da geçerli olmasını umarak onları bir kuyruk dönüşüne soktu: fren yoktu, alan sınırlıydı ve momentumlarını yavaşlatmanın tek yolu sürtünme katsayısıydı.

Merkezkaç kuvveti onu kokpitin yan tarafına çarptı ve yüzüne kar yağdı; sonra keskin bir şey.

Kahretsin, hiç yavaşlamıyorlardı.

Ve yirmi ayak yüksekliğinde, on sekiz inç genişliğindeki güvenlik duvarı hızla yükseliyordu.

Tam duraklarınız hakkında konuşun....

YİRMİ BİR

B o açıklıktaki son avcı Omega'ya geri gönderildiği anda malikâneye ışınlandı. Qhuinn Z ile birlikte havadayken, başka bir filonun gelmesini bekleyerek zaman kaybetmeye gerek yoktu.

bir görünüm.

Gerçi, sanki onlara yardım etmek için kimsenin yapabileceği bir şey varmış gibi.

Avluda yeniden şekilleniyor, o-

Tam tepesinde, hiç ses çıkarmayan o lanet uçak, ayın görünmesini engelliyordu.

Kahretsin, başarmışlardı ve lanet olsun, o kadar yakındaydılar ki, uzanıp Cessna'nın alt takımına dokunabilecekmiş gibi hissetti.

Ancak.... taş sessizliği iyiye işaret değildi.

İlk darbe bahçeyi çevreleyen çitin tepesinden geldi. Uçak sivri duraklardan sekti, biraz hava aldı ve sonra gözden kayboldu.

Blay, Cessna'nın kara çarpışını, havuzda göbek atan şişman bir adam gibi çarpışını, her yere yayılan büyük beyaz dalgaları görmek için tam zamanında arka terasa ışınlandı. Sonra uçak bilinen en büyük ot biçme makinesine dönüştü, çelik gövdesi ve çok yüksek hızının birleşimiyle meyve ağaçlarını ve çiçek tarhlarını yerle bir etti.

kış için güvence altına alındı, ve kahretsin, kuş fıskiyelerinin sırası bile.

Ama boş ver hepsini. O uçak istinat duvarından önce durduğu sürece, her yerin yeniden düzenlenmesi umurunda değildi.

Bir an için o şeyin önünde cisimlenip ellerini uzatmayı düşündü ama bu çılgınlıktı. Eğer Cessna şu anda biçmekte olduğu mermer heykelden bile rahatsız olmamış gibi görünüyorsa, yaşayan, nefes alan bir erkek hakkında iki bok vermeyecekti-

Görünürde hiçbir neden yokken, kontrolden çıkan her şey dönmeye başladı, Blay'e bakan kanat sanki Qhuinn dümen tutmaya çalışıyormuş gibi sallanıyordu. Balık kuyruğu mükemmel bir hareketti; frenlerin olmadığını söylemeye gerek yoktu ve tirbuşonun sıkı kaldığını varsayarsak, bu onlara ileriye doğru ivme kaybetmeleri için daha fazla alan sağlayacaktı.

Kahretsin, istinat duvarına çok yaklaşmışlardı-

Kıvılcımlar geceyi aydınlatırken, metalden taşa çarpan bir çığlık "duvara çok yakın" ifadesinin yerini "tam karşıda" ifadesine bıraktığını duyurdu - ama Qhuinn'in yaptığı sert dönüş sayesinde kafa kafaya değil, paralel bir pozisyona savrulmuşlardı.

Blay ışık gösterisinin olduğu yöne doğru koşmaya başladı ve o koştukça diğerleri de ona katıldı, bir sürü insan sıraya girdi. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu, ama bir şeyler olduğunda ellerinin altında ol-

Crunch!

-Bitti.

Uçak en sonunda baş edemediği cansız bir nesneyle karşılaştı: bahçenin en arkasında, çim ekipmanlarının ve bahçe malzemelerinin bir kısmını muhafaza etmek için kullanılan kulübe.

Dur.

Ve çok sessizdi. Blay'in duyduğu tek şey, karda ilerleyen bok tekmelerinin puflama sesi idi ve

Soğuk havaya karışan nefesi ve arkasındaki diğerlerinin telaşı.

Uçağa ilk ulaşan o oldu ve bir mucize eseri beton duvara değil de dışa bakan kapıya yöneldi. Kapıyı açıp el fenerini çıkarırken içeride neyle karşılaşacağını bilmiyordu: Duman mı? Duman mı? Kan ve ceset parçaları mı?

Zsadist arkaya bakan koltukta kaskatı oturuyordu, iri gövdesi kayışla bağlanmıştı, iki eli kolçaklara kilitlenmişti. Kardeş gözlerini kırpmadan dosdoğru ileriye bakıyordu.

"Hareket etmeyi bıraktık mı?" dedi kısık sesle.

Tamam, görünüşe göre bir Kardeş bile şoku hissedebiliyordu.

"Evet, başardınız." Blay kabalık etmek istemiyordu ama artık içlerinden birinin başardığından emin olduğuna göre, Qhuinn-

Erkek kokpitten sendeleyerek çıktı. Blay'in ışığının altında, sert bir lunaparka binmiş gibi görünüyordu; saçları rüzgârdan yanmış alından geriye doğru kaymış, mavi ve yeşil gözleri taze kanla çizgili bir yüzün içinde genişçe açılmıştı ve üzerindeki her uzuv titriyordu.

"İyi misin!" diye bağırdı, sanki çok fazla gürültüden sonra kulakları çınlıyormuş gibi. "Z-bir şey söyle -"

"Buradayım," diye cevap verdi Kardeş, pençeli ellerinden birini kolçağın üzerinden kaldırıp havaya kaldırırken yüzünü buruşturarak. "Ben iyiyim evlat, ben iyiyim."

Qhuinn uzatılan şeye tutundu ve o anda dizleri altından çıktı. Birbirine kenetlenmiş avuçların arasında öylece yığılıp kaldı, sesi o kadar çok çatlıyordu ki zar zor konuşabiliyordu.

"Ben sadece... senin iyi olmanı istedim.... ben sadece... senin... iyi olmanı istedim-oh, Tanrım... kızın için... ben sadece senin iyi olmanı istedim...."

Hiç kimseye dokunmayan Kardeş Zsadist uzandı ve boştaki elini Qhuinn'in eğilmiş başına koydu. Bakıyor

"Kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Ona bir dakika ver, tamam mı?"

Blay başını salladı ve arkasını dönerek vücuduyla kapıyı kapattı. "Hepsi iyi.... hepsi iyi."

Kalabalığa gevezelik ederken, ona bakan yüzlerin sayısı bir düzine kadardı ama Bella aralarında değildi. O neredeydi-

"Zsadist! Zsaaaaaaaaaaaaadist!"

Terasın yukarısında yalnız bir figür koşar adımlarla karların içine dalarken, çığlık parlayan mavi çimenlik boyunca taşındı.

Birçok insan Bella'ya bağırarak karşılık verdi ama Bella'nın bir şey duyduğundan şüpheliydi.

"Zsaaaaaaaaaaaaadist!"

Kız menzile girdiğinde, Blay hemen ona doğru uzandı, uçağın yan tarafına çarpacağından endişe ediyordu. Ve, Tanrım, kızın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı; bu, şimdiye kadar gördüğü tüm savaş vahşetlerinden daha korkunçtu, sanki kızın canlı canlı derisi yüzölüyordu, kolları ve bacakları bağlanmıştı ve etinin parçaları vücudundan sıyrılıyordu.

Qhuinn uçaktan atladı. "O iyi, bir şeyi yok, sana söz veriyorum, o gayet iyi."

Bella dondu kaldı, sanki birinin söylemesini beklediği son şey buydu.

"Nalla'm, içeri gel," dedi Z, Qhuinn'e karşı kullandığı o sessiz ses tonuyla. "Buraya gel."

Kadın Blay'e doğru duyup duymadığını kontrol etmesi gerekiyormuş gibi baktı. Buna karşılık, Blay onun dirseğini tuttu ve uçağın küçük kapısından geçmesine yardım etti.

Sonra arkasını döndü ve bir kez daha geçidi kapattı. Rahatlamış bir şekilde ağlayan bir kadının sesleri yayılırken, Qhuinn'in ellerini gözlerinin üzerine çektiğini gördü, sanki erkek kendi yüzünü gözyaşlarından temizliyordu.

"Vay anasını evlat, uçak uçurabildiğini bilmiyordum," dedi biri.

Qhuinn başını kaldırıp manzaraya bakarken Blay de aynısını yaptı. Kıyamet sonrası sahnelerinizden bahsedin: Uçuş yolu boyunca uzanan bir çukur vardı, sanki Tanrı'nın parmağı bahçeye doğru küçük bir çizgi çizmişti.

"Aslında... yapamam," diye mırıldandı Qhuinn.

V elini dudaklarının arasına götürdü ve avucunu uzattı. "Kardeşimi eve tek parça halinde getirdin. Geri kalan her şeyi siktir et."

"Word-"

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun-" "Kahretsin, evet-"

"Amin-"

Kardeşlik teker teker öne çıktı, her biri hançerini çıkardı. Geçit töreni zaman aldı ama kimse soğuktan endişe ediyor gibi görünmüyordu.

Blay kesinlikle hissedemiyordu. Paranoyaklaştığı noktaya kadar....

Deri ceketinin sıcaklığına uzanarak göğüs kafesini buldu ve kendini olabildiğince sert bir şekilde çimdikledi.

Ow.

Gözlerini kapatarak, bunun gerçek olması için sessiz bir dua gönderdi... ve olabilecek bir dehşet olmaması için.

* * *

Tüm bu ilgi Qhuinn'i ürkütüyordu.

Ve bu küçük fantezi uçuşu bir Zen deneyimi de değildi. Tüm o rüzgâr yüzünden yüzündeki yanık, omuzlarındaki ve sırtındaki ağrılar, sallanan bacaklar... Kendini hâlâ yukarıda, var olduğuna inandığı hiçbir şeye dua etmiyormuş, hâlâ ve sonsuza dek eşikteymiş gibi hissediyordu.

Ölmekten.

Ayrıca çok utanmıştı. Z'nin önünde böyle yıkılmak mı? Hadi ama. Ne amcık ama.

"Bir bakmamın sakıncası var mı?" Doktor Jane kalabalığa yaklaşırken şöyle dedi.

Evet, iyi fikir. Bunun tüm amacı Z'nin maddesel hale gelemeyecek kadar ağır yaralanmış olmasıydı.

"Qhuinn?" dedi dişi.

"Pardon?" Oh, yolumun üstündeydi. "İşte, çıkmama izin ver-"

"Hayır, Zsadist değil.

Sen." "Ha?"

"Kanaman var."

"Kanıyor
muyum?"

Doktor ellerini ters çevirdi. "Gördünüz mü?" Avuç içleri kıpkırmızı olmuştu. "Az önce yüzünüzü sildiniz. Başınızda derin bir kesik var."

"Oh. Tamam." Belki de bu yüzden bu kadar dalgın hissediyordu? "Peki ya Z-"

"Manny zaten içeride."

Hah. Sanırım o kısmı kaçırmıştı. "Bana burada mı bakmak istiyorsun?"

Biraz güldü. "Seni eve geri götürmeye ne dersin - eğer yürüyebilirsen."

"Onunla ben ilgilenirim-"

"Bırakın ben getireyim-"

"Onu alacağım-"

"Onu aldım-"

Gönüllüler korusu bir sürprizdi ve birdenbire ortaya çıkan yardım kolları da öyle: Kelimenin tam anlamıyla kalın savaş kolları tarafından sarıldı ve bir konserde kalabalıkta sörf yapan biri gibi alandan uzaklaştırıldı.

Blay'i görmeyi umarak arkasına baktı, adamın gözleriyle karşılaşmak için dua etti, sadece bağlantı kurmak için, bu çılgınca olsa da-

Ama Blay oradaydı.

O güzel mavi bakış tam oradaydı, kendisinininkiyle buluştuğunda öylesine sabit ve gerçektir ki, yeniden yıkılacak gibi hissetti. Ve o gözlerden güç aldı, tıpkı birlikte o kadar çok zaman geçirdikleri zaman yaptığı gibi. Gerçek şu ki, onu malikâneye geri götürenin Blay olmasını dilemişti ama böyle topluca içeri daldıklarında kimse Kardeşlik'e bir şey demiyordu. Ayrıca, adamın bunun çok yakın olduğunu düşüneneğine de şüphe yoktu.

Qhuinn önündeki yola yeniden odaklandı. Lanet olsun.

Bahçe tamamen tahrip edilmiş, evin yanındaki on ayak yüksekliğindeki çitin yarısı kesilmiş, her türlü ağaç devrilmiş, çalılar biçilmiş, çarpışmanın kalıntıları bomba şarapneli gibi etrafa saçılmıştı.

Adamım, uçak parçalarına benzeyen bir sürü enkaz vardı.

Şuna bak, çelik bir panel.

"Dayan," diyerek kendini kurtardı. Eğilerek keskin kenarlı parçayı karın içinde eridiği yerden aldı. O şeyin hâlâ sıcak olduğuna yemin edebilirdi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Kral'ın sesi önünden gürledi. "Kardeşimi hayatta tuttuğun için mi?"

Qhuinn başını kaldırdı. Wrath, bir yanında George, diğer yanında kraliçesiyle birlikte kütüphaneden çıkmıştı. Erkek, arkasındaki malikâne kadar büyük ve bir o kadar da güçlü görünüyordu: Kör olsa bile, o sarmalayan gözlüklerin içinde bir süper kahraman gibi görünüyordu.

Qhuinn kraliyet erkeğinin yanına giderken, "Bahçeni mahvettim," diye mırıldandı. "Yani... kötü bir şekilde düzenledim."

"Fritz'e baharda yapacak bir şey verir. Yabani otları yolmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

"Bu sorunlarınızın en küçüğü. Beko bölgesinde olduğunuza eminim."

Wrath öne çıktı ve onu terasın yarısında karşıladı. "Bu ikinci kez oluyor evlat."

"Son yirmi dört saat içinde mekanik bir şeyi mahvettiğimi mi? Biliyorum, doğru-bir sonraki bildiğiniz şey, bir savaş gemisini havaya uçurmak olacak."

Simsiyah kaşları aşağıya indi. "Bahsettiğim şey bu değil."

Tamam, bu hemen şimdi bitmeliydi. Dikkatlerin üzerinde olmasından gerçekten nefret ediyordu.

Kralın sözlerini kasıtlı olarak duymazdan gelerek, "İyi haber şu ki, lordum, üç kez tekrarlama peşinde değilim. Sanırım şu andan itibaren güvendedeyiz."

Bir sürü homurdanma oldu.

"Onu şimdi kliniğe götürebilir miyim?" Doktor Jane araya girdi.

Wrath gülümsedi, dişleri ay ışığında parlıyordu. "Bunu sen yap."

Tanrıya şükür... Bu geceyle işi bitmişti.

"Layla nerede?" diye sordu doktor, kütüphanenin sıcaklığına adım attıklarında. "Sanırım beslenmeniz gerekiyor."

Sikeyim.

Arkasındaki siyah derili anne tavuklar bu fikri desteklemek için gıdıklamaya başlayınca Qhuinn'in gözleri yuvalarından fırladı. Bu gece bir kriz yeter de artardı bile. İlgileneceği son şey, Seçilmişlerin neden kan kaynağı olarak kullanılamayacağını tam olarak açıklamaktı.

"Sersemlemiş görünüyorsun,"

dedi biri. "Sanırım o-"

Ve bu bir süre için duyduğu son şey oldu.

YİRMİ İKİ

ANehri geçip Havers'ın kliniğine vardığında, Layla sonunda muayene masasından kalkıp küçük odada dolaşmak zorunda kaldı. Bu noktada zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Gerçekten de, sanki sonsuza dek dört duvara bakmış gibi hissediyordu - ve dünyadaki doğal yaşamının geri kalanında da öyle olacaktı.

Taptaze ve meşgul kalan tek yanı zihniydi. Talihsiz olan şey, hemşirenin söyledikleri üzerinde durmaksızın çalkalanmasıydı... bunun bir düşük olduğuydu. Büyük olasılıkla gebe kalmıştı-

Beklediği kapı nihayet çaldığında, beklenmedik bir şeydi ve onu yerinden sıçrattı.

"İçeri gelir misin?" dedi.

O kadar nazik olan hemşire içeri girdi... ama değişmiş görünüyordu. Layla'nın gözleriyle karşılaşmayı reddetti ve yüzü bir maske içinde donup kalmıştı. Kolunda beyaz bir kumaş parçası vardı ve gözlerini kaçırırken kumaşı öne doğru itti. Sonra da reverans yaptı.

"Ekselansları," dedi titrek bir sesle. "Ben... biz... Havers... hiçbir fikrimiz yoktu."

Layla kaşlarını çattı. "Sen ne-"

Hemşire sanki Layla'ya kabul ettirmeye çalışıyormuş gibi cüppeyi salladı. "Lütfen. Giyin şunu."

"Bu neyle ilgili?"

"Sende Seçilmiş kanı var." Hemşirenin sesi titriyordu.
"Havers... perişan halde."

Layla kelimeleri anlamakta zorlandı. Yani bu hamileliğiyle ilgili değil miydi? "Ne- Anlamıyorum. Neden o... ben bir Seçilmiş olduğum için üzgün?"

Diğer kadın bembeyaz kesildi. "Sizin... düşmüş olduğunuzu sanıyorduk?"

Layla ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Yakında olabilirim - ne olacağına bağlı olarak." Bunun için enerjisi yoktu. "Biri bana test sonuçlarının ne olduğunu ve kendime dikkat etmek için ne yapmam gerektiğini söyleyebilir mi?"

Hemşire örtüyü karıştırdı, hâlâ uzatmaya çalışıyordu.
"Buraya geri gelemez-"

"Ne?"

"Eğer sen... o burada seninle birlikte olamaz. Ve o asla-"

Layla kendini öne attı, öfkesi alevlenmişti. "Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin, doktorla konuşmak istiyorum." Bu talep üzerine hemşire başını kaldırıp Layla'nın yüzüne baktı. "Vücudum hakkında ne bulduğunu bilmeye hakkım var; söyle ona hemen buraya gelsin."

Sesinde tiz bir şey yoktu. Tiz bir histeri yoktu; sadece daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığı düz, güçlü bir ton vardı.

"Git ve onu getir," diye emretti.

Hemşire perdeyi yukarı kaldırdı. "Lütfen. Giyin şunu.
O..."

Layla bağırmamak için kendini zor tuttu. "Ben sadece başka bir hastayım
_"

Hemşire kaşlarını çattı ve omuzlarını dikleştirdi.
"Affedersiniz ama bu doğru değil. Ona kalırsa, muayene sırasında size şiddet uygulamış."

"Ne?"

Hemşire sadece ona baktı. "O iyi bir erkek.
Geleneklerine bağlı iyi bir erkek-"

"Bakire Kâtip adına bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Primale sana yaptıkları için onu öldürebilir." "Muayene sırasında mı? Rızam vardı, tıbbi bir muayeneydi. İhtiyacım olan prosedür!"

"Bunun bir önemi yok. Yasalara aykırı bir şey yaptı."

Layla gözlerini kapattı. O sadece Kardeşliğin kliniği.

"Onun nereden geldiğini anlamalısınız," dedi hemşire.

"Bizim temas etmediğimiz ve dahası etmememiz gereken bir hiyerarşiden geliyorsunuz."

"Atan bir kalbim ve yardıma ihtiyacı olan bir bedenim var. Onun ve diğer herkesin bilmesi gereken tek şey bu. Beden aynıdır."

"Kan değil."

"Beni görmeye gelmeli-"

"Gelmeyecek."

Layla dişiye yeniden odaklandı. Sonra elini karnının alt kısmına koydu. Tüm hayatı boyunca, şimdiye kadar, doğruların tarafında yaşamış, sadakatle hizmet etmiş, görevlerini yerine getirmiş, başkaları tarafından dikte edilen öngörülen parametreler içinde var olmuştu.

Artık yok.

Gözlerini kısmıştı. "O doktora söyle, ya gelip bana neler olduğunu bizzat anlatır ya da Primale'ye gidip burada olanları kelimesi kelimesine anlatırım."

Bakışlarını kasıtlı olarak iç muayenesi sırasında kullanılan makineye kaydırды.

Hemşirenin yüzü kızarıırken, Layla kullandığı kozdan hiç keyif almadı. Ama pişmanlık da duymuyordu.

Hemşire derin bir selam vererek odadan çıktı ve o saçma kumaşı lavabonun yanındaki sığ tezgâhın üzerine bıraktı.

Layla Seçilmiş statüsünü hiçbir zaman bir yük ya da fayda olarak görmemişti. Bildiği tek şey buydu: onun kaderi

Ona verilen kader, nefes ve bilinç yoluyla kendini gösteriyordu. Ancak diğerlerinin bu kadar soğukkanlı olmadığı açıktı, özellikle de burada.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Sonra tekrar, hamileliği kaybediyordu, değil mi? Yani bu sondu.

Uzanıp beyaz kumaşı aldı ve kendi etrafına sardı. Doktorun hassas duyarlılığı umurunda değildi ama istedikleri gibi örtünürse belki doktor ne olduğuna değil de kendisine odaklanabilirdi.

Hemen ardından kapı çalındı ve Layla kapıyı açtığında Havers kafasına silah dayanmış gibi bakarak içeri girdi. Gözlerini yerden ayırmadan, kollarını stetoskopunun üzerinde kavuşturmadan önce gözlerini kısmen kapattı. "Durumunuzu bilseydim sizi asla tedavi etmezdim."

"İhtiyacı olan bir hasta olarak size kendi isteğimle geldim."

Başını iki yana salladı. "Sen yeryüzünde bir kutsalsın. Ben kim oluyorum da böyle kutsal bir konuya müdahale ediyorum?" "Lütfen. Acıma bir son verin ve bana durduğum yerde."

Gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Bu bilgiyi size açıklayamam."

Layla ağzını açtı. Kapattı. "Affedersiniz?"

"Sen benim hastam değilsin. Senin gençliğin ve Primale -"Hayır! Onu aramamalıydın."

Adamın ona bakışı, genellikle fahişeler için ayırdığını düşündüğü bir küçümsemeye işaret ediyordu. Ve sonra alçak, belli belirsiz tehditkâr bir sesle konuştu. "Bir şey talep edecek durumda değilsin."

Layla geri çekildi. "Buraya kendi irademle, bağımsız bir kadın olarak geldim-"

"Sen bir Seçilmişsin. Sadece seni barındırmam yasadışı değil, aynı zamanda sana yaptıklarımın dolaylı yargılanabilirim."

Daha önce. Bir Seçilmiş'in
bedeni-" "Kendi bedeni!"

"- olması gerektiği gibi, kanunen Primale'in. Sen önemsizsin, sana verilenler için bir kaptan başka bir şey değilsin. Basit bir kadın gibi davranarak buraya gelmeye nasıl cüret edersin; böyle bir ikiyüzlülükle muayenehanemi ve hayatımı tehlikeye atıyorsun."

Layla vücudundaki tüm sinir uçlarının vahşi bir öfkeyle titrediğini hissetti. "Bu göğsün içinde kimin kalbi atıyor?" Kendini yumrukluyordu. "Kimin nefesi burada çekiliyor!"

Havers başını salladı. "Primale ile konuşacağım, sadece onunla-"

"Ciddi olamazsın! Bu bedenin içinde sadece ben yaşıyorum. Başka kimse yaşamıyor-"

Hekimin yüzü hoşnutsuzlukla gerildi. "Dediğim gibi, sen rahmindeki ilahi gizem için bir araçtan başka bir şey değilsin - Primale'in ta kendisi etinin içinde. Bu daha önemli- ve buna göre, seni burada tutacağım-"

"Benim isteğim dışında mı? Hiç sanmıyorum."

"Primale seni almaya gelene kadar burada kalacaksın. Seni dünyaya salmaktan ben sorumlu olmayacağım."

İkisi de birbirlerine ters ters baktı.

Layla bir küfür savurarak örtüyü üzerinden attı. "Bu senin için harika bir plan. Ama şu anda soyunuyorum ve gerekirse bu şekilde dışarı çıkacağım. İstersen kal ve izle - ya da bana dokunmaya çalışabilirsin, ama sanırım bu senin için bir tür başka bir ihlal olarak kabul edilir, değil mi?"

Doktor o kadar hızlı çıktı ki tökezleyerek koridora çıktı.

Layla bir saniye bile kaybetmeden kıyafetlerini giydi ve koridora doğru koşmaya başladı. Resepsiyon bölümüne giriş ve çıkış için tek bir yol olması pek olası olmasa da -Bir saldırı durumunda kaçış yolları olmalıydı.

Ne yazık ki tesisin düzeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu yüzden tek seçeneği ön tarafa gitmekti. Ve bunu yürüyerek yapmak zorundaydı; cismanileşemeyecek kadar kızgındı.

Koşmaya başlayan Layla geldiği yöne doğru ilerledi ve hemen ardından, sanki böyle yapmaları emredilmiş gibi, kadın bakım personeli yoluna atlayarak koridoru tıkadı ve geçmesini imkânsız hale getirdi.

"Eğer biri bana dokunacak olursa," diye bağırdı Eski Dilde, "bunu kutsallığımın ihlali olarak kabul edeceğim."

Hepsi dondu kaldı.

Her biriyle göz göze gelerek öne çıktı ve onları ayrılmaya zorladı, hareketsiz figürler arasında bir yol oluştu ve ardından arkasından kapandı. Dışarıdaki bekleme alanında, resepsiyon masasının önünde durdu ve telaşla oturan kadına sertçe baktı.

"İki seçeneğiniz var." Layla başıyla güçlendirilmiş çıkış kapısını işaret etti. "Ya bunu benim için gönüllü olarak açarsınız ya da irademle parçalara ayırırım - kendinizi ve hastalarınızı içeri girmekte olan güneş ışığına maruz bırakırım" - duvardaki büyük yüzlü saate baktı - "yedi saatten az bir süre. Bu tür bir hasarı zamanında düzeltebileceğinizden emin değilim, değil mi?"

Kilidin açılma sesi yankılanan sessizlikte yüksek sesle duyuldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kibarca dışarı çıkarken. "Kabulünüz çok makbule geçti."

Ne de olsa, görgü kurallarını unutmak ona göre değil.

* * *

Wrath'ın oğlu Wrath, masasının arkasında oturmuş, deri kaplı kışını babasının yüzyıllar ve yüzyıllar önce yaptığı tahtın üzerine koymuş, işaret parmağını hançer şeklindeki zarfın pürüzsüz gümüş bıçağında aşağı yukarı gezdiriyordu

Açııcı. Yanında, yerde yatan George'un ağzından hafif bir horlama sesi yükseldi.

Köpek sadece nadiren boş kaldığı anlarda uyuyordu.

Biri kapıyı çaldığında ya da içeri girdiğinde ya da Wrath'ın kendisi herhangi bir şekilde hareket ettiğinde, o büyük kafa yükseliyor ve o ağır yaka şingirdiyordu. Biri koridorda yürüdüğünde, herhangi bir yerde elektrik süpürgesi çalıştırdığında ya da fuayedeki giriş kapısını açtığında da anında uyarı gelirdi. Ya da dışarıya yemek koyduğunda. Ya da kütüphanede hapşırıldığında.

Başını kaldırdıktan sonra, hiçbir şeyden (yemek odası aktivitesi, süpürge, hapşırık) bir chuff'a (alt kat kapısının açılması, geçip gitme) ve dikkatle oturmaya (kapı çalınması, giriş) kadar değişen bir tepki ölçeği vardı. Köpek hiçbir zaman saldırgan olmadı, daha ziyade bir hareket dedektörü görevi gördü ve ne yapacağına dair kararı sahibine bıraktı.

Rehber köpek tam bir beyefendi idi.

Yine de, yumuşak, uzun kürkü ve iri, engebeli vücudu kadar uysal doğası da hayvanın bir parçası olsa da, Wrath zaman zaman bu sevimli mizacın içindeki canavarın pırıltılarını görmüştü: Kardeşlik gibi son derece agresif, ağır başlı bir grup savaşçının etrafında olduğunuzda, kafalar zaman zaman ısınırdı - krala karşı bile. Ve bu durum Wrath'ı rahatsız etmiyordu; küçük bir göğüs pompalamaya ya da kese kapmaya sinirlenmeyecek kadar uzun süredir bu orospu çocuklarıyla birlikteydi.

Ancak George bundan hoşlanmıyordu. İçlerinden biri krallarına karşı et kafalı bir tavır takınırsa, o nazik köpeğin tüyleri diken diken olur ve vücudunu Wrath'ın bacağına yaklaştırarak, sanki işler fiziksel bir hal alırsa Kardeşler'e gerçek dişlerinin ne kadar uzun olduğunu göstermeye hazırmış gibi hırlayarak uyarıda bulunurdu.

Wrath'ın hayatında daha çok sevdiği tek şey kraliçesiydi.

Aşağı uzanarak köpeğin böğrünü okşadı; sonra parmağının mektup açacağına üzerindeki hissine yeniden odaklandı.

Yüce Tanrım. Gökten düşen uçaklar... Yaralanan kardeşler... Qhuinn yine günü kurtarıyor...

En azından gece kalp krizi türünden bir dramla geçmemişti. Aslında, Piçler Çetesi'ne karşı harekete geçmek için ihtiyaç duydukları kanıtı elde ederek iyi bir başlangıç yapmışlardı: V balistik testini yapmıştı ve vay anasını, Wrath'ın boynundan çıkan mermi yolculuğuna Xcor'un ininde bulunan bir tüfekte başlamıştı.

Wrath kendi kendine gülümsedi, dişlerinin uçları karıncalanıyordu.

Bu hainler artık resmen ölüm listesindeydi ve yasaların tam desteğini almışlardı ve biraz temizlik yapmanın zamanı gelmişti.

O anda George bir ses çıkardı ve ardından gelen ısrarlı vuruş, Wrath'ın kapısına ilk vuruşu kaçırmış olabileceğini düşündürdü. "Evet."

Kardeşlik daha içeri girmeden kim olduğunu biliyordu: V ve polis. Rhage. Tohr. Phury. Ve nihayet Z. Gümbürtüye bakılırsa baston kullanıyor gibiydi.

Kapıyı kapattılar.

Kimse oturmadiğında ya da sohbet etmediğinde, kendisine neden geldiklerini çok iyi biliyordu. Tahtında arkasına yaslanırken "Karar nedir hanımlar?" diye sordu.

Tohr'un sesi ona cevap verdi. "Qhuinn hakkında düşünüyorduk."

Eminim öyledir. Bu akşamki toplantıda bu fikri ortaya attıktan sonra, evet ya da hayır demeleri için onlara baskı yapmamıştı. Kral olarak insanların boğazına tıkmak istediği pek çok şey vardı. Kardeşlerin kulübe kimi kabul edecekleri bunlardan biri değildi. "Ve?"

Zsadist Eski Dilde konuştu. "Ben, Ahgony oğlu Zsadist, Gazap oğlu Gazap'ın hükümdarlığının iki yüz kırk ikinci yılında göreve getirildim, bu vesileyle dünyada bir yetim olan Qhuinn'i Kara Hançer Kardeşliği'ne üye olmaya aday gösteriyorum."

Kardeş'in ağzından resmi kelimeler duymak şok ediciydi. Z, hepsinin ötesinde, geçmişin bir avuç olduğunu düşünüyordu.

saçmalık. Görünüşe göre iş bu noktaya geldiğinde değil.

Tanrım, diye düşündü Wrath. Onunla kaçacaklardı. Hem de hızlıca. Bundan daha uzun süreceğini düşünmüştü. Günlerce düşünmüştü. Haftalar. Belki bir ay -ve sonra, belki de, çeşitli nedenlerden dolayı bir hayır.

Ama top oynuyorlardı ve buna bağlı olarak Gazap da oynuyordu.

"Kendinizin ve soyunuzun adına dair bu sözü neye dayanarak veriyorsunuz?" Gazap sordu.

Şimdi Z resmi olanı bırakıp gerçek olana yöneldi. "Bu gece beni sağ salim evime, Shellan'ıma ve küçük dişime getirdi. Kendi hayatını riske atarak."

"Yeterince adil."

Wrath, gözleriyle göremese de masasının etrafında duran erkekleri taradı. Yine de görmenin bir önemi yoktu. Hepsinin nerede olduğunu ya da nasıl hissettiklerini anlamak için operasyonel retinalara ihtiyacı yoktu; duygularının kokuları çok netti.

Bir grup olarak kararlı, azimli ve gururluydular. Ama formalitelerin yerine getirilmesi gerekir.

Gazap en sondaki ile başladı. "V?" "Gemiye binmeye hazırdım ki o her tarafa sürünerek

Xcor."

Bir anlaşma homurtusu duyuldu. "Butch?"

Boston aksanı yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Bence çok güçlü bir dövüşçü. Ve bu adamı seviyorum. İyi yaşıyor, tüm o tavırlarını bırakıyor, ciddileşiyor."

"Rhage?"

"Onu bu gece görmeliydin. O uçağa binmeme izin vermedi - iki Kardeş'i kaybetmenin çok fazla olduğunu söyledi."

Yine homurdanarak onayladı. "Tohr?"

"Vurulduğun gece mi? Onun sayesinde seni oradan çıkardım. O doğru kişi."

"Phury?"

"Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten severim. Her durumda ilk koşan o olur. Herhangi birimiz için her şeyi yapar - ne kadar tehlikeli olduğu önemli değil."

Wrath parmak eklemleriyle masasına vurdu. "Anlaştık o zaman. Saxton'a değişiklikleri yapmasını söyleyeceğim ve bunu yapacağız."

Tohr araya girdi. "Kusura bakmayın ama lordum, ahstrux nohtrum tanımlamasını çözmemiz gerekiyor. Artık birincil direktif olarak John'un kışını izleyemez."

"Anlaştık. John'a onu serbest bırakmasını söyleyeceğiz ve cevabın hayır olacağına inanmıyorum. Ondan sonra Saxton'a belgeleri hazırlatacağım ve Qhuinn'in göreve başlamasını takiben V, yüzündeki mürekkeple sen ilgileneceksin. John'un doğal sebeplerden ölmesi gibi mi?"

Sanki bazı Kardeşler göğüslerinin üzerinde "Sevgili Bakire Kâtip yasak" sembolü yapıyormuş gibi kıyafetler hışırıyordu.

"Anlaşıldı," dedi V.

Wrath kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu tarihi bir andı ve o da bunu çok iyi biliyordu. Butch'un göreve başlaması, erkeğin kraliyetle olan kan bağı nedeniyle yasaldı. Qhuinn farklı bir hikayeydi. Kraliyet kanı yok. Teknik olarak bir aristokrat olmasına rağmen Seçilmiş ya da Kardeşlik kanı yoktu.

Ailem yok.

Öte yandan, bu çocuk sahada kendini defalarca kanıtlamış, Eski Yasalar'a göre sadece belirli soylardan gelenlere mahsus olan bir standardı yakalamıştı ve bu saçmalıktı. Wrath, Kâtip Bakire'nin üreme planını takdir etmiyor değildi. En güçlü erkeklerle en zeki dişiler arasında öngörülen çiftleşmeler, söz konusu savaşçılar olduğunda gerçekten de olağanüstü sonuçlar doğurmuştu.

Ama aynı zamanda körlüğü gibi kusurlara da yol açmıştı. Ve liyakate dayalı terfileri kısıtladı.

Sonuç olarak, kimin Cemaat'te yer alıp alamayacağına ilişkin yasaların bu şekilde yeniden düzenlenmesi sadece

Yaratmak istediği toplum türüne uygun olarak - bu bir hayatta kalma meselesiydi. Ne kadar çok savaşçı o kadar iyi.

Ayrıca, Qhuinn bu onuru gerçekten hak etmişti.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Wrath. "Sekiz iyi bir sayı. Şanslı bir sayı."

O alçak anlaşma hırıltısı bir kez daha havada dalgalandı, ses tam ve mutlak bir dayanışmanın sesiydi.

Gelecek buydu, diye düşündü Wrath gülümseyip dişlerini gösterirken. Ve bu doğruydı.

YİRMİ ÜÇ

ASola Morte "patronunun" ofisinde durduğunda, vücudu kavga etmeye hazırды. Yine de, bu onun olağan davranışыydı ve ortama ya da konuşmanın gidişatına özgü bir şey değildi.

Ancak ikincisi kesinlikle ruh halini iyileştirmedі. "Özür dilerim, ne?" diye sordu.

Ricardo Benloise her zamanki soğukkanlı ve sakin tavrıyla gülümsedi. "Göreviniz tamamlandı. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Orada ne bulduğumu sana söylemedim bile."

Adam sandalyesinde geriye yaslandı. "Ücretini kardeşimden alabilirsin."

"Bunu anlamıyorum." En fazla kırk sekiz saat önce onu aradığında, bu bir öncelikti. "Dedin ki-"

"Bu özel amaç için hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmamaktadır. Teşekkür ederim."

Başka biriyle mi çalışıyordu? Ama Caldwell'de kim onun yaptığı türden şeyler yaptı?

"Ne öğrendiğimi bilmek bile istemezsin."

"Göreviniz sona ermiştir." Adam yine o kadar profesyonel bir tavırla gülümsedi ki, bir avukat ya da yargıç olduğuna yemin edebilirdiniz. Küresel ölçekte bir kanun kaçağı değil. "Gelecekte sizinle tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Arkadaki korumalardan biri, sanki çöpü dışarı çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi birkaç adım öne çıktı.

"O evde bir şeyler oluyor," dedi arkasını dönerken. "Her kimse, saklanıyor-"

"Oraya geri dönmeni istemiyorum."

Sola durdu ve omzunun üzerinden baktı. Benloise'in sesi her zamanki gibi yumuşaktı ama gözleri tam karşısındaydı.

Bu ilginçti.

Ve mantıklı olan tek açıklama, o büyük cam evdeki Bay Gizemli'nin Benloise'ı uyarmış olmasıydı. Küçük ziyareti fark edilmiş miydi? Yoksa bu, uyuşturucu ticaretinde rutin olarak yaşanan türden bir sert oyunun sonucu muydu?

"Duygusallaşmaya mı başladın?" dedi usulca. Ne de olsa Benloise ile geçmişleri epey eskiye dayanıyordu.

"Sen çok faydalı bir malsın." Yavaş gülümsemesi kelimelerin acısını aldı. "Şimdi git ve güvende ol, niña."

Tanrı aşkına... Adamla tartışmak için hiçbir neden yoktu. Parasını alacaktı, o yüzden neden umursasın ki?

Ona el salladı, kapıya doğru yürüdü ve merdiven boşluğundan aşağı indi. Galeri alanının dışında, yasal iş saatlerinde yasal çalışanların çalıştığı evin arka tarafına yöneldi. Elli metre yüksekliğindeki endüstriyel tavan sayesinde Barbie boyutlarında görünen dosya dolaplarını ve masaları atlayarak, sadece güvenlik kameralarıyla işaretlenmiş dar bir koridora girdi.

Kapıyı çalmak anlamsızdı ama yine de çaldı, sağlam yanmaz paneller açmış gibi parmaklarının sesini emiyordu. Benloise'in kardeşine yardım etmek için -Eduardo'nun buna ihtiyacı olduğundan değil- yüzünün tamamı görünecek şekilde en yakın merceğe döndü.

Kilitler bir an sonra açıldı. Ve ne kadar güçlü olursa olsun, o bile yolu açmak için omzunu koymak zorunda kaldı.

Başka bir dünyadan bahsediyoruz. Ricardo'nun ofisi son derece minimalistti; Eduardo'nunki ise altın fetişi olan Donald Trump'ın bile boğulacağı türdendi.

Burada biraz daha mermer ve lame olsaydı genelevde olurdun.

Eduardo gülümsediğinde, takma dişleri piyano tuşlarının şekli ve rengindeydi ve bronzluğu o kadar derin ve düzgündü ki, sanki üzerine Magic Marker ile renklendirilmiş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi üç parçalı bir takım elbise giymişti; tıpkı Fantezi Adası'ndaki Bay Roarke'inki gibi bir üniforma ama beyaz yerine siyah.

"Peki sen bu gece nasılsın?" Gözleri kızın vücudunda bir gezintiye çıktı. "Çok iyi görünüyorsun."

"Ricardo param için seni görmeye gelmemi söyledi."

Eduardo anında ciddileşti ve Ricardo'nun onu neden yanında tuttuğunu hatırladı: Kan bağı ve yetkinlik birlikte güçlü bir kombinasyondur.

"Evet, seni beklememi söyledi." Eduardo masanın çekmecesini açtı ve bir zarf çıkardı. "İşte burada."

Adam kolunu masasına doğru uzattı ve kadın adamın uzattığı şeyi alıp hemen açtı.

"Bu yarısı." Yukarı baktı. "Bu yirmi beş yüz."

Eduardo da tıpkı kardeşi gibi gülümsedi: yüzüyle ama gözleriyle değil. "Görev tamamlanmadı."

"Kardeşin iptal etti. Ben değil."

Eduardo avuçlarını yukarı kaldırdı. "Size ödenecek para bu. Ya da parayı burada bırakabilirsin."

Sola bakışlarını kısmıştı.

Zarfin kapağını yavaşça kapattı, zarfın içindekini elinde çevirdi, öne doğru uzandı ve yüzü masanın üzerine gelecek şekilde koydu. İşaret parmağını üzerinde tutarak bir kez başını salladı. "Nasıl isterseniz."

Arkasını dönerek kapıya gitti ve kilidin açılmasını bekledi.

"Niña, böyle yapma," dedi Eduardo. Kız cevap vermeyince, sandalyesinin gıcırtısından kalkıp yanına geldiği anlaşılıyordu.

Adamın kolonyası burnuna doğru yayıldı ve elleri kızın omuzlarına indi.

"Beni dinle," dedi. "Ricardo ve benim için çok önemlisiniz. Seni hafife almıyoruz - çok saygı duyuyoruz, değil mi?"

Sola omzunun üzerinden baktı. "Çıkarın beni." "Niña."

"Hemen şimdi."

"Parayı al."

"Hayır."

Eduardo içini çekti. "Bu şekilde davranmana gerek yok."

Sola adamın sesinden yayılan suçluluk duygusundan hoşlanmıştı; aslında bu tepki tam da onun peşinde olduğu şeydi. Kùltürlerindeki pek çok erkek gibi Eduardo ve Ricardo Benloise de geleneksel bir anne tarafından yetiştirilmişlerdi ve bu da suçluluk duygusunun bir refleks olduğu anlamına geliyordu.

Onlara bağırarak ya da taşaklarına vurmaktan daha etkilidir.

"Dışarı," dedi. "Şimdi."

Eduardo tekrar iç çekti, bu sefer daha derin ve daha uzun, bu ses manipölasyonunun bir kez daha gerçekten yuvasını bulduğunun bir teyidiydi.

Ancak ona borçlu olduğu parayı vermedi.

Üst düzey ofis dekoru ve çocukluk dinamiklerine geri dönüş bir yana, bir banka kasasından daha sıkıydı. Bununla birlikte, akşamını etkili bir şekilde mahvettiğinden emindi, bu yüzden bundan tatmin oldu ... ve Ricardo'nun ona olan borcunu halledecekti.

Bunu dürüstçe yapabilirdi. Ya da, seçtiği gibi, onu zorlayabilirdi.

Tabii ki bu ek bir ücretle geldi.

Evet, ona sadece sözleşme fiyatını vermek onun için çok daha ucuz olurdu ama başkalarının kararlarından o sorumlu değildi.

"Ricardo üzülecek," dedi Eduardo. "Üzölmekten nefret eder. Lütfen sadece parayı kabul et - bu doğru değil."

Beyninin mantıklı kısmı, kendisine borçlu olunan şeyden mahrum bırakılmanın adaletsizliğine işaret etme fırsatını değerlendirmesini önerdi. Ama eğer bu kardeşleri tanıyorsa, sessizlik... ah, sessizlik...

Doğa boşluktan nasıl nefret ederse, iyi yetiştirilmiş, iyi yetiştirilmiş bir Güney Amerikalı'nın vicdanı da öyle nefret ederdi.

"Sola..."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dümdüz önüne baktı. İspanyolca'yı başlat: Eduardo, sanki kızgınlığı İngilizce becerilerini elinden almış gibi ana diline döndü.

Sonunda pes etti ve yaklaşık on dakika sonra onu dışarı çıkardı.

Sabah dokuzda kapısının önünde güller olacaktı ama o evde olmayacaktı.

Yapacak işleri vardı.

* * *

"Ne demek gelmediler?" Assail Eski Dilde talep etti.

Range Rover'ının koltuğunda arkasına yaslanırken cep telefonunu kulağına dayamıştı. İlerideki kırmızı trafik ışığı ilerlemesini engelliyordu ve bunu kozmik bir paralellik olarak görmemek zordu.

Kuzeni her zamanki gibi gerçekçiydi. "Pikaplar öngörülen saatte gelmedi."

"Kaç kişiler?" "Dört."

"Ne?" Ancak erkeğin bunu tekrarlamasına gerek yoktu.

"Ve açıklama yok mu?"

"Diğer yedi kişiden sokakta hiçbir şey yok, eğer kastettiğiniz buysa."

"Fazladan ürünü ne yaptın?" "Az önce yanımda eve getirdim."

Tepesinde yeşil ışık yanıp sönerken Assail gaza bastı. "Benloise'a ara ödemeyi yapacağım, sonra da seninle buluşacağım."

"Nasıl istersiniz."

Assail sağa döndü ve nehirden uzaklaştı. İki blok ötede, sola döndüğünde tekrar galeriye yaklaştı; bir sol daha ve galerinin arkasına geçti.

Arkada zaten park etmiş bir araba vardı, siyah bir Audi ve sedanın arkasına doğru ilerledi. Yolcu koltuğunun ayağına uzanarak gümüş rengi metal evrak çantasını siyah sapından tuttu ve SUV'den indi.

O anda galerinin arka kapısı açıldı ve içeriden biri çıktı.

Kokuya bakılırsa dişi bir insan.

Uzun boylu ve uzun bacaklıydı. Koyu renk, ağır saçları geriye toplanmıştı. Çenesi yukarı kalkıktı, sanki dövüşmeye hazırdı ya da daha yeni dövüşmüştü.

Ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Bu onun parkasıydı, beyaz üzerine krem rengi kamuflaj parkası.

"İyi akşamlar," dedi alçak sesle, sokağın ortasında karşılaştıklarında, adam içeri girerken, kadın da dışarı çıkarken.

Durdu ve kaşlarını çatı, eli paltosunun iç kısmına gizlice girdi. Bir anda göğüslerinin neye benzediğini merak etti.

"Tanışıyor muyuz?" dedi.

"Şu anda öyleyiz." Elini uzattı ve sözcükleri özenle telaffuz etti. "Nasılsınız?"

Avucuna baktı ve sonra yeniden yüzüne odaklandı. "Bu aksanla Drakula gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu?"

Dişleri görünmesin diye sıkıca gülümsedi. "Zaman zaman yapılan bazı karşılaştırmalar olmuştur. Elimi sıkmayacak mısın?"

"Hayır." Başıyla galerinin arka kapısını işaret etti.

"Benloise'lerin arkadaşı mısınız?"

"Aynen öyle. Ya sen?"

"Onları hiç tanımıyorum. Güzel çanta bu arada." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve Audi. Sinyal lambaları yanıp söndükten sonra arabaya bindi, direksiyonun arkasında kaybolurken rüzgâr saçlarını yakalayıp omzunun üzerinden uçurdu.

Kadın öne doğru çekilip hızla uzaklaşırken adam onun yolundan çekildi.

Assail onun gidişini izledi ve iş ortağı Benloise hakkında küçümseyerek düşünmeye başladı.

Ne tür bir adam böyle bir iş için bir kadın gönderir?

Fren lambaları kısa bir süre yanıp söndükten sonra köşeyi dönerken, Assail içtenlikle gecenin erken saatlerinde çizilen çizgiye saygı gösterilmesini umdu. Onu öldürmek zorunda kalmak utanç verici olurdu.

İş o noktaya gelseydi bir an bile tereddüt etmezdi.

YİRMİ DÖRT

A Zypher sert betonun üzerinde uzanırken, Piçler Çetesi'nin bir üyesi olarak geçirdiği uzun yıllar, şu anda keyfini sürdüğü konfor eksikliğini iyi bildiği anlamına geliyordu: kıcı soğuktan uyuşmuştu

Ağır bedeninin altında bir şilte de yoktu. Aynı şekilde, kafası da sadece birkaç eşyasını bu depo bodrumundaki yeni karargâhlarına getirmek için kullandığı sırt çantasıyla yastıklanmıştı. Ayrıca, üzerini örten ince, kaba battaniye yeterince uzun değildi ve çoraplı ayaklarını soğuk ve nemli havaya maruz bırakıyordu.

Ama o cennetteydi. Mutlak cennette.

Damarlarında o dışının kanı dolaşıyordu ve ah, o besin. Neredeyse bir yıl boyunca doğru düzgün bir beslenme kaynağından yoksun kaldığı için yorgunluğa, huzursuz kaslara ve ağrılara alışmıştı. Ama bu artık sona ermişti.

Gerçekten de, sanki güçle şişiyor, cildi tekrar uygun boyutlarına doluyor, boyu bir kez daha ayaklarına ve inçlerine geri dönüyor, zihni hem sonrasında hem de an be an keskinleşiyordu.

Şimdi, eğer bir yatağı olsaydı, elbette bundan keyif alırdı. Yumuşak yastıklar, mis gibi kokan çarşaflar, temiz giysiler... kışın sıcak, yazın serin hava... boş mideye yemek, kuru boğaza su... insan bunları elde edebilseydi iyiydi.

Ancak bunlara gerek yoktu.

Temiz bir silah, keskin bir kılıç, sağında ve solunda eşit yetenekte bir savaşçı. İhtiyacı olan şey buydu.

Ve tabii ki, boş zamanlarında, istekli ve sırt üstü yatan bir kadın olması iyi bir şeydi. Ya da karnında. Ya da yan yatmış, bir dizini göğüslerine dayamış ve seksi açıkta ve onun için hazır.

O kadar titiz değildi.

Sevgili Bakire Kâtip, bu... mutluluktu.

Çok sık kullandığı bir kelime değildi ve bu uyanış boyunca uyumak istemiyordu. Diğerleri ölümlerin huzuruna gömülmüş, her biri kendisinin de tamponlandığı aynı boşlukta iyileşirken bile, o görkemli iç ısıltısının tamamen farkında kaldı.

Sinirlerini bozan tek bir şey vardı. Volta atmak.

Bir göz kapağını kırdı.

Mum ışığının hemen kenarında, Xcor ileri geri yürüyordu, yolu üstlerindeki zemini tutan devasa sütun desteklerinden ikisi tarafından kısıtlanmıştı.

Liderleri hiçbir zaman rahat değildi ama bu huzursuzluk farklıydı. Cep telefonunu tutuşuna bakılırsa bir telefon bekliyordu ve bu da neden orada olduğunu açıklıyordu. Aşağıda telefon sinyali alabileceğiniz tek yer iki kapaktan birinin altında durmaktı: Panelleri ahşaptan yapılmıştı ve altlarına tutturulmuş çelik hasır, serseri insanları kovalayıp dış katları kapattıktan sonra içeri girdiklerinde yapılan tek değişiklikti.

Bu şekilde, vampirler aşağıda cisimlenemezdi.

Ve lanet olsun ki insanların o altı inç kalınlığındaki tahtaları açacak kadar güçlü olmadığını biliyordu-

Liderlerinin telefonundan çıkan çınlama sesi çevre için fazlasıyla medeniydi, sahte zil bahar esintisiyle gıdıklanan bir rüzgâr çanı gibi neşeyle çalıyordu.

Xcor durdu ve bir kez daha çalmasına izin verdiği telefona baktı. İki kez daha.

Belli ki erkek, bekliyormuş gibi görünmek istemiyordu. Sonunda telefonu açıp kulağına götürdüğünde çenesi kalktı ve vücudu sakinleşti. Kontrol tekrar ondaydı.

"Elan," dedi yumuşak bir sesle. Bir duraklama oldu. Ve sonra o her zaman düşük olan kaşları tamamen aşağı indi. "Hangi tarih ve saatte?"

Zypher doğrulup oturdu.

"Kral mı çağırdı?" Sessizlik. "Hayır, hiç de değil. Her halükârda sadece Konsey'e izin verilecek. Biz çevrede kalacağız, isteğiniz üzerine."

Son kısım azımsanmayacak bir ironiyle söylenmişti, ancak konuşmanın diğer ucundaki aristokratın bunu anladığı şüpheliydi. Zypher, Larex'in oğlu Elan'dan gördüğü ve duyduğu kadarıyla pek etkilenmemişti. Yine de zayıflar kolayca manipüle edilebilirdi ve Xcor bunu çok iyi biliyordu.

"Bilmen gereken bir şey var, Elan. Sonbaharda Wrath'ın hayatına kastedildi - ve bu yaklaşan toplantıda bana ve askerlerime karşı bir imada bulunulursa şaşırma - ne? Assail'in evinde oldu aslında ama diğer ayrıntılar konuyla ilgili değil. Dolayısıyla, Gazap'ın beni ve askerlerimi ifşa etmek amacıyla bu toplantıyı düzenlediğini düşünebiliriz - sizi bu konuda uyardığımı hatırlıyor musunuz? Sadece tamamen korunduğunuzu hatırlayın. Kardeşler ve kral ilişkimizden haberdar değiller; tabii eğer beyefendilerinizden biri bunu bir şekilde onlara bildirmediyse. Ancak biz ağızımızı sıkı tutuyoruz. Ayrıca, bir hain olarak damgalanmaktan ya da Kardeşlik için bir hedef haline gelmekten korkmadığımı da bilin. Bununla birlikte, sizin çok daha kültürlü ve zarif bir duyarlılığa sahip olduğunuzun farkındayım ve buna saygı duymakla kalmayıp, sizi herhangi bir vahşetten korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hı-hı, doğru, diye düşündü Zypher gözlerini devirerek. "Unutmamalısın Elan, sen korunuyorsun."

Xcor daha geniş bir şekilde gülümsediğinde, sanki diğer erkeğin boğazına yapışıp nefes borusunu koparmak üzereymiş gibi dişlerini gösteriyordu.

Kısa bir süre sonra vedalaşıldı ve ardından Xcor görüşmeyi sonlandırdı.

Zypher konuştu. "Her şey yolunda mı?"

Liderlerinin başı omurgasının üstünde döndü ve gözleri buluştuğunda Zypher telefondaki salak için üzüldü... ve Wrath ve Kardeşlik için.

Liderinin bakışlarındaki ışık saf kötülüktü. "Oh, evet. Gerçekten de her şey çok iyi."

YİRMİ BEŞ

A Sabit hattan gelen cevapsız çalma sesi üzerine Blay ahizeyi kulağına götürdü ve yatağının kenarına oturdu. Bu çok garipti. Ailesi sabahın bu saatinde evde olmalıydı.

Gece. Şafağa çok az kalmıştı-

"Alo?" dedi annesi sonunda.

Blay uzun ve yavaş bir nefes verdi ve kendini yatak başlığına yasladı. Bornozunun alt kısmını bacaklarının üzerine katlayarak boğazını temizledi. "Merhaba, benim."

Diğer uçtaki sestten yayılan mutluluk göğsünde bir sıcaklık hissetmesine neden oldu. "Blay! Nasılsınız? Babanı çağırayım da diğer dahili hatta geçsin-"

"Hayır, bekle." Gözlerini kapattı. "Sadece konuşalım. Sen ve ben."

"İyi misin?" Çıplak zeminde ilerleyen bir sandalyenin sesini duydu ve onun nerede olduğunu hemen anladı: değerli mutfağındaki meşe masada. "Neler oluyor? Yaralanmadın, değil mi?"

İçeride değil. "Ben... iyiyim." "Ne oldu?"

Blay boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu. Anne ve babasıyla her zaman yakın olmuşlardı, onlarla konuşmadığı hiçbir şey yoktu ve Saxton'la yaşadığı bu ayrılık da tam olarak bu tür konuları açardı: Üzgündü, kafası karışık, hayal kırıklığına uğramıştı, biraz da

Depresyonda... Annesiyle telefon görüşmelerinde her zamanki duygusal şeyler.

Ancak sessiz kaldığında, aslında onlara hiç açmadığı bir konu olduğunu hatırladı.

Çok büyük bir şey.

"Blay? Beni korkutuyorsun." "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin."

Yeterince doğru.

Cinsel yönelimiyle ilgili olarak onlara açılmadığını düşünüyordu çünkü aşk hayatınız çoğu insanın ailesiyle paylaştığı bir şey değildi. Ve belki de, ne kadar mantıksız olursa olsun, kendisine farklı gözle bakıp bakmayacakları konusunda endişelenen bir yanı da vardı.

Belki'yi çıkar.

Sonuçta, glymera'nın eşcinsellik konusundaki politikası oldukça açıktı: Bu konuda hiçbir zaman açık olmadığınız ve karşı cinsten biriyle olması gerektiği gibi çiftleştığınız sürece, sapkınlığınız nedeniyle atılmazdınız.

Evet, çünkü ilgi duymadığınız ya da aşık olmadığınız biriyle evlenmek ve sürekli sadakatsizlik konusunda onlara yalan söylemek, gerçeklerden çok daha onurluydu.

Ama eğer bir erkekseniz ve son on iki aydır olduğu gibi iyi durumda bir erkek arkadaşınız varsa Tanrı yardımcınız olsun.

"Ben...ah, birinden ayrıldım."

Şimdi de anne tarafından cırcır böcekleri geliyordu.

"Gerçekten mi?" dedi bir an sonra, şok olmuş gibiydi ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

Bunun bir sürpriz olduğunu düşünüyorsun, tahmin et sırada ne var anne, diye düşündü.

Çünkü, lanet olsun, o...

Bekle, bunu gerçekten şimdi mi yapacaktı, telefonda? Yüz yüze olması gerekmiyor mu?

Buradaki protokol tam olarak neydi?

"Evet, ben, ah..." Sertçe yutkundu. "Aslında geçtiğimiz yılın büyük bir kısmında bir ilişkim vardı."

"Ah... benim." Kadının ses tonundaki incinmişlik onu yaraladı. "Ben-biz-baban ve ben hiç bilmiyorduk."

"Size nasıl söyleyeceğimden emin değildim." "Onu tanıyor muyuz?"

Ya da ailesini?"

Gözlerini kapattı, göğsü sıkışıyordu. "Ah... aileyi tanıyorsun. Evet."

"İşler yolunda gitmediği için çok üzgünüm. Sen iyi misin? Nasıl bitti?"

"Dürüst olmak gerekirse, sadece öldü."

"İlişkiler çok zor. Aşkı, sevgili kalbim, ne kadar üzgün olduğunu duyabiliyorum. Eve gelip-"

"Saxton'dı. Quinn'in kuzeni."

Bağlantı üzerinden keskin bir nefes alındı.

Annesi tamamen sessizleşirken, Blay'in kolu o kadar kötü titremeye başladı ki telefonu zar zor tutabildi.

"Ben... Ben, ah..." Annesi zorlukla yutkundu. "Bilmiyordum. O ah, sen..."

Onun kafasında bitiremediğini o bitirdi: Senin de o insanlardan biri olduğunu bilmiyordum.

Sanki eşcinseller sosyal cüzzamlılar gibi.

Oh, lanet olsun. Hiçbir şey söylememeliydi. Bu konuda tek bir şey bile. Lanet olsun, neden tüm hayatını aynı anda mahvetmek zorundaydı? Neden ilk gerçek aşkı ondan ayrılmıyordu... ve sonra ailesine açılmadan önce birkaç yıl, belki de on yıl bekleyecekti ve onlar da onu kapatacaktı? Ama yooooooo, o-

"Bu yüzden mi kiminle birlikte olduğun hakkında hiç konuşmadın?" diye sordu. "Çünkü..."

"Olabilir. Evet..."

Burnunu çekti. Ve sonra kesik kesik bir nefes.

Bağlantı üzerinden gelen hayal kırıklığı katlanılamayacak kadar fazlaydı, ezici ağırlığı göğsüne çöktü ve

nefes almayı imkânsız hale

getiriyordu. "Nasıl yapabildin-"

Sözünü kesmek için acele etti, çünkü onun tatlı sesinin bu sözleri söylemesine dayanamıyordu. "Mahmen, özür dilerim. Bak, öyle demek istemedim, tamam mı? Ne dediğimi bilmiyorum. Ben sadece-"

"Ben ya da biz ne yaptık-"

"Mahmen, dur. Dur." Bunu izleyen duraksamada, ona biraz Lady Gaga'dan alıntı yapmayı ve bunu bir sürü senin hatan değil, ebeveyn olarak yanlış bir şey yapmadın gibi şeylerle desteklemeyi düşündü. "Mahmen, ben sadece-"

O anda yıkıldı ve olabildiğince sessiz bir şekilde ağlamaya başladı. Annesinin gözünde, sadece olduğu kişi olarak ailesini hayal kırıklığına uğrattığı duygusu... asla üstesinden gelemeyeceği bir kabullenme başarısızlığıydı. Sadece yaşamak istiyordu, dürüst ve açık bir şekilde, özür dilemeden. Diğer herkes gibi. Sevdiği kişiyi sevmek, olduğu kişi olmak... ama toplumun farklı bir standardı vardı ve her zaman korktuğu gibi, ailesi de bunun bir parçasıydı-

Annesinin kendisiyle konuştuğunun belli belirsiz farkındaydı ve kendini toparlayıp aramayı sonlandırmak için mücadele etti-

"...bize bununla gelemeyeceğinizi düşündürtmek için mi? Senin hakkında hissettiklerimizi değiştirecek bir şey mi?"

Beyni az önce duyduklarını mantıklı bir dile çevirirken Blay gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim...? Ne?"

"Neden sen... seninle ilgili herhangi bir şeyin seni bizim gözümüzde bir şekilde... küçülteceğini hissettirecek ne yaptık?" Sanki kendini toparlıyormuş gibi boğazını temizledi. "Seni seviyorum. Sen benim göğsümün dışında atan kalbimsin. Kiminle çiftleştğin, sarı saçlı ya da siyah saçlı, mavi ya da yeşil gözlü, erkek ya da dişi olman umurumda değil - sen mutlu olduğun sürece tek derdim bu. Sen kendin için ne istiyorsan ben de senin için onu istiyorum. Seni seviyorum Blaylock, seni seviyorum."

"Ne... Ne diyorsun..." "Seni seviyorum."

"Mahmen..." diye mırıldandı, gözyaşları yeniden oluşuyordu.

"Keşke bana telefonda söylemeseydin," diye mırıldandı. "Şu anda sana sarılmak isterdim."

Çirkin ve özensiz bir şekilde güldü. "Böyle olsun istemedim. Yani, bunu planlamamıştım. Bir anda ortaya çıktı."

Komik bir kelime seçimi, diye düşündü.

"Saxton'la işler yolunda gitmediği için de üzgünüm," dedi. O çok hoş bir beyefendi. Bittiğine emin misin?"

Gerçeklik kendini yeniden ayarlarken Blay yüzünü ovuşturdu, her zaman açıkça bildiği aşk hala onunla birlikteydi. Gerçeğe rağmen. Ya da belki... bu yüzden.

Böyle anlarda kendini dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissediyordu.

"Blay?"

"Özür dilerim. Evet, özür dilerim. Saxton hakkında..." Eğitim merkezindeki o ofiste yalnızken neler yaptığını düşündü. "Evet, Mahmen, bitti. Çok eminim."

"Tamam, işte yapman gereken şey. Biraz zaman ayır ve iyileşmeye çalış. Yeterince iyileştiğinde anlayacaksın. Sonra da yeni biriyle tanışmaya açık olmalısın. Sen tam bir avsın, biliyorsun."

Ve işte buradaydı, ona gidip başka bir adamla buluşmasını söylüyordu. "Blay? Beni duydun mu? Hayatının geri kalanını yalnız bir hayat."

Yüzünü tekrar sildi. "Sen gezegendeki en iyi annesin, bunu biliyorsun."

"Peki beni görmeye ne zaman geliyorsun? Senin için yemek yapmak istiyorum."

Blay, başının ağrımaya başlamasına rağmen yastıklara gömülerek rahatladı - muhtemelen yalnız olmasına rağmen, ağlama krizi sırasında hâlâ bir şeyleri bir arada tutmaya çalıştığı için. Muhtemelen bulunduğu yerden hâlâ nefret ettiği için de.

Qhuinn ile. Ve hâlâ bir şekilde Saxton'ı özlüyordu - çünkü yalnız uyumak zordu.

Ama bu iyiydi. Bu... dürüstlük onun için uzun bir yol kat etti

-

"Bekle, bekle." Yastıkların üzerinde dik oturdu. "Dinle, ben Babama bir şey söylemeni istemiyorum."

"Sevgili Bakire Kâtip, neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Gerginim."

"Tatlım, o benden farklı hissetmeyecek."

Evet, ama tek doğan oğul ve soyun sonuncusu olarak... ve tüm bu baba/oğul meselesiyle... "Lütfen. Ona yüz yüze söyleyeyim." Sanki bu onda kusma isteği uyandırmadı. "Bunu seninle yapmalıyım. Rotasyondan çıkar çıkmaz geleceğim - seni ondan bir şey saklama durumuna sokmak istemem-"

"Bu konuda endişelenmeyin. Bu sizin bilginiz - istediğiniz zaman ve istediğiniz şekilde insanlarla paylaşma hakkına sahipsiniz. Yine de bunu bir an önce yaparsan memnun olurum. Normal şartlar altında, baban ve ben birbirimize her şeyi anlatırız."

"Söz veriyorum."

Konuşmada bir durgunluk oldu. "Peki bana işten bahset, nasıl gidiyor?"

Başını iki yana salladı. "Mahmen, bunu duymak istemezsin."

"Tabii ki biliyorum."

"İşimin tehlikeli olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Blaylock, sevgili Hellren'imın oğlu, tam olarak ne tür Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Blay güldü ve sonra ciddileşti. "Qhuinn bu gece bir uçak uçurdu."

"Gerçekten mi? Uçabildiğini bilmiyordum."

Gecenin tema şarkısı bu değil miydi? "Yapamaz." Blay tekrar geriye yaslandı ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı. "Zsadist yaralandı ve onu bu durumdan kurtarmak zorundaydık."

uzak bir yerde. Qhuinn karar verdi... Yani, onun nasıl olduğunu bilirsiniz, her şeyi dener."

"Çok maceracı, biraz vahşi. Ama ne kadar sevimli bir genç erkek. Ailesinin ona yaptıkları ne kadar da utanç verici."

Blay cübbesinin kravatıyla oynadı. "Ondan hep hoşlandın, değil mi? Komik, pek çok ebeveynin onu onaylamayacağını düşünürdüm - pek çok açıdan."

"Çünkü sert adam dış görünüşüne aldanıyorlar. Benim için önemli olan içeride ne olduğudur." Kadın bir gıdak sesi çıkardı ve adam onun üzüntüyle başını salladığını hayal edebildi. "Biliyor musun, onu ilk kez getirdiğin geceyi asla unutmuyacağım. O küçücük bir pretrans hurdasıydı ve eminim ki her fırsatta zor zamanlar geçirmesine neden olan bariz bir kusuru vardı. Buna rağmen bana doğru yürüdü, elini uzattı ve kendini tanıttı. Doğrudan gözlerimin içine baktı, herhangi bir yüzleşme için değil, sanki ona iyice bakmamı ve gerekirse o anda onu dışarı atmamı ister gibiydi." Annesi yumuşak bir küfür savurdu. "Onu o gece içeri alırdım, biliyorsun. Bir kalp atışında. Glymera'nın canı cehenneme."

"Sen gerçekten, gerçekten, kesinlikle dünyadaki en iyi annesin."

Şimdi güldü. "Ve ben daha önüne yemek koymadan bunu söylediğini düşünmek."

"Lazanya seni evrendeki en iyi anne yapar."

"Şimdi erişteleri kaynatmaya başlayacağım."

Gözlerini kapattığında, ilişkilerinin alamet-i farikası olan o kolay ileri geri gidişin geri dönüşü daha da özel görünüyordu.

"Bana Qhuinn'in cesaretinden biraz daha bahset. Onun hakkında konuşmanı dinlemeye bayılıyorum, çok hareketli oluyorsun."

Dostum, Blay bunun nedenlerini düşünmeyi reddetti. Sadece hikayeyi anlatmaya başladı ve Kardeşler'in ifşa etmeyeceği hiçbir şeyi ifşa etmemek için bazı makul düzenlemeler yaptı.

Annesi kimseye bir şey söylemeyecekti.
"Şey, bu bölgeyi inceliyorduk ve..."

* * *

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?"

Qhuinn başını salladı ve ağzını temizlemek için olabildiğince hızlı çiğnedi. "Hayır, teşekkürler, Fritz."

"Belki biraz daha biftek?"

"Hayır, teşekkürler, tamam." Tabağına mükemmel pişmiş etten biraz daha konunca geri çekildi. "Ama ihtiyacım yok-"

Daha çok patates. Daha çok kabak.

"Ben de size bir bardak daha süt getireyim," dedi uşak gülümseyerek.

Yaşlı köpek arkasını döndüğünde, Qhuinn rahat bir nefes aldı ve ikinci tur yemeğine yumuldu. Tüm bu yiyeceklerin Fritz'in teşekkür etme şekli olduğuna dair bir his vardı içinde ve garipti, yedikçe daha da acıkmaya başlamıştı.

Bir düşünsene... En son ne zaman yemek yemişti?

Uşak daha fazla moo getirdikçe, Qhuinn iyi bir çocuk gibi içti.

Kahretsin, mutfakta bu kadar zaman harcamak istememişti.

Klinikten çıktığında asıl niyeti doğruca Layla'nın odasına gitmekti. Öte yandan Fritz'in başka fikirleri vardı ve yaşlı adam hayır cevabını kabul etmemişti - bu da bunun yükseklerden gelen bir emir olduğunu gösteriyordu. Kardeşliğin başı olan Tohr'dan. Ya da kralın kendisinden.

Böylece Qhuinn pes etmiş ve teslim olmuştu... ve sonunda bu granit tezgâhta oturup bir pinyata gibi tıka basa doldurulmuştu.

En azından teslim olmak lezzetliydi, diye düşündü biraz sonra çatalını bırakıp ağzını silerken.

"Buyurun efendim, tatlınız için bir şeyler."

"Oh, teşekkürler, ama-" Vay, vay, vay, burada neyimiz varmış: bir kase kahveli dondurma ve üzerinde sıcak fudge sos; krem şanti ya da fındık yok. Tam da onun sevdiği gibi. "Gerçekten gerek yoktu."

"Bu senin favorin, değil mi?"

"Aslına bakarsan, evet." Ve bakın, işte gümüş kaşık.

Biliyorsun, eşyaların erimesine izin vermek kabalık olur.

Qhuinn tatlıya başlarken, Doktor Jane'in kaşının üzerine koyduğu dikişler bandajlarının altında zonklamaya başladı ve acı ona ne kadar çılgın bir gece geçirdiğini hatırlattı.

Bir saat önce ölümün eşiğinde olduğunu, nasıl uçurulacağını bilmediği hurda bir uçağın içinde karanlık gökyüzünde dans ettiğini düşünmek gerçeküstü geliyordu. Şimdi mi? Breyers'ın en iyisinden bir kutuydu. Sıcak şekerlemeli.

Ve aslında damak tadı bozulmasın diye tıraş etmesi gereken fındık ya da krem şanti olmadığı için rahatlamıştı. Çünkü, evet, orada ciddi bir sorun vardı.

Adrenalin bezleri geçirirken ve vücudundaki her sinir boyunca bir endişe atışı titrerken, artçı şokların gelip gideceğini çok iyi biliyordu. Sinir sistemi için bir çeşit kırbaç gibiydi.

Ama felaket sonrası heebs vakasıyla uğraşmak, alevler içinde kalmaktan çok daha iyiydi. Ya da düşmekten.

Yemeğinin ikinci kısmı bittikten sonra, Layla'yı görmeye gitmeden önce ortalığı toparlamak için elinden geleni yaptı ama Fritz onun kâsesini ve kaşığını lavabonun yakınına taşımaya çalışmasına bile sinirlendi. Bir kez daha pes ederek yemek odasına doğru yöneldi ve durup uzun masaya bakarak herkesin her zamanki sandalyelerinde oturduğunu hayal etti.

Önemli olan tek şey Z'nin sağ salim Shellan'ının kollarına geri dönmüş olmasıydı ve başka hiç kimse yaralanmamıştı.

"Affedersiniz efendim," dedi Fritz aceleyle geçerken. "Kapı."

İlerideki fuayede, köpek güvenlik kontrol ekranına gitti. Bir saniye sonra, girişin iç tarafındaki kilidi açtı.

Ve Saxton geldi.

Qhuinn geri çekildi. Şu anda yapmak isteyeceği son şey o erkekle uğraşmaktı. Layla'yı kontrol edecek ve sonra da kaçacaktı-

Ona doğru sürüklenen koku doğru değildi.

Kaşlarını çatarak kemerli geçide doğru gitti. İleride kuzeni Fritz ile bir süre sohbet ettikten sonra büyük merdivene doğru yürümeye başladı.

Qhuinn derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. Evet, tamam, bu Saxton'ın süslü kolonyasıydı... ama ona karışan başka bir koku daha vardı. Erkeğin her yerinde başka bir parfüm vardı.

Blay'in değildi. Ya da dövüşçünün giydiği herhangi bir şey. Ve bir de seksin o eşsiz kokusu vardı....

Qhuinn açık alana doğru yürüyüp "Neredeydin?" diye bağırırken bilinçli bir düşünce yoktu.

Kuzeni durdu. Omzunun üzerinden baktı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Daha yakından incelendiğinde, adamın neyin peşinde olduğu gerçekten çok açıktı. Dudakları kıpkırmızıydı ve yanaklarında Qhuinn'in soğuk havayla hiçbir ilgisi olmadığına bahse girmeye hazır olduğu bir kızarıklık vardı. "Nerelerdeydin lan sen?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum kuzen."

Qhuinn mozaik zeminde sinsice yürüdü, boktan tekmeleri adamın güzel mokasenlerine çelik parmaklı olana kadar durmadı. "Seni lanet sürtük."

Saxton sıkılmış gibi bakmaya cüret etti. "Kusura bakma sevgili akrabam ama bunun için vaktim yok."

Adam etrafında döndü-

Qhuinn bir elini uzattı ve bir kolunu yakaladı. Bir çekişle onları tekrar burun buruna getirdi. Ve kahretsin, adamın kokusu midesini bulandırıyor.

"Blay savaşta hayatını riske atıyor ve sen onun arkasından rastgele birini mi beceriyorsun? Gerçekten klas, saksocu-"

"Qhuinn, bu seni ilgilendirmez-"

Saxton onu itmeye çalıştı. İyi bir fikir değildi. Qhuinn ne yaptığını anlayamadan avuçlarını erkeğin boğazına kilitledi.

"Bu ne cüret!" dedi dişlerini tamamen göstererek.

Saxton iki elini Qhuinn'in bileklerine attı ve kurtulmaya çalıştı, sarsıldı, çekti, kesinlikle hiçbir yere varamadı. "Sen... boğuyorsun... beni...."

"Seni hemen şimdi, burada öldürmeliyim," diye hırladı Qhuinn. "Bunu ona nasıl yaparsın? O sana aşık-"

"Qhuinn..." Boğuk ses gittikçe inceldi. "Qh-"

Kuzeninin sahip olduğu ve adamın ilgilenmediği her şeyi düşünmek ona süper güç verdi ve bunu doğrudan ellerine kanalizе etti. "Başka neye ihtiyacın var, pislik herif? Bir yabancının yatağındakinden daha iyi olacağını mı sanıyorsun?"

Saldırısının gücü Saxton'ı geriye doğru itmeye başladı, Qhuinn'in bok tekmeleri ikisini de ilerletirken adamın ayakkaıları pürüzsüz zeminde gıcırdıyordu. Saxton'ın omuzları merdivenin devasa trabzanlarına çarptığında işler durdu.

"Seni lanet sürtük-"

Birisi bağırdı. Başka biri de.

Sonra farklı yönlerden gelen bir sürü hızlı ayak sesi duyuldu ve ardından bir grup insan kollarından çekiştirmeye başladı.

Her neyse. Sadece gözlerini ve ellerini kilitledi, içindeki öfke onu bir buldog köpeğine dönüştürdü...

Bırak

...

Git...

YİRMİ ALTI

"S "Sizce Caldwell'e geri dönecek misiniz?" Blay annesine sordu.

"Bilemiyorum. Baban her gece işe çok kolay gidip geliyor ve ikimiz de buradaki sessizliği ve mahremiyeti seviyoruz. Sence artık kasabada olmak daha mı güvenli?"

Nereden geldiği belli olmayan bağırışlar odasının kapalı kapısından içeri girdi. Hem de bir sürü.

Blay karşıya baktı ve kaşlarını çatı. "Hey, Mahmen, sözünü kestiğim için özür dilerim ama evde bir şeyler oluyor-"

Sesi alçaldı, kelimeleri korku kapladı. "Baskına uğramadınız, değil mi?"

Bir an için, bir buçuk yıl önce Caldwell'deki evlerinde geçirdikleri o gece, hızlı bir mide çalkantısı dizisi halinde gözünün önüne geldi: Annesi dehşet içinde kaçıyordu, babası düşmana karşı silahlanmıştı, ev harabeye dönmüştü.

Bağırışmalar giderek şiddetleniyor gibi görünse de, onu rahatlatmadan inemezdi. "Hayır, hayır, hayır, Mahmen-burası bir kene kadar sıkı. Kimse bizi bulamaz, bulsalar bile içeri giremezler. Sadece bazen Kardeşler tartışmaya giriyor - dürüst olmak gerekirse, sorun yok."

En azından öyle olmasını umuyordu. İşler gerçekten de kızışıyor gibi görünüyordu.

"Oh, çok rahatladım. Sana bir şey olmasına izin veremem. Git işlerini hallet ve ziyarete geleceğini öğrendiğinde beni ara. Odanı hazırlayacağım ve sana lazanya yapacağım."

Emir üzerine ağzı sulanmaya başladı. Biraz da gözleri yaşardı. "Seni seviyorum Mahmen ve teşekkür ederim. Biliyorsun, şey için..."

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi gidip neler olduğunu öğren ve güvende ol. Seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra yataktan kalktı ve kapıya yöneldi. Heykellerle dolu salona çıktığı anda, evin ana bölümünde büyük bir kavga olduğu belliydi: Bir sürü erkek sesi vardı ve hepsi de "acil durum" yazılı bir ses seviyesindeydi.

Koşmaya başladı ve ikinci kattaki balkona doğru koşmaya başladı.

Fuayeye bir göz attığında aşağıda ne gördüğünü hemen anlayamadı: Merdivenin dibinde bir yığın insan vardı ve hepsi de bir kavgayı ayırmaya çalışıyormuş gibi kollarını ileri uzatmışlardı.

İki kardeş arasında olmaması dışında.

Ne oluyor lan? Gerçekten Qhuinn'i Saxton'dan ayırmaya mı çalışıyorlardı?

Tanrım, gaddar herif ellerini kuzeninin boğazına dolamıştı ve diğer erkeğin yüzündeki gri solgunluğa bakılırsa onu öldürmek üzereydi.

"Ne halt ediyorsun sen!" Blay merdivenleri koşar adımlarla çıkarken çığlık attı.

Mücadeleye girdiğinde, önünde çok fazla Kardeş vardı ve bunlar öyle kenara itilecek türden erkekler değildi. Ne yazık ki Qhuinn'e ulaşacak biri varsa o da kendisiydi. Ama o aptal herifin dikkatini nasıl çekecekti?

İşte böyle, diye düşündü.

Antreden geçerken eski moda manuel yangın alarının camını yumruğuyla kırdı ve sonra içeri uzanıp kolu ağağı çekti.

Jet motorunun gürültülü alarmı bozulunca, katedral tavanının akustiği bir büyüteç gibi davranarak mekanda bir anda gürültü patlaması yağandı.

Bir kova suyla bir grup dvğ köpeğine vurmak gibiydi. Tüm hareket durdu ve kafalar arapsaından fırlayıp etrafa bakmaya baēladı.

Aldırış etmeyen tek kişi Qhuinn'di. Hâlâ kilitlenmiēt ve sertçe sıkıyordu.

Blay, tüm bu hey-ne-dir-ne'den faydalandı ve yolunu zorlamayı baēardı.

Qhuinn'e odaklanarak yüzünü adamın ızgarasına doğru itti. "Bırak onu, Şimdi."

Sesi duyulduğu anda Qhuinn'in yüzünde beliren soğuk Şiddetin yerini bir Şok ifadesi aldı; sanki Blay'in gelmesini hiç beklemiyormuē gibiydi. Ve tüm gereken buydu. Verdiği tek bir komutla eller o kadar hızlı serbest kaldı ki Saxton l bir ağırlık gibi yere dēt.

"Doktor Jane! Manny!" diye seslendi biri. "Doktor ağırın!" Blay o anda Qhuinn'e bağırmak istedi, Ama Saxton'ın durumundan o kadar korkuyordu ki, ne bok yediğini dēnerek zaman kaybetmek istemiyordu: Avukat hiç hareket etmiyordu. Adamın güzel takım elbisesini yakalayan Blay, onu düz bir Şekilde yuvarladı ve parmak uçlarıyla Őah damarına giderek kalp atışı bulması için dua etti. Bulamayınca Saxton'ın baēını arkaya yatırdı ve kalp masajına baēlamak için eğildi.

Ancak o zaman Saxton bir öksürük çıkardı ve bir gövde dolusu havayı içine çekti.

"Manny geliyor," dedi Blay kabaca, bunun doğru olduğunu bilmese de. Ama hadi, biri yolda olmalıydı. "Benimle kal...."

Daha fazla öksürük. Daha fazla nefes alma. Ve o yakışıklı, zarif yüze renk gelmeye başladı.

Blay titreyen eliyle daha önce defalarca dokunduğu alındaki yumuşak, gür sarı saçları geriye itti. Kendisine bakan bulanık gözlere bakarken, ruhunu tanımlayan ve hayatını değiştiren bir şey hissetmek istedi ve...

Bu tür bir tepki için dua etti.

O anda, hem geçmişini hem de bugününü bunun için takas edebilirdi.

Ama orada değildi. Pişmanlık, erkek adına öfke, üzüntü, rahatlama... bunların hepsini kaydetti. Ancak hepsi bu kadardı.

Doktor Jane siyah doktor çantasını yere bırakıp mozaik zemine diz çökerken, "Durun, onu bir kontrol edeyim," dedi.

Blay, V'nin shellanına biraz yer açmak için geri çekildi ama elinden bir şey gelmese de yakınında kaldı. Her zaman tıp fakültesine gitmek istemişti.

-Ama eski sevgililerini diriltmek için değil, çünkü lanet olası bir psikopat onları koridorda boğmaya çalışmıştı.

Qhuinn'e ters ters baktı. Savaşçı hâlâ Rhage tarafından geri çekiliyordu, sanki Kardeş olayın bittiğinden tam olarak emin değildi.

"Sizi ayağa kaldıralım," dedi Doktor Jane.

Blay tam da bu noktada Saxton'ın kalkmasına yardım etti, onu sabit tuttu ve merdivenlere doğru yönlendirdi. Merdivenleri çıkarken ikisi de sessizdi ve ikinci kata geldiklerinde Blay alışkanlıktan dolayı onları kendi odasına götürdü.

Ateş et.

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandı Saxton. "Bir dakikalığına şuraya oturmama izin verir misin?"

Blay yatağı düşündü ama Sax o tarafa doğru yöneldiğinde sertleşince şezlongda karar kıldı.

Erkeğin ayağa kalkmasına yardım ederek beceriksizce geri adım attı.

Bunu takip eden sessizlikte, şiddetli bir öfke onu aniden vurdu.

Şimdi elleri farklı bir nedenden dolayı titriyordu.

"Ee," dedi Saxton kısık sesle. "Gecen nasıl geçti?"

"Aşağıda ne haltlar oldu?"

Saxton kravatını gevşetti. Yakasının düğmelerini çözdü. Derin bir nefes daha aldı. "Aile kavgası, olduğu gibi."

"Saçmalık."

Saxton bitkin gözlerini yana kaydırды. "Bunu yapmak zorunda mıyız?" "Ne oldu-"

"Bence ikinizin konuşması gerek. Ve bunu yaptığınızda, bir daha bir suçlu gibi üzerime atlayacakları konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

Blay kaşlarını çattı. "O ve benim birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok-"

"Kusura bakmayın ama boynumdaki bağ izleri aksini gösteriyor."

* * *

"Nasıl gidiyor koca adam?"

Rhage'in sesi Qhuinn'in kulağına ulaştığında, Kardeş'in dramın gerçekten bitip bitmediğini kontrol ettiği açıktı. Buna gerek yoktu. Blay ona saçmalamayı kesmesini söylediği anda, Qhuinn'in vücudu sanki televizyonun kumandası adamın elindeymiş gibi itaat etmişti.

Diğer insanlar etrafta dolanıyor, ona bakıyor, belli ki Saxton'ın peşinden koşup ölümcül tutuş rutinine devam etme eğilimi gösterip göstermeyeceğini görmek için bekliyorlardı.

"İyi misin?" Rhage sordu. "Evet, iyiyim. Evet, iyiyim."

Göğsündeki demir parmaklıklar gevşedi ve yavaş yavaş düştü. Sonra büyük bir el omzuna vurdu ve onu sıktı. "Fritz ön salondaki cesetlerden nefret eder."

"Ama boğulma olayında çok fazla kan olmaz," dedi biri. "Temizlemek kolay olurdu."

"Sonrasında sadece bir zemin cilası," diye araya girdi bir başkası. Bu noktada ağır bir duraklama oldu.

"Ben yukarı çıkıyorum." Kılılı gözbebekleri tekrar başladığında Qhuinn başını salladı. "Tekrarlamak için değil. Yemin ederim..."

Bir annesi, bir babası, bir erkek kardeşi, bir kız kardeşi... ya da bir genci yoktu - umarım bu sonuncusu "henüz" türünden bir şeydir.

"Yapmayacağım, tamam mı?"

Başka bir yorum beklemedi. Alınma ama bir uçak kazası ve kalan birkaç akrabasından birine yönelik bir cinayet girişimi bu gece için yeterliydi.

Bir lanet okuyarak ikinci kata doğru ilerledi ve hâlâ Layla'ya uğraması gerektiğini hatırladı.

Merdivenlerin başında sağa dönerek Seçilmişlerin taşındığı misafir odasına indi ve usulca kapıyı çaldı. "Layla?"

Birlikte bir gençlik geçirecek olmalarına rağmen, davet edilmeden içeri dalmak konusunda kendini rahat hissetmiyordu.

İkinci raunt biraz daha gürültülüydü. Sesi de öyle. "Layla?"

Uyuyor olmalı.

Geri çekilerek kendi odasına yöneldi, Wrath'ın kapalı kapıları olan ofisinin önünden geçip heykellerin olduğu koridordan aşağı indi. Blay'in kapısının önünden geçerken elinde olmadan durdu ve lanet olası şeye baktı.

Tanrım, neredeyse Saxton'ı

öldürüyordu. Yine de devam etmek istedi.

Kuzenin bir sürtük olduğunu her zaman biliyordu ve bu konuda haklı olmaktan nefret ediyordu. Sax ne sikim düşünüyordu? Adam her gün yatağında en iyisini buluyordu ama bir barda, kulüpte ya da Caldwell Belediye Kütüphanesi'nde rastgele biriyle birlikte olmak bundan daha mı iyiydi? Ya da gerekli miydi?

İnançsız orospu çocuğu.

Ellerini yumruk yapıp Saxton'ın suratını dağıtmak için o odaya girme fikrini aklından geçirirken, bu dürtüsünü neredeyse kontrol edemiyordu.

Bırak onu, şimdi.

Birdenbire Blay'in sesi kafasının içinde bir kez daha yankılandı ve kesinlikle şiddetin fişi çekildi. Kelimenin tam anlamıyla, bir an ile bir sonraki an arasında, vahşi boğadan nötr hale geldi.

Tuhaf.

Başını sallayarak yatak odasına doğru yürüdü, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Işıkları açtıktan sonra öylece durdu, ayakları yere yapışmış, kolları gevşek ipler gibi sarkıyor, başı omurgasının tepesinde sallanıyordu. Hiçbir yere gitmiyordu.

Belli bir neden olmaksızın, Fritz'in çok sevdiği Dyson'larından birini düşündü; servis dolabına kaldırılmış, biri onu kullanmak için çıkarana kadar karanlıkta bırakılmış bir şey.

Harika. Elektrikli süpürge seviyesine indirilmişti.

Sonunda küfretti ve kendisine soyunup yatmaya devam etmesini emretti. Güneş battığı andan itibaren gece tam bir felaket olmuştu ve iyi haber, bu üzücü karmaşanın nihayet sona ermiş olmasıydı: Güneşi dışarıda tutmak için panjurlar yerleştirilmişti. Ev sessizleşmeye başlamıştı.

REM uykusunu yeniden başlatma zamanı.

Kaslı gömleğini nazikçe çıkarıp ağrı ve sızılarından dolayı homurdanırken deri ceketini ve silahlarını klinikte unuttuğunu fark etti. Her neyse. Gün içinde ihtiyaç duyarsa burada yedekleri vardı ve eşyalarını İlk Yemek'ten önce getirebilirdi.

Derisinin fermuarına doğru gidiyor.

Arkasındaki kapı öylesine bir güçle patlayarak açıldı ki, duvardan sekti ve geri döndüğünde öfkeli bir orospu çocuğunun sert tutuşuyla yakalandı.

Blay sövelerin arasında dururken öfkeyle titriyordu, öyle ki hayatında pek çok şeyle karşılaşmış olan Qhuinn bile "vay be" dedi.

"Senin derdin ne lan?" diye bağırdı erkek.

Benimle dalga mı geçiyorsun, diye düşündü Qhuinn. Adam kendi sevgilisinin üzerindeki o yabancı kokuyu nasıl fark edememişti?

"Sanırım bunu kuzenime söylemeniz gerekiyor."

Blay ilerlerken, Qhuinn adamın etrafından dolaştı.

Blay bir elini kaptı ve tıslayarak dişlerini gösterdi. "Kaçıyor musun?"

Qhuinn kısık bir sesle, "Hayır, bunu başka kimse duymasın diye lanet kapıyı kapatıyorum," dedi.

"Umurumda değil!"

Qhuinn koridorun diğer ucunda uyumaya çalışan Layla'yı düşündü. "Evet, öyle."

Qhuinn onları ayırdı ve birlikte kapattı. Sonra arkasını dönmeden önce gözlerini kapatıp biraz TO almak zorunda kaldı.

"Beni iğrendiriyorsun," dedi

Blay. Qhuinn başını öne eğdi.

"Hayatımdan defolup gitmen gerek." Bu tanıdık sesteki acılık doğrudan kalbine işledi. "Sen benim işimden uzak dur!"

Qhuinn omzunun üzerinden baktı. "Başka biriyle birlikte olması umurunda bile değil mi?"

Blay'in ağzı açıldı. Kapandı. Sonra kaşları aşağıya düştü. "Ne?"

Oh. Harika.

Her şeyin telaşı içinde, Blay açıkça nedenlerin ipucunu bulamamıştı.

"Ne dedin sen?" Blay tekrarladı. "Beni duydun."

Cevap gelmeyince, küfür edilmeyince, yumruk ya da nesne atılmayınca Qhuinn arkasını döndü.

Bir süre sonra Blay, sanki belli belirsiz midesi bulanıyormuş gibi kollarını göğsünde değil, ortasında kavuşturdu.

Qhuinn yüzünü ovaladı ve kırık bir sesle konuştu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm.... bunu senin için istemiyorum."

Blay kendini salladı. "Ne..." O mavi gözler odaklandı. "Bu yüzden mi ona saldırdın?"

Qhuinn bir adım öne çıktı. "Özür dilerim... Ben sadece... kapıdan içeri girdi ve kokusunu aldım ve kendimi kaybettim. Düşünmüyordum bile."

Blay yabancı bir kavramla karşılaşmış gibi gözlerini kırptırdı.

"Bu yüzden mi... neden böyle bir şey yaptın?"

Qhuinn bir adım daha attı ve sonra kendini durmaya zorladı - adama yaklaşmak için neredeyse ezici bir ihtiyaç duymasına rağmen. Blay tüm bunları anlamakta zorlanıyormuş gibi başını sallarken, Qhuinn konuşmak istemiyordu.

Ama yaptı. "Klinikte hatırlıyor musun, bir yıldan uzun bir süre önce..." Adam eğitim merkezinin nerede olduğunu unutmuş olabilir diye yeri işaret etti. "Sen ve Saxton'dan önceydi..." Doğru. Yediği onca yemeği zapt etmek istiyorsa bunu bitiremezdi. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Blay'in kafası karışmış gibi göründüğünden, adama yardım etti. "Biri sana zarar verirse onu avlayıp güneşe bırakacağımı söylemiştim, değil mi?" Sesinin tehditkâr bir hırıltıya dönüştüğünü o bile duymuştu. "Saxton bu gece sana zarar verdi, ben de yapacağımı söylediğim şeyi yaptım."

Blay eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tanrım..."

"Sana ne olacağını söyledim. Ve eğer bunu tekrar yaparsa, işi bitirmeyeceğime dair sana söz veremem."

"Bak, Qhuinn, yapamazsın... bu boku yapamazsın. Yapamazsın."

"Umurunda değil mi? O sadakatsizdi. Bu iyi bir şey değil."

Blay sanki bir yükü taşımaktan yorulmuş gibi uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Sadece... bunu bir daha yapma."

Şimdi Qhuinn başını sallıyordu. Anlamamıştı. Blay ile bir ilişkisi olsaydı ve Blay onu terk etseydi? Bunu asla atlatamazdı.

Tanrım, neden kendisine teklif edilenden faydalanmamıştı? Kaçmamalıydı. Olduğu yerde kalmalıydı. İstemeden de olsa ayakları bir adım daha ilerledi. "Özür dilerim...."

Birdenbire bu sözleri tekrar tekrar söylüyor, onu Blay'e yaklaştıran her adımda tekrarlıyordu.

"Özür dilerim....özür dilerim....özür dilerim...özür dilerim...." Ne dediğini ya da ne yaptığını bilmiyordu; sadece tüm günahları için tövbe etme ihtiyacı duyuyordu.

Önünde kıpırtısız duran bu onurlu erkek söz konusu olduğunda o kadar çok kişi vardı ki.

Sonunda, çıplak göğsünün Blay'inkine çarpmasına sadece bir adım kalmıştı.

Qhuinn'in sesi fısıltıya dönüştü. "Özür dilerim."

Bunu takip eden yoğun sessizlikte Blay'in ağzı açıldı... ama şaşkınlıktan değil. Daha çok nefes alamıyormuş gibiydi.

Qhuinn, dünyanın etrafında döndüğü bir pislik olmadığını kendine hatırlatarak konuyu Blay ve Saxton arasında olanlara getirdi.

"Senin için bunu istemiyorum," dedi gözleri yüzünde gezinirken. "Yeterince acı çektin ve onu sevdiğini biliyorum. Özür dilerim....Çok özür dilerim...."

Blay karşısında öylece duruyordu, ifadesi donmuştu, gözleri hiçbir şeyi aydınlatamıyormuş gibi sağa sola dalıyordu. Ama geri çekilmedi, sarsılmadı, fırlayıp gitmedi. Olduğu yerde kaldı.

"Özür dilerim."

Qhuinn uzak bir mesafeden kendi elinin uzanıp Blay'in yüzüne dokunuşunu izledi; parmak uçları saat beş yönündeki gölgenin üzerinden geçiyordu. "Özür dilerim."

Tanrım, ona dokunmak. Teninin sıcaklığını hissetmek, temiz, erkeksi kokusunu içime çekmek.

"Özür dilerim."

Ne yapıyordu lan bu? Dostum... buna cevap vermek için çok geçti - diğer eliyle ileri uzanıyor ve avucunu o ağır omuza koyuyordu.

"Özür dilerim."

Tanrım, Blay'i kendine çekiyor, vücudunu kendi vücuduna yaslıyordu. "Özür dilerim."

Ellerinden birini Blay'in ensesine götürdü ve orada kıvrılan kalın saçların derinliklerine itti. "Özür dilerim."

Blay kaskatı kesilmişti, omurgası bir ok gibi dikti, kolları sıkı karnının etrafında kalmıştı. Ama bir an sonra, sanki kendi tepkisi kafasını karıştırmış gibi, erkek eğilmeye başladı, ağırlığı önce hafifçe, sonra daha fazla değişti.

Qhuinn hızlı bir hareketle kollarını hayatındaki en önemli kişiye doladı. Bu Layla değildi, her ne kadar bu inkârdan dolayı bir acı hissetse de. John ya da kralı da değildi. Kardeşler de değildi.

Bu erkek onun her şeyinin sebebiydi.

Blay'in başka birine aşık olması onu öldürse de, bunu kabul edecekti. Adama dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu... ve hiç böyle olmamıştı.

"Özür dilerim."

Blay'in başının arkasını avuçlayarak erkeği kendine yaklaştırdı ve yüzünü kendi boynuna gömdü. "Özür dilerim."

Blay onunla birlikte giderken, Qhuinn ürperdi, kendi yüzünü içe çevirdi, tam olarak nefes aldı, tüm hisleri beyninin derinliklerine çekti, böylece bunu sonsuza dek hatırlayabilecekti. Avuç içi kaslı sırtını yatıştırmak için aşağı yukarı ovuştururken, kuzeninin sadakatsizliğinden çok daha fazlasını telafi etmek için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim-"

Blay hızlı bir hareketle başını salladı. Kendini serbest bıraktı. Geri itti.

İtildim.

Qhuinn'in omuzları düştü. "Özür dilerim."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü..."

O anda, gözleri buluştuğunda, Qhuinn zamanın geldiğini biliyordu. Blay ile o kadar çok şeyi mahvetmişti ki; o kadar çok yanlış adım ve kasıtlı yanlış anlaşılma olmuştu ki, o kadar çok yıl, o kadar çok inkâr -hepsi de onun tarafından. Uzun süre korkup kaçmıştı ama bu artık sona ermişti.

Dilindeki üç kelimeyi söylemek için ağzını açtığında, Blay'in gözleri sertleşti. "Yardıma ihtiyacım yok, tamam mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Pound. Pound. Pound.

Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, patlayıp patlamayacağını merak etti.

Qhuinn uyuşuk bir sesle, "Onunla kalacaksın," dedi. "Sen-"

"Saxton'a bu saçmalığı yapmayacaksın, bir daha asla. Yemin ederim."

Bu onu öldürse de, Qhuinn'in adamı hiçbir şeyden mahrum bırakacak gücü yoktu. "Tamam." Avuçlarını kaldırdı. "Çek ellerini."

Blay başını salladı, anlaşma imzalandı.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum," dedi

Qhuinn. "Hepsi bu." "Yapamazsın," diye karşı çıktı

Blay.

Tanrım, bir kez daha anlaşmazlığa düşmüş olsalar da, daha fazla temas istiyordu ve aniden, tam olarak buna giden yolu gördü. Zor bir öneriydi ama en azından içsel bir mantığı vardı.

Kollarını kaldırdı, elleri aradı, buldu, tutundu.

Blay'in omuzları. Blay'in boynu.

Seks onun içinde kabardı, sikini sertleştirdi ve nefes nefese kalmasına neden oldu. "Ama sana yardım edebilirim."

"Nasıl?"

Qhuinn yaklaştı ve ağzını Blay'in kulağına yaklaştırdı. Sonra çıplak göğsünü kasıtlı olarak Blay'in göğsüne dayadı.

"Kullan beni."

"Ne?"

"Ona bir ders ver." Qhuinn tutuşunu sıkılaştırdı ve Blay'in başını geriye yatırdı. "Ona borcunu doğru şekilde öde. Benimle."

Qhuinn her şeyi netleştirmek için dilini uzattı ve Blay'in boğazının kenarından geçirdi.

Yanıt olarak gelen tıslama bir küfür kadar yüksekti.

Blay ona yumruk atarak geri itti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Qhuinn onun ağır, sert seksini avuçladı. "Seni istiyorum. Kuzenimden intikam almak için bile olsa seni her şekilde alacağım."

Blay'in yüz ifadesi mutlak bir inançsızlık ile destansı bir öfke arasında masa tenisi oynuyordu.

"Seni lanet olası pislik! Yıllardır beni reddediyorsun ve sonra birden bire tek seksen mi yapıyorsun? Senin derdin ne lan!"

Qhuinn boştaki eliyle göğüs ucu halkalarından biriyle oynadı ve Blay'in kalça hizasında olanlara odaklandı: Cübbenin altındaki erkek tamamen erekte olmuştu, havlu kumaş bu tür bir ereksiyonla boy ölçüşemezdi.

"Sen aklını mı kaçırdın! Bu ne lan!?" Blay genellikle küfretmez ya da sesini yükseltmezdi. Bu bir dönüştü-
onu kaybettiğini görmek için.

Gözlerini arkadaşıninkilere kilitleyen Qhuinn yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. "Bırak ben halledeyim-"

"Ne?"

Öne doğru eğildi ve bornozun altından çekiştirerek kendine doğru çekti. "Gel buraya. Sana nasıl yaptığımı göstereyim."

Blay iki yarıyı bir arada tutan bağı yakaladı ve daha sıkı çekti. "Ne halt ediyorsun sen?"

Tanrım, dizlerinin üzerine çökmüş yalvarıyor olması çok uygun görünüyordu. "Seninle olmak istiyorum. Neden olduğu umurumda değil -sadece seninle olmama izin ver-"

"Bunca zaman sonra mı? Ne değişti?" "Her şey."

"Layla ile birliktesin-"

"Hayır. Kaç kere duyman gerekiyorsa söyleyeceğim - onunla birlikte değilim."

"O hamile."

"Bir kez. Onunla bir kez birlikte oldum ve sana söylediğim gibi, sadece bir aile istediğim içindi, o da öyle. Bir kez, Blay, ve bir daha asla."

Blay'in başı geriye düştü, gözleri sanki biri tırnaklarının altına çivi çakıyormuş gibi kapandı. "Bunu bana yapma, Tanrı aşkına, bunu yapamazsın-" Sesi kesilirken duyduğu ıstırap, Qhuinn'in neden olduğu tüm sorunlara dair üzücü bir fikir veriyordu. "Neden şimdi? Belki de Saxton'dan intikam almak isteyen sensin-"

"Kuzenimi siktir et, benim için onunla hiçbir ilgisi yok. Eğer yalnız olsaydın, yine bu halının üzerinde dizlerimin üzerinde seninle birlikte olmak istiyor olurdum. Bir dişiyle çiftleşmiş olsaydın, sıradan biriyle çıkıyor olsaydın, hayatında milyonlarca farklı yerde olsaydın... Ben yine burada olurdum. Bir şey için yalvarıyorum, herhangi bir şey için - tek seferlik, eğer sahip olduğun tek şey buysa."

Qhuinn tekrar uzandı, cübbenin altına girdi, güçlü, kaslı bir bacağı okşadı ve Blay tekrar geri adım attığında savaşı kaybettiğini anladı.

Eğer yapmazsa bu şansı kaybedecekti- "Bak, Blay, hayatımda bir sürü boktan şey yaptım, ama Her zaman gerçekçi oldum. Bu gece neredeyse ölüyordum ve bu bir erkeği düzeltiyor. O uçağın içinde, karanlık geceye bakarken, başaramayacağımı düşünüyordum. Benim için her şey netleşti. Bu yüzden seninle birlikte olmak istiyorum."

Aslında bunu çok daha önce, Cessna olayından çok daha önce öğrenmişti ama açıklamanın Blay için bir anlam ifade etmesini umuyordu.

Belki de öyleydi. Buna karşılık, adam sanki teslim olacakmış ya da gidecekmiş gibi ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Hangisi olduğu belli değildi.

Qhuinn daha fazla kelime çıkarmak için acele etti. "Bu kadar zaman harcadığım için özür dilerim ve eğer benimle olmak istemiyorsan, anlarım. Geri çekileceğim, sonuçlarına katlanacağım. Ama Tanrı aşkına, eğer bir şansın varsa - hangi nedenle olursa olsun- intikam, merak... hatta seni bir kez becermeme ve bir daha asla, sadece kalbime bir kazık saplamak için becermeme izin verirsen? Kabul ediyorum. Seni alacağım... seni alabileceğim her şekilde."

Üçüncü kez uzandı ve elini Blay'in bacağının arkasına doladı. Okşayarak. Yalvarıyordu. "Bana neye mal olacağı umurumda değil...."

YİRMİ YEDİ

LQhuinn'in üzerine gelen Blay, etrafındaki her şeyin olağanüstü bir şekilde farkındaydı: Qhuinn'in elinin kalçasının arkasındaki hissi, cübbenin eteğinin baldırına sürtünmesi, seks kokusunun yoğunlaşması Havayı.

Pek çok açıdan, bunu hayatı boyunca istemişti - ya da en azından geçiş sürecini atlatıp herhangi bir cinsel dürtüye sahip olduğundan beri. Bu an sayısız hayalin ve sayısız fantezinin doruk noktasıydı, gizli arzusu açığa çıkmıştı.

Ve dürüsttü: Qhuinn'in uyumsuz gözlerinde gölge ya da şüphe yoktu. Erkek sadece Tanrı'nın dürüstlüğünü kalbinde bildiği gibi söylemekle kalmıyordu; kendini bu şekilde savunmasız bırakmanın huzurunu yaşıyordu.

Blay göz kapaklarını kısa süreliğine kapattı. Bu teslimiyet Qhuinn'i bir erkek olarak tanımlayan her şeyin tam tersiydi. O asla teslim olmazdı; ne ilkelerine, ne silahlarına, ne de kendisine. Yine de bu geri dönüş bir şekilde mantıklıydı. Ölümle yüzleşmenin ardından bir İsa'ya gelme kovalamacası gelme eğilimindeydi....

Sorun şu ki, bunun uzun sürmeyeceğini hissediyordu. Bu "göz açıcı" şüphesiz o uçak yolculuğuna bağlıydı, ancak kalp krizi geçiren bir kurbanın kısa süre sonra berbat diyetine devam etmesi gibi, "vahiy" de muhtemelen uzun bir raf ömrüne sahip değildi. Evet, Qhuinn'in söylediklerinde ciddiye.

Bu baş döndürücü an, bundan hiç şüphe yoktu. Ancak bunun kalıcı olduğuna inanmak zordu.

Qhuinn neyse oydu. Ve çok geçmeden, şokun etkisi geçtikten sonra -belki akşam karanlığında, belki gelecek hafta, belki de bir ay sonra- o kapalı, eli kolu bağlı, mesafeli haline geri dönecekti.

Kararını veren Blay göz kapaklarını yeniden açtı ve eğildi. Yüzleri yaklaştıkça Qhuinn'in dudakları aralandı, dolgun olan alt dudak sanki istediği şeyin tadını deniyormuş ve hoşuna gidiyormuş gibi büzüldü.

Sikeyim. Dövüşçü o kadar muhteşemdi ki, güçlü çıplak göğsü lamba ışığında parlıyor, teni bir uyarılma parıltısı taşıyor, delikli meme uçları ısınan kanının itici ritmiyle yükselip alçalıyordu.

Blay elini, onları birbirine bağlayan kolun kordonlu kaslarında gezdirdi; omuzun ağır kalınlığından bicepsin şişkinliğine ve trisepsin kesik kıvrımına kadar.

Avucunu kalçasından çıkardı. Ve uzaklaştı.

Qhuinn'in rengi griye dönecek kadar soldu.

Sessizlikte Blay tek kelime etmedi. Söyleyemezdi, sesi gitmişti.

Yarım yamalak, gevşek bacaklarıyla çıkış yolunu aradı, eli çıkışı açmaya yetecek koordinasyonu toplayana kadar kapı kolunun etrafında çırpındı. Dışarı çıkarken kapıyı çarpıp çarpmadığını ya da sessizce kapatıp kapatmadığını söyleyemedi.

Fazla uzağa gidemedi. Odasına üç adım kala, koridorun pürüzsüz, serin duvarına sırt üstü yığıldı.

Nefes nefese. Nefes nefese kalmıştı.

Ve tüm bu çabalar hiçbir işe yaramıyordu. Göğsündeki boğulma daha da kötüleşiyordu ve aniden görüşünün yerini siyah-beyaz dama tahtası kareler aldı.

Bayılmak üzere olduğunu düşünerek kalçalarının üzerine çöktü ve başını dizlerinin arasına koydu. Zihninin derinliklerinde, salonun boş kalması için dua etti.

Bu, kimseye açıklamak isteyeceği türden bir şey değildi: Qhuinn'in odasının dışında, ereksiyonu açık, vücudu kendi kişisel depresimini yaşıyormuş gibi titriyordu.

"Yüce İsa..."

Bu gece neredeyse ölüyordum - bu bir erkeği doğru yola getirir. O uçağın içinde, karanlık geceye bakarken, başaramayacağımı düşünüyordum. Benim için her şey netleşti.

"Hayır," dedi Blay yüksek sesle. "Hayır..."

Başını ellerinin arasına alarak sakın bir şekilde nefes almaya, mantıklı düşünmeye ve makul davranmaya çalıştı. Bu işin daha fazla derinleşmesini göze alamazdı-

O hararetli, parlak, uyumsuz gözler efsanelere konu olmuştu.

"Hayır," diye tısladı.

Sesi kendi kafatasının içinde yankılanırken, kendini dinlemeye karar verdi. Daha fazla değil. Bu iş daha ileri gitmeyecekti.

Kalbini uzun zaman önce o erkeğe kaptırmıştı. Ruhunu da kaybetmesi için bir neden yoktu.

* * *

Bir saat sonra, belki iki, belki altı, Qhuinn serin çarşafların arasında çıplak yatıyor, karanlıkta göremediği bir tavana bakıyordu.

Bu korkunç, acı veren acı Blay'in hissettiği şey miydi? Mesela, ailesinin bodrumundaki o hesaplaşmadan sonra - Qhuinn Caldwell'i terk etmeye hazırlandığında ve artık aralarında hiçbir bağ olmayacağını açıkça belirttiğinde? Ya da belki klinikte öpüştükleri ve Qhuinn'in daha ileri gitmeyi reddettiği o zamandan sonra? Ya da Blay'in Saxton ile ilk buluşmasından hemen önce neredeyse bir araya geldikleri o son çarpışmanın ardından?

Çok boş.

Bu oda gibi, gerçekten: Işıksız ve aslında boş, sadece dört duvar ve bir tavan. Ya da bir torba deri ve bir iskelet, olduğu gibi.

Elini yukarı kaldırarak, hâlâ bir kalbi olduğundan emin olmak için atan kalbinin üzerine koydu.

Kaderin size bilmeniz gereken şeyleri öğretmek için bir yolu vardı, ders size sunulana kadar gerekli olduğunun farkında olmasanız bile: Kendine, kusurlarına, ailesine ve topluma karşı başarısızlığına çok fazla zaman harcamıştı. Uzun zamandır ne kadar da karışık bir durumdaydı ve Blay, onu önemsemişti için bu girdabın içine çekilmişti.

Ama ne zaman en iyi arkadaşını desteklemişti ki? Onun için gerçekten ne yapmıştı?

Blay bu odadan ayrılmakta haklıydı. Çok az, çok geç, bu söz değil miydi? Ve Qhuinn de herhangi bir kazanan sunmuyordu. Yüzeyin altında, gerçekten daha istikrarlı değildi. Artık huzurlu değildi.

Hayır, bunu hak etti.

Işık dilimi limon sarısıydı ve sanki körlük bir kumaş, ışın ise keskin bir bıçakmış gibi görüş alanındaki siyah alanı kesiyordu.

Bir figür sessizce odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Kokusundan kim olduğunu anladı.

Qhuinn'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladığında yastıklardan doğruldu. "Blay...?"

Yumuşak bir hışırtı duyuldu, uzun boylu bir erkeğin omuzlarından bir cübbe düştü. Ve birkaç dakika sonra, büyük, hayati bir ağırlığın üzerine kalkmasıyla şilte çöktü.

Qhuinn karanlığın içinden şaşmaz bir isabetle uzandı, elleri Blay'in boynunun yanlarını sanki görerek yönlendirilmişler gibi emin bir şekilde buldu.

Konuşmak yok. Kelimelerin onu bu mucizeden mahrum bırakacağından korkuyordu.

Ağzını kaldırarak Blay'i kendine doğru çekti ve o kadife dudaklar menziline girdiğinde, karşılık bulan bir çaresizlikle onları öptü. Bir anda, bastırılmış geçmiş

öfkeyle serbest bırakıldı ve kanın tadına bakarken, kimin dişlerinin neyi vurduğunu bilmiyordu.

Kimin umurundaydı ki?

Sert bir çekişle Blay'i yere yatırdı ve sonra diğer erkeğin üzerine yuvarlandı, uyluklarını araladı ve sert aleti Blay'inkine değene kadar kendini onların arasına itti....

İkisi de inledi.

Çıplak tenden başı dönen Qhuinn kalçalarını yukarı ve geriye doğru pompalamaya başladı, sekslerinin ve sıcak etlerinin sürtünmesi ağızlarının ıslak sıcaklığını büyütüyordu. Çılgınlık, her yerde, acele, acele, acele - lanet olsun, ellerinin nerede olduğunu ya da neye sürtündüğünü anlayamayacak kadar çok açlık vardı ya da - Tanrı aşkına, dokunacak çok fazla ten, çekilecek çok fazla saç, çok fazla...

Qhuinn sert bir şekilde boşaldı, taşakları sıkılaştı, ereksiyonu taşaklarının arasına girdi, boşalması her yere yayıldı.

Onu en ufak bir şekilde yavaşlatmadı.

Hızlı bir sarsıntıyla, önümüzdeki yüz yılı çalışarak geçirebileceği ağızdan ayrıldı ve kendini Blay'in göğsüne doğru itti. Karşılaştığı kaslar daha önce siktiği insanlarınkine hiç benzemiyordu; bu bir vampirdi, bir savaşçıydı, ağır bir eğitimden geçmiş ve etini sadece yararlı değil, düpedüz ölümcül bir duruma getirmiş bir askerdi. Ve bu çok tahrik ediciydi ama bundan da öte, bu Blay'di; nihayet, bunca yıldan sonra...

Blay.

Qhuinn dişlerini kaya gibi sıkı olan karın kaslarına geçirdi ve Blay'in tenindeki kendi kokusu onun bilerek yaptığını bildiği bir işaretti.

O koyu baharat başka yerlere de gidiyordu.

Elleri Blay'in sikini bulduğunda inledi ve sert sütunun etrafında dolanırken, adam sert bir şekilde yukarı kalktı, bir lanet

Aynı ışığın birkaç dakika önce yaptığı gibi odayı kesiyordu.

Qhuinn dudaklarını yaladı, Blay'in seksini kaldırdı ve o kalın, küt sikin başının ağzından ayrılmasına izin verdi. Derinlemesine emdi, dibine kadar aldı, boğazını iyice açarak her şeyi yuttu. Buna karşılık olarak Blay'in kalçaları yukarı fırladı ve sert eller saçlarını ısırdı, ciğerlerine nefes alamayana kadar başını daha da aşağı indirmeye zorladı - zaten kimin oksijene ihtiyacı vardı ki?

Ellerini Blay'in kışının altına sokarak leğen kemiğini eğdi ve aşağı yukarı inip çıkmaya başladı, boynu cezalandırıcı ritmin altında gerildi, Blay gitmeden önce teklif ettiği şeyi aynen uygularken omuzları büküldü ve gevşedi.

Yine de bununla yetinmeyecekti. Hayır.

Bu sadece başlangıçtı.

YİRMİ SEKİZ

A Blay, Qhuinn'in yatağındaki yastıklara sırtını yasladığında kafası neredeyse omurgasından kopacaktı. Her şey kontrolden çıkmıştı, ama o hiçbir şeyi yavaşlatamazdı: Kalçaları yukarı pompalanırken ve aşağı, aleti Qhuinn'in ağzına girip çıkıyordu-

Tanrıya şükür ışıklar kapalıydı.

Duygular tek başına başa çıkılamayacak kadar fazlaydı, bir de görsel mi ekleyecekti? Yapamazdı-

Orgazm onu dışarı fırlattı, nefesi kesildi, vücudu kasıldı, seksi sertleşti. Ve büyük spazmlar halinde boşalırken, o ağız tarafından sağıldı - ve adamım, o emme, serbest bırakmayı onun içinde fıçı gibi tuttu, büyük karıncalanma zevk dalgaları beyninden taşaklarına doğru süpürüldü, vücudu birlikte farklı bir varoluş düzlemine çarptı-

Hiçbir uyarı olmadan, sert bir elle ters çevrildi, vücudu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ele alındı. Sonra bir kol leğen kemiğinin altına girdi ve onu dizlerinin üzerine fırlattı. Kısa bir sükûnet oldu, bu sırada tek duyduğu arkasındaki ağır nefes alış verişi, nefes alış verişi giderek hızlanıyor ve sertleşiyordu-

Qhuinn'in orgazm olduğunu duydu ve bunun tam olarak ne için olduğunu biliyordu.

Tüm vücudu beklentiyle zayıf düşmüş olsa da, omzuna ağır bir el indiğinde iyi ve hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu ve-

Penetrasyon bir dağlama demiri gibiydi, acımasız ve sıcak, tam kalbine doğru ilerliyordu. Ve patlayıcı bir nefesle lanet okudu - acıttığı için değil, mümkün olan en iyi anlamda acıtmasına rağmen. Bunun sonsuza dek istediği bir şey olduğu için bile değil, öyle olmasına rağmen.

Hayır, çünkü işaretlendiğine dair garip bir his vardı ve nedense bu onu-

Kulağına bir tıslama sesi geldi ve ardından bir çift diş omzuna battı, Qhuinn'in tutuşu kalçalarına kaydı, gövdesi artık pek çok yerde kilitlenmişti. Ve sonra acımasız çekiç darbeleri başladı, Blay'in azı dişleri birbirine çarptı, kolları her iki bedeni de yukarıda tutmak zorunda kaldı, bacakları ve gövdesi saldırı altında zorlandı.

Yatak başlığının duvara çarptığını hissetti ve bir an için, Layla'nın buna maruz kaldığı sırada kütüphanedeki avizenin ileri geri hareket ettiğini hatırladı.

Blay görüntüye lanet okudu. Oraya gitmesine izin veremezdi; yapamazdı. Tanrı biliyordu ki, daha sonra bu konu üzerinde durmak için bolca zamanı olacaktı.

Şimdi mi? Bu boşa harcanamayacak kadar güzeldi....

Vuruşlar devam ettikçe avuç içleri ince pamuklu çarşaflara kaydı ve kendini yerinde tutmak için yumuşak yatağa bastırarak yeniden konumlandırmak zorunda kaldı. Tanrım, Qhuinn'in çıkardığı sesler, omzuna gömülü dişlerinin arasından yankılanan homurtular, gümbürtüler - evet, bu yatak başlığıydı. Kesinlikle.

Taşaklarında yeniden basınç oluşmaya başlayınca kendini avuçlamak istedi ama buna hiç niyeti yoktu. İş için iki koluna da ihtiyacı vardı-

Qhuinn onun aklından geçenleri okumuş gibi, erkek ona doğru uzandı ve onu kavradı.

Pompalamaya gerek yoktu. Blay o kadar sert boşaldı ki gözleri ışıltılı parlardı ve tam o anda Qhuinn de orgazm olmaya başladı, kalçaları içeri girdi ve bir santim geri çekilip başka bir tekme patlaması için derinlere inmeden önce bir anlığına dondu. Ve evet, vay canına, her ikisinin de işlerini yapmalarının kombinasyonu çok erotikti, her şeyi yeniden hazırladı: Toparlanmak için hiç ara verilmedi, hiç duraklama olmadı. Qhuinn sadece sürmeye devam etti - eğer bir şey varsa, serbest bırakma onun ihtiyacını daha da güçlendirmiş gibiydi.

Seks devam ederken -ve vücudunun üst kısmındaki tüm güce rağmen- Blay sonunda yatağın üzerinden sikildi, bir eli duvara çarpmasını engellemek için yan masaya kilitlendi.

Kaza.

"Kahretsin," dedi kabaca. "Lamba-"

Görünüşe göre Qhuinn ev eşyalarıyla ilgilenmiyordu. Erkek, Blay'ın başını çevirdi ve onu öpmeye başladı, o delici dil ağzına girdi, yaladı ve emdi... sanki doyamıyormuş gibi.

Başı döndü. Her şeyden başı dönüyordu. Şimdiye kadar kurduğu tüm fantezilerde Qhuinn'i hep vahşi bir aşık olarak hayal etmişti ama bu... başka bir seviyedeydi.

Bu yüzden uzaktan kendisinin gırtlaktan gelen bir sesle "Isır beni...tekrar...." dediğini duydu.

Yukarıdan gelen büyük bir hırıltı kulaklarına doldu ve ardından Qhuinn pozisyon değiştirirken bir başka tıslama karanlığı yırttı, devasa ağırlığı o keskin dişlerin boğazın yan tarafına derinlemesine batabilmesi için gerildi.

Blay küfretti ve masanın üzerinde ne varsa temizledi, göğsü nesnelerin yerini aldı, yarı yan yatarken terden sırlıklam olmuş teni vernikte gıcırdıyordu. Bir elini uzatarak zeminin düz yüzeyini yakaladı ve geri itti, Qhuinn onu çok iyi beslerken ve becerirken ikisini de sabit tuttu....

Sayılamayacak kadar çok kez, yastıklar yere düşene, çarşaf lar yırtılana, bir lamba daha devrilene kadar -Emin değildi ama yatağın üzerindeki resmi duvardan söktüklerini düşünüyordu.

Sonunda tüm bu zorlanma ve çabanın yerini durgunluk aldığı nda, Blay ağır ağır nefes aldı ve hâlâ suyun altındaymış gibi hissediyordu.

Qhuinn de aynısını yapıyordu.

Blay'ın boğazında giderek büyüyen ıslak yama, işlerin o kadar kontrolden çıktığını gösteriyordu ki, alınan damarı kapatmak mümkün olmamıştı. Her neyse. Umurunda değildi, düşünemiyordu, endişelenmeyecekti. Mutluluktan uçan, yüzen sonrası bozulamayacak kadar muhteşemdi, vücudu aynı anda hem aşırı duyarlı hem uyuşuk, hem sıcak hem ılıman, hem acılı hem do ygun.

Dostum, çarşaf ların temizlenmesi gerekecekti. Ve Fritz'in lambalar için biraz Süper Yapıştırıcı bulması gerekecekti.

Tam olarak neredeydi?

Elini uzatarak etrafı yokladı ve hali ya, bir to z fırırına... ve bir battaniye sandığı na rastladı. Doğ ru ya, yatağın en ucunda asılı duruyordu. Bu da başının dönmesini açıklıyordu.

Qhuinn nihayet üzerinden indiğinde, Blay onu takip etmek istedi ama vücudu cansız bir nesne olmakla fazlasıyla ilgiliydi. Ya da daha çok bir kumaş parçasına benziyordu belki de...

Nazik eller onu kaldırdı ve dikkatlice, nazikçe sırt üstü yatırdı. Bu noktada başka bir hareket daha oldu ve sonra Qhuinn yastıklara doğru yeniden yerleştirildiğini hissetti. Sonunda, hafif bir battaniye vücudunun yarısına kadar yerleşti, sanki Qhuinn daha fazla örtünemeyecek kadar sıcak olduğunu biliyordu ve yine de onu kaplayan ter kurumaya başladıkça üşümeyi hissetti.

Saçları alnından geriye doğru tarandı ve sonra başı yana yatırıldı. İpek gibi dudaklar öptü

ve sonra uzun, yavaşça alıştırarak, istediği ve kendisine verilen delici yaraları mühürledi.

İşi bittiğinde başını Qhuinn'e doğru çevirmesine izin verdi. Zifiri karanlık olmasına rağmen, kendisine bakan yüzün neye benzediğini tam olarak biliyordu -yanakları kızarmış, göz kapakları yarıya inmiş, dudakları kıpkırmızı-

Kendi ağzına bastırıldığı öpücük saygılıydı, temas odadaki ılık, durgun havadan daha ağır değildi. Bu tam bir aşık öpücüğüydü, az önce yaşadıkları ateşli seksten bile daha çok istediği türden bir şeydi-

Panik göğsünün ortasına vurdu ve göz açıp kapayıncaya kadar içinden dışarıya doğru yankılandı.

Elleri kendi iradesiyle dışarı fırladı ve Qhuinn'i iterek uzaklaştırdı. "Dokunma bana. Bana asla böyle dokunma."

Yataktan fırladı ve Tanrı bilir odanın neresine düştü. Etrafta debelenirken çeşitli mobilya parçalarına çarptı ama sonra çıkış yolunun altında parlayan ince ışık çizgisi sayesinde yönünü bulabildi.

Yerden cübbesini kapıp çıkarken arkasına bile bakmadı.

Sonrasını hiçbir şekilde görmeye dayanamıyordum. Bu her şeyi çok gerçekçi kılıyordu.

* * *

Sonunda Qhuinn yatak odasının ışıklarını açmak zorunda kaldı. Karanlığa daha fazla dayanamadı.

Ortalık aydınlanınca gözlerini kırıştırdı ve gözlerini korumak için kollarını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Retina-ülkesinde her şey yeniden ayarlandıktan sonra etrafına baktı.

Kaos. Tam bir kaos.

Demek tüm bunlar gerçekten olmuştu, ha? Ve kafasının içinin, bu lanet olası karmaşanın yanında askeri düzen gibi kalması ne kadar da ironikti.

Bana öyle dokunma.

Ah, kahretsin, diye düşündü yüzünü ovarken. Adamı suçlayamazdı.

Bir kere, bir buldozer kadar ustalık göstermişti. Yıkım topu. Silahlı tank. Sorun şuydu ki, tüm bunlar sabır gösteremeyeceği kadar fazlaydı: Oktan kadar saf ve bir o kadar da yanıcı olan içgüdüğü onu ateşlemişti; seans sadece içini dökme seansıydı.

Tanrım, adamı işaretlemişti.

Sikeyim. Blay'in zaten aşık ve bir ilişki içinde olduğunu ve sevgilisinin yatağına geri döndüğünü düşünürsek, pek de iyi bir form değil.

Sonra yine, bir erkek istediği kişiyle birlikte olduğunda, özellikle de bu ilk seferiyse, olan buydu. Cehennem gevşedi....

Bunun hayatının en iyi seksi olduğunu söylemeye bile gerek yoktu, uzun bir geçmişteki eşit olmayan kapanışlardan sonra ilk doğru uyumdu.

Mesele şu ki, sonunda Blay'in bunu bilmesini istemiş, itirafın yolunu açmak için kelimeler aramış ve dokunuşa güvenmişti.

Ancak erkeğin bu şekilde yaklaşmak istemediği açıktı.

Bu da ikinci, daha da derin bir pişmanlığı gündeme getirdi.

İntikam seksi cazibeyle ilgili değildi; faydayla ilgiliydi. Ve Blay onu kullanmıştı, tıpkı kullanılmayı istediği gibi.

O boşluk hissi on kat geri geldi. Yüz kat.

Duygularına daha fazla dayanamayarak ayağa fırladı ve küfretmek zorunda kaldı: Sırtının alt kısmındaki belirgin gerginliğin uçak kazasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey son bir saatini... ya da daha uzun bir süreyi... etrafa savurduğu pnömatiklerle ilgiliydi.

Kahretsin.

Banyoya girerken ışıkları kapalı bıraktı ama duşu açtığında yatak odasından gelen sesler fazlasıyla yeterliydi. Bu kez suyun ısınmasını bekledi; vücudu yeni bir şoka hazır değildi.

Çok acınası bir durumdu ama en son istediği şey Blay'in kokusunu teninden temizlemektir ama bu onu çılgına çeviriyordu. Tanrım, evdeki cehennemlikler sahiplenmeye başladıklarında böyle hissediyor olmalıydılar: Koridorda sinsice ilerleyip Blay'in odasına dalmak ve Saxton'ı yolundan itmek istiyordu. Aslına bakarsanız, kuzeninin izlemesini çok isterdi, sırf adam bunu bilsin diye...

Bu gerçekten sağlıklı düşünce zincirini kesmek için cam muhafazaya adım attı ve sabuna gitti.

Blay'in bir ilişkisi olduğunu kendi kendine tekrar belirtti.

Az önce yaptıkları seks duygusal bir bağ kurmakla ilgili değildi.

Yani bu boşluk anında, kendi geçmişi tarafından şişleniyordu.

Görünüşe göre bu da kaderin ona hak ettiğini verdiği bir başka durumdu.

Kendini yıkarken, sabun Blay'in cildinin yarısı kadar bile yumuşak değildi ve onun çeyreği kadar bile güzel kokmuyordu. Su, savaşçının kanı kadar sıcak değildi ve şampuan da o kadar rahatlatıcı değildi. Hiçbir şey yaklaşılamadı.

Hiçbir şey yapamaz.

Qhuinn yüzünü spreye dönüp ağzını açtığında, kendini Saxton'ın tekrar menzilden uzaklaşması için dua ederken buldu - her ne kadar bu umut etmek için boktan bir şey olsa da.

Sorun şu ki, Blay'in ona tekrar gelmesinin tek yolunun bir başka sadakatsizlik vakası olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde.

Gözlerini kapatarak, filmin sonunda Blay'i öptüğü o ana geri döndü... gerçekten, gerçekten öpmüştü onu, fırtınadan sonraki sessizlikte ağızları usulca buluşmuştu. Zihni senaryoyu yeniden yazarken, kendi yarattığı bir sınırın uzak tarafına itilmemişti. Hayır, hayalinde her şey olması gerektiği gibi sona ermişti.

Blay'in yüzünü okşuyor ve birbirlerine bakabilmeleri için ışıkların açılmasını istiyordu.

Fantezisinde, en iyi arkadaşını tekrar öptü, geri çekti ve...

"Seni seviyorum," dedi düşün spreyine doğru. "Ben... seni seviyorum."

Acıya karşı gözlerini kapatırken, yanaklarından aşağı akan şeyin ne kadarının su, ne kadarının başka bir şey olduğunu bilmek zordu.

YİRMİ DOKUZ

TErtesi gün öğleden sonra geç saatlerde Assail'in ziyaretçisi geri geldi.

Güneş batarken ve son koyu pembe ışınlar ormanı delerken, monitöründen şunları izledi
Kros kayağı yapan yalnız bir figür ağaçların arasında dururken, sopalar kalçalara dayanmış, dürbünler yüze bakıyordu.

Ya da kalçalarını ve yüzünü, olduğu gibi.

İyi haber, güvenlik kameralarının sadece harika bir yakınlaştırmaya sahip olması değil, aynı zamanda odak ve görüş çizgilerinin bilgisayarın kumanda koluyla kolayca değiştirilebilmesiydi.

O yüzden daha da sıkı girdi.

Kadın dürbünü bıraktığında, karanlık, hesapçı gözlerinin etrafındaki tek tek kirpikleri, ince gözenekli yanaklarındaki kırmızı tonu ve çene çizgisine kadar uzanan atardamarda atan sabit ritmi ölçtü.

Benloise'e yaptığı uyarı yerine ulaşmıştı.
Ve yine buradaydı.

O uyuşturucu toptancısıyla bir şekilde bağlantısı olduğu açıldı ve bir gece önce galerinin arkasından sanki biri ona hakaret etmiş gibi yürüyüp çıktığına bakılırsa, Benloise tarafından kızdırılmıştı.

Yine de Assail onu daha önce görmemişti ve bu tuhaftı. Son bir yıl içinde, onu daha yakından tanımıştı.

Benloise'in hesaplanamaz sayıdaki korumalarından, ilgisiz galeri çalışanlarına, kurnaz ithalatçılardan, adamın mali işlerini yürüten kanlı canlı kardeşine kadar operasyonun her bir parçası.

Bu yüzden onun sadece belirli bir amaç için işe alınmış bağımsız bir yüklenici olduğunu varsayabilirdi.

Ama neden hala kendi mülkündeydi?

Ekranın sağ alt köşesindeki dijital göstergeyi kontrol etti. Dört otuz yedi. Normalde sevinmek için pek uygun bir zaman değildi, çünkü dışarı çıkmak için hâlâ çok erkendi. Ama yaz saati uygulaması başlamıştı ve güneşi manipüle eden bu insan icadı aslında yılın altı ayı onun lehine çalışıyordu.

Dışarısı biraz sıcak olacaktı ama bununla başa çıkabilirdi.

Assail çabucak giyindi, Gucci takım elbisesini beyaz ipek gömleğiyle birlikte çekti ve kruvaze deve tüyü paltosunu aldı. Bir çift Smith & Wesson kırkılık tabancası elbette mükemmel aksesuarlardı.

Tunç sonsuza dek yeni siyah oldu.

iPhone'unu eline alıp ekrana dokunduğunda kaşlarını çattı. Rehvenge'den bir mesajla birlikte bir arama gelmişti.

Odasından çıkıp Konsey'in telesekreterini çağırdı ve aşağı inerken onu dinledi.

Erkeğin sesi tamamen saçmalıktan uzaktı ve buna saygı duymak gerekiyordu: "Assail, kim olduğunu biliyorsun. Bir Konsey toplantısı düzenliyorum ve sadece yeterli çoğunluk değil, mükemmel katılım da istiyorum; kral da orada olacak, Kardeşlik de. Soyunuzun hayatta kalan en büyük erkeği olarak Konsey listesinde yer alıyordunuz, ancak Eski Ülke'de kaldığınız için etkin değil olarak kaydedildiniz. Artık geri döndüğüne göre, bu mutlu küçük buluşmalara gitmeye başlamanın zamanı geldi. Programınızla birlikte beni arayın, böylece herkes için bir zaman ve yer ayarlayabilirim."

Merdivenlerin altını kapatan elik kapının önünde durdu, telefonu i ceplerinden birine koydu, kilidi açtı ve yolu kaydırarak açtı.

Birinci kat, tüm ışığı engelleyen filtreli perdeler nedeniyle karanlıktı ve oturma odasının devasa açık alanı, bir nehrin kıyısına tünemiş cam bir kafesten ziyade yeryüzündeki bir mağara gibi görünüyordu.

Mutfaktan gelen cızırtı sesini duydu ve pastırma kokusunu aldı.

Ters yönde yürüyerek, kuzenlerine kullanmaları için verdiği ceviz panelli ofise girdi ve yirmi metrekairelik gömme humidoruna girdi. İçeride, tam yetmiş derecede ve tam yüzde altmış dokuz nem oranında tutulan ılıman hava, düzinelerce ve düzinelerce puro kutusundan gelen tütünle parfmlenmişti. Sıralamasını iyice düşündükten sonra üç Küba purosunu aldı.

Ne de olsa Kübalılar en iyisiydi.

Ve Benloise'in ona sağladığı bir başka şey daha vardı, bir bedel karşılığında.

Değerli koleksiyonunu kapattıktan sonra oturma odasına geri döndü. Cızırtılar kesilmiş, porselen üzerindeki gümüşün ince sesi yerini tıslamaya bırakmıştı.

Mutfağa geldiğinde, iki kuzeni granit tezgâhtaki bar taburelerine oturmuş, sanki hareketlerini düzenleyen, başkaları tarafından duyulmayan bir davul sesi varmış gibi, tam olarak aynı ritimde yemek yiyorlardı.

İkisi de aynı açıyla başlarını kaldırıp ona baktılar.

"Akşam için ayrılıyorum. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun," dedi.

Ehric ağzını sildi. "O kayıp satıcılardan üçünün izini buldum, tekrar iş başındalar ve harekete geçmeye hazırlar. Gece yarısı bir teslimat yapacağım."

"Güzel, güzel." Assail hızla silahlarını kontrol etti. "Nerede olduklarını bulmaya alış, olur mu?"

"Nasıl isterseniz."

İkisi birlikte başlarını eğerek selam verdiler ve sonra kahvaltılarına geri döndüler.

Ona yemek yok. Kahve fincanının yanından kehribar renkli bir şişe aldı ve kapağını açtı. Kapağa küçük gümüş bir kaşık takılıydı ve karnını kolayla doldururken bu şey çın çın sesler çıkarıyordu. Burun deliği başına bir vuruş.

Wakey-wakey.

Kalanını da yanına aldı ve purolarıyla aynı cebe koydu. Beslenmeyeli uzun zaman olmuştu ve etkilerini hissetmeye başlamıştı; vücudu yavaşlıyor, zihni alışık olmadığı bir bulanıklığa meylediyordu.

Yeni Dünya'nın dezavantajı mı? Dişi bulmak daha zor.

Neyse ki, kesilmemiş kokain en azından şimdilik iyi bir ikame oldu.

Neredeyse opak camlı bir güneş gözlüğü takarak çamurluktan geçti ve arka kapıya dayandı.

Bu şeyi açıp-

Assail saldırı karşısında geri çekildi ve inledi, ağırlığı mokasenlerinin içinde sallanıyordu: Cildinin yüzde doksan dokuzunun kat kat giysilerle kaplı olmasına ve koyu renk gözlüklerine rağmen gökyüzündeki soluk ışık onu bocalatmaya yetmişti.

Ancak biyolojiye teslim olacak zaman yoktu.

Kendini evinin arkasındaki ormanda buharlaşmaya zorlayarak, yakın karanlıkta kadının izini sürmeye başladı. Yerini tespit etmek yeterince kolaydı. Geri çekiliyordu, kros kayaklarının üzerinde hızla ilerliyor, kabarık çam dallarının, iskelet halindeki meşe ve akçaağaçların arasından dolambaçlı yollardan geçiyordu. Yörüngesinden çıkarım yaparak ve önceki sabahki güvenlik kasetlerinde gösterdiği iç mantığı uygulayarak, kısa sürede onun önündeydi ve tam olarak nerede olduğunu tahmin ediyordu...

Ah, evet. Galerideki siyah Audi. Mülkünden yaklaşık iki mil uzakta, sürülmüş yolun kenarına park etmiş.

Assail sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, ağaçların arasından çıkarken Küba purosunu üflüyordu.

Yaptığı çift izde durdu, direkleri geniş açıdaydı.

Karanlığa bir duman bulutu üflerken ona gülümsedi.

"Egzersiz için güzel bir akşam. Evimin manzarasının tadını çıkarıyor musun?"

Efor sarf ettiği için nefesi hızlanmıştı ama hissedebildiği kadarıyla korkudan değil -ki bu da onu tahrik ediyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum-"

Yalanı yarıda kesti. "Şu anda manzaramın tadını çıkardığımı söyleyebilirim."

Adamın gözleri, vücuda oturan kayak pantolonunun içindeki uzun, atletik bacaklarında gezinirken, kadın ona ters ters baktı. "O gözlüklerle bir şey görebildiğine inanmakta zorlanıyorum."

"Gözlerim ışığa karşı çok hassastır."

Kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. "Gökyüzünde neredeyse hiç kalmadı."

"Seni görmeye yetecek kadar var." Bir nefes daha çekti.

"Dün gece Benloise'a ne söylediğimi bilmek ister misin?"

"Kim?"

Şimdi onu kızdırdı ve sesini sertleştirdi. "Sana bir tavsiye. Benimle oyun oynama - bu seni herhangi bir izinsiz girişten daha hızlı öldürtür."

Soğuk hesaplamalar bakışlarını daralttı. "Mülkiyet suçlarının idam cezası gerektirdiğini bilmiyordum."

"Benim için ölümcül sonuçları olan şeylerin bir listesi var."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Peki. Tehlikeli değil misin?"

Sanki ipe tırmanan ve tıslayan bir kedi yavrusuymuş gibi.

Assail o kadar hızlı hareket ediyordu ki, gözlerinin onu takip etmekten aciz olduğunu çok iyi biliyordu - bir an için metrelerce uzaktaydı, bir an sonra kayaklarının ucunda duruyor ve onu olduğu yere hapsediyordu.

Kadın telaşla bağırdı ve geri sıçramaya çalıştı ama tabii ki ayakları bağlarına sıkışmıştı. Adam kadının düşmesini engellemek için, purosunu tutmayan eliyle kadının kolunu yakaladı.

Şimdi kanı korkuyla akıyordu ve adam kokuyu içine çektikçe sertleşti. Onu öne doğru çekerek, yüzünü izleyerek ona baktı.

"Dikkatli ol," dedi alçak bir sesle. "Çok çabuk alınırım ve sinirlerim kolay kolay yatışmaz."

Yine de ona verebileceği ve onu sakinleştirecek en az bir şey aklına geliyordu.

Eğilip derin derin içine çekti. Tanrım, onun kokusuna bayılıyordu.

Ama şimdi tüm bunlarla dikkati dağıtmanın zamanı değildi. "Benloise'a insanları evime göndermesinin kendi ve onların riski olduğunu söyledim. Sizi bu çok açık mülkiyet sınırlarından haberdar etmemesine şaşırdım...."

Göz ucuyla kızın omzunda belli belirsiz bir kasılma yakaladı. Sağ eliyle bir silaha uzanacaktı.

Assail purosunu dişlerinin arasına aldı ve o ince bileği yakaladı. Baskı uygulayarak ve sadece acı nefesini derinleştirdiğinde durarak, vücudunu geriye doğru eğdi, böylece sahip olduğu gücün tamamen, tamamen farkındaydı - kendisi üzerinde, onun üzerinde. Her şeyin üzerinde.

Ve işte o zaman kadın için uyarılma gerçekleşti.

* * *

Sola bir erkek istemeyeli çok uzun zaman olmuştu, belki de çok uzun.

Kural olarak onları çekici bulmadığından ya da karşı cinsten yatay ilişki teklifleri gelmediğinden değildi. Hiçbir şey bu zahmete değecek gibi görünmüyordu. Ve belki de, yürümeyen o ilişkiden sonra, o katı haline geri dönmüştü

Brezilya'da yetişmiş. Yaşamak için ne yaptığını düşünürsek bu ironik olurdu.

Ancak bu adam onun dikkatini çekti. Hem de büyük bir şekilde.

Kolunu ve bileğini tutuşu hiç de kibarca değildi, dahası kadın olduğu için hiç acımamıştı, adamın elleri öyle bir sıkıyordu ki acı kalbine akıyor ve onu çarptırıyordu. Aynı şekilde, onu sırtına doğru zorladığı açı, omurgasının bükülme yeteneğinin sınırlarını test ediyordu ve kalçaları yanıyordu.

Tahrik olmak... kendini korumak için büyük bir ihmalkârlıktı. Aslında, o siyah gözlüklere bakarken, adamın onu tam burada öldürebileceğinin farkındaydı. Boynunu kırabilirdi. Karda boğmadan önce çığlık attığını görmek için kollarını kırabilirdi. Ya da belki onu bayıltıp nehre atabilirdi.

Büyükannesinin ağır aksanlı sesi aklına geldi: Neden iyi bir çocukla tanışamıyorsun? Tanıdığımız bir aileden gelen Katolik bir çocukla? Marisol, bununla kalbimi kırıyorsun.

"Sadece," diye fısıldadı o karanlık ses, alışık olmadığı bir aksan ve zorlamayla, "mesajın size iletilmediğini varsayabilirim. Bu doğru mu? Benloise size bu bilgiyi iletemedi ve bu yüzden mi niyetimi açıkça belirtmememe rağmen hâlâ evime bakmaya geldiniz? Sanırım öyle oldu - belki de henüz alınmamış bir sesli mesaj. Ya da bir mesaj- bir e-posta. Evet, Benloise'in iletişiminin kaybolduğuna inanıyorum, öyle değil mi?"

Kadının üzerindeki baskı daha da artmıştı, bu da adamın daha fazla güce sahip olduğunu gösteriyordu - ki bu en hafif tabirle ürkütücü bir ihtimaldi.

"Bu doğru değil mi?" diye homurdandı.

"Evet," diye ısırdı. "Evet, bu doğru."

"Yani artık seni buralarda kayak yaparken bulamayacağımı tahmin edebilirim. Doğru değil mi?"

Adam onu tekrar sarsınca acıdan gözleri biraz geri döndü. "Evet," diye boğuldu.

Adam, kadının biraz nefes almasını sağlayacak kadar rahatladı. Sonra konuşmaya devam etti, sesi garip bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Şimdi, seni bırakmadan önce ihtiyacım olan bir şey var. Benim hakkımda ne biliyorsan hepsini anlatacaksın."

Sola bunun aptalca olduğunu düşünerek kaşlarını çatı. Böyle bir adamın üçüncü bir şahsın kendisi hakkında toplayabileceği her türlü bilgiden haberdar olacağına şüphe yoktu.

Yani bu bir testti.

Büyükannesini tekrar görmeyi çok istediğini belirten Sola, "Adınızı bilmiyorum ama ne iş yaptığınızı ve neler yaptığınızı tahmin edebiliyorum" dedi.

"Neymiş o?"

"Sanırım bölgeyi ve kontrolü ele geçirmek için şehirdeki tüm o üç kuruşluk satıcıları vuran kişi sizsiniz."

"Gazeteler ve haber bültenleri ölümleri intihar olarak nitelendirdi."

Devam etti - ne de olsa tartışmak için bir neden yoktu. "Anlayabildiğim kadarıyla yalnız yaşadığınızı ve evinizin çok tuhaf pencere uygulamalarıyla donatıldığını biliyorum. Evin içi gibi görünmek için tasarlanmış kamuflajlar, ama... bunun ötesinde başka bir şey. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Kendisinin üstündeki yüz tamamen kayıtsız kaldı. Sakin. Huzur içinde. Sanki onu bir yere sıkıştırmıyor ya da bedensel zarar vermekle tehdit etmiyordu. Kontrol... erotikti.

"Ve?" diye sordu. "İşte bu kadar."

Ağızındaki puroyu içine çekti, ucundaki turuncu daire daha parlak bir şekilde parlıyordu. "Gitmene sadece bir kez izin vereceğim. Bunu anlıyor musun?"

"Evet."

O kadar hızlı hareket etti ki, dengesini yeniden sağlamak için kollarını sallamak zorunda kaldı, sopaları kara saplandı. Bekle, o nereden-

Adam tam arkasında belirdi, ayakları kayaklarının açtığı izlerin iki yanına dikilmişti, evinden çıktığı yola fiziksel bir barikat oluşturmuştu. Sol pazuları ve sağ bileği kanın sıkıldığı bölgelere geri dönmesinden dolayı yanarken, ensesinde bir uyarı gıdıklandı.

Git buradan, Sola, dedi kendi kendine. Hemen şimdi.

Başka bir yakalanma riskini göze almak istemeyerek, sürülmüş yola doğru ilerledi, kayaklarının cilalı, pullu tabanları dolmuş, buz tutmuş karda tutunmak için mücadele ediyordu.

Kadın giderken, o da onu takip etti; yavaşça, amansızca yürüyordu, tıpkı şimdilik sadece oynamakla yetindiği bir avın izini süren büyük bir kedi gibi.

Sırıklarının uçlarını bağları açmak için kullanırken elleri titriyordu ve kayaklarını arabasındaki rafa geri koymak için mücadele etti. Tüm bu süre boyunca yolun ortasında durup onu izledi, purosunun dumanı nehre doğru akan soğuk hava akımıyla omzunun üzerinden süzülüyordu.

Arabasına binerek kapıları kilitledi, motoru çalıştırdı ve dikiz aynasına baktı. Fren lambalarının ışığında, uzun boylu, siyah saçlı, yüzü bir prensinki kadar yakışıklı ve bir kılıç kadar zalim bir adam düpedüz şeytani görünüyordu.

Gaza basarak banketten çıktı ve hızla uzaklaştı, arabanın dört tekerlekten çekiş sistemi devreye girdi ve ona ihtiyacı olan çekişi sağladı.

Tekrar dikiz aynasından baktı. Adam hâlâ oradaydı.

Sola'nın ayağı frene kaydı ve neredeyse yere çakılıyordu.

O gitmişti.

Sanki buhar olup uçmuş gibiydi. Bir an gözünün önündeydi... sonra görünmez oldu.

Kendini silkeleyerek tekrar gaza bastı ve ağır ağır atan kalbinin üzerine haç işareti yaptı.

Çılgın bir panikle, "Bu da neydi böyle?" diye merak etti.

OTUZ

J Kepenkler tam gece için kalkarken, Layla kapısının çalındığını duydu ve koku panellerden içeri süzülmeden önce bile onu görmeye kimin geldiğini biliyordu.

Bilinçsizce eli saçlarına gitti ve gün boyu dönüp durduğu için saçlarının dağınık ve keçeleşmiş olduğunu gördü. Daha da kötüsü, kliniğe gitmek için giydiği sokak kıyafetlerini değiştirme zahmetine bile katlanmamıştı.

Yine de onu içeri almamazlık edemezdi.

"İçeri gel," diye seslendi, biraz daha yükseğe oturdu ve göğüs kemiğine kadar çektiği örtüleri düzeltti.

Quinn savaş kıyafetleri giymişti, bu da onun bu gece nöbetçi olduğu anlamına geliyordu ama belki de değildi. Program hakkında bilgisi yoktu.

Gözleri buluştuğunda kaşlarını çattı. "İyi görünmüyorsun." Bir elini kaşının üzerindeki bandaja götürdü.

"Oh, bu mu? Sadece bir sıyrık."

Ama onun dikkatini çeken şey yarası değildi. Boş bakışları ve elmacık kemiklerinin altındaki acımasız çukurlardı.

Durdu. Havayı kokladı. Beyazladı.

Hemen ellerine baktı, bir kez daha birbirine karışmış ellerine. "Lütfen kapıyı kapatın," dedi.

"Neler oluyor?"

İsteddiği gibi kapandığında derin bir nefes aldı. "Dün gece Havers'a gittim-"

"Ne?"

"Kanamam var-"

"Kanıyor!" Hızla ileri atıldı ve yatağın üzerinde kaymaya başladı. "Neden bana söylemedin?"

Sevgili Bakire Kâtip, onun öfkesi karşısında sinmemesi imkânsızdı -gerçekte, şu anda gücü tükenmişti ve kendini korumak için hiçbir şey yapamıyordu.

Quinn anında öfkesini kontrol altına aldı, erkek geri çekildi ve dar bir daire çizerek etrafta dolaşmaya başladı. Onunla tekrar karşılaştığında, kaba bir şekilde, "Özür dilerim. Bağırarak istememiştim, sadece... Senin için endişeleniyorum."

"Özür dilerim. Sana söylemeliydim... ama sen dışarıda kavga ediyordun ve ben de seni rahatsız etmek istemedim. Bilmiyorum... dürüst olmak gerekirse, muhtemelen doğru düşünemiyordum. Çılgına dönmüştüm."

Quinn onun yanına oturdu, parmaklarını birleştirip dirseklerini dizlerinin üzerine koyarken kocaman omuzları kıvrıldı. "Peki neler oluyor?"

Tek yapabildiği omuz silkmek oldu. "Sizin de hissedebileceğiniz gibi... Kanamam var."

"Ne kadar?"

Hemşirenin söylediklerini düşündü. "Yeterli." "Ne kadar süre için?"

"Yaklaşık yirmi dört saat önce başladı. Doktor Jane'e gitmek istemedim çünkü bunun ne kadar özel olacağından emin değildim ve ayrıca bizim türümüzde hamilelik konusunda çok fazla deneyimi yok."

"Havers ne dedi?"

Şimdi kaşlarını çatan o oldu. "Bana söylemeyi reddetti." Quinn'in başı döndü. "Pardon?" "Seçilmiş statümden dolayı, sadece benimle konuşacak. Primale."

"Beni beceriyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben de inanmadım ve korkarım ki oradan pek de uygun olmayan koşullar altında ayrıldım. Beni bir nesneye indirgedi, sanki hiç önemim yokmuş gibi... bir depodan başka bir şey değilmişim gibi-"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Qhuinn onun elini tuttu, uyumsuz gözleri yanıyordu. "Benim için değil. Bana asla."

Uzandı ve onun omzuna dokundu. "Biliyorum ama bunu söylediğin için teşekkür ederim." Kadın ürperdi. "Şu anda bunu duymaya ihtiyacım var. Ve bana olanlara gelince... hemşire bunu durdurmak için kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını söyledi."

Qhuinn halıya baktı ve uzun süre öyle kaldı. "Anlamıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu."

O korkunç başarısızlık duygusunu yutarak doğrulup adamın sırtını okşadı. "Bunu benim kadar senin de istediğini biliyorum."

"Onu kaybediyor olamazsın. Bu mümkün değil."

"Anladığım kadarıyla istatistikler iyi değil. Ne başlangıçta... ne de sonda."

"Hayır, bu doğru değil. Ben... onu gördüm."

Layla boğazını temizledi. "Hayaller her zaman gerçek olmaz Qhuinn."

Söylenecek çok basit bir şey gibi görünüyordu. Çok da açıktı. Ama içten içe acı veriyordu.

"Bu bir rüya değildi," dedi kel bir sesle. Ama sonra kendine geldi ve tekrar ona baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun? Acıyor mu?"

Kadın hemen cevap vermeyince, çünkü kramplar konusunda ona yalan söylemek istemiyordu, ayağa kalktı. "Doktor Jane'i çağırmaya gidiyorum."

Elini tuttu ve onu yerinde tuttu. "Bekle. Bunu bir düşün. Eğer genç... kaybediyorsam..." Bunu kelimelere döktükten sonra biraz güç toplamak için durakladı. "Kimseye bir şey söylemek için bir neden yok. Kimsenin bilmesine gerek yok. Bırakalım doğa-" Bu noktada sesi çatallaştı ama devam etmek için kendini zorladı. "-kendi akışına bırakabiliriz."

"Canı cehenneme. Sırf bir yüzleşmeden kaçınmak için hayatını tehlikeye atmayacağım."

"Bu düşük yapmayı durdurmayacak, Qhuinn."

"Endişelendiğim tek şey düşük yapmak değil." Onun elini sıktı. "Sen önemlisin. Bu yüzden hemen Doktor Jane'i çağırmaya gidiyorum."

* * *

Qhuinn kapıya doğru yönelirken, "Evet, gerçekten sessiz kalmayı siktir et," diye düşündü.

Kadınların düşük sırasında kan kaybından öldüğüne dair hikâyeler duymuştu ve bunları Layla ile paylaşmayacak olsa da, bu konuda harekete geçecekti.

"Qhuinn. Dur," diye seslendi Layla. "Ne yaptığını bir düşün."

"Öyleyim. Ve açıkça." Daha fazla tartışmayı beklemedi. "Sen orada kal."

"Qhuinn-"

Kapıyı kapatıp koşarak kısa koridordan geçip merdivenlerden inerken hâlâ onun sesini duyabiliyordu. Şansı yaver giderse Doktor Jane hâlâ cehennemlikleriyle Son Yemek'te oyalanıyordu; Layla'yı kontrol etmek için yukarı çıktığında ikisi de masadaydı.

Antrede yemek odasına açılan kemerli kapıya doğru ilerlerken mozaik zeminde Nike'ları gıcırdadı.

Doktoru tam bulunduğu yerde görmek büyük bir şanstı ve ilk içgüdüğü onun adını haykırmak oldu. Ancak o zaman masada tatlı yiyen birkaç Kardeş olduğunu fark etti.

Kahretsin. Yaptıkları şey geniş yankı uyandırırsa bunun sonuçlarıyla başa çıkacağını söylemek onun için kolaydı. Ama Layla? Kutsal bir Seçilmiş olarak onun kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Phury oldukça adil bir adamdı, bu yüzden bunu sorun etmemesi için iyi bir şans vardı. Toplumun geri kalanı?

Dışlanmak söz konusu olduğunda bunu yaşamıştı ve onun için bunu istemiyordu.

Qhuinn, V ve Jane'in arkalarına yaslanıp rahatladıkları yere doğru koştu; Kardeş el yapımı bir sigara içiyor, hayaletimsi doktor ise bir şaka yaparken arkadaşına gülümsüyordu.

İyi kalpli doktor ona bakar bakmaz öne doğru oturdu.

Qhuinn eğildi ve onun kulağına fısıldadı.

Bir saniye bile geçmeden ayağa kalktı. "Gitmeliyim, Vishous."

Kardeş'in elmas gözleri kalktı. Görünüşe göre Qhuinn'in yüzüne bir kez bakması yetmişti: hiçbir soru sormadı, sadece bir kez başını salladı.

Qhuinn ve doktor birlikte aceleyle dışarı çıktılar.

Doktor Jane'in sonsuz kredisine rağmen, bu hamilelik nasıl oldu gibi sorularla vakit kaybetmedi. "Ne zamandır kanaması var?"

"Yirmi dört saat." "Ne kadar ağır?"

"Bilmiyorum."

"Başka belirtiler var mı? Ateş? Mide bulantısı? Baş ağrısı?" "Bilmiyorum."

Büyük merdivene geldiklerinde onu durdurdu. "Çukura git. Çantam tezgâhın üzerinde, elma kâsesinin yanında."

"Anlaşıldı."

Qhuinn hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Girişten dışarı.

Karda avlunun karşısında. Pit'in kodunu girmek. V ve Butch'un yerine koşmak.

Normalde kapıyı çalmadan, hatta önceden ayarlanmış bir randevu saati olmadan asla içeri girmezdi. Ama bu geceyi boş ver-

Güzel, o siyah çanta aslında Fuji'lere aitmiş.

O şeyi kaptığı gibi dışarı fırladı, park etmiş arabaların yanından hızla geçti ve Fritz'in malikâneye giden yolu açmasını beklerken ayaklarını yere vurdu.

Neredeyse köpeği eziyordu.

İkinci kata çıktığında, Wrath'ın çalışma odasının açık kapılarını hızla geçip Layla'nın kullandığı misafir odasına girdi. Kapıyı kapattıktan sonra nefes nefese yatağa doğru ilerledi, az önce bulunduğu yerde iyi kalpli doktor oturuyordu.

Tanrım, Layla arşaf gibi bembeyazdı. Yine de korku ve kan kaybı bir kadına bunu yapabilirdi.

Doktor Jane çantasını ondan alırken cümlesinin ortasındaydı. "Sanırım hayati değerlerinizi alarak başlamalıyım-"

Bum!

Gürültü odanın içinde ınlarken, Qhuinn'in ilk düşüncesi kendini her iki kadının üzerine kalkan olarak atmak oldu.

Ama bu bir bomba değildi. Phury'nin kapıyı ardına kadar amasıydı.

Kardeş'in sarı gözleri parlıyordu ve Layla'dan Doktor Jane'e, oradan Qhuinn'e... ve tekrar geri dönerken iyi anlamda değildi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, burun delikleri Qhuinn'in aldığı kokunun aynısını aldığı için alevlenmişti. "Doktorun koşar adım merdivenlerden çıktığını görüyorum. Sonra antasıyla Qhuinn. Ve şimdi... biri konuşmaya başlasa iyi olur. şu lanet dakikada."

Ama o biliyordu. Çünkü Qhuinn'e bakıyordu.

Qhuinn Kardeş'le yüzleşti. "Onu hamile bıraktım-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Aslına bakarsanız, "p" kelimesini zar zor söyleyebildi.

Kardeş onu neredeyse kaldırıp duvara fırlatacaktı. Sırtı darbeyi emerken, çenesi acı içinde patladı - bu da adamın ona iyi bir mantar attığını gösteriyordu. Sonra sert eller onu, ayakları güzel Doğu halısından yaklaşık on beş santim sarkacak şekilde olduğu yerde sabitledi - tam da insanlar kapı girişinde toplanmaya başlamışken.

Harika. Bir seyirci.

Phury yüzünü Qhuinn'in yüzüne dayadı ve dişlerini gösterdi. "Ona ne yaptın?"

Qhuinn bir ağız dolusu kan yuttu. "İhtiyaç duymaya başladı. Ona hizmet ettim."

"Onu hak etmiyorsun-"

"Biliyorum."

Phury ona tekrar vurdu. "O bundan daha iyi-"

"Katılıyorum-"

Bam! Yine duvara. "O zaman ne bok yemeye-"

Odayı saran hırıltı Qhuinn'in başının yanındaki duvarda asılı aynayı, masanın üzerindeki gümüş fırçayı ve kapının yanındaki apliklerin üzerindeki kristalleri titretecek kadar yüksekti. İlk başta bunun Phury olduğundan emindi... ama sonra Kardeş'in kaşları sertçe aşağı indi ve erkek omzunun üzerinden baktı.

Layla yataktan kalkmış ve ikisine doğru yaklaşıyordu - ve lanet olsun, gözlerindeki bakış bir arabanın kapısındaki boyayı eritmeye yetiyordu: İyi olmamasına rağmen dişlerini göstermiş, parmaklarını pençe şeklinde kıvrırmıştı... ve ondan önce gelen buz gibi hava akımı Qhuinn'in ensesinin karıncalanmasına neden oldu.

Bu hırıltı bir erkekten çıkmaması gereken bir şeydi... hele de Seçilmiş statüsündeki narin bir dişiden.

Ve eğer bir şey varsa, kötü ses tonu daha da kötüydü:

"İzin ver.

Onu. Gidin."

Phury'ye bakıyordu, sanki tam olarak dediğini yapmazsa Kardeş'in kollarını yuvalarından çıkarmaya ve onu kütükleriyle dövmeye tamamen hazırmış gibi.

Pronto.

Birdenbire Qhuinn doğru nefes alabildi ve Nike'ları tekrar yere düştü. Tıpkı sihir gibi.

Phury avuçlarını önünde birleştirdi. "Layla, ben-"

"Ona dokunmayacaksın. Bu konuda değil - birbirimize karşı açık mıyız?" Ağırlığı ayaklarının üzerindeydi, sanki her an adamın boğazına saldıracaktı gibi. "O

Yavrularımın babasıdır ve bu makamın tüm hak ve ayrıcalıklarına sahip olacaktır."

"Layla-"

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Phury çok renkli başını salladı. "Evet. Ama-"

Eski dilde tısladı, "Eğer ona bir zarar gelirse, peşinden gelirim ve seni uyuduğun yerde bulurum. Başını nereye koyduğun ya da kiminle yattığın umurumda değil, boğulana kadar intikamım üzerine yağacak."

Bu son kelime, heceleri daha fazla hırıltının içinde kaybolana kadar uzatıldı.

Ölüm sessizliği.

Ta ki Doktor Jane kuru bir sesle, "İşte bu yüzden türün dışısının erkeğinden daha tehlikeli olduğunu söylerler," diyene kadar.

Koridordan biri "Word," diye mırıldandı.

Phury hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece senin için en iyisini istiyorum ve sadece ilgili bir arkadaş olarak değil, bu benim lanet olası işim. Kimseye söylemeden ihtiyacını gideriyorsun, onunla yatıyorsun" - sanki Qhuinn köpek bokuymuş gibi

-Sonra da kimseye tıbbi sorun yaşadığını söyleme. Buna sevinmem mi gerekiyor? Ne oluyor lan?"

O sırada ikisi arasında bir tür konuşma geçiyordu ama Qhuinn bunu duymadı: Tüm bilinci beyninin derinliklerine çekilmişti. Dostum, Kardeş'in mutlu küçük yorumu canını çok acıtmamalıydı - bu tür şeyleri daha önce duymamış değildi, hatta kendisi hakkında bile düşünmemişti. Ama her nedense, bu sözler onun tam kalbine doğru gürleyen bir fay hattını tetikledi.

Bariz olanın yüzüne vurulmasının pek de trajedi olmadığını kendine hatırlatarak utanç sarmalından kurtuldu ve etrafına bakındı. Evet, herkes açık kapıya gelmişti ve bir kez daha, özel kalmasını tercih edeceği şeyler binlerce kişinin önünde gerçekleşiyordu.

En azından Layla umursamadı. Fark etmemiş gibi bile görünüyordu.

Ve tüm bu profesyonel savaşçıların dışının bir mil yakınına bile yaklaşmak istemediklerini görmek biraz komikti. Yine de, yaptıkları işi yaparak hayatta kalmak istiyorsanız, doğru risk değerlendirmesi erken geliştirdiğiniz bir şeydi ve Seçilmiş'in salladığı koruyucu içgüdünün nesnesi olan Qhuinn bile ona dokunmaya cesaret edemezdi.

"Seçilmişlik statümden ve buna bağlı tüm hak ve ayrıcalıklardan feragat ediyorum. Ben Layla, bu kalp atışından itibaren düştüm-"

Phury onun sözünü kesmeye çalıştı. "Dinle, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"...ve sonsuza dek. Hem geleneğin hem de pratikliğin gözünde mahvoldum, artık bakir değilim, gençliğe gebe kaldım, onu kaybediyor olsam da."

Qhuinn başının arkasını duvara çarptı. Lanet olsun.

Phury bir elini gür saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olsun." Layla ayağa kalktığı anda herkes onun peşinden gitti,

Ama tüm elleri itti ve kendi buharıyla yatağa doğru yürüdü. Sanki her yeri acıyormuş gibi vücudunu yavaşça indirerek başını öne eğdi.

"Benim kalıbım belli ve nasıl olursa olsun sonuçlarına katlanmaya hazırım. Hepsi bu kadar."

Tüm kalabalığı kovması üzerine birkaç kişinin kaşları havaya kalktı ama kimse yuh demedi: Bir süre sonra, Phury olduğu yerde kalsa da fıstık galerisi dağıldı. Qhuinn ve doktor da öyle.

Kapı kapalıydı.

Doktor Jane, "Tamam, özellikle de tüm bunlardan sonra, hayati değerlerinizi kontrol etmem gerekiyor," diyerek kadını yastıklara yasladı ve üzerinden atılmış olan örtüleri yeniden yerleştirmeye yardım etti.

Kan basıncı manşeti ince bir koldan yukarı kaydırılırken ve bir dizi puf puf puf sesi duyulurken Qhuinn kıpırdamadı.

Phury ise etrafta volta atıyordu - en azından kaşlarını çatıp telefonunu çıkarana kadar. "Havers dün gece beni bu yüzden mi aradı?"

Layla başını salladı. "Oraya yardım aramaya gittim."

"Neden bana gelmedin?" diye mırıldandı Kardeş kendi kendine.

"Havers ne dedi?"

"Bilmiyorum çünkü sesli mesajı dinlemedim. Dinlemek için bir nedenim olmadığını düşündüm."

"Sadece sizinle ilgileneceğini belirtti."

Bunun üzerine Phury Qhuinn'e baktı, sarı bakışları daraldı. "Onunla çiftleşecek misin?"

"Hayır."

Phury'nin ifadesi yeniden buz gibi oldu. "Sen ne tür bir erkeksin-"

"O bana aşık değil," diye araya girdi Layla. "Ne de ben ona." Primale'in başı dönerken Layla devam etti, "Bir genç istiyorduk." Doktor Jane arkadan kalbini dinlerken öne doğru oturdu. "Orada başladı ve orada bitti."

Şimdi de Kardeş küfretti. "Anlamıyorum."

"İkimiz de birçok yönden yetimiz," dedi Seçilmiş.

"Bizler... kendimize ait bir aile arıyoruz."

Phury nefes verdi ve köşedeki masaya doğru ilerleyerek zarif sandalyeye oturdu. "Şey. Ah. Sanırım bu işleri biraz değiştirdi. Düşündüm ki-"

"Bunun hiçbir önemi yok," diye araya girdi Layla. "Neyse o.

Ya da...öyleydi, duruma göre."

Qhuinn kendini hiçbir sebep yokken gözlerini ovuştururken buldu. Bulanık falan da değillerdi. Hayır. Hiç de değil.

Çok üzücüydü. Bütün bu lanet şey.

Layla'nın durumundan Phury'nin iktidarsız yorgunluğuna ve kendi göğsünün ağrısına kadar her şey cidden üzücü bir durumdu.

OTUZ BİR

"Tonunki tam da aradığım şey."

Trez konuşurken deponun geniş ve boş alanında dolaşıyor, botlarının çıkardığı sesler yankılanıyordu. Arkasından, kapının yanında duran emlakçıdan yayılan rahatlamayı kolayca hissedebiliyordu.

İnsanlarla pazarlık mı? Bir bebekten şeker almak gibi.

"Şehrin bu kısmını dönüştürebilirsiniz," dedi kadın. dedi. "Bu gerçek bir fırsat."

"Yeterince doğru." Gerçi onu takip edecek mağazalar ve restoranlar pek de lüks sayılmazdı: daha çok dövme ve piercing dükkanları, ucuz büfeler, XXX sinemaları gibi.

Ama bununla ilgili bir sorunu yoktu. Pezevenkler bile yaptıkları işten gurur duyabilirdi ve açıkçası dövme sanatçılarına "namuslu vatandaşlar" olarak adlandırılan pek çok kişiden çok daha fazla güvenme eğilimindeydi.

Trez etrafında döndü. Alan muazzamdı, neredeyse genişliği kadar uzundu, birçoğu kırılmış ve kontrplakla kaplanmış sıra sıra kare pencereleri vardı. Çatı sağlamdı ya da en azından çoğunlukla öyleydi, oluklu teneke kılıflar soğuğu olmasa da karı dışarıda tutuyordu. Zemin betondu, ama belli ki daha düşük bir seviye vardı - çeşitli noktalarda ayakların altına yerleştirilmiş tuzak kapıları vardı, ancak hiçbirini kolayca açılmıyordu.

Elektrikler iyi görünüyordu; HVAC mevcut değildi; sıhhi tesisat bir şakaydı.

Ancak zihninde burayı şimdiki haliyle değil, dönüştürülmüş, Limelight boyutlarında bir kulüp olarak canlandırıyor. Doğal olarak, proje için büyük bir sermaye ve işin tamamlanması için birkaç ay gerekecekti; ancak sonunda Caldwell yeni bir sıcak noktaya ve para kazanabileceği başka bir mekâna sahip olacaktı.

Herkes kazanır.

"Bir teklif yapmak ister misiniz?"

Trez kadına baktı. Siyah yün paltosu ve diz altı etekli koyu renk takım elbisesiyle tam bir profesyoneldi; etinin yüzde doksanı kapalıydı ve bunun tek nedeni Aralık ayı olması değildi. Ve yine de, mantıklı saçlarıyla düğmeleri iliklenmiş olsa bile, onun için tüm kadınların güzel olduğu şekilde güzeldi: Göğüsleri, yumuşak pürüzsüz bir teni ve bacaklarının arasında oynayabileceği bir yeri vardı.

Ve ondan hoşlandı.

Kızın gözlerini onunkilerden kaçırmamasından ve elleriyle ne yapacağını bilemez gibi görünmesinden bunu anlayabiliyordu; önce ceketinin ceplerindeydi, sonra saçlarıyla oynuyordu, sonra da ipek gömleğini içine sokuyordu....

Onu meşgul edecek bazı şeyler düşünebilirdi.

Trez ona doğru yürürken gülümsedi ve tam kişisel alanına girene kadar durmadı. "Evet. İstiyorum."

Çifte imalı cümle tam yerine oturmuştu, yanakları soğuktan değil ama tahrikten kızarmıştı. "Oh. Güzel."

"Nerede yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Teklifi yapmaktan mı bahsediyorsun?" Boğazını temizledi. "Tek yapman gereken bana ne istediğini söylemek ve ben de bunu... gerçekleştireceğim."

Sıradan sekse alışık değilmiş. Ne kadar tatlı. "Al."

"Özür dilerim?" dedi, sonunda onun gözlerinin içine bakarak.

Dişlerini göstermemek için yavaşça ve sıkıca gülümsedi.
"Teklif. Burada yapalım mı?"

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Bir adım daha yaklaştı ama birbirlerine değecek kadar değil. Onu baştan çıkarmaktan mutluydu ama bu işe girdiğinden yüzde yüz emin olması gerekiyordu. "Hazır mısın?"

"Teklifi yapmak için."

"Evet."

"Burası çok soğuk," dedi. "Belki ofisimde?
Tekliflerin çoğunun ele alındığı yer burası."

Birdenbire, kardeşinin evdeki kanepede oturmuş, sanki lanet olası bir sorunmuş gibi ona baktığı görüntüsü onu sert bir şekilde vurdu ve bu görüntü aklına takıldıkça, son zamanlarda karşılaştığı neredeyse her kadınla seks yaptığını fark etti... kahretsin, ne kadar zamandır?

Açıkçası, eğer çiftleşebilecek yaşta değillerse, onlarla birlikte olmamıştı.

Ya da doğurgan.

Bu da ne demek oluyor, bir düzine mi iki mi? Harika. Ne kahraman ama.

Ne halt ediyordu bu adam? Bu kadının ofisine geri dönmek istemiyordu; bir kere, açılış için Demir Maske'de olmak istediğini varsayarsak, yeterli zamanı yoktu. Yani tek seçenek buradaydı, ayakta duruyordu, eteği belinde, bacakları kalçalarında. Hızlıca, sadede gelerek; sonra da kendi yollarına gitmek.

Tabii ona bu depo için ne kadar nakit ödemeye hazır olduğunu söyledikten sonra.

Ama sonra ne olacaktı? Kapanışta ona çakacak değildi ya. Nadiren tekrarlar yapardı ve sadece ciddi bir şekilde etkilenmişse ya da gerçekten kaşınıyorsa - ki bu durumda kaşınmıyordu.

Tanrı aşkına, bundan tam olarak ne elde edecekti? Onu çıplak görecek gibi değildi. Ya da ten tene temas etmeyecekti.

Tabii amaç bu değilse.

En son ne zaman gerçekten bir kadınla birlikte olmuştu? Düzgün bir şekilde. Yani... güzel bir akşam yemeği, biraz müzik, yatak odasına götüren biraz sarmaş dolaş... sonra birkaç orgazm yaşadığı uzun, yavaş, sabırlı bir bok.

Ve bittiğinde boğucu bir panik duygusu da yoktu.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu kadın. onu yönlendirdi.

iAm haklıydı. Bu saçmalığı yapmasına gerek yoktu. Emlakçıyı çekici bile bulmuyordu. Karşısında duruyordu; müsaitti; ve parmağındaki alyans, muhtemelen her şey bittikten sonra çok fazla sorun çıkarmayacağı anlamına geliyordu - çünkü kaybedecek bir şeyi vardı.

Trez bir adım geri çekildi. "Dinle, ben-" Ceketinin cebindeki telefon çaldığında, "Mükemmel zamanlama" diye düşündü ve kontrol etti. Arayan iAm'di. "'Affedersiniz. Buna bakmam lazım. Hey, ne yapıyorsun, küçük kardeşim?"

iAm'in cevabı yumuşaktı, sanki sesini alçaltmıştı. "Misafirimiz var."

Trez'in vücudu gerildi. "Ne tür ve nerede?"

"Evdeyim."

Oh, kahretsin. "Kim o?"

"O senin nişanlın değil, sakın ol. Bu Anslai." Baş rahip. Harika. "Şey, meşgulüm." "Beni görmeye gelmedi."

"O zaman geldiği yere geri dönse iyi olur, çünkü başka türlü nişanlıyım." Bağlantıda sessizlikten başka bir şey olmadığında, tek yapması gereken kış tekmelemeye dublaj yapmaktı. Kıpırdamadan duramayarak etrafta dolandı.

"Bak, ne yapmamı istiyorsun?"

"Kaçmayı bırak ve bununla ilgilen."

"Uğraşacak bir şey yok. Seni sonra yakalarım, tamam mı?" Bir yanıt bekledi. Onun yerine hat kesildi. Sonra tekrar, kardeşinin ortalığı temizlemesini beklerken

Adamın uzun süreli bir vedalaşma havasında olması mümkün değildi.

Trez telefonu kapattı ve emlakçıya baktı. Genişçe gülümseyerek ona doğru yürüdü ve aşağı baktı. Ruju tenine göre biraz fazla mercan rengiydi ama umurunda değildi.

Bu bok daha uzun süre ağzında kalmayacaktı.

"Sana burayı ne kadar ısıtabileceğimi göstereyim," dedi yavaş bir gülümsemeyle.

* * *

Kardeşlik malikanesinde, Layla'nın odasında, ilgili çeşitli taraflar arasında bir tür uzlaşmaya varılmıştı.

Phury, Qhuinn'i duvara asmaya çalışmıyordu.

Layla değerlendiriliyordu. Ve kapı kapatılmıştı, böylece olan biten her şeyin ilk elden dört kişiden fazla tanığı olmayacaktı.

Qhuinn, Doktor Jane'in konuşmasını bekliyordu.

Sonunda stetoskopunu boynundan çıkardığında arkasına yaslandı. Yüzündeki ifade ona hiç umut vermiyordu.

Bunu anlamamıştı. Kızını Fade'in kapısında görmüştü: Onur Muhafızları tarafından dövölüp yol kenarında ölüme terk edildiğinde, Tanrı bilir nereye gitmiş, beyaz geçide yaklaşmıştı... ve panellerde gözleri tek renkten başlayıp kendisinininki gibi mavi ve yeşil olan genç bir kadın görmüştü.

Eğer buna tanık olmasaydı, muhtemelen en başta Layla ile yatmazdı. Ama kaderinin çizildiğinden o kadar emindi ki, bu hiç aklına gelmemişti...

Kahretsin, belki de o genç başka bir çiftleşmenin sonucuydu

-Başka bir yerde.

Ama sanki başka biriyle birlikte olacakmış gibi? Hiç mi? Mümkün değil. Blay'e bir kez sahip olmuştu.

Hayır.

Eski arkadaşıyla bir daha asla birlikte olamasalar bile, asla başka biriyle birlikte olmayacaktı. Kim karşılaştırabilirdi ki? Ve bekrlık ikinci en iyiden daha iyiydi - ki bu da gezegenin geri kalanı tarafından teklif edilecek olan şeydi.

Doktor Jane boğazını temizledi ve Layla'nın elini tuttu. "Kan basıncınız biraz düşük. Nabzın yavaş atıyor. Sanırım bunların ikisi de bir beslenmeyle düzeltilebilir."

Qhuinn bileğini uzatarak yatağın üzerine atladı. "Buldum, tam burada. Buldum-"

Doktor Jane elini onun koluna koydu ve ona gülümsedi. "Ama benim endişelendiğim bu değil."

Donup kaldı ve göz ucuyla Phury'nin de aynı şeyi yaptığını gördü.

"Sorun şu." Doktor yeniden Layla'ya odaklandı, nazik ve net bir şekilde konuştu. "Vampir hamilelikleri hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de Havers'a geri dönmeniz gerekiyor." Sanki her köşeden itiraz geleceğini tahmin ediyormuş gibi elini kaldırdı. "Bu o ve gençle ilgili - onları ona uygun şekilde davranabilecek birine götürmeliyiz, başka koşullar altında hiçbirimiz o adamın kapısını almayacak olsak bile. Ve Phury" -Kardeş'e baktı- "sen de onunla ve Qhuinn'le gitmelisin. Senin orada olman herkes için işleri kolaylaştıracaktır."

Ondan sonra bir sürü sıkı dudak.

Qhuinn sonunda, "O haklı," dedi. Ve sonra Primale'ye döndü. "Sen de babası olduğunu söylemelisin. Bu şekilde daha fazla saygı görecektir. Peki ya ben? Onu tedavi etmeyi reddedebilir - eğer düşmüşse ve bir kusurlu tarafından becerilmişse? Bizi geri çevirebilir."

Phury ağzını açtı. Kapa eneni.

Söyleyecek başka bir şey yoktu.

Phury telefonunu çıkarıp kliniği arayarak görevlilere geldiklerini haber verirken ses tonundan, Havers ve ekibi etrafta dolanırsa ortalığı yakıp yıkmaya hazır olduğu anlaşılıyordu.

Bu iş halledildikten sonra Qhuinn Layla'nın yanına gitti.

Kısık bir sesle, "Bu sefer farklı olacak. Her şeyin olmasını sağlayacak. Merak etme, sana bir kraliçe gibi davranılacak."

Layla'nın gözleri irileşmişti ama kendini tuttu. "Evet. Pekâlâ."

Sonuç olarak? Ortaya çıkmaya hazır olan tek kişi Kardeş değildi. Eğer Havers o glymera nefretinden herhangi birini Layla'ya yöneltirse, Qhuinn o erkeğin egosunu patlatacaktı. Layla bu boku hak etmiyordu - çiftleşmek için bir reddedilmiş seçtiği için bile.

Lanet olsun. Belki de hamileliğini kaybetmesi daha iyiydi. Gerçekten de bir çocuğu DNA'sına mahkûm etmek istiyor muydu? "Sen de mi geliyorsun?" diye sordu ona.

gerçekten takip ediyorum.

"Evet. Hemen geliyorum."

Phury telefonu kapattığında, sarı gözleri kısılmış bir şekilde bir ileri bir geri baktı. "Tamam, oraya varır varmaz bizi alacaklar. Fritz'e Mercedes'i ısıtmasını söyleyeceğim ama arabayı ben kullanacağım."

"Özür dilerim," dedi Layla büyük erkeğe bakarken. "Seçilmişleri ve seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bize bu tarafa gelmemizi ve... yaşamamızı söylemiştin."

Phury ellerini kalçalarına koydu ve nefes verdi. Başını salladığında, bunların hiçbirini onun için seçmediği açıktı. "Evet, öyle dedim. Söyledim."

OTUZ İKİ

OXcor, her biri silahlanmış ve gece boyunca savaşmaya hazır olan askerlerine bakarken, "serbest bırakılmış büyük bir güç," diye düşündü. Grup beslenmesinin ardından yirmi dört saatlik bir iyileşme sürecinden sonra

Dışarı çıkıp düşmanlarını bulmak için sabırsızlanıyordu ve onları deponun altından serbest bırakmaya hazırды.

Tek bir sorun vardı: Üst katta biri yürüyordu.

Sanki bir işaretmiş gibi, ayak sesleri başının üzerindeki ahşap kapaktan geçti.

Son yarım saat boyunca davetsiz misafirlerinin ilerleyişini takip etmişlerdi. Biri ağırdı - erkeksi bir form. Diğeri daha hafıftı - kadınsı bir tür. Yine de yakalayabilecekleri bir koku yoktu; yeraltı katı hava geçirmez bir şekilde kapatılmıştı.

Büyük olasılıkla, sadece buradan geçen bir çift insandı - gerçi iki gezgin olmayan kişinin soğuk bir gecede böylesine köhne bir yapının etrafında dolaşarak neden vakit kaybettiğini tahmin edemiyordu. Her kim olurlarsa olsunlar, geliş nedenleri ne olursa olsun, yine de işgalci haklarını savunmakta bir sakınca görmezdi.

Ama beklemenin bir zararı yoktu. Burada birkaç işe yaramaz insanı katletmekten kaçınabilirse? Bu, o ve askerlerinin alanı rahatsız edilmeden kullanmaya devam edebilecekleri anlamına geliyordu.

Yürüyüş devam ederken kimse bir şey söylemedi. Sesler birbirine karıştı. Alçak ve yüksek. Sonra bir telefon çaldı.

Xcor zil sesini ve ardından gelen konuşmayı takip ederek, konuşmacının durmayı tercih ettiği diğer kapağa doğru sessizce yürüdü. Hareketsiz kalarak dikkatle dinledi ve tarafların kimliğine dair hiçbir ipucu vermeyen, çok ilginç olmayan bir konuşmanın yarısını yakaladı.

Çok geçmeden, seksin kusursuz sesleri aşağıya süzüldü.

Zypher usulca kıkırdarken, Xcor onu susturmak için piç kurusuna ters ters baktı. Tuzak kapılarının her biri aşağıdan kilitlenmiş olsa da, kuyruksuz farelerin herhangi bir duruma ne tür bir sorun getirebileceği asla bilinemezdi.

Saatini kontrol etti. İnlemenin kesilmesini bekledi.

Askerlerine oldukları yerde kalmalarını işaret etti.

Sessizce ilerleyerek, deponun uzak köşesindeki, bir denetleme ofisi olması gereken yere açılan kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtı, silahlarından birini avuçladı, dışarı çıktı ve içine çekti.

İnsan değil.

Burada bir tane vardı... ama diğeri başka bir şeydi.

Köşede, dış kapı kapandı ve kilit devreye girdi.

Yolun karşısına geçen Xcor, sırtını deponun sağlam tuğla duvarına dayadı ve bulutlu cam pencerelerin bir bölümünden dışarı baktı.

Ön tarafta, sığ park alanında bir çift far parladı.

Kırılmış bir camın içinden çıkıp maddeleşerek sokağın karşısındaki deponun çatısına doğru ilerledi.

Ne kadar ilginç değil mi?

Aşağıda, BMW'nin direksiyonunda oturan ve sürücü tarafındaki camı açık olan bir Gölge ve SUV'a doğru eğilmiş bir insan dişi vardı.

Caldwell'de ikinci kez bir tanesine rastlamıştı. Tehlikeliydiler.

Telefonunu çıkarıp rehberinde erkeğin resmini bularak Throe'nun numarasını aradı ve askerlerine gidip savaşmalarını emretti. Bu ayrılışla tek başına başa çıkacaktı.

Aşağıda, Gölge uzandı, kadını boynundan tutup kendine çekti ve öptü. Sonra aracı geri vitesine taktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Gölge, nehre paralel uzanan yüzey yollarında kulüpler bölgesine doğru ilerlerken Xcor, erkeğe ayak uydurmak için pozisyonunu değiştirdi ve çatıdan çatıya çıktı-

İlk başta vücudundaki his rüzgârın yönünün değiştiğini düşündürdü, soğuk rüzgârlar yüzüne çarpmak yerine arkasından geliyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra düşündü... hayır. Bu tamamen içseldi. Hissettiği dalgalanmalar her ne ise derisinin altında-

Seçilmişti yakınlardaydı.

Onun seçtikleri.

Gölge'nin izini hemen terk ederek Hudson Nehri'ne doğru yola koyuldu. Aşağıda ne yapıyordu-

Bir arabada. Bir arabada seyahat ediyordu.

İçgüdülerinin ona söylediğine göre, yine de takip edilebilecek bir hızda gidiyordu. Yani bunun tek açıklaması, Kuzey Yolu'nda saatte altmış ya da yetmiş mil hızla gidiyor olmasıydı.

Depoların sıralandığı yöne doğru ilerlerken, aldığı sinyale odaklandı. Ondaki beslenmesinin üzerinden aylar geçtiği için, damarlarındaki kanın yarattığı bağlantının zayıfladığını fark edince paniğe kapıldı; öyle ki aracı tam olarak tespit etmek bile zorlaşmıştı.

Ancak daha sonra, yavaşlaması sayesinde lüks bir sedana kilitlendi ve

köprülerdeki trafik. Kirişlerin üzerine çıkarak savaş botlarını çelik yükselticilerden birinin tepesine dikti ve onun altından geçmesini bekledi.

Kısa bir süre sonra bunu yaptı ve sonra yoluna devam ederek şehrin karşı kıyıdaki diğer yarısına doğru ilerledi.

Kimi kandırıldığını merak etse de güvenli bir mesafeyi koruyarak onun üzerinde kaldı. Eğer dışısını hissedebiliyorsa?

Onun için de aynısı olacaktı.

Ama onun peşini bırakmayacaktı.

* * *

Qhuinn Mercedes'in yolcu koltuğunda otururken, Heckler & Koch kırk beşliğini ihtiyatlı bir şekilde kalçasında tutuyor ve gözleri dikiz aynasından yan cama ve ön cama doğru durmadan gidip geliyordu. Yanında, Phury direksiyonun başındaydı, Kardeş'in elleri o kadar sıkıydı ki sanki birini boğuyordu.

Dostum, şu anda çözülmekte olan çok fazla şey vardı.

Layla ve genç. Bütün o Cessna olayı. Qhuinn'in bir gece önce kendi kuzenine yaptıkları. Ve sonra...şey, Blay olayı vardı.

Yüce Tanrım... Blay olayı.

Phury onları köprülere götürecek çıkıştan indiğinde, Qhuinn'in beyni Layla için endişelenmekten, gündüz saatlerindeki her türlü resim, ses ve...tadı gözden geçirmeye kaydı.

Entelektüel olarak, aralarında geçenlerin bir rüya olmadığını biliyordu ve vücudu her şeyi hatırlıyordu, sanki seks bedeninde bir tür damga gibi durmuş ve görünüşünü sonsuza dek değiştirmişti. Yine de, en yeni lanet olası dramayla uğraşırken, çok kısa süren seans tarih öncesi gibi görünüyordu, bir geceden daha eski değildi.

Bunun tek seferlik bir şey olmasından korkuyordu.

Bana öyle dokunma.

İnleyerek başını ovuşturdu.

"Mesele gözlerin değil," dedi Phury.

"Pardon?"

Phury arka koltuğa baktı. "Hey, nasıl gidiyor?" diye sordu kadınlara. Layla ve Doc Jane bir şekilde olumlu cevap verince başını salladı. "Dinle, bir saniyeliğine bölmeyi kapatacağım, tamam mı? Burada her şey yolunda."

Kardeş onlara öyle ya da böyle cevap verme şansı tanımadı ve opak kalkan yükselip sedanı ikiye böldüğünde Qhuinn koltuğunda kaskatı kesildi. Herhangi bir çatışmadan kaçmayacaktı ama bu, ikinci raundu dört gözle beklediği anlamına gelmiyordu

-Ve eğer Phury arkadaki çifti kesiyorsa, bu hiç de hoş olmayacaktı.

"Sorun gözleriniz değil," dedi Kardeş. "Affedersiniz?"

Phury başını çevirdi. "Benim bu konuda kızgın olmamın herhangi bir kusurla ilgisi yok. Layla sana aşık _."

"Hayır, değil."

"Gördün mü, şu anda beni gerçekten kızdırıyorsun." "Ona sor."

"O senin çocuğunu düşürürken mi?" diye tersledi Kardeş. "Evet, bunu yapacağım."

Qhuinn yüzünü buruşturunca Phury devam etti. "Bak, işte senin sorunun bu. Uçlarda yaşamayı ve vahşi olmayı seviyorsun.

-Açıkkçası, bence ailenizin size yaşattığı saçmalıklarla yüzleşmenize yardımcı oluyor. Eğer her şeyi ikonoklastlaştırırsan?

Hiçbir şey sana zarar veremez. Ve ister inanın ister inanmayın, benim bununla bir sorunum yok. Kendin gibi davranır, gecelerini ve gündüzlerini bir şekilde atlatırsın. Ama masum birinin kalbini kırdığın anda -özellikle de benim gözetimim altındaysa? İşte o zaman seninle bir sorunumuz var demektir."

Qhuinn pencereden dışarı baktı. Öncelikle, oradaki büyük adama tebrikler. Qhuinn'e karşı gönüllü olmadığı genetik bir mutasyon yerine karakterine dayalı bir yargılama olduğu fikri ferahlatıcı bir değişiklikti. Ve hey, adamlar aynı fikirde olmadığından değildi - en azından yaklaşık bir yıl öncesine kadar. Ondan önce mi? Evet, pek çok açıdan kontrolden çıkmıştı. Ama işler değişmişti. O değişmişti.

Belli ki, Blay'in müsait olmaması, sonunda büyümesi için ihtiyaç duyduğu tekmeyi yemesine neden olmuştu.

"Artık öyle değilim," dedi.

"Yani aslında onunla çiftleşmeye hazır mısınız?" Adam cevap vermeyince Phury omuz silkti. "Ve işte böyle. Alt satır -Ondan yasal ve ahlaki olarak ben sorumluyum. Bazı açılardan Primale gibi davranmıyor olabilirim, ancak iş tanımının geri kalanını oldukça ciddiye alıyorum. Onu bu pisliğe senin bulaştırdığın fikri midemi bulandırıyor ve bunu seni memnun etmek için yapmadığına inanmakta çok zorlanıyorum - ikinizin de genç bir kız istediğini söylemişsiniz? Sadece seni mutlu etmek istediği için yapmadığına emin misin? Bu onun tarzı."

Bunların hepsi bir retorik olarak sunuldu. Yanlış olsa bile Qhuinn bu mantığı eleştiremezdi. Ama bir elini saçlarının arasında gezdirirken, kendisine gelen kişinin Layla olduğu gerçeğini kendine sakladı. Phury her şeyin kendi suçu olduğunu düşünmek istiyorsa, sorun değildi; bu yükü taşıyabilirdi. Üzerindeki baskıyı ve dikkati Layla'dan uzaklaştırmak için her şeyi yapardı.

Phury koltukların üzerinden baktı. "Bu doğru değildi, Qhuinn.

Gerçek bir erkek böyle yapmaz. Ve şimdi içinde bulunduğu duruma bak. Bunu ona sen yaptın. Onu bu arabanın arka koltuğuna oturtun ve bu çok yanlış."

Qhuinn gözlerini sıkıca kapattı. Bu, önümüzdeki yüz yıl boyunca kafasının içinde dönüp durmayacak mıydı? Aşağı yukarı.

Köprüyü geçip şehir merkezinin parıldayan ışıklarını geride bıraktıklarında, o lanet olası çenesini kapalı tuttu ve Phury de sustu.

Yine de Kardeş her şeyi söylemişti, değil mi?

OTUZ ÜÇ

Assail avını Range Rover'ının direksiyonunun arkasından takip etmeye devam etti. Bu şekilde çok daha rahattı - ve kadının yeri artık bir sorun değildi: Audi'nin yanında kadının gelmesini beklerken Mülkünden çıktığında, yan aynasının altına bir takip cihazı yerleştirmişti.

Gerisini iPhone'u halletti.

Onun mahallesini aceleyle terk ettikten sonra -sırf onu daha da istikrarsızlaştırmak için kasıtlı olarak gözden kaybolmasını takiben- nehri geçmiş ve evlerin küçük, birbirine yakın ve alüminyum kaplamalı olduğu şehrin arka tarafına yönelmişti.

Araçları arasında en az iki blok bırakarak onun arkasında ilerlerken, mahallelerdeki parlak renkli ışıklara, çalılarının arasına dizilmiş, çatılardan sarkan, pencereleri ve kapı çerçevelerini kapatan binlerce pırıltıya baktı. Ama bu işin yarısı değildi. Küçük çimenliklerin üzerine belirgin bir şekilde yerleştirilmiş yemlik sahneleri spot ışıklarla aydınlatılmıştı ve ayrıca kırmızı atkıları ve mavi pantolonlarıyla içten içe parlayan şişman beyaz kardan adamlar da vardı.

Mevsimlik aksesuarların aksine, Meryem Ana heykellerinin kalıcı olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Kadının aracı durduğunda ve o şekilde kaldığında, adam yaklaştı, dört ev aşağıya park etti ve ışıklarını söndürdü. Arabadan hemen inmedi ve sonunda indiğinde, onu izlerken giydiği parka ve dar kayak pantolonunu giymemişti. Onun yerine kalın kırmızı bir kazak ve bir kot pantolon giymişti.

Saçlarını açardı.

Ağır, esmer saçları omuzlarının altına kadar uzanıyor ve uçlarından kıvrılıyordu.

Karanlıkta homurdandı.

Hızlı ve kolay adımlarla, evin mütevazı girişine çıkan dört sığ beton basamağı aştı. Kıvrımlı metal işçiliğiyle paravanlı kapıyı kalçasıyla destekleyerek açtı, anahtarla içeri girdi ve kapıyı tekrar kapattı.

Alt katta ışıklar yandığında, kadının ön odadan geçişini izledi; ince perdeler ona sadece kadının hareketlerini hissettiriyor, net bir görüntü vermiyordu.

Kendi ekranlarını düşündü. Bu icadı mükemmelleştirmek uzun zamanını almıştı ve Hudson Nehri'ndeki ev onları kullanmak için mükemmeldi. Bariyerler tahmin ettiğinden de iyi çalışıyordu.

Ama kız anormallikleri fark edecek kadar zekiydi ve o da bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

İkinci katta, sanki dinlenmekte olan biri onun gelişyle kıpırdanmış gibi bir ışık yandı.

Azı dişleri titriyordu. Bir insan erkeğinin onu çiftleştikleri yatak odasında beklediği fikri, her ne kadar mantıklı gelse de, hâkimiyetini kurmak istemesine neden oldu. Ne de olsa onu kendini korumak için takip ediyordu, başka bir şey için değil.

Kesinlikle daha fazlası değil.

Tam eli arabanın kapı kolunu ararken telefonu çaldı. İyi zamanlama.

Arayanın kim olduğunu görünce kaşlarını çattı ve telefonu kulağına götürdü. "Bu kadar kısa sürede iki arama. Bu onuru neye borçluyum?"

Rehvenge hiç eğlenmemiştir. "Bana geri dönmedin."

"Dönmem mi gerekiyordu?"

"Kendine dikkat et, evlat."

Assail'in gözleri küçük eve kilitlenmişti. İçeride neler olup bittiğini öğrenmek için merakla yanıp tutuşuyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıyor ve giderken soyunuyor muydu?

Arayışlarını tam olarak kimden saklıyordu? Ve gerçekten de saklıyordu - aksi takdirde eve girmeden önce neden arabada üstünü değiştirdin ki?

"Alo?"

"Nazik davetiniz için teşekkür ederim," derken kendini duydu. "Bu bir davet değil. Sen lanet olası bir Artık Yeni Dünya'da olduğunuza göre konsey."

"Hayır."

"Affedersiniz?"

Assail kışın başlarında Elan'ın evinde Rehvenge'in bilmediği, Piçler Çetesi'nin ortaya çıkıp gövde gösterisi yaptığı toplantıyı düşündü. Ayrıca Kör Kral Gazap'ın hayatına kasteden girişimi de düşündü - Assail'in kendi mülkünde, Tanrı aşkına.

Onun hoşuna gitmeyecek kadar çok drama.

Pratik bir rahatlıkla, Xcor'un fraksiyonuna yaptığı konuşmanın aynısını yapmaya başladı. "Ben tercihim ve amacım gereği bir iş adamıyım. Hem mevcut egemenliğe hem de Konsey'in güç tabanına saygı duymama rağmen, enerjimi ve zamanımı girişimimden başka bir yere yönlendiremem. Ne şimdi ne de gelecekte."

Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra o derin, her zamanki şeytani ses bağlantıdan geldi. "İşinizi duydum."

"Yaptın mı?"

"Ben de birkaç yıl bu işin içindeydim." "Yani anlıyorum."

"İkisini de yapmayı başardım."

Assail karanlığa doğru gülümsedi. "Belki de senin kadar yetenekli değilimdir."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturacağım. Eğer o toplantıya gelmezsen, yanlış takımda oynadığını varsayacağım."

"Tam da bu ifadenizle, iki tane olduğunu ve bunların karşıt olduğunu kabul ediyorsunuz."

"Nasıl istersen öyle al. Ama benimle ve kralla birlikte değilsen, hem benim hem de onun düşmanısın."

Xcor'un söylediği de tam olarak buydu. Peki bu büyüyen savaşta başka bir pozisyon var mıydı?

"Kral senin evinde vuruldu, Assail." "Öyle hatırlıyorum," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"Bu işe karıştığınıza dair her türlü düşünciyi ortadan kaldırmak isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Çoktan söyledim. O gece Kardeşlere bu işle hiçbir ilgim olmadığını söyledim. Kralla birlikte kaçtıkları aracı onlara ben verdim. Eğer bir hain olsaydım neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Kendi kışını kurtarmak için."

"Sizi temin ederim, konuşmanın faydası olmadan da bu konuda oldukça başarılıyım."

"Programın nasıl?"

İkinci katın ışığı sönmüştü ve kadının karanlıkta ne yaptığını ve kiminle olduğunu merak etmek zorunda kaldı.

Kendi iradesiyle, dişleri kendini gösterdi. "Assail. Bu elde edilmesi zor şeylerle beni cidden sıkıyorsun. saçmalık."

Assail Range Rover'ı vitese taktı. İçeride her ne oluyorsa... olurken kaldırımında oturmayacaktı. Belli ki bu gece evdeydi ve orada kalacaktı. Ayrıca, arabasının bir kez daha harekete geçmesi durumunda telefonu onu uyaracaktı.

Caddeye doğru yuvarlanıp hızını artırırken net bir şekilde konuştu. "Bu vesileyle Konsey'deki görevimden istifa ediyorum. Taç için verilen bu savaşta tarafsızlığım iki tarafça da sorgulanmayacaktır."

"Ve oyuncuların kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elimden geldiğince açık konuşacağım, burada taraf tutmuyorum Rehvenge. Bunu daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum.

-Ne siz ve kralınız ne de bir başkası tarafından savaşın içine çekilmeyeceğim. Beni zorlamaya kalkışmayın ve bilin ki size sunduğum tarafsızlık tam da onlara sunduğum tarafsızlıktır."

Bu arada, Elan ve Xcor'a kimliklerini açıklamayacağına dair bir yemin etmişti ve bunu tutacaktı - grubun kendisine bir gün iyilikle karşılık vereceğine inandığı için değil, bu mücadeleyi kimin kazandığına bağlı olarak, her iki tarafın da sırdışının ya ortadan kaldırılması gereken bir muhbir ya da övülmesi gereken bir kahraman olarak görüleceği basit gerçeğinden dolayı. Sorun, hangisinin kazanacağını sonuna kadar bilemeyecek olmamızdı ve o böyle bir kumarla ilgilenmiyordu.

Rehv, "Demek size ulaşıldı," dedi.

"Bu yılın ilkbaharında gönderdikleri mektubun bir kopyasını aldım, evet."

"Kurduğunuz tek temas bu mu?" "Evet."

"Bana yalan söylüyorsun."

Assail trafik ışıklarında durdu. "Beni bu işin içine çekmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok sevgili Leahdyre."

Diğer uçtaki erkek, bolca tehditle, "Buna güvenme Assail," diye hırladı.

Bununla birlikte Rehvenge telefonu kapattı.

Assail küfrederek telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı. Sonra iki yumruk yaptı ve direksiyona vurdu.

Katlanamadığı bir şey varsa, o da başkalarının tartışmalarının girdabına çekilmektir. Tahtta kimin oturduğu ya da yönetimde kimin olduğu umurunda bile değildi.

Glymera'nın sorumlusu. Tek istediği, kuyruksuz farelerin sırtından para kazanmak için yalnız bırakılmaktı.

Bunu anlamak bu kadar zor muydu?

Işık yeşile döndüğünde, aklında gerçek bir hedef olmamasına rağmen gaza bastı. Sadece rastgele bir yöne doğru sürdü... ve yaklaşık on beş dakika sonra kendini köprülerden birinde nehrin üzerinden geçerken buldu.

Demek Range Rover'ı onu eve götürmeye karar vermiş.

Karşı kıyıya çıktığında telefonundan bir çınlama sesi geldi ve neredeyse görmezden geliyordu. Ama ikizler Benloise'ın en yeni sevkiyatını taşımak için dışarı çıkmışlardı ve o küçük satıcıların kotaları için gelip gelmediklerini öğrenmek istiyordu.

Bir telefon görüşmesi ya da mesaj değildi.

O siyah Audi yine harekete geçmişti.

Assail frene bastı, kornasını f-word gibi çalan bir kamyonun önüne geçti ve karla kaplı refüjün üzerinden geçti.

Gelen köprünün üzerinden geri uçtu.

* * *

Oldukça uzak bir noktada bulunan Xcor'un Seçilmiş'ini düzgün bir şekilde görebilmesi için dürbününe ihtiyacı vardı.

İçinde seyahat ettiği araba, o büyük siyah sedan, köprüden sonra yoluna devam etmiş, kuzeye giden kırsal bir yola sapmadan önce yaklaşık beş ya da altı mil gitmişti. Birkaç mil daha gittikten sonra, çok az bir uyarıyla, her iki tarafı da dört mevsim dayanıklı çalılıklarla kaplı toprak bir yola sapmıştı. Sonunda, sadece herhangi bir gösteriştense değil, pencerelerden ve görünüşe göre bir kapıdan da yoksun, alçak beton bir binanın önünde durdu.

Ön taraftan iki erkek indiğinde odağını sıkılaştırdı. Birini hemen tanıdı; saçları ölü gibiydi.

hediye: Ahgony'nin oğlu Phury, dedikodulara göre Seçilmişler'in Primale'si olmuştı.

Xcor'un siyah kalbi sertçe atmaya başladı.

Özellikle de ikinci figürü tanıdığı anda: Bu, Assail'de kral götürülürken dövüştüğü uyumsuz gözlü savaşçıydı.

Her iki erkek de silahlarını çıkarıp etrafı inceledi.

Xcor rüzgâr yönünde olduğu ve etrafta başka kimse olmadığı için, Seçilmiş'inin konumunu ifşa etmesi dışında, çiftin dışısı için planladıkları şeye devam etmesinin makul bir beklenti olduğunu düşündü.

Aslında, sanki bir hapishaneye teslim ediliyormuş gibi görünüyordu.

Bitti. Onun. Ölü. Cesedi.

Bu savaşta masumdu, kendi hatası olmaksızın hain amaçlar için kullanılmıştı ama belli ki idam edilecek ya da dünya üzerindeki zamanının geri kalanında burada bir hücreye kapatılacaktı.

Ya da değil.

Silahlarından birini avuçladı.

Bu işi halletmek için iyi bir geceydi. Gerçekten de, şimdi ona sahip olma, düşmana istemeden yardım ve yataklık ettiği için verilen cezadan onu kurtarma şansıydı. Ve belki de haksız yere mahkûm edilmesinin etrafındaki koşullar, onu düşmanına ve kurtarıcısına karşı olumlu bir şekilde eğilimli hale getirebilirdi.

Onu yatağının içinde ve arasında hayal ederken gözleri kısa süreliğine kapandı.

Xcor bir kez daha göz kapaklarını kaldırdığında, Phury sedanın arka kapısını açmış ve içeri uzanıyordu. Kardeş doğrulurken, Seçilmiş araçtan dışarı çekildi... ve her iki dirseğinden tutularak binaya doğru götürülürken savaşçılar onu her iki yanından tuttu.

Xcor yaklaşmaya hazırlandığında. Uzun bir aradan sonra, bir ömür boyu, nihayet onu bir kez daha kendi yakınında bulmuştu ve kaderin ona sunduğu bu şansı boşa harcamayacaktı, şimdi değil, hayatı bu kadar açık bir şekilde dengede dururken değil. Ve bunda galip gelecekti; ona yönelik tehdit vücudunu hayal edilemeyecek kadar güçlendirmiş, zihnini hem saldırı olasılıklarıyla yarışacak hem de tamamen sakin kalacak şekilde keskinleştirmişti.

Gerçekten de, onu koruyan sadece iki erkek vardı. -Ve onlarla birlikte, sadece silahsız görünmekle kalmayan, aynı zamanda çevresine çatışma için eğitilmiş veya çatışmaya meyilli gibi bakmayan bir kadın.

Dişisini esir alanlara karşı koyabilecek g teydi.

Tam ileri atılmaya hazırlanırken, Seçilmiş'inin kokusu sert ve soğuk esintiyle ona ulaştı, ona özgü o kışkırtıcı parfüm savaş botlarını  rmesine neden oldu-

Hemen bir değişiklik olduğunu fark etti. Kan.

Kanaması vardı. Ve başka bir şey daha vardı....

Bilinçli bir düşünce olmaksızın, bedeni kendini yakınına taşıdı; formu, ana tesisten ayrılan bir ek binanın arkasında, sadece on fitlik bir mesafede bedensel ağırlığını ve ağırlığını yeniden oluşturdu.

Onun bir hücreye ya da idama götürülen bir mahkûm olmadığını fark etti.

Se ilmişi yürümekte zorlanıyordu. Ve bu savaşçılar onu özenle destekliyorlardı; silahlarını çıkarmış ve gözleri bir saldırı belirtisi ararken bile, ona en kırılgan çiçeklere davrandıkları kadar nazik davranıyorlardı.

Kötü muamele görmemişti.   r kler ve yaralarla işaretlenmemişti.   l  ilerledikçe, önce bir erkeğe sonra diğerine baktı ve sanki şunları söylemeye çalışır gibi konuştu

Onları rahatlatmak için -gerçekte bu savaşçıların kaşlarını geren şey saldırganlık değildi.

Aslında, onun kanını kokladığında hissettiği dehşetin aynıydı.

Xcor'un kalbi göğsünün arkasında daha da sert çarpıyor, zihni tüm bunlara anlam vermeye çalışıyordu.

Ve sonra kendi geçmişinden bir şeyi hatırladı.

Doğduğu mahmen onu dışladıktan sonra Eski Ülke'de bir yetimhaneye bırakılmış ve kaderi neyse ona terk edilmişti. Orada, çoğu kendisinininki gibi fiziksel deformasyonlara sahip olan nadir istenmeyenler arasında yaklaşık on yıl kalmış ve bu üzücü, yalnız yerde yaşananlara dair kalıcı anılar oluşturmaya yetecek kadar uzun bir süre kalmıştı.

Yalnız bir dişi kapılarda belirlediğinde, içeri alındığında ve sonra saatlerce, bazen günlerce çığlık attığında... çoğu durumda ölü bir yavru doğurmadan önce bunun ne anlama geldiğini bir araya getirmesine yetecek kadar uzun. Ya da düşük yapıyordu.

O zamanlar kanın kokusu çok özeldi.

Ve bu gecenin soğuk rüzgârındaki koku da aynıydı.

Hamilelik artık burnunda olan şeydi.

Hayatında ilk kez, mutlak bir ıstırap içinde "Solgun Bakire..." dediğini duydu.

OTUZ DÖRT

Ts'Hisbe üyelerinin Caldwell posta kodunda olduğu fikri Trez'in sahip olduğu her şeyi toplayıp kardeşini de alarak şehir dışına çıkma isteği uyandırdı.

Depodan Demir Maske'ye giderken kafası o kadar karıştı ki, döneceği virajları, fren yapacağı dur işaretlerini ve kulübe vardığında nereye park etmesi gerektiğini bilinçli olarak düşünmek zorunda kalıyordu. X5'in motorunu kapattıktan sonra direksiyonun başına oturdu ve bir yıl boyunca binanın tuğla duvarına baktı.

Önünde hiçbir yere gitmeyenler için harika bir metafor. Halkını ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyormuş gibi davranmıyordu. Sorun ne? Umurunda bile değildi. Eski yöntemlere geri dönmeyecekti. Şu anda sürdürdüğü hayat kendisine aitti ve içine doğduğu vaadin bir yetişkin olarak onu kafeslemesine izin vermeyi reddediyordu.

Öyle bir şey olmayacak.

Rehvenge yüzyıllık iyiliğini yapıp kendisinin ve kardeşinin kışını kurtardığından beri Trez için işler tersine dönmüştü. Kendisine ve iAm'e, borcunu ödemek için Bölge dışındaki senfathlarla işbirliği yapmaları emredilmişti ve bu "zoraki" geri ödeme, aradığı çıkış bileti olmuştu. Her ne kadar iAm'i bu dramın içine çektiği için pişmanlık duysa da,

Sonuç olarak kardeşi de onunla gelmek zorunda kalmıştı ve bu da şu anda yaşadığı mükemmel çözümün bir başka parçasıydı. S'Hisbe'den ayrılıp dış dünyaya çıkmak bir keşif, özgürlüğün ilk, lezzetli tadı olmuştu: Protokol yoktu. Kural yoktu. Ensesinde soluyan kimse yoktu.

İroni mi? Bölge'nin ötesine geçmeye ve Bilinmeyenlerle uğraşmaya cüret ettiğı için elinin arkasına bir tokat olması gerekiyordu. Onu hizaya getirmeyi amaçlayan bir ceza.

Hah.

Ve o zamandan beri, zihninin derinliklerinde, son on yıl içinde UK'lerle olan ilişkilerinin boyutunun onu s'Hisbe'nin gözünde kirleteceğini ve doğumunda kendisine verilen "onur" için onu uygunsuz hale getireceğini umuyordu. Deyim yerindeyse, onu kalıcı bir özgürlüğe sürükleyecekti.

Sorun şu ki, eğer baş rahip AnsLai'yi göndermişlerse, belli ki bu amaç gerçekteşmemişti. Tabii bu ziyaret onu reddetmek için değılse?

Gerçi bu konuda iAm'den haber almış olmalı. Değıl mi?

Trez telefonunu kontrol etti. Sanal mesaj yok. Mesaj da yoktu. Yine kardeşiyle birlikte köpek kulübesindeydi -eğer iAm tüm bu saçmalıkları siktir edip kabilesine dönmeye karar vermediyse.

Lanet olsun.

Penceresine vurulan sert kapı sadece başını döndürmekle kalmadı. Silahını da çıkardı.

Trez kaşlarını çattı. Arabasının önünde ev büyüklüğünde bir erkek duruyordu. Adamın bira göbeğı vardı ama kalın omuzları düzenli olarak fiziksel iş yaptığını gösteriyordu ve o ağır, sert çene çizgisi hem Cro-Magnon atalarını hem de büyük, aptal hayvanlarda görülen türden bir kibri ortaya koyuyordu.

Burun deliklerinden boğa gibi nefesler çıkararak eğildi ve cama vurdu. Futbol topu kadar büyük bir yumrukla.

Belli ki biraz ilgi istiyordu ve ne biliyorsunuz? Trez bunu ona vermeye fazlasıyla istekliydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı açıp adamı tam taşaklarından yakaladı. İnsan geriye doğru sendeleyip kasıklarını tutmaya çalışırken, Trez tam boyuna yükseldi ve silahını sırtının alt kısmına, gözden uzak ama kolayca ulaşabileceği bir yere soktu.

Bay Agresif başını kaldırıp bakacak kadar kendine geldiğinde, bir an için heyecanını kaybetmiş gibiydi. Yine de Trez'in adamdan bir buçuk metre, yetmiş beş, belki de yüz kilo üstünlüğü vardı. O Dunlop'a rağmen spor yapıyordu.

Trez, "Beni mi arıyorsunuz?" diye sordu. Oku: Bunu yapmak istediğine emin misin koca adam?

"Evet. Öyle."

Tamam, yani hem dilbilgisi hem de risk değerlendirmesi onun için bir problemdi. Muhtemelen tek basamaklı toplama ve çıkarma işlemlerinde de aynı sorunu yaşamıştır.

"Am," dedi Trez.

"Ne?" "Whut" diye telaffuz edilir.

"Sanırım 'Evet, öyleyim' demek. 'Öyleyim' değil."

"Kıçımı öpebilirsin. Buna ne dersin?" Adam yaklaştı. "Ve ondan uzak dur."

"O mu?" Bu onu yüz bin kişiye mi indirdi?

"Benim kızım. Seni istemiyor, sana ihtiyacı yok ve artık sana sahip olmayacak."

"Tam olarak kimden bahsediyoruz? Bir isme ihtiyacım olacak." Ve belki bu bile yardımcı olmazdı.

Cevap vermek yerine, adam bir yumruk attı. Muhtemelen bir enayi yumruğu olması gerekiyordu, ancak sarma o kadar yavaş ve zahmetliydi ki, lanet olası şey altyazılarla gelebilirdi.

Trez yumruğu eliyle yakaladı ve bir basketbol topu gibi avuçladı. Ve sonra hızlı bir hareketle

Sığır eti döndürüldü ve yerinde tutuldu - basınç noktalarının işe yaradığının kanıtı ve bilek de bunlardan biriydi.

Trez, temel kuralların açıkça anlaşılması için adamın kulağına konuştu. "Bunu bir daha yaparsan elindeki bütün kemikleri kırarım. Hem de hemen." Bunu adamın inlemesine neden olan bir sarsıntıyla noktalandı. "Ve sonra kolun üzerinde çalışacağım. Ardından da boynunu kıracağım, ki bundan kaçamayacaksın. Şimdi, sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece buradaydı."

"Pek çok kadın öyleydi. Daha açık konuşabilir misiniz-" "Beni kastediyor."

Trez baktı. Oh... harika.

Çılgına dönen kızdı, onun mutlu küçük takipçisi.

"Sana bunu halledeceğimi söylemiştim!" diye bağırıldı erkek arkadaşı.

Evet, adam gerçekten her şeyi kontrol ediyor gibiydi. Görünüşe göre ikisi de sanrılarla ilgileniyordu ve belki de bu ilişkiyi açıklıyordu: Adam onun bir süper model olduğunu, kadın da adamın bir beyni olduğunu sanıyordu.

"Bu sizin mi?" Trez kadına sordu. "Eğer öyleyse, pisliği temizlemek için bir kepçeye ihtiyaç duymadan önce onu eve götürür müsün?"

"Sana buraya gelmemeni söylemiştim," dedi kadın. "Ne yapıyorsun burada?"

Ve bu ikilinin neden cennette yaratılmış bir çift olduğuna dair daha fazla kanıt.

"Bunu ikinizin çözmesine izin versem nasıl olur?" Trez önerdi.

"Ben ona aşığım!"

Bir an için, bu cevap mantıklı gelmedi. Ama sonra, değersiz aksanı bir kenara bırakırsak, bokun içine battı: Fahişe onun hakkında konuşuyordu.

Trez kadına kıllı gözlerini diktiğinde, bu sıradan sikişin büyük bir şekilde yabani otların arasına girdiğini fark etti.

"Değilsin!"

En azından erkek arkadaşı bu sefer fiili doğru kullanmış.

"Evet, öyleyim!"

İşte o anda her şey ters gitti. Boğa kendini kadına doğru fırlattı ve kurtulmak için kendi bileğini kırdı. Sonra ikisi burun buruna geldi, küfürler savurdu, vücutları birbirine girdi.

Belli ki bu konuda pratik yapmışlar.

Trez etrafına bakındı. Otoparkta kimse yoktu, kaldırımında da kimse yürümüyordu ama kulübünün arkasında bir aile içi tartışmaya ihtiyacı yoktu.

Kaçınılmaz olarak, biri onu görecektir ve 911'i arayacaktı - ya da daha kötüsü, o yüz kiloluk chippie, büyük, aptal erkek arkadaşını bir santim fazla itecek ve iyi ve çiğnenecekti.

Keşke bir kova su ya da bahçe hortumu olsaydı da onları ayırabilseydi.

"Dinleyin, bunu almanız gerek-"

"Seni seviyorum!" dedi kadın, Trez'e dönüp büstiyerinin önünü tutarak. "Anlamıyor musun? Seni seviyorum!"

Cildindeki ter parıltısına bakılırsa - otuz derece olmasına rağmen - bir şeyler kullandığı oldukça açıktı. Tahmin etmesi gerekirse kokain ya da meth. X genellikle bu tür bir saldırganlıkla ilişkilendirilmezdi.

Harika. Bir iyilik daha.

Trez başını salladı. "Bebeğim, beni tanımıyorsun."

"Tanıyorum!"

"Hayır, sen-"

"Sakın onunla konuşma!"

Adam Trez'e doğru gitti ama kadın yoluna çıktı ve kendini hızla gelen bir trenin önüne attı.

Kahretsin, şimdi işin içine girme zamanı gelmişti: Etrafındaki kadınlara şiddet uygulamak yok. Asla, teminat olsa bile.

Trez o kadar hızlı hareket etti ki, zamanı geri döndürmeye çok yakındı. "Koruyucusunu" ateş hattının dışına kaydırđı ve saldıran hayvanı tam çenesinden yakalayan bir atış yaptı.

Çok az etki bıraktı ya da hiç bırakmadı. Bir tomar kağıtla ineğ'e vurmak gibi.

Trez gözüne bir yumruk yedi, görüşünün yarısında bir ışık gösterisi patladı, ama bu koordineli bir şeyden çok şanslı bir vuruştı. Ancak onun intikamı bunların hepsi ve çok daha fazlasıydı: hızlı bir koordinasyonla, hızlı bir şekilde art arda yumruklar savurdu, bağışsakları çalıştırdı, adamın sirotik karaciğerini canlı, nefes alan bir kum torbasına dönüştürdü - BF iki katına çıkana ve ağır bir şekilde iskeleye yatana kadar.

Trez inleyen ölü ağırlığı yere tekmeleyerek işi bitirdi.

Bunun üzerine silahını çıkardı ve namluyu adamın şahdamarına doğru itti.

Trez sakince, "Bundan kurtulmak için tek bir şansın var," dedi. "Ve işte şöyle olacak. Ayağ'a kalkacaksın ve ona bakmayacaksın ya da onunla konuşmayacaksın. Kulübün ön tarafına doğru gideceksin ve bir taksiye binip evine gideceksin."

Trez'in aksine, adamın iyi gelişmiş ve bakımlı bir kardiyo sistemi yoktu; yük treni gibi nefes alıyordu. Yine de kan çanağına dönmüş, sulanmış gözlerinin alarmla yukarıya bakmasına bakılırsa, hipoksiye rağmen odaklanmayı başarmış ve lanet olası mesajı almıştı.

"Ona herhangi bir şekilde saldırırsan, senin sayende en ufak bir yarası olursa, herhangi biri tarafından malına zarar verilirse?" Trez yaklaştı. "Sana arkadan saldıracağım. Orada olduğumu bilmeyeceksin ve sana yapacaklarımdan sağ çıkamayacaksın. Sana bunun sözünü veriyorum."

Evet, Shadows'un düşmanlarından kurtulmak için özel yöntemleri vardı ve tavuk ya da balık gibi az yağlı etleri tercih etse de istisnalar yapmaya hazırđı.

Mesele Şu ki, hem kişisel hem de profesyonel hayatında aile işi Şiddetin nasıl tırmandıŐını görmüştü. Pek çok vakada, döngüyü kırmak için büyük bir Şeyin müdahale etmesi gerekiyordu ve ne biliyor musunuz? O bu işe uygun biriydi.

"Şartları anladıysan başını salla." Başını salladıŐında, silahını etli boynuna daha da sert bir Şekilde sapladı. "Şimdi gözlerimin içine bak ve doŐruyu s ylediŐimi bil."

Trez yere bakarken, bir düŐünceyi doŐrudan beyin korteksine yerleştirdi ve sanki kıvrılan lobların içine ve arasına yerleŐtirdiŐi bir mikro ipmiŐ esine emin bir Şekilde yerleştirdi. Tetikleyicisi, kadınla ilgili herhangi bir parlak fikir olabilirdi; etkisi ise, adamın bunu uygularsa kendi ölümünün kaçınılmaz ve hızlı olacaŐına dair kesin inancı olacaktı.

BiliŐsel davranıŐŐı terapilerin en iyisiydi. Yüzde yüz başarı oranı.

Trez atladı ve ŐiŐkoya uslu bir  ocuk olması için bir Şans verdi. Ve evet, herif kendini kaldırımdan aŐaŐı sürükledi, sonra da bacaklarını iki yana açmış, bol g mleŐini saŐa sola sallayan bir köpek gibi sallandı.

GittiŐinde topallayarak gitmişti.

İŞte o zaman burnunu çekmeye başladı.

Trez arkasını döndü. Kadın soŐuktan titriyordu, bana bakan kıyafetleri Aralık gecesine karşı hiçbir engel oluŐturmuyordu, teni solgundu, sanki erkek arkadaşının boŐazına bir kırklık dayaması ayıltıcı bir etki yapmış gibi kafası boŐalmıŐ görünüyordu.

Prens Chow Hound'un ayrılıŐını izlerken rimeli yüzünden akıyordu.

Trez gözlerini gökyüzüne dikti ve içsel tartışma Şeyini yaptı.

Sonunda onu otoparkta tek başına bırakamazdı, özellikle de bu kadar titrek görünürken.

"Nerede yaşıyorsun, bebeŐim?" Kendi sesindeki yorgunluŐu o bile duymuştu. "BebeŐim?"

Kadın ona doğru baktı ve anında ifadesi değişti. "Daha önce beni böyle koruyan biri olmamıştı."

Tamam, şimdi kafasını bir tuğla duvara sokmak istiyordu. Tanrım, hemen yanında bir tane vardı.

"Seni eve bırakayım. Nerede yaşıyorsun?"

Kadın yaklaştıkça Trez ayaklarına oldukları yerde kalmalarını söylemek zorunda kaldı ve tabii ki kadın onun bedenine iyice sokuldu. "Seni seviyorum."

Trez gözlerini sıkıca kapattı.

"Haydi," dedi ve onu arabasına götürmek üzere yanından ayırdı. "İyi olacaksın."

OTUZ BEŞ

A Layla kliniğe götürölürken kalbi çarpıyor ve bacakları titriyordu. Neyse ki Phury ve Qhuinn onun ağırlığını desteklemekte sorun yaşamadı.

Ancak, Primale'nin varlığı sayesinde bu seferki deneyimi tamamen farklıydı. Tesisin dış giriş paneli yana kaydığında, hemşirelerden biri onları karşılamak için oradaydı ve hemen bir gece önce bulunduğı yerden kliniğın farklı bir bölümüne geri götürüldüler.

Muayene odasına alındıklarında Layla etrafına bakındı ve tereddüt etti. Bu da neydi? Duvarlar soluk ipekle kaplıydı ve altın çerçeveli tablolar düzenli aralıklarla asılıydı. Bir gece önce olduğu gibi klinik muayene masası yoktu; burada zarif bir yorganla örtölü ve kalın yastıklarla kaplı bir yatak vardı. Paslanmaz çelikten bir lavabo ve düz beyaz dolaplar yerine, odanın bir köşesini boyalı bir paravan kaplıyordu; Havers'ın klinik aletlerinin bu paravanın arkasında saklandığını varsaymak zorundaydı.

Tabii grupları doktorun özel odasına gönderilmediyse?

Hemşire Phury'ye gülümseyerek ve eğilerek, "Birazdan sizinle ilgilenecek," dedi. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve ya da çay?"

"Sadece doktor," diye yanıtladı Primale.

"Hemen, Ekselansları." Tekrar eğildi ve hızla uzaklaştı.

"Seni şunun üzerine çıkaralım, tamam mı?" Phury yatağın yanında konuştu.

Layla başını salladı. "Doğru yerde olduğumuza emin misin?"

"Evet." Primale geldi ve odanın içinde yürümesine yardım etti. "Burası VIP sütitlerinden biri."

Layla omzunun üzerinden baktı. Qhuinn ekranın karşısındaki köşeye yerleşmişti, siyah giysili bedeni bir tehdit tarafından fırlatılmış bir gölge gibiydi. Olağanüstü bir şekilde hareketsiz duruyordu, gözleri yere odaklanmıştı, nefes alıp verişisi sabitti, elleri arkasındaydı. Yine de rahat değildi. Hayır, öldürmeye hazır ve muktedir görünüyordu ve bir an için içinden bir korku mızrağı geçti. Daha önce ondan hiç korkmamıştı ama yine de onu hiç bu kadar saldırgan bir halde görmemişti.

Ama en azından şiddet ona, hatta Primale'e yönelmiş gibi görünmüyordu. Kadın ipek kaplı bir sandalyeye otururken kesinlikle Doktor Jane'e yönelik değildi.

"Haydi," dedi Phury nazikçe. "Yukarı çık."

Layla kendini kaldırmaya çalıştı ama şilte yerden çok uzaktaydı ve vücudunun üst kısmı da bacakları kadar güçsüzdü.

"Seni tuttum." Phury kollarını dikkatle kadının sırtına doladı ve dizlerinin altından geçirdi; sonra dikkatle kaldırdı. "İşte gidiyoruz."

Yatağa yerleşirken homurdandı, pelvik bölgesine keskin bir kramp girmişti. Odadaki tüm gözler üzerine kilitlenirken, yüzündeki buruşukluğu bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı. Bunda başarılı olamadı: kanama sabit kalsa da, ağrı dalgaları şiddetleniyor, tutuş süreleri uzuyor, aralarındaki boşluklar kısalıyordu.

Bu noktada, yakında sürekli bir ıstıraba dönüşecekti. "Ben iyiyim-"

Kapının çalınması onun sözünü kesti. "İçeri girebilir miyim?"

Havers'ın sesini duymak bile kaçmak istemesi için yeterliydi. Gücünü toplarken, "Ah, sevgili Bakire Kâtip," dedi.

"Evet," dedi Phury karanlık bir sesle. "Girin-"

Bundan sonra olanlar o kadar hızlı ve öfkeliydi ki, bunu anlatmanın tek yolu Qhuinn'den öğrendiği bir konuşma diliydi.

Kıyamet koptu.

Havers kapıyı açtı, içeri adımını attı ve Qhuinn o köşeden ileri atılarak hançeriyle doktora saldırdı.

Layla telaşla bağırdı ama erkeği öldürmedi.

Yine de kapıyı hekimin bedeniyle kapattı -ya da belki de erkeğin yüzüyle. Ve yankılanan şangırtının kapının pervazlarla buluşmasından mı yoksa şifacının panellere çarpmasından mı kaynaklandığını bilmek zordu. Muhtemelen ikisinin bir kombinasyonuydu.

Korkunç keskinlikteki bıçak solgun bir boğaza bastırılmıştı. "Tahmin et önce ne yapacaksın, pislik?" Qhuinn hırladı. "Ona lanet olası bir kuluçka makinesi gibi davrandığın için özür dileyeceksin."

Qhuinn erkeği kendine doğru çekti. Havers'ın kaplumbağa kabuğu gözlükleri paramparça olmuş, bir camı çatlaklarla örümcek ağı gibi sarılmış, diğer tarafındaki kulaklık ise tuhaf bir açıyla dışarı fırlamıştı.

Layla Phury'ye bir bakış fırlattı. Primale pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu: Sadece kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturup yanındaki duvara yaslandı, belli ki olan bitenden tamamen memnundu. Yolun karşısındaki sandalyede oturan Doktor Jane de aynıydı, orman yeşili bakışları sakın bir şekilde olan biteni izliyordu.

"Gözlerinin içine bak," diye tükürdü Qhuinn, "ve özür dile."

Dövüşçü, Havers bir bez bebekten başka bir şey değilmiş gibi şifacıyı salladığında, doktordan karmakarışık birkaç kelime çıktı.

Ateş et. Layla bir hanımefendi olup bundan zevk almaması gerektiğini düşünüyordu ama yine de

İntikam.

Ancak üzüntü de var, çünkü bu noktaya hiç gelmemeliydi.

"Özrünü kabul ediyor musun?" diye sordu Qhuinn şeytani bir ses tonuyla. "Yoksa ayaklarına kapanmasını mı istersin? Onu ayaklarının dibinde bir halıya çevirmekten büyük mutluluk duyarım."

"Bu kadarı yeterliydi. Teşekkür ederim."

"Şimdi ona söyleyeceksin" -Qhuinn yine o sallama hareketini yaptı, Havers'ın kolları yuvalarında sallanıyor, bol beyaz paltosu bir bayrak gibi dalgalanıyordu- "ve sadece ona, vücuduna neler olduğunu anlatacaksın."

"Çizelgeye ihtiyacım var..."

Qhuinn dişlerini gösterdi ve tam Havers'ın kulağına dayadı - sanki o şeyi ısırp koparmayı düşünüyormuş gibi. "Saçmalık. Peki ya doğruyu söylüyorsan? Bu hafıza kaybı hayatını kaybetmene neden olacak. Hemen şimdi."

Havers zaten solgundu ama bu olay onu bembeyaz yaptı.

"Konuşmaya başlayın Doktor. Ve eğer çok etkilendiğiniz Primale, ondan gözlerinizi kaçırıp kaçırmadığınızı söyleme nezaketini gösterirse, bu harika olur."

"Benim için bir zevk," dedi Phury.

"Hiçbir şey duymuyorum doktor. Ve ben gerçekten sabırlı bir adam değilim."

"Sen..." Kırık gözlüklerin arkasından, erkeğin gözleri kadınlıkla buluştu. "Senin genç..."

Neredeyse Qhuinn'in teması zorlamayı bırakmasını dileyecekti. Kendisine bu kadar kötü davranan doktorla yüzleşmek zorunda kalmadan bunu duymak yeterince zordu.

Yine de bakması gereken kişi Havers'tı, kendisi değil.

Havers'ın dediği gibi Qhuinn'in gözlerine baktı, "Hamileliği kaybediyorsun."

O noktada her şey dalgalandı, bu da onun gözyaşı döktüğü anlamına geliyordu. Yine de hiçbir şey hissedemiyordu. Sanki ruhu bedeninden dışarı atılmış gibiydi,

Onu canlandıran ve dünyaya bağlayan her şey sanki hiç olmamış gibi yok olmuştu.

Qhuinn hiçbir tepki göstermedi. Gözünü kırpmadı. Duruşunu ya da hançer elini değiştirmede.

"Tıbbi olarak yapılabilecek bir şey var mı?" Doktor Jane sordu.

Havers başını sallayacak oldu ama bıçağın keskin ucu boynunun derisini kesince dondu kaldı. Kan sızarak resmi gömleğinin kolalı yakasına akarken, kırmızı renk papyonuyla uyumlu hale geldi.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey yok," dedi doktor kabaca. "En azından dünya üzerinde."

Qhuinn, "Ona bunun onun suçu olmadığını söyle," diye ısrar etti. "Ona yanlış bir şey yapmadığını söyle."

Layla gözlerini kapattı. "Bunun doğru olduğunu varsayarsak-"

Doktor Jane, "Travma olmadığı sürece insanlarda genellikle durum böyledir," diye araya girdi.

"Söyle ona," diye tersledi Qhuinn, kolu hafifçe titremeye başlamıştı, sanki kendi şiddetini yok etmekten bir kalp atışı uzaktaydı.

"Bu doğru," diye mırıldandı Havers.

Layla doktora baktı, harap gözlüklerin ardındaki bakışı araştırıyordu. "Bir şey yok mu?"

Havers hızlı konuştu. "Spontane düşük insidansı yaklaşık olarak her üç gebelikten birinde görülmektedir. İnsanlarda olduğu gibi, bunun da çeşitli türlerdeki kusurların vadeye kadar taşınmamasını sağlayan bir öz düzenleme sisteminden kaynaklandığına inanıyorum."

"Ama kesinlikle hamileyim," dedi içi boş bir ses tonuyla.

"Evet. Kan testleriniz bunu kanıtladı."

"Qhuinn, "Bu devam ettikçe sağlığı için herhangi bir risk var mı?" diye sordu.

"Sen onun karısı mısın?" Havers ağzından kaçırdı.

Phury araya girdi. "O kızın çocuğunun babası. Bu yüzden ona da bana gösterdiğin saygıyı göster."

Doktorun gözleri irileşmiş, kaşları kırık kaplumbağa kabuğu çerçevelerin üzerinde ortaya çıkmıştı. Ve komikti; Qhuinn o zaman bir nebze tepki gösterdi

-Sert yüz hatları yeniden saldırganlığa bürünmeden önce yüzünde sadece bir titreşim vardı.

"Cevap ver bana," diye tersledi Qhuinn. "O tehlikede mi?" "BEN-" Havers zorlukla yutkundu. "Hiçbir garanti yok

Tıpta. Genel olarak konuşmak gerekirse, hayır derdim - diğer tüm açılardan sağlıklı ve düşük genel seyri takip ediyor gibi görünüyor. Dahası..."

Doktor konuşmaya devam ederken, eğitilmiş ve zarif sesi bir gece öncesine göre çok daha dengesizdi, Layla kontrol etti.

Her şey geriledi, işitme duyusu, odadaki sıcaklık, altındaki yatak, etrafta duran diğer bedenlerle birlikte kayboldu. Gördüğü tek şey Qhuinn'in uyumsuz gözleriydi.

Bıçağı diğer erkeğin boğazına dayarken tek düşüncesi neydi?

Birbirlerine aşık olmasalar da, genç kızın baba olarak tam da istediği kişiydi. Gerçek dünyaya katılmaya karar verdiğinden beri, hayatın ne kadar zor olduğunu, başkalarının size karşı nasıl komplo kurabileceğini ve bazen geceyi atlatmanın tek yolunun ilkeli bir güç olduğunu öğrenmişti.

Qhuinn ikincisine fazlasıyla sahipti.

Büyük, korkutucu bir koruyucuydu ve bir dişinin hamileyken, emzirirken ya da yavrusuna bakarken ihtiyaç duyduğu şey tam da buydu.

Bu ve doğuştan gelen nezaketi onu onun için asil yapıyordu. Gözlerinin rengi ne olursa olsun.

* * *

Havers'ın kendi kliniğinde korkudan altına kaçırıldığı yerden yaklaşık elli mil güneyde, Assail direksiyon başındaydı

Range Rover'ından iniyor ve şaşkınlıkla başını sallıyordu.

Bu kadınla işler daha da ilginçleşmeye devam etti.

GPS sayesinde, Audi'sini kararlı bir şekilde mahallesinden çıkıp Kuzey Otoyolu'na girerken uzaktan takip etmişti. Her banliyö çıkışında inmesini bekliyordu ama Caldwell'i toz duman içinde bıraktıklarında, Manhattan'a kadar gidebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Öyle değil.

West Point, saygıdeğer insan askeri okulunun evi, New York City ile Caldwell arasında yaklaşık yarı yoldaydı ve o noktada otoyoldan çıktığında rahatlamıştı. Posta kodları 100 ile başlayan bu topraklarda çok şey oluyordu ve iki nedenden dolayı ana üssünden fazla uzaklaşmak istemiyordu: Birincisi, ikizlerden hâlâ o küçük lig satıcılarının ortaya çıkıp çıkmadığına dair bir haber almamıştı ve ikincisi, bir noktada şafak sökecekti ve ağır modifiye edilmiş ve güçlendirilmiş Range Rover'ını yolun kenarında bir yerde terk etme fikrinden hoşlanmıyordu çünkü güvenli bir yere geri dönmesi gerekiyordu.

Otoyoldan çıktıktan sonra, kadın saatte tam kırk beş mil hızla ilçenin benzin istasyonları, turistik oteller ve fast-food lokantalarından oluşan girişinde ilerledi. Sonra tüm bu hızlı, ucuz ve kolay olanın uzak tarafında işler pahalılaşmaya başladı. Halı gibi görünen çimenlerin üzerine kurulmuş, alçak, gevşek taş duvarları yol kenarlarında tuhaf bir şekilde ufalanan büyük evler ortaya çıkmaya başladı. Yine de tüm malikaneleri atladi ve sonunda nehir manzaralı küçük bir parkın otoparkına yanaştı.

Kadın arabadan iner inmez, adam tam yanından geçti, başını ona doğru çevirdi ve onu ölçtü.

Yüz metre sonra, kadının bulunduğu yerden görüş alanı dışında, Assail arabasını yolun kenarında durdurdu ve

ve çift göğüslü ceketinin düğmelerini ilikledi. Makosen ayakkabıları karda yürümek için ideal değildi ama umurunda değildi. Ayakları soğuğa ve ıslaklığa dayanabilirdi ve evdeki dolabında onu bekleyen bir düzine daha çift vardı.

Takip cihazı vücudunda değil aracında olduğu için gözlerini ondan ayırmadı. Yeterince emindi, o çapraz ülkeleri takıyordu ve sonra, başındaki beyaz kar maskesi ve kıvrak vücudunu kaplayan soluk kamuflajlarla, mavi badanalı kış manzarasında neredeyse kayboldu.

Onun yanında kaldı.

On beş, yirmi metrelik mesafelerde ilerlerken, kayakları karla kaplı zemini yalayıp geçerek köşklere doğru ilerlerken arkasına siper alabileceği çam ağaçları buldu.

O büyük evlerden birine gideceğini düşündü, ona ayak uydururken, yönünü tahmin ediyor ve çoğunlukla doğru tahmin ediyordu.

Ne zaman onun orada olduğunu bilmeden yanından geçse, vücudu ona saldırmak istiyordu. Onu yere sermek. Onu ısırarak.

Nedense bu insan onu acıktırmıştı.

Ve kedi fare oyunu çok erotikti, özellikle de sadece kedi bu oyunu biliyorsa.

Sonunda sızdığı mülk neredeyse bir mil uzaktaydı, ancak mesafeye rağmen, kayaklarının üzerindeki hızlı temposu en ufak bir gecikme göstermedi. Çimenliğin sağ ön köşesinden girdi, çok yıllık alçak duvara bastı ve sonra yoluna devam etti.

Bu hiç mantıklı değildi. Eğer tehlikede olsaydı, arabasından fazladan bir mesafe uzakta olurdu. Şüphesiz daha yakın olan kenar daha mantıklı olurdu? Sonuçta, her iki durumda da artık açıktaydı, korunabileceği bir ağaç yoktu, görüldüğü takdirde izinsiz girişe karşı savunabileceği bir şey yoktu.

Tabii sahibini tanımıyorsa. Bu durumda, neden kendini saklayıp gece gizlice geldin?

Yedi ya da sekiz dönümlük çim alan yavaş yavaş on beş ila yirmi bin metrekarelik taş eve doğru yükseliyor, modernist heykeller yaklaşırken kör, parlak nöbetçiler gibi oturuyor, bahçeler arkada yayılıyordu. Bütün bu süre boyunca duvara yakın durdu ve onu yetmiş beş metre ileriden izlerken, kendini ondan etkilenmiş hissederken buldu. Karın üzerinde bir esinti gibi hareket ediyordu, görünmez ve hızlıydı, gölgesi gri taş duvara öyle bir vuruyordu ki sanki duvar yok oluyordu-

Ahhhhhhh.

Rotayı özellikle bunun için seçmişti, değil mi?

Evet, gerçekten de ay ışığının açısı gölgesini tam olarak taşların üzerine yerleştirerek daha da etkili bir kamuflaj yaratmıştı.

İçinden garip bir ürperti geçti.

Akıllıca.

Assail hızla ilerledi ve evin yan tarafındaki bitkilerin arasında saklanacak bir yer buldu. Yakından bakınca büyük malikânenin yeni olmadığını, ama eski de olmadığını gördü; Yeni Dünya'da on sekizinci yüzyıldan daha önce inşa edilmiş bir şeye rastlamak nadirdi. Bir sürü kurşun camlı pencere. Ve verandalar. Ve teraslar.

Hepsi bu mu? Zenginlik ve ayrıcalık.

Bunun çok sayıda alarmla korunduğuna şüphe yok.

Kendi başına yaptığı gibi araziyi gözetlemesi pek olası görünmüyordu. Bir kere, geçtiği taş duvarın uzak tarafında ormanlık bir alan vardı. Kayakları bir kenara bırakabilir, on ila yirmi metre yüksekliğindeki çalılıkların arasından geçebilir ve eve doğru bolca görüş açısı elde edebilirdi. Bir başkası için mi? Bu durumda, omuzlarına astığı sırt çantasında ne varsa ona ihtiyacı olmayacaktı.

Bu şey neredeyse bir cesedi taşıyacak kadar büyüktü ve içi doluydu.

Sanki işaret verilmiş gibi durdu, dürbününü çıkardı ve araziye inceledi, hareketsiz kaldı, sadece başı belli belirsiz hareket ediyordu. Sonra çimenlikte ilerlemeye başladı, öncekinden daha da hızlı hareket ediyordu, öyle ki kelimenin tam anlamıyla eve doğru koşuyordu.

Ona doğru.

Gerçekten de doğrudan Assail'e yöneldi, çünkü konağın ön tarafını belirleyen çalılar ile arka bahçeyi çevreleyen uzun çitlerin arasındaki bu kavşakta duruyordu.

Belli ki mülkü tanıyordu.

Belli ki mükemmel bir yer seçmişti.

Ve onun yaklaşması üzerine sadece biraz geri çekildi... çünkü casusluk yaparken yakalanmayı umursamazdı.

Kadın kayarak adamın bulunduğu yere beş adım kadar yaklaştı, o kadar yaklaştı ki kokusunu sadece burnunda değil, boğazının arkasında da hissedebildi.

Mırıldanmamak için kendini zor tuttu.

Çimenlik alanı bu kadar hızlı bir şekilde kat ettikten sonra ağır ağır nefes alıyordu ama kardiyovasküler sistemi hızla toparlandı; bu da onun genel sağlığının ve gücünün bir işaretiydi. Ve şimdi hareket ettiği hız da aynı şekilde erotikti. Kayaklarla birlikte. Çantayı aç. Çantayı aç. Çıkar.

Çatıya çıkıyordu, diye düşündü, zıpkın gibi görünen bir şeyi bir araya getirip yükseğe nişan aldı ve bir kancanın tetiğini çekti. Bir an sonra yukarıdan uzak bir metal çınlaması duyuldu.

Yukarı doğru bakınca, kadının penceresi olmayan birkaç taş parçasından birini seçtiğini fark etti... ve burası, kendisinin de engel olduğu uzun çalılardan oluşan çok uzun bir duvar tarafından korunuyordu.

İçeri giriyordu.

Bu noktada Assail kaşlarını çattı... ve onu izlediği yerden kayboldu.

Zemin seviyesindeki evin arkasından dolanarak birkaç pencereye baktı, ellerini soğuk cama dayayıp içeri eğildi. İçerisi çoğunlukla karanlıktı ama tamamen değil: Orada burada lambalar açık bırakılmıştı, ampuller eski antikalar ve modern sanatın bir karışımı olan mobilyaların üzerinde parlıyordu. Süslü, süslü: Huzurlu uykusunda burası bir müzeye ya da bir dergi için fotoğraflanmış bir şeye benziyordu; her şey öyle bir hassasiyetle düzenlenmişti ki, insan mobilyaları ve sanat eserlerini düzenlemek için cetvel kullanılmamış mı diye merak ediyordu.

Hiçbir yerde dağınıklık yok, gelişigüzel atılmış gazeteler, faturalar, mektuplar, makbuzlar yok. Bir sandalyenin arkasına atılmış paltolar veya bir kanepenin yanında tekmelenmiş bir çift ayakkabı yok.

Her bir kül tablası tertemizdi. Aklına sadece ve sadece tek bir kişi geldi. "Benloise," diye fısıldadı kendi kendine.

OTUZ ALTI

BXcor, göğüs cebinden gelen düzenli titreşimlerden, varlığının savaşçıları tarafından arandığını anladı.

Cevap vermedi.

Seçilmiş'inin götürüldüğü tesisin dışında dururken, kendi türünden başkaları düzenli olarak gelip geçtiği geçidin önünde cisimlenirken bile oradan ayrılmaya gücü yetmiyordu. Gerçekten de, bu kadar çok kişi gelip gittiğine göre, buranın bir sağlık kliniği olduğuna şüphe yoktu.

En azından hiçbiri onu fark etmiş gibi görünmüyordu, kendilerini rahatsız eden şeyle o kadar meşguldüler ki, açıkta durmasına rağmen.

Kader, Seçilmiş'ini buraya neyin getirdiğini düşünmek bile boğazını temizleyecek kadar midesini bulandırıyordu

-

Buz gibi havayı ciğerlerine çekmek öğürme refleksiyle savaşımasına yardımcı oldu.

İhtiyacı ne zaman gelmişti? Oldukça yakın bir zamanda olmalı. Onu en son...

Efendisi kimdi? Yüzüncü kez düşündü.

Onun olanı kim almıştı-

"Senin değil," dedi kendi kendine. "Senin değil."

Ama bunu içgüdüleri değil, akli söylüyordu. Onun özünde, iliğinin en erkek kısmında, kadın onun dişisiydi.

Ve ironik bir şekilde, onu tesise saldırmaktan alıkoyan şey de buydu - gerekirse tüm askerleriyle birlikte. Kız tedavi görürken, yapmak isteyeceği son şey süreci kesintiye uğratmaktı.

Zaman geçtikçe ve bilgi boşluğu ona delilik derecesinde işkence ettikçe, bu klinikten haberi bile olmadığını fark etti. Ya kız onun olsaydı? Onu yardım için nereye götüreceğini bilemezdi -kesinlikle Throe'yu bir şekilde onun bakımını sağlayacak bir yer bulması için gönderirdi, ama tıbbi bir acil durumda? Bir şifacı bulmak için harcanacak bir iki saat ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Kardeşlik ise onu tam olarak nereye teslim edeceklerini biliyordu. Ve tesisten serbest bırakıldığında, şüphesiz onu sıcak, güvenli bir eve geri götüreceklerdi; orada bolca yiyecek, yumuşak bir yatak ve uyurken onu koruyacak en az altı tam kanlı savaşçıdan oluşan güçlü bir kuvvet olacaktı.

Bu imgelemde rahatlık bulması ironikti. Ama yine de, Azalan Topluluğu çok ciddi bir düşmandı ve Kardeşlik hakkında ne dersiniz deyin, onlar çağlar boyunca yetenekli savunucular olduklarını kanıtlamışlardı.

Birden düşünceleri askerleriyle birlikte kaldıkları depoya kaydı. Bu soğuk, nemli, misafirperver olmayan ortamlar aslında kamp yaptıkları diğer yerlerden bir adım öndeydi. Eğer kız onunla birlikte olsaydı, onu nerede tutardı? Onun yanında hiçbir erkek onu göremezdi, özellikle de kıyafetlerini değiştirecek ya da yıkanacaksa-

Boğazından bir hırıltı süzüldü.

Hayır. Hiçbir erkek onun etine gözünü dikemez, yoksa onu diri diri derisini yüzer-

Tanrım, bir başkasıyla çiftleşmişti. Kendini açmış ve kutsal bedenine başka bir erkeği kabul etmişti.

Xcor yüzünü avuçlarının içine aldı, göğsündeki acı savaş botlarını örmesine neden oldu.

Primale olmalı. Evet, elbette Ahgony'nin oğlu Phury ile yatmıştı. Hafıza ve söylentiler doğruysa, Seçilmişler bu şekilde yayılırdı.

Bir anda zihni onun mükemmel yüzünün ve ince bedeninin görüntüsüyle bulandı. Bir başkasının onu soyduğunu ve vücuduyla örttüğünü düşünmek-

Kes şunu, dedi kendi kendine. Kes şunu.

Zihnini bu delilikten uzaklaştırarak, ona sağlayabileceği uygun yaşam alanlarını tanımlamak için kendine meydan okudu. Her koşulda.

Aklına gelen tek düşünce geri dönüp askerlerinin beslendiği o dişiyi öldürmektir. O kulübe tuhaf ve sevimliydi....

Ama Seçilmişleri gün boyunca nereye gidecekti?

Ayrıca, tüm o seksin yaşandığı halının üzerinde yürütmesine izin vererek onu asla utandırmayacaktı.

"İzninizle."

Xcor dönerken ceketinin içindeki silaha davrandı. Ancak güç kullanmasına gerek yoktu; sadece yanında yavrusuyla birlikte ufak tefek bir kadın vardı. Görünüşe göre, ondan yaklaşık on metre uzakta park etmiş bir steysin arabadan inmişlerdi.

Yavru annesinin arkasına sinerken, dışının gözleri korkuyla parladı.

Öte yandan, bir canavara rastlandığında, onun varlığı genellikle sevinçle karşılanmazdı.

Xcor derin bir şekilde eğildi, çünkü yüzünün görüntüsü kesinlikle duruma yardımcı olamazdı. "Ama elbette."

Bunun üzerine ikisinden de uzaklaştı ve sonra dönerek işgal ettiği ilk noktaya geri döndü. Gerçekten de ne kadar açıkta kaldığını fark etmemişti.

Ve savaşmak istemiyordu. Kardeşlikle değil.
Onun gibi seçilmiş biriyle değil. Burada olmaz.

Gözlerini kapatarak, Zypher'ın onu çayıra götürdüğü ve Throe'nun onu kurtarma kisvesi altında bir tür yürüyen ölüme mahkûm ettiği o geceye geri dönebilmeyi diledi.

Eşiyle birlikte olmayan bağlı bir erkek mi?
Canlanmış olsa da ölü-

Uyarı vermeden portal geri çekildi ve Seilmişi ortaya ıktı. Xcor'un içgüdüleri, onu kendi haline bırakması için tüm nedenlere rağmen, anında harekete geçmesi için çığlık attı.

Alın onu! şimdi!

Ama o yapmadı: Ona bu kadar özenle çobanlık edenlerin yüzlerindeki acımasız ifade onu olduğu yerde dondurdu - içerde kaldıkları süre boyunca kötü haberler verilmişi.

Daha önce olduğu gibi araca kadar taşındı.

Ve hâlâ havada onun kanının kokusu vardı.

Seilmişi sedanın arkasına yerleştirildi, yanında da bir kadın vardı. Ardından Ahgony'nin oğlu Phury ve gözleri uyumsuz olan savaşçı ön tarafa bindi. Araç, sanki arka bölmesindeki değerli yük için endişeleniyormuş gibi yavaşça döndürüldü.

Xcor da onların peşinden giderek, önce şeridin sonundaki kırsal yolda, sonra da otoyolda kazandığı sabit hıza ayak uydurdu. Araba asma köprüye yaklaştığında, en yüksek kirişin tepesinden onu bir kez daha gördü ve ardından dişisi altından geçtikten sonra, sedan şehir merkezinin etrafından dolanırken çatıdan çatıya atladı.

Otoyoldan çıkıp tarım arazisine girene kadar aracı kuzeye doğru takip etmiştir.

Tüm zaman boyunca onunla kaldı.

Kardeşliğin yerini de bu şekilde buldu.

OTUZ YEDİ

A Blay ailesinin mühür yüzüğünü işaret parmağında döndürdü, yanan sigarası diğer elinde hafifçe tüttü ve kızı uyuştı... ve giriş kapısından kimse geri dönmedi.

Konağın büyük merdivenlerinin en alt basamağında otururken, annesine verdiği sözü yerine getirip eve dönmeyecekti. En azından bu gece. Önceki akşamki çılgınlıktan sonra, kaza inişi ve buna eşlik eden dramadan sonra, Wrath Kardeşliğe ve savaşçılara yirmi dört saat izin vermelerini emretmişti. Yani teknik olarak kiracıları arayıp annesine mozzarella ve et sosunu hazırlamasını söylemesi gerekiyordu.

Ama evden ayrılmasına imkân yoktu. Layla'nın odasından gelen bağırışmaları duyduktan ve onu büyük merdivenlerden aşağı taşınırken gördükten sonra olmazdı.

Doğal olarak, Qhuinn de onunla birlikteydi. John Matthew değildi.

Görünüşe göre her ne olduysa ahstrux nohtrum olayını gölgede bırakmıştı ve bu da... genç kızı kaybediyor olması gerektiği anlamına geliyordu. Sadece bu kadar ciddi bir şey geçirilebilirdi.

Kendisine eşlik edecek endişeden başka bir şey bulamayınca, doğal olarak zihni işleri daha da kötüleştirmeye karar verdi: Kahretsin, dün gece gerçekten Qhuinn ile yatmış mıydı?

Dunhill'inden sert bir nefes çekerek lanet okudu. Bu gerçekten olmuş muydu?

Tanrım, bu soru sıcak bir rüyadan uyandığı andan beri kafasının içinde dönüp duruyordu, ereksiyon halindeydi ve diğer erkeğin yanında uyuduğunu düşünüyor gibiydi.

Yüzüncü kez sahneleri tekrar izlerken tek düşünebildiği... bir planın teklemesi hakkında konuşmaktı. Adam dizlerinin üzerindeyken Qhuinn'i geri çevirdikten sonra odasına dönmüş ve etrafta volta atmaya başlamıştı, kendisiyle yapmak istemediği bir tartışma beynini kaz ciğerine çevirmişti.

Ama ayrılmakla doğru kararı vermişti. Gerçekten. Verdi.

Sorun şu ki, bir türlü aklından çıkmıyordu. Gündüz saatleri ilerledikçe tek düşündüğü, babasının ailenin köpeklerinden birinden bir paket sigara çalarken yakalandığı zamandı. Genç bir pretrans'tı ve ceza olarak babası onu dışarıda oturtmuş ve filtresiz Camel'lerin her birini içmesini istemişti. Korkunç derecede hastaydı ve ikinci el sigarayı bile sindirebilmesi için bir ya da iki yıl geçmesi gerekmişti.

Yeni planımız buydu.

Qhuinn'i uzun zamandır çok istemişti ama bu sadece bir varsayımdı, fantezilerinde üstesinden gelebileceği şekilde parsellenmişti. Hepsi birden değil, tam gaz, aşırı yüklenme, yıkım topu gibi şeyler değil - ve gerçek hayatta Qhuinn'in kendini tutmayacağını ya da kolay olmayacağını çok iyi biliyordu. "Plan" gerçek bir deneyim yaşamak ve bunun sadece sert bir seks olduğunu öğrenmekti. Ya da, iyi bir seks bile olmadığını öğrenmek.

Paketteki tüm sigaraları içmemeniz gerekiyordu... ve sadece daha fazlasını istiyorsunuz.

Yüce Tanrım, ilk kez gerçeklik bir fanteziden daha iyi olmuştu, hayatının mutlak en iyi erotik deneyimiydi.

Ancak daha sonra, Qhuinn'in gösterdiği nezaket dayanılmaz olmuştı.

Aslında, Blay o şefkati hatırladığında, oturduğu yerden fırladı ve elma ağacının etrafında yürüdü

-Sanki gidecek bir yeri varmış gibi.

O anda kapılar açıldı. Ancak giriş kapısı değil.

Kütüphane.

Omzunun üzerinden bakarken Saxton odadan dışarı çıktı. Berbat görünüyordu ve bunun tek sebebi erkek ne kadar hızlı iyileşse de Qhuinn'in saldırısı yüzünden çenesinde hâlâ şişlik olması değildi.

İyi bir tane, diye düşündü Blay. Birinin davranışı karşısında hayal kırıklığını ifade etmenin yolu: Eski sevgilinizi boğmaya çalıştıktan sonra sizi sikip atmalarına izin verin.

Çok şık.

"Nasılsın?" Blay sordu, ama sosyal bir şekilde değil.

Saxton geldiğinde rahatlamıştı. Gözlerinin içine baktı. Çaba göstermeye kararlıymış gibi biraz gülümsedi.

"Çok yorgunum. Açım. Huzursuzum."

"Benimle yemek yemek ister misin?" Blay ağzından kaçırıldı. "Ben de tam olarak böyle hissediyorum ve yapabileceğim tek şey yemek ihtiyacı."

Saxton başını salladı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bu harika bir fikir."

İkisi de kendilerini mutfakta, yıpranmış meşe masanın başında buldular, yan yana oturuyorlardı ve yüzleri odanın içine dönüktü. Fritz mutlu bir gülümsemeye hemen yiyecek sağlama moduna geçti ve ne olduğunu biliyorsunuz. On dakika sonra uşak her ikisine de birer kase dumanı tüten dana yahnisinin yanı sıra paylaşmaları için çıtır bir baget, bir şişe kırmızı şarap ve küçük bir tabakta bir çubuk tatlı tereyağı verdi.

"Geri döneceğim lordlarım," dedi kahya başıyla selam vererek. Sonra da sebze hazırlamakta olan köpeklerden diğerlerine kadar herkesi kovmaya başladı.

gümüş parlatan cam temizleyicilerine götürüyordu.

Kapı son personelin arkasından kapanırken Saxton, "Tek ihtiyacımız olan bir mum ve bu bir randevu olacak," dedi. Erkek öne doğru eğildi ve mükemmel bir tavırla yemeğini yedi. "Sanırım birkaç şeye daha ihtiyacımız olacak, değil mi?"

Blay sigarasını söndürürken ona doğru baktı. Gözlerinin altındaki torbalara ve boynundaki morluğa rağmen avukatın bakmaya değer bir yanı vardı.

Neden o-

"Bir daha üzgün olduğunu söyleme." Saxton ağzını sildi ve gülümsedi. "Bu gerçekten gerekli ya da uygun değil."

Adamın yanında otururken, ayrılmış olmaları da Qhuinn'le birlikte olması kadar ihtimal dışı görünüyordu. Son birkaç geceden herhangi biri yaşanmış mıydı?

Evet, öyle. Eğer Sax'la hâlâ birlikte olsalardı Qhuinn'le olanlar ortaya çıkmayacaktı. Bu konuda çok netti, gizlice mastürbasyon yapmak bir şeydi ve bu yeterince kötüydü. Tam bifta? NFW.

Kahretsin, Saxton'la ayrılmış olmalarına rağmen, hâlâ bu günahı itiraf etmesi gerektiğini düşünüyordu... Gerçi Qhuinn haklıysa, Saxton bir anlamda hayatına devam etmişti bile.

Sessizlik içinde yemeklerini yerlerken Blay, kendisine bir soru sorulmamış olmasına ve herhangi bir konuşma geçmemesine rağmen başını salladı. Sadece başka ne yapacağını bilmiyordu.

Bazen hayattaki değişiklikler o kadar hızlı ve öfkeyle üzerinize geliyordu ki, gerçekliğe ayak uydurmanın bir yolu yoktu. Her şeyin oturması zaman alıyor, yeni denge ancak beyninizin kafanızın duvarlarına çarpıp durduğu bir dönemden sonra kuruluyordu.

Hâlâ çamurlu bölgedeydi.

"Saatlerin yıllarla ölçülmesinin daha doğru olduğunu hiç hissettiniz mi?" Saxton söyledi.

"Ya da belki onlarca yıl. Evet. Kesinlikle." Blay tekrar baktı. "Aslında ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

"Ne kadar hastalıklı bir çiftiz."

"Belki de siyah giymeliyiz." "Kol bandı mı?" Saxton sordu.

"Tepeden tırnağa her şey."

"Renklere olan düşkünlüğümü ne yapayım?" Saxton turuncu Hermès fularını karıştırdı. "Yine de insan her şeyi aksesuar olarak kullanabilir."

"Diş ızgaralarının ardındaki teoriyi kesinlikle açıklıyor."

"Pembe plastik flamingolar."

"Hello Kitty serisi."

Bir anda ikisi de kahkahalara boğuldu. O kadar komik bile değildi ama mesele espri yapmak değildi. Buzları kırmaktı. Yeni bir tür normale dönmekti. Farklı bir şekilde ilişki kurmayı öğrenmekti.

İşler kıkırdamaya dönüştüğünde Blay kolunu erkeğin omuzlarına doladı ve ona hızlıca sarıldı. Saxton'ın kısa bir an için eğilip teklif edilen şeyi kabul etmesi de hoştu. Blay, sırf birlikte oturup yemek yediler ve güldüler diye birdenbire her şeyin yoluna gireceğini düşünmüş değildi. Hiç de bile. Saxton'ın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek garipti ve onun da aynı şeyi yaptığını bilmek son derece inanılmazdı - özellikle de kim olduğu düşünüldüğünde.

Neredeyse bir yıldır sevgiliyken bir iki gün içinde pally-pally olayına geçiş yapmadınız.

Ancak yeni bir yol çizmeye başlayabilirsiniz. Ve bir adımdan diğerine geçebilirsiniz.

Saxton'ın kalbinde her zaman bir yeri olacaktı.

Paylaştıkları ilişki, sadece bir erkekle değil, herhangi biriyle yaşadığı ilk ilişkiydi. Ve çok güzel zamanlar geçirmişlerdi, beyninde yer açmaya değecek anılar olarak yanında taşıyacağı şeyler.

"Arka bahçeleri gördünüz mü?" Saxton ekmeği uzatırken sordu.

Blay bir parça kopardı ve Saxton kendisi için bir parça alırken tereyağı tabağını uzattı.

"Kötüler, değil mi?"

"Hatırlat da bir daha Cessna ile ot biçmeye kalkışmayayım." "Sen bahçıvan değilsin."

"Peki, eğer yaparsam, o zaman." Saxton bardağına biraz şarap doldurdu. "Şarap mı?"

"Lütfen."

Ve işte böyle oldu. Güveçten, Fritz'in mükemmel zamanlaması sayesinde mucizevi bir şekilde önlerine çıkan şeftalili tarta kadar. Son lokma da alınıp son peçete de atıldıktan sonra Blay arkasını gömme bankın minderlerine yasladı ve derin bir nefes aldı.

Bu da karnımı doyurmaktan çok daha fazlasıydı.

"Saxton peçetesini tatlı tabağının yanına bırakırken, "Sanırım sonunda geceler önce bahsettiğim o banyoyu yapacağım," dedi.

Blay, erkeğin tercih ettiği tuzların hâlâ banyosunda olduğunu belirtmek için ağzını açtı. Akşam karanlığında yedek tıraş kremi çıkardığında onları dolapta görmüştü.

Ama... bundan bahsetmesi gerektiğinden emin değildi. Ya Saxton erkekten gelip kendi süitinde yıkanmasını istediğini düşünürse? Bu, işlerin nasıl ve neden değiştiğini hatırlatmak için çok mu fazlaydı? Ya-

"Denemek için can attığım yeni bir yağ tedavim var," dedi Saxton bankın kendi tarafına kayarken. "Nihayet bugün denizaşırı ülkelerden postayla geldi. Yıllardır bekliyordum."

"Kulağa harika geliyor."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Saxton ceketini omuzlarına yeniden yerleştirdi, manşetlerini yerine taktı ve sonra elini sallayarak kaldırdı, yüzünde herhangi bir karışıklık ya da gerginlik belirtisi olmadan dışarı çıktı.

Bu da yardımcı oldu aslında.

Kendi peçetesini katlayarak tabağının yanına koydu ve masadan kalkarken kollarını uzattı

başının üzerinden geçti ve geriye doğru eğildi, omurgası iyi bir şekilde kırıldı.

Fuayeye adımını atar atmaz içindeki gerilim yeniden ortaya çıktı.

Layla'ya neler oluyordu?

Kahretsin, Qhuinn'i arayabilecek gibi değildi. Bu drama kendisine ait değildi ya da bağlantılı olduğu bir şey de değildi: Hamilelik söz konusu olduğunda, gösteriyi gören ve duyan ve şüphesiz onun kadar endişeli olan evdeki diğerlerinden farklı değildi ama acil güncellemeleri almaya hakkı yoktu.

Ne yazık ki artık dolmuş olan midesi buna inanmadı. Qhuinn'in gençleri kaybedeceği düşüncesi, tuvaletlerin yerlerini titizlikle düşünmesine yetmişti. Boğazının arkasından bir tahliye emri çıkma ihtimaline karşı.

Sonunda kendini yukarıda, ikinci kattaki oturma odasında volta atarken buldu. Bu noktadan giriş kapısının sesini duymak sorun değildi ama yine de açıkta bekliyor gibi değildi-

Gazap'ın çalışma odasının çift kapısı itilerek açıldı ve John Matthew dışarı çıktı - kralın kutsal odasından.

Blay hemen oturma odasına doğru ilerledi, adamın bir şey duyup duymadığına bakmaya hazırdı ama John'un yüz ifadesine bakınca durdu.

Derin düşüncelere dalmıştı. Sanki rahatsız edici türden kişisel bir haber almış gibiydi.

Arkadaşı ters yönde ilerleyip heykellerin olduğu koridordan aşağı inerken Blay geri çekildi, şüphesiz odasında kaybolacaktı.

Diğer insanların hayatlarında da bir şeyler dönüyor gibi görünüyordu. Harika.

Yumuşak bir lanetle Blay arkadaşını kendi haline bıraktı ve kendi gereksiz yürüyüşüne devam etti... ve beklemeye.

Çok güneyde, West Point kasabasında Sola, Ricardo Benloise'in ikinci kattaki evine, ana koridorun sonundaki pencereden girmeye hazırlanıyordu. İçeri girmeyeli aylar olmuştu ama dikkatle manipüle ettiği güvenlik bağlantısının hâlâ arkadaşı olduğuna güveniyordu.

Herhangi bir eve, binaya, otele ya da tesise başarıyla girmenin iki anahtarı vardı: planlama ve hız.

İkisi de ondaydı.

Çatıya attığı telden sarkarak parkasının iç cebine uzandı, bir cihaz çıkardı ve çift kanatlı pencerenin sağ köşesine tuttu. Sinyali başlatarak bekledi ve kendisine bakan ekranda parlayan küçük kırmızı ışığa baktı. Eğer bir sebepten dolayı ışık değişmezse, yan bahçeye bakan çatı pencerelerinden birinden girmek zorunda kalacaktı -ki bu tam bir baş belası olacaktı-.

Işık hiç ses çıkarmadan yeşile döndü ve daha fazla alet çıkarırken gülümsedi.

Bir vantuz alarak, mandalın hemen altındaki bölmenin ortasına itti ve ardından cam kesicisiyle şeyin etrafında küçük bir do-si-do yaptı. Hızlıca içeri doğru itti ve kolunu sıdırdılabileceği bir boşluk yarattı.

Cam çemberin içerideki oryantal yolluk üzerine yavaşça düşmesine izin verdikten sonra, elini yukarı ve etrafına doladı, pencereyi kilitli tutan pirinç üzerine pirinç mekanizmayı serbest bıraktı ve kanadı yukarı kaydırıldı.

Sanki ev geri döndüğü için mutluymuş gibi ılık hava onu karşılamaya koştu.

İçeri girmeden önce aşağı baktı. Arabaya doğru baktı. Arka bahçeleri görebilmek için dışarı doğru eğildi.

Sanki biri onu izliyormuş gibi hissediyordu... kasabaya gelirken o kadar da değil ama arabasını park edip kayaklarına bindiği anda. Yine de etrafta kimse yoktu - görebildiği kadarıyla

ve bu iş kolunda farkındalık kritik önem taşıırken, paranoya tehlikeli bir zaman kaybıydı.

Bu yüzden bu saçmalığı kesmesi gerekiyordu.

Oyuna geri dönerek eldivenli elleriyle yukarı uzandı ve kışını ve bacaklarını pencereden içeri çekti. Aynı zamanda telin gerginliğini gevşeterek vücudunun evin içine geçişine izin verdi. Sadece uzun koridor boyunca uzanan halı sayesinde değil, yumuşak tabanlı ayakkabıları sayesinde de ses çıkarmadan yere indi.

Bir işi başarıyla yapmak söz konusu olduğunda sessizlik bir diğer önemli kriterdi.

Kısa bir an için olduğu yerde durdu. Evden ses gelmiyordu ama bu ille de bir şey ifade etmiyordu. Benloise'in alarminin sessiz olduğundan oldukça emindi ve sinyalin yerel hatta eyalet polisine gitmediğinden de emindi: Benloise işleri özel olarak halletmeyi severdi. Ve Tanrı biliyordu ki, kullandığı kas gücüyle, etrafta dolaşacak çok fazla güç vardı.

Neyse ki işinde iyiydi ve Benloise ve adamları güneş doğmadan hemen öncesine kadar evde olmayacaklardı - ne de olsa bir vampirin hayatını yaşıyordu.

Nedense, v-kelimesi ona arabasının yanında beliren ve sonra sihir gibi ortadan kaybolan o adamı düşündürdü.

Çılgınlık. Ve yakın geçmişte ilk kez biri onu duraksatmıştı. Aslında, böyle bir yüzleşmeden sonra, nehirdeki o cam eve geri dönmeyi düşünüyordu - her ne kadar bunun için berbat bir gerekçe olsa da. Fiziksel olarak zarar göreceğinden endişe ettiğinden değil. Tanrı biliyordu ki kendini savunma konusunda gayet becerikliydi.

Cazibe buydu.

Ona göre herhangi bir silahtan, bıçaktan ya da yumruktan daha tehlikeliydi.

Sola kıvrak adımlarla halıda koştı, ayaklarının üzerinde zıplayarak arka bahçeye bakan ebeveyn yatak odasına doğru ilerledi. Ev tam da hatırladığı gibi, eski ahşap ve mobilya cilası kokuyordu ve koşucunun sol kenarına yapışması gerektiğini yeterince biliyordu. Bu şekilde gıcırdama olmazdı.

Ebeveyn odasına vardığında, ağır ahşap kapı kapalıydı ve kolu denemeden önce maymuncuğunu çıkardı. Benloise iki konuda patolojikti: temizlik ve güvenlik. Yine de edindiği izlenim, Caldwell şehir merkezindeki galeride bu ikincisinin evindekinden daha kritik olduğu yönündeydi. Ne de olsa Benloise bu çatı altında, kuruşuna kadar sigortalı sanat eserleri ve gündüzleri -yanında bir sürü koruma ve silah varken- kendisi dışında bir şey bulundurmuyordu.

Aslında, muhtemelen bu yüzden şehir merkezinde bir gece kuşuydu. Bu, galerinin asla sahipsiz kalmaması anlamına geliyordu - mesai saatleri dışında da oradaydı ve yasal iş personeli gün boyunca oradaydı.

Bir kedi hırsızı olarak, kesinlikle boş yerlere girmeyi tercih ediyordu.

Bu not üzerine, kapının kilit mekanizmasını çalıştırdı, serbest bıraktı ve içeri girdi. Derin bir nefes aldığı anda havaya tütün dumanı ve Benloise'in baharatlı kolonyası karışmıştı.

Bu kombinasyon nedense aklına siyah-beyaz Clark Gable filmlerini getirdi.

Perdeler çekiliydi ve ışıklar yanmıyordu, zifiri karanlıktı ama o parti için geldiğinde odanın düzeninin fotoğraflarını çekmişti ve Benloise eşyaların yerini değiştirecek bir adam değildi. Galeriye ne zaman yeni bir sergi kurulsa, Benloise'in derisinin altındaki kıpırtıyı hissedebiliyordu.

Büyükannesi her zaman değişimden korkmanın bir zayıflık olduğunu söylerdi.

İşleri onun için kolaylaştırdığı kesin.

Şimdi yavaşlayarak odanın ortasına doğru on adım ilerledi. Yatak solda, uzun duvarın karşısında duruyordu; banyoya açılan kemer ve gömme dolabın kapıları da öyle. Önünde bahçeye bakan uzun pencereler vardı. Sağ tarafta bir büro, bir çalışma masası, birkaç oturma koltuğu ve Benloise odun dumanı kokusundan nefret ettiği için hiç kullanılmayan şömine yer alıyordu.

Güvenlik alarm paneli, banyo girişiyle yatağın süslü başlığı arasında, yan sehpadan yaklaşık bir metre yükselen bir lambanın yanında bulunuyordu.

Sola olduğu yerde döndü. Dört adım ileri yürüdü. Yatağın ayağını aradı, buldu.

Yan adım, bir, iki, üç. Büyük boy yatağın yan tarafına doğru ilerle. Masayı ve lambayı temizlemek için bir adım at.

Sola sol elini uzattı....

Ve güvenlik paneli tam da olması gereken yerdeydi.

Kapağı kapatarak dişlerinin arasında tuttuğu bir kalem ışığıyla devreyi aydınlattı. Sırt çantasından başka bir cihaz çıkararak kabloları kablolarla bağladı, sinyalleri yakaladı ve minyatür bir dizüstü bilgisayar ve bir arkadaşının geliştirdiği bir program yardımıyla alarm sistemi içinde kapalı bir döngü oluşturdu, öyle ki yönlendirici yerinde olduğu sürece çalıştırmak üzere olduğu hareket dedektörleri kayıt yapmayacaktı.

Anakart söz konusu olduğunda, hiçbir şey yanlış olmayacaktı.

Dizüstü bilgisayarı bağlantısına asılı bırakarak odadan çıktı, koridora çıktı ve birinci kata inen merdiven boşluğunu kullandı.

Burası, bir dergi çekimi için sürekli olarak hazır bir şekilde dekore edilmişti - tabii ki Benloise mahremiyetini, kazılarının kamu tüketimi için fotoğraflanmasına izin vermeyecek kadar dikkatli bir şekilde koruyordu. Üzerinde

ayaklarıyla ön kabul salonundan, sol taraftaki oturma odasından geçti ve çalışma odasına girdi.

Yarı karanlıkta dolaşırken, beyaz üzerine beyaz kamuflaj parkasını ve kar pantolonunu çıkarmayı tercih ederdi - bunu siyah tulumuyla yapmak yine de pratik olan bir klişeydi. Yine de vakti yoktu ve bu boş evde olmaktansa dışarıda kış manzarasında görölmekten daha çok endişeleniyordu.

Benloise'in özel çalışma alanı, bu çatı altındaki diğer her şey gibi, işlevsel olmaktan çok bir sahne dekoruydu. Aslında büyük masayı kullanmıyor, mini tahtta oturmuyor ya da raflardaki deri ciltli kitaplardan herhangi birini okumuyordu.

Bununla birlikte, mekanda yürüyordu. Günde bir kez.

Bir keresinde samimi bir anda ona, her gece evden çıkmadan önce evinin içinde dolaşıp tüm eşyalarına baktığını, kendine koleksiyonlarının ve evinin güzelliğini hatırlattığını söylemişti.

Bu içgörünün ve diğer bazı şeylerin sonucu olarak Sola uzun zamandır adamın fakir büyüdüğünü tahmin ediyordu. Birincisi, İspanyolca ya da Portekizce konuştuklarında, aksanı alt sınıf telaffuzlarını çok ince bir şekilde yalanlıyordu. Bir diğeri, zengin insanlar sahip oldukları şeylere onun gibi değer vermezlerdi.

Zenginler için hiçbir şey nadir değildi ve bu da bir şeyleri hafife aldıkları anlamına geliyordu.

Kasa, masanın arkasında, kitaplıkların bir bölümünde saklıydı ve sağdaki alt çekmecedeki bulunan bir anahtarla serbest bırakılıyordu.

Bunu o parti sırasında uzak köşeye yerleştirdiği küçük bir gizli kamera sayesinde keşfetmişti.

Serbest bırakmayı tetiklemesinin ardından, raflardaki üç metrete dört metrelik bir kesik öne doğru yuvarlandı ve yana kaydı.

Ve işte oradaydı: yapımcısını tanıdığı bodur bir çelik kutu.

Yine de, bu lanet şeylerden yüzden fazlasını kırдыңızda, üreticileri tanımanız gerekir

samimi bir şekilde. Ve onun seçimini onayladı. Eğer bir kasası olması gerekiyorsa, alacağı kasa buydu ve evet, kasayı yere sürgülemişti.

Sırt çantasından çıkardığı pürmüz küçük ama güçlüydü ve ucunu tutuşturduğunda alev sürekli bir tıslama ve beyaz-mavi bir parıltıyla patladı.

Bu zaman alacaktı.

Yanan metalden çıkan duman gözlerini, burnunu ve boğazını tahriş etti ama ön panelde yaklaşık bir ayak yüksekliğinde ve iki ayak genişliğinde bir kare oluştururken elini sabit tuttu. Bazı kasaların kapılarını patlatarak açabiliyordu ama bunlardan birine girmenin tek yolu eski usuldü.

Çok uzun sürdü.

Yine de başardı.

Ağır kapı bölümünü bir kenara bırakarak, kalem ışığının ucunu tekrar ısırđı ve içeri eğildi. Açık raflarda mücevherler, hisse senetleri ve kolayca ulaşabileceği bir yere bıraktığı pırıl pırıl altın saatler vardı. Dolu olduğuna bahse girmeye hazır olduğü bir tabanca vardı. Para yoktu.

Öte yandan, Benloise ile her yerde o kadar çok nakit vardı ki, eşyaların güvenli bir yer kaplamasıyla uğraşmaması mantıklı geliyordu.

Lanet olsun. Orada sadece beş bin dolar değerinde bir şey yoktu.

Ne de olsa, bu işte sadece kendisine adil bir şekilde borçlu olunan şeyin peşindeydi.

Bir lanetle topuklarının üzerine geri oturdu. Aslında kasada yirmi beş binin altında tek bir şey bile yoktu. Bir saat kordonunun yarısını koparabilecek gibi de değildi - çünkü bundan nasıl para kazanabilirdi ki?

Bir dakika geçti.

İkinci bir dakika.

Boş ver, diye düşündü kestiği paneli kasanın yan tarafına yaslayıp rafları tekrar yerine yerleştirirken. Ayağa kalkarak etrafına bakındı

kalem ışığı olan oda. Kitapların hepsi koleksiyoncuların ilk baskı antika eşyalarıydı. Duvarlardaki ve masalardaki sanat eserleri hem çok pahalıydı hem de Benloise'in yakın ilişki içinde olduğu insanlar için yeraltına inmeden paraya dönüştürülmesi zordu.

Ama parasını almadan gitmiyordu, lanet olsun.

-

Birden kendi kendine gülümsedi, çözüm şu hale gelmişti Temiz.

İnsan uygarlığı boyunca ticaret var olmuş ve takas sistemiyle gelişmiştir. Yani bir kişi mal ya da hizmetlerini benzer değerde olanlarla takas ediyordu.

Yaptığı onca işe rağmen, daha önce hiç hedeflerinin sonraki yan maliyetlerini hesaplamayı düşünmemişti: yeni kasalar, yeni güvenlik sistemleri, daha fazla güvenlik protokolü. Bunların pahalı olduğuna bahse girebilirdi - her ne kadar normalde aldığı kadar olmasa da. Ve buraya bu ek masrafların Benloise tarafından karşılanacağını varsayarak girmişti - onu kandırdığı şey için bir tür maddi tazminat.

Ama şimdi, asıl önemli olan onlardı.

Merdivenlere geri dönerken, önündeki fırsatları gözden geçirdi... ve sonunda, bir oyuğun kenarına yerleştirilmiş küçük bir balerinin Degas heykelinin yanına gitti. Genç kızın bronz tasviri büyükannesinin seveceği türden bir şeydi ve belki de bu yüzden evdeki tüm sanat eserleri arasında ona odaklanmıştı.

Heykelin üzerine, tavana monte edilmiş olan ışık sönüktü ama başyapıt hâlâ parlamayı başarıyordu.

Sola özellikle tütünün eteklerine bayıldı; narin ama sert tül patlaması, şekillendirilebilir olması gereken şeyi mükemmel bir şekilde yakalayan örgü metal işçiliğiyle sınırlandırılmıştı.

Sola heykelin kaidesine sokuldu, kollarını heykele doladı ve tüm gücünü heykelin konumunu en fazla iki santim döndürmek için harcadı.

Sonra merdivenleri hızla çıktı, yönlendiricisini ve dizüstü bilgisayarını ana yatak odasındaki alarm panelinden çıkardı, kapıyı yeniden kilitledi ve delik açtığı pencereden dışarı çıktı.

En fazla dört dakika sonra kayaklarına geri dönmüş ve karda kaymaya başlamıştı.

Ceplerinde hiçbir şey olmamasına rağmen, mülkü terk ederken gülümsüyordu.

OTUZ SEKİZ

W Mercedes nihayet Kardeşlik'in malikânesinin ön girişine yanaştığında, Qhuinn ilk inen oldu ve Layla'nın kapısına gitti. Kapıyı açtığında, Layla'nın gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı.

Onun yüzünün aldığı şekli asla unutamayacağını biliyordu. Teni kâğıt beyazıydı ve bir o kadar da ince görünüyordu, güzel kemik yapısı etten örtüsüne karşı zorlanıyordu. Gözleri kafatasının içine gömülmüştü. Dudakları düz ve inceydi.

O anda ölürken nasıl görüneceğine dair bir fikri vardı, bu gelecekte kaç on yıl ya da yüzyıl sonra olursa olsun.

"Seni ben taşıyacağım," dedi eğilip onu kucağına alarak.

Tartışmama şekli ona tam olarak ne kadar az kaldığını anlatıyordu.

Giriş kapıları Fritz tarafından açılırken, sanki uşak onların gelişini bekliyormuş gibi, Qhuinn her şeyden pişmanlık duydu: Ona ihtiyacı olduğu sırada kısa bir süre için gördüğü rüyadan. Boşa harcadığı umut. İçinde bulunduğu fiziksel acı. İkisinin de yaşadığı duygusal ıstırap.

Bunu ona sen yaptın.

O sırada, ona hizmet ettiğinde, yalnızca çok emin olduğu olumlu sonuca odaklanmıştı.

Şimdi, uzak tarafta, bok tekmeleri gerçekliğin katı, kötü kokulu toprağına mı dikildi? Buna değmezdi. Sağlıklı bir genç olma şansı bile buna değmezdi.

En kötüsü de onun acı çekmesini izlemektir.

Onu eve getirirken, büyük bir izleyici kitlesi olmaması için dua etti. Sadece üzgün ve endişeli yüzlerden oluşan bir grubun önünde geçit töreni yapmak bile olsa, ona bir şey, herhangi bir şey bağışlamak istiyordu.

Etrafta kimse yoktu.

Qhuinn merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve ikinci kata geldiğinde, Wrath'ın çalışma odasının ardına kadar açık çift kapısı onu lanetledi.

Yine de kral kördü.

George bir selamlama sesi çıkarırken, Qhuinn hızla Layla'nın yatak odasına doğru ilerledi. Kapıyı tekmeleyerek açtığında, köpeğin içeri girmiş ve ortalığı toplamış olduğunu gördü; yatak hazırlanmış, çarşaf lar değiştirilmiş, masanın üzerine taze bir buket çiçek konulmuştu.

Görünüşe göre elinden geldiğince yardım etmek isteyen tek kişi o değilmiş.

"Üstünü değiştirmek ister misin?" diye sordu kapıyı tekmeleyerek kapatırken.

"Duş almak istiyorum-"

"Hadi başlayalım."

"-ama ben çok korkuyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, onu görmek istemiyorum."

Onu yatırdı ve yanındaki yatağı oturdu. Elini bacağının üzerine koyarak başparmağıyla dizini ileri geri ovuşturdu.

"Çok özür dilerim," dedi kabaca.

"Siktir-hayır, bunu yapma. Bunu asla düşünme ya da söyleme, anlaşıldı mı? Bu senin hatan değil."

"Başka kimin

olacak?" "Konu bu

değil."

Kahretsin, düşük olayının bir hafta kadar daha devam edeceğine inanamıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi-

Layla'nın yüzünü buruşturması ona yine kramp girdiğini gösteriyordu. Doktor Jane'i bulmayı umarak arkasına baktığında yalnız olduklarını fark etti.

Bu da ona her şeyden çok yapılacak bir şey olmadığını söylüyordu.

Qhuinn başını eğdi ve onun elini tuttu. Her şey ikisiyle birlikte başlamıştı.

İkisiyle birlikte sona eriyordu.

Layla onun avucunu sıkarken, "Sanırım uyumak istiyorum," dedi. "Senin de ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Yolun karşısındaki şezlonga baktı.

"Benimle kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandı

Layla. "Başka nerede olacağımı sanıyorsun?"

Kollarını iki yana açmış Blay'in hızlı bir resmi zihninde canlandı. Ne hayal ama.

Bana öyle dokunma.

Qhuinn kafasındaki düşünceleri silkeledi. "Ben şurada uyuyacağım."

"Yedi gece boyunca burada kalamazsın." "Tekrar söylüyorum. Başka nerede olabilirim-"

"Qhuinn." Sesi sertleşti. "Dışarıda bir işin var. Havers'ı duydun. Bu iş ne kadar süreceksen o kadar sürecek ve muhtemelen bir süre daha devam edecek. Kan kaybından ölme tehlikem yok ve açıkçası sizin önünüzde güçlü olmak zorundaymışım gibi hissediyorum ve bunun için enerjim yok. Lütfen gelin ve kontrol edin, evet, edin. Ama ben tüm bunları bırakana kadar burada kamp kurarsanız çıldırırım."

Sessiz umutsuzluk.

Yatağın kenarında oturup Layla'nın elini tutarken Qhuinn'in sahip olduğu tek şey buydu.

Kısa bir süre sonra ayrılmak için ayağa kalktı. Kadın haklıydı elbette. Olabildiğince dinlenmeye ihtiyacı vardı ve gerçekten de ona bakıp kendini bir ucube gibi hissetmesine neden olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Asla uzakta değilim."

"Bunu biliyorum." Yumruğunu dudaklarına götürdü ve ne kadar soğuk olduklarını görünce şok oldu. "Sen... isteyebileceğimden çok daha fazlası oldun."

"Hayır. Yaptığım bir şey yok-"

"Sen doğru ve uygun olanı yaptın. Her zaman."

Bu bir fikir meselesiydi. "Dinle, telefonum yanımda. Birkaç saat içinde sana bakmak için geri geleceğim. Eğer uyuyorsan, seni rahatsız etmem."

"Teşekkür ederim."

Quinn başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerledi. Bir Seçilmiş'e arkanızı göstermemeniz gerektiğini bir keresinde duymuştu ve protokol gösterisinin zararı olmayacağını düşündü.

Kapıyı arkasından kapatarak arkasına yaslandı. Görmek istediği tek kişi, evde onunla hiç ilgilenmeyen tek adamdı.

"Neler oluyor?"

Blay'in sesi onu öyle şaşırtmıştı ki hayal gördüğünü sandı. Ancak o sırada erkeğin kendisi ikinci kattaki oturma odasının kapısından içeri adım attı. Sanki başından beri orada bekliyormuş gibi.

Quinn gözlerini ovuşturdu ve sonra yürümeye başladı, bedeni tam da dua ettiği şeyi arıyordu.

Quinn ölü bir sesle, "Kendini kaybediyor," dediğini duydu.

Blay karşılığında bir şeyler mırıldandı, ama fark edilmedi.

Tuhaf, düşük o ana kadar gerçek gibi görünmemişti. Blay'e söyleyene kadar.

"Özür dilerim?" Quinn, adamın bir cevap bekliyor gibi görüldüğünün farkındaydı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Çok komik. Quinn her zaman annesinin rahminden bir yetişkin olarak çıkmış gibi hissetmişti. Yine de, onun için hiçbir zaman cootchie-coo saçmalığı, sevgili-küçük-oğlan şeyleri, kendini incittiğinde kucaklamalar, korktuğunda şımartmalar olmamıştı. Sonuç olarak, ister karakteri ister

yetiştirilme tarzına göre, hiç gerilememişti. Orada geri dönecek bir şey yoktu.

Yine de bir çocuk sesiyle "Durdur şunu" dedi.

Sanki Blay tek başına bir mucize yaratabilecek güce sahipmiş gibi. Ve sonra... erkek yaptı.

Blay kollarını iki yana açarak Qhuinn'in bildiği tek sığınağı sundu.

* * *

"Durdurmak mı?"

Qhuinn bu sözleri söylerken Blay'in vücudu titremeye başladı: Bunca yıldan sonra, adamı pek çok ruh halinde ve pek çok durumda görmüştü. Ama hiç böyle olmamıştı. Hiç... bu kadar tamamen ve tamamen mahvolmamıştı.

Asla bir çocuk gibi kaybolmadım.

Duygusal herhangi bir şeyden gerçekten ve gerçekten uzak durma ihtiyacına rağmen, kolları kendiliğinden açıldı.

Qhuinn ona doğru adım attığında, dövüşçünün vücudu gerçekte olduğundan daha küçük ve zayıf görünüyordu. Blay'in beline dolanan kollar, sanki kaslarda hiç güç yokmuş gibi ona yaslanıyordu.

Blay ikisini de havaya kaldırdı.

Ve Qhuinn'in hemen geri çekilmesini bekliyordu. Adam genellikle cinsel ilişki dışında herhangi bir yoğun ilişkiyi bir buçuk saniyeden uzun süre kaldıramazdı.

Qhuinn yapmadı. Oturma odasının kapısında sonsuza dek durmaya hazır görünüyordu.

"Buraya gel," dedi Blay, erkeği içeri çekip kapıyı kapatarak. "Kanepeye geç."

Qhuinn arkadan takip etti, shitkicker'lar yürümek yerine ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı.

Kanepeye vardıklarında, dizleri birbirine değecek şekilde karşılıklı oturdular. Blay onlara bakarken

yankılanan hüznü onu o kadar derinden etkiledi ki, elinin uzanıp o siyah saçları okşamasına engel olamadı-

Birdenbire Qhuinn ona doğru kıvrıldı, öylece yığıldı, vücudu ikiye katlandı ve Blay'ın kucağına döküldü.

Blay'ın bir parçası bunun tehlikeli bir bölge olduğunun farkındaydı. Seks bir şeydi ve başa çıkması yeterince zordu, onu çok sikti. Bu sessiz alan? Potansiyel olarak yıkıcıydı.

Tam da bu yüzden bir gün önce o yatak odasından defolup gitmişti.

Ancak bu geceki fark, kontrolün onda olmasıydı. Teselli arayan Qhuinn'di ve Blay nasıl hissettiğine bağlı olarak bunu geri çekebilir ya da verebilirdi: Güvenilmek, almaktan ya da ihtiyaç duymaktan tamamen farklı bir şeydi.

Blay kendisine güvenilmesinden memnundu. İçinde bir tür güvenlik vardı; kesinlik, kontrol. Uçuruma düşmekle aynı şey değildi. Bunu bilecek biri varsa o da kendisiydi. Tanrı biliyordu ki orada yıllarını geçirmişti.

Blay, Qhuinn'in sırtını okşarken, "Bunu değiştirmek için her şeyi yaparım," dedi. "Yaşadıklarından nefret ediyorum..."

Kelimeler o kadar işe yaramazdı ki.

Uzun süre bu şekilde kaldılar, odanın sessizliği bir tür koza oluşturdu. Şöminenin üzerindeki antika saat belli aralıklarla çaldı ve uzun bir süre sonra panjurlar pencerelerin üzerine inmeye başladı.

Çelik paneller bir parçayla yerine kilitlenirken Blay, "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı," dedi.

"Muhtemelen gitmen gerekiyor."

Blay buna izin verdi. Gerçek, paylaşmak istediği bir şey değildi: Vahşi atlar, dolu silahlar, levyeler, yangın hortumları, ezilen filler... Kralın kendisinden gelen bir emir bile onu geri çekemezdi.

Ve bir parçası bu yüzden ona kızdı. Qhuinn'e değil, kendi kalbine. Sorun şuydu ki, doğanızla tartışamazdınız ve o da bunu öğreniyordu.

Saxton'dan ayrılırken. Annesine açılmasında. Bu anda.

Qhuinn gövdesini yukarı kaldırırken inledi ve sonra yüzünü ovaladı. Ellerini bıraktığında yanakları kızarmıştı, gözleri de öyle ama ağladığı için değil.

Kuşkusuz, bir gece önce bir babanın hayatını kurtarmış olmanın rahatlığıyla gözyaşı dökerken on yıllık gözyaşı payını almıştı.

O zaman Layla'nın durumunun iyi olmadığını biliyor muydu? "En zor şey ne biliyor musun?" Qhuinn sordu, daha çok kendisi gibi konuşuyor.

"Ne?" Tanrı biliyordu ki seçecek çok şey vardı.

"Gençleri gördüm."

Blay'in ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onur Muhafızlarının benim için geldiği ve neredeyse öldüğüm geceyi hatırlıyor musun?"

Blay biraz öksürdü, hatırladığı şey bir saat önce yaşanmış bir olay kadar çiğ ve canlıydı. Yine de Qhuinn'in sesi sanki bir kulüpte geçirdiği bir akşamdan bahsediyormuş gibi düzgün ve sakindi. "Ah, evet. Hatırlıyorum."

Sana yolun kenarında kalp masajı yaptım, diye düşündü.

"Fade'e gittim-" Qhuinn kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Tabii, harika gidiyor. "Özür dilerim. Devam edin."

"Oraya gittim. Yani, hakkında duyduklarınız gibiydi. Beyaz." Qhuinn yüzünü tekrar ovaladı. "Çok beyaz. Her yer bembeyazdı. Bir kapı vardı ve ona doğru gittim - düğmeyi çevirirsem içeri gireceğimi ve asla dışarı çıkamayacağımı biliyordum. O şeye uzandım... ve işte o zaman onu gördüm. Kapının içinde."

"Layla," diye araya girdi Blay, göğsüne bıçak saplanmış gibi hissediyordu.

"Kızım."

Blay'ın nefesi kesildi. "Senin..."

Qhuinn ona baktı. "O... sarışındı. Layla gibi. Ama gözleri-" Kendi gözlerinin yanına dokundu. "-onlar benimdi. Onu gördüğümde ileri doğru uzanmayı bıraktım ve sonra aniden yolun kenarındaki yere geri döndüm. Sonrasında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra, çok sonra, Layla ihtiyaç duymaya başladı ve bana geldi ve her şey yerli yerine oturdu. Sanki... bunun olması gerekiyordu. Kader gibi hissettim. Aksi takdirde Layla ile asla yatmazdım. Bunu sadece küçük bir kızımız olacağını bildiğim için yaptım."

"Tanrım."

"Yine de yanılmışım." Yüzünü üçüncü kez ovuşturdu. "Tamamen yanılmışım ve keşke bu yola girmeseydim. Hayatımın en büyük pişmanlığı -aslında ikinci en büyük-." Blay, adamın bulunduğu yerden daha kötü ne olabileceğini merak ediyordu.

Ne yapabilirim ki? Blay kendi kendine düşündü.

Qhuinn'in gözleri onun yüzünü aradı. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Anlaşılan yüksek sesle konuşmuştu. "Evet, biliyorum."

Qhuinn'in hançerli eli uzandı ve Blay'ın çenesinin yan tarafını kavradı. "Emin misin?"

Ortam anında değişti. Trajedi hâlâ onlarla birlikteydi ama bir kalp atışıyla diğeri arasındaki o güçlü cinsel çekim geri geldi.

Qhuinn'in bakışları yanmaya başladı, göz kapakları düştü. "Şu anda... bir çapaya ihtiyacım var. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

Blay'ın vücudu anında tepki verdi, kanı kaynama noktasına yükseldi, siki kalınlaştı, uzadı.

"Seni öpmeme izin ver." Qhuinn eğilirken inledi. "Bunu hak etmediğimi biliyorum ama lütfen... benim için yapabileceğin şey bu. Seni hissetmeme izin ver...."

Qhuinn'in ağız onunkine değdi. Daha fazlası için geri geldi. Oyalandı.

"Bunun için yalvaracağım." O yıkıcı dudakların okşamasıyla daha çok. "Eğer gereken buysa. Umurumda değil, yalvarırım...."

Her nasılsa, buna gerek kalmayacaktı.

Blay başının eğilmesine izin verdi, böylece manevra yapmak için daha fazla alan vardı, Qhuinn'in eli yüzünde hem nazik hem de komuta ediyordu. Ve sonra daha fazla ağız ağıza, yavaşça, uyuşturarak, acımasızca.

"Tekrar içine girmeme izin ver, Blay...."

OTUZ DOKUZ

Assail eve şafaktan yarım saat önce varmış. Range Rover'ını garaja park etti ve dışarı çıkmak için kapının kapanmasını beklemek zorunda kaldı.

Kendisini her zaman bir entelektüel olarak görmüştü - ve bu, kelimenin glymera anlamında, kişinin kendini beğenmiş bir şekilde oturup edebiyat, felsefe veya ruhani konular hakkında ahkâm kestiği bir anlamda değildi. Hayatta muhakemesini uygulayamayacağı ve bütünüyle anlayamayacağı çok az şey vardı.

O kadın Benloise'de ne halt etmişti? Belli ki bir profesyoneldi, hem uygun ekipmana ve bilgi birikimine sahipti hem de

Sızma. Ayrıca kadının ya evin planlarını aldığından ya da daha önce oraya girmiş olduğundan şüpheleniyordu. Çok etkili. Çok kararlı. Ve yargılamak için yeterliydi: İçeride olduğu süre boyunca onu takip etmiş, açtığı pencereden hayalet gibi girmiş, gölgelere yapışmıştı.

Onu arkadan takip ediyor.

Ama bunu anlamamıştı: Ne tür bir hırsız güvenli bir eve girme zahmetine katlanır, bir kasa bulur, kasayı yakarak açar ve kaldıracak bir sürü taşınabilir servet bulur da hiçbir şey almaz? Çünkü kadının nelere erişebildiğini çok iyi görmüştü; kadın çalışma odasından çıkar çıkmaz geri çekilmiş, onun yaptığı gibi raf bölümünü serbest bırakmış ve kasaya bakmak için kendi kalem ışığını kullanmıştı.

Sadece geride ne bıraktığını öğrenmek için. Eve geri döndüğünde, Herhangi bir ışık havuzundan kaçınarak, kadının ön salonda bir an durmasını, ellerini kalçalarına dayamasını, sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi başını yavaşça çevirmesini izlemişti.

Sonra bir Degas olması gereken heykelin yanına gitti... ve heykeli sadece bir santim kadar sola çevirdi.

Hiç mantıklı değildi.

Şimdi, kasaya aslında orada olmayan belirli bir şeyi aramak için girmiş olması mümkündü. Bir yüzük, bir biblo, bir kolye. Bir bilgisayar çipi, bir SanDisk, vasiyetname ya da sigorta poliçesi gibi bir belge. Ama koridordaki gecikme onun daha önceki aceleciliğine benzemiyordu... ve sonra heykeli yerinden mi oynatmıştı?

Bunun tek açıklaması, Benloise'ın mülküne yönelik kasıtlı bir ihlal olması gerektiği idi.

Sorun şu ki, konu cansız nesnelere karşı kan davası olduğunda, eylemlerinde fazla bir anlam bulmak zordu. Heykeli devir o zaman. Al şu lanet şeyi. Üzerine spreyci boyayla küfürler yaz. Levyeyle dövün ki harap olsun. Ama zar zor fark edilen küçük bir dönüş?

Çıkarabildiği tek sonuç bunun bir tür mesaj olduğuydu. Ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Benloise'i şahsen tanıyor olabileceğini düşündürüyordu. Assail sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

"Oh, Tanrım," diye tısladı, geri çekilerek.

"Orada ne kadar kalacağınızı merak ediyorduk."

Kuru ses kulaklarında yankılanırken Assail dışarı çıktı ve beş arabalık garajın etrafına tiksintiyle baktı. Koku üç günlük yol leşi, bozulmuş mayonez ve denatüre ucuz parfüm arasında bir yerdeydi.

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye sordu çamurluğun kapısında duran kuzenlerine.

Kâtip Bakire'ye şükürler olsun ki öne çıkıp evin yolunu kapattılar, yoksa o iğrenç koku içeriye dolacaktı.

"Uyuşturucu satıcılarınız. En azından bir kısmı." Ne. Ne. Cehennem.

Assail'in uzun adımları onu Ehric'in işaret ettiği yöne götürdü; uzak köşede, umursamadan bir yığın halinde atılmış üç koyu yeşil plastik torba vardı. Kalçalarının üzerine çökerek birinin sarı kravatını gevşetti, boynunu çekti ve...

Tanıdığı bir insan erkeğinin görmeyen gözleriyle karşılaştı.

Hâlâ canlı olan kafa, çene çizgisinin yaklaşık on santim altından omurgadan temiz bir şekilde koparılmıştı ve gevşek tabutundan dışarı bakabilecek şekilde kendini yönlendirmişti. Koyu renk saçları ve kırmızı teni siyah, parlak kanla işaretlenmişti ve eğer koku arabanın yanında kötüyse, yakından ve kişisel olarak gözlerinin sulanmasına ve boğazının protesto için sıkılmasına neden oldu.

Umursadığından değil.

Diğer iki torbayı açtı ve Hefty plastiği deri bariyeri olarak kullanarak diğer kafaları da aynı pozisyona getirdi.

Sonra arkasına yaslanıp üçüne baktı ve ağızlarının hava almak için acizce açılmasını izledi.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi karanlık bir sesle.

"Önceden kararlaştırdığımız buluşma yerine geldik."

"Buz pateni pisti, sahil parkı ya da köprünün altı."

"Köprü. Vardık"-Ehric ikizini işaret etti, yanında sessiz ve tetikte duran bir adam-"ürünle birlikte tam zamanında. Yaklaşık beş dakika sonra üçü de geldi."

"Küçükler olarak."

"Paraları vardı. İşlemi yapmaya hazırdılar."

Assail kafasını çevirdi. "Sana saldırmaya gelmediler mi?"

"Hayır, ama bunu çok geç olana kadar anlayamadık." Ehric omuz silkti. "Onlar birdenbire ortaya çıkan avcılardı. Kaç kişi olduklarını bilmiyorduk ve işimizi şansa bırakmak istemiyorduk. Cesetleri arayıp doğru miktarda para bulana kadar sadece anlaşma yapmak için geldiklerini anlamadık."

Küçükler ticarete mi? Bu yeni bir şeydi. "Cesetleri bıçakladın mı?"

"Kafaları aldık ve kalanları sakladık. Para soldakinin sırt çantasındaydı ve doğal olarak parayı eve getirdik."

"Telefonlar?"

"Aldım."

Assail bir puro çıkarmaya başladı ama sonra tadını ziyan etmek istemedi. Torbaları tekrar kapatarak katliamdan ayağa kalktı. "Saldırgan olmadıklarından emin misin?"

"Kendilerini savunmak için yeterli donanıma sahip değillerdi."

"Kötü silahlanmış olmanız sizi öldürmek için orada olmadıkları anlamına gelmez."

"Neden parayı getirdin?"

"Başka bir yerde iş yapıyor olabilirlerdi."

"Dediğim gibi, doğru miktardaydı ve bir kuruş bile fazla değildi."

Assail aniden hepsine eve girmelerini işaret etti ve temiz havayla gelen rahatlama. Perdeler yavaş yavaş tüm camların üzerine inerken ve şafak sökerken, şarap barına gitti, Bouchard Père et Fils, Montrachet, 2006'nın çift magnumunu aldı ve mantarını patlattı.

"Bana katılmak ister misin?" "Ama tabii ki."

Mutfaktaki dairesel masaya üç bardak ve şişeyle oturdu. Üç kadehi doldurduktan sonra Chardonnay'i iki ortağıyla paylaştı.

Kuzenlerine Kübalılarından hiçbirini teklif etmedi. Çok değerliydi.

Neyse ki sigaralar ortaya çıktı ve sonra hep birlikte oturdular, sigara içtiler ve Baccarat'ın bıçak kenarından mutluluk darbeleri aldılar.

"O avcılardan saldırganlık yok," diye mırıldandı, başını arkaya yaslayıp yukarı doğru üfledi, mavi duman başının üzerinde yükseldi.

"Ve tam miktarı."

Uzun bir süre sonra gözlerini aynı seviyeye getirdi. "Lessening Society'nin benim işime karışmak istemesi mümkün mü?"

* * *

Xcor mum ışığında tek başına oturuyordu.

Depo sessizdi, askerleri henüz eve dönmemişti, ne insanlar ne Gölgele ne de üzerinde yürüyen herhangi bir şey vardı. Hava soğuktu; aynı şekilde altındaki beton da. Dış kenarında oturduğu sığ altın ışık havuzu dışında her yer karanlıktı.

Aklının bir köşesinde şafak vaktinin tehlikeli bir şekilde yaklaştığına dair bir düşünce vardı. Başka bir şey daha vardı, hatırlaması gereken bir şey.

Ama sersemliğini aşacak bir şey yapma şansı yoktu.

Gözleri önündeki tek aleve odaklanmış bir halde geceyi tekrar tekrar yaşıyordu.

Kardeşlik'in yerini bulduğunu söylemek belki gerçeği biraz abartmak olurdu ama tamamen yanlış da sayılmazdı. Mercedes'i kırsal alanda milim milim takip ediyordu, durduğunda ne yapabileceğine ya da yapması gerektiğine dair gerçek bir planı yoktu... birdenbire, Seçilmiş'inin vücudundaki kanının sinyali sadece kaybolmakla kalmamış, aynı zamanda çılgınca yön değiştirmişti - duvara fırlatılan bir topun yörüngesini aniden değiştirmesi gibi.

Kafası karışmış bir halde, bir o yana, bir bu yana, bir yukarı, bir geri, bir o yana, bir bu yana koşturup dururken, sanki derisi bir tehlike anteniymiş de yakın bir tehlikeyi haber veriyormuş gibi, garip bir dehşet duygusu kapladı içini. Geriye döndüğünde kendini, parlak ve berrak ay ışığında bile dış hatları bulanık, belirsiz ve net olmayan bir dağın eteklerinde bulmuştu.

Kaldıkları yer burası olmalı.

Belki tepede. Belki de uzak tarafta. Başka bir açıklaması yoktu.

Kardeşlik onu korumak için kralla birlikte yaşıyordu... bu yüzden şüphesiz başka hiç kimsenin alamayacağı türden önlemler alacaklardı ve belki de ellerinde başka türlü ulaşılamayacak teknolojilerin yanı sıra mistik malzemeler de vardı.

Çılgına dönmüş bir halde etrafta daireler çizmiş, dağın eteklerinde birkaç kez dolaşmış, sinyalinin kırılması ve o garip korku dışında hiçbir şey algılamamıştı. Vardığı nihai sonuç, onun o geniş, kalın arazide bir yerlerde olması gerektiği idi: Eğer başka bir taraftan çıkmış olsaydı, onun dağın ötesine, herhangi bir yöne doğru seyahat ettiğini hissedebilirdi ve eğer kutsal tapınağına, varoluşun alternatif bir düzlemine gitmişse ya da - Kader korusun - ölmüşse, kendisinin yankılanan yankısının kaybolacağını varsaymak mantıklı görünüyordu.

Seçilmiş orada bir yerdeydi.

Depoya, şimdiki zamana, bulunduğu yere dönen Xcor avuçlarını yavaşça ileri geri ovuşturdu, nasırların hışırtısı sessizliğe doğru yükseliyordu. Sol tarafta, mum ışığının kenarında, silahları teker teker dizilmişti; hançerler, silahlar ve sevgili tırpanı, yerdeki bu özel noktayı seçer seçmez çıkardığı dağınık dış giysi yığınının yanına dikkatlice yerleştirilmişti.

Tırpanına odaklandı ve onun kendisiyle konuşmasını bekledi: Bunu sık sık yapıyordu, kana susamış tavırları

Damarlarında akan, düşüncelerini tanımlayan ve eylemlerini motive eden saldırganlıkla.

Onun kendisine Kardeşliğe yattıkları yerden saldırmasını söylemesini bekledi. Dişilerinin olduğu yere. Yavrularının uyuduğu yere.

Sessizlik endişe vericiydi.

Gerçekten de Yeni Dünya'ya gelişinin temelinde güç kazanma arzusu yatıyordu ve bu arzunun en büyük, en cesur ifadesi tahtı devirmektir; doğal olarak seçtiği yol da buydu. Ve ilerleme kaydediyordu. Sonbaharda kendisinin ve askerlerinin başına ölüm cezaları getirdiğine şüphe olmayan suikast girişimi, neredeyse tüm savaşı başlamadan bitiren taktiksel bir hamleydi. Elan ve Glymera ile devam eden çabaları gündemini destekliyor ve aristokrasi içinde ve arasında desteğini güçlendiriyordu.

Ama bu gece öğrendiği şey.

Fates, neredeyse bir yıllık çalışma, fedakârlık, planlama ve mücadele, bu gece keşfettiklerinin yanında sönük kalmıştı.

Eğer önsezisi doğruysa -ki nasıl olmasın- tek yapması gereken askerlerini toplamak ve gece çöker çökmez kuşatmayı başlatmaktır. Savaş destansı olacak ve sonuç ne olursa olsun Kardeşlik ve İlk Aile'nin evi kalıcı olarak tehlikeye girecekti.

Bu tarih kitaplarına geçecek bir çatışma olacaktı; ne de olsa kraliyet çiftliği en son Wrath'ın efendisi ve mahmenleri onun geçişinden önce katledildiğinde vurulmuştu.

Tarih tekerrür ediyor.

Ve o ve askerleri, o zamanki avcılarının sahip olmadığı ciddi bir avantaja sahipti: Kardeşliğin artık birkaç bağlı üyesi vardı. Aslında, hepsinin bağlı olduğuna inanıyordu ve bu, o erkeklerin dikkatlerini ve sadakatlerini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar bölecekti.

Kralın kişisel muhafızları olarak birincil görevleri Gazap'ı korumak olsa da, özleri parçalanabilirdi ve en iyi silahlara sahip en güçlü savaşçı bile öncelikleri iki yerdeyse zayıf düşebilirdi.

Dahası, eğer Xcor ya da erkeklerinden biri o shellanlardan birini bile ele geçirirse, Kardeşlik dağılırdı - çünkü onlar için doğru olan bir diğer şey de Kardeşlerinin acısının kendi acıları olduğuydu.

Onlardan herhangi birinin bir dişisi tek gereken şey, nihai silah olabilirdi.

Bunu ruhunda biliyordu.

Mum ışığında oturan Xcor hançerli elini diğer avucuna sürttü, ileri geri, ileri geri.

Bir kadın.

Tek ihtiyacı olan buydu.

Ve sadece kendi eşini değil, tahtı da talep edebilecekti.

KIRK

Qhuinn, Blay'i tamamen adaletsiz bir duruma soktuğunu biliyordu. Acıma sikişleri hakkında konuşun. Ama Tanrım... o mavi gözlere, bir zamanlar olduğu gibi ona açık olan o lanet olası dipsiz mavi gözlere bakmak tek düşünebildiği buydu. Ve evet, teknik olarak vücudunun çeşitli bölgelerini -özellikle birini- istediği yer açısından seksti. Yine de bundan çok daha fazlası vardı.

Bunu kelimelere dökemiyordu; hecelerle arası o kadar iyi değildi. Ama bağlantı kurma arzusu, öpüşmeye gitmesinin nedeniydi. Blay'e ne demek istediğini, neye ihtiyacı olduğunu, bunun neden önemli olduğunu göstermek istemişti: Tüm dünyası yıkılıp yanıyormuş gibi hissediyordu ve koridorun sadece bir kapı ötesinde gerçekleşen kayıp çok uzun süre canını yakacaktı.

Yine de Blay'le birlikte olmak, sıcaklığı hissetmek, o teması kurmak bir şifa vaadi gibiydi. Sadece bu odada birlikte oldukları sürece sürse bile, bunu kabul edecek ve saklayacaktı... ve ihtiyaç duyduğunda anıyı yeniden yaşayacaktı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Ama adama cevap verme şansı vermedi. Dili dışarı çıktı ve o ağzı yaladı, içeri kayd, ele geçirdi.

Ve Blay'in cevabı, kendini kanepenin minderlerine geri itmesine izin verme şekliydi.

Qhuinn'in aklına iki belirsiz düşünce geldi: Birincisi, kapı sadece kapalıydı, kilitli değildi ve piriñ sürgüyü yerine oturttarak bunun icabına baktı. İkinci düşüncesi ise burayı dağıtamayacaklarıydı. Yatak odasının her yerine H-bombası atmak bir şeydi. Bu oturma odası kamu malıydı ve ipek yastıklar, süslü perdeler ve kolayca yırtılabilir, ezilebilir ve Tanrı korusun lekelenebilir görünen bir sürü şeyle güzelce döşenmişti.

Ayrıca, Hummer'ını çoktan harap etmiş, bahçeyi darmadağın etmiş ve yatak odasını karartmıştı. Yani bu takvim yılı için Yıkıcı kotasını fazlasıyla doldurmuştu...

Doğal olarak, Fritz'i daha fazla endişelendirmemek için en mantıklı çözüm koridorda hızlıca kendi evine gitmekti ama Blay'in yetenekli elleri Qhuinn'in kalçalarının önüne gidip fermuarını çekmeye başlayınca bu parlak fikri çöpe attı.

"Ah, Tanrım, dokun bana," diye inleyerek leğen kemiğini öne doğru itti.

Bu konuda temiz ve düzenli olması gerekecekti. Bunun mümkün olduğunu varsayarsak.

Blay'in avuç içi derisinin içine girdiğinde, Qhuinn'in vücudu bir kavis çizdi, işlenmeye başladığında gövdesi geriye doğru eğildi. Açık biraz yanılttı, bu yüzden çok fazla sürtünme yoktu ve taşakları pantolonunun kasıklarında sıkışmak için sıkışlıyordu, ama kutsal cehennem, umursamadı. Blay olduğu gerçeği onun için yeterliydi.

Adamım, kaç yıl boyunca sakso çektikten, mastürbasyon yaptıktan sonra, ilk kez biri ona dokunuyormuş gibi hissediyordu.

Bu iyiliğe karşılık vermesi gerekiyordu.

Hemen harekete geçerek göğsünü öne doğru attı ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı. Adamım, Blay ona bakarken o mavi gözlerdeki bakışı seviyordu, sıcak, vahşi, parlayan.

İstekli.

Qhuinn sertçe kavradı ve ağızlarını birbirine yaklaştırdı, dudaklarına sürtündü, dilini dışarı fırlattı, deli gibi-

"Bekle, bekle." Blay geri çekildi. "Kanepeyi kıracağız."

"Ne...?" Adam görünüşe göre İngilizce konuşuyordu ama tercüme edebiliyorsa ne olayım. "Kanepe mi?"

Ve sonra Blay'i kolun içine o kadar geri ittiğini fark etti ki, şey bükülmeye başlamıştı. Beş yüz kilodan fazla seks bir mobilya parçasına ne yapabilirdi ki?

"Oh, kahretsin, üzgünüm."

Blay kontrolü ele aldığı anda geri çekilmeye başlamıştı ve Qhuinn kendini aniden kanepeden yere sırtüstü uzanmış, bacakları birbirine yapışmış ve derisi ayak bileklerine kadar çekilmiş halde buldu.

Mükemmel. Lanet olsun. Fikir.

Komando olduğu için siki tamamen havadaydı, kalındı ve dışarı fırlayıp karnının üzerinde ağrıyan ve şişmiş bir şekilde yatarken geriliyordu. Blay önünü kapatan boktan ayakkabıları söküp bir kenara fırlatırken o da aşağı uzanarak birkaç vuruş yaptı.

Pantolonlar bir sonraki vedalaşmaydı ve Tanrı şahittir ki, Qhuinn hayatında bir çift derinin omzunun üzerinden uçtuğunu görmekten hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Ve sonra Blay işe koyuldu.

Qhuinn, kalçalarının ayrıldığını ve bir çift dövüşçünün ellerinin bacaklarının iç kısmına doğru sürüklendiğini hissedince gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Hemen ereksiyonunu bıraktı -sonuçta, Blay'inki yapabiliyorken neden kendi avuç içi yoluna çıksın-

Onu kavrayan adamın elleri değildi.

Bu, Qhuinn'in az önce öptüğü sıcak, ıslak ağızdı.

Bir an için, emiş başını ve shaftını kavradığında, Saxton'ın taşaklarının küçüldüğünü düşündü.

Blay'e bunu nasıl yapacağını öğretti - lanet kuzeni bunu adama yapmıştı ve ona da yaptırmıştı-

Kes şunu, dedi kendi kendine. Geçmiş ya da aldığı dersler ne olursa olsun, şu anda dikkati çeken ereksiyonuydu. O yüzden siktir et.

Bunun net olduğundan emin olmak için göz kapaklarını zorla açtı.

Lanet olsun.

Blay'in kafası kalçalarının üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, yumruğu Qhuinn'in sikinin tabanını tutuyor, diğer eli taşaklarını okşuyordu. Ama sonra, sanki göz teması bekliyormuş gibi, adam tepesine kadar çekti, kafasını serbest bıraktı ve dudaklarını yaladı.

Blay, "Bu güzel odada ortalığı dağıtmanı istemeyiz," diye söylendi.

Sonra dilinin ucunu Qhuinn'in PA'sını okşamak için uzattı, pembe et tunç grisi çember ve topla alay etti.

"Kahretsin, hemen geliyorum," diye bağırdı Qhuinn, muazzam bir serbest bırakma kaynıyordu. "Ben-"

Olayları durduracak gücü yoktu, uçurumdan atlayan birinin serbest düşüşe on metre kala geri çekilmeye karar vermesinden daha fazla.

Frene basmak istememesi dışında. Ve yapmadı.

Güçlü bir kükremeyle -ki bu kesinlikle başka bir yerden de duyuldu- Quinn'in omurgası yerden kalktı, kıcı gerildi, taşakları patladı, uyarılmışlığı Blay'in ağzına sertçe vurdu. Ve etkilenen sadece cinsel organı değildi. Serbest kalma hissi tüm vücuduna yayıldı, parmaklarını üzerinde durduğu halıya geçirip dişlerini sıkarak vahşi bir hayvan gibi boşalırken içinden parıldayan bir enerji geçti.

Neyse ki Blay temizlik konusunda fazlasıyla yetenekliydi ve bu onu daha da fazla orgazm etmedi mi? Ayrıca ona izleyecek çok şey verdi: Günlerinin geri kalanında Qhuinn, erkeğin ağzının sarılmış görüntüsünü asla unutmayacaktı.

etrafını sardı, yanakları içine çekerken serbest bıraktı ve hepsini aldı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Normalde Qhuinn hemen ardından gitmeye hazırdı, ancak dalgalar nihayet ona çarpmayı bıraktığında, tamamen gevşedi, kolları yere düştü, dizleri gevşedi, başı döndü.

Her şey düşünüldüğünde, bu muhtemelen hayatının en iyi orgazmıydı. Günün erken saatlerinde o adamlarla yaşadıklarından sonra ikinci sıradaydı.

"Hareket edemiyorum," diye mırıldandı.

Blay'in kahkahası derin ve seksiydi. "Biraz bitkin görünüyorsun."

"İyiliğine karşılık verebilir miyim?" "Başını kaldırabilir misin?"

"Hâlâ vücuduma bağlı mı?"

"Görebildiğim kadarıyla, evet."

Blay tekrar kıkırdarken, Qhuinn ne yapmak istediğini biliyordu ve biraz da kendine şaşırmıştı. Tüm cinsel maceraları boyunca, kendini becermesine hiç izin vermemişti. Bu, işlerin gidişatının bir parçası değildi. O fetheden, alan, kontrolü kuran ve bu üstünlüğü elinde tutan kişiydi.

Dibe vurmak daha önce ilgilendiği bir şey değildi. Şimdi istiyordu.

Tek sorun, kelimenin tam anlamıyla hareket edememesiydi. Ve bir şey daha vardı: Blay'e bakire olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Çünkü bunu istiyordu. Eğer oraya giderlerse, Blay'in bilmesini istiyordu. Bazı nedenlerden dolayı bu önemliydi.

Aniden Blay'in yüzü görüş alanına girdi ve Tanrım, dövüşçü çok güzeldi, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor, o büyük omuzları her şeyi engelliyordu.

Ve evet, o gülümseme çok seksiydi, kendinden memnun ve kendinden emindi -sanki Blay'in bir başkasına böyle bir zevk vermiş olması, onun kendi boşalmasına bile ihtiyaç duymaması için yeterliydi.

Ama bu adil değildi, değil mi?

"Yakın zamanda taşınacağınızı sanmıyorum," dedi Blay.

"Belki. Ama ağzımı açabilirim," diye yanıtladı Qhuinn karanlık bir şekilde. "Neredeyse yapabildiğin kadar geniş."

* * *

Doğru, tamam, Qhuinn'e böyle bir orgazm yaşattığı fikri o kadar onaylayıcıydı ki, Blay kendi vücuduyla ilgili her şeyi unutmuştu.

Mesele şuydu ki, onca yıl kapalı kaldıktan sonra, adama karşı güçlü hissetmek, hızı belirleyen kişi olmak... Qhuinn'i erotik, savunmasız bir yere götüren kişi olmak, diğerlerinden çok daha yoğundu. Ve olan da buydu. Qhuinn'in boşaldığında nasıl görüldüğünü ve nasıl ses çıkardığını çok iyi biliyordu ve Blay, hiç tereddütsüz, arkadaşını hiç böyle çözülmüş, bir halının üzerine yayılmış, boyun kasları gerilmiş, karın kasları sıkışmış, kalçaları sertçe pompalanırken görmediğini söyleyebilirdi.

Qhuinn yaklaşık yirmi dakika boyunca aralıksız gelmişti.

Ve şimdi, sonrasında, garip bir keşif: O ana kadar Blay, Qhuinn'in yüzünde her zaman taşıdığı alaycılığı hiç fark etmemişti... çatık kaşlar, ağzın bir tarafındaki sürekli alaycı dönüş, hiç ama hiç gevşemeyen çene.

Sanki ailesinin ona yaptığı tüm kötülükler yüz hatlarını kalıcı olarak çarpıtmış gibiydi.

Ama bu doğru değildi, değil mi? O orgazm sırasında ve şimdi, her şey sakinleşirken, gerginliğin hiçbir yere bulunmuyordu. Qhuinn'in yüzü... tüm rezervlerden arınmış, çok daha genç görünüyordu, Blay daha önce yaşını neden hiç fark etmediğini merak etmek zorunda kaldı.

"İyileşirken emmem için bana bir şeyler verir misin?" Qhuinn sordu.

"Ne...?"

"Susadıgımı söyledim. Ve emecek bir şeye ihtiyacım var." Bunun üzerine Qhuinn alt dudağını ısırđı, parlak beyaz dişleri etine battı. "Bana yardım edecek misin?"

Blay'in gözleri yuvalarından fırladı. "Evet... Bunu yapabilirim."

"O zaman pantolonunu çıkar da göreyim."

Blay'in bacakları onu yerden o kadar hızlı kaldırdı ki, fizik kanunları hakkında yeni fikirler edindi ve mokasenlerini tekmeleyerek çıkarırken, pantolonunun düğmelerini açmak için elleri titredi. İşler bundan sonra hızla ilerledi.

Soyunduğu süre boyunca odadaki her şeyin, özellikle de Qhuinn'in olağanüstü bir şekilde farkındaydı. Erkek tekrar sertleşmeye başlamıştı, az önce yaşadığı her şeye rağmen cinsel organı kalınlaşıyordu... o ağır kalçalar kenetleniyor ve leğen kemiği yuvarlanıyordu... göbeğin alt kısmı o kadar zayıftı ki, gövdenin her dakika kayması gergin, bronz ten altında yansıtılıyordu.

"Oh, evet..." Qhuinn tısladı, dişleri üst çenesinden uzanıyordu, eli cinsel organını arıyor ve uzun ve yavaşça okşuyordu. "İşte orada."

Blay'in nefesi pompalanmaya başladı, Qhuinn'in uyumsuz gözleri seksine kilitlendiğinde kalp atış hızı tavan yaptı.

"Ben de bunu istiyorum," diye homurdandı erkek, kendini bırakıp iki eliyle yukarı uzanarak.

Blay bir an için vücut parçalarının nasıl çalışacağından emin olamadı. Qhuinn kanepenin önündeydi ve kanepeye paralel uzanıyordu, bu yüzden fazla yer yoktu-

Qhuinn parmaklarını esnetirken havada hafif bir hırıltı yayıldı, sanki istediği şeyi ele geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Önceden planlamayı siktir et.

Blay'in dizleri çağrıya uyarak öne doğru eğildi ve ağırlığını Qhuinn'in başının yanında yere verdi.

Bundan sonrasını Qhuinn devraldı. Avuç içleri dışarıya doğru kıvrıldı ve Blay'i içine çekti, böylece o farkına bile varmadan

bir dizini adamın kafasının arkasına, diğer bacağını da Qhuinn'in kalçasına kadar yana atmıştı.

"Oh...siktir..." Blay, cinsel organının Qhuinn'in dudakları arasına girdiğini hissedince inledi.

Vücudu, gövdesi kanepenin minderlerine yayılana kadar öne doğru sıralandı ve işte o zaman beklenmedik bir şekilde kendini bir gemi dolusu kaldıraçla buldu. Kollarını kanepeye dayayarak ağırlığını dizleri, ayakları ve avuç içleri arasında dağıttı... ve sonra Qhuinn'in ağzını sikmeye başladı.

Blay kalçalarını çözüp var gücüyle iterken bile adam hepsini aldı.

Qhuinn'in kığını ısırarak parmakları, inanılmaz emişi ve... Tanrım, her vuruşta topu şaftına giren o dil delici... Blay, tam olarak Qhuinn'in az önce yaşadığı türden bir orgazm için hazırlanmaya başladı.

Yine de aklının bir köşesinde, adama zarar verip vermediğini merak ediyordu. Bu noktada, arkadaşının midesine girecekti, Tanrı aşkına-

Bunun için endişelenmek için çok geç.

Vücudu kontrolü ele aldı ve omurgasının tepesinden bacaklarına doğru uzanan bir dizi krampla kaskatı kesildi.

Ve tam da kontrolden çıkmış hisler azalmaya başlamışken, sanki denge duygusu da kendisiyle birlikte uçup gitmiş gibi, dünya başına yıkıldı-

Hayır, dünya iyiydi. Qhuinn az önce onu yerden kaldırdı, altından çıktı ve kendini arkaya doğru konumlandırdı....

Qhuinn yıldırım hızında bir vuruşla içeri girerken, Blay Kanada'dan duyulabileceğinden emin olduğu bir inilti çıkardı

Odayı delip geçen ciyıklama sesi, baskı ve zevke rağmen kaşlarını çatmasına neden oldu.

Oh. Kanepayı yere taşıyorlardı.

Her neyse. Lanet şeyi kırarlarsa eve bir tane daha alacaktı; bunu durdurmayacaktı.

Ritim, onunki kadar cezalandırıcıydı ve bu durumda, intikam sadece hak ettiği şey değildi; tam olarak istediği şeydi. Her itişte yüzü yumuşak minderlere gömülüyordu; her geri çekilişte nefes alabiliyordu; sonra tekrar sıkıca giriyor, döngü yeniden başlıyordu.

Qhuinn'in daha da derine inebilmesi için bacaklarını yeniden ayarlayan Blay, kanepeyi kesinlikle farklı bir konuma getirdiklerine dair belli belirsiz bir düşünceye kapıldı, ama koridora çıkmadığı sürece kimin umurundaydı ki?

Son anda, tekrar boşalmadan hemen önce, aklını başına toplayıp pantolonuna uzandı. Boxerını sallayarak serbest bıraktı.

Qhuinn'in eli uzandı, Calvin'leri aldı ve serbest kalmasını sağlayacak bir şey olduğundan emin olarak işi yaptı. Bir an sonra göğsü kanepeden çekilerek dizlerinin üzerine dikildi. Qhuinn her şeyi halletti, Blay'in sikini kavrarken başını kapattı - tüm bu süre boyunca vurdu, vurdu, vurdu...

Aynı anda geldiler, bir çift bağıriş odanın içinde yankılandı.

Orgazmın tam ortasında Blay başını kaldırıp baktı. Yolun karşısındaki iki pencerenin arasında asılı duran eski moda büyük aynada ikisini de gördü, birleştiklerini anladı... ve bu onu yeniden boşalttı.

Sonunda, itiş yavaşladı. Kalp atışları düştü. Nefes almak kolaylaştı.

Aynanın kurşunlu camında, Qhuinn'in gözlerini kapatıp başını aşağıya doğru eğmesini izledi. Blay boğazının yan tarafında en yumuşak fırçaları hissetti.

Qhuinn'in dudakları.

Ve sonra erkeğin serbest eli yukarı doğru kayarak Blay'in göğüs kaslarını okşamak için durakladı-

Qhuinn dondu. Geri çekildi. Dudaklarını, dokunuşunu çekti. "Özür dilerim. Üzgünüm, benimle böyle bir şey yapmak istemediğini biliyorum."

Adamın yüzündeki değişim, alaycı normale dönüş, soyulmak gibiydi.

Yine de Blay ona yaklaşmasını söyleyemedi. Qhuinn haklıydı; o hassasiyet ortaya çıktığı anda paniklemeye başladı.

Geri çekilme hızlıydı, çok hızlıydı ve Blay doluluk ve sahip olma hissini özlemişti. Ama buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Qhuinn boğazını temizledi. "Ah... istiyor musun..."

"Ben hallederim," diye mırıldandı Blay, Qhuinn'in elini kalçasındaki buruşuk boxer'ın üzerine koyarken.

Seks sırasında odadaki sessizlik mahremiyetle ilgiliydi. Şimdi ise sadece Qhuinn'in derisini geri çekerken çıkardığı sesleri güçlendiriyordu.

Kahretsin.

Yine tavşan deliğine girmişlerdi. Ve bu gerçekleşirken, hisler o kadar yoğun ve baskındı ki, seksten başka bir şey düşünmek mümkün değildi. Yine de sonrasında Blay'ın vücudu yetmiş derecelik havada çok soğuk hissetti, farklı yerleri kullanımdan dolayı zonkluyordu, bacakları gevşek ve sallanıyordu, beyni bulanıktı...

Hiçbir şey güvenli ya da emin görünmüyordu. En ufak bir şey.

Kendini giyinmeye zorlayarak, mokasen ayakkabılarına varıncaya kadar giysilerini olabildiğince hızlı bir şekilde üzerine geçirdi. Bu arada Qhuinn kanepeyi ait olduğu yere geri götürdü, ayaklarını halıda açtıkları çukurlara dikkatlice yerleştirdi. Yastıkları da yeniden düzenledi. Oryantalleri düzeltti.

Her şey sanki hiç olmamış gibiydi. Blay'ın yumruğunda ezdiği boxer hariç.

"Teşekkür ederim," dedi Qhuinn sessizce.

"Ben, ah..." "Evet."

"Yani... Sanırım artık gideceğim." "Evet."

Bu kadar.

Kapının kapanması dışında.

Yalnız kalan Blay, bir duşu ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Biraz daha yemek.

Uyu.

Bunun yerine, ikinci kattaki oturma odasında kalıp aynaya baktı ve orada gördüklerini hatırladı. Aklında, bunu yapmaya devam edemeyeceklerine dair belli belirsiz bir düşünce vardı. Bu onun için duygusal açıdan güvenli değildi; aslında bu, avucunuzu yanan bir ocağın üzerinde tekrar tekrar tutmaya eşdeğerti - elinizi alevin üzerine her geri koyduğunuzda, etiniz ile ısı arasındaki mesafeyi azaltıyordunuz. Er ya da geç mi? Üçüncü derece yanıklar sorunlarınızın en küçüğüydü, çünkü lanet olası kolunuzun tamamı yanıyordu.

Ancak bir süre sonra, kendini koruma meselesi üzerinde durduğu şey olmaktan çıktı.

Her şeyi başlatan şey buydu.

Durdur şunu.

Blay bir elini saçlarının arasından geçirdi. Sonra kapalı kapıya baktı ve kaşlarını çatı, zihni çalkalanıyor, çalkalanıyor, çalkalanıyordu...

Bir an sonra, hızla yürüyerek aceleyle ayrıldı.

Koşuya başlamadan önce.

Ve sonra düz bir koşuya düşmek.

KIRK BİR

Trez, Sal's Restuarant'a doğru yola çıktığında saat sabah on civarındaydı. Commodore'daki apartman dairesinden kardeşinin kaliteli yemek sunan işletmesine yolculuk uzun değildi, sadece on dakikaydı ve Oraya vardığında otoparkta boş park yerleri vardı.

Öte yandan, mekan öğleden sonra bire kadar hazırlık için mutfak personeline bile açılmadı.

Botları karda çitirdayarak girişe doğru yürürken, dışarıdan kilidi açan kodun çalışmamasını bekliyordu: iAm gecenin sonunda eve gelmemişti ve s'Hisbe'deki şerefsizlerin adamı rehin almadıklarını varsayarsak, kardeşinin olabileceği tek bir yer vardı: İki fincan kahve içtikten ve saatini kontrol ettikten sonra Trez, barışmak istiyorsa şehrin öbür ucuna gitmesi gerektiğini anladı.

Güzel. Kombinasyon değiştirilmemişti. Henüz.

İçeride, eski usul Rat Pack'in hakkını veren bir yer vardı; Peter Lawford ve Yönetim Kurulu Başkanı gibi isimlerin ortaya çıktığı dönemin modern bir yorumu: Siyah-kırmızı floklu duvar kağıdına sahip bir giriş sizi vestiyer, retro hostes standı ve kasiyer masasının bulunduğu kabul alanına götürüyordu. Solda ve sağda, her ikisi de siyah ve kırmızı kadife ve deriden yapılmış iki ana yemek odası vardı.

adamlar, politikacılar ve zengin tipler takılıyordu. Buranın en güzel yeri ilerideki bardı; ahşap panelli odanın duvarlarına kırmızı deri banketler yerleştirilmişti ve normal saatlerde otuz metrelik meşe ağacının arkasında smokinli bir barmen en iyisinden başka bir şey servis etmiyordu.

Barın loş alanına adımını atan Trez, beş katlı şişe vitrininin en ucuna doğru ilerledi ve kapağa çarptı. Mutfağa doğru ilerlerken fesleğen, soğan, kekik ve kırmızı şarap kokuları ona iAm'in ne kadar stresli olduğunu anlatıyordu.

Elbette, adam uzak duvardaki on altı gözlü ocağın başında duruyordu, önünde beş büyük tencere kaynıyordu ve ocaklarda da bir şeyler olduğuna dair bahse girmek ister misiniz? Bu arada paslanmaz çelik tezgâhın üzerinde tahta kesme tahtaları dizilmiş, kullanılan keskin bıçakların yanında çeşitli biber türlerinin ölü başları sallanıyordu.

Adamın bir şeyler doğrarken kimi düşündüğünü tahmin edene on dolar.

"Benimle hiç konuşmayacak mısın?" Trez kardeşinin arkasından konuştu.

iAm bir sonraki tencereye geçti, kapağını beyaz bir bulaşık beziyle kaldırdı, büyük bir oluklu kaşık içeri girdi ve yavaşça karıştırdı.

Trez yana doğru eğildi ve paslanmaz çelik bir tabure çekti. Oturarak kalçalarını aşağı yukarı ovuşturdu.

"Alo?"

Bir sonraki pota gittim. Ve sonra diğerine. Her birinin lezzet kırbaçlaması için ayrı bir kaşığı vardı ve kardeşi çapraz kontaminasyon yapmamaya dikkat ediyordu.

"Bakın, bu gece kulübe geldiğinizde orada olmadığım için üzgünüm." iAm her akşam Sal's kapandıktan sonra Demir Maske'ye gidip check-in yapıyordu. "Halletmem gereken bazı işler vardı."

Kahretsin, evet, biliyordu. Fedai BF'li kız bebeği evine götürdüğünde arabadan inmesi çok uzun sürmüştü; sonunda onu kapıya kadar götürmüş, kapıyı açmış ve

ve onu sövelerin arasından geçirdi. Beamer'ına döndüğünde, sanki yukarıya bir bomba yerleştirmiş gibi gaza bastı ve Demir Maske'ye doğru hızla ilerlerken, kafasının içinde duyduğu tek şey iAm'in sesiydi.

Bunu yapmaya devam edemezsin.

iAm o anda arkasını döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sobaya yaslandı. Pazuları zaten büyüktü ama bu şekilde kasıldığında giydiği siyah tişörtün sınırlarını zorluyordu.

Badem şeklindeki gözleri yarı kapalıydı. "Kulübe gittiğimde yanımda olmadığın için gerçekten kızgın olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten. AnsLai'yle falan uğraşmak için beni bıraktığın için değil."

Annnnnnnn ve yarışlara başladılar.

"Hiçbiriyle yüz yüze görüşmem, bunu biliyorsun." Trez ellerini kaldırdı, ne yapacağım ben? "Beni onlarla birlikte geri dönmeye zorlamaya çalışırlar ve o zaman seçeneklerim ne olur? Savaşmak mı? Sonunda o orospu çocuğunu öldürürüm ve o zaman nerede olurum?"

iAm başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Şu anda diplomatik bir yaklaşım sergiliyorlar gibi görünüyor. En azından bana karşı."

"Ne zaman geri gelecekler?"

"Bilmiyorum ve beni tedirgin eden de bu."

Trez kaskatı kesildi. Salatalık kadar soğukkanlı kardeşinin endişeli olduğu fikri, boğazına bıçak dayanmış gibi hissetmesine neden oldu.

Öte yandan, halkının ne kadar tehlikeli olabileceğinin de farkındaydı. S'Hisbe büyük ölçüde barışçıl bir ulustu, Azalan Toplum'la olan savaşların dışında kalmaktan ve sinir bozucu insanlardan uzak durmaktan memnundular. Bilgili, son derece zeki ve ruhani, genel olarak oldukça iyi bir grup insandılar. Tabii onların bok listesinde değilseniz.

Trez tencerelere baktı ve sosların içindeki etin ne olduğunu merak etti. "Hâlâ Rehv'e olan borcumu kapatmaya çalışıyorum," diye belirtti. "Yani bu yükümlülük önce gelmeli."

"Artık s'Hisbe'ye değil. AnsLai dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Zamanı geldi."

"Oraya geri dönmeyeceğim." Kardeşinin gözleriyle karşılaştı. "Öyle bir şey olmayacak."

iAm tencerelere geri döndü ve her birini kendine tahsis edilmiş kaşıkla karıştırdı. "Biliyorum. Bu yüzden yemek yapıyorum. Bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

Tanrım, kardeşini seviyordu. Adam kızgın olsa bile yardım etmeye çalışıyordu. "Hayalet gibi davranıp seni bununla uğraştırdığım için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Bu adil değildi, sadece... evet, o adamla aynı odada olmanın güvenli olmadığını düşündüm. Çok özür dilerim."

iAm'in kalın göğsü inip kalktı. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Ortadan kaybolabilirim. Bu sorunu çözer."

Yine de, dostum, iAm'den ayrılmak onu öldürebilirdi. Mesele şu ki, eğer s'Hisbe'den kaçarsa, erkekle bir daha asla temas kuramazdı. Asla.

"Nereye gidebilirsin ki?" diye sordu iAm.

"Hiçbir fikrim yok."

İyi haber şu ki, s'Hisbe UK'lerle herhangi bir temasta bulunmaktan hoşlanmıyordu. Baş rahip terasa ışınlanmış olsa bile, onun ve iAm'in dairesine gelmenin bile travmatik olduğuna şüphe yoktu. İnsanlarla doğrudan muhatap olmak mı? Onların etrafında olmak? AnsLai'nin kafası patlayacaktı.

"Peki senin işin neydi?" diye sordu iAm.

Harika. Aynı derecede mutlu bir konuya geçelim.

"Şu depo mülkünü görmeye gittim," diye geçiştirdi. Ama hadi ama, sanki gönüllü olarak o kızıdan ve erkek arkadaşından mı bahsedecekti?

"Sabahın birinde mi?"

"Bir teklif
yaptım." "Ne
kadar?"

"Bir dört. İstenen fiyat iki buçuk milyon ama bunu almaları mümkün değil. Burası yıllardır boş ve bu da belli oluyor." Yine de... söylediği gibi bile

Orada bir varlık hissettiğini kabul etmek zorundaydı. Belki de bu sadece stres seviyesinin konuşmasıydı. "Tahminimce ikide geri gelecekler, ben bir altı atacağım ve bir yedide anlaşmaya varacağız."

"Şu anda bu projeyle uğraşmak istediğine emin misin? Çiftleşme takımınız kullanıma hazır bir şekilde bölgeye gelmezseniz, s'Hisbe ile aranızdaki sorun daha da büyüyecek."

"İşler sarpa sararsa, o zaman icabına bakarım." "Ne zaman," diye düzeltti iAm. "Bu 'ne zaman' olacak. Ve ben

Arka otoparkta ne olduğunu biliyorsun, Trez. O adam ve o kadınlı."

Tabii ki gördü. "Kasetleri falan gördün mü?"

Lanet olası güvenlik izleme.

"Evet."

"Ben hallettim."

"Tıpkı senin s'Hisbe'yi idare ettiğin gibi. Mükemmel."

Öfkesi alevlenen Trez eğildi. "Benim yerimde olmak ister misin, kardeşim? Bu saçmalıkla ne kadar iyi başa çıkabileceğini görmek isterim."

"Orospuları becermek için dışarı çıkmazdım, o kadarını söyleyeyim.

Bu da beni meraklandırıyor... Emlakçımız bir kadın değil mi?"

"Siktir git, iAm. Gerçekten."

Trez tabureden fırladı ve mutfaktan dışarı çıktı. Yeterince sorunu vardı zaten, Julia Child yeteneklerine sahip Bay Üstün'ün tüm bu olanları on iki çeşit yorumla desteklemesine ihtiyacı yoktu.

"Bunu ertelemeye devam edemezsin," diye seslendi iAm arkasından. "Ya da onu sayısız kadının bacaklarının arasına gömmeye çalışamazsın."

Trez durdu ama gözlerini çıkıştan ayırmadı.

"Yapamazsın işte," dedi kardeşi sert bir sesle.

Trez dönüp baktı. iAm barın yanındaydı, kapaklı kapı onun yanında sallanıyordu, böylece bir flaş ışığı vardı

parlak, karanlık, parlak, karanlık etkisi. Aydınlatma her ortaya çıktığında, kardeşinin tüm vücudunun etrafında bir hale varmış gibi görünüyordu.

Trez küfretti. "Sadece beni rahat bırakmalarını istiyorum." "Biliyorum." iAm başını ovuşturdu. "Ve dürüst olmak gerekirse

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum ve oraya geri dönmek de istemiyorum. Yine de aklıma başka bir seçenek gelmiyor."

"O kadınlar... bilirsin, benim..." Trez tereddüt etti. "Beni çıkaracaklarını düşünmüyor musun?"

"Eğer öyle değillerse," dedi iAm kuru bir sesle, "neden onlarla uğraştığınızı anlayamıyorum."

Trez biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Hayır, s'Hisbe'den bahsediyorum.

Bu noktada bakireden olabildiğince uzağım." Yine de en azından çiftlik hayvanı seviyesine inmemiştir. "Ve daha da kötüsü? Hepsi İngiliz, çoğu da insan. Bu onları çirkinleştirmiş olmalı. Kraliçenin kızından bahsediyoruz."

iAm bu fikri tam olarak düşünmemiş gibi kaşlarını çatarken, Trez bir umut ışığı hissetti.

"Bilmiyorum," diye cevap geldi. "Belki bu işe yarar ama yine de Majestelerini istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyden mahrum bıraktınız. Eğer seni tehlikede görürlerse, ceza olarak seni öldürmeye karar verebilirler."

Her neyse. Önce onu indirmeleri gerekecek.

Trez bir öfke dalgasıyla çenesini eğdi ve kaşlarının altından dışarı baktı. "Eğer durum buysa, benimle dövüşmek zorunda kalacaklar. Ve bunun onlar için iyi gitmeyeceğini garanti ederim."

* * *

Kardeşlik konağına döndüğünde, Wrath kraliçesinin çalışma odasının kapısından içeri girdiği anda üzgün olduğunu anlamıştı. Tatlı kokusu keskin, asidik bir çıkıntıyla renklenmişti: endişe.

"Ne oldu, Leelan?" diye sordu kollarını uzatarak.

Göremese de anıları ona onun Aubusson halısının üzerinden geçişini, uzun, atletik vücudunun zarafetle hareket edişini, koyu renk saçlarının omuzlarına dökülüştünü, gerginliğin damgasını vurduğu güzel yüzünü zihninde canlandırmasını sağlıyordu.

Doğal olarak, içindeki bağlı erkek onu üzen her neyse onu avlamak ve öldürmek istedi.

"Merhaba George," dedi köpeğine. Yerdeki güm güm güm seslerine bakılırsa, av köpeği önce biraz sevgi görmüştü.

Ve sonra sıra ustaya geldi.

Beth hemen Wrath'ın kucağına tırmandı, ağırlığı yok denecek kadar azdı, vücudu sıcak ve canlıydı, Wrath kollarını ona doladı ve onu önce boynunun iki yanından sonra da dudaklarından öptü.

"Tanrım," diye homurdandı, kadının vücudundaki sertliği hissederek, "gerçekten üzgünsün. Neler oluyor lan?"

Lanet olsun, titriyordu. Kraliçesi gerçekten titriyordu.

"Konuş benimle leelan," dedi sırtını sıvazlarken. Ve gerekirse silahlanıp güpegündüz dışarı çıkmaya hazırlandı.

"Layla'yı biliyorsun," dedi sert bir sesle. Ahhhhh. "Evet, biliyorum. Phury söyledi."

Kızın başı omzuna kayınca, onu göğsüne yaslayarak yeniden konumlandırdı -ve bu iyiydi. Bazen -sık sık değil ama arada bir- görme yetisinden yoksun olduğu için kendini daha az erkek gibi hissettiği zamanlar oluyordu: Bir zamanlar savaşçıyken şimdi bu masanın arkasına sıkışmıştı. Bir zamanlar istediği yerde özgürce dolaşırken, şimdi yönünü bulmak için bir köpeğe güveniyordu. Bir zamanlar tamamen kendi kendine yeterken, şimdi yardıma ihtiyacı vardı.

Bir erkeğin taşak kesesi için pek iyi değil.

Ama böyle bir anda, bu harika dişi dengesizken ve teselli ve güvence için onu ve sadece onu ararken, kendini lanet olası bir dağ kadar güçlü hissediyordu.

Ne de olsa, bağlı erkekler eşlerini her şeyleriyle korurlardı ve onun yüküyle bile

Doğuştan gelen hakkı ve oturmakla yükümlü olduğu bu taht, özünde bu dişiye karşı bir cehennemlik olarak kaldı.

Beth onun önceliğiydi, hatta kralın bile üstündeydi. Beth'i kaburgalarının arkasındaki kalp, kemiklerindeki ilik, fiziksel bedenindeki ruhtu.

"Bu çok üzücü," dedi. "Çok üzücü." "Onu görmeye mi gittin?"

"Şu anda. Dinleniyor. Yani... bir açıdan, yapılabilecek bir şey olmadığına inanamıyorum."

"Doktor Jane ile konuştun mu?"

"Hepsi klinikten döner dönmez."

Shellan biraz ağladığında, sevgilisinin gözyaşlarının taze yağmur kokusu göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi ve onun tepkisine şaşırmamıştı. Kadınların bir başkasının hamileliğini kaybetmesiyle kötü bir şekilde başa çıktığını duymuştu - o zaman nasıl ilişki kuramazlardı ki? Kendini Qhuinn'in yerine koyabileceğinden emindi.

Ve Tanrım... Beth'in bu şekilde acı çekmesi fikri? Ya da daha kötüsü, eğer doğurursa ve-

Harika. Şimdi bir depresyon vakası vardı.

Wrath yüzünü Beth'inin saçlarına gömdü, nefes alarak kendini sakinleştirdi. İyi haber şu ki, hiçbir zaman çocuk sahibi olmayacaklardı, yani bu konuda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. İkisi için de bundan nefret ediyorum."

Aslında tamamen başka bir şey için özür diliyordu.

Qhuinn'in, Layla'nın ya da yavrularının başına kötü bir şey gelmesini istediğinden değildi. Ama belki Beth bu acı gerçeği görürse, hamilelik söz konusu olduğunda her adımda karşısına çıkan tüm riskleri hatırlayabilirdi.

Hay sikeyim. Kulağa korkunç geliyordu. Bu korkunçtu. Tanrı aşkına, Qhuinn için bunu gerçekten istemiyordu ve Shellan'ının da üzülmesini istemiyordu. Ne yazık ki,

Ancak acı gerçek şu ki, tohumunu onun içine bu şekilde yerleştirmekle hiç mi hiç ilgilenmiyordu.

Ve bu tür bir çaresizlik bir adamın affedilemez şeyler düşünmesine neden olur.

Bir paranoya dalgası içinde, zihinsel olarak dönüşümünden bu yana geçen yılların sayısını hesapladı - ikiden biraz fazla. Anladığı kadarıyla ortalama bir vampir dişi, değişimden yaklaşık beş yıl sonra ilk ihtiyaı duyuyordu ve bundan sonra her on yılda bir ihtiyaı duyuyordu. Yani tüm hesaplara göre.... tüm bunlar hakkında endişelenmeleri gerekmeden önce biraz zamanları vardı.

Yine de, bir melez olarak Beth'in durumundan emin olmanın hiçbir yolu yoktu. İnsanlar ve vampirler karıştığında her şey olabilirdi ve endişelenmek için bazı nedenleri vardı. Ne de olsa daha önce bir ya da iki kez çocuklardan söz etmişti.

Ama bunun varsayımsal olması gerekirdi.

"Peki Qhuinn'in indüksiyonunu erteleyecek misin?" dedi.

"Evet. Saxton yasaları güncellemeyi bitirdi ama Layla'nın şu anki durumu ne olacak? Onu Kardeşliğe getirmek için doğru zaman değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

İkisi de sessizliğe gömüldü ve Wrath o anı kalbine gömerken, onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordu.

"Bir şey mi biliyorsun?" dedi.

"Ne?" Sesinde bir gülümseme vardı, onun ne söyleyeceği hakkında bir fikri olduğunu söyleyen türden bir gülümseme.

"Seni her şeyden çok seviyorum."

Kraliçesi biraz güldü ve onun yüzünü okşadı. "Asla tahmin edemezdim."

Kahretsin, o bile bağlanma kokusunun

dalgalanmasını yakaladı. Buna karşılık olarak Wrath

onun yüzünü kavradı ve eğildi,

Dudaklarını bulup yumuşak bir öpücük kondurdu ama öyle kalmadı. Onunla her zaman böyleydi. En ufak bir temasta daha ne olduğunu anlamadan sertleşmiş ve hazır hale gelmişti.

Tanrım, insan erkeklerinin bununla nasıl başa çıktığını bilmiyordu. Anladığı kadarıyla, her seks yaptıklarında eşlerinin doğurgan olup olmadığını merak etmek zorundaydılar - belli ki dişilerinin kokularındaki ince değişiklikleri fark edemiyorlardı.

Delirirdi. En azından dişi bir vampir ona ihtiyaç duyduğunda, herkes bunu biliyordu.

Beth onun kucağında kıpırdandı, ereksiyonunu sıkıştırarak inlemesine neden oldu. Ve genellikle bu, George'un çift kapıya götürülmesi ve geçici olarak sürgüne gönderilmesi için bir işaretti.

Ama bu gece değil. Wrath onu ne kadar istese de, evdeki karamsarlık onun libidosunu bile bastırıyordu.

Ve sonra Autumn'un ihtiyacı vardı. Şimdi de Layla'nın.

Yalan söylemeyecekti; bu bok onu huysuzlaştırıyordu. Havadaki hormonların dişilerle dolu bir evde sekme etkisi yarattığı, birini, sonra bir diğerini ve sonra da zamanına oldukça yakın olduğunu varsayarsak üçüncüsünü etkilediği biliniyordu.

Wrath Beth'in saçlarını okşadı ve kraliçesinin başını omzuna yasladı.

"İstemiyorsun..."

Cümlelerin akıp gitmesine izin verirken elini tuttu ve yukarı kaldırdı, ırkın kraliçesinin her zaman taktığı ağır Satürn yakutunu hissetti.

"Sadece sana sarılmak istiyorum," dedi. "Şu anda bu benim için yeterli."

İçine girerek kendini ona daha da yakınlaştırdı. "Bu da güzelmiş."

Evet. Öyleydi.

Ve merak uyandırıcı bir şekilde korkutucu. "Gazap mı?"

"Öyle mi?"

"İyi misin?"

Cevap verebilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti, sesinin sakin, dengeli ve BFD olmadığına güvenmesi gerekti. "Oh, evet, iyiyim. Çok iyiyim."

Onun kolunu düzeltirken, elini pazılarında aşağı yukarı gezdirirken, buna inanması için dua etti... ve koridorun bir kapı ötesinde olanların asla ama asla başlarına gelmeyeceğine yemin etti.

Hayır. Bu kriz ikisinin uğraşmak zorunda kalacağı bir şey değildi.

Kâtip Bakire'ye şükürler olsun.

KIRK İKİ

L Ayla uyumuyordu tabii ki. Qhuinn'e gitmesini söylediğinde, o etraftayken kendini göstermek istemediği konusunda söylediklerinde ciddiye. Ama komik olan şey şu ki Odada onunla birlikte kimse yokken, histerikleşmedi. Gözyaşı yok. Küfür etmedi.

Kollarını ve bacaklarını kıvrarak yan yattı, zihni vücudunun derinliklerine çekildi, her ağrıyı ve krampı sürekli izlemek onu delirten bir zorunluluktı. Ancak bunu değiştirmek mümkün değildi. Sanki bir parçası, hangi aşamada olduğunu bilebilseydi, süreç üzerinde bir şekilde kontrol sahibi olabileceğine ikna olmuştu.

Tabii ki bu saçmalıktı. Qhuinn'in dediği gibi.

Klinikteki görüntüsü, hançeri şifacının boğazındayken, Sığınak'ın kütüphanesindeki kitaplardan birinden çıkmış gibiydi - başka birinin hayatının bir parçası olan dramatik bir bölüm.

Ancak yatağın üzerindeki bakış açısı ona durumun böyle olmadığını hatırlattı....

Kapısı yumuşak bir sesle çalındı, bu da çalanın bir kadın olduğunu gösteriyordu.

Layla gözlerini kapattı. Her ne kadar cevap bekleyen nezaketi takdir etse de, her kim olursa olsun dışarıda kalmasını tercih ederdi.

Salon. Kraliçe'nin kısa ziyareti her ne kadar hoşuna gitmiş olsa da yorucu olmuştu.

"Evet." Sesi kendi kulaklarından öteye gitmeyince boğazını temizledi. "Evet mi?"

Kapı açıldı ve ilk başta pervazların arasındaki boşluğu dolduran gölgeden kim olduğunu anlayamadı. Uzun boylu. Güçlü. Erkek değildi ama...

"Payne?" dedi. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

Layla oturmak üzereyken savaşçı dişi ona uzanmasını işaret etti ve sonra ikisini birlikte içeri kapattı. "Hayır, hayır, lütfen... rahat olun."

Çalışma masasının üzerinde bir lamba açık bırakılmıştı ve hafif ışıktaki Kara Hançer Kardeş Vishous'un kanlı kız kardeşi oldukça korkutucu görünüyordu, elmas gözleri yüzünün güçlü açılarından parıltıyor gibiydi.

"Nasılsın?" diye sordu kadın usulca. "Çok iyiyim, teşekkür ederim. Ya siz?"

Dövüşçü öne çıktı. "Durumunuz için çok üzgünüm."

Layla bunun Phury ya da diğerlerinin kimseyle paylaşmadığı bir şey olmasını ne kadar isterdi. Öte yandan, evden çıkışı oldukça dramatikti, endişeli bir sorgulamaya neden olacak türden bir şeydi. Yine de mahremiyeti sayesinde bu istenmeyen ama şefkatli müdahaleden kaçınabilirdi.

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Oturabilir miyim?"

"Ama tabii ki."

Kadının edepli bir şekilde düzenlenmiş sandalyelerden birine oturmasını bekliyordu. Payne öyle yapmadı. Yatağın yanına geldi ve ağırlığını Layla'nın yanına verdi.

En azından iyi bir ev sahibesi gibi görünmek zorunda kalan Layla kendini yukarı itti ve bir dizi krampla yüzünü buruşturdu.

onu yarı yolda dondurdu.

Payne usulca küfrederken, Layla tekrar uzanmak zorunda kaldı. Sert bir sesle, "Bağışlayın ama ne kadar iyi niyetli olursanız olun şu anda ziyaretçi kabul edemem. Sempati ifadeniz için teşekkür ederim-"

"Annemin kim olduğunu biliyor musun?" diye araya girdi Payne.

Layla başını yastığına doğru salladı. "Lütfen git-"

"Biliyor musun?" dedi kadın kabaca.

Layla aniden ağlamak istedi. Bu noktada herhangi bir konuşma için enerjisi yoktu - ama kesinlikle mahmenler hakkında değil. Hele de kendi yavrusunu kaybederken.

"Lütfen."

"Ben Kâtip Bakire'den doğdum."

Layla kaşlarını çattı, sözcükler zihinsel ve fiziksel acıya rağmen anlaşılıyordu. "Özür dilerim mi?"

Payne derin bir nefes aldı, sanki bu ifşaat sevindiği bir şey değil de bir tür lanetmiş gibi. "Ben Kâtip Bakire'nin etindenim, uzun zaman önce ondan doğdum ve Seçilmişlerin kayıtlarından ve tüm üçüncü şahısların gözlerinden gizlendim."

Layla şok içinde gözlerini kırptırdı. Dışının yukarıdaki görünüşü bir çeşit gizemdi ama kesinlikle soru sormamıştı çünkü sormak ona düşmezdi. Net olduğu tek şey, ırkın en kutsal annesinin bir çocuk doğurduğundan hiç bahsedilmemiş olmasıydı.

Aslında, inanç sisteminin tüm yapısı bunun gerçekleşmemiş olması üzerine kurulmuştur.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Layla nefes aldı.

Payne'in parlak gözleri ciddiye. "İstedğim bu değildi. Ve bu benim bahsettiğim bir şey değil."

Bunu izleyen gergin anda, Layla kadının söylediklerinde gerçeği görmemenin imkânsız olduğunu fark etti.

Ne de nedeni tahmin edilebilen şiddetli bir öfke.

"Sen kutsal birisin," dedi Layla huşu içinde.

"Sizi temin ederim, en ufak bir şey bile değil. Ama soyum bana belli bir şey sağladı... nasıl desek? Yetenek."

Layla sertleşti. "Peki bu ne olabilir?"

Payne'in elmas gözleri hiç dalgalanmadı. "Sana yardım etmek istiyorum."

Layla'nın eli karnının alt kısmına gitti. "Eğer bu işi bir an önce bitirmek istiyorsan... hayır."

İçinde çok değerli kısa bir süre için yavrusu vardı. Acısı ne kadar uzun sürerse sürsün, şüphesiz tek ve son hamileliğinin bir dakikasını bile feda etmeyecekti.

Kendini bir daha asla bu duruma sokmayacaktı. Gelecekte, ihtiyacı olduğunda ona ilaç verilecekti ve hepsi bu kadardı.

Hayatta bir kez, şu anda yaşadığı kayıp için çok fazlaydı.

"Ve eğer bunu durdurabileceğinize inanıyorsanız," diye ekledi Layla, "bu mümkün değil. Kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Bundan pek emin değilim." Payne'in gözleri çakmak çakmaktı. "Hamileliği kurtarıp kurtaramayacağımı görmek istiyorum. Eğer izin verirseniz."

* * *

Terk edilmiş Brownswick Kız Okulu kampüsünde, Bay C bir zamanlar müdirenin ofisi olan yerde ikamet etmeye başlamıştı.

Koridordaki kırık tabela ona bunu söylüyordu.

Ortamda ısı olmadığı için hava sıcaklığı tam olarak açık havadaki gibiydi ama Omega'nın kanı sayesinde soğuk bir sorun teşkil etmiyordu. Bunun için de şükürler olsun: Aşırı büyümüş, karla kaplı çimenliğin karşısında, tepedeki ana yatakhane, yaklaşık elli lesser ölü uykusunda uyuyordu.

Eğer o piçler BTU ya da yiyecek isteselerdi, şanssız olurdu. Ama hayır, tek yapması gereken onlara barınak sağlamaktı.

İndüksiyonları gerisini halletti ve her yirmi dört saatte bir bilinçten ayrılmaları gerektiği gerçeği rahatlattı.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Tanrım, ne karmaşa.

Adım atma dürtüsüyle sandalyesini geriye itmeye gitti ve sonra devrilmiş bir alçıpan kovanının üzerinde oturduğunu hatırladı.

"Allah kahretsin."

Köhne odanın etrafına bakarak tavan kirişlerinden çarşaf halinde sarkan sıvaları, tahtayla kapatılmış pencereleri ve köşedeki döşeme tahtalarındaki deliği ölçtü. Burası tıpkı bulduğu banka hesapları gibiydi.

Hiçbir yerde para yok. Cephane yok. Künt travma için kullanılabilecek silahlar, hepsi bu kadar.

Terfi ettikten sonra çok heyecanlanmış, planlar yapmıştı. Şimdi ne parası, ne kaynağı, ne de hiçbir şeyi kalmamıştı.

Öte yandan Omega her türlü sonucu bekliyordu. Dün gece geç saatlerde yaptıkları küçük "ziyaret" sırasında da açıkça belirtildiği gibi.

Bu da başka bir sorundu. Bu boktan nefret ediyordu. En azından geri kalanı için bir şeyler yapabilirdi.

Kollarını başının üzerine uzatıp omuzlarını kırarak Tanrı'ya iki şey için şükretti: Birincisi, cep telefonları kesilmediği için, yani sahadaki adamlarıyla iletişim kurabildiği ve internet erişimi olduğu için. İkincisi, sokaklarda geçirdiği onca yıl ona uyuşturucu ticareti yapan aptal gençleri kontrol etme konusunda demir bir yumruk kazandırmıştı.

Biraz kağıt getirmesi gerekti. Durum.

Bunun için de bir planı vardı, Cemiyet'in son dokuz bin üç yüz dolarını dün gece yarısı üç adamıyla birlikte göndermişti. O piçlerin tek yapması gereken satın almak, uyuşturucuyu almak ve buraya getirmektir; burada malı kesecek, sonra da sokakta satmak üzere yeni katılanlara dağıtacak.

Sorun şu ki, hâlâ lanet olası teslimatı bekliyordu.

Uyuşturucunun ya da parasının nereye gittiğini öğrenmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Pislik heriflerin biriyle ya da diğeriyle kaçmış olmaları mümkündü ama eğer durum buysa, onları köpek gibi avlayacak ve diğerlerine ne olduğunu gösterecekti-

Telefonu çaldığında açtı, kim olduğunu gördü ve gönder tuşuna bastı.

"Zamanı gelmişti. Hangi cehennemdesin ve eşyalarım nerede?"

Bir duraklama oldu. Ve sonra bağlantıdan gelen ses, cep telefonunu, parayı ve Cemiyet'in elindeki son çalışan silahı verdiği sivilce yüzlü satıcının sesine hiç benzemiyordu.

"Bende istediğin bir şey var."

Bay C kaşlarını çatı. Çok derin bir ses. Sokaklardan tanıdığı bir keskinlik ve ne olduğunu çıkaramadığı bir aksanla süslenmişti.

"Beni aradığınız o boktan telefon değil," dedi Bay C. "Onlardan bende çok var."

Sonuçta, elinizde, kılıfınızda veya cüzdanınızda hiçbir şey olmadığında, blöf yapmak tek seçeneğinizdi.

"Aferin sana. Bana gönderdiğin şeylerden de bolca var mı? Para? İnsan gücü?"

"Bu da kim?" "Ben senin düşmanım."

"Eğer paramı aldıysan, emin olabilirsin." "Aslında, bu oldukça basit bir cevap. karmaşık bir sorun."

Bay C ayağa fırladı ve kovayı devirdi. "Lanet param nerede ve adamlarımla ne yaptınız?"

"Korkarım artık telefona gelemiyorlar. Bu yüzden arıyorum."

"Kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok," diye çıkıştı Bay C. "Tam tersine, şu anda karşınızda olan kişi sizsiniz.

diğer pek çok kişi gibi dezavantajlı." Bay C tam sözünü kesecekken, adam sözünü kesti. "Yapacağımız şey şu. Akşam karanlığında seni arayacağım ve yerini söyleyeceğim. Sen, sadece sen, benimle orada buluşacaksın. Yanında biri gelirse haberim olacak ve bir daha benden haber alamayacaksın."

Bay C başkalarını küçümsemeye alışkındı; tek muhatap olduğunuz iki paralık sokak seraserileri ve uyuşturucu bağımlılarıysa bu işin doğasında vardı. Ama bağlantının diğer ucundaki bu adam? Kendini kontrol ediyordu. Sakin.

Bir profesyonel.

Bay C öfkesini kontrol altına aldı. "Oyun oynamaya ihtiyacım yok

."

"Evet, öyle. Çünkü satmak için uyuşturucu istiyorsanız bana gelmeniz gerekir."

Bay C sessizleşti. Bu ya büyüklük kuruntuları olan bir deliydi ya da... gerçek güce sahip biriydi. Belki de geçen yıl Caldwell uyuşturucu ticaretindeki tüm aracıları öldüren kişi gibi.

"Nerede ve ne zaman?" dedi huysuzca.

Karanlık bir kahkaha geldi. "Akşam karanlığında telefonuna cevap verirsen öğrenirsin."

KIRK ÜÇ

L Payne'in sözleri kafasına dank edince Ayla konuşamadı. "Hayır," dedi diğer kadına. "Hayır, Havers bana... yapılabilecek bir şey olmadığını söyledi."

"Tıbbi olarak bu doğru olabilir. Ancak benim başka bir yolum olabilir. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama izin verirsiniz elimden geleni yapmak isterim."

Bir an için Layla sadece nefes alabildi.

"Ben..." Karnının düz düzlemini hissetti. "Bana ne yapacaksın?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim." Payne omuz silkti. "Aslında, durumunuza yardımcı olabileceği aklıma bile gelmemişti. Ama iyileşmesi gerekenleri iyileştirmekle tanınırım.

Tekrar ediyorum, burada geçerli olup olmadığından emin değilim. Yine de deneyebiliriz ve bu size zarar vermez. Buna söz verebilirim."

Layla dövüşçünün yüzünü aradı. "Neden... bunu benim için yapıyorsun?"

Payne kaşlarını çattı ve başka bir yere odaklandı. "Nedenlerini bilmenize gerek yok."

"Evet, biliyorum."

Bu profil kesinlikle soğuklaştı. "Sen ve ben annemin zulmünün kız kardeşleriyiz; her şeyin nasıl olması gerektiğine dair büyük planının kurbanlarıyız. İkimiz de onun tarafından farklı şekillerde hapsedildik, sen bir Seçilmiş olarak, ben de onun kanından gelen kızı olarak.

Size yardım etmek için yapmayacağım şey yoktur."

Layla arkasına yaslandı. Kendisini daha önce hiç ırkın annesinin bir kazazedesi olarak görmemişti. Ancak... bir aile için duyduğu çaresizliği, köksüzlük hissini, bir Seçilmiş olarak hizmetinin dışında bir kimliğinin olmadığını düşündükçe... merak etmek zorunda kalıyordu. Özgür iradesi onu buraya, bu korkunç noktaya getirmişti ama en azından rotayı ve araçları o seçmişti. Kâtip Bakire'nin özel kadın sınıfının bir üyesi olarak, hayatındaki hiçbir şey hakkında böyle bir seçeneği yoktu.

Herhangi bir şey, gerçekten.

Hamileliği kaybediyordu; bu apaçık ortadaydı. Ve eğer Payne bir şans olduğunu düşünüyorsa.

"Ne yapacaksan yap," dedi kabaca. "Ve sonuç ne olursa olsun sana teşekkür ederim."

Payne bir kez başını salladı. Sonra ellerini kaldırdı ve parmaklarını açarak bükte. "Karnınıza dokunabilir miyim?"

Layla yorganı aşağı itti. "Gömleğimi tamamen çıkarmam mı gerekiyor?"

"Hayır."

Çok da iyi oldu. Yorganın kayması bile daha fazla krampın habercisiydi, ağırlıktaki küçük değişiklik-

"Çok acı çekiyorsun," diye mırıldandı diğer kadın.

Layla karnının derisini ortaya çıkarırken cevap vermedi. Belli ki yüz ifadesi zaten yeterince şey anlatıyordu.

"Sadece rahatla. Bu sana sıkıntı vermemeli-"

Temas gerçekleştiğinde Layla başını yukarı kaldırdı. Dövüşçünün elleri karnının alt kısmına yumuşak bir şekilde indiğinde banyo suyu gibi sıcaktı. Banyo suyu gibi yatıştırıcıydı da. Aslına bakarsanız garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Bu seni incitiyor mu?" Payne sordu.

"Hayır. Hissediyorum..." Başka bir kramp daha kendini gösterdiğinde, çarşafı kavrayarak kendini destekledi-

Ancak acının tepesi daha önce olduğu gibi yükselmüyordu, sanki bu his tepesi kesilmiş büyük, sarp bir dağ gibiydi.

Her şey başladığından beri aldığı ilk rahatlamaydı.

Bir boyun eğme iniltisiyle başının gevşemesine izin verdi, yastıklar vücudunda ne kadar rahatsızlık olduğunu gösteren ani bir yorgunluğu hafifletiyordu.

"Ve şimdi başlıyoruz."

Bir anda, odanın karşısındaki lamba titredi... ve sonra söndü.

Ancak kısa süre sonra aydınlatması değiştirildi.

Payne'in nazik ellerinden yumuşak bir parıltı yayılmaya başladı, dokunuşunun sıcaklığı yoğunlaştı, o garip, harikulade gevşeme derinin, kasın ve önündeki herhangi bir kemiğin altına nüfuz ediyor gibi görünüyordu... doğrudan Layla'nın rahmine gidiyordu.

Ve sonra bir çeşit patlama oldu.

Bir tıslamayla kendini aniden içine dolan büyük enerji dalgasına bıraktı, bu ısı asla yakmıyordu ama acıyı kaynatarak yok ediyordu, bir tencereden çıkan buharın yükselip uzaklaşması gibi ıstırabı yukarı kaldırıp etinin dışına çıkarıyordu.

Ama henüz bitmemişti. Büyük bir coşku dalgası tüm vücuduna yayıldı, altın dalları pelvik bölgesinden çıkıp gövdesinden zihnine ve ruhuna doğru akarken bacakları ve kolları da karıncalandı.

Oh, büyük, dokunaklı
rahatlama... Oh, inanılmaz
güç...

Oh, tatlı kurtarıcı lütuf.

Ancak iyileşme süreci hâlâ bitmemişti.

Girdabın ortasında, Layla bir şey hissetti... neydi o? Rahminde bir kayma. Bir sıkışma, belki? Ama bir kramp değil, hayır, öyle değil. Daha çok, sanki gecikmiş olan bir şey canlandırıcı bir güç bulmuş gibiydi.

Yavaş yavaş dişlerinin takırdadığının farkına vardı.

Vücuduna baktığında, her şeyin titrediğini gördü ve hepsi bu kadar da değildi.

Fiziksel formu parlıyordu. Teninin her santimi bir lambanın gölgesi gibiydi ve altındaki ışığı ortaya çıkarıyordu; giysileri ondan akan ışığa karşı zayıf birer bariyer görevi görüyordu.

Aydınlıkta Payne'in yüzü sertti, sanki harikulade şifayı bir başkasına aktarmanın kendisi için büyük bir bedeli varmış gibi. Ve Layla elinden gelse uzaklaşır, bunu durdururdu - çünkü diğer dişi kesinlikle bitkin görünmeye başlamıştı. Ancak bağlantıyı koparmanın hiçbir yolu yoktu; uzuvlarını kontrol edemiyor, konuşamıyordu bile.

Aralarındaki yaşamsal birliktelik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Payne sonunda geri çekilip bağlantıyı kopardığında, kadın yataktan yuvarlanarak yere yığıldı.

Layla bağırmak için ağzını açtı. Kurtarıcısına ulaşmaya çalıştı. Vücudunun hala parlayan ölü ağırlığına karşı zorlandı.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bilincini kaybetmeden önce aklına gelen son şey diğer kadın için duyduğu endişeydi. Ve sonra her şey karardı.

KIRK DÖRT

Qhuinn sertleşmiş bir şekilde uyandı. Sırt üstü yattı, kalçaları kendi kendine hareket ediyor, yuvarlanma hareketi yorganın ve çarşafın ağırlığına karşı ereksiyonunu okşuyordu. Bir an için, Gerçek bilinç gelmeden önceki o yarı uyanık aşamada oyalanırken, sürtünmeyi yaratanın Blay olduğunu hayal etti, erkeğin avuç içleri yukarı aşağı kayıyordu... bir ağız hareketinin başlangıcında.

Parmaklarını o kızıl saçlara gömmek için uzandığında yalnız olduğunu fark etti: Elleri sadece çarşafları buldu.

Sonsuz bir umutla kolunu uzattı, yanındaki boşluğu okşadı, o sıcak erkek bedenini bulmaya hazırdı.

Sadece daha fazla çarşaf.

Soğuktu. "Siktir," diye nefes aldı.

Gözlerini açtığı anda, bulunduğu yerin gerçekliği yüzüne sertçe çarptı ve tahrikini söndürdü. İlişkilerine, o iki muhteşem, vurucu seansa rağmen, Blay şu anda, tam şu anda Saxton'la birlikte uyanıyordu.

Muhtemelen adamla seks yapıyordur.

Tanrım, kusacaktı.

Blay'in bir başkasına dokunduğu, bir başkasına bindiği, bir başkasını -aslında kuzenini- yaladığı ve okşadığı fikri neredeyse Layla boku kadar dayanılmazdı. Gerçek şu ki

İşin aslı, olanlardan sonra Qhuinn'in adama karşı duyduğu çekim azalmak yerine artmıştı.

Harika. Bir iyi haber daha.

Qhuinn hiçbir heves duymadan kendini yataktan dışarı attı ve banyoya girdi. Işığı açmak istemiyordu, köpek boku gibi görüldüğünü görmekle ilgilenmiyordu ama dokunmaktan başka bir şey yapmadan tıraş olmak pek parlak bir fikir değildi.

Düğmeye bastığında gözlerini kırptırdı, baş ağrısı iki gözünün hemen arkasına vurmaya başlamıştı. Tekrar yemek yemesi gerektiğine şüphe yoktu ama Tanrı aşkına, vücudunun bitmek bilmeyen istekleri onu mahvediyordu.

Lavabodaki suyu çalıştırarak Edge tıraş jelini aldı ve avucunu biraz karıştırdı. Ellerini ovuşturarak jeli kabartırken kuzenini düşündü. Kesin olarak bilmese de, Saxton'ın çenesini ve yanaklarını köpürtmek için eski moda bir fırça kullanacağını hissediyordu. Ve onun için Gillette jilet yoktu. Muhtemelen sedef saplı bir berber aleti vardı.

Qhuinn'in babasında da bunlardan bir tane vardı. Kardeşine de geçişinden sonra üzerinde baş harfleri olan bir tane verilmişti.

Mühür yüzüğüyle birlikte.

Aferin onlara. Ayrıca, bu ikisi de öldüğüne göre, artık tıraş olmuyorlarmış gibi görünüyordu.

Yüzü tıpkı dışarıdaki manzara gibi beyaza büründüğünde.... tek kullanımlık başlığıyla sıradan yaya Mach 3'ünü eline aldı.

Görünürde hiçbir neden yokken, belki de yeni bir tane takması gerektiğini düşündü.

Evet, taze, süper keskin, temiz bir tane gibi.

Qhuinn kendi kendine gözlerini devirdi. Kendine verdiği değeri üç küçük bıçağa ve bir nemlendirici şeride sığdırmak gibisi yoktu. Bu gerçekten çok mantıklı.

Kendi kendine attığı tokat bir yana, tezgahların altındaki çekmeceleri karıştırmaya, onları çekip çıkarmaya, hiç kullanmadığı, hiç bakmadığı her türlü banyo ve güzellik malzemesinin envanterini çıkarmaya başladı.

Son çekmeceyi, yere en yakın olanı çekip çıkarırken durdu. Kaşlarını çattı. Eğildi.

İçinde küçük siyah kadife bir kutu vardı, mücevherleri içine koyduğunuz türden bir şey. Ama onun hiç mücevheri yoktu, hele şehir merkezindeki o lüks Reinhardt's'tan hiç yoktu. Odasında başka kimse kalmadığı için, acaba taşındığından beri orada duruyordu da hiç mi görmemişti diye düşündü.

Kutuyu çıkarıp kapağına hafifçe vurdu ve-
"Orospu çocuğu."

İçinde, sanki bir değerleri varmış gibi, tüm tunç gri küpeleri ve her zaman alt dudağına taktığı halka vardı.

Fritz onları bir gece temizlik yaparken toplamış ve kutuya koymuş olmalı. Tek açıklaması buydu çünkü Qhuinn onları tek tek çıkardıktan sonra kesinlikle onlarla uğraşmamıştı. Onları banyo dolaplarından birinin arkasına atmıştı.

Qhuinn çelik halkaları parmaklayarak onları satın aldığı ve taktığı zamanı düşündü. Babası çok utanmıştı; annesi de öyle; öyle ki Qhuinn onları takıp yemek salonuna girdikten sonra Son Yemek'ten çıkıp tam yirmi dört saat boyunca özel odasına çekilmişti.

Piercing yapan yer ona, delikleri açmak için kullanılan çiviler iyileşene kadar çemberleri takmamasını söylemişti. Ama bu tavsiye insanlar içindi. Birkaç saat içinde her şey yolunda gitti ve takası yaptı.

Aslında Blay'in tuvaletinde.

Qhuinn kaşlarını çattı ve adamın yatak odasına adım attığı anı hatırladı. Blay yatağın üzerindeydi,

Corona içiyor, televizyon izliyordu. Başını çevirmişti, ifadesi açık ve rahattı - ta ki Qhuinn'e bakana kadar.

Yüzü çok ince bir şekilde gerilmişti. Bir insanı gerçekten çok iyi tanımiyorsanız fark etmeyeceğiniz türden bir şeydi bu. Ama Qhuinn fark etmişti.

O zamanlar bunun sebebinin açık Gotik saçmalıkların Bay Muhafazakâr için biraz fazla olması olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi tekrar düşününce başka bir şey hatırladı. Blay plazma ekrana yeniden odaklanmıştı... ve bir yastık alıp kucağına koydu.

Sertleşmiş olmalı.

Qhuinn tüm bu sahneyi kafasında yeniden canlandırırken, kendi cinsiyeti tekrar kalınlaştı.

Ama bu zaman kaybıydı, değil mi?

O lanet olası küpelere bakarken, isyanlarını, öfkesini ve hayatta mutlu olmak için neye sahip olması gerektiğine dair berbat fikrini düşündü.

Bir dişi. Eğer onu kabul edecek birini bulabilirse. Bu ne büyük bir yalan olurdu.

Komik, korkaklığın birçok şekli vardı, değil mi? Bir köşeye büzülmek, bir kedi gibi titremek ve sızlanmak zorunda değildiniz. Kesinlikle hayır. Sert tavırlı, piercing'li ve hırıltılı bir suratla dünyaya gösteriş yapan büyük, gürültülü bir ses olabilirdiniz... ve yine de saksocu bir korkaktan başka bir şey olamazdınız. Ne de olsa Saxton üç parçalı takımlar, kravatlar ve mokasen ayakkabılar giyiyor olabilirdi ama erkek kim olduğunu biliyordu ve istediğini elde etmekten korkmuyordu.

Ve ne biliyorsun, Blay adamın yatağında uyanıyordu.

Qhuinn kapağı kapattı ve piercingleri bulduğu yere geri koydu. Sonra aynaya baktı. Yine ne yapıyordu? diye düşündü yüzüne bakarken.

Oh, evet. Tıraş. O kadar.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Qhuinn odasından çıktı. Heykellerle dolu koridorda yürürken Wrath'ın çalışma odasının kapalı kapısının önünden geçti ve yoluna devam etti.

İlerlemeye devam ederken, ikinci kattaki oturma odasına bakmakta zorlandı, kanepede görüldüğünde soğukkanlılığını korumakta zorlandı.

O mobilyaya bir daha asla aynı gözle bakamayacaktı. Hatta belki de tüm kanepeler onun için sonsuza dek mahvolmuştu.

Layla'nın kapısında eğildi ve kulağını panellere dayadı. Hiçbir şey duymayınca, bu şekilde tam olarak ne bulacağını düşündüğünü merak etti.

Kapıyı sessizce çaldı. Cevap gelmeyince, mantıksız bir korkuyla boğazına sarıldı ve bilinçli bir düşünce olmadan kapıyı fırlatıp açtı.

Karanlığın içine ışık doldu.

İlk düşüncesi Layla'nın öldüğüydü; orospu çocuğu Havers yalan söylemişti ve düşük kontrolden çıkıp onu öldürmüştü: Layla yastıklara yaslanmış, ağzı hafifçe açık, ellerini göğsünde kavuşturmuş, sanki ölümlere saygısı olan bir cenaze müdürü tarafından düzenlenmiş gibi kıpırdamadan yatıyordu.

Ancak... bir şeyler farklıydı ve ne olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.

Ezici bir kan kokusu yoktu. Aslında, sadece onun narin, tarçın kokusu havaya damgasını vuruyor, tüm odayı aydınlatacak şekilde tazeliyordu.

Sonunda düşük bitmiş miydi?

"Layla?" dedi, onu uyurken bulursa öyle kalmasına izin vereceğini söylemiş olmasına rağmen.

Uykunun perdesi altında bile, adı beynine kaydedilirken kaşlarının seğirdiğini görmek rahatlatıcıydı.

Bunu bir daha söylerse kızın uyanacağını hissetti.

Onu bilinçlenmeye zorlamak zalimce görünüyordu. Uyandığında onu karşılayacak neyi vardı? Hissettiği acı mı? Kaybetme duygusu mu?

Siktir et.

Qhuinn sessizce dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve orada öylece durdu. Ne yapacağından emin değildi. Wrath, John Matthew dışarı çıksa bile evde kalmasını söylemişti - bunun ahstrux nohtrum olayından bir tür merhamet izni olduğunu tahmin ediyordu. Ve buna minnettardı. Layla'ya yardım etmek için yapabileceği çok az şey vardı - en azından bir şeye ihtiyacı olursa diye yanında kalabilirdi. Alkolsüz içecek. Aspirin.

Ağlayacak bir omuz.

Bunu ona sen yaptın.

O Allah'ın belası oturma odasından gelen çan sesine bakarak İlk Öğün'ü kaçırdığını anladı. Akşam dokuz. Evet, uyuyakalmıştı ve iyi de olmuştu. Eğer masada oturup kırk beş dakikasını kendisine bakmamaya çalışan yaklaşık iki düzine insanla birlikte geçirmek zorunda kalsaydı, aklını kaçırdı.

Aşağıda, fuayede yürüyen birinin sesi başını kaldırmasına neden oldu.

Belirli bir düşüncesi ya da planı olmadan korkuluklara doğru yürüdü ve aşağıya baktı.

Payne, V'nin kış tekmeleyen kız kardeşi, yemek odasından çıkıyordu.

Kadını o kadar iyi tanı mıyordu ama ona büyük saygı duyuyordu. Sahada kendini idare etme şekli göz önüne alındığında, saygı duymaması imkansızdı... sert, gerçekten sert. Ancak şu anda Dr. Manello'nun Shellan'ı bir bar kavgasında dayak yemiş gibi görünüyordu: Yavaşça yürüyordu, ayakları mozaik zeminde sürünüyordu, vücudu eğilmişti, onu dik tutan tek şey arkadaşının kolunu tutmasıydı.

Göğüs göğüse bir çarpışmada mı yaralanmıştı? Kan kokusu yok.

Dr. Manello ona anlaşılmayan bir şey söyledi, ama sonra adam bilardo odasına doğru başını salladı - sanki ona oraya gitmek isteyip istemediğini soruyordu.

Salyangoz hızıyla o tarafa doğru gittiler.

İnsanların kendisine bakmasından hoşlanmadığı için Qhuinn korkuluktan geri çekildi ve ortalık sakinleşene kadar bekledi. Sonra büyük merdivenden aşağı koşarak indi.

Yemek. Egzersiz. Layla'yı tekrar kontrol et. Bu onun gecesi olacaktı.

Mutfağa doğru giderken kendini Blay'in nerede olduğunu merak ederken buldu. Ne yaptığını. Dışarıda dövüşüyor muydu yoksa akşam için mi içerideydi?

Saxton'ın nerede olduğunu bilmediği için, bu sorgulamayı orada bıraktı.

Qhuinn rotasyonda olmasaydı ve adamlarla biraz zaman geçirebilseydi, ne yapacağını biliyordu.

Ve Saxton, onun saksocu kuzeni, aptal değildi.

KIRK BEŞ

Assail'in beslenme eksikliği, gece çöktükten yaklaşık beş saat sonra nihayet onu yakaladı. Fransız manşetleri olan soluk mavi düğmeli gömleğini giyyordu ki elleri fena halde titremeye başladı. lanet şeyi göğsünün üzerine kapattı. Ve sonra yorgunluk vurdu, o kadar baskındı ki ayaklarının üzerinde sallandı.

Nefesinin altında küfrederek çalışma masasına gitti. Cilalı maun tablanın üzerinde şişesi ve kaşığı bekliyordu ve her bir burun deliğine birer tane olmak üzere iki hızlı nefes çekerek işini halletti.

Kötü bir alışkanlıktı ve sadece gerçekten ihtiyaç duyduğunda tekrar içine düşüyordu.

En azından darbe yorgunluğunu aldı. Ama bir dişi bulması gerekecekti. Yakında. Gerçekten de bu kadar uzun süre dayanması bir mucizeydi: En son aylar önce bir damara girmişti ve bu deneyim pek de büyüleyici olmamıştı; ihtiyacı olan erkekleri doyurmakta usta bir türün dişisiyle hızlı ve kirli bir ilişki. Bir bedel karşılığında.

Ne baş belası.

Silahını kuşanıp siyah kaşmir paltosunu aldıktan sonra merdivenlerden aşağı indi ve çelik sürgülü kapının kilidini açtı. Birinci kata çıkan yolu açtığı anda, silahların kontrol edilme sesleriyle karşılaştı.

Mutfakta, ikizler kırklı yaşlarında birkaç kişiyi çalıştırıyorlardı.

"Aramayı yaptın mı?" Assail Ehric'e sordu.

"Dediğin gibi."

"Ve?"

"Orada olacak ve yalnız gelecek. Silaha ihtiyacınız var mı?"

"Al onları." Tezgâhın üzerindeki gümüş tabaktan Range Rover'ın anahtarlarını aldı. "Benim aracımı alıyoruz. Birinin yaralanması ihtimaline karşı."

Ne de olsa, sadece bir aptal düşmanın sözüne inanırdı ve SUV'si, toplu bir saldırı olması durumunda çok yardımcı olabilecek bir alt takım cihazıyla birlikte geliyordu.

Bum.

On beş dakika sonra üçü Caldwell'e giden köprüyü geçiyordu ve Assail arabayı sürerken kuzenleri buraya getirmenin neden ilham verici bir fikir olduğunu hatırladı: İyi birer destekçi olmalarının yanı sıra, gereksiz konuşmalarla nefes tüketmeye de meyilli değillerdi.

Sessizlik, taşıdıkları dördüncü yolcuya hoş geldin diyordu.

Hudson'ın şehir merkezi tarafında, Northway'in altından kıvrılarak çıkan bir çıkışta indi. Nehre paralel ilerleyerek, yolları tutan kalın direklerden oluşan ormana girdi, manzara kel, karanlık ve esasen boştu.

Ehric arkadan, "Şuraya, yüz metre kadar sağa park edin," dedi.

Assail arabayı kenara çekti, kaldırıma çıktı ve bankette durdu.

Üçü de paltoları açık, silahları ellerinde, gözleri etrafı tarayarak soğukta ortaya çıktılar. Onlar ilerlerken Ehric'in ikizi arkadan geliyordu, bir elinde garajdan aldığı üç Hefty torba vardı, siyah plastik hışırtılı bir ses çıkararak ilerliyordu.

Üstlerinde trafik homurdanarak akıyor, arabalar sabit bir hızla ilerliyor, bir ambulans sireni tiz bir çığlık atıyor, ağır bir kamyon kırıışların üzerinde gürlüyordu. Assail derin bir nefes aldığında, hava sinüslerinde buz gibi hissediyor, her türlü toprak ya da ölü balık kokusu soğuk tarafından öldürölüyordu.

"Dümdüz ilerleyin," dedi Ehric.

Sakin ve istikrarlı bir şekilde asfaltı geçtiler ve daha sert, donmuş zemine girdiler. Yolun büyük beton plakaları güneşini engellediği için burada hiçbir şey yetişmiyordu ama bir tür yaşam vardı. Mukavva ve muşambalardan yapılmış derme çatma evlerde yaşayan evsiz insanlar kışa karşı büzüşmüşlerdi, vücutları o kadar sıkı sarılmıştı ki ne tarafa baktıklarını anlayamıyordunuz.

Hayatta kalmakla meşgul oldukları düşünölldüğünde, onların müdahalesinden endişe duymuyordu. Ayrıca, bu tür işlerde periferide kalmaya alışkın olduklarından ve araya girmemeleri gerektiğini bildiklerinden kuşkusu yoktu.

Ya yaparlarsa? Acılarına son vermekte tereddüt etmezdi.

Düşmanlarının ortaya çıktığını gösteren ilk işaret rüzgârın yaydığı pis kokuydu. Assail Küçölme Cemiyeti ve üyeleri hakkında pek bilgili değildi ama keskin burnu bu kötü kokuda herhangi bir nüans tespit edememişti. Bu yüzden bunu, talimatlara uyulduğu ve olay yerine binlerce kişinin gelmediği anlamına aldı - Omega'nın sakinlerinin sadece bir buketi olması mümkün olsa da.

Yakında öğreneceklerdi.

Assail ve adamları durdu. Ve beklediler.

Bir an sonra, bir pilonun arkasından tek bir küçük adam çıktı.

Ah, ilginç. Bu kişi daha önce de "müşteri" olmuş, X ya da eroin almak için nakit parayla gelmişti. Elenmenin eşğindeydi, satın alma hacmi aracı yeterliliğinin sınırının hemen altındaydı.

Hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni de buydu... ve bu nedenle, bir noktada, bir avcıya dönüşmüştü. Aklıma gelmişken, adam son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden yeni hayatına alışmaya çalıştığı tahmin edilebilirdi. Ya da duruma göre, yeni hayatına.

"Tanrım...Tanrım," dedi daha küçük olan, kokularını açıkça yakalamıştı.

"Senin düşmanın olduğumu söylediğimde ciddiymdim," dedi Assail.

"Vampirler...?"

"Bu da seni ve beni ilginç bir duruma sokuyor, değil mi?" Assail ikizlere başını salladı. "Ortaklarım dün gece buraya iyi niyetle geldiler. Adamlarınız geldiğinde keşfettikleri şey karşısında onlar da aynı derecede şaşırdılar. İşler yoluna girmeden önce bizim tarafımızdan bazı... agresif davranışlar sergilendi. Özür dilerim."

Assail başıyla onaylayınca üç çuval yere atıldı.

Ehric'in sesi kuruydu. "Geri kalanların nerede olduğunu size söylemeye hazırız."

Assail, "Bu işlemin sonuçlanması beklenmektedir," diye ekledi.

Küçük adam yere baktı ama başka bir tepki göstermedi. Bu da onun bir profesyonel olduğunu gösteriyordu. "Ürünü getirdin mi?"

"Parasını sen ödedin."

Avcının gözleri kısıldı. "Benimle iş yapacaksın."

"Sizi temin ederim ki buraya size eşlik etmek için gelmedim." Assail eliyle işaret edince Ehric sarılı bir paket çıkardı. "Önce birkaç temel kural. Benimle doğrudan iletişime geçeceksin. Kuruluşunuzdaki başka hiç kimsenin aramasını kabul etmeyeceğim. Bırakma ve alma işlemlerini istediğiniz kişiye devredebilirsiniz, ancak göndereceğiniz temsilcilerin kimliğini ve numarasını bana bildireceksiniz. Eğer herhangi bir tuzak varsa ya da

İki kuralımdan saparsan, seninle iş yapmayı bırakırım. Tek şartım budur."

Küçük adam Assail ve kuzenleri arasında bir ileri bir geri baktı. "Ya bundan daha fazlasını almak istersem?"

Assail bu olasılığı göz önünde bulundurmuştu. Son on iki ayını araçların kendilerini kafalarından vurmalarını sağlayarak geçirmemişti ve zorlukla kazandığı gücünü kimseye devredecek değildi. Ancak bu eşsiz bir fırsattı. Eğer Lessening Society sokaklarda biraz para kazanmak istiyorsa, onlara bunu yapmaları için uyuşturucu sağlamakta bir sakınca görmüyordu. Bu pis kokulu orospu çocuğu Benloise'a ulaşamayacaktı çünkü Assail bunun olmamasını sağlayacaktı. Daha da önemlisi, Assail'in iş modelinin doğasında bulunan bir oran sınırlama sorunu vardı - sadece üçü ile, satıcılarından daha fazla ürüne sahipti.

Yani dış kaynak kullanımına başlama zamanı gelmişti. Şehir üzerindeki hakimiyeti tamamlandıktan sonraki aşama, tabiri caizse, sözleşmeli işler için bazı üçüncü tarafları seçmekti.

"Yavaş yavaş başlayacağız ve nasıl gittiğini göreceğiz," diye mırıldandı Assail. "Bana ihtiyacınız var. Kaynak benim. Yani nasıl ilerleyeceğimiz sizin seçiminiz. Ben kesinlikle... nasıl diyorsunuz... emirlerinizi artırmaya isteksiz değilim. Zamanla."

"Kardeşlik ile çalışmadığını nereden bileyim?"

"Öyle olsaydım, şu anda seni pusuya düşürmelerini isterdim." Avcının ayaklarının dibindeki torbaları gösterdi. "Ayrıca, iyi niyet göstergesi olarak ve kayıplarınızın karşılığı olarak, bu teslimatta size üç bin dolar yatırdım. Dün geceki yanlış yorumlarımızın her biri için bir binlik."

Avcının kaşları çatıldı.

Bunu takip eden sessizlikte, rüzgâr hepsinin etrafında esti, paltolar dışarı fırladı, küçüğün ceketinin yakası ılık çaldı.

Assail bir tepki beklemekten memnundu. İki cevaptan biri vardı: Evet, bu durumda Ehric

paketin üzerinden. Hayır, o sırada üçü birden herife ateş açtı, onu etkisiz hale getirdi ve Omega'ya geri bıçakladı. İkisi de onun için kabul edilebilirdi. Ama o ilkini umuyordu. Kazanılacak para vardı. İki taraf için de.

* * *

Sola köprünün altında toplanmış olan dörtlüden uzak durdu: kenarda durarak dürbününü toplantıya odaklamak için kullandı.

Bay Gizemli Adam, nam-ı diğer Büyük Yol Kenarı Houdini, birbirinin ayna görüntüsü olan iki devasa koruma tarafından destekleniyordu. Görünüşe bakılırsa toplantıyı o yönetiyor gibiydi ve bu sürpriz değildi; gündemi de tahmin edebiliyordu.

Elbette soldaki ikiz öne çıktı ve bir çocuğun beslenme çantası büyüklüğünde bir paketi tek başına olan adama verdi.

Anlaşmanın sona ermesini beklerken, bu sefer hayatını kendi ellerine aldığını biliyordu ve bunun nedeni hava karardktan sonra köprünün altında olması değildi.

Bir gece önce adamlarla yaşadığı olay düşünüldüğünde, peşine takılıp onu buraya kadar takip etmesinin ve yasadışı faaliyetlerine üçüncü şahıs olarak tanıklık etmesinin hoşuna gideceği oldukça şüpheliydi. Ama son yirmi dört saatin çoğunu onu düşünerek ve sinirlenerek geçirmişti. Burası özgür bir ülkeydi ve eğer kamu mülkünde olmak istiyorsa, buna hakkı vardı.

Mahremiyet mi istiyordu? O zaman işlerini açık alan dışında bir yerde halletmeliydi.

Öfkesi yeniden canlanırken dişlerini sıktı... ve bunun işteki en kötü karakter kusuru olduğunu biliyordu.

Hayatı boyunca, kendisine yapmaması söylenen her şeyi yapan bir tip olmuştu. Tabii ki, bu bir şeyler içerdiğinde

Hayır, yemekten önce kurabiye yiyemezsin, ya da Hayır, arabayı dışarı çıkaramazsın; cezalısın, ya da... Hayır, hapisteki babanı görmeye gitmemelisin... gibi... Bu imalar onun önünde olup bitenlerden çok farklıydı.

Hayır, o eve geri dönemezsin. Hayır, artık beni izleyemezsin.

Evet, her neyse, kodamanlar. Ne zaman yeteceğine o karar verecekti, çok teşekkür ederim. Peki ya şu anda? Yeterince içmemişti.

Ayrıca, azminin başka bir yönü daha vardı: Cesaretini kaybetmeyi sevmezdi ve dün gece olan da buydu. O adamlarla yüzleştikten sonra geri çekilirken, korku dolu bir yerden çekilmişti

-Ve hayatını bu şekilde sürdürmeyecekti. Çok uzun zaman önce, her şeyin sonsuza dek değiştiği o trajediden beri karar vermişti - yemin etmişti, daha doğrusu

-Bir daha hiçbir şeyden korkmayacağını söyledi.

Acı değil. Ölüm değil. Bilinmeyen değil. Ve kesinlikle bir erkek değil.

Sola odak noktasını sıkılaştırarak yüzüne yaklaştı.

Şehrin ışıltısı sayesinde düzgünce görebiliyordu ve evet, tıpkı hatırladığı gibiydi. Tanrım, saçları o kadar siyahtı ki, sanki boyatmış gibiydi. Ve gözleri - daralmış, saldırgan. Ve yüz ifadesi, çok mağrur ve kontrollüydü.

Açıkçası, olduğu şey için fazla şık görünüyordu. Belki de uyuşturucu satıcısı Benloise kumaşından kesilmişti.

Kısa bir süre sonra iki taraf kendi yollarına gitti: tek adam dönüp geldiği yöne doğru yürüdü, omzunda zar zor doldurulmuş çöp torbaları vardı; diğer üçü kaldırımı tekrar geçerek Range Rover'a döndü.

Sola koşarak kiralık arabasına döndü, koyu renk kıyafeti ve kar maskesi gölgelerin arasına karışmasına yardımcı oldu. Ford'un direksiyonuna geçerek gözden kayboldu ve

köprünün altından geçen tek yönlü yolu izlemek için bir ayna kullandı.

Yol, mevcut tek çıkıştı. Tabii adam trafiğe karşı geldiği için polis tarafından yakalanma riskini göze almadıysa.

Birkaç dakika sonra Range Rover onu geçti. Biraz ilerlemesine izin verdikten sonra kendi gazına bastı ve yaklaşık bir blok geride pozisyon aldı.

Benloise ona bu görevi verdiğinde, Hudson'daki adrese ek olarak adamın cipinin marka ve modelini de vermişti. Ama ismini değil.

Sahip olduğu tek şey o gayrimenkul tröstü ve onun tek mütevellisiydi.

Üçlüyü takip ederken plakayı da ezberledi. Karakoldaki arkadaşlarından biri bu konuda yardımcı olabilirdi; gerçi evin tüzel bir kişiye ait olduğu düşünülürse, onun da otomobilde aynı şeyi yaptığını tahmin ediyordu.

Her neyse. Emin olduğu tek bir şey vardı. Bundan sonra nereye giderse gitsin, o da orada olacaktı.

KIRK ALTI

TLoş yatak odasında yüksek sesle, keskin ve beklenmedik bir şekilde bağırdı.

Kulaklarında yankılanan bu sesle Layla kendisini kimin uyandırdığını hemen anlayamadı. Ne vardı-

Aşağıya baktığında, dik oturduğunu, çarşafların sıkı ellerinin arasında ezildiğini, kalbinin çarptığını, göğüs kafesinin pompalandığını biliyordu.

Etrafına baktığında ağzının sonuna kadar açık olduğunu gördü...

Çenesini kapatarak, sesi kendisinin çıkarmış olması gerektiğini biliyordu. Odada başka kimse yoktu. Ve kapı da kapalıydı.

Ellerini kaldırarak bileklerini önce avuç içi yukarı, sonra avuç içi aşağı bakacak şekilde bükte. Odanın aydınlığı artık onun bedeninden gelmiyordu. Banyo ışığıydı.

Kendini yana çekerek yatağın kenarından baktı.

Payne artık bir yığın halinde yatmıyordu. Kadın gitmiş olmalıydı, yoksa götürülmüş müydü?

İlk düşüncesi gidip Vishous'un kız kardeşini bulmak, hemen ayağa fırlamak ve aramaya başlamaktı. Aralarında ne geçtiğini tam olarak anlamamış olsa da, bunun savaşçıya pahalıya mal olduğuna şüphe yoktu.

Ama Layla kendi iyiliği için endişelenerek kendini durdurdu: Farkındalığı dışsal olandan içsel olana kaydı, zihni vücudunun içine gömüldü, krampları, bacaklarının arasındaki sıcak kuyuyu, kemiklerini saran garip gecikmeli ağrıları aradı ve bulmayı bekledi.

Hiçbir şey.

Bir oda, içindeki herkes sustuğunda nasıl sessizleşebilirse, bedensel form da tüm bileşenlerinin hiçbir şikayeti olmadığında öyle sessizleşebilir.

Örtüyü üzerinden kaydırarak bacaklarını yüksek yatağın kenarından sarkacak şekilde hareket ettirdi.

Bilinçaltında, rahmini terk eden o korkunç kan hissine karşı kendini hazırladı. Böyle bir şey olmadığında, düşüğün kendi kendine sonlanıp sonlanmadığını merak etti. Ama Havers bir hafta daha süreceğini söylememiş miydi?

Ayağa kalkmak cesaret isterdi. Her ne kadar bunun saçma olduğunu düşünse de.

Hala bir şey yok.

Layla yavaşça banyoya girdi, her an semptomların geri dönmesini ve onu dizlerinin üzerine çökertmesini bekliyordu. Ağrının tekrar başlamasını, o ritmik krampların geri gelmesini, o sürecin bir kez daha bedeni ve zihni üzerinde hâkimiyet kurmasını bekledi.

İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama eğer isterseniz elimden geleni yapmak isterim.

Layla giysilerini yırtıp attı, üzerindikileri çılgınca bir telaşla döktü. Ve sonra tuvalete gitti.

Kanama

yok.

Kramp yok.

Bir yanı o kadar derin bir üzüntüye kapıldı ki, bu duygunun dibi olmadığından korktu - garip bir şekilde, düşük yapma sürecinde, sanki yavrusuyla hâlâ bir tür bağı varmış gibi hissetmişti. Ya bittiyse?

O zaman ölüm tamamlanmıştı -mantıksal olarak yaşamış ya da yaşayabilecek hiçbir şey olmadığını bilse de; aksi takdirde hamilelik kendi kendini sonlandırmazdı.

Diğer yarısı ise yankılanan bir umutla sarsıldı. Ya...

Neden acele ettiğini ya da nereye gideceğini gerçekten bilmemesine rağmen hızla duş aldı.

Karnına bakarak sabunlu ellerini pürüzsüz, düz derisinin üzerinde gezdirdi.

"Lütfen... ne istersen, ne istersen al... içimdeki bu hayatı bana ver ve başka her şeyi alabilirsin...."

Elbette Kâtip Bakire'yle konuşuyordu-yarışın annesi artık dinlemiyordu.

"Yavrumu bana ver... bende kalmasına izin ver... Lütfen...."

Hissettiği çaresizlik neredeyse fiziksel şeyler kadar kötüydü ve duştan tökezleyerek çıktı, kendini kabaca kuruladı ve temiz bir şey ya da başka bir şey giydi.

Televizyonda izlediği kadarıyla, insan kadınların kendi kendilerine yapabilecekleri testler, vücutlarının üreme gizemleri hakkında bilgi vermek için tasarlanmış çubuklar ve benzeri şeyler vardı. Vampirlerde böyle bir şey yoktu - en azından onun bildiği kadarıyla.

Ama erkekler biliyordu. Her zaman biliyorlardı.

Odasından fırlayarak heykellerin bulunduğu salona doğru aceleyle ilerledi ve biriyle, herhangi biriyle karşılaşmak için dua etti.

Qhuinn hariç.

Hayır, bir mucize olup olmadığını ya da hiçbir şeyin değişip değişmediğini onun anlamasını istemiyordu. Bu çok acımasızcaydı.

Önüne çıkan ilk kapı Blaylock'unkiydi ve bir süre tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldı. Blay'in bu olaydan haberi vardı.

başından beri. Ve özünde çok iyi bir erkekti, güçlü, iyi bir erkek.

Cevap gelmeyince küfretti ve arkasını döndü. Saati kontrol etmemişti ama panjurların açık olduğunu ve aşağıda yemek servisi yapıldığına dair bir koku olmadığını düşünürsek, muhtemelen gecenin bir yarısıydı. Hiç şüphe yok ki adam dövüşmeye gitmişti-

"Layla?"

Etrafına bakındı. Blay odasının kapısından eğilmiş, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Çok üzgünüm-" Sesi çatallaştığında, onu temizlemek zorunda kaldı. "BEN... BEN-"

"Sorun nedir? Sakin ol. Gel, seni oturtalım."

Bir şey gelip poposunu yakaladığında, adamın onu odasının hemen dışındaki altın varaklı banka oturttuğunu fark etti.

Onun önünde diz çöktü ve ellerini tuttu. "Qhuinn'i getireyim mi? Sanırım o-"

"Hâlâ hamile olup olmadığımı söyle." Adamın gözleri fal taşı gibi açılırken, kadın avuçlarını sıktı. "Bilmem gerek. Bir şey..." Payne'in aralarında geçenler hakkında konuşmasını isteyip istemediğinden emin değildi. "Sadece bitip bitmediğini bilmem gerekiyor. Lütfen.... bilmem gerek."

Kız gevezelik etmeye başlayınca, adam elini kızın üst koluna koydu ve okşadı. "Sakin ol. Sadece derin bir nefes al - burada, benimle nefes al. İşte böyle... tamam..."

Uymak için elinden geleni yaptı, onun derin sesinin istikrarlı ve eşit tonuna odaklandı.

"Doktor Jane'i aramak istiyorum, tamam mı?" Kadın itiraz etmeye başlayınca, adam başını sertçe salladı. "Sen burada kal.

Bir yere gitmeyeceğine söz ver. Ben sadece telefonumu alacağım. Sen burada kal."

Nedense dişleri takırdamaya başladı. Soğuk olmadığı için garipti.

Bir saniye sonra asker geri geldi ve tekrar diz çöktü. Telefonunu kulağına dayamış, konuşuyordu.

"Tamam, Jane şimdi geliyor," dedi şeyi kaldırırken. "Ben de burada sizinle takılacağım."

"Ama anlayabilirsin, değil mi? Söyleyebilirsin, koklayabilirsin
-."

"Shhh..."

"Özür dilerim." Yüzünü başka tarafa çevirdi ve aşağı indirdi. "Seni bu işe bulaştırmak istememiştim. Ben sadece... Çok üzgünüm."

"Sorun yok. Bunun için endişelenme. Doktor Jane'i bekleyeceğiz. Hey, Layla, bana bak. Bana bak."

Sonunda adamın mavi gözlerine baktığında, onun nezaketinden etkilendi. Özellikle de erkek nazikçe gülümsediğinde.

"Bana gelmenize sevindim," dedi. "Sorun her neyse, icabına bakacağız."

O güçlü, yakışıklı yüze bakarken, onun cömertçe sunduğu güvenceyi hissederken, savaşçının iliklerine kadar işleyen nezaketini duyumsarken, Qhuinn'i düşündü.

"Şimdi sana neden aşık olduğumu anlıyorum," diye ağzından kaçırdı.

Blay bembeyaz kesildi, yanaklarındaki tüm renk uçup gitti. "Ne... ne dedin...?"

"Buradayım," diye seslendi Doktor Jane merdivenlerin başından. "Buradayım!"

Doktor koşarak yanlarına geldiğinde, Layla gözlerini kapattı.

Kahretsin. Az önce ağzından ne çıkmıştı.

* * *

Şehir merkezinde, Xcor'un günü geçirdiği depoda, Piçler Çetesi'nin lideri nihayet gecenin soğuk karanlığında ortaya çıktı.

Silahları vücudundaydı ve telefonu elindeydi.

Gün ışığının uzun olduğu saatlerde, bir şeyi unutmuş olduğu hissi nihayet kendini gösterdi ve

askerlerine bölgeden kaçımlarını söylediğini hatırladı. Bu da neden hiçbirinin şafaktan önce gelmediğini açıklıyordu.

Yeni sığınakları şehir merkezinde değildi. Ve biraz daha düşününce, ortalık ıssız görünse bile şehrin bu bölgesinde bir karargâh kurmaya çalışmak onun açısından yanlış bir hesap olmuştu: Keşfedilme, karmaşıklıklaştıma ya da durumları tehlikeye atma riski çok fazlaydı.

Tıpkı bir gece önce Gölge'nin ziyaretiyle öğrendikleri gibi.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak, olayların kişinin asıl niyetinin bu kadar ötesine geçebilmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Eğer Gölge'nin müdahalesi olmasaydı, Seçilmiş'ini takip edip edemeyeceğini merak etti. Ve eğer onu o kliniğe kadar takip etmeseydi, onun Young'la birlikte olduğunu öğrenemeyecekti... ya da Kardeşlik hakkındaki keşfini yapamayacaktı.

Kendini sert rüzgâra bırakarak şehrin en yüksek gökdeleninin çatısında cisimlendi. Yüksek irtifada şiddetli esen rüzgâr, uzun paltosunu vücuduna doğru savuruyor, tırpanını sırtında tutan tek şey kılıfı oluyordu. Gittikçe uzayan saçları birbirine karışarak görüşünü engelliyor, ayaklarının altında uzanan şehrin görüntüsünü örtüyordu.

Kral'ın dağına doğru döndü, dağ ufukta uzakta yükseliyordu.

"Öldüğünü sanmıştık."

Xcor savaş botlarının üzerinde dönerken rüzgâr saçlarını yüzünden geriye savurdu.

Throe ve diğerleri onun etrafında yarım daire şeklinde duruyordu.

"Ne yazık ki yaşıyorum ve nefes alıyorum." Aslında sadece ölü gibi hissediyordu. "Yeni konaklama yeriniz nasıl?"

"Neredeydin?" Throe talep etti.

"Başka bir yerde." Gözlerini kırptırırken, o tuhaf, sisli manzarayı araştırdığını hatırladı.

o dağın eteklerinde. "Yeni konaklama yerleri nasıl?"

"İyi," diye mırıldandı Throe. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Xcor kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de bunu yapmaya hevesli görünüyorsunuz."

İkili diğerlerini rüzgarda bırakarak kenara çekildi ve tesadüfen Kardeşlik'in yerleşkesinin bulunduğu yöne baktı.

"Bunu yapamazsın," dedi Throe yüksek sesli, soğuk rüzgârların arasından. "Bir günlüğüne tekrar ortadan kaybolamazsın. Bu siyasi ortamda olmaz - öldürüldüğünüzü ya da daha kötüsü yakalandığınızı düşündük."

Bir zamanlar Xcor bu kınamaya sert bir karşı çıkışla ya da çok daha fiziksel bir şeyle cevap verebilirdi. Ama askeri haklıydı. Aralarında bir şeyler farklıydı; Throe'yu canavarın midesine gönderdiğinden beri bu erkeklerle arasında karşılıklı bir bağ olduğunu hissetmeye başlamıştı.

"Sizi temin ederim, niyetim bu değildi."

"Peki ne oldu? Neredeydiniz?"

O anda, Xcor önünde bir yol ayrımı gördü.

Bir yön onu ve askerlerini Kardeşlik'e, hayatlarını iyi ya da kötü yönde sonsuza dek değiştirecek kanlı bir çatışmaya götürdü. Diğer mi?

Seçilmiş'inin o iki savaşçı tarafından, kesilmiş cam gibi dikkatle tutularak dik tutulduğunu düşündü.

Hangisi olacaktı.

Bir süre sonra kendi kendine "Depodaydım," dediğini duydu. "Bütün günümü depoda geçirdim. Oraya dalgın bir şekilde döndüm ve kendimi başka bir yere götürmek için çok geçti. Gündüz saatlerini yerin altında geçirdim ve telefonum çekmiyordu. Binadan çıkar çıkmaz buraya geldim."

Throe kaşlarını çattı. "Gün batımını çoktan geçti." "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Vermek istediği bilgi bu kadardı.

Daha fazla değil. Ve askeri bu çizgiyi hissetmiş olmalı

Çünkü Throe'nun kaşları hâlâ gergin olsa da başka bir şey söylemedi.

Xcor, "Burada sadece kısa bir sayıma ihtiyacım var ve sonra düşmanlarımızı bulmak için yola çıkacağız," dedi.

Telefonunu çıkardığında ekranı okuyamadı ama sesli mesajlarını nasıl kontrol edeceğini biliyordu. Birkaç mesaj vardı, büyük olasılıkla Throe ve diğerleri. Ve sonra haber almayı beklediği birinden bir mesaj vardı.

"Benim," diye duyurdu Larex'in oğlu Elan. Sanki kafasının içinde bir trompet borusu çalıyormuş gibi bir duraksama oldu. "Konsey yarın gece yarısı toplanıyor. Bilmeniz gerektiğini düşündüm. Toplantı yeri, sahipleri kısa süre önce güvenli evlerinden taşınmış olan, şehirdeki bir malikâne. Rehvenge zamanlama konusunda oldukça ısrarcıydı, bu yüzden sadece güzel Leahdyre'mizin kraldan bir mesaj taşıdığını tahmin edebilirim. Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim ama sizi görmeyi beklemiyorum. Kendine iyi bak, müttefikim."

Silme tuşuna bastığında, Xcor dişlerini gösterdi ve saldırganlığının yeniden canlanması iyi hissettirdi - normale dönüş.

O küçük aristokrat ona bir şey yapmasını söylemeye nasıl cüret eder?

Telefonunu kaldırırken, "Konsey yarın akşam toplanıyor," dedi.

"Nerede? Ne zaman?" Throe sordu.

Xcor şehrin üzerinden dağa doğru baktı. Sonra o pusula noktasına sırtını döndü.

"Güzel Elan orada olmamamız gerektiğine karar verdi. Fark edemediği şey ise bunun benim seçimim olacağı. Onun değil."

Sanki bir adres vermeyi ihmal etmek, aksi takdirde onu uzak tutacakmış gibi?

"Bu kadar konuşma yeter." Askerlerinin toplandığı yere doğru yürüdü. "Sokaklara inelim ve savaşçıların yaptığı gibi çatışalım."

Kürek kemiklerinin arasından tırpanı bir kez daha onunla konuşmaya başladı, sesi zihninde keskin ve netti, kana susamış sözleri bir sevgilinin yalvarışı gibiydi.

Sessizliği garip bir şekilde rahatsız ediciydi.

Gökdelenin yüce tepelerinden, demir gibi iradesiyle moleküllerini yere ve çatışma alanına doğru eğiterek maddeleşmesi hiç de azımsanmayacak bir rahatlamaydı. Pek çok açıdan, önceki yirmi dört saat sanki bir başkası tarafından yaşanmış gibi hissettirmişti.

Ancak şimdi eski derisine geri dönmüştü. Ve öldürmeye hazırdı.

KIRK YEDİ

Q Eğitim merkezinin egzersiz odasının kapısı açıldığında huinn koşu bandında yirmi millik bir koşunun on bir milindeydi.

Kim olduğunu görür görmez yan rayların üzerine atladı ve stop düğmesine bastı: Blay pervazlarda duruyordu, gözleri yerinden fırlamıştı, yüzü mahvolmuştu ve bunun nedeni birinin onu dövmüş olması falan değildi.

"Ne oldu?" Qhuinn sordu.

Blay bir elini kızıl saçlarının arasına soktu. "Ah, Layla klinikte-"

"Kahretsin." Atladı ve kapıya doğru yöneldi. "Sorun ne-"

"Hayır, hayır, bir şey yok. Sadece kontrol için geldi. Hepsi bu." Adam kenara çekildi ve çıkışı temizledi. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Qhuinn kaşlarını çattı ve olduğu yerde durdu. Diğer erkeğin ifadesini incelerken, onu endişelendiren bir sonuca vardı: Blay bir şey hakkında yalan söylüyordu. Bunu tam olarak nereden bildiğini kestirmek zordu ama yine de çocukluktan beri biriyle arkadaş olduktan sonra onun küçük ayrıntılarını okumayı öğreniyordunuz.

"İyi misin?" diye sordu adama.

Blay kliniğin bulunduğu yönü işaret etti. "Evet, tabii. Elbette.

Şu anda muayene odasında."

Doğru, belli ki konu kapanmış. Her neyse. Hemen harekete geçen Qhuinn koridorda koşmaya başladı, ve neredeyse kapalı kapıdan içeri dalacaktı. Yine de son anda edep duygusu onu geri çekti. Hamile kadınların bazı muayeneleri çok özel yerleri içeriyordu ve Layla'yla seks yapmış olsalar bile, kesinlikle bu kadar yakın değillerdi.

Kapıyı çaldı. "Layla? İçeride misin?"

Bir duraklama oldu ve sonra Doktor Jane kapıyı açtı. "Merhaba, içeri gelin. Blay'in seni bulmasına sevindim."

Doktorun yüzü hiçbir şey ele vermiyordu ve bu onu psikopat yapıyordu. Genel olarak, doktorlar profesyonel olarak hoş bir şey yaptığında, bu iyi bir haber değildi.

V'nin dışısının ötesine bakarak Layla'ya odaklandı ama adamın koluna yapıştığı kişi Blay'di.

"Kalabilirsen kal?" Qhuinn ağzının kenarından bir şeyler söyledi.

Blay şaşırmış görünüyordu ama ricayı yerine getirdi ve kapının hepsini birden içeri kapatmasına izin verdi.

"Neler oluyor?" Qhuinn talep etti.

Checkup, kışını: Layla'nın gözleri iri ve biraz vahşiydi, elleri gevşek, karışık saçlarıyla oynarken tedirgindi.

"Bir değişiklik oldu," dedi Doktor Jane tereddütle.

Duraklama.

Qhuinn neredeyse çığlık atıyordu. "Tamam, dinleyin millet - eğer biri bana neler olduğunu söylemezse, bu odanın her yerinde lanet olası aklımı kaybedeceğim-"

"Hamileyim," diye ağzından kaçırdı Layla.

Peki bu nasıl bir değişiklik? diye merak etti, kafası uğuldamaya başlamıştı.

"Düşük durmuş gibi görünüyor," dedi Jane. "Ve hâlâ hamile."

Qhuinn gözlerini kırptırdı. Sonra başını salladı - ileri geri değil, birinin bir kar küresine mastürbasyon yapması gibi.

"Anlamıyorum."

Doktor Jane tekerlekli bir tabureye oturdu ve kucağındaki çizelgeyi açtı. "Ona kan testini ben yaptım. Hamilelik hormonlarının değişken bir skalası var-"

"Hasta olacağım," diye araya girdi Layla. "Şu anda-"

Herkes zavallı kadına saldırdı ama akıllı olan Blay'di. Yanında bir çöp sepeti getirmişti ve Seçilmişler de bunu kullanıyordu.

Qhuinn saçlarını geriye atarken biraz başının döndüğünü hissetti.

"Durumu iyi değil," dedi doktora.

Jane, Layla'nın başının üzerinden onun gözleriyle buluştu. "Bu hamile olmanın normal bir parçası. Dişi vampirler için de öyle."
_"

"Ama kanaması var-"

"Artık değil. Ve ultrason yaptım. Gebelik kesesini görebiliyorum. Hâlâ hamile-"

"Oh, kahretsin!" Blay bağırdı.

Qhuinn bir an için adamın neden küfrettiğini anlayamadı. Sonra fark etti ki... tavan duvarla yer değiştirmişti.

Hayır, bekle.

Bayılıyordu.

Bilinçli olarak son düşüncesi, ormandaki bir ağaç gibi devrilirken Blay'in onu yakalamasının gerçekten harika olduğuydu.

* * *

İngiliz dili bağlamında "in" kelimesinden çok daha önemli kelimeler vardı. Süslü kelimeler, tarihi kelimeler, yaşam ya da ölüm anlamına gelen kelimeler vardı. Konuşmadan önce ayıklanması gereken çok heceli tekerlemeler, savaşları başlatan ya da sona erdiren görev açısından kritik pivotlar... ve hatta dudaklardan çıkarken bir senfoni gibi olan şiirsel saçmalıklar vardı.

Genel olarak konuşmak gerekirse, "in" büyük çocuklarla oynamazdı. Aslında, neredeyse hiç tanımı yoktu ve çalışma hayatı boyunca, genellikle herhangi bir cümledeki ağır kaldırımlar için bir köprü, bir kanaldan başka bir şey değildi.

Bununla birlikte, bu mütevazı, iki harfli, tek heceli küçük işin bir BFD olduğu bir bağlam vardı.

Sevgiler.

Birinin birini "sevmesi" ile "aşık olması" arasındaki fark Büyük Kanyon için bir kaldırım taşıydı. Tüm Ortabatı için bir toplu iğnenin başı. Bir kasırgaya karşı bir nefes.

Şimdi onun neden...

Blay, kucağında Qhuinn'in kaz gibi gevşek bedeniyle muayene odasının zemininde otururken, Layla'nın daha sonra ne söylediğini bir türlü hatırlayamıyordu. "Seni seviyorum" mu demişti? Bu durumda, evet, adamın onu bir arkadaş olarak sevdiğini ve onlarca yıldır sevdiğini biliyordu. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Ya da "in" eklenmiş olsaydı.

Bu durumda, Qhuinn'in yolundan gitmeyi ve karo üzerinde küçük bir TO yapmayı düşünüyordu.

"Diğer hastam nasıl?" Layla tekrar muayene masasına yığılırken Doktor Jane sordu.

"Nefes alıyor," diye yanıtladı Blay. "Kendine gelecektir."

Blay, Qhuinn'in yüzüne odaklanırken, bu tanıdık yüz hatlarının, her ne kadar farkında olmasa da, soruya bir şekilde cevap verebileceğini umduğunu düşündü.

Seçilmişler "aşık" demiş olamazlar.

O olamazdı. Sadece iki büyük seks nöbetinin başkasının sözlerini yeniden yazmasına izin vermeyi reddetti.

Layla'nın Doktor Jane'e "Bunun iyi olduğuna emin misin?" dediğini duydu.

"Kusma mı? Ehlena'nın bana daha önce söylediklerine göre, bu kesinlikle bir hastalığın belirtilerinin bir parçası olabilir.

başarılı bir hamilelik. Aslında bu, işlerin yolunda gittiğinin bir işareti de olabilir. Hormonlar yüzünden."

"Havers'a dönmek zorunda değilim, değil mi?"

"Ehlena bu gece babasını ziyaretten dönüyor. Bu yüzden ne kadar rahat tedavi edebileceğini öğrenmemiz ve sonra da senin ne durumda olduğunu görmemiz gerekiyor. Yalan söylemeyeceğim... Bunun bir mucize olduğunu düşünüyorum."

"Katılıyorum."

Kadınlar konuşurken Blay gözlerini Qhuinn'in kapalı göz kapaklarından ayırmadı. Bu bir mucizeydi. Düz yukarı-

Adam sanki bir işaretmiş gibi kendine geldi, o kalın, kara kirpikleri sanki bilincini korumak konusunda ne kadar ciddi olduğuna karar vermeye çalışıyormuş gibi kırışıyordu.

"Layla!" diye bağırdı ayağa fırlarken.

Blay kendini geriye doğru iterek adamın gitmesine izin verdi.

Biraz aptal gibi hissediyorum.

Özellikle de Qhuinn ayağa fırlayıp dışının yanına gittiğinde.

Blay olduğu yerde kaldı, lavabonun altındaki kapalı dolaplara yaslandı, dizleri yukarıda, elleri uyluklarının üzerindeydi. İçini parçalasa da ikisini birlikte izlemekten kendini alamadı; Qhuinn'in hançerli eli Layla'nın sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırırken inanılmaz derecede nazikti.

Ona bir şeyler söylüyordu, yumuşak ve güven verici bir şeyler.

Blay daha ne olduğunu anlamadan koridorda bir yerlere doğru yürümeye başlamıştı. Qhuinn'in merhametini kabul etmek ne kadar zorsa... bir başkasının merhametine tanık olmak da o kadar imkânsızdı - bunu fazlasıyla hak etmiş olsalar bile.

Layla'nın tam da son iki gündür sahip olduğu şeye ihtiyaç duyduğu fikri göğsünü ağrıtıyordu ama daha kötüsü neydi? Görünüşe göre pnömatikler onun üzerinde biyolojik amaçlarına hizmet etmişti. O artık

Payne sağ olsun, onun öyle kalacağına dair bir his vardı içinde.

Genel olarak, bir gün önce V'nin kız kardeşine gitmekle doğru şeyi yapmıştı. Şaşırtıcı geri dönüşün sebebinin bu olduğunu varsayıyordu. Ama yine de, mantıklı gelmese de, hissetti-

"İyi misin?"

Hemen durdu, Qhuinn'in sesi şok etkisi yarattı. Adamın Seçilmişlerle birlikte kalacağı düşünülebilirdi.

Kendini toparlayarak ellerini ceplerine soktu ve arkasını dönmeden önce derin bir nefes aldı.

"Evet, ben iyiyim. Sadece ikinizin biraz mahremiyet isteyeceğinizi düşündüm."

"Beni yakaladığın için teşekkürler." Erkek avuçlarını kaldırdı. "Orada ne olduğunu bilmiyorum."

"Rahatlama."

"Sanırım."

Garip bir an oldu. Yine de bu konuda uzmanlaşmışlardı, değil mi?

"Dinle, ben eve dönüyorum." Blay gülümsedi ve adamın bunu yuttuğunu umdu. "Bu gece izinli olmak güzel."

"Oh, evet. Saxton muhtemelen seni bekliyordur."

Blay ağzını açtı ama sonra dudaklarının arasından çıkmak üzere olan "neden "i yakaladı. "Evet, öyle. Kızına iyi bak. Belki Son Yemek'te görüşürüz."

Ofise doğru ilerlerken, var olmayan bir ilişkinin arkasına saklandığı için korkakça davrandığını biliyordu. Ama kötü bir kesiğiniz olduğunda, bir yara bandına ihtiyacınız vardı.

Tanrım, Saxton'ın ondan ayrılmasına şaşmamalı. Ne romantik ama.

KIRK SEKİZ

Assail, Caldwell'in zengin kesimindeki bir malikânenin büyük kapılarından geçerken canı sıkkındı. Yorgun. Gergin. Sadece düzenli olarak kokain kullandığı ve yemek yemediği için değil.

Kulübe sol taraftaydı ve Range Rover'ı ızgaradan önce neşeli küçük pencerelerden birinin altına park etti. Burada maddeleşmeyi tercih ederdi, böylece çok daha az karmaşık olurdu. Ama ikizleri Goth kulübü Demir Maske'ye bıraktıktan sonra, beslenmezse hayatına devam edemeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Bundan nefret ederdi. Maliyeti umurunda olmadığından değil. Daha çok bir kadından özellikle hoşlanmıyordu ve onun bunu değiştirme çabalarını takdir etmiyordu.

Kapıyı ardına kadar açarak dışarı çıktı ve yüzüne çarpan soğuk hava ona biraz farkındalık kazandırarak ne kadar miskin olduğunun farkına varmasını sağladı.

Tam o anda, ilerideki caddeden bir araba geçti, bir tür yerli sedan.

Ve sonra kulübenin ilginç kapısı açıldı.

Assail'in dişleri, pervazların arasındaki kadın duyularına kaydolduğunda karıncalandı. Siyah ve iç çamaşırına benzer bir şey giymiş olan kadın onun için hazırды, baş döndürücü kokusu

Şehvetini harekete geçiren şey bu olmasa da, onun uyarılmışlığı havayı işaret ediyordu. Onun damarlarıydı, ne eksik ne fazla...

Assail kaşlarını çattı ve kulübenin ötesine, araziyi çevreleyen ormana baktı.

İskelet halindeki ağaçların arasından, az önce yanından geçen arabanın arka farları kırmızı renkte parladı. Sonra o her kimse, aracı kendi etrafında döndürdü, farlar kalın bir daire çizdi - ve sonra söndü.

Assail hemen silahına davrandı. "Sen içeri gir. Yalnız değiliz."

Dişi bu teklifi derhal reddetti ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapatarak kulübenin içinde kayboldu.

Ormanda buharlaşmak en iyi hareket olurdu ama tabii ki bunun için çok fazla açlık çekiyordu-

Rüzgâr aniden yön değiştirerek ona doğru geldi ve burun delikleri alevlendi.

Assail usulca homurdandı ve bu bir uyarı değildi. Daha çok bir tür selamlama gibiydi.

Sanki bu özel feromon kombinasyonunu unutacakmış gibi.

Küçük hırsız durumu tersine çevirmiş, bir gece önce ona yaptığını şimdi de ona yapmıştı. Ne zamandır onun izini sürüyordu? diye merak etti, bir yandan göğsüne bir saygı dalgası yayılırken bir yandan da hayal kırıklığına uğradı.

Onu köprünün altında görmüş olabileceği fikri hoşuna gitmemişti. Yine de onu tanıdığı için bunu göz ardı edemezdi.

Uzun ve yavaş bir nefes aldıktan sonra başka önemli bir şey yakalayamadı. Bu da onun yalnız olduğu anlamına geliyordu.

Bilgi toplama mı? Kimin için?

Assail kulübeye doğru döndü ve karanlık bir şekilde gülümsedi. Adam içeri girdiğinde kadının ona yaklaşacağından hiç şüphesi yoktu... ve ona bir gösteri yapmamak onun için çok uzaktı.

Kapıyı bir kez çaldı ve kadın kapıyı tekrar açtı. "İyi miyiz?" diye sordu.

Gözleri kızın yüzünde gezindi ve sonra saçlarında oyalandı. Koyu renkti. Kalındı. Daha çok kendi küçük hırsızıninkine benziyordu.

"Her şey temiz. Sadece araba sorunu olan bir insan." "Yani endişelenecek bir şey yok mu?" "Hiçbir şey yok."

Rahatlama yüzündeki gerginliği azaltırken, onları birlikte içeri kapattı ve kilidi fırlattı.

"Bana tekrar döndüğün için çok mutluyum," dedi kadın, saten bornozunun dantel süslemeli yarısının düşmesine izin vererek.

Bu gece göğüslerini yukarı kaldıran ve belini tek eliyle kavrayabilecekmiş gibi gösteren siyah bir gecelik giymişti. Aşırı kokuyordu: çok fazla el kremi, vücut losyonu, şampuan, saç kremi ve parfüm vücudunu işaretliyordu.

Onun bu çabaya girmemesini gerçekten diledi.

Assail gözlerini hızlıca kaydırarak tüm pencerelerin konumunu kontrol etti. Doğal olarak hiçbiri değişmemiştir: Taş şöminenin her iki yanında iki dar pencere vardı. Lavabonun üzerinde üç camlı bir bölme vardı.

Ve sonra sol taraftaki, minderleri ve iğne oyalı yastıklarıyla gömme koltuğun üzerinde bulunan eğimli bölüm.

Hırsızı şöminenin sağındaki pencereyi seçecekti. Ön kapının üzerindeki fenerin ışığından uzakta ve bacanın rüzgarlığı içindeydi.

"Benim için hazır mısınız?" diye mırıldandı dişi.

Assail elini ceketinin içine soktu. Bin dolarlık nakit para bir kez katlanmış, on yüz dolarlık banknotlar ince bir folyo oluşturmuştu.

Sinsice hareket ederek sırtını cumbaya ve şömineye dayadı. Nedense, hırsızın onu ödeme yaparken görmesini istemiyordu.

Ancak olacakların geri kalanına onun da tanık olmasını çok istiyordu.

"Al."

Kadın parayı alırken, adam onun parayı saymasını istemedi. Kadın da saymadı.

"Teşekkür ederim." Geri çekildi ve paraları kırmızı bir çömlek kavanoza koydu. "Gidelim mi?"

"Evet. Yapacağız."

Assail yaklaştı ve kontrolü ele geçirdi, dışının yüzünü ellerinin arasına aldı, başını geriye yatırdı ve onu sertçe öptü. Buna karşılık olarak kadın inledi, sanki bu beklenmedik ilerleyiş sadece hoşuna gitmekle kalmamış, aynı zamanda beklemeye cesaret edemediği bir şeymiş gibi.

Onun zevk almasına sevinmişti. Ama mesele onun zevk alması değildi.

Onu hareket ettirerek küçük kulübenin uzak duvarından aşağı uzanan kanepeye götürdü, vücuduyla itti ve gücünü kullanarak onu başı şömineye bakacak şekilde yatırdı. Yaslanırken kollarını iki yana açtı ve göğüslerini, üzerlerini örten saten kupları zorlayana kadar yukarı doğru yuvarladı.

Assail tamamen giyinik ve ceketini üzerindeyken onun üzerine çıktı, dizini onun arasına girdi, bir eli aşağı uzandı ve yere kadar uzanan geceliği yukarı çekti-

"Hayır, hayır," dedi kadın kollarını onun boynuna dolamaya çalışırken. "Seni görmek istiyorum."

Saçmalık. Onun pencereden görülmesini istedi.

Kadın buna hemen uyarken, adam onu öpmeye ve uzun eteğini aradan çıkarmaya devam etti - ve bunu yaptığı anda kadın bacaklarını iki yana açtı.

"Becer beni," dedi kadın, onun altında eğilerek.

Bu mümkün olmayacaktı. O sert değildi. Ama herkesin bunu bilmesine gerek yoktu.

Heyecanlı görünmek için paltosunu omuzlarından sıyırdı ve ardından dişlerini hızla geçirerek geceliğin askılarını ısırdı, kadının göğüslerini ateş ışığına maruz bıraktı, meme uçları solgun etin üzerinde anında sıkılaştı.

Assail durakladı, sanki gördüklerinden etkilenmiş gibiydi. Sonra dilini uzattı ve başını eğdi.

Son anda, yalamaya ve emmeye başlamadan hemen önce gözlerini kaldırdı, sağdaki kararmış pencereye odaklandı, orada gölgelerin içinde onu izlediğini bildiği kadının bakışlarıyla buluştu....

Saf, su katılmamış bir şehvet ateşi vücuduna vurdu, eylemlerinin itici gücü olarak yüksek muhakemenin yerini aldı. Altındaki dişi, kısa bir süreliğine satın aldığı kendi türünden biri olmaktan çıktı.

Onun hırsızı oldu.

Ve bu her şeyi değiştirdi. Ani bir hamleyle kadının boğazındaki sütuna vurdu, damarı aldı ve ihtiyacı olanı çekti...

Bir yandan da insan kadının kendisinden aşağı olduğunu hayal ediyordu.

* * *

Sola nefesini tuttu-

Ve kendini kulübenin penceresinden uzaklaştırdı.

Sırtı nehir taşından bacanın sert ve engebeli tarafına çarptığında gözlerini kapattı, kalbi kaburgalarına çarpıyor, ciğerleri soğuk havayı içine çekiyordu.

Göz kapaklarının arkasında gördüğü tek şey, adamın önünde uzanan çırılçıplak göğüsler, adamın karanlık başının aşağıya inmesi, dilinin ağzından kurtulması... ve sonra adamın gözlerinin kalkıp onunkilerle buluşmasıydı.

Tanrım, onun orada olduğunu nereden biliyordu?

Ve kahretsin, kadının onun altında yayıldığı, ceketinin bir kenara atıldığı, vücudunun o ince kalçaların beşiğine doğru yükseldiği görüntüsünü asla unutmayacaktı. Yani başlarındaki ateşin sıcaklığını ve ondan gelen daha da güçlü ısıyı hayal edebiliyordu; tenin tene değme hissini, coşkunun vaadini.

Bir daha bakma, dedi kendi kendine. Burada olduğunu biliyor.

-

Orgazm olan bir kadının iniltili çığlığı kulübenin sağlıklı görünümünü yerle bir etti.

Sola tekrar pencereye doğru eğildi ve camdan içeri bakmaya başladı... bakmaması gerektiğini bildiğı halde.

Adam kadının içindeydi, alt bedeni pompalıyordu, yüzü kadının boynuna gömülmüştü, kolları ağır üst gövdesini desteklemek için eğilmişti.

Artık yukarı bakmıyordu. Ve bir süre daha meşgul olacaktı.

Şimdi geri çekilme zamanıydı.

Ayrıca, sanki gerçekten izlemesi gerekiyormuş gibi?

Sola bir lanet okuyarak, cızırtılı çalılıklar arasında ayaklarını çırparak, ince, yapraksız ağaçlardan kaçarak bölgeden uzaklaştı. Kiralık arabasına vardığında içine atladı, kapıları kilitledi ve motoru çalıştırdı.

Gözlerini bir kez daha kapatarak, tüm sahneyi yeniden canlandırdı: kulübeye yaklaşması, pencereye yaklaşması, bacadan yayılan gölgelerin içinde kalması.

Adam açık odanın karşısında duruyordu, kadın önündeydi, zarif vücudu siyah satenle kaplıydı, uzun, siyah saçları sırtının küçük kısmına kadar uzanıyordu. Ellerini kadının yüzüne koymuş ve onu sertçe öpmüştü, tamamen erotik bir ifadeyle temas etmek için eğilirken omuzları kıvrılmıştı...

Sonra da kadını kanepeye yatırdı.

Bunu itiraf etmek onu öldürse de, Sola mantıksız bir kıskançlık hissetmişti. Ama en kötüsü bu değildi: kendi bedeni de karşılık vermiş, bacaklarının arasındaki cinsel organı sanki adamın çalıştığı onun ağzıymış, elleri onun belindeymiş, göğüsleri onun göğsüne değiyormuş gibi kabarmıştı. Ve bu tepki, adam kadını kanepeye oturttuğunda daha da şiddetlenmişti, yüzünde

Karanlık bir açlıkla, gözleri sanki altındaki Şey yenecek bir yemekmiŐ gibi parlıyordu.

 zlemek yanıştı.  zlemek kötüydü.

Ama kişisel güvenliğine -ve muhtemelen akıl sağlığına-yönelik tehdit bile onu camdan uzaklaştırmaya yetmemiŐti. Özellikle de adam Őaha kalkıp ağır siyah paltosunu omuzlarından çekip çıkardığında. Onu  ıplak olarak hayal etmemesi, geniş göğsünün ateş iŐıĐına maruz kaldığını görmemesi, karın kaslarının derisinin altında nasıl kıvrıldığını hayal etmemesi imkânsızdı.... Ve sonra adamın sabahlığın spagetti askılarını ısırdığı ortaya  ıktı.

Tam da kadının lanet olası mükemmel göğüsleri ortaya çıkmıŐken... ona bakmıştı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, o iŐıltılı, yırtıcı gözler yükselmiŐ ve onunkileri delip geçmişti, sinsi bir gülümseme ağzının kenarını kaldırmıştı.

Sanki gösteri sadece onun i inmiŐ gibi. "Kahretsin. Kahretsin."

Bir Şey açıktı: EĞer ona casusluk hakkında bir ders vermek isteseydi? Daha iyi bir yol düşünmek zordu - ona bir kırklığın namlusunu yedirmekten başka.

Sola banketten yavaŐŐa indi ve yola  ıktı. Ford Taurus kırk beş hız sınırına ulaŐmak için on mil hızlanırken, Audi'sinde olmayı diledi: Kanı hala damarlarında pompalanırken, vücudunda hapsolmüŐ k kremenin dışarıdan bir ifadesine ihtiya ı vardı.

Bir tür çıkış yolu. Seks gibi mesela. Ve kendisiyle değil.

KIRK DOKUZ

Adirondack Büyük Kampları arasında Rehv's her şeye sahipti: sedir kiremitlerle kaplı ve verandalarla kaplı devasa rustik ana ev. Misafir evleri de dahil olmak üzere bir dizi dış bina. Göl manzaralı. Lotta yatak odaları.

Trez ve iAm yan bahçede şekil aldıktan sonra karın içinden geçerek mutfağın arka girişine doğru yürüdüler. Kışın bile, elmas camların arasından gelen tereyağı ışıltısıyla burası sıcacık bir hava yayıyordu. Ama her şey Şeker Eriği Perisi zamanı değildi: Yazları şehirlerin sıcağından ve sanayileşmesinden kaçmak için bu yerleşkeleri inşa eden zengin Viktorya dönemi insanları, buraları kesinlikle lazer görüşlü hareket dedektörleriyle, tüm pencere ve kapılardaki son teknoloji kontaklarla ve tam entegre, çoklu arayüzlü bir alarm sistemini kontrol eden bir değil, birkaç farklı anakartla donatmamışlardı.

Boo-yah.

Trez'in kapının sol tarafına gizlice monte edilmiş ped üzerindeki parmak izi, evin merkezine -Sal'inki ile aynı seviyede paslanmaz çelik aletlerle donatılmış endüstriyel boyutta bir mutfak- giden yolu açtı.

Viking fırınında bir şeyler pişiyordu. Ekmek gibi kokuyordu.

Trez kapıyı kapatırken, "Acıktım," dedi. Kilit mekanizması kendi kendine sürgülenmişti ama o yine de alışkanlıktan dolayı kontrol etti.

Uzakta biri etrafı süpürüyordu -muhtemelen bir Seçilmiş. Phury Primale'nin başına geçtiğinden ve Uzak Taraf'tan gelen o kapalı kadın grubunu serbest bıraktığından beri Rehv onların kampta kalmasına izin veriyordu. Mantıklı gelmişti. Özellikle sezon dışında çok fazla mahremiyet, ayrıca şehirden uzaklık, Trez doğru anladıysa, Sığınak'ın sakin aynılığından Dünya'daki hayatın çılgın, bazen travmatik doğasına yumuşak bir geçiş sağladı.

Eve gelmeyeli uzun zaman olmuştu, aslına bakılırsa Seçilmişler res'e başladığından beri de gelmemişti. Rehv ZeroSum'u havaya uçurup uyuşturucu kralı rolünü sona erdirdiğinde, aralarındaki borç geri ödeme cazibesinin bir kısmını kaybetmişti.

Ayrıca, adam artık prensese yakut ve seks teslimatı yapmak zorunda olmadığına göre, kuzeye gelmek için pek bir neden kalmamıştı.

Ancak görünüşe göre bu durum değişmişti.

"Hey, Rehv, neredesin?" Trez sesi gürleyerek bağırdı.

Midesi ne kadar karşı çıkarsa çıksın, kardeşiyle birlikte ana salona doğru yürüdüler. Viktorya dönemine ait efemeralar, yerdeki lal renkli oryantallerden goblen kaplı banklara, kaba taş şöminenin etrafına monte edilmiş bizon, geyik, geyik ve vaşak kafalarına kadar her yerdeydi.

"Rehv!" diye tekrar seslendi.

Dostum, o rakun lambası onu hep ürkütmüştü. Güneş gözlüklü pelüş baykuş da öyle.

"Hemen aşağıya inecek."

Trez kadın sesini duyunca arkasını döndü.

Ve o bir an içinde hayatının akışı sonsuza dek değişti.

İkinci kattan aşağıya inen merdiven dümdüzdü, sığ basamaklar ve basit korkulukları mimari bir yapaylık olmadan yukarıdan çıkıyordu.

Altlarında duran beyaz elbiseli kadın onları cennetten gelen bir merdivene dönüştürdü. Uzun boylu ve inceydi ama kıvrımları doğru yerlerdeydi, bol elbisesi yüksek, iri göğüslerini ya da kalçalarının zarif kabarıklığını gizleyemiyordu. Teni pürüzsüz ve café au lait rengindeydi, saçları koyu renkti ve başının üzerinde yukarı doğru kıvrılmıştı. Gözleri soluk ve yoğun saçaklıydı.

Dudakları dolgun ve pembeydi. Onları öpmek istedi.

Özellikle de hareket ederken, söylediği her şeyi sarhoş edici bir hassasiyetle telaffuz ederken-

iAm'in göğüs kafesine indirdiği keskin dirsek onu sıçrattı. "Ow!

Bu da ne demek oluyor? Bok yani, bok." Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı olmanın yolu, pislik.

"Yemek isteyip istemediğimizi sordu," diye mırıldandı iAm. "Hayır dedim, benim için değil. Şimdi sıra sende."

Bir şeyler yemek istiyordu, tamam. Ayaklarının dibinde diz çökmek ve o-

Trez gözlerini kapadı ve kendini tam bir piç gibi hissetti. "Yok, ben iyiyim."

"Aç olduğumu söylediğini sanıyordum."

Trez göz kapaklarını açıp kardeşine ters ters baktı. Adam onu aptal gibi göstermeye mi çalışıyordu?

O siyah gözlerdeki bilmiş ışık, evet, öyleyim diyordu.

"Hayır, ben iyiyim," diye mırıldandı. Alt metin: Zorlama, dangelak.

"Sadece ekmeğime bakmaya gidiyordum."

Trez'in gözleri tekrar kapandı, Seçilmiş'in kulaklarında çınlayan sesi hem tansiyonunu yükseltiyor hem de onu sakinleştiriyordu.

"Biliyor musun," dediğini duydu, "belki bir yemek bulabilir miyim diye bakarım."

Ona gülümsedi. "Beni takip edin. Eminim hoşunuza gidecek bir şeyler bulabiliriz."

Az önce geçtikleri girişe doğru yöneldiğinde, Trez aptal gibi gözlerini kırptırdı.

Bir kadın onunla çifte entrendre olmadan bir şey konuşmayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu... ama söyleyebildiği kadarıyla, tartışmalı bir şekilde -en azından şehvet filtresi göz önüne alındığında- bir yaklaşma olarak kabul edilebilecek bu sözler bir oral seks ya da tam bir seks vaadi içermiyordu. Ya da herhangi bir tür cazibe.

Doğal olarak, bu onu daha çok istemesine neden oldu.

Ayakları ona doğru gitmeye başladı, vücudu bir köpeğin sahibini takip ettiği gibi onu takip ediyordu, onun kendisi için seçtiği yoldan sapmayı düşünmüyordu-

iAm kolundan tuttu ve onu geri çekti. "Bunu aklından bile geçirme."

Trez'in ilk dürtüsü, kendi uzvunu kardeşinin pençesinde bıraksa bile kendini kurtarmak oldu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum-"

"Demek istediğimi kanıtlamak için beni aletini tutmaya zorlama," diye tısladı iAm.

Trez uyuşuk bir şekilde ön tarafına baktı. Pekâlâ. Sen ne bilirsin ki. "Yapmayacağım..." Aklına onu becermek geldi ama Tanrım, varsayımsal bile olsa o kadının yanında s'li kelimeyi kullanamazdı. "Bilirsin, ne istersen yap."

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Trez'in gözleri kızın kaybolduğu kapı aralığına kaydı. Kahretsin. Perhiz konusunda hiç güvenilirliğim yokmuş.

"O senin için uygun değil, beni anlıyor musun?" diye homurdandı iAm. "Bu onun gibi biri için hiç adil değil - daha da önemlisi, eğer buna dokunursan, Phury siyah bir hançerle peşine düşecek. Bu onun, senin değil."

Trez bir an için buna öfkelenildi, ama içindeki feminist, dişiler hakkında kükrediği için değil.

Mülk olarak muamele gördü, tabii ki bu yanlıştı. Hayır, çünkü...

Benimkini.

Bu kelime, sanki vücudundaki her hücre aniden sesini bulmuş ve önemli olan tek gerçeği söylüyormuş gibi, içinde derinlerde bir yerden dışarıya doğru yayıldı.

"Beklettiğim için özür dilerim."

Rehv'in sesiyle Trez bilincini beklenmedik bir şekilde kendini uçarken bulduğu uçurumdan geri çekti.

Symphath kralı, Seçilmiş'in kullandığı merdivenlerden aşağı iniyordu; erkeğin bastonu onu sabit tutuyor, siyah vizon kürkü ilaçlı vücudunu sıcak tutuyordu.

İAm bir şeyler söyleyip Rehv de cevap verince Trez yeniden mutfa a açılan kapıya odaklandı. Orada ne işi vardı?

-Ah, dostum. Muhtemelen o ekme e bakmak için eğilmiştir... Bo azından ince bir hırıltı süzüldü.

"Affedersiniz?" Rehv mor gözlerini kısarak sordu.

Kaburgalarına bir yumruk daha yiyen Trez kendine geldi. " z r dilerim. Hazımsızlık. Nasılsın?"

Rehv kaşlarını kaldırdı ama sonra omuz silkti.

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Her şeyi," dedi Trez ve bunu kastetti.

"Yarın akşam Konsey toplantısı var. Wrath da orada olacak. Kardeşlik koruma sağlayacak ama ikinizin de QT'ye gelmenizi istiyorum."

Trez geri çekildi. Konsey birkaç yıl önceki baskınlardan önce düzenli olarak toplanmıştı ve Rehv hiçbir zaman desteğe ihtiyaç duymamıştı. "Ne oluyor?"

"Wrath sonbaharda vuruldu."

Ne. Ne. Sikeyim.

Trez azı dişlerini gıcırdattı. "Kim?" Ne de olsa kralı seviyordu.

"Piçler  etesi. Onları tanımıyorsun ama yarın gece onlarla tanışabilirsin - eğer gelmeyi kabul edersen."

"Elbette orada olacağız." iAm başını sallarken, Trez kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nerede?"

"Gece yarısı Caldwell'deki bu malikanede yapacağım. Küçültme Cemiyeti'nin sızmadığı az sayıdaki malikânedен biri - yine de aile büyük ölçüde yok edildi, çünkü saldırı sırasında kasabadaki başka bir soyu ziyaret ediyorlardı." Rehv gidip goblen kaplı kanepeye oturdu ve bastonunu bacaklarının arasında döndürdü. "Size nasıl ilerleyeceğimizi anlatayım. Wrath artık tamamen kör ama glymera bunu bilmiyor. Aristokratlar geldiğinde onun sabah salonunda oturmasını istiyorum ki yerini bulmak için kimseye bel bağladığını görmesinler. Sonra..."

Rehv planı anlatmaya devam ederken Trez ateşin önüne oturdu ve doğru yerlere başını salladı.

Ancak zihninde o mutfakta.... o kadınla birlikteydi.

Adı neydi? Merak etti. En az onun kadar önemli.

Onu tekrar ne zaman görebilecekti?

ELLİ

DQuinn kliniğın muayene odasında kendini havada, yükseklerde uçuyormuş gibi hissediyordu. Hem de arkasında yaralı bir kardeşle yakında kaza yapacak bir POS Cessna'da değil.

"Özür dilerim, bir daha söyler misiniz?"

Doktor Jane yatağın yanına tekerlekli bir masa getirirken gülümsedi. Üzerindeki eşyalar belli belirsiz dikkatini çekmişti ama o daha çok doktorun ağzından çıkacak ya da çıkmayacak sözlere odaklanmıştı. "Siz hâlâ hamilesiniz. Hormon seviyeleri olması gerektiği gibi iki katına çıkıyor, kan basıncı mükemmel, kalp atış hızı harika. Ve hala kanama yok, değil mi?"

Doktor Layla'ya bakarken, Seçilmiş başını iki yana salladı, yüzündeki ifade en az onun hissettiği kadar kutuplaşmış gibiydi. "Hiç de değil."

Quinn küçük bir yürüyüşe çıktı, elleri saçlarında geziniyor, beynine kramplar giriyordu. "Bunu anlamıyorum.... yani istediğim şey bu -istediğimiz şey- ama neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum..."

Cehenneme inen hız trenine bindikten sonra, dünya yönünde beklenmedik bir yükselişe çıkmak tamamen rahatlatıcıydı.

Doktor Jane başını salladı. "Bu muhtemelen yardımcı olmayacak ama Ehlena da bunu daha önce hiç görmedi. Bu yüzden kafa karışıklığınızı anlıyorum ve daha da önemlisi

umudun ne kadar hain olabileceğini bilirsiniz. İkinizin de başına gelenlerden sonra kendinizi herhangi bir iyimserliğe teslim etmek çok zor."

Dostum, V'nin Shellan'ı hiç de aptal değildi.

Qhuinn Layla'ya odaklandı. Seçilmiş'in üzerinde bol beyaz bir bornoz vardı ama Kâtip Bakire'nin kutsal kadın tarikatının bir üyesi olarak giydiği türden bir bornoz değildi. Günlük bir bornozdu ve altında beyaz zemin üzerine pembe ve kırmızı kalpler olan bir hastane donu vardı. Peki ya şu tekerlekli masanın üzerinde? Bir kutu tuzlu kraker ve altı paket küçük Canada Dry zencefilli bira olduğu ortaya çıktı.

Reçetesiz satılan ilaçlarınız hakkında konuşun.

Doktor Jane krakerleri açtı. "En son düşündüğün şeyin yemek olduğunu biliyorum." Lapa lapa, tuzlu karelerden birini uzattı. "Ama bunu yersen ve biraz da soda içersen? Orada bir şeyler sakinleşebilir."

Ve ne biliyor musunuz, öyle de oldu. Layla sonunda yarım kol ve iki küçük yeşil şişeyi bitirdi.

"Bu gerçekten yardımcı oluyor, ha?" Seçilmiş arkasına yaslanıp rahatlayarak iç çekerken Qhuinn mırıldandı.

"Hiçbir fikrin yok." Layla elini karnının alt kısmına koydu. "Ne gerekiyorsa yapacağım, yiyeceğim, içeceğim."

"Mide bulantısı o kadar kötü, ha?"

"Bu benimle ilgili değil. Genç iyi olduğu sürece önümüzdeki on sekiz ay boyunca kusmam umurumda değil. Sadece kusmaktan korkuyorum, kaybedeceğimden... bilirsiniz işte."

Tamam, kadınların daha zayıf bir cinsiyet olduğunu düşünenlerin kafası karışmıştır.

Doktor Jane'e baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Doktor omuz silkti. "Benim tavsiyem? Semptomlara ve test sonuçlarına güvenin, aksi takdirde çıldıracaksınız. Tüm bunları Layla'nın vücudu yönlendiriyor ve yönlendiriyor. Eğer şu anda bir düşük belirtisi yoksa, hatta hamileliğin olumlu bir şekilde devam ettiğine inanmak için her türlü neden varsa? Derin bir nefes al ve her geceyi teker teker düşün. Eğer

Çok fazla ileriye mi bakıyorsunuz, yoksa son birkaç güne mi takılıp kalıyorsunuz? Bunu tek parça halinde atlatamayacaksınız."

Kelime, diye düşündü Qhuinn.

Doktorun telefonu çaldı. "Bir saniye bekle. Dün gece elini kesen köpeği kontrol etmem gerekiyor. Layla, bana kalırsa burada kalmanı gerektirecek tıbbi bir neden yok. Yine de önümüzdeki birkaç gece yerleşkeden ayrılmanı istemiyorum. Biraz zaman geçirelim, tamam mı?"

"Ama tabii ki."

Doktor Jane bir süre sonra ayrıldı ve Qhuinn ne yapacağını şaşırdı.

Layla'nın ana eve dönmesine yardım etmek istiyordu ama Tanrı aşkına, o sakat değildi. Yine de, hamileliğinin geri kalanı boyunca onu yanında taşıyormuş gibi hissediyordu.

Paslanmaz çelik dolaplara yaslandı. "Her iki saniyede bir kendimi sana nasıl olduğunu sormak isterken buluyorum."

Layla biraz güldü. "Bu ikimiz için de geçerli." "Eve geri dönmek ister misin?"

"Biliyor musun... Aslında bilmiyorum. Hissediyorum..."

Etrafına bakındı. "Dürüst olmak gerekirse burası daha güvenli."

"Bana mantıklı geldi. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bulantı önleyici ilaçlarla dolu küçük tepsisine başıyla işaret etti. "Bunlar yanımda olduğu sürece iyiyim. Sen de dışarı çıkıp savaştan çekinme."

Qhuinn kaşlarını çatı. "Burada kalacağımı düşünmüştüm...."

"Ve ne yapacağım? Sana hiçbir şekilde gitmeni söylemiyorum.

Ama içimden bir ses sadece burada oturup hayıflanacağımı söylüyor. Eğer bir şey olursa seni arayabilirim ve hemen eve gelebilirsin."

Qhuinn, Kardeşliğin ve evdeki savaşçıların gece yarısı nereye gideceklerini düşündü: Konsey toplantısına.

Sahada normal bir akşam geçirseydi, muhtemelen olduğu yerde kalırdı. Ama Gazap ile aslında

Glymera'daki o şerefsizlerle buluşmak nasıl bir şeydi?

"Tamam," dedi yavaşça. "Telefonumu yanımda tutacağım ve

Diğerlerine, eğer ararsanız, oradan çıkacağımı açıkça söyleyeceğim."

Layla zencefilli gazozundan bir yudum aldı ve sonra bardağın içine baktı, sanki buzun etrafında yükselen baloncukları izliyordu.

Bir gece önce Havers'ın evinde nerede olduklarını düşündü; kontrolden çıkmış, korkmuş ve yas tutuyorlardı.

Hâlâ aynı şey olabilir, diye hatırlattı kendine. Tekrar bağlanmak için henüz çok erkendi.

Ama yine de kendine engel olamıyordu. Fayans döşeli odada ayakta dururken, burnunda Lysol dezenfektan kokusu ve yaslandığı tezgahın dudağı kıcını ısıtırken... bunun gençliğini sevmeye başladığı an olduğunu fark etti.

Tam burada, hemen şimdi.

Bir erkek dışisine nasıl bağlanırsa, bir baba da yavrusuna öyle bağlanır ve buna göre kalbi ardına kadar açılır ve her şeyi içine alır: bir çocuk sahibi olmayı denemenin getirdiği bağlılık, onları kaybetmenin asla geçmeyeceğine bahse girdiği dehşeti, siz gittikten sonra yeryüzünde sizden bir şeylerin kalmış olmasının verdiği sevinç, onlarla şahsen tanışmak için sabırsızlık, onları kollarınıza alıp gözlerinin içine bakmak ve onlara vermeniz gereken tüm sevgiyi vermek için duyduğunuz çaresiz arzu.

"Sorun olur mu... karnına dokunabilir miyim?" diye sordu küçük bir sesle.

"Tabii ki! Sormana gerek yok." Layla gülümseyerek arkasına yaslandı. "Oradakilerin yarısı senin, biliyorsun."

Qhuinn masaya yaklaşırken gergin ellerini birbirine sürttü. İhtiyaç duyma sırasında Layla'ya kesinlikle dokunmuştu ve daha sonra da durum gerektirdiğinde özenli bir şekilde dokunmuştu.

Bebeğine dokunmayı hiç düşünmemişti.

Qhuinn, hançerli elinin uzanışını çok uzaklardan izledi. Tanrım, parmak uçları deli gibi titriyordu.

Ama bağlantıyı kurduğu anda durdular. "Ben buradayım," dedi. "Babam burada. Ben gidiyorum. Hiçbir yerde. Dünyaya gelmeye hazır olana kadar bekleyeceğiz, sonra annen ve ben seninle ilgileneceğiz. O yüzden sıkı dur, anlaştık mı? İşini yap, biz de ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğiz."

Boştaki eliyle Layla'nın avucunu alıp kendi avucunun üzerine koydu.

"Ailen burada. Seni bekliyor... ve biz seni seviyoruz."

Bir hücre yığınınından başka bir şey olmadığına şüphe olmayan bir şeyle konuşmak tamamen aptalcaydı. Ama elinde değildi. Sözler, hareketler... hem tamamen ona aitti hem de ona yabancı bir yerden geliyordu.

Yine de doğru hissettim.

Bir babanın yapması gerektiği gibi hissettim.

* * *

Sol el kırk. Tamam. Sağ

kırk. Tamam.

Bel kemerinde yedek cephane. Kontrol et.

Hançer bir ve iki göğüs kılıfında. Kontrol et. Deri ceket-

Blay'in kapısı çalındığında dolabından dışarı eğildi. "İçeri gelsene?"

Saxton içeri girdiğinde ceketini omuzlarına çekti ve döndü. "Selam. Nasılsın?"

Bir şeyler dönüyordu.

Diğer erkeğin gözleri Blay'in bir zamanlar "çalışma gardırobu" olarak adlandırdıkları gardırobunda hızlı bir altmış üç yaptı. Sax'ın solgun kaşları tedirginlikle yukarı doğru kalktı; zaten silahların yanında hiçbir zaman tam anlamıyla rahat görünmemişti.

"Tarlaya gidiyoruz o zaman," diye mırıldandı erkek.

"Aslında Konsey toplantısına gidiyorum."

"Aksesuar olarak bu kadar çok silah gerektiğini fark etmemiştim."

"Yeni dönem."

"Evet, gerçekten."

Uzun bir duraklama oldu. "Nasılsın?"

Saxton'ın gözleri odanın içinde dolaştı. "Sana söyleyen ben olmak istedim."

Oh, lanet olsun. Şimdi ne oldu?

Blay zorlukla yutkundu. "Ne hakkında?"

"Kısa bir süreliğine evden ayrılıyorum, tatil gibi bir şey için." Tartışmaları önlemek için elini uzattı. "Hayır, kalıcı değil. Gazap için her şeyi düzene soktum ve önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacı olan hiçbir şey yok. Doğal olarak, eğer isterse, hemen geri geleceğim. Eski bir arkadaşım da kalacağım. Gerçekten biraz dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacım var ve siz endişelenmeden önce, yemin ederim geri dönüyorum ve bu gerçekten bizimle ilgili değil. Aylardır aralıksız çalışıyorum ve sadece programım olmasın istiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa?"

Blay derin bir nefes aldı. "Evet, öyle. Neredesin..." Bunun artık onu ilgilendirmediğini hatırlatarak kendini durdurdu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver?"

"Söz veriyorum."

Bir anlık dürtüyle Blay yanına gitti ve kollarını eski sevgilisine doladı; bu platonik bağ, daha önce yaşadığı aşk gibi zorlamasız ve doğaldı. Erkeğe tutunarak yüzünü içeri çevirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Blay. "Gelip bana söylediğiniz için-"

O anda koridordan biri geçti ve adımları yavaşladı.

Bu Qhuinn'di; Blay uzun boylu, güçlü figürün görsel olarak fark edilmesinden önce bile kokusundan anlamıştı. Ve adam yoluna devam etmeden önceki kısa tereddütte, gözleri Saxton'ın omzunun üzerinden kilitlendi.

Qhuinn'in yüzü bir anda maskeye dönüştü, yüz hatları dondu ve hiçbir şey ele vermedi.

Ve sonra dövüşçü gitti, uzun bacakları onu açık kapının çerçevesinden dışarı çıkardı.

Blay uzaklaştı ve vedalaşmak için kendini zorladı. "Ne zaman döneceksin?"

"En az birkaç gün, en fazla bir hafta." "Tamam."

Saxton odaya tekrar göz gezdirdi ve bunu yaparken hatırladığı belliydi. "Kendine iyi bak ve dışarıda dikkatli ol. Kahraman olmaya çalışmayın."

Blay'in ilk aklına gelen şey... genellikle Qhuinn bu konuda ilk sırada olduğu için, herhangi bir Süpermen kıyafeti giymek zorunda kalması pek olası değildi.

"Söz veriyorum."

Saxton ayrılırken Blay boşluğa baktı. nnde ne olduğunu görmüyor ya da Saxton'la odada neler paylaştıklarını hatırlamıyordu. Aksine, aklı yan odada Qhuinn'de, Qhuinn'in eşyalarındaydı... ve Qhuinn'le yaptığı seansın anılarındaydı.

Kahretsin.

Saate bakarak telefonunu ceketinin göğüs cebine koydu ve dışarı ıktı. Merdivenlere doğru koşarken, fuayeden gelen sesler koridorda yankılandı; bu, Kardeşliğin çoktan toplandığının ve ayrılma işaretini beklediğinin bir işaretiydi.

Elbette, hepsi oradaydı. Z ve Phury. V ve Butch. Rhage, Tohr ve John Matthew.

Aşağı inerken kendini Qhuinn'in de onlarla gelmesini dilerken buldu ama Layla'nın durumu göz önüne alındığında erkek evde kalıyordu.

John Matthew'un yanına giderken Payne neredeydi diye merak etti.

Tohr, Blay'e doğru başıyla selam verdi. "Tamam, bir kişi daha bekliyoruz ve sonra harekete geçeceğiz. İlk nce

Dalga bölgeye gidecek. Her şey yolunda giderse, Wrath'la birlikte destek alarak eve gideceğim-"

Lassiter bilardo salonundan içeri süzüldü, düşmüş melek siyah-sarı saçları ve beyaz gözlerinden boktan kalçalarına kadar parlıyordu. Belki de bu parlaklık onun doğasından değil, ısrarla taktığı altından kaynaklanıyordu.

Yaşayan, nefes alan bir mücevher ağacına benziyordu. "Ben buradayım. Şoför şapkam nerede?"

Butch, "Al, benimkini kullan," dedi ve bir B Sox şapkası çıkarıp fırlattı. "Saçlarına iyi gelir."

Melek uçan şeyi yakaladı ve kırmızı S'ye baktı. "Üzgünüm, yapamam."

"Sakin bana Yankees taraftarı olduğunu söyleme," dedi V. "Seni öldürmek zorunda kalırım ve açıkçası bu gece elimizdeki tüm kankalara ihtiyacımız var."

Lassiter şapkayı geri fırlattı. Islık çaldı. Rahat görünüyordu. "Ciddi misin sen?" Butch söyledi. Adam belki de

lobotomi için gönüllü oldu. Ya da bir uzvun kesilmesine. Ya da pedikür.

"Hayatta olmaz," diye yankılandı V. "Ne zaman ve nerede düşmanın dostu oldun-"

Melek avuçlarını havaya kaldırdı. "Berbat olmanız benim suçum değil-"

Tohr aslında Lassiter'in önüne geçti, sanki küfürlü konuşmalardan çok daha fazlasının havada uçuşmaya başlayacağından endişeleniyordu. Ve üzücü olan şey, endişelenmekte haklı olmasıydı. V ve Butch, Shellans'ları dışında Sox'u neredeyse her şeyden çok seviyorlardı -akıl sağlığı da dahil.

"Tamam, tamam," dedi Tohr, "endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var-"

Butch oda arkadaşına, "Bir noktada uyuması gerekiyor," diye mırıldandı.

"Evet, kendine dikkat et melek," diye alay etti V. "Senin türünden hoşlanmıyoruz."

Lassiter, sanki Kardeşler ayak bileklerinin etrafında dolanan havlayan köpeklerden başka bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Biri benimle mi konuşuyor? Yoksa bu sadece kaybetmenin sesi mi-"

O noktada bir sürü bağırış çağırış oldu.

"İki kelime, sürtükler," diye alay etti Lassiter. "Johnny. Damon. Oh, bekle, Kevin. Youkilis. Ya da Wade. Boggs. Roger. Clemens. Boston'da yemekler mi berbat? Yoksa sadece top oyunu mu?"

Butch o anda saldırdı, açıkça adamı bir Noel ağacı gibi yakmaya hazırdı-

"Aşağıda ne haltlar dönüyor!"

Yukarıdan gelen böğüren ses Sox-Yankees karşılaşmasını kapattı.

Tohr polisi melek menzilinden çıkarırken, kral kraliçesi tarafından aşağıya doğru götürülürken herkes ona baktı. Wrath'ın varlığı herkesi gerdi, ekip profesyonelleşti. Lassiter bile.

Butch hariç. Ama o da son yirmi dört saattir kendi deymiyle "fena halde sinirliydi" ve sinirli olmak için iyi bir nedeni vardı: Shellan'ı Konsey toplantısına katılacaktı. Bu da Kardeş'in bakış açısına göre orada iki Wrath'ın olması demekti. Sorun şuydu ki, Marissa soyunun en yaşlısıydı ve bu da Rehv'in tam katılımını istiyorsa onun da orada olması gerektiği anlamına geliyordu.

Zavallı piç.

Bunu takip eden sükûnet içinde Blay'in hançer tutan eli karıncalanmaya başladı ve bir silahı avuçlamak için neredeyse dayanılmaz bir dürtü duydu. Tek düşünebildiği, bunun Wrath'ın sonbaharda vurulmasının öncesiyle neredeyse aynı olduğuydu - o gece hepsi burada toplanmıştı ve Wrath Beth'le birlikte aşağı inmişti... ve bir tüfekten çıkan kurşun kralın boğazında son bulmuştu.

Görünüşe göre böyle düşünen tek kişi o değildi. Birkaç el kılıflarına gitti ve orada kaldı.

"Oh, güzel, buradasın," dedi Tohr.

Blay kaşlarını çatarak döndü ve tepkisini yutmak zorunda kaldı. Onlara katılan Payne değildi; Qhuinn'di.

Ve adam, bir şeyleri mahvetmeye fazlasıyla hazır görünüyordu, gözleri acımasız, vücudu siyah deri içinde bir yay kirişi gibi gergindi.

Bir an için Blay'in içinden saf, cinsel bir farkındalık fışkırdı.

O kadar ki, aklına tamamen uygunsuz bir fantezi geldi: Qhuinn'le kiler odasına girip hızlıca, kıyafetlerini çıkarmadan sevişmek.

Bir iniltiyle yeniden krala odaklandı. Ki bu çok yerindeydi. Burada önemli olan gazaptı, lanet olası aşk hayatı değil....

Şehvetin yerini bir tedirginlik duygusu aldı.

O ve Qhuinn bir daha birlikte olabilecekler miydi?

Tanrım, ne tuhaf bir düşünce. Seks duygusal olarak iyi bir fikir değildi. Muhtemelen, son derece kötü bir fikirdi.

Ama o daha fazlasını istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun.

Tohr, "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi," diye konuştu. "Herkes nereye gittiğimizi biliyor mu?"

Önlerindeki görevin vahim doğasının beynini Wrath'ın hayatını kurtarma taahhüdü dışında her şeyden arındırması rahatsız edici bir rahatlamaydı... kendi hayatına mal olsa bile.

Yine de bu, Qhuinn saçmalığı için endişelenmekten daha iyiydi.

Kesinlikle.

ELLİ BİR

Qhuinn karla kaplı bir terasta şekil aldı ve Butch hariç Kardeşlik'teki herkes onun yanında cisimleşirken, tüm bu gösteriş karşısında şaşırmadı. Konsey toplantısının yapıldığı mülk

standart glymera kurulumuydu: temizlenmiş ve peyzaj düzenlemesi yapılmış çok sayıda arazi. Girişin aşağısında Cotswald'lara ait bir kartpostala benzeyen küçük bir kulübe. Bu durumda, tuğladan yapılmış ve dentil kalıplama, parlak panjurlar ve arduvaz çatıya sahip olan büyük kıçlı konak.

"Hadi yapalım şunu," dedi V, yan kapıya doğru yürürken.

Kapıya vurduğu anda kapı açıldı, sanki pek çok şeyle birlikte bu da önceden planlanmıştı. Ama ya bu ev sahibi kadınsa? Kapıda duran kadın, göbeğine kadar inen uzun, koyu renk bir gece elbisesi giymişti ve boğazında bir Doberman tasmaı büyüklüğünde pırlanta bir yüzük vardı. Parfümü o kadar ağırdı ki, hâlâ dışarıda olmasına rağmen sinüslerine bir tokat gibi iniyordu.

"Senin için hazırım," dedi alçak, boğuk bir sesle.

Qhuinn kaşlarını çatı ve o tasarımcı her neyse onun içinde bile kızın bir fahişe gibi göründüğünü düşündü. Yine de onun sorunu değildi.

Diğerleriyle birlikte içeri girdiğinde, girdikleri oda bir tür kış bahçesiydi, büyük boy saksılı yeşil şeyler

ve kuyruklu piyano, konukların köşede yod yapan bir opera sanatçısına baktığı birçok akşamı akla getiriyor.

Gag.

"Bu taraftan," diye duyurdu dişi, parıldayan bir el hareketiyle.

Arkasından gelen parfüm -belki de tek bir kaynaktan gelen spreylerden daha fazlasıydı, her türlü pisliğin katmanlanması gibi- neredeyse arkasındaki havayı renklendiriyordu ve kalçaları her adımda çift görev yapıyordu, sanki hepsinin kışına baktığını ve ondan bir parça istediğini umuyordu.

Hayır. Diğerleri gibi o da her köşe bucağı arıyor, ceset düştükten sonra ateş etmeye ve sorular sormaya hazır bekliyordu.

Tavandan ışıklandırılmış yağlı boya tabloları, koyu kırmızı Doğu halıları ve...

Kahretsin, bu ayna tıpkı ailesinin evinde asılı olan aynaya benziyordu. Aynı konumda, aynı tavandan tabana, aynı kıvrımlı altın varaklar.

Evet, tüyleri diken diken olmuştu. Kötü.

Tüm ev ona büyüdüğü malikaneyi hatırlatıyordu, her şey yerli yerindeydi, dekor orta sınıftan çok ama çok uzaktı ama şatafatlı ve Trumpvari bir şey de değildi. Hayır, bu şey eski zenginliğin ve klasik stil anlayışının sadece yetiştirilebilen, öğretilemeyen o ince karışımıydı.

Gözleri Blay'i aradı.

Adam işini yapıyordu, sıkı durup etrafı kontrol ediyordu.

Blay'in annesi ve babası bu kadar zengin değildi. Ama onun evi pek çok açıdan çok daha güzeldi. Daha sıcaktı - ve bu HVAC sistemleriyle ilgili değildi.

Blay'in ailesi nasıldı? diye merak etti aniden. Onların çatısı altında neredeyse kendi çatısından daha fazla zaman geçirmişti ve onları özlemişti. Onları en son gördüğünde... Tanrım, çok uzun zaman olmuştu. Belki de baskınların olduğu o gece, Blay'in babası

Bay Takım Elbise muhasebecisinden ciddi bir kış tekmeleyicisine dönüşmüştü. Ondan sonra, ikisi birlikte güvenli evlerine taşınmışlar ve ardından Blay ile tamamen ayrı düşmüşlerdi.

İyi olduklarını umuyordu-

Blay ve Saxton'ın Blay'in yatak odasında göğüs göğüse, kalça kalçaya durdukları görüntü beynine saplandı.

Tanrım...lanet olsun...bu acıtmıştı.

Ve dostum, karma işinde iyiydi.

Gerçeğe dönerek, çift eklemlili leğen kemiğini ve Kardeşliği takip ederek Tohr'un istediği şekilde düzenlenmiş büyük yemek odasına girdi: Tüm perdeler arka bahçeye bakan pencerelerin önüne çekilmişti ve mutfağa açıldığını düşündüğü kanatlı kapı, ağır bir antika büfe tarafından barikatla kapatılmıştı. Odanın ortasında duran masa kaldırılmış ve kırmızı ipek oturaklı yirmi beş uyumlu maun sandalye mermer şömineye bakacak şekilde sıra sıra dizilmişti.

Wrath konuşmasını yapmak için şöminenin önünde duracaktı ve Qhuinn gidip çelik bacanın kapalı olup olmadığını kontrol etti. Kapalıydı.

Şöminenin her iki yanında, eski moda bir kabul salonuna açılan iki çift panelli kapı vardı. O, John Matthew ve Rhage odanın içinde bir tur attı, her şeyi kapattı ve sonra o soldaki girişin önünde yer aldı ve John Matthew da aynı şeyi sağda yaptı.

"Umarım her şey hoşunuza gitmiştir?" dedi kadın.

Rehv şöminenin yanına gitti ve boş sandalyelere doğru döndü. "Cehennemliğiniz nerede?"

"Üst katta."

"Onu buraya getirin. Hemen. Aksi takdirde, evin içinde hareket ederse göğsünden vurulabilir."

Kadının gözleri parladı ve bu kez yürürken kalçalarında abartı yoktu, saçlarını omzunun üzerinden savurmuyordu. Belli ki biz-olmuyoruz

mesajını almıştı ve eşi her kimse geceyi sağ salim geçirmesini istiyordu.

Bunu takip eden bekleyişte, Qhuinn silahını avucunun içinde tuttu, gözleri odada, işitme duyusu bir şey için ince ayarlı, düzensiz herhangi bir şey.

Hiçbir şey.

Bu da ev sahibi ve ev sahibesinin emirlere uyduğunu gösteriyordu.

Tuhaf bir huzursuzluk omurgasını gıdıklayarak kaşlarını çatmasına ve yüksek alarmdan DEFCON I'e geçmesine neden oldu. Şöminenin uzak tarafında John da aynı şeyi anlamış gibiydi, silahını kaldırdı, gözlerini kıstı.

Ve sonra soğuk bir sis Qhuinn'in ayak bileklerine çarptı.

Rehv kuru bir sesle, "Bize katılmaları için birkaç özel konuk çağırdım," dedi.

O anda, yerden iki pus sütunu yükseldi, hava molekülleri Qhuinn'in anında tanıdığı formları buluyordu.

Teşekkürler.

Payne'in herhangi bir nedenle görevde olmaması nedeniyle, Kardeşlik'teki yeteneklerin farkında olsa bile, koruma konusunda biraz zayıf olduklarını hissediyordu. Ama Trez ve iAm ortaya çıkınca derin bir nefes aldı.

İşte bu bir çift katildi, herhangi bir savaşta karşınızda olmasını istemeyeceğiniz türden bir şeydi. İyi haber ise Rehvenge'in uzun zamandır Gölgeler'le aynı safta yer almasıydı ve Rehv'in Kardeşlik ve kralla olan bağlantısı, iki kardeşin gelip biraz destek olmaya istekli oldukları anlamına geliyordu.

Qhuinn çifte merhaba demek için öne çıktı ve diğerlerinin yaptığı gibi onları avuçlarını birleştirerek, hızlıca çekerek ve sırtlarını alkışlayarak selamladı. "Hey, adamım..."

"Ne yapıyor..."

"Nasılsın..."

Hi-how're-yas bittikten sonra Trez etrafına bakındı. "Pekâlâ, siz bir şey yapmadığınız sürece gözden uzak duracağız."

bize ihtiyacınız var. Ama içiniz rahat olsun, biz buradayız."

Kardeşler'in teşekkürlerinin ardından Rehv Gölgelele'e birkaç özel söz söyledi... ve sonra ikisi de gittiler, formlarından buğulanarak katların etrafında kaynaştılar, o soğuk hava şimdi bir güvenceydi.

Mükemmel zamanlama. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, ev sahibi yanında ufak tefek, yaşlı bir erkekle geri geldi. Vampirlerin yaşlanma biçimleri göz önüne alındığında, yaşam sürelerinin sonuna doğru fiziksel gerilemenin hızlandığı düşünülürse, Qhuinn adamın beş yılı kaldığını tahmin etti. En fazla on yıl.

Bazı tanıştırmalar yapıldı, ancak Qhuinn bu saçmalığı umursamadı. O daha çok evin geri kalanının boş olup olmadığı konusunda endişeliydi.

"Burada köpek var mı?" Rehv, kadın köpeğini yemek sandalyelerinden birine oturturken sordu.

"Talep ettiğiniz gibi, akşamın bu bölümünde hepsi yok."

V, Phury ve Z'ye başıyla işaret etti. "Üçümüz binayı arayacağız. Doğru olup olmadığına bakın."

* * *

Blay kendisine, Kardeşlik'e, John Matthew'a ve Qhuinn'e güveniyor olsa da Gölgelele'in etrafta olduğunu bildiği için kendini çok daha iyi hissediyordu. Trez ve iAm sadece müthiş savaşçılar ve düşman ilan ettikleri herkes için doğal olarak tehlikeli değillerdi; Kardeşlik'e karşı çarpıcı bir üstünlükleri vardı.

Görünmezlik.

Bu durumdayken gerçekten çatışmaya girip giremeyeceklerinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Buraya giren herkes -Band of fucking Bastards gibi, sadece odadaki görünür sert bedenleri içeren bir angajman değerdendirmesi yapacaktır.

O iki kardeş değil. Yani bu iyiydi.

O sırada V, Phury ve Z ile birlikte gezintiden dönmüştü ve Butch da yanlarındaydı, bu da Kardeş'in arabayla yeni geldiğini gösteriyordu. "Temiz."

Kısa bir duraklama oldu. Sonra önceden kararlaştırıldığı gibi Tohr ön kapıya gitti ve Wrath'ın içeri girmesi için yolu açtı.

Gösteri zamanı, diye düşündü Blay, kendini tekrar odaklamadan önce gözleri Qhuinn'e doğru kaydı.

Tohr ve Kral yemek odasına yan yana girdiler, başları sanki önemli bir şey hakkında derin bir sohbetlermiş gibi bir aradaydı, Kardeş'in eli Wrath'ın kolunun üzerindeydi, sanki adam bir noktaya dikkat çekmeye çalışıyordu.

Hepsi ev sahibi ve hostes için bir gösteriydi.

Aslında Tohr, Wrath'ı kolundan tutmuş şöminenin yanına götürüyor ve şöminenin tam ortasına yerleştiriyordu. Peki ya o konuşma? İki aristokrat ev sahibinin nerede oturduğu, sandalyelerin nerede hizalandığı, Kardeşler ve savaşçıların nerede olduğu ve iki Gölge hakkındaydı.

Wrath başını sallarken, kral sanki keskin gözleri odanın detaylarını inceliyormuş gibi başını kasıtlı olarak hareket ettirdi. Sonra da devasa siyah elmas yüzüğünü öpmeleri için öne çıkarılan ev sahibi ve ev sahibesini selamladı.

Bundan sonra, glymera'nın en iyileri gelmeye başladı.

Blay odanın arka tarafındaki pencere duvarının yanında kendisine ayrılan yerden her birine iyice bakabildi. Tanrım, bazılarını baskınlardan önceki, malikanede yaşamaya ve Kardeşlerle savaşmaya başlamadan önceki hayatından hatırlayabiliyordu. Ailesi bu erkek ve kadınlarla aynı seviyede değil, daha ziyade onların çeperinde yer alıyordu - yine de ailesinin soyu iyiydi ve büyük evlerdeki pek çok festival kutlamasına katılmışlardı.

Yani bu insanlar ona yabancı değildi.

Ama onları özlediğini kesinlikle söyleyemezdi.

Aslında, bazı kadınlar kaşlarını çatıp zarifçe giydirilmiş ayaklarına bakarken kendi kendine gülmek zorunda kaldı, Louboutin'ler kaldırılıp sallanıyordu... sanki Gölgelelerin soğuğu kaydediliyormuş gibi.

Havers geldiğinde, yarışın şifacısı biraz yıpranmış görünüyordu. Kız kardeşini tekrar göreceği için gergin olduğuna şüphe yoktu ve bunun için de bir nedeni vardı. Blay'in anladığı kadarıyla, Marissa Konsey'in son resmi toplantısında onun kışına tekmeyi basmıştı.

Blay bunu kaçırdığı için üzgündü.

Marissa kardeşinden kısa bir süre sonra geldi ve Butch onun yanına gitti, onu uzun bir öpücükle selamladıktan sonra gururlu ve koruyucu bir kolla onu kendisinin bulunduğu yerin hemen yanındaki köşede bir koltuğa götürdü. Polis onun sandalyesine oturmasına yardım ettikten sonra yanında durdu, iri, geniş ve acımasız görünüyordu... özellikle de Havers'la göz göze geldiğinde ve dişlerini göstererek gülümsediğinde.

Blay kendini çifti biraz kıskanırken buldu. Ailevi yabancılaşma konusunda değil elbette. Ama Tanrım... eşinizle toplum içinde görünebilmek, ona olan sevginizi gösterebilmek, ilişkinize herkes tarafından saygı duyulmasını sağlamak?

Heteroseksüel çiftler bunu kanıksamışlardı çünkü farklı bir şey bilmiyorlardı. Çiftler birbirlerine aşık olmasalar, birbirlerini aldatıyor olsalar ya da başka bir şekilde sahtekarlık yapıyor olsalar bile, birliktelikleri glymera tarafından onaylanıyordu.

İki erkek

mi?

Hah.

Aristokrasiye kızmak için bir neden daha, diye düşündü. Yine de gerçekte, ayrımcılığa uğrama konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağını hissediyordu. İsteddiği erkek asla toplum içinde yanında durmayacaktı ve bunun nedeni Qhuinn'in insanların ne düşündüğünü umursaması değildi. Birincisi, adam öyle gösterişli biri değildi. Ve ikincisi, seks bir çift yapmazdı.

Aksi takdirde o piç Caldwell'in yarısıyla nişanlı olurdu.

Oh, ne diyordu.

Qhuinn'in boş hayallerini çoktan aşmıştı.

Gerçekten.

Tamamen-

Konsey'in son üyeleri de geldiğinde kendi kendine "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Rehv hiç vakit kaybetmedi. Gazap'ın bu grubun önünde olduğu her saniye, kral sadece ölümcül bir şekilde açığa çıkmakla kalmıyor, aynı zamanda körlüğünün bir şekilde ortaya çıkarılması riskini de taşıyordu.

Senfath kralı Konsey'e hitap etti, mor bakışları kalabalığı taradı, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, belki de bu her şeyi bilen grubun bir günah yiyicinin onlara liderlik ettiğinden habersiz olmasından keyif alıyordu. "Bu vesileyle Konsey'i toplantıya çağırıyorum. Tarih ve saat..."

Giriş konuşması devam ederken Blay gözlerini meşgul ederek erkeklerin ve dişilerin sırtlarını, kolların ve ellerin nerede olduğunu, herhangi birinin seğirip seğirmediğini kontrol etti.

Doğal olarak grup siyah kravat ve kadife giymiş, kadınlarda mücevherler, erkeklerde ise altın cep saatleri takmıştı. Öte yandan, resmi olarak bir araya gelmelerinin üzerinden uzun zaman geçmişti ve bu da sosyal üstünlük için birbirleriyle rekabet etme arzularının hiç şüphesiz çok yetersiz bir yayın süresinden muzdarip olduğu anlamına geliyordu.

"...liderimiz, Wrath, Wrath'ın oğlu."

Alkış sesleri yükselip kalabalık sandalyelerinde doğrulurken, Wrath öne doğru tek bir adım attı.

Kör olsun ya da olmasın, kesinlikle doğanın bir gücü gibi görünüyordu: Her ne kadar kürklü bir kaftan giymemiş olsa da, iri cüssesi, uzun siyah saçları ve siyah sargılarıyla hükümdardan çok tehditkâr olduğu su götürmez bir gerçektir.

Fikir de buydu.

Liderlik, özellikle de glymera söz konusu olduğunda, kısmen algıya dayanıyordu ve kimse bunu inkar edemezdi.

Gazap, güç ve otoritenin yaşayan, nefes alan bir temsili gibi görünüyordu.

Ve o derin, emredici sesin de zararı yoktu.

"Sizi görmeyeli uzun zaman olduğunun farkındayım. Yaklaşık iki yıl önceki baskınlar pek çok ailenizi yok etti ve acınızı paylaşıyorum. Ben de soyumu daha küçük bir baskında kaybettim, bu yüzden hayatlarınızı yeniden yoluna koymaya çalışırken neler yaşadığınızı çok iyi biliyorum."

Önde oturan bir erkek.... sandalyesini kaydırıldı.

Ama bu sadece bir pozisyon değişikliği idi, bir silahın ortaya çıkmasının başlangıcı değildi.

Blay de diğer birkaç kişi gibi duruşunu yumuşattı. Lanet olsun, bu toplantıyı bitirmek ve Wrath'ı sağ salim eve döndürmek için sabırsızlanıyordu.

"Birçoğunuz babamı iyi tanır ve onun Eski Ülke'de geçirdiği zamanı hatırlarsınız. Benim efendim bilge ve ılımlı bir liderdi, mantıklı düşünen ve kendini sadece bu ırkın ve vatandaşlarının iyiliğine adanmış kibar biriydi." Wrath durakladı, sargıları odanın etrafında bir daire çiziyordu.

"Babamın özelliklerinden birkaçını paylaşıyorum... ama hepsini değil. Aslında ben ılımlı değilim. Bağışlayıcı değilim. Ben bir savaş erkeğiyim, barış değil."

Bunun üzerine Wrath kara hançerlerinden birini kınından çıkardı, kara kılıç tepedeki kristal avizenin ışığında parladı. Kralın önündeki yüksek uçuculardan oluşan kalabalık toplu bir ürpertiyle tepki verdi.

"İster yasal ister ölümcül türden olsun, çatışma konusunda çok rahatım. Babam bir arabulucu, bir köprü kurucuydu. Ben bir mezar kazıcısıyım. Babam bir ikna ediciydi. Ben bir alıcıyım. Babam yemek masalarınıza oturup sizinle ufak tefek konular hakkında sohbet etmek isteyen bir kraldı. Ben öyle bir erkek değilim."

Evet, vay canına. Konsey'e hiç bu şekilde hitap edilmediğine şüphe yoktu. Ama Blay bu yaklaşıma katılmıyor olamazdı. Zayıflığa saygı gösterilmezdi. Dahası, bu

grup, kanunlar muhtemelen Wrath'ın tahtını daha fazla sabit tutamayacaktı.

Diğer yandan korku? Çok daha iyi bir şans.

"Ancak babamla benim bir ortak noktamız var." Gazap sanki siyah kılıca bakıyormuş gibi başını eğdi. "Babam senin akrabalarından sekizinin ölümüne sebep oldu."

Toplu bir nefes alış veriş oldu. Ama Wrath bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi.

"Babamın hükümdarlığı boyunca, hayatına yönelik sekiz girişim oldu ve ne kadar sürerse sürsün, ister günler, haftalar, hatta aylar olsun, her birinin arkasında kimin olduğunu bulmayı kendine iş edindi... ve bu kişileri bizzat yakalayıp öldürdü. Gerçek hikayeleri duymamış olabilirsiniz, ancak ölümleri biliyorsunuzdur - faillerin dilleri kesilerek başları kesilmiştir. Zihninizi geriye götürdüğünüzde, soyunuzdan bu şekilde defnedilen kişileri hatırlayacağınızdan eminim."

Kıpır kıpır. Çok fazla kıpırdanma. Bu da anıların canlandığını gösteriyordu.

"Bu ölümlerin Azaltma Cemiyeti'ne atfedildiğini de hatırlayacaksınız. Şimdi size söylüyorum, isimleri biliyorum ve mezarların nerede olduğunu biliyorum, çünkü babam onları ezberlememi sağladı. Bu bana öğrettiği ilk krallık dersi idi. Vatandaşlarım onurlandırılmalı, korunmalı ve onlara iyi hizmet edilmelidir. Öte yandan hainler, her yasal toplum için bir hastalıktır ve yok edilmeleri gerekir." Gazap tamamen şeytani bir şekilde gülümsedi. "Hakkımda ne dersiniz deyin, babamın dizinin dibinde iyi eğitim aldım. Ve açık olalım - o ölümlere katılan kişi Kardeşlik değil, babamdı. Biliyorum çünkü dördünün kafasını benim önümde kesti. Ders bu kadar önemliydi."

Dişilerden birkaçı yanlarında oturan erkeğe yaklaştı.

Gazap devam etti. "Bu konuda babamın izinden gitmekte tereddüt etmeyeceğim. Hepinizin acı çektiğinin farkındayım. Çektiğiniz sıkıntılara saygı duyuyorum ve size liderlik etmek istiyorum. Bununla birlikte, bana ve bana karşı herhangi bir isyanı bir hainin eylemi olarak ele almakta tereddüt etmeyeceğim."

Kral çenesini indirdi ve Blay'in bile adrenaline dolmasına neden olacak şekilde sargıların arkasından dışarı bakar gibi göründü.

"Eğer babamın yaptıklarının şiddet içerdiğini düşünüyorsanız, henüz hiçbir şey görmemişsiniz demektir. O ölümleri merhametli göstereceğim. Soyum üzerine yemin ederim."

ELLİ İKİ

O assail bir restorana girdiğine bir türlü inanamıyordu. Birincisi, insanların uğrak yerlerine pek sık gitmezdi ve ikincisi, bu batakhane de yemek yemekle hiç ilgilenmiyordu: Hava kızarmış yemek gibi kokuyordu ve

Bira ve garsonların tepsilerinde gördüklerinden, mezelerin hayvansal olmayan tüketim için güvenli olarak derecelendirilip derecelendirilmediğinden emin değildi.

Oh, bakın. Yolun karşısında, önünde tavuk telinden bir duvar olan bir sahne vardı.

Klas.

"Merhaba," diye mırıldandı biri ona.

Assail bir kaşını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı. İnsan kadın dar bir gömlek ve bacaklarına dikildiği belli olan mavi bir kot pantolon giymişti. Saçları sarı ve düzdü. Makyajı ağırdı ve ruju dış cephe yağlı boyası olarak nitelendirilebilecek kadar parlaktı.

Onun gibilerle herhangi bir şekilde ilişki kurmaktansa kendi gözlerini oymayı tercih ederdi.

Kadının kendisini gördüğünü unutmasını diledi ve arkasını döndü. Masa ve sandalyelerden daha fazla insanın olduğu yoğun bir kalabalık vardı, bu yüzden bir köşeye gidip tararken iyi bir koruma sağladı....

Ve işte oradaydı.

Onun küçük hırsızı.

İçinden küfrederek, tüm bunların zaman kaybı olduğunu belli belirsiz fark etti -özellikle de kuzenlerin şu anda o aşağılık herifle yeniden bir anlaşma yapmakta oldukları düşünülürse. Ancak ne yazık ki, siyah Audi'sinin harekete geçtiğine dair bir uyarı alır almaz, o şeyi bulup takip etmek zorunda kalmıştı.

Buna hazırlıklı değildi.

Burada ne işi vardı? Ve neden böyle giyinmişti?

Birkaç boş masadan birini bulup tek başına oturduğunda, saçlarının omuzlarına dökülme şeklini, yüzünü saran koyu ağırlığı onaylamadığını fark etti. Ya da ceketini çıkardığında ortaya çıkan formda gömleğini. Ya da Tanrı aşkına, makyaj da yapmıştı. Ve az önce ona yağ sürerek yaklaşan o kadın gibi de değildi. Hırsızı.... kadının özelliklerini ön plana çıkaracak şekilde her şeyi hafif tutmuştu.

Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Restorandaki tüm erkekler ona bakıyordu. Ve bu, dişleriyle boğazlarını parçalayarak her birini öldürmek istemesine neden oldu-

Sanki bu plana katılıyorlarmış gibi, dişleri karıncalanarak ağzına doğru inmeye başladı ve vücudu gerildi.

Ama henüz değil, dedi kendi kendine. Onun neden burada olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Onu Benloise'ın malikânesine kadar takip ettikten sonra, bir sürü varış noktası beklemişti... ama bunu asla. Ne yapıyordu-

Başını çevirdi ve bir an için vampir olmamasına rağmen bir şekilde onu hissettiğini düşündü.

Ama sonra çok uzun boylu, çok yapılı bir insan masasına yaklaştı.

Hırsızı adama baktı. Adama gülümsedi. Ayağa kalktı ve kollarını adamın büyük omuzlarına doladı.

Assail'in eli ceketine gitti ve silahını buldu.

Gerçekten de oraya gidip adamın gözlerinin arasına bir kurşun sıktığını gördü.

"Hey, daha önce buraya gelmiş miydin?"

Assail'in başı döndü. Oldukça iri bir insan erkeği ona yaklaşmış ve belli bir saldırganlıkla ona bakıyordu.

"Sana bir soru sordum."

Assail iki seçenek olduğuna karar verdi. Sözlü olarak cevap verebilir, böylece dikkatini tüketecek bir tür diyaloga girebilirdi -elinin silahında kilitli kaldığı ve dürtülerinin cinayet eğiliminden uzaklaşmadığı düşünülüyordu tartışmasız kötü bir fikir değildi.

"Seninle

konuşuyorum." Ya

da...

Assail inmiş dişlerini gösterdi ve boğazının derinliklerinde hırladı, öfkesini hırsızlık yaptığı sahneden, onun için giyinip süslendiği o insan budalasından uzaklaştırdı.

Soruları olan adam ellerini havaya kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Hey, sorun değil, her neyse. Benim hatam. Her neyse."

Adam kalabalığın içinde kayboldu ve bazı durumlarda kuyruksuz farelerin de maddesizleşebileceğini kanıtladı.

Assail'in gözleri o masaya döndü. Hırsızının karşısında oturan "beyefendi" eğilmiş, menüyü incelerken ve etrafına bakınırken bile gözleri onun yüzüne kilitlenmişti.

Bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyordu.

* * *

Sola menüyü kapattı ve güldü. "Ben öyle bir şey

demedim." "Söyledin." Mark Sanchez gülümsedi. "Bana

çok güzel

gözleri."

Mark tam da böyle bir gecede ihtiyacı olan kişiydi. Bakması gerçekten kolaydı, çok çekiciydi ve onu düşürüp on bin dolar vermediği sürece endişelenecek bir şeyi yoktu: Kişisel antrenör olarak mı? O bir şeytandı. Bunu bilmeliydi.

"Yani bu bana yağ çekmenin bir yolu mu?" Garson ikisine de bira getirdiğinde geri çekildi. "Spor salonunda sana hafif davranmamı sağlamaya mı çalışıyorsun?"

"Bundan daha iyisini biliyorum." Sola bardağının kalın, buz gibi kenarından bir yudum aldı. "Çeyrek vermek yok. Bu senin politikan."

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman özel bir muamele istemedin." Bir duraklama oldu. "Sizin durumunuzda, bazı alanlarda size biraz gevşeklik göstermeye istekli olmayacağımdan değil."

Sola kendisine doğru yönelen göz temasından kaçtı. "Demek müşterilerle çıkmıyorsun, ha?"

"Hayır. Genelde olmaz."

"Çıkar çatışması."

"Ortalık karışabilir ama bazı durumlarda bu riske değer."

Sola bara göz gezdirdi. Bir sürü insan. Çok fazla konuşma. Hava sıcak ve yoğundu.

Kaşlarını çattı ve kaskatı kesildi. Uzak köşede bir şey... biri...

"İyi misin?"

Kendini paranoyadan arındırdı. "Evet, pardon, evet, sipariş vermek istiyoruz," dedi garson kız döndüğünde. "Ben çizburger alacağım. Tabii kişisel antrenörüm onaylamadığı için emboli atmazsa."

Mark güldü. "Şunu iki yapalım. Ama patates kızartması kalsın. İki tabağa da."

Garson kız uzaklaşırken Sola o karanlık, arka köşeye doğru bakmamaya çalıştı. "Yani..."

"Beni kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Sana ne kadar zaman önce çıkma teklif etmişim?"

Mark gülümsediğinde, onun harika dişleri olduğunu fark etti, düz ve gerçekten beyazdı. "Uzun zaman oldu sanırım. Meşguldüm."

"Peki ne iş yapıyorsun?" "Şu ve bu."

"Hangi alanda?"

Normalde insanlar burnunu sokmaya başladığında hemen sinirlenirdi. Ama onun etkisi sakın ve kolaydı, bu yüzden bu sadece bir randevu sohbetiydi.

"Sanırım buna ceza adaleti diyebilirsiniz."

"Oh, hukukla ilgileniyorsun."

"Çok aşınayım, evet."

"Sorun değil." Mark boğazını temizledi. "Yani... gerçekten iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sanırım bu benim antrenörüm."

"Oh, nedense bensiz de iyi olacağını düşünüyorum."

Karmaşık olmayan bir ileri geri konuşmaya başladıklarında, gerçekten de rahatlamaya başladı - ve sonra yemekleri geldi ve bir tur bira daha içtiler. Barda olmak, teke tek bir şey yapmak, başka birini tanımak çok... normaldi.

Bir gece önce tanık olduğu şeyin tam tersi.

Sola, görüntüler gözünün önüne geldikçe ürperdi... mum ışığı, yarı çıplak kadının üzerinde onu yiyip yutacakmış gibi duran siyah saçlı adam, ikisi de serbest ve sınır tanımaz....Sonra, sanki onun kendisini izlediğini başından beri biliyormuş gibi camın ardından ona bakan ve kendi gözleriyle buluşan o ısıltılı gözler.

"İyi misin?"

Sola kendini odaklanmaya zorladı. "Özür dilerim, evet. Ne diyordunuz?"

Mark Demir Adam için yaptığı antrenmanlardan bahsetmeye devam ederken, kendini tekrar o kulübenin dışındaki soğukta, o adamı ve o kadını izlerken buldu.

Ateş et. Bu randevuyu sadece bir çıkış yolu aradığı için tasarlamıştı. Ne kadar iyi biri olsa da Mark'ı özellikle önemseydiği için değildi.

Aslında, belki de kişisel antrenörü çok uzun boylu, çok yapılı, çok koyu renk saçlı ve çok soluk gözlü olduğu için bunu yapmıştı.

Suçluluk duygusu zilini çaldığında, "Tanrı aşkına!" diye düşündü. O bir yetişkindi. Mark da bir yetişkindi. İnsanlar her türlü farklı nedenden ötürü seks yaparlardı - sırf o adamla evlenmek istemediği için temel bir kuralı çiğnediği anlamına gelmezdi... saçmalık dışında. Büyükannesinin ahlak anlayışı bir yana, adamın parlak inci gibi beyazları ve iri omuzları bir yana, aslında Mark'tan etkilenmemişti.

Mark'ın ona hatırlattığı adamdan etkilenmişti. Bunu yanlış yapan da buydu.

ELLİ ÜÇ

Even Qhuinn, Konsey toplantıları söz konusu olduğunda pek de zevk sahibi bir hakem olmasa da, toplanan grubun eve tek bir şey bekleyerek geldiği ve sadece şunları elde edeceği oldukça açıktı tamamen başka bir şey.

Wrath, kelimeleri boşa harcamadı ya da küçümsemedi ve bir güzel patakladıktan sonra beş on dakika içinde işi bitirdi.

Aslında bu iyi bir şeydi. Ne kadar çabuk bitirirse, onu o kadar çabuk eve götürebilirlerdi.

"Son olarak," dedi kral bas sesiyle, "bu yüce gruba hitap etme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Bu durumda, "ağustos" açıkça "pislik" anlamına geliyordu. "Şu anda başka işlerim var." Yani, hayatta kalmak. "Bu yüzden ben gidiyorum. Ancak, herhangi bir yorumunuz varsa, lütfen bunları Hharm'ın oğlu Tohrment'e yönlendirin."

Göz açıp kapayıncaya kadar kral, V ve Zsadist ile birlikte binayı terk etti.

Ayrılışın ardından, yemek salonundaki tüm süslü püslüler sandalyelerinde oturmaya devam etti, şok ve şimdi- ne çekici yüz hatlarında oynuyordu. Belli ki daha fazlasını bekliyorlardı... ama aynı zamanda daha azını da. Ebeveynlerini çok fazla zorlayan ve sonunda kışlarına tahta kaşık yiyen çocuklar gibiydiler.

Qhuinn'in bakış açısından, aslında oldukça eğlenceliydi. Parti, ev sahibesinin ayağa kalkıp tüm yada, yada, yada'lara sahip olmanın ne büyük bir onur olduğunu anlatmasının ardından nihayet dağılmaya başladı.

Qhuinn sadece ve sadece tek bir şeyi önemsiyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra telefonuna gelen mesaj buydu: Wrath eve sağ salim dönmüştü.

Yavaşça nefes vererek telefonunu deri ceketinin iç cebine geri koydu ve bu serserileri biraz dans ettirmek için döşeme tahtalarına birkaç el ateş etmeyi düşündü. Muhtemelen bunun için başı belaya girerdi.

Yazık.

Kalabalık kısa bir süre sonra, sanki uzun ve sosyal açıdan önemli bir akşam beklentisiyle giyinip kuşanmış ve evini yeniden düzenlemiş, ancak sadece iki saniyelik bir şöhret ve bir kova KFC yemeğine sahip olduğunu fark etmiş gibi, ev sahibesinin açık memnuniyetsizliğiyle dışarı çıkmaya başladı.

Üzgünüm, bayan.

Tohrment, şöminenin önünde durup başını sallayarak ve birkaç kelime söyleyerek göç edenlere hükmetti. Bu delegasyonda Wrath akıllıca bir seçim yapmıştı. Kardeş tüm silahlarıyla bir kış tekmeleyici görünümündeydi ama her zaman barış yanlısı olmaya istekli ve içten içe yatkın olmuştu ve bu gece de durum farklı değildi.

Butch'un arkadaşı ayrılırken Marissa'ya karşı özellikle nazikti, ona sarılırken ve polis ona eşlik ederken başını sallarken yüzünde gerçek bir şefkat ifadesi belirdi. Ancak bu gerçek yüz ifadesi hemen yerini profesyonel maskesine bıraktı.

Sonunda, ev sahibi yaşlı cehennem zebanisinin ayağa kalkmasına yardım etti ve onu üst kata çıkarmak için biraz gürültü yaptı.

Ve sonra sadece bir tane vardı.

Larex'in oğlu Elan, perdeli pencerelerin önünde oyalanıyordu.

Qhuinn'in gözü hep adamın üzerindeydi, Konsey üyelerinden kaçının yanına gelip elini sıktığını, kulağına bir şeyler mırıldandığını sayıyordu.

Her birini.

Bu yüzden uslu bir çocuk gibi gitmek yerine, seyirci istermiş gibi şömineye doğru ilerlemesi pek de sürpriz olmadı.

Harika.

Elan Tohr'a yaklaştıkça, Kardeş'le göz temasını korumak için çenesini daha fazla kaldırmak zorunda kalıyordu.

"Kralınızla görüşmek benim için büyük bir onurdu," dedi centilmen adam ciddiyetle. "Her sözünü dikkatle dinledim."

Tohr karşılığında bir şeyler mırıldandı.

Aristokrat, "Ve bir şeyle mücadele ediyordum," diye sözünü kesti. "Onunla bu konuyu doğrudan konuşmayı umuyordum ama..."

Evet, bunun için nefesini tutma dostum.

Tohr sessizliği doldurmak için araya girdi. "Bana söyleyeceğiniz her şey hiçbir filtre ya da yorum olmadan doğrudan kralın kulağına gidecek. Ve bu odadaki savaşçılar gizlilik yemini ettiler. Tek bir kelime bile etmeden ölecekler."

Elan Rehv'e baktı, belli ki erkekten de benzer bir vaat bekliyordu.

Rehvenge bastonuna yaslanırken, "Aynı şey benim için de geçerli," diye mırıldandı.

Birden Elan'ın göğsü kabardı, sanki toplantıdan beklediği daha çok bu tür kişiselleştirilmiş bir ilgiydi. "Bu konu kalbimde büyük bir yara açtı."

Kesinlikle göğüs kasların değil, diye düşündü Qhuinn. On yaşında bir çocuk gibi yapılısın.

Tohr, "O da ne?" diye sordu.

Elan kollarını arkada kavuşturdu ve biraz volta attı - sanki sözlerine zaman ayırıyormuş gibi.

Bir şey Qhuinn'e hazırlıklı olduklarını söyledi.

Ancak ne olduğunu söyleyememişti.

"Kralınızın duyduğum bir söylentiye değinmesini bekliyordum."

"Hangisi?" Tohr eşit bir tonda konuştu.

Elan durdu. Döndü. Açıkça konuştu. "Sonbaharda vurulduğunu."

Kimse tepki göstermedi. Ne Tohr ne de Rehv. Odada kalan Kardeşler de. Kesinlikle Qhuinn ya da adamları da.

"Bunun için kaynağınız nedir?" Tohr sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu gece burada olacağını düşünmüştüm." "Gerçekten mi?" Tohr boş sandalyelere baktı ve omuz silkti.

"Bana ne duyduğunu söylemek ister misin?"

"Erkek, kral tarafından yapılan bir ziyarete atıfta bulundu. Tıpkı Wrath'ın yazın gelip beni evimde gördüğü zamanki gibi." Sanki Wrath'ın yılındaki en önemli olay buymuş gibi, bu olay kendini beğenmişlikle anlatılıyordu. "Piçler Çetesi'nin mülkündeyken krala ateş ettiğini söyledi."

Yine tepki yok.

"Ama belli ki kralınız hayatta kalmış." Duraksama Elan'ın ayrıntıların açıklanmasını beklediğini gösteriyordu. "Aslına bakarsanız durumu oldukça iyi."

Uzun bir sessizlik oldu, sanki konuşmanın her iki tarafı da diğerinin sessizliği iyi bir şekilde kullanmasını bekliyordu.

Tohr kaşlarını çattı. "Kusura bakmayın ama bize pek bir şey anlatmadınız ve dedikodu zamanın başlangıcından beri devam ediyor."

"Ama tuhaf olan şu. Olay gerçekleşmeden önce benimle de konuştu. Ancak ben ona inanmadım. Kim bir suikast girişimi düzenler ki? Bana öyle geldi ki... sadece işlerin yürütülme şeklinden memnun olmayan bir erkeğin böbürlenmesiydi. Ancak bir hafta sonra, Piçler Çetesi'nin bunu gerçekleştirdiğini söyledi."

Wrath vurulmuştu. Ne yapacağımı bilemedim. Kralla şahsen temasa geçme imkânım yoktu ve bu kişinin doğruyu söylediğini teyit etme imkânım da yoktu. Bu toplantı çağrılana kadar her şeyi oluruna bıraktım. Acaba bu bir şey mi diye düşündüm. Açıkça öyle değildi, ama sonra neden burada olmadığını merak ettim."

Tohr küçük erkeğe baktı. "Bize uygun bir isim verirsiniz yardımcı olursunuz."

Elan kaşlarını çatı. "Yani Konsey'de kimlerin olduğunu bilmiyor musun?"

Rehv gözlerini devirirken Tohr omuz silkti. "Rehvenge'in üyeliği hakkında endişelenmekten daha iyi yapacak işlerimiz var."

"Eski Dünya'da Kardeşlik bizim kim olduğumuzu biliyordu." "Anavatanla aramızda bir okyanus var." "Daha da acısı."

"Bu senin fikrin."

Qhuinn, Kardeş'in ellerini SOB'un sıksa boynuna kitlemesi durumunda devreye girme niyetiyle bir adım öne çıktı: Birisi muhtemelen ev sahiplerinin halılarına sıçramadan önce kafayı yakalamalıydı. Ve vücudun ölü ağırlığı.

Sadece misafirperver görünüyordu.

Tohr, "Peki kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

Elan kendisine odaklanmış olan hareketsiz, ölümcül erkeklere baktı. "Assail. Onun adı Assail."

* * *

Caldwell şehir merkezinin derinliklerinde, karanlık sokakların bir fare labirenti oluşturduğu ve ayık insanların çok az ve çok uzak olduğu yerde, Xcor tırpanını çamurlu, siyah lekeli zeminden yaklaşık beş buçuk metre yukarıda şişman bir daire şeklinde salladı.

Daha küçük olan boynundan yakalandı ve artık omurga bağından kurtulmuş olan kafa, soğuk ve sert rüzgârda çenesi şakağına, şakağı çenesine doğru uçtu. Siyah kan spiral çizerek

Vücutun dümensiz alt yarısı öne doğru yığılırken kopan atardamarlardan dışarı fırladı.

İşte bu kadar.

Gerçekten hayal kırıklığı yarattı.

Etrafında dönerek sevgilisini omzunun üzerinden tuttu, böylece sevgilisi koruyucu bir şekilde arkasına kıvrıldı ve gelecek olan şeye karşı kendini hazırlarken arkasını kollamaya başladı. Artık etkisiz hale gelmiş olan avcıyı kovalamak için girdiği sokağın ucu açıktı ve arkasındaki üç kuzen, o yönden daha fazlası gelirse diye omuz omuza mevzilenmişlerdi-

Bir şey geliyordu.

Bir şey... hızla yaklaşıyordu, bir motorun gürültüsü gittikçe artıyordu ve-

SUV ara sokağa doğru savruldu, lastikleri buzlu yolda çok az ya da hiç tutunamadı. Çekiş yetersizliğinin bir sonucu olarak araç duvara çarptı ve uzun farları Xcor'u kör etti.

Direksiyondaki her kimse frene basmamış. Motor kükredi.

Xcor araca doğru baktı ve gözlerini kapattı. Görme duyusu işlevini yitirdiği için göz kapaklarını açık tutmasına gerek yoktu. Arabayı kimin kullandığı, avcı mı, vampir mi yoksa insan mı olduğu da önemli değildi.

Ona doğru geliyorlardı ve o bunu durduracaktı.

Yoldan çekilmek muhtemelen daha kolay olsa da.

Ne var ki, kolay olanı hiçbir zaman önemsememişti.

"Xcor!" diye bağırdı biri.

O buz gibi havadan derin bir nefes alarak, yaklaşan aracı takip ederken bir savaş çığlığı attı, duyuları uzandı ve SUV ilerlerken onu uzayda konumlandırdı. Tırpanı bir anda ortadan kaybordu ve savaşa katılmaya hevesli silahları iki avucunda ortaya çıktı.

Yirmi metre daha bekledi.

Sonra mermi yağdırmaya başladı.

Susturucuları takılıyken kurşunlar ön camı patlatırken.... ızgaraya çarparken ve bir lastiği çıkarırken sadece darbe sesi çıkarıyordu.

Bu noktada göz kamaştırıcı farlar uzaklaştı, aracın arka tarafı dönmeye başladı, o muazzam hızlanma sayesinde genel yörünge değişmedi - her şey karmakarışık olsa bile.

Yan panel onu yere sermeden hemen önce Xcor yerden sıçradı, botları havaya kalktı, üç bin kiloluk kontrolden çıkmış ağırlık havadaki bedeninin altına girerken çatı zar zor ayaklarının altına girdi.

Xcor'un savaşçıları tekrar yere indiğinde, aracın ileriye doğru ivmesinin sonu bir Çöp Konteyneri pahasına geldi, çöp konteyneri aracı herhangi bir fren setinin yapabileceğinden daha iyi durdurdu.

Xcor hiç vakit kaybetmeden yaklaştı, iki silahı da havadaydı, tetikler hazırды. Birkaç mermi boşaltmış olmasına rağmen, her iki silahta da en az dörder mermi kaldığını biliyordu. Ve askerleri bir kez daha arkasına düşmüştü.

İçeri bakmak için yaklaştığında, ne bulduğu umurunda değildi: kendi türünden biri, bir erkek ya da bir kadın, daha azı, onun için önemli değildi.

Bozulmuş et ve pekmez kokusu ona hangi düşmanıyla karşı karşıya olduğunu haber veriyordu ve gerçekten de, patlamış ön camdan içeri doğru eğildiğinde, koyu saç renklerini ve alaca ten tonlarını hâlâ koruyan iki yeni asker ön koltukta sallanıyordu.

Emniyet kemerleri takılıyken bile zor durumdaydılar. Kurşunlarla delik deşik edilmiş olmalarının yanı sıra, yüzlerinde sedanın kabininde çarpışmış, gösterge paneline çarpmış ve kırılmış cam parçalarına maruz kalmış olmanın yıpranmışlığı vardı: Siyah kan, kırılmış burunlarını, yırtılmış yanaklarını ve çenelerini yağlıyordu; bok, banyodaki musluklardan akan su gibi göğüslerine damlıyordu.

Hava yastığı yok. Belki bir arızadır.

"Başaracağını sanmıyordum," diye mırıldandı Balthazar.
"Evet," diye onayladı bir başkası.

Xcor silahlarını kılıfına sokarken endişesini bir kenara bıraktı, sürücü tarafındaki kapıyı tuttu ve bu şeyi bağlantılarından çekip çıkardı. Parçalanmış metalin çıkardığı gıcırtı sokakta yankılanırken, paneli bir kenara fırlattı, çelik hançerini kınından çıkardı ve eğildi.

Tüm lesser'larda olduğu gibi, Omega'nın bu sakinleri de feci yaralarına rağmen hareket etmeye ve göz kırpmaya devam ediyordu ve bu durumda bırakılırlarsa, formları zamanla çürüse bile bunu sonsuza kadar yapmaya devam edeceklerdi.

Onları öldürmenin sadece ve sadece tek bir yolu vardı.

Xcor sağ ön kolunu sol omzunun üzerinden geçirdi ve hançerinin ağzını direksiyon başındaki kişinin göğsüne gömdü. Başını yana çevirdi ve tekrar kör olmamak için gözlerini kapattı, koltuğun üzerine eğilip aynı şeyi yolcuya yapmadan önce patlamanın ve parıltının kaybolmasını bekledi.

Sonra dönüp başı kesilmiş, kıvranan cesedin yanına gitti... arabanın ara sokaktan geçişi sayesinde göğsünde lastik izleri vardı.

Siyah lekeli çamurda ilerlerken hançerini tekrar omzunun üzerinden kaldırdı ve bıçağı öyle bir güçle göğüs kafesine gömdü ki, silahın ucu asfalta saplandı.

Tekrar ayağa kalktığı anda, nefesi burnundan lokomotif püfları halinde çıkıyordu. "Aracı arayın ve sonra yola çıkmalıyız."

Saati kontrol etti. Caldwell polisi şehrin bu kısmında bile hayal kırıklığı yaratacak kadar duyarlıydı ve her zaman olduğu gibi altında yaşadığı sürekli insan müdahalesi tehdidi can sıkıcıydı. Ama şanslıysa, birkaç dakika içinde hiç gelmemiş gibi gitmiş olacaktı.

Kılıcını kınına sokarak gökyüzüne baktı, boynunu kırdı ve omuzlarını gevşetti.

Planlanmış olan Konsey toplantısını düşünmemek mümkün değildi; bütün gece boyunca aklındaydı. Gazap gelmiş miydi? Yoksa sadece Rehvenge ve Kardeşlik temsilcileri mi vardı? Eğer kral gerçekten katıldıysa, Xcor gündemi gayet iyi hayal edebiliyordu: güç gösterisi, uyarı, sonra da hızlı bir ayrılış.

Kardeşlik ne kadar güçlü olursa olsun ve Wrath o inançsız aristokrat dalkavuklar grubunun önünde güç gösterisi yapmak isterse istesin, yakın zamanda neredeyse öldürülmüş olan bir erkeğin işini şansa bırakacağını düşünmek zordu: Sadece kendi çıkarları için bile olsa, Kardeşlik onun hayatta kalmasını isterdi, çünkü orası onların da güç merkeziydi.

İşte bu yüzden uzak durmayı seçmişti.

Wrath'ın kaybettiği itibarının bir kısmını geri kazanmaya çalışmasına izin vermenin bir zararı yoktu ve Kardeşlik'le o belirli kitlenin önünde doğrudan bir yüzleşmede kaybedecek çok şey vardı: İkincil hasar potansiyeli çok büyüktü. İsteyeceği son şey glymera'yı ürkütüp kendisinden geri çekilmelerini sağlamaktı... ya da kralı ortadan kaldırma sürecinde onları tamamen öldürmek.

Ama aslında Throe'nun bağlantıları sayesinde toplantının tam olarak nerede ve ne zaman yapılacağını öğrenmişti. Bu da şimdi olacaktı... ve askerlerinin o küçük kulübede beslendiği kadının malikanesinde.

Belli ki, başkalarının sadece bahçesini değil, salonlarını da kullanmasına izin vermeye istekliydi.

Ve çok geçmeden, Elan'ın sözcülüğünü yaptığı kişi tarafından kendisine sağlanan, olup bitenlerin bir dökümüne sahip olacaktı

-eğer erkeğin sahip olduğu erişimin tadını çıkarmak ve biraz gösteriş yapmak istemesinden başka bir nedeni yoksa-

Harabeye dönmüş arabanın arkasından gelen bir takdir ıslığı başını döndürdü.

Zypher açık bagaj kapısının yanında duruyordu, içeri eğilip beyaz bir şeyin selofan kaplı tuğlasını çıkarırken kaşları havadaydı.

"Oldukça büyük bir lütufları var," dedi onu yüksekte tutarak.

Xcor oraya doğru yürüdü. Bunun gibi   tane daha vardı, sanki avcı çifti uy şturuculardan çok kendi fiziksel g venlikleriyle ilgileniyormu  gibi arka tarafa atılmı lardı.

O anda doğudan siren sesleri gelmeye başladı, belki kazayla ilgiliydi, belki de değildi.

"Paketleri yanımıza alıyoruz," diye emretti Xcor. "Ve Şimdi yola  ıkıyoruz."

ELLİ DÖRT

A Sonuç olarak, randevu hiç de fena değildi. Sola sandalyesinden kalkıp paltosunu giymeye başladığında Mark arkasından geldi ve yünü omuzlarına yerleştirmesine yardım etti.

Ellerinin oyalanma şekli, bunun akşam yemeğinin sonu değil, gecenin geri kalanının başlangıcı olmasına fazlasıyla açık olduğunu gösteriyordu. Yine de ısrarcı değildi. Geri çekildi ve gülümseyerek kibar bir el hareketiyle çıkış yolunu işaret etti.

Adamın önünde ilerlerken, adamın kanını kaynatmaması bir tür akıl sağlığı suçu gibi görünüyordu... ama yine de önceki geceki o son derece agresif, baskın adam bunu yapmıştı.

Libidosuna bir moral konuşması yapması gerekecekti. Ya da belki bir şaplak...

Belki de o diğer adamdan, diye düşündü bir yanı.

"Hayır," diye mırıldandı.

"Pardon, ne dedin?"

Sola başını salladı. "Sadece kendi kendime konuşuyorum."

Kalabalığın arasından geçerek restoranın kapısına ulaştılar ve geceye adım attıklarında vay canına, ne sinüs temizleyiciydi.

"Yani..." Mark, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak, iyi gelişmiş gövdesi kabararak -ama yine de onun boyutuna yaklaşmayı başaramayarak- şöyle dedi

Kes şunu.

"Yemek için teşekkürler, ödemek zorunda değildin."

"Bu bir randevuydu. Sen öyle söyledin." Tekrar gülümsedi. "Ve ben geleneksel bir adamım."

Yap, dedi kendi kendine. Ona evine dönüp dönemeyeceğini sor.

Ne de olsa, onunkinde bir hanky-panky olamazdı. Asla. Büyükannesi üst kattayken olmazdı - kadının sağırılığı oldukça seçiciydi.

Yap işte.

Bu yüzden ona sordunuz....

"Sabah erkenden bir toplantım var," diye ağzından kaçırdı. "O yüzden gitmem gerekiyor. Ama çok teşekkür ederim ve bunu tekrar yapmak isterim."

Mark'ın hakkını vermek gerekirse, hissetmiş olabileceği hayal kırıklığını yine o kazanan sırtışıyla örttü.

"Kulağa hoş geliyor. Bu harikaydı."

"Buraya park ettim." Omzunun üzerinden işaret etti. "Yani..."

"Seni arabana kadar geçireyim." "Teşekkürler."

Botları buzun üzerine serpilmiş tuzda çatırdarken sessizdiler.

"Güzel bir gece."

"Evet," dedi. "Öyle."

Her nedense, duyuları uyarıcı bir şekilde ateşlenmeye başladı, gözleri aydınlatılmış otoparkın dışındaki karanlığı araştırdı.

Belki de peşinden gelen Benloise'dir, diye düşündü. Şüphesiz şimdiye kadar birinin evine ve kasasına girdiğini biliyordu ve muhtemelen heykelin pozisyonundaki değişikliği de fark etmişti. Yine de misilleme yapıp yapmayacağını bilmek zordu. Yaptığı işe rağmen, bağlı olduğu belli bir davranış kuralı vardı ve bir düzeyde, işi iptal ederek ve kızın maaşını keserek yaptığıının yanlış olduğunun farkında olmalıydı.

Mesajı kesinlikle anlayacaktır.

Ayrıca, kilitlediği her Şeyi alabilirdi.

Audi'sine yaklaŐarak alarmı devre dışı bıraktı. Sonra arkasını d6nd6 ve yukarı baktı.

"Seni arayayım mı?"

"Evet, l6tfen," dedi Mark.

Uzun bir duraklama oldu. Sonra elini uzatıp adamın boynunun arkasına geçirdi ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Mark bu davete hemen icabet etti ama zorlayıcı, otoriter bir Şekilde değil: Kız başını eğdiğinde Mark da aynısını yaptı ve dudakları buluştu, hafifçe s6rt6nd6ler, sonra biraz daha baskı uyguladılar. Onu kendine doğru çekmedi ya da arabaya doğru hapsetmedi... kontrolden çıkma hissi yoktu.

B6y6k bir tutku hissi de yok.

Teması kesti. "Yakında g6r6Ő6r6z."

Mark sanki tahrik olmuş gibi sertçe nefes verdi. "Ah, evet. Umarım 6yledir. Ve sadece spor salonunda değil."

Elini kaldırdı, son bir kez g6l6msedi ve kamyonetine doğru y6r6d6.

Sola sessiz bir k6f6rle direksiyona geçti, kapıyı kapattı ve başını arkaya yasladı. Dikiz aynasından adamın arka lambalarının yanıŐını izledi ve onun ŐıŐman bir d6n6Ő yaparak otoparktan çıktığını g6rd6.

G6z kapaklarını kapattığında Mark'ın ışıltılı g6l6msemesini g6rmedi, dudaklarını kendi dudaklarına değdirdiğini hayal etmedi ya da ellerinin v6cudunda dolaŐtıđını hissetmedi.

O kul6benin dıŐında, baŐka bir kadının ačíkta duran g6Ős6n6n 6zerinden kendisine bakan bir çift ateŐli, hafif Őeytani g6ze tanıklık ederek içeriye bakmaya geri d6nm6Őt6.

"Oh, Tanrı aşkına..."

Kendini bu anıdan sıyrarak, bu durumda, mesela çikolata arzusunun diyet bir soda ile hafiflemeyeceğinden korktu. Ya da bir Snackwell's kurabiyesiyle. Ya da tek bir Hershey's Kiss'le bile.

Bu gidişle, bir kasa Lindt tr6f mantarını eritip doğrudan damarına serum takması gerekecekti.

Ayağını frene koyarak gösterge panelindeki düğmeye bastı ve motorun canlandığını duydu. Farların ışıkları yandığında

Sola koltuğunda geriye doğru sarsıldı ve bir çığlık attı.

* * *

Qhuinn diğerleriyle birlikte malikâneye döndüğünde, giriş kapısından geçip büyük fuayeye girer girmez rütbesini düşürdü. Hızlı bir koşuyla merdivenleri çıktı ve doğrudan Layla'nın odasına yöneldi: Mesajlarına göre klinikten ayrılmaya karar vermişti ve onun nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı çaldı ve dua etmeye başladı. Tekrar. Bir agnostiği dindar yapmak için hamilelik gibisi yoktur.

"İçeri gelsene?"

Kadının sesini duyunca kendini toparladı ve içeri girdi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Layla yatağın üzerinde okuduğu Us Weekly dergisinden başını kaldırdı. "Merhaba!"

Qhuinn bu neşe karşısında irkildi. "Ah...merhaba?"

Etrafına bir göz attığında, etrafındaki yorganın üzerinde Vogue, People ve Vanity Fair'i gördü ve yolun karşısında televizyon açtı, koltuk altı deodorantı reklamı Colgate diş macunu reklamına geçiyordu. Yanındaki sehpa zencefilli gazoz ve tuzlu kraker, karşı sehpa ise temizlenmiş bir kutu Häagen-Dazs ve gümüş bir tepside birkaç kaşık vardı.

Layla gülümseyerek, "Gerçekten midem bulanıyor," dedi. Sanki bu iyi bir haberdi.

Öyle olduğunu sanıyordu. "Herhangi... bilirsin..."

"Zerre kadar değil. Azıcık bile değil. Kusmuyorum da.

Sadece her zaman biraz yediğimden emin olmak zorundayım. Çok fazla yersem kendimi hasta hissediyorum; aynı şekilde bir şey koymadan çok uzun süre geçirirsem de."

Quinn pervazlara yaslandı, bacakları rahatlamaktan resmen sallanıyordu. "Bu... harika."

"Oturmak ister misin?" Sanki aniden hissettiği kadar solgun görünüyordu.

"Hayır, ben iyiyim. Ben sadece... Senin için gerçekten endişelendim."

"Gördüğünüz gibi" -vücudunu gösterdi- "ben sadece işimi yapıyorum ve bunun için Bakire Kâtip'e teşekkür ederim."

Layla ona gülümserken, görünüşü gerçekten hoşuna gitmişti ve bu, kelimenin tam anlamıyla cinsel anlamda değildi. Sadece... sakin, rahatlamış ve mutlu görünüyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü, rengi mükemmeldi, elleri ve gözleri sabitti. Aslında, birdenbire... gerçekten sağlıklı görünüyordu, cildindeki solgunluk artık yokluğuyla fark ediliyordu.

Dergileri ve ölü dondurma askerini başıyla işaret ederken, "Sanırım ziyaretçileriniz var," diye yorum yaptı.

"Herkes uğradı. En uzun Beth kaldı. Hemen yanıma uzandı, özel bir şey konuşmadık. Sadece okuduk, resimlere baktık ve Deadliest Catch maratonunu izledik. O diziye bayılıyorum. Bütün insanların teknelerle denize açıldığı dizi. Çok heyecan verici. Sıcak ve kuru topraklarda olduğum için kendimi mutlu hissettim."

Quinn yüzünü ovuşturdu ve denge duygusunun bir an önce geri gelmesi için dua etti: Belli ki adrenal bezleri hâlâ gerçekliğe ayak uydurmaya çalışıyordu, ortada bir dram, acil bir durum ya da tepki verilmesi gereken korkunç bir şey olmadığı fikriyle başa çıkmak oldukça zordu.

"İnsanların uğramasına sevindim," diye mırıldandı, bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissediyordu.

"Ah, evet, oldu" -Layla gözlerini kaçırdı, yüz hatlarını garip bir ifade kapladı- "epeyce oldu."

Quinn kaşlarını çatı. "Kimse tuhaf değil, değil mi?"

Evdeki herhangi birinin destekleyici olmaktan başka bir şey yapacağını düşünemiyordu ama sormak zorundaydı.

"Hayır... tuhaf değil."

"Ne?" Layla kucağındaki derginin kapağını parmaklarken, esmer, balon kafalı, boş gözlü bir bimbo'nun yüzü bozuldu ve normale döndü, bozuldu ve normale döndü. "Layla. Anlat bana."

O yüzden gerekirse sınırlar koyabilirdi.

Layla saçlarını geriye itti. "Deli olduğumu düşüneceksin... ya da, bilmiyorum."

Yanına gitti ve onun yanına oturdu. "Tamam, bak. Bunu nasıl doğru söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden sadece kelimeleri çıkaracağım. Sen ve ben mi? Bir sürü şeyle yüzleşeceğiz... bilirsin, kişisel şeylerle ilgili..." Tanrım, hamileliğin devam etmesini gerçekten umuyordu. "Artık birbirimize karşı tamamen dürüst olmaya başlayabiliriz. Her neyse mi? Yargılamayacağım. Kendi hayatımda yaptığım onca saçmalıktan sonra mı? Kimseyi hiçbir şey için yargılamam."

Layla derin bir nefes aldı. "Pekâlâ... Payne dün gece gelip beni gördü."

Yine kaşlarını çattı. "Ve."

"Hamilelik için bir şeyler yapabileceğini söyledi. İşe yarayıp yaramayacağından emin değildi ama bana zarar vereceğini düşünmüyordu."

Qhuinn'in göğsü sıkıştı, kalbini çarptıran bir korku saplandı. V ve Payne'de bu dünyaya ait olmayan şeyler vardı. Ve bu iyiydi. Ama onun gençliğinin yanında değil - Tanrı aşkına, V'nin eli tam bir katildi....

"Elini tuttu ve karnımın üzerine koydu, tam genç kızın olduğu yere...."

Qhuinn'in iç tuvaleti kafasındaki tüm kanı dışarı akıtmış gibi bir his sertçe vurdu. "Oh, Tanrım-"

"Hayır, hayır." Ona doğru uzandı. "Kötü değildi. Aslında iyi hissettirdi. Bu ışıkla yıkandım, içime aktı, beni güçlendirdi. Beni iyileştirdi. Bana odaklandı

ama bundan çok daha öteye gitti. Sonrasında onun için çok endişelendim. Yatağın yanında yere yığıldı...." Layla aşağıya, yere doğru işaret etti. "Ama sonra bilincimi kaybettim. Uzun bir süre uyumuş olmalıyım. Sonunda uyandığımda mı? İşte o zaman kendimi farklı hissettim. İlk başta bunun düşük durduğu için olduğunu düşündüm çünkü artık... bitmişti. Dışarı koşup Blay'i buldum ve beni kliniğe götürdü. İşte o zaman sen geldin ve Doktor Jane bize şunu söyledi..." Leyla'nın zarif eli karnının alt kısmına dokundu ve sonra orada oyalandı. "İşte o zaman bize yavrumuzun hâlâ bizimle olduğunu söyledi-"

Sesi bu noktada kesildi ve hızla gözlerini kırptırdı. "Gördüğünüz gibi, sanırım hamileliğimizi kurtardı."

Uzun bir şok anından sonra Qhuinn, "Ah... kahretsin," diye fısıldadı.

* * *

Restoranın otoparkında, Assail hırsıza ait Audi'nin kaputunun üzerinde belirdi ve farların parıltısı içinde tamamen ayakta durdu.

Tıpkı bir gece önce yaptığı gibi, onunla göz göze gelmekten ziyade içgüdüsel olarak göz göze geldi.

Soğukta dururken öfkesinden ve daha pek çok şeyden yanıyordu: O iki ayaklı dışkı çuvalı ona arabasına kadar eşlik ederken ve onu öpme çılgınlığını gösterirken, Assail iki seçenekle yeniden karşı karşıya kalmıştı: Gecenin karanlığında adamın izini sürüp boğazını yırtmaya devam etmek ya da insan gidene kadar bekleyip...

İçindeki bir şey kararını vermişti: Onu terk edemeyecek durumdaydı.

Hırsızı camı indirdi ve kadının uyarılma kokusu onu sertleştirdi.

Ayrıca onu gülümsetti. Bütün gece boyunca ilk kez kokusunu almıştı ve bu onun öfkesini her şeyden daha fazla yatıştırmıştı.

Belki o adamın derisini canlı canlı yüzmek dışında.

"Ne istiyorsun," diye hırladı.

Soru bu değil miydi?

Arabanın onun tarafına doğru ilerledi. "Eğlendin mi?"

"Affedersiniz?"

"Soruyu duyduğunuza inanıyorum."

Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve dışarı fırladı. "Ne cüretle benden herhangi bir konuda açıklama beklersin-"

Ağırlığını kalçalarına vererek ona doğru eğildi. "Önce özel hayatımı ihlal ettiğinizi hatırlatabilir miyim?"

"Arabanın önüne atlamadım ve-"

"Dün gece gördüklerin hoşuna gitti mi?" Bu onu susturdu. Sessizlik devam edince biraz gülümsedi. "Demek izlediğini kabul ediyorsun."

"Öyle olduğumu biliyordun," diye tükürdü.

"Öyleyse soruya cevap ver. Gördüklerin hoşuna gitti mi?" dedi kendi kulaklarına bile boğuk gelen bir sesle.

Oh, evet, diye düşündü derin nefes alırken. O yaptı. "Boş ver," diye mırıldandı. "Onu içine koymana gerek yok kelimeler. Cevabını zaten biliyorum-"

Kadın ona o kadar hızlı ve sert bir tokat attı ki, adamın başı omurgasının üzerine düştü.

İlk içgüdüğü dişlerini gösterip onu ısırarak, onu cezalandırmak, kendini kışkırtmaktı; çünkü zevk için biraz acıdan daha iyi bir baharat olamazdı. Ya da çok fazla.

Başını dikleştirdi ve göz kapaklarını indirdi. "Bu iyi hissettirdi."

Tekrar yapmak ister misin?"

Ondan bir çiçek daha yayılırken, göğsünün derinliklerinde bir kahkaha attı ve evet, gerçekten de onun verdiği bu tepki o insan adamın yaşamaya devam etmesini sağladı diye düşündü. Ya da en azından bir başkasının ellerinde ölecekti.

Kendisini istiyordu. Ve başkasını değil.

Assail daha da yaklaştı, ta ki dudakları kulağının hemen yanına gelene kadar. "Eve döndüğünde ne yaptın? Yoksa o kadar bekleyemedin mi?"

Bilinçli bir adım geri çekildi. "Bilmek mi istiyorsun? İyiyim. Kedi kumunu değıştirdim, kendime iki çırpılmış yumurta ve bir parça tarçınlı tost yaptım ve sonra kendimi yatağı attım."

İleriye doğru bilinçli bir adım attı. "Çarşıfların arasındayken ne yapıyordun?"

Onun kokusu bir kez daha alevlendiğinde, ağzını eskiden olduğı yere geri koydu... yakın, oh, çok yakın. "Sanırım ne yaptığını biliyorum. Ama bana söylemeni istiyorum."

"Canın cehenneme-"

"Ne gördüğünü düşündün mü?" Bir rüzgâr saçlarının bir kısmını gözlerine doğru savururken, adam saç tellerini geri topladı. "Seviştiğimin sen olduğunu hayal ettin mi?"

Nefesi göğsünde pompalanmaya başladı ve -Fade'deki Sevgili Bakire- bu onu almak istemesine neden oldu. "Ne kadar kaldın?" diye nefes aldı. "Kadın bitirene kadar mı... yoksa ben bitirene kadar mı?"

Elleri onu yumruklayarak uzaklaştırdı. "Siktir git."

Hızlı bir hareketle adamın vücudunun etrafından dolandı, arabasına geri atladı ve kapıyı çarptı.

O da aynı hızla hareket etti.

Açık pencereden içeri daldı, kızın başını çevirdi ve onu sertçe öptü, ağzı kontrolü ele geçirdi, o insan erkeğı dair her türlü izi silme dürtüsü seksinin çarpmasına neden oldu.

O da onu öptü. Eşit güçle.

Omuzları pencereden sığmayacak kadar büyük olduğundan, çeliğı tırmalamak istedi. Ancak olduğu yerde kalmak zorundaydı ve bu onu daha da saldırganlaştırdı, kanı damarlarında kükrüyor, dili kızın içine girerken vücudu geriliyor, eli boynunun arkasından kıvrılarak saçlarına gömölüyordu.

Kaygan, tatlı ve cehennem gibi ateşliydi.

Öyle ki derin bir nefes almak için ara vermek zorunda kaldı ya da bayılma riskiyle karşı karşıya kaldı.

Onları birbirinden ayırırken kadının gözleriyle karşılaştı. İkisi de kabarıyordu ve kadının uyarılmışlığı havayı yoğunlaştırdıkça, adam onun içinde olmak istiyordu.

Onu işaretlemek için...

Telefonunun çalma sesi tam da yanlış zamanda yanlış bir şeydi: Ceketinden gelen zil sesi onu gerçeğe geri döndürmüştü gibiydi, gözleri kayarken parladı, elleri sanki kendini topraklamaya çalışıyormuş gibi direksiyona kilitlendi.

Camı açıp motoru çalıştırırken ve arabayı sürerken ona bakmadı.

Assail'i soğukta nefes nefese bıraktı.

ELLİ BEŞ

Qhuinn kısa bir süre sonra Layla'nın odasından çıktı, bok tekmeleri onu koridordan merdivenlerin başına kadar uzanan dar halının üzerinde hızla taşıyordu. Wrath'ın çalışma odasının yanından geçerken birinin ona seslendiğini belli belirsiz fark etti ama aldırmadı.

Heykeller koridorunun en sonunda, Z ve Bella'nın süitini geçtikten sonra, Payne ve Manny'nin kaldığı odanın kapısı kapalıydı, ancak uzak tarafta sessizce mırıldanan bir televizyon sesi vardı.

Qhuinn patlayan zihninin parçalarını toplamak için bir saniye bekledi ve sonra kapıyı çaldı.

"Girin," diye yanıt geldi.

İçeri girdiğinde oda mavi bir parıltıyla çalkalanıyordu, ışığı televizyon sağlıyordu. Payne yatakta yatıyordu, teni o kadar solgundu ki üzerine yansıtılan değişen görüntüleri yansıtıyordu.

"Selamlar," dedi bulanık bir sesle. "Tanrım...

Tanrım..."

"Hayır, korkarım değil." Gülümsedi. Ya da en azından ağzının yarısı gülümsedi. "Selam vermek için ayağa kalkmadığım için beni bağışlayın."

Kapıyı usulca kapattı. "Ne oldu?" Bir şekilde biliyor olmasına rağmen.

"O iyi mi?" Payne sordu. "Kadınıınız hâlâ hamile mi?"

"Testler öyle gösteriyor." "Güzel.

Bu beni memnun etti."

"Ölüyor musun?" diye ağzından kaçırdı. Ve sonra kendi kışına diz çökmek istedi.

Kabaca güldü. "Ben öyle düşünmüyorum. Ancak çok zayıfım."

Qhuinn'in ayakları onu halının üzerine taşıdı. "Peki... ne oldu?"

Payne kendini yastıkların üzerinde daha yükseğe itmek için çabaladı ama sonra vazgeçti. "Sanırım yeteneğimi kaybediyorum." Bacaklarını yorganın altına sokarken inledi. "Buraya ilk geldiğimde elimi uzatıp çok az ya da hiç etki olmadan iyileştirebiliyordum. Ancak bunu her yaptığımda, bu çaba beni daha da dibe çekiyor gibi görünüyor. Ve dışınız ve yavrunuzla ilgili çabalarım..."

"Neredeyse kendini öldürüyordun," diye söze girdi.

Omuz silkti. "Yatağının yanında yerde uyandım. Kendimi buraya sürükledim. Manny beni daha önce yataktan kaldırdı ve biraz enerjim vardı. Şimdi bir kez daha azalmış gibi görünüyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sanırım annemin mabedine gitmem gerekiyor." Bunu tamamen alaycı bir tavırla söyledi. "Deyim yerindeyse, yeniden şarj olmak için. Bu mantıklı görünüyor, çünkü yeteneğimin kaynağı orası olabilir. Tek yapmam gereken bu yolculuğu yapabilecek kadar güçlenmek, yani tabiri caizse, bunu yapabilecek iradeyi toplamak. Burada kalmayı tercih ederim. Ancak bu karar benim için kendiliğinden oluşuyor gibi görünüyor. İnsan bir noktadan sonra fiziksel formuyla pazarlık yapamaz."

Evet, nasıl olduğunu biliyordu.

"Yapamam..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Doğum yaptığında bana teşekkür edebilirsin. Önümüzde hala aşılması gereken pek çok bilinmeyen var."

Artık değil, diye düşündü. Fade'in kapısındaki imgesi bir kez daha gerçekleşme yolundaydı.

Ve bu sefer öyle kalacaktı.

Qhuinn göğsündeki hançerlerden birini çıkardı ve keskin bıçağı avucunun içinde gezdirdi. Kan kabarıp damlamaya başlayınca kendini dişiye sundu.

"Bu vesileyle yeminimi sunuyorum-" Kısa durdu. Geçmişindeki o inkârla birlikte konuşacak bir kan bağı yoktu. "Şu andan itibaren kalbimin son atışına ve ciğerlerimdeki son nefese kadar size ve sizin onurunuzla yemin ediyorum. Benden isteyeceğiniz her şeyi sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz yerine getireceğim."

Bir açıdan, lanet olası bir tanrının kızına kendini bu şekilde ortaya koymak saçma görünüyordu. Sanki Payne'in yardıma ihtiyacı varmış gibi?

Payne'in hançerli eli onunkiyile buluştu ve sıkıca kenetlendi. "Yeryüzündeki tüm soylara sahip olmaktansa senin onuruna sahip olmayı tercih ederim."

Gözleri buluştuğunda, cinsiyetlerine rağmen bunun erkekten kadına değil, dövüşçüden dövüşçüye olduğunu düşündü.

"Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim," dedi.

"Umarım bunu başarır. İkisi de, yani." "Artık başaracaklarını hissediyorum. Senin sayende."

Dişinin önünde eğilmek istemek garip geliyordu ama bazı şeyleri kabullenmek gerekiyordu ve o da öyle yaptı. Sonra arkasını döndü, eğer dinlenecekse onu ayakta tutmak istemiyordu.

Eli kapı koluna kilitlendiği anda Payne, "Eğer birine teşekkür edersen, bu Blaylock olmalı," diye mırıldandı.

Qhuinn dondu. Geri döndü. "Ne dedin sen?"

* * *

Assail, Audi park yerinden çıkıp yola savrulurken, sanki hırsız restorana bir bomba yerleştirmiş ve fünüyeyi ateşlemiş gibi olduğu yerde kaldı.

Vücudu ona peşinden gitmesini, arabayı durdurmasını ve onu arka koltuğa sürüklemesini söylüyordu.

Ancak akli daha iyisini biliyordu.

Vücudundaki dalgalanmayı hissederken, onun yanında kontrolünü kaybetmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. O, kendisini kendine hâkimiyetiyle tanımlayan bir erkekti. Bu kadınla mı? Özellikle de onun seksi uyarılmışsa?

Ona sahip olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Bu yüzden kendi dizginlerini yeniden toplaması gerekiyordu.

Aslına bakılırsa, ucuz bir batakhaneinin köşesinde takılıp bir erkekle birlikte olan bir insan kadını izleyerek zaman kaybetmeye hiç hakkı yoktu.

Ayrıca çizburger yiyen arkadaşını öldürme dürtüsüyle yanıp tutuşuyor.

Bakire Kâtip adına ona ne olmuştu?

Cevap kendisine geldiğinde, kesinlikle reddettiği bir şeydi.

Enerjisini yeniden odaklamak amacıyla, kimin aradığını öğrenmek için telefonunu çıkardı ve bozulması gereken büyüü bozdu.

Rehvenge.

Pek çok açıdan, erkekle konuşmaya hiç niyeti yoktu. İlgileneceği son şey, Konsey'in sosyal ve siyasi çıkmazına katılmak için sahip olduğu tüm nedenleri tekrarlamaktı.

Ama hırsızın peşinden gitmekten daha iyiydi-

Kadının adını bile bilmediğini fark etti.

Kendi kendine, bunu asla öğrenmemesinin onun yararına olacağını söyledi.

Aramaya cevap verirken iPhone'u kulağına götürdü ve boştaki elini sıcak tutması için yün paltosunun cebine soktu. Erkek telefonu açtığında "Rehvenge," dedi. "Adamlarımla konuştuğumdan daha çok seninle konuşuyorum."

"Annenin öldüğünü sanıyordum."

"Öldü."

"İletişim için çok düşük bir standardınız var." "Sizin için ne yapabilirim?" Bu bir soru değildi. Sebep yok bir yanıtı teşvik etmek için.

"Aslında, senin için yapabileceğim şey bu."

"Kusura bakmayın ama ben işimi kendim halletmeyi tercih ederim."

"Çok iyi bir politika. Her ne kadar 'işinizi' sevdiğinizi bilsem de, aramamın nedeni bu değil. Konsey'in bu akşam Wrath ile görüştüğünü bilmek istersin diye düşündüm."

"Son konuşmamız sırasında istifa ettiğimi sanıyorum. Bu yüzden bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum?"

"Adın en sonunda ortaya çıktı. Herkes gittikten sonra."

Assail kaşlarını kaldırdı. "Hangi sıfatla?"

"Küçük bir kuş, geçtiğimiz sonbaharda Wrath'a evinizde Piçler Çetesi'ni ayarladığınızı söyledi."

Assail telefonunu sıkıca kavradı. Ve ardından gelen kısa duraklama sırasında kelimelerini son derece dikkatli seçti. "Wrath bunun doğru olmadığını biliyor. Ona kaçtığı aracı veren bendim. Size daha önce de söylediğim gibi, benim herhangi bir isyanla bağlantım yok ve hiçbir zaman da olmadı. Aslında, Konsey'den tam da herhangi bir drama karışmak istemediğim için ayrıldım."

"Sakin ol. Sana bir iyilik

yaptı." "Tam olarak ne şekilde."

"Kişi bunu benim önümde söyledi."

"Ve tekrar soruyorum, bu nasıl bir-" "Yalan söylediğini biliyordum."

Assail sessizleşti. Rehvenge'in bu ifadenin gerçek dışı olduğunu bilmesi elbette iyi bir şeydi. Ama nasıl?

"Sen sormadan önce," diye mırıldandı erkek karanlık bir sesle, "bundan neden bu kadar emin olduğumu tam olarak anlatmayacağım. Ancak sadakatinizi kraldan bir hediyeye ile ödüllendirmeye hazır olduğumu söyleyebilirim."

"Hediye mi?"

"Gazap, uygun bir şekilde adlandırılmış bir erkek. Örneğin, bir bireyin başına bir şey gelse ne hissedeceğini anlar.

haksız yere ihanetle suçlanıyor. Yaygın olarak bilinmeyen bir bilgiyle bir başkasını yanlış bir şekilde töhmet altında bırakan birinin muhtemelen kendi eylemleri için suçu başka bir tarafa atmaya çalıştığını bilir - özellikle de konuşan kişinin sadece hilekârlığı değil, aynı zamanda belirli bir düzeyde entrikacılığı gösteren... şey, diyelim ki, bir etkisi varsa. Sanki sadakatsizlik ya da kötü muhakeme göstergesi olarak gördüğü bir şeyin bedelini size ödetiyormuş gibi."

"Kim o," diye nefes aldı Assail. Bildiği halde. "Gazap senden herhangi bir kirli iş yapmanı istemiyor. "O zaman

Aslında, harekete geçmemeyi tercih ederseniz, birey yirmi dört saat içinde ölmüş olacak. Kral da benim gibi, sizin çıkarlarınızın sadece bizimkilerle aynı doğrultuda olmadığını, bu durumda onların önüne geçtiğini düşünüyor."

Assail gözlerini kapadı, intikam duygusu az önce cinsel içgüdünün yaptığı gibi kanını kaynatıyordu. Ancak sonuç çok ama çok farklı olacaktı. "Adını söyle."

"Elan, Larex'in oğlu."

Assail göz kapaklarını açtı ve dişlerini gösterdi. "Kralına söyle, bu işi hemen halledeceğim."

Rehvenge kara kara güldü. "Bunu yapacağım. Söz veriyorum."

ELLİ ALTI

BLay odasında volta atarken huzursuzdu. Dövüşmek için tamamen giyinmiş olmasına rağmen hiçbir yere gitmiyordu. Hiçbiri gitmiyordu.

Konseyl toplantısından sonra Tohr Kardeşliğe her ihtimale karşı burada kalmalarını emretmişti. Rehv Konsey üyelerine ulaşıyor, malikânenin dışında bağlantı kuruyor ve glymera'nın nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Adam kışında altılı Kardeşler paketiyle ortaya çıkamayacağı için -en azından nezaketini korumak istiyorsa- sakın olmak zorundaydılar. Ancak siyasi iklim göz önüne alındığında, Peder'in ihtiyaç duyması halinde desteğin hazır olması önemliydi.

Artık o isimle anılmıyordu.

Odasının kapısı çalınmadan, selam verilmeden, merhaba denmeden ardına kadar açıldı.

Qhuinn sövelerin arasında durmuş, sanki heykeller koridorunda koşuyormuş gibi zor nefes alıyordu.

Lanet olsun, Layla sonunda hamileliği mi kaybetmişti?

O uyumsuz gözler etrafı araştırdı. "Tek başına mısın?"

Ne halt etmeye- Oh, Saxton. Evet. "Evet-"

Erkek öne doğru üç adım attı, uzandı... ve Blay'i ölesiye öptü.

Öpücük, hayatınız boyunca hatırlayacağınız türdendi, öyle bir bütünlükle kurulan bir bağdı ki her şey

Vücudunuzun sizinkine karşı verdiği his, bir başkasının dudaklarının sizinkinin üzerinde sıcak bir şekilde kayması, kontrolün yanı sıra güç de zihninize kazınmıştı.

Blay hiç soru sormadı.

Kollarını diğer erkeğe doladı, içine giren dili memnuniyetle karşıladı, bunu neyin motive ettiğini anlamasa da karşılık verdi.

Muhtemelen umursamalı. Muhtemelen geri çekilmeli.

Yapmalıydı, yapmalıydı, yapabilirdi.

Her neyse.

Kapının koridora doğru açık olduğunun belli belirsiz farkındaydı ama umurunda değildi -her ne kadar işler kısa sürede oldukça patavatsız bir hal alacak olsa da.

Ancak Qhuinn aniden frene basarak kilitlenmeyi sonlandırdı ve onları ayırdı. "Özür dilerim. Buraya bunun için gelmedim."

Dövüşçü hâlâ nefes nefeseydi ve bu, o inanılmaz bakıştaki yanmanın yanı sıra, Blay'in "Bu iyi, ama önce başladığımız şeyi bitirebilir miyiz?" gibi bir şey söylemesi için neredeyse yeterliydi.

Qhuinn geri döndü ve kapıyı kapattı. Sonra ellerini derisinin ceplerine soktu; ya öyle yapacaktı ya da tekrar kilitlenmelerinden endişe ediyordu.

Cepleri siktir et, diye düşündü Blay ereksiyonunu kurnazca yeniden düzenlemeye çalışırken. "Ne oldu?" diye sordu.

"Payne'i görmeye gittiğini biliyorum."

Kelimeler net ve yavaş söylenmişti ve Blay'in gerçekten başa çıkamadığı tek şeydi.

Göz temasını keserek odasında dolaşmaya başladı.

"Hamileliği kurtardın," diye duyurdu Qhuinn, sesindeki ton rahatlatmak için hayranlığa çok yakındı.

"Yani o hâlâ iyi mi?"

"Sen kurtardın-"

"Payne kurtardı."

"V'nin kız kardeşi, bunu denemenin asla aklına gelmeyeceğini söyledi.

-Ta ki sen gidip onunla konuşana kadar."

"Payne'in ciddi bir yeteneği var-"

Qhuinn aniden yoluna çıkıverdi; kaslardan oluşan sağlam bir duvardı bu ve içinden geçmesi imkânsızdı. Özellikle de erkek uzanıp Blay'in yanağını okşadığında. "Kızımı kurtardın."

Bunu takip eden sessizlikte, Blay söylemesi gereken bir şey olduğunu biliyordu. Evet...tam da dilinin ucundaydı. Bu...

Kahretsin. Qhuinn ona öyle bakarken, kendi adını hatırlayamadı. Blaysox? Blacklock? Blabberfox? Kim bilebilirdi ki?

"Kızımı kurtardın," diye fısıldadı Qhuinn.

Blay'in ağzından çıkan kelimeler daha sonra pişman olacağı kelimelerdi - çünkü zaman zaman gerçekleşiyor gibi görünen seksin ışığında, mesafeyi korumak özellikle önemliydi.

Ama bakışları birbirine bağlı olduğu için gerçeği durduracak gücü yoktu. "Nasıl denemem... bu seni öldürüyordu. Bir şey denememezlik edemezdim. Herhangi bir şeyi."

Qhuinn'in göz kapakları kısa süreliğine kapandı. Ve sonra Blay'i tepeden tırnağa birbirine bağlayan bir kucaklamayla sardı. "Her zaman yanımdasın, değil mi?"

Acı tatlıdan bahsetmişken: Erkeğin başka biriyle, bir dişiyle, Layla ile bir aile kuracağı gerçeği Blay'in göğsünün ortasını ısırdı.

Bu onun lanetiydi, pek çok açıdan.

Kollarını Qhuinn'in sırtından kurtardı ve geri çekildi.

"Şey, umarım-"

Daha sözünü bitiremeden Qhuinn yine karşısındaydı ve o mavi ve yeşil gözler alev alev yanıyordu.

"Ne," dedi Blay.

"Sana borçluyum... her şeyi."

Nedense bu canını yaktı. Belki de yıllarca kendini adama vermeye çalıştıktan sonra, sonunda başka birinden çocuk sahibi olmasına yardım ederek minnettarlığını kazanmıştı.

"Her neyse, sen de benim için aynısını yapardın," dedi kabaca.

Yine de bunu söylerken bile emin değildi. Biri ona saldırırsa? Elbette Qhuinn ona destek olurdu. Ama yine de, sert kenarlı SOB dövüşmeyi severdi ve doğal bir kahramandı - bu Blay ile ilgili bir şey değildi.

Belki de bu boşluğun amacı buydu. Her şey her zaman Qhuinn'in şartlarına göre olmuştu. Arkadaşlık. Mesafe. Hatta seks bile.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Qhuinn sordu. "Nasıl bakıyorsun?"

"Sanki bir yabancıymışım gibi."

Blay yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Uzun bir gece oldu."

Tek hissedebildiği şeyin Qhuinn'in bakışları olduğu uzun, gergin bir an vardı.

Dövüşçü bir süre durakladıktan sonra, "Ben giderim," dedi. "Sanırım sadece... evet. Her neyse."

Çıkışa doğru yönelen bok tekmeleyicilerin sesleri Blay'e küfür ettirdi-

Kapı tek bir kez ve çok yüksek sesle çalındı: Bir Kardeş.

Rhage'in sesi panelleri kolayca kesti. "Blay? Tohr yarın geceki bölgeyi gözden geçirmek için bir toplantı düzenledi. Qhuinn'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Blay odanın karşısındaki adama baktı. "Hayır, bilmiyorum."

* * *

Oh, Tanrı aşkına, diye düşündü Qhuinn sözünün kesilmesi üzerine. Gerçekte konuşma bitmişti, değil mi?

İyi haber, en azından Rhage'in gelmemiş olmasıydı. Hiç şüphe yok ki Blay ikisinin odasında yakalanmamasını tercih ederdi.

Hollywood sözlerini şöyle tamamladı: "Eğer onu görürseniz, beş dakika içinde yapacağımız toplantıya katılmak isteyip istemediğini söyleyin.

Layla'yla kalmayı tercih ederse bunu tamamen anlarım." "Anlaşıldı," dedi Blay ölü bir sesle.

Rhage yan odaya geçip Z'nin kapısını çalarken Qhuinn yüzünü ovuşturdu. Az nce Blay'in aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o mavi gözlerin ona bakışı, mezarının üzerinden bir hayalet geçmiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Yine de ne bekliyordu ki? Adamın Saxton'la paylaştığı odaya daldı, büyük bir kilitlenme yaşadı ve sonra Payne olayı yüzünden duygusallaştı.... Burası Saxton'ın alanıydı. Qhuinn'in alanı değil.

Her şeyi ele geçirme gibi bir alışkanlığı vardı, değil mi? "Buraya bir daha gelmeyeceğim," dedi Qhuinn, bir tür telafi yapmaya çalışarak. "Sadece şunu bilmeni istedim... Sana çok şey borçluyum."

Qhuinn kapıya doğru gitti ve eğilip Rhage'in sesini dinledi, gözlerini kapadı ve heykeller koridorunun temizlenmesini bekledi.

Tanrım, bazen bencil bir hıyar olabiliyordu; gerçekten- "Qhuinn."

Vücudu bir anda döndü, sanki Blay'in sesi onu kendine çeken bir ipmiş gibi emindi. "yle mi?"

Erkek öne doğru yürüdü. Gz göze geldiklerinde Blay, "Seni hâlâ becermek istiyorum," dedi.

Qhuinn'in kaşları o kadar havaya kalktı ki neredeyse halının üzerine düşeceklerdi. Ve anında sertleşti.

Tek sorun, Blay'in bu açıklamadan memnun grnmemesiydi. Ama neden mutlu olsun ki? Saxton'ın tek eşlilikten yoksun oluşu onu sadık olma konusunda tedavi etmiş olsa da, birini kolayca iki kez aldatabilecek türden bir erkek değildi.

Qhuinn'de kuzenini tekrar boğma isteği uyandırdı. Ve onu gidip srtğ bulmaktan alıkoyan tek şey, bu durumda durumun Qhuinn'in işine yaramasıydı.

"Ben de seninle olmak istiyorum," dedi. "şafaktan sonra odana geleceğim."

Qhuinn sormak istemedi. Sormak zorundaydı. "Peki ya Saxton?"

"Tatile gitti." Reaaaaaaaaaaaaaaaaally. "Ne kadarlığına?" "Sadece birkaç günlüğüne."

Çok kötü. Bir ya da iki yıl uzatma şansımız var mı? Belki sonsuza kadar?

"Tamam, bu bir-" Qhuinn sözünü tarihle bitirmeden önce kendini durdurdu.

Kendini kandırmanın bir anlamı yoktu. Saxton uzaktaydı. Blay sevişmek istiyordu. Ve Qhuinn erkeğe istediğini vermeye fazlasıyla istekliydi.

Bu yapı bir randevu değildi. Ama siktir et.

"Bana gel," dedi hırlayarak. "Seni bekliyor olacağım."

Blay sanki bir anlaşıma yapmışlar gibi başını salladı ve sonra ilk giden o oldu, yanından geçip kapıdan çıkarken vücudu saldırganlıkla yer değiştiriyordu.

Qhuinn adamın gidişini izledi. Geride kaldı. Kendini toparlayabilmek için neredeyse kendini eve kapatıyordu.

Birkaç saat içinde birlikte olacaklarına dair verilen söze rağmen, birdenbire kafası allak bullak olmuştu: Blay'ın yüzündeki ifade, göğsünün ağrımaya başladığı noktaya kadar onu rahatsız etti. Kahretsin, belki de şu anki takılmalar dizisi, daha önce içinde bulundukları kötü durumların bir başka evrimiydi, kolektif mutsuzluklarının yeni bir yüzüydü.

Birbirleri için iyi olmadıkları hiç aklına gelmemişti. Bunca yıldan sonra kendini açtığına göre, gelecekte bir tür zihin buluşması olmayacağını.

Yumruğunu kıvrırarak kapı pervazına çarptı, pervazın izi elinin topuğunu ısırdı.

Acı önce alevlenip sonra gümbür gümbür artarken, nedense aklına o açık kasa kamyonetin ön panelini yumruklayıp dışarı çıkmak için çılgılık attığı geldi. Sanki bu bir ömür önce olmuş gibiydi.

Ama geri dönmeyecekti. Eğer sahip olabileceği şey seksse, onu alacaktı. Ayrıca, Blay Layla için ne yapmıştı?

Elbette bunun bir anlamı vardı. Adam Qhuinn'in tüm hayatının akışını değiştirecek kadar önemsemişti.
Gerçi Blay bunu uzun zaman önce yapmamıştı.

ELLİ YEDİ

Asail, sürekli hareket ettiği için buz tutmayan, şırıl şırıl akan bir derenin yanında şekillendi.

Önündeki ev, daha önce sadece bir kez gittiği bir evdi; Victoria dönemine ait tuğla bir evdi.

Verandalarını ve kapılarını işaretleyen zencefilli kurabiye motifleri. Çok ilginç. Ev gibi. Özellikle de kurşunlu camdan yapılmış dört bölmeli uzun pencereleri ve dört bacasından birinden değil üçünden çıkan duman kıvrımlarıyla.

Bu da sahibinin gece için eve döndüğünü gösteriyordu.

Olduğu gibi, iyi zamanlama: Şafak sökmek üzereydi, bu yüzden güneş için kişisel ambarların kapatılması mantıklıydı. Kişinin çevresini güvence altına alması. Kendinizi zarar görmekten korumak için içeride kalmanız gereken saatlere hazırlanın.

Assail, derin izler bırakarak tertemiz karın üzerinde ilerledi. Bu iş için mokasen ayakkabı yoktu. İş kıyafeti de yok.

Hırsızın takip edebileceği bir Range Rover yok.

Yan bahçeye çıkarak, evin efendisinin çok kısa bir süre önce Piçler Çetesi'yle birlikte Konsey'in bazı üyelerini ağırladığı kabul odasının tavandan tabana pencerelerine doğru ilerledi.

Assail o toplantıda erkekler arasında sayılmıştı. En azından, bu toplantıya katılması gerektiği netleşene kadar.

ya da tam da ilgilenmediği türden bir söylem ve dramanın içine çekildi.

Camdan içeri baktı.

Larex'in oğlu Elan masasının başındaydı, kulağında sabit telefon, dirseğinin dibinde bir konyak, yanında kesme kristal kül tablasında tüten bir sigara vardı. Deri koltuğunda arkasına yaslanmış ve bacak bacak üstüne atmış bir vaziyette, seks sonrası mutluluğa benzer bir rahatlama ve kendini tatmin hali içinde görünüyordu.

Assail elini yumruk yaptı, eldiveninin siyah derisi belli belirsiz gıcırdıyordu.

Ve sonra odanın içine girerek, erkeğin sandalyesinin hemen arkasında yeniden şekillendi.

Bir açıdan, Elan'ın evini daha fazla güvenlikle -örneğin pencerelerin üzerinde ve duvarların içinde ince çelik ağlarla güçlendirmedeğine inanamıyordu. Öte yandan, aristokratın uygun risk değerlendirmesinden yoksun olduğu ve kendisine gerçekte sahip olduğundan daha fazla güvenlik hissi verecek bir kibre sahip olduğu da açıktı.

"...ve sonra Wrath babası hakkında bir hikaye paylaştı. İtiraf etmeliyim ki, kral şahsen oldukça... vahşi. Tabii ki rotamı değiştirecek kadar değil."

Hayır, Assail bunun icabına bakacaktı.

Elan öne doğru eğildi ve sigaraya uzandı. Bu şey, kadınların kullanmaya meyilli olduğu eski moda tutuculardan birine vidalanmıştı ve bir nefes çekmek için ucunu dudaklarına götürdüğünde, ucu sandalyenin kenarından dışarı uzandı.

Assail ön kolu kadar uzun, parlak bir çelik bıçağı kınından çıkardı.

Bu tür şeyler için tercih ettiği silah buydu.

Kalp atışları eli kadar sabitti, sandalyenin arkasında belirirken nefes alışları eşit ve düzenliydi. Düşünceli bir şekilde, bir tarafa doğru adım attı, kendini öyle konumlandırdı ki

Masanın karşısındaki pencerede yansıması belirdi.

"Kardeşliğin tamamı olup olmadığını bilmiyorum. Onlardan kaç kişi kaldı? Yedi ya da sekiz? Bu da sorunun bir parçası. Artık kim olduklarını bilmiyoruz." Elan sigarasına vurdu, küçük kül yığını kül tablasının göbeğine düştü. "Şimdi, ben toplantıdayken bir meslektaşına sizinle temasa geçmesi için talimat verdim - pardon? Tabii ki ona numaranızı verdim ve ses tonunuza içerledim- Evet, burada evimdeki toplantıdaydı. Hayır, bunu tekrar yapmayacağım. Sözümü kesmeyi keser misiniz? Sanırım, evet."

Elan bir nefes çekti ve dumanı aceleyle bıraktı, sıkıntısı nefesine yansımıştı. "Devam edebilir miyiz? Teşekkür ederim. Söylediğim gibi, meslektaşım bize yardımcı olabilecek belirli bir yasal hükümle ilgili olarak sizinle temasa geçecek. Kendisi bana açıkladı, ancak oldukça teknik bir konu olduğu için kendisine bizzat sormak isteyeceğinizi düşündüm."

Oldukça uzun bir duraklama oldu. Elan bir sonraki konuşmasında sesi daha sakindi, sanki sakinleştirici sözler egosunun kabaran tüylerini yatıştırmıştı. "Oh, ve son bir şey daha. Belli bir 'iş kafalı' beyefendiyle olan küçük sorunumuzu hallettim-"

Assail kasıtlı olarak yumruğunu sıktı.

Deri bir kez daha sessiz protesto sesini çıkarırken, Elan koltuğunda doğruldu, çapraz ayağı yere döndü, omurgası yukarı doğru gerildi, öyle ki başı sandalyenin arkalığından görüldü. Sola baktı. Sağa baktı.

"Gitmem gerek-"

O anda Elan'ın gözleri karşısındaki pencereye gitti ve katilinin camdaki yansımasını gördü.

Xcor düzgün bir ısıtma sistemi olan yalıtımlı bir odada dururken, Throe'nun yeni yaşam alanını daha önce bulundukları depo zindanına tercih ettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Belki de yolları bir daha kesişirse, davetsiz gelen Gölge'ye teşekkür edecekti.

Belki de vücudundaki sıcaklık hissi öfkesinin alevlenmesiydi ve iyi çalışan bir kanal sisteminin fonksiyonu değildi: Cep telefonunun diğer ucundaki aristokrat onun son sinirlerini test ediyordu.

Konsej'deki başka hiç kimsenin kendisiyle temasa geçmesini istemiyordu. Glymera'nın bir üyesini yönetmek oldukça yeterliydi.

Elan'a karşı genellikle yatıştırıcı bir yaklaşım benimsemiş olsa da, öfkesi dışarı taşıtı. "Numaramı başka kimseye verme."

Elan ve o biraz ileri geri gittiler, aristokratın kendi öfkesi yükseliyordu.

Bu da elbette iyi bir şey değildi. İnsan elinde kullanılabilir bir alet isterdi. Dikenli bir tutuşu olan bir şey değil.

Xcor bir süre sonra, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece karar vericilerle muhatap olmayı tercih ediyorum. Bu yüzden sizinle ve yalnızca sizinle temas kurdum. Diğerleriyle ilgilenmiyorum. Sadece sizinle ilgileniyorum."

Sanki Elan bir kadınmış ve onlarınki de romantik bir ilişkiymiş gibi.

Aristokrat bu numarayı yutunca Xcor gözlerini devirdi ve konuşmasına devam etti. "...ve son bir şey daha. Belirli bir 'iş düşünen' beyefendiyle olan küçük sorunumuzu hallettim-"

Xcor'un dikkati anında toparlandı. Kader adına, bu salak şimdi ne yapmıştı?

Doğrusu, bu korkunç derecede sakıncalı olabilirdi. Assail'in Wrath'ın tahttan indirilmesiyle ilgili ışığı görememesi hakkında ne söylenirse söylensin, o "centilmen" Elan'ın kırılğan, yırtılabilir ipeğinden kesilmemişti. Xcor her ne kadar Larex'in oğluyla uğraşmaktan nefret etse de

bu ilişkiye önemli ölçüde zaman ve kaynak ayırdı. Bu kötü niyetli kişiyi şimdi kaybetmek ve Konsey içinde başka bir kanal kurmak zorunda kalmak utanç verici olur.

"Ne dedin sen?" Xcor talep etti.

Elan'ın ses tonu değişti, ihtiyatlı bir tavır takındı. "Gitmem gerek-"

Telefondan gelen çığlık o kadar yüksek ve tizdi ki, Xcor telefonu kulağından çekip dışarı doğru tuttu.

Sesle birlikte, odanın etrafında çeşitli pozisyonlarda uzanmış olan savaşçıları başlarını ona doğru çevirdi ve onun yaptığı gibi Elan'ın cinayetine tanıklık ettiler.

Feryat figan bir süre daha devam etti ama merhamet dilenmedi - ya saldırgan hızlı çalıştığı için ya da ölmek üzere olan bir erkek için bile saldırgandan merhamet dilenmeyeceği çok açık olduğu için.

"Dağınık," dedi Zypher telefondan bir kreşendo daha yükselirken. "Çok dağınık."

Bir başkası "Hâlâ hava yolu var," diye belirtti. "Uzun sürmeyecek," diye ekledi bir başkası.

Ve haklıydılar. Bir dakika geçmeden bir şey sertçe yere çarptı ve sesler kesildi.

"Assail," dedi Xcor sertçe. "Aç şu lanet telefonu. Saldırın."

Bir hışırtı duyuldu, sanki Elan'ın konuştuğu ahize düştüğü yerden çıkarılmıştı. Ve sonra hattan gelen nefes sesi duyuldu.

Bu da Elan'ın parçalara ayrılmış olabileceğini gösteriyordu.

"Bunun sen olduğunu biliyorum Assail," dedi Xcor. "Ve sadece Elan'ın hata yaptığını ve bu patavatsızlığın kulağına gittiğini tahmin edebiliyorum. Ancak, ortağımı benden aldın ve bu intikamsız kalamaz."

Erkek cevap verdiğinde şaşırdı, sesi derin ve güçlüydü. "Eski Ülke'ye geri döndüğümüzde

Birinin itibarına karşı yapılan hakaretler için. Elbette sadece onları hatırlamakla kalmayacaksınız, aynı zamanda Yeni Dünya'da intikam alma hakkımı da elimden almayacaksınız."

Xcor dişlerini gösterdi ama bu, konuştuğu kişiye sinirlendiği için değildi. Lanet olası Elan. Aptal herif muhbirlik yapmaya devam etseydi hâlâ hayatta olacaktı ve Xcor tüm bunların sonunda onu öldürme zevkine erişebilecekti.

Assail devam etti. "Kralın temsilcilerine, bilgim ve iznim olmadan mülkümde ateşlenen tüfeğinizden benim sorumlu olduğumu söyledi ve" Xcor konuşmadan araya girdi, "o saldırıyla ne kadar az ilgim olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Bloodletter'ın zamanında bu konuşma asla gerçekleşmezdi. Assail bir engelleyici olarak avlanır ve hem amaç hem de spor için ortadan kaldırılırdı.

Ama Xcor dersini almıştı.

Gözleri diğerlerinin arasında çok uzun ve zarif bir şekilde duran Throe'ya gittiğinde, evet, diye düşündü, bazı standartlar için uygun bir yer ve zaman olduğunu öğrenmişti.

"Sana söylediklerimde ciddiydim, Xcor, Bloodletter'ın oğlu." Xcor bu gönderme karşısında irkilirken, bu konuşmanın telefonda gerçekleşiyor olmasından memnundu. "Ne senin ne de kralın gündemiyle ilgileniyorum. Ben sadece bir iş adamıyım, Konsey'den istifa ettim ve sizinle bir bağlantım yok. Ve Elan benden bir hain yaratmaya çalıştı; sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bunun bir bedeli vardır. Elan'ın canını aldım çünkü o benimkini almaya çalıştı. Bu tamamen yasal."

Xcor kendi kendine küfretti. Erkek oldukça iyi bir noktaya parmak basmıştı.

Ve Assail'in katı tarafsızlığı ilk başta inanılmaz görünürken, şimdi Xcor... şey, güven askerleri dışında kimseye karşı kullandığı bir kelime değildi.

"Bana bir şey söyle," dedi Xcor.

"Evet?"

"Domuz kafası hala o zayıf küçük bedenine bağlı mı?"

Assail kıkırdadı. "Hayır."

"Bunun en sevdiğim öldürme yöntemlerinden biri olduğunu biliyor musun?" "Benim için bir uyarı mı, Xcor?"

Xcor tekrar Throe'ya baktı ve savaşılan erkekler arasında bile davranış kurallarının ne kadar erdemli olduğunu bir kez daha düşündü.

"Hayır," diye açıkladı. "Sadece ortak bir noktamız var.

Bu geceden geriye kalanlar için sana iyi şanslar

Assail." "Sana da. Ve ortak sözlerimizle gitmem gerekiyor. Tam şu anda kilitlediğim kapıyı yumruklayan köpek uşağı katletmek zorunda kalmadan önce."

Xcor aramayı sonlandırırken başını arkaya attı ve güldü.

"Biliyor musunuz," dedi savaşçılara, "ondan oldukça hoşlanıyorum."

ELLİ SEKİZ

TErtesi akşam, panjurlar kalkıp Blay'in tanımadığı bir çalar saat ötmeye başladığında gözlerini açtı. Burası onun odası değildi. Ama tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Öyleydi.

Yanında, sırtına yaslanan Qhuinn kıpırdandı, erkeğin vücudu kendisinininkine doğru gerildi, çıplak ten çıplak tene sürtündü ve bu uyanan ereksiyonunun zonklamaya başlamasına neden olmadı mı?

Qhuinn ağır kolunu Blay'in başının üzerine uzattı ve eliyle saati tokatlayarak susturdu.

Blay, duş-elbise-ilk yemek olayından önce şipşak bir ilişkiyi hoş karşılayıp karşılamayacağı konusunda herhangi bir soru işareti kalmaması için, kıcını Qhuinn'in leğen kemiğinin oturduğu yere doğru iterek kavis çizdi. Kulağına gelen inilti onu biraz gülümsetti ama Qhuinn'in hançerli eli aşağı doğru inip Blay'in sikini bulduğunda işler ciddileşti.

Blay bacağını kaldırıp yoldan çekerken, "Oh, kahretsin," diye nefes aldı.

"Senin içinde olmalıyım."

Komik, Blay de tam olarak aynı şeyi düşünüyordu.

Qhuinn onun üzerine çıkarken, Blay karnının üzerine yattı ve Qhuinn'in avucunu uyarılmanın o sert çıkıntısına sıkıştırdı.

Ritmin hızlı ve öfkeli bir hal alması uzun sürmedi ve Blay'in taşakları bir kez daha gevşeyerek sıkılaşıırken, o da

adama karşı duyduğu çaresizliğin giderek artmasına hayret ediyordu - gün içinde ikisinin - kelimenin tam anlamıyla - kaç kez bir araya geldiğinin bu yangını kaynama noktasına getireceğini düşünürdünüz.

Durum öyle değil.

Kendini zevke bırakan Blay, Qhuinn'in kalçalarının sıkıca kilitlendiği ve erkeğin homurdandığı anda salıverilirken dişlerini sıktı.

İkinci tur yoktu. Blay istemediğinden ya da Qhuinn yapamadığından değil, sorun saatti.

Blay gözlerini yeniden açtığında, dijital gösterge ona Qhuinn'in alarminin bir erkeğin hızlıca duş alıp silahlanması için sadece on beş dakikalık bir hazırlanma süresi sağladığını söyledi, fazladan bir şey yoktu. Dövüşçünün daha çok köpük, çift tıraş, kolonya ve uygun kıyafetler kullanan bir adam olmasını diledi.

Qhuinn alametifarikası olan erotik inlemelerinden birini daha çıkararak onları yan yatırdı. Adam derin bir nefes alırken, Blay sonsuza kadar böyle kalabileceğini fark etti, sessiz, loş bir odada sadece ikisi vardı. Bu huzur ve sessizlik anında, aralarında geçmişe dair hiçbir şey, söylenmesi gereken ama söylenmeyen hiçbir şey ya da gerçek ya da uydurma üçüncü şahıslar yoktu.

"Gecenin sonunda," dedi Qhuinn çakıllı bir sesle, "bana tekrar gelecek misin?"

"Evet, yapacağım."

Aklına gelen başka bir cevap yoktu. Aslında, on iki saat boyunca karanlıkta, yemekte ve işte nasıl bekleyeceğini ve kaçıp buraya geri dönebileceğini merak ediyordu.

Qhuinn "Tanrıya şükür" gibi bir şey mırıldandı. Sonra da inleyerek kendini geri çekti. Bu olaydan sonra Blay kısa bir süre olduğu yerde kaldı ama sonunda kalkıp kapıdan çıkmak ve ait olduğu yere dönmekten başka çaresi kalmamıştı.

Tanrıya şükür kimse onu görmedi.

Kimse utanç yürüyüşüne tanıklık etmeden kendi odasına dönmeyi başardı ve evet, on beş dakika içinde duşunu almış, derisini yüzmüş ve silahını kuşanmıştı. Kapısından dışarı adımını atarken, o-

Qhuinn de aynı anda onunkinden çıktı. İkisi de dondu kaldı.

Normalde, birlikte yürümek biraz garip olurdu, sohbet edecekleri türden bir şeydi.

Ama şimdi.

Qhuinn gözlerini kaçırdı. "Önce sen başla."

"Tamam." Blay uzaklaşmak için döndü.

"Teşekkürler."

Blay göğüs kılıfını ve deri ceketini omzuna attı ve hızla uzaklaştı. Merdiven boşluğuna vardığında, birbirlerine bu kadar yakın uzanmalarının üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Aralarındaki o gün yaşanmış mıydı ki?

Tanrım, delirmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Aşağıdaki yemek odasına girerek rastgele boş bir sandalyeye oturdu ve diğerlerinin yaptığı gibi eşyalarını arkaya astı - Fritz yemeğinin yanında silah bulundurmaktan nefret etse de. Sonra kendisine dolu bir tabak sunan köpeğe teşekkür etti ve yemeye başladı. Kendisine ne servis edildiğini ya da masanın etrafında kimin konuştuğunu size söyleyemezdi.

Ama Qhuinn'in pervazların arasından ne zaman geldiğini tam olarak biliyordu: Çekirdeği uğuldamaya başlamıştı ve omzunun üzerinden bakmamak imkânsızdı.

Siyahlara bürünmüş ve silahlarla dolu o devasa vücudu gördüğünde, sinir sistemine bir araba aküsü bağlanmış gibi anında fiziksel bir etki hissetti.

Qhuinn onun gözlerine bakmayınca bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Masanın etrafındakiler ikisini de çok iyi tanıyordu, özellikle de John'u. İşler, hayırsever fıstık galerisinin görüş bildirme şansı olmadan da yeterince karmaşıktı, tabii alenen söylenecek bir şey yoktu. Ama özel olarak? Yastık muhabbeti ev halkını kasıp kavuruyordu.

Kıskanılacak bir şey.

Qhuinn ilerlemeye başladı, sonra aniden yön değiştirdi ve masanın diğer tarafına, Blay'in yanındaki sandalye dışında boş olan tek sandalyeye doğru yürüdü.

Nedense Blay'in aklına annesiyle telefonda yaptığı konuşma geldi; sonunda ailesinden birine gerçekte kim olduğunu itiraf etmişti.

Tedirginlik ensesinde tüyler ürpertti. Qhuinn asla ortaya çıkmak gibi bir şey yapmazdı ve bunun nedeni anne babasının ölmüş olması ya da o çift hayattayken oğullarından nefret etmiş olmaları değildi.

Kendimi uzun süreli bir kadınla görüyorum. Bunu açıklayamam.

Olması gereken bu.

Blay tabağını itti. "Blay? Alo?"

Kendini silkeleyerek Rhage'a baktı. "Özür dilerim?"

"Sana Nanook'un Nanook'unu oynamaya hazır olup olmadığını sordum.

Kuzey."

Oh, doğru ya. Kulübeleri buldukları o ormanlık alana ve hayaletlere karşı özel bir güce sahip olan daha küçük olana ve şu anda arka bahçede kar toplayan uçağa geri dönüyorlardı.

O, John ve Rhage görev için güvertedeydi. Ve Qhuinn.

"Evet, kesinlikle."

Kardeşliğin en güzel üyesi kaşlarını çattı, Karayip mavisini gözleri kısıldı. "İyi misin?"

"Evet. Gayet iyi."

"En son ne zaman beslendin?"

Blay ağzını açtı. Kapadı. Hesap yapmaya çalıştı. "Uh-huh. Ben de öyle düşünmüştüm." Rhage öne doğru eğildi ve konuştu

Z'nin göğsünün etrafında. "Hey, Phury? Seçilmişlerinden biri şafak vakti buraya gelip Layla'nın yerini doldurabilir mi? Kan ihtiyacımız var."

Harika. Tam da gecenin sonunda yapmak istediği şey.

Yaklaşık bir saat sonra, Qhuinn soğukta cisimleşirken keskin bir nefes aldı. Yüzünün etrafında uçuşan bulutlar gözlerine ve burnuna doldu. Teker teker John, Rhage ve Blay de onunla birlikte şekil aldı.

Uçak hangarında yüzleşirken, içi boşaltılmış kabuk o fakakta Cessna'nın, Hail Mary yolculuğunun ve kaza inişinin anılarını geri getirdi.

Mutlu, mutlu, neşe, neşe.

"Gitmeye hazır mısın?" dedi

Rhage'a. "Hadi yapalım şu işi."

Plan, daha önce gittikleri ilk birkaç kulübeye gelene kadar çeyrek mil aralıklarla ilerlemektir. Ondan sonra, daha önce buldukları haritayı rehber olarak kullanarak arazideki diğer binaların yerini tespit edeceklerdi. Tipik bir arama/kurtarma protokolü.

Ne bulacaklarına dair hiçbir fikri yoktu ama mesele de buydu zaten. İş yapana kadar bilemezdi.

Qhuinn kendini ileri doğru gönderirken Blay'in nerede olduğunun farkındaydı. Yine de geldikleri ilk kulübenin önünde yeniden şekillenirken, Blay yaklaşık beş adım ötede görüldüğünde ona bakmadı. Bu iyi bir fikir değildi. Görevde olmalarına rağmen, tek yapması gereken gözlerini kapatmaktı ve zihni yatak odasının loş ışığında iç içe geçmiş çıplak bedenlerin görüntüleriyle doldu.

Adamın çok seksi olduğunu teyit eden başka görseller de yardımcı olmadı.

Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama şu anda onu bir arada tutan tek şey Blay'in şafakta ona geleceğine söz vermiş olmasıydı. İlk Öğün'ün ardından yaşadığı beceriksizlik onu daha da çok bir araya gelme arzusuna sürüklemişti; öyle ki yakın gelecekte bir gün Saxton'ın geri döneceği ve Blay'in yan kapıdan gelmeyi bırakacağı düşüncesiyle sarsılıyordu ve o zaman ne halt edecekti?

Ne lanet bir karmaşa.

En azından Layla'nın durumu iyiydi: hâlâ midesi bulanıyordu ve sürekli gülümsüyordu.

Blay'in müdahalesi sayesinde hala hamile.

Rhage haritaya bakarken, "Doğudan kuzeydoğuya," dedi.

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Qhuinn.

Ve böylece devam ettiler, bölgenin derinliklerine doğru ilerlediler, orman etraflarında yüzlerce ve yüzlerce metre boyunca uzanıyordu... ve sonra bir mil kadar. Ve sonra birkaç mil.

Kulübeler büyük ölçüde aynıydı, kabaca yirmiye yirmi, ortası açık, banyo yok, mutfak yok, sadece bir çatı ve havanın en kötü dişlerini törpülemek için dört duvar. İçeri doğru ilerledikçe yapılar daha da harap oluyordu ve hepsi de boştu. Mantıklı. Eğer yaya iseniz bu uzun bir yürüyüşü ve ne kadar güçlü olsalar da cüceler maddeleşemezdi.

En azından çoğu yapamadı.

Bu Fore-lesser olmalı, diye düşündü. Yaralı avcının o şekilde hayalet gibi kaybolmasının tek açıklaması buydu.

Geldikleri yedinci kulübe, bir zamanlar sıkça kullanılmış bir patikanın tam üzerindeydi, öyle ki ağaçların arasından patikayı hâlâ görebiliyorlardı.

Bunun birkaç camı eksikti ve kapısı patlatılarak açılmıştı, bir kar yığını hırsız gibi içeri dalmıştı. Qhuinn buz kütesini acımasızca ezerek ilerledi, verandaya yaklaşırken bok tekmeleri tertemiz yüzeyi kıyma haline getirdi. Sol elinde bir el feneri ve sağ elinde bir kırk beşlikle saçağın altına atladı ve içeri eğildi.

Aynı bok, farklı ölü alan.

İçeriye taradığında, kesinlikle hiçbir şey yoktu. Hiç mobilya yoktu. Bazı ankastre

raflar boştu. Kırık pencere camlarından gelen esintiyle dalgalanan örümcek ağıları.

"Temiz," diye seslendi.

Arkasını döndüğünde bunun saçmalık olduğunu düşündü. Şehir merkezinde kış tekmelemek istiyordu, burada ıssız bir yerde avlanıp gagalayarak hiçbir şey bulamamak değil.

Rhage kalem ışığını dişlerinin arasına aldı ve haritayı bir kez daha açtı. Kalemle bir işaret yaparak ağır kâğıda dokundu. "Sonuncusu yaklaşık çeyrek mil batıda."

Teşekkür ederim. Lanet olsun.

Her şeyin eskisi gibi yolunda gittiğini varsayarsak, on beş, belki de yirmi dakika içinde buradan çıkıp ara sokaklardaki düşmanla çatışmaya girmeleri gerekiyordu.

Çocuk oyncağı.

ELLİ DOKUZ

"Y Gerçekten mutlu görünüyorsun."

Layla şöyle bir baktı. Yarışın kraliçesinin yatakta yanına uzanmış, Us Weekly ve People okuyup televizyon izliyor olması bir açıdan akıl almazdı. Öte yandan, parmağında göz kırpan kocaman kan kırmızısı Satürn Yakutu dışında, olabildiğince normaldi.

"Öyleyim." Layla The Bachelor'ın yeni sezonuyla ilgili makaleyi bir kenara bıraktı ve elini karnının üzerine koydu. "Kendimden geçtim."

Özellikle de Payne'in daha önce uğradığı ve kendini yeniden iyi hissettiği düşünüldüğünde. Layla'nın hamileliğin devam etmesini istemesi neredeyse patolojik bir durum olsa da, bu kutsamanın diğer dişi için bir bedeli olduğu fikri pek hoş karşılanmamıştı.

"Genç olmak ister misin?" Layla ağzından kaçırdı. Ve sonra eklemek zorunda kaldı, "Eğer rahatsız etmezse-"

Beth bu endişeyi elinin tersiyle itti. "Bana her şeyi sorabilirsin. Ve Tanrım, evet. Çok fena istiyorum. Tuhaf, değişimimden önce Onlara karşı hiç ilgim yoktu. Onlar gürültülü, kontrolden çıkmış bir karmaşaydı ve insanların neden hayatlarına sokmaya zahmet ettiklerini gerçekten bilmiyordum. Sonra Wrath ile tanıştım." Koyu renk saçlarını geriye itti ve güldü. "Söylemeye gerek yok, her şey değişti."

"Kaç tane ihtiyaç duydunuz?"

"Bekliyorum. Dua ediyorum. Geri sayıyorum."

Layla kaşlarını çattı ve yeni bir tuzlu kraker paketi açmakla meşgul oldu. Qhuinn'le geçirdiği o çılgın saatlere dair pek bir şey hatırlamak zordu ama epik boyutlarda bir sınav olmuştu.

Hâlâ içinde yatan mucize düşünüldüğünde, her şeye değmişti.

Ancak, doğurganlık dönemini bir daha yaşamak istediğini söyleyemezdi. En azından ilaçsız.

"O zaman sana yakında ihtiyacım olmasını diliyorum." Layla bir kraker daha ısırды, kare ağzında parçalanıp eridi. "Ve bunu söylediğime inanamıyorum."

"O kadar sert mi... Yani, Wellsie'yle ölmeden önce onunki hakkında pek konuşmadım ve Bella da kendi zamanı hakkında hiçbir şey söylemedi." Beth kraliçenin yüzüğüne baktı, sanki yüzüğün ışığı yakalama ve yansıtma biçimine hayrandı. "Autumn'u da o kadar iyi tanımıyorum, çok tatlı biri ama Tohr'la yaşadıkları göz önüne alındığında, bu konuyu onunla konuşmak pek uygun görünmüyor."

"Dürüst olmak gerekirse
çoğunlukla bir bulanıklık."

"Muhtemelen bir lütuf, ha."

Layla yüzünü buruşturdu. "Keşke aksini söyleyebilseydim ama evet, bunun bir lütuf olduğuna inanıyorum."

"Yine de buna değmeli."

"Hiç şüphesiz, aslında ben de tam bunu düşünüyordum." Layla gülümsedi. "Hamile kadınlar hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

"Ne?"

"Onlarla vakit geçirirseniz, gelmeniz için sizi teşvik edeceklerdir."

"Reeeeeeeally." Kraliçe sırtıttı. "O zaman dualarımın cevabı siz olabilirsiniz."

"Bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Uzak Taraf'ta biz her zaman doğurganız. Sadece burada, Dünya'da dişiler

hormon dalgalanmalarına maruz kalıyorlar-ama bu etkiyi kütüphanede okumuştum."

"O zaman kendi deneyimizi yapalım, olur mu?" Beth elini sıkması için avucunu uzattı. "Ayrıca, burada olmak hoşuma gidiyor. Çok ilham vericisiniz."

Layla kendisine sunulan şeyi sallarken kaşları çatıldı. "Inspir-oh, hayır. Bunu hiç göremiyorum."

"Yaşadığın onca şeyi düşün." "Hamilelik kendi kendine çözüldü, yine de-"

"Sadece o da değil. Sen bir tarikattan kurtulan kişisin." Layla ona boş boş bakınca kraliçe, "Bunu hiç duymadın mı?" diye sordu.

"Kelimenin tanımını biliyorum. Ama benim için geçerli olduğundan emin değilim."

Kraliçe sanki anlaşmazlık yaratmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Hey, yanılıyor olabilirim ve siz kesinlikle benden daha iyi bilirsiniz - ayrıca, şu anda mutlusunuz ve önemli olan da bu."

Layla yolun karşısındaki televizyona odaklandı. Anladığı kadarıyla, bir tarikat iyi bir şey değildi ve hayatta kalan genellikle bir tür travma geçirmiş insanlarla ilişkilendirilen bir terimdi.

Mabet, yeryüzündeki bir bahar günü kadar sakin ve ılımandı; kutsal mekândaki tüm dişiler sakin ve ırkın anasına karşı önemli görevlerinin bilincindeydiler.

Zorlama yok. Çekişme yok.

Nedense aklına Payne'in sesi geldi.

Sen ve ben annemin zulmünün kız kardeşleriyiz; her şeyin nasıl olması gerektiğine dair büyük planının kurbanlarıyız. İkimiz de onun tarafından farklı şekillerde hapsedildik, sen bir Seçilmiş olarak, ben de onun kanlı kızı olarak.

Kraliçe uzanıp Layla'nın koluna dokunarak, "Özür dilerim," dedi. "Seni üzmem istememiştim. Gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyorum."

Layla dikkatini tekrar topladı. "Lütfen, endişelenmeyin." Kraliçenin elini sıktı. "Hiç alınmadım. Ama şimdi daha mutlu şeylerden konuşalım, mesela cehennemliğinizden. O da sizin zamanınızın gelmesi için sabırsızlanıyor olmalı."

Beth sıkıca güldü. "Bu tam olarak onun bulunduğu yer değil." "Eminim bir varis istiyordur?"

"Sanırım bana bir tane verecek. Ama sadece bir çocuğu benim kadar çok istediğim için."

"Oh."

"'Oh' doğru." Beth Layla'nın avucunu sıktı. "Sadece çok fazla endişeleniyor. Ben güçlü ve sağlıklıyım ve buna hazırım. Şimdi bir de vücudumu harekete geçirebilsem - umarım senin işaretini alır."

Layla gülümsedi ve düz karnını ovuşturdu. "Bunu duydu mu ufaklık? Kraliçene yardım etmelisin. Kraliyet ailesinin bir yavrusu olması çok önemli."

"Ama bu taht için değil," diye araya girdi Beth. "Benim açımdan değil. Ben sadece anne olmak ve kocamın çocuğuna sahip olmak istiyorum. Özünde bu kadar basit."

Layla sessizliğe gömüldü. Bu yolculukta Qhuinn'in yanında olmasından çok memnundu ama gün boyunca yanında yatıp onu kucaklayacak, onu sevecek, ona sarılacak ve ona sadece vücudunun yapabildikleri için değil, kalbinde uyandırdıkları için de değerli olduğunu söyleyecek uygun bir eşe sahip olmak harika olurdu.

Zihninde Xcor'un sert yüzünün bir görüntüsü canlandı.

Başını sallayarak, hayır, bunun üzerinde durmamalı diye düşündü. Genç kız için kendini sakin ve rahat tutması gerekiyordu, çünkü yaşadığı stres rahminin beslediği bebeğe de bulaşıyordu. Ayrıca, ona zaten çok şey bahşedilmişti ve eğer bu hamilelik sona erer ve doğum boyunca yaşarsa?

Ona gerçek ve kalıcı bir mucize bahşedilmişti.

"Eminim kralla işler yoluna girecektir," diye açıkladı.
"Kaderin bize ihtiyacımız olanı vermek gibi bir huyu var."
"Amin, kardeşim. Amin."

* * *

Sola Audi'sini doğrudan nehir üzerindeki cam evin garaj yoluna çekti ve lanet olası şeyin arka kapısına park etti.

Dışarı çıkarken botlarını kara gömdü, parkasının içindeki elini silahının kabzasına koydu ve kalçasıyla kapıyı kapattı. Arka girişe doğru yürürken gözlerini çatıdan ayırmadı.

Orada güvenlik kameraları olmalı.

Zile basmaya ya da kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Onun burada olduğunu bilirdi. Ya evde değilse? O zaman ona bırakmak için küçük, hoş bir kartvizit düşünürdü.

Belki de güvenlik alarmı çalmıştır? Açık bir pencere ya da dolap?

Ya da içeriden bir şey eksik.

Kapı açıldı ve işte oradaydı, canlı ve şahsen; tıpkı bir gece önce olduğu gibi ve yine her zamanki gibi, bir şekilde hatırladığından daha uzun, daha tehlikeli ve daha seksi.

"Bu senin için biraz açık değil mi?" diye söylendi.

Tasarımcı elinden çıkma koyu renk bir takım elbise giymişti; üzerine tam oturduğuna bakılırsa, takım elbise de özel olarak dikilmiş olmalıydı.

"Bir şeyi düzeltmek için buradayım," dedi.

"Ve şartları dikte etmek istiyor gibi görünüyorsunuz."
Sanki bu tuhaf bir fikirmiş gibi. "Başka bir şey var mı? Akşam yemeği getirdin mi? Acıktım."

"Beni içeri alacak mısın, yoksa bunu soğukta mı yapmak istiyorsun?"

"Elinizde bir silah olma ihtimali var mı?"

"Tabii ki öyle."

"O halde, içeri gelin."

Adam kenara çekilirken, kadın gözlerini devirdi. Onu vurabileceği gerçeğinin neden adamı evine girmesine izin vermesi için cesaretlendirdiği bir muammaydı-

Sola modern bir mutfağa bakarken donakaldı. Omuz omuza duran iki adam birbirinin tıpatıp aynısıydı. Onlar da Sola'nın aramaya geldiği adam kadar iriydiler, onun kadar tehlikeliydiler ve her ikisinin de elinde bir silah vardı.

Köprünün altında onunla birlikte olanlar onlar olmalıydı.

Kapı çarparak kapandı ve adrenal bezleri bir uyarı patlaması yapsa da tepkisini kendine sakladı.

Görmeye geldiği kişi onun yanından geçerken gülümsedi. "Bunlar benim ortaklarım."

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Adam granit tezgâha yaslandı, dişlerinin arasına bir puro yerleştirdi ve altın bir çakmakla yaktı. Kapağını kapatırken bir nefes mavi duman çıkardı ve kadına baktı. "Beyler, bize biraz müsaade eder misiniz?"

İkiz Bay Mutlular işten çıkarılmalarından memnun görünmüyorlardı. Yine de, muhtemelen ikisine de kazanan bir piyango bileti vermeye çalışabilirdiniz ve onlar da elinizi bileğinizden koparıp yerdi. Sadece prensip olarak.

Ancak, son derece tedirgin edici bir şekilde senkronize bir şekilde hareket ederek uzaklaştılar.

"Bu çifti nereden buldun?" diye sordu kuru bir sesle. "İnternette mi?"

"eBay'den temin edilebilecek şeyler inanılmaz."

Birdenbire saçmalamayı kesti: "Beni takip etmeyi bırakmanı istiyorum."

Adam, kalın ucu parlak turuncu renkte parlayan purosundan bir nefes çekti. "Sen."

"Bunun için bir nedenin yok. Buraya bir daha hiçbir sıfatla gelmeyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Sana söz veriyorum."

Sola'nın yenilgiyi kabul etmekten daha çok nefret ettiği bir şey yoktu ve bu adamı ve mülkünü gözetlemekten vazgeçmek de bir tür pes etmektir. Ama dün gece, masum bir görgü tanığıyla randevusundayken başına gelenler ona işlerin kontrolden çıkmaya başladığını göstermişti. Kedi-fare oyununu gayet iyi oynayabilirdi; mesleğinde bunu her zaman yapardı. Ancak bu adamla? Kazanılacak nihai bir hedef yoktu; topladığı bilgiler karşılığında onu bekleyen bir ödeme günü yoktu; onu soymak gibi bir niyeti yoktu.

Ve riskler giderek artıyordu.

Özellikle de bir daha öpüşürlerse -çünkü bunu durdurabileceğinden şüpheliydi ve aptallığın tanımı onun gibi biriyle yatmaktı.

"Söz mü?" dedi. "Ve bunun değeri tam olarak ne kadar?"

"Sana sunabileceğim tek şey bu."

Gözleri, o lazer ışınları, kızın ağzında daraldı. "Bundan o kadar emin değilim."

Aksanı ve o derin, lezzetli sesi heceleri bir okşamaya dönüştürüyordu - neredeyse teninde hissedebileceği bir şeye.

Bunu da tam olarak bu yüzden yapıyordu. "Beni takip etmek için hiçbir nedenin yok. Şu anda etkili."

"Belki de manzarayı seviyorumdur." Adamın gözleri kızın vücudunda gezinirken bir şok daha geçirdi ama endişeli bir şok değildi bu. "Evet, öyle buluyorum. Söylesene, dışarıda geçirdiğin akşam hoşuna gitti mi? Yemekler hoşuna gitti mi? Arkadaşlık... hoşuna gitti mi?"

"Bu gece buna bir son veriyorum. Beni bir daha görmeyeceksin."

Söyleyeceği tek şey bu olduğu için arkasını dönüp gitti.

"Gerçekten aramızdaki ilişkinin burada biteceğini mi düşünüyorsun?"

Karanlık, güzel sesinde uğursuz bir tehdit vardı.

Sola omzunun üzerinden baktı. "İzinsiz girmememi ya da casusluk yapmamamı istemiştiniz, yapmayacağım."

"Ve size bir kez daha söylüyorum, gerçekten böyle biteceğini düşünüyor musunuz?"

"Sana istediğini veriyorum."

"Yakınından bile geçmiyor," diye hırladı.

Bir an için, soğukta, arabada dudakları kenetlendiğinde ve vücutları gerildiğinde oluşan o bağ yeniden canlandı.

"Geri çekilmek için artık çok geç." Bir nefes daha çekti.

"Kaçma şansın geldi... ve gitti."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Çok ince bir nokta koymak değil

-Ama saçmalık. Senden ya da bir başkasından korkmuyorum, o yüzden üstüme gel. Ama bil ki kendimi savunmak için sana zarar veririm.

."

Ani bir ses aralarındaki havayı titreştirdi. Mırıltı mı? Adam gerçekten mırılıyor muydu-

Bir adım öne çıktı. Sonra bir adım daha. Ve bir centilmen gibi purosunu yana doğru tuttu, sanki onu yakmak ya da yüzüne duman gelmesini istemiyormuş gibi.

"Bana adını söyle," dedi. Ya da emretti, daha çok

o.

"Bunu zaten bilmediğinize inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bilmiyorum." Bunu kaşlarını çatarak söylemişti, sanki Bilgi aramak ona göre değildi. "Bana adını söyle, ben de buradan gitmene izin vereyim."

Tanrım... gözleri... ay ışığı ve gölgenin iç içe geçtiği, gümüş ile menekşe ve soluk mavi arasında bir yerde imkansız bir renkteydi.

"Yollarımız kesişmeyeceği için bunun bir önemi yok-" "Bil diye söylüyorum... kendini bana vereceksin-"

"Affedersiniz-"

"Ama önce bunun için bana yalvaracaksın."

Sola öne doğru atıldı, öfkesi tüm makul olma çabalarını suya düşürdü. "Cesedimi çiğnemen lazım."

"Üzgünüm, benim zevkime göre değil." Çenesini indirdi ve düşük göz kapaklarının altından ona baktı. "Seni sıcak... ve ıslak tercih ederim."

"Öyle bir şey olmayacak." Dönerek uzaklaştı ve kapıya yöneldi. "Ve işimiz bitti."

Tam antreye girerken, gözü squat alanının uzak duvarında uzanan bankın üzerindeki bir şeye takıldı.

Başı döndü ve ayakları sendeledi. Bu bir bıçaktı, çok uzun bir bıçak, o kadar uzun ki neredeyse bir kılıç gibiydi.

Bıçağın üzerinde parlak kırmızı kan vardı.

"Gidişini yeniden mi düşünüyorsun?" dedi o karanlık sesiyle tam arkasından.

"Hayır." Kapıya doğru ilerledi ve çekerek açtı. "Tam hedefindeyim."

Kapıyı arkasından çarparak arabasına doğru koşmak istedi ama adamın peşinden gelmesini beklerken bile paniğe kapılmayı reddetti.

Yine de adam yerinden kıpırdamadı, iyi bir şekilde kullandığı kapının penceresinde belirdi, o arabaya binerken, motoru çalıştırırken ve Audi'yi vitesine takarken onu izledi.

Yoldan geri geri çıkarken kalbi küt küt atıyordu- Özellikle de aklına gerçekten dehşet verici bir düşünce geldiğinde.

Elini çantasına sokarak telefonunu aradı ve bulduğunda kişi listelerine girdi, birini seçti ve gönder tuşuna bastı. Korkudan çılgına dönmüş bir halde, Bluetooth özelliği olmasına ve New York'ta eller serbest kullanım yasağına aykırı olmasına rağmen telefonu kulağına götürdü.

Yüzük

.

Yüzük

.

Yüzük

-

"Merhaba! Senden haber almayı umuyordum."

Sola sürücü koltuğuna yığıldı, başı koltuğun arkasına düştü. "Merhaba Mark."

Tanrım, adamın sesini duymak rahatlatıcıydı.

"İyi misin?" diye sordu eğitmeni.

Aklına o kanlı bıçak geldi. "Öyleyim. Evet. İşten yeni mi çıkıyorsun?"

Yeterince hoş bir sohbete başladıklarında, ayağını gaz pedalına ağır ağır basarak arabayı sürdü, manzara hızla akıp gidiyordu: Beyaz kar. Pis, tuzlanmış yol. İskelet ağaçlar. İçinde ışık yanan küçük, eski moda bir kulübe. Solda nehrin üzerinde düz, kel bir alan.

Gözlerini her kırpışında kapının penceresindeki şekli görüyordu. İzliyordu. Planlıyordu. İstiyordu.

Onunla.

Ve lanet olsun, vücudu onun tarafından yakalanmak için yanıp tutuşuyordu.

ALTI

A Qhuinn yeniden maddeleştiğinde el feneri son kabini aydınlattı. Bu sefer diğerlerini beklemedi, sadece ilerledi, sağlam ve sıkıca kapalı olan kapıya doğru ateş etti-

Bir řeylerin ters gittięine dair ilk ipucu, kaba yontulmuř sapı tuttuęunda geldi: dūřuk seviyeli bir elektrik yūķū elini yaladı ve koluna doęru ilerledi.

Avucunu geri çekerek bir řeyleri silkeledi, içgūdūleri yūķsek alarma geçti.

"Ne oldu?" Kardeş sığ verandaya çıkarken Rhage sordu.

Qhuinn etrafına bakındı ve Blay ile John'un çevrede olduğunu fark etti. "Bilmiyorum."

Rhage kapıya doğru gitti ve aynı tepkiyi vererek sertçe geri çekildi. "Ne oluyor lan?"

"Biliyorum, doğru," diye mırıldandı Qhuinn geri çekilip ışığı dış yüzeyde gezdirirken.

Giriřin her iki yanındaki iki pencere de tahtalarla kapatılmıştı ve o tarafa doğru yürüyüp yapının yan tarafına baktığında, aynı şeyin o taraftakiler için de geçerli olduğunu gördū.

"Sikerim böyle işi," diye homurdandı Rhage. Kardeş üç adım geri çekildi ve sonra kapıya doğru koştu, ağır omuzları bir koçbaşı gibi eğilmişti.

Ve ne biliyor musunuz, darbe ahşap panelleri parçaladı-
Bir anda kör edici bir ışık geceyi yararak ormanı bir bomba patlamış gibi aydınlattı ve Rhage'in geriye doğru savrulmasını bir filme dönüştürdü.

Blay ve John savaşçıda hasar tespiti yapmak için koştururken, Qhuinn öne atıldı ve birkaç yüz voltluk Tanrı bilir ne ile çivilenmeyi bekleyerek pervazlara doğru ilerlerken kendini destekledi.

Bunun yerine, havadan başka bir şeye çarpmadı, ileri doğru ivmesi o kadar büyüktü ki, yüz üstü düşmemek için bir topun içine girip yuvarlanmak zorunda kaldı. Bir nefes sonra yerden kalktı ve çömeldi, bir elinde silah, diğerinde el feneri vardı.

Bir şey kötü kokuyordu.

"Arkanda," dedi Blay, ikinci bir ışık huzmesi kendisinininkine katılırken.

Kabinin içindeki hava tuhaf bir şekilde sıcaktı, sanki bir yerlerde fişe takılı bir ısıtıcı varmış gibi - ama bu mümkün değildi. Elektrik ve benzin deposu yoktu. Döşeme tahtalarının üzerindeki bozulmamış toz tabakasına ve tavandan ağır ipler gibi hareketsiz sarkan narin, dikey örümcek ağlarına bakılırsa bir süredir burada kimse bulunmamıştı.

"O da ne?" diye sordu Blay.

Qhuinn ışını etrafına getirdiğinde kaşlarını çattı. Uzak duvarın dibinde petrol varillerine benzeyen birkaç şey vardı, sanki bir şeyden korkmuşlar ve kendilerini korumak için vagonların etrafını sarmışlar gibi bir araya toplanmışlardı.

Qhuinn el fenerini kalın daireler çizerek ilerledi ve büyük delikli teneke kutulara iyice bakınca bir kez daha kaşlarını çattı. Hiçbirinin kapağı yoktu ve ışığı bir çeşit yağdan yansıyor gibiydi.

"Bu da ne böyle?"

En yakınındakinin üzerine eğilerek burnundan derin bir nefes aldı ve avcı kokusuyla dolu bir sinüs yanması yaşadı. Işınının, avcının yüzeyine nüfuz etmediği

sıvının tek bir şey olabileceğini biliyordu ve onu bir ısıtıcıya ya da jeneratöre güç sağlamak için kullanamayacağını emindi.

Omega'nın kanıydı.

"Arkanda," dedi Rhage, Kardeş içeri girerken.

Yumuşak bir ısıklık John'un da içeri girdiğini haber verdi.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Blay ayağa kalkarken mırıldandı

Qhuinn'in yanında.

Qhuinn el fenerini dişlerinin arasına aldı ve çıplak eliyle ileri uzandı. Tam yapışkan pisliğe temas ettiği anda, davulun içinde bir şey dalgalandı-

"Siktir!" diye bağırdı, geri sıçrayarak.

El feneri yere düşüp yana doğru yuvarlandığında, Blay'in ışını hareket eden şeyi aydınlattı.

Bir kol.

Davulun içinde biri vardı. "Yüce İsa," diye nefes aldı Blay.

Arkalarından Rhage'in sesi yüksek sesle bağırdı, "V? Burada desteğe ihtiyacımız var. Derhal."

Qhuinn eğildi ve ışığını yakaladı. Onu yağlı sıvıya geri koyarak ön kolun yüzeyin hemen altında ağır çekimde tekrar hareket edişini izledi; bu değişim bileğin dışını ve elin arka kısmını görüntüye getiriyordu....

Bir şey parladı, geçen parıltı Qhuinn'in gözüne çarptı. Işınını yeniden dolayarak davulun üzerine doğru eğildi.

El doğru değildi, eklemleri deforme olmuştu, her bir parmağın tamamı ya da bir kısmı gitmişti, sanki bir öğütücüden geçirilmiş gibiydi....

Bu parıltı Omega'nın kanının lağım çukurunu bir kez daha yarıp geçti.

Bir yüzük müydü?

"Bekle, bekle, Qhuinn - geri çekilmen gerek-"

Qhuinn yorumu duymazdan gelerek daha da yaklaştı.... daha da yakınlaştı.

Daha yakına.

İlk başta neye baktığına inanamadı. Bir aile arması yüzüğüne bakıyor olamazdı.

Ama başka ne olabilir ki? İşaret parmağındaydı, kesilmemiş olan tek parmak. Ve altındı - siyah yağın içinden bile sarı parıltısı belli oluyordu. Yüzüğün geniş bir yüzü vardı ve bu yüzüğün içine bir-

"Qhuinn," dedi Rhage sertçe. "Siktir git buradan-"

Kol tekrar hareket etti, soluk el sıvının yüzeyini aştı, mezarın dışından gelen bir hayaletin kudreti gibi göründü, uzandı....

Omega'nın kanı yüzüğün yüzeyinden geri çekildi ve ortaya çıktı...

"Qhuinn, ben oyun oynamıyorum-"

Gürültü kabinde patladı ve havayı doldurdu.

Bunun kendi ağzından çıkan bir bağırış olduğunun tamamen farkında değildi.

* * *

Blay ilk başta davulun içindeki şeyin Qhuinn'i yakalayıp içine çektiğini ve Qhuinn'in bu yüzden çılgınlaştığını düşündü. İçgüdüsel olarak ileri atılmış ve Qhuinn'in beline tutunarak çapasını fırlatmış ve geri çekmiş.

O davuldan çıkan şey Blay'in kabuslarına yıllarca girecekti... on yıllar sonra bile.

Aslında, içerideki şey Qhuinn'e yapışmamıştı; tam tersi olmuştu. Ve Blay geri çekildiğinde, bir erkek formu sıkışık durumdan çıkarıldı, Omega'nın kanı nehirler halinde döküldü, kabinin zemininin soğuk ahşap tahtalarına sıçradı, Blay'in bok tekmelerine ve derilerine çarptı, Qhuinn'i ıslattı.

Qhuinn elinin kaymaması için çabalamak zorunda kaldı; silahı ve el feneri çoktan unutulmuştu; eldivenli elleri teması kaybetmemek için tokat atıyor ve kaşıyordu....

Onlar çekerken...

Erkek ayaklarının dibine yığılırken yağ varili yan yattı. Kimse kımıldamadı. Sanki hepsi içeri girmiş ve bir tabloda yerlerini almış gibiydiler.

Blay kim olduğunu hemen anladı. Buna inanamadı.

Ölümler yaşayanlara geri dönmüştü... bir bakıma.

Qhuinn çömeldi ve erkeğin omuzlarına dokundu. Sonra kardeşinin adını kabaca söyledi: "Luchas?"

Tepki anında geldi. Kardeşinin elleri yavaşça dönmeye başladı, parçalanmış bacakları kayıyor, çıplak vücudu hareket etmeye çalışıyordu. Derisinin her tarafı morarmıştı, el fenerlerinin sert ışığı her çürüğü, kesiği ve siyah-maviyi gösteriyordu, Omega'nın kanının lekesi solgun deriden yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Yüce Tanrım, ona ne yapmışlardı? Gözlerinden biri şişip kapanmıştı ve ağzı sanki yumruk yemiş gibi yamuk yumuktu. Yüzünü buruştururken dişlerinin hepsinin kurtulduğu anlaşılıyordu ama bu ona verilmiş gibi görünen tek merhametti.

"Luchas?" Qhuinn tekrar söyledi. "Benimle konuşabilir misin?" Rhage yan taraftan yine telefonuyla konuşuyordu. "V?"

Gerçekten bir sorunumuz var. Tahmini varış süreniz nedir? Hayır, kesinlikle hayır. Sana şimdi ihtiyacım var....Hayır, sana. Ve Payne." Hollywood şöyle bir baktı ve "Onun kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Blay boğazını temizlemek zorunda kaldı, cevabı takılıp tökezleyerek çıktı. "Bu onun... kardeşi."

Rhage gözlerini kırıştırdı. Başını salladı. Eğildi. "Özür dilerim, ne yaptın-"

"Kardeşi," diye tekrarladı Blay yüksek sesle ve net bir şekilde. "Tanrım..." Rhage fısıldadı. Ve sonra geri çekildi

harekete geçirdi. "Şimdi, V. Şimdi."

"Luchas, beni duyabiliyor musun?" Qhuinn konuştu.

Vishous bir saniye sonra kabine daldı. Kardeş daha az kanla kaplıydı ve yüzündeki yara yüzünden kırmızı kan akıyordu; ayrıca bir yük treni gibi nefes alıyordu ve elinde damlayan siyah bir hançer vardı.

Hepsinin etrafında kümелendiği şeyi görür görmez durdu. "Bu da ne böyle?"

Rhage hızla boğazını kesme hareketleri yaparak daha fazla yorum yapılmasını engelledi. Sonra V'nin kolundan tutup onu duyamayacağı bir yere sürükledi. İkili geri döndüğünde, V hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

"Ona bir bakayım," dedi V.

Qhuinn kardeşiyle konuşmaya devam etti, kelimeler pek bir anlam ifade etmeyen düzenli bir akış halinde geliyordu. Yine de, herkesin bildiği kadarıyla, erkek olan, Qhuinn'in annesi, babası ve kız kardeşiyle birlikte baskınlarda öldürülmüştü. Yani, evet, bu Shakespeare'in bile saçmalamasına yetecek bir durumdu.

Ama... bu mümkün değildi, diye düşündü Blay. Evde dört ceset vardı ve Luchas da onların arasındaydı.

Blay bilmeliydi. İçeri girip kimlik tespiti yapan oydu.

Elini Qhuinn'in omzuna koydu. "Hey."

Qhuinn'in sözleri dağıldı. Sonra Blay'in gözlerinin içine baktı. "Bana cevap vermiyor."

"V'nin hızlıca bakmasına izin verir misin? Bir doktorun görüşüne ihtiyacımız var." Ve belki de burada ne haltlar döndüğünü cevaplamak için çok daha fazlasına. "Hadi, benimle burada dur."

Qhuinn doğruldu ve geri çekildi ama fazla uzaklaşmadı ve gözleri kardeşinden hiç ayrılmadı. "Onu dönüştürdüler mi?" Kollarını kavuşturdu ve öne doğru kıvrıldı. "Onu dönüştürdüklerini mi düşünüyorsun?"

Blay başını salladı ve yalan söyleyebilmeyi diledi. "Bilmiyorum."

ALTMİŞ BİR

AQhuinn kulübenin zeminine bakarken, beyni bir dizi bağlantısız flaőla yanıp sönüyordu; tüm ailesinin yok olduğu somut fikri, çok farklı görünen bir şeyle çarpışuyordu. gerçeklik.

Uzun, çok uzun zaman önce, ailesini yemek masasında otururken bulmak için ailesinin ön kapısından içeri girdiği geceye geri dönüp durdu... ve kardeşinin şimdi parçalanmış olan elindeki yüzüğu aldığı geceye.

İşkence görmüş ama hayatta olan adamın görüntüsünün tek konsantre olduğu şey olacağını düşünürsünüz.

"Neler oluyor, V?" diye sordu. "O nasıl?"

"O yaşıyor." Kardeş siyah hançerini çevirdi ve bıçağı deri kaplı kalçasına sildi. "Oğlum? Oğlum, bana bakabilir misin?"

Luchas Qhuinn'e bakmaya devam etti, mükemmel bir şekilde eşleşen bir çift güzel gri gözü kan çanağı ve çılgınca geniőti. Ağzı hareket ediyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

"Oğlum, seni kesmek zorundayım, tamam mı?"

Oğlum?" Qhuinn, V'nin tam olarak ne demek istediğini biliyordu. "Yap şunu."

Kardeş o siyah bıçağı alıp ucunu Luchas'ın kolunun dış kısmına saplarken Qhuinn'in kalbi göğüs kafesine bir yumruk gibi çarptı. Adam irkilmedi bile; o sırada başına neler geliyordu? Kovada bir damla.

Lütfen kırmızı ol, lütfen kırmızı ol, lütfen-
Her tarafını kaplayan siyah yağla parlak bir tezat
oluşturan kırmızı kan fışkırıp sızıyordu.
Herkes tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. "Tamam evlat,
bu iyi, bu iyi...."

Onu dönüştürmemişlerdi.

V yerden kalktı ve başını yana eğerek özel bir konuşma
için işaret etti. Qhuinn oraya giderken Blay'in koluna girdi
ve onu da yanında götürdü. Yapılacak en doğal şey buydu.
Bu ciddi bir işti ve takip etmediğini biliyordu ve yanında
olmasını tercih edeceği başka kimse yoktu.

"Tansiyon aletim ya da steteskobum yok ama size
hemen söyleyeyim, nabızı zayıf ve düzensiz ve şokta
olduğundan oldukça eminim. Ne kadar süredir orada
olduğunu ya da ona ne yaptıklarını bilmiyorum ama
geleneksel anlamda hayatta. Sorun şu ki, Payne çalışamaz
durumda." V'nin gözleri parlıyordu. "Ve siz ikiniz nedenini
biliyorsunuz."

Demek kız kardeşiyle konuşmuş.

"Sihri gösteremeyecek," diye devam etti Kardeş, "ve biz
her yerden milyonlarca kilometre uzaktayız."

"Sonuç olarak," dedi Qhuinn acımasızca.

V onun gözlerinin içine baktı. "Önümüzdeki birkaç gün
içinde ölecek-"

"V!" Rhage havladı. "Buraya gel!"

Yerde yatan Luchas'ın hırpalanmış bedeni kendi içine
doğru çekiliyor, kırık elleri avuçlarının içine kıvrılıyor, dizleri
sıkıca bükülüyor, omurgası kabinin tavanına doğru
kıvrılıyordu.

Qhuinn yerinden fırladı ve kardeşinin başının yanında
dizlerinin üzerine çöktü. "Benimle kal, Luchas. Hadi, savaş
onunla-"

O gri gözler Qhuinn'inkilere yeniden kilitlendi ve
içlerindeki acı o kadar sarsıcıydı ki Qhuinn, V'nin aceleyle
gelip parlayan elindeki eldiveni çıkardığının farkında bile
değildi.

"Qhuinn!" diye bağırdı Kardeş, sanki Qhuinn'in adını birkaç kez söylemiş gibiydi.

Gözlerini kardeşinden ayırmadı. "Ne?"

"Bu onu öldürebilir ama belki de kalbinin doğru atmasını sağlar. Kötü bir atış ama elindeki tek atış bu."

Cevap vermeden önceki bir saniyede, kardeşinin bir şekilde bunu atlatması için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetti. Adamı çok az tanımasına ve yıllarca ona içerlemiş olmasına rağmen -ve sonra Luchas Onur Muhafızları'na katıldığında ondan dayak yemiş olmasına rağmen- onlar gidene kadar yeryüzünde sizinle birlikte yürüyen kanınız olmadığına gezegende ne kadar dümensiz olduğunuzu fark etmemiştir.

Öte yandan, Layla'nın ihtiyacı sırasında onu harekete geçiren şey de tam olarak bu boşluktu. Ve içgüdüsel olarak Blay'e uzanmasına neden olan şey de buydu.

Onları sevin ya da nefret edin, kan bağınız olsun ya da olmasın, aile bir tür oksijendi.

Yaşamak için gerekli. "Yap şunu," dedi bir kez daha.

"Bekle," diye araya girdi Blay, kemerini çıkarıp Qhuinn'e verdi. "Ağzı için."

Adamı sevmek için bir neden daha. Gerçi bir nedene daha ihtiyacı yoktu.

Qhuinn kayışı kardeşinin açık ağzına doğru eğdi ve V.'ye başını sallayarak "Benimle kal Luchas. Hadi, şimdi..."

Göz ucuyla parlak beyaz ışığın kardeşinin göğüs kafesine yaklaştığını izledi....

Luchas'ın göğsü yukarıya doğru sarsıldı, tüm vücudu döşeme tahtalarının üzerinde kasıldı, parlak bir parıltı içinden fırladı, kollarından ve bacaklarından aşağıya aktı ve kafasına doğru yayıldı. Çıkardığı ses insanlık dışıydı, doğrudan Qhuinn'in iliklerine işleyen gırtlaktan bir inilti.

V elini geri çektiğinde, parlayan avuç içi havaya kalktı, Luchas ölü bir ağırlık gibi yere düştü, vücudu

zıplıyor, bacakları çırpınıyor.

Sanki yüzüne sert bir rüzgâr esiyormuş gibi gözlerini hızla kırptırdı.

Qhuinn, "Ona bir daha vur," diye emretti. V cevap vermeyince ters ters baktı. "Bir kez daha."

"Bu tam bir çılgınlık," diye mırıldandı Rhage.

V bir an için erkeği ölçtü. Sonra o ölümcül elini tekrar menziline soktu. Luchas'a, "Bir kez daha, hepsi bu kadar," dedi.

"Aynen öyle," diye araya girdi Rhage. "Daha fazlasını yaparsan o orospu çocuğundan bir s'more daha yapabilirsin."

İkinci atış da en az onun kadar kötüydü; o hırpalanmış vücut çılgınca kıvrılıyor, Luchas kemik şangırtısıyla yere düşmeden önce o korkunç sesi çıkarıyordu.

Ama derin bir nefes aldı. Göğüs kafesini genişleten büyük, güçlü, derin bir nefes.

Qhuinn dua ediyormuş gibi hissetti ve "Hadi.... hadi...." diye zikretmeye başladığında dua ettiğini tahmin etti.

Yüzüklü olan parçalanmış el uzandı ve Qhuinn'in gömleğini kavradı. Tutuş zayıftı ama Qhuinn eğildi.

"Ne?" dedi. "Yavaş konuş...." El ceketinin üzerinden atladı. "Konuş benimle."

Kardeşinin eli hançerlerinden birinin kabzasına kilitlendi. "Öldür...beni...."

Qhuinn'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Luchas'ın sesi eskisi gibi değildi, boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi. "Öldür...beni...kardeşim...benim...."

ALTMİŞ İKİ

"H dayanabiliyor musun?" Blay sordu.

Kulübenin verandasında duran Qhuinn nefes aldı ve havada bir miktar duman yakaladı. Blay yine sigara yakmıştı ve Qhuinn bu alışkanlıktan ne kadar nefret etse de adamı suçlamıyordu. Eğer böyle bir şeye meraklı olsaydı, tabut çivilerini de çıkarırdı.

Şöyle bir baktı. Blay sabırla ona bakıyordu, gecenin geri kalanı sürse bile soruya bir yanıt beklemeye hazır olduğu belliydi.

Qhuinn saatini kontrol etti. Sabahın biri.

Kardeşliğin geri kalanının buraya gelmesi ne kadar sürecekti? Ve hepsinin salladığı bu tahliye planı gerçekten işe yarayacak mıydı-

"Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum," diye cevap verdi.

"Seninleyim." Blay ters yönde nefes verdi. "Onun olduğuna inanamıyorum..."

Qhuinn önlerindeki ağaçlara baktı. "Sana o geceyi hiç sormadım."

"Hayır. Ve açıkçası seni suçlamıyorum."

Arkalarında, kulübede Rhage, V ve John Luchas'ın yanıdaydı. Herkes ceketlerini çıkarmış ve onu sıcak tutma umuduyla erkeğin etrafına sarmıştı.

Kaslı gömleği ve silahlarıyla ayakta duran Qhuinn soğuğu hissetmiyordu.

Boğazını temizledi. "Onu gördün mü?"

Baskınlardan sonra malikaneye geri dönen kişi Blay olmuştu. Qhuinn'in cesetleri teşhis edecek kesesi yoktu.

"Evet, yaptım."

"O zaman ölmüş müydü?"

"Bildiğim kadarıyla, evet. O... evet, hayatta olma ihtimali olduğunu düşünmüyordum."

"Biliyorsun, evi hiç satmadım." "Ben de öyle duymuştum."

Teknik olarak, ailenin reddedilmiş bir üyesi olarak mülk üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Ama o kadar çok cinayet işlenmişti ki, kimse mülk üzerinde hak iddia edememiş ve Eski Kanunlara göre mülk kralın mülkiyetine geçmişti; bunun üzerine Wrath mülkü derhal Qhuinn'e bedelsiz olarak vermişti.

Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Bana katledildikleri söylendiğinde ne düşüneceğimi bilemedim." Qhuinn gökyüzüne baktı. Hava tahminine göre daha fazla kar yağacaktı, bu yüzden hiç yıldız görünmüyordu. "Benden nefret ettiler. Sanırım ben de onlardan nefret ettim. Ve sonra gittiler."

Blay onun yanında kıpırdamadan durdu.

Qhuinn nedenini biliyordu ve ani bir beceriksizlikle ellerini ceplerine soktu. Evet, duygular ve saçmalıklar hakkında konuşmaktan kesinlikle nefret ediyordu ama bu saçmalığı bastırmak mümkün değildi. Burada değil. Özel olarak. Blay ile.

Boğazını temizleyerek devam etti. "Dürüst olmak gerekirse her şeyden çok rahatlamıştım. O evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu size anlatamam. Bütün o insanlar bana sanki yürüyen, konuşan bir lanetmişim gibi bakıyorlardı." Başını iki yana salladı. "Onlardan mümkün olduğunca kaçardım, hizmetçilerin merdivenlerini kullanırdım, evin o kısmında kalırdım. Ama sonra doggen işi bırakmakla tehdit etti. Aslında, geçişi atlatmamın en büyük faydası odamın penceresinden dışarı çıkabilmem oldu. Böylece hiçbiri benimle uğraşmak zorunda kalmadı."

Blay usulca küfrettiğinde bile Qhuinn susmak istemedi. "Ve asıl kafa siken neydi biliyor musun? Babam kardeşime baktığında sevginin mümkün olduğunu gördüm. O piç hepimizden nefret etseydi bir şey olurdu ama etmedi. Bu da ne kadar dışlanmış olduğumu fark etmemi sağladı." Qhuinn şöyle bir baktı. Bok tekmelerini karıştırdı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Özür dilerim. Evet, özür dilerim. Sen sadece... onlar hakkında hiç konuşmadın. Hiç."

Qhuinn kaşlarını çatı ve tekrar gökyüzünü ölçtü, göremese de yıldızların parıldayan ışıklarını hayal etti. "Ben istedim. Yani seninle. Başka biriyle değil."

"Neden yapmadın?" Sanki bu, adamın bir süredir merak ettiği bir şeymiş gibi.

Bunu takip eden sessizlikte, Qhuinn hiç üzerinde durmadığı anılarını gözden geçirdi, kendini gördü. Ailesini gördü. Blay'i görmek. "Evinize gitmeyi çok severdim. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlatamam, beni ilk davet ettiğin zamanı hatırlıyorum. Ailenin beni evden atacağına inanmıştım. Buna hazırdım. Kendi evimde sürekli bu tür şeylerle uğraşıyordum, neden yabancılar da aynısını yapmasındı ki? Ama annen..." Qhuinn tekrar boğazını temizledi. "Annen beni mutfak masanıza oturttu ve karnımı doyurdu."

"Seni hasta ettiği için çok utanmıştı. Hemen ardından banyoya koştu ve bir saat boyunca kustun."

"Orada kusmuyordum."

Blay'in kafası döndü. "Ama dedin ki-"

"Ağlıyordum."

Blay geri çekilirken, Qhuinn omuz silkti. "Hadi ama, ne diyecektim ki. Ödümün patladığını ve lavabonun yanında yerde ağladığımı mı? Kimse duymasın diye suyu akıttım ve arada bir sifonu çektim."

"Hiç bilmiyordum."

"Planımız buydu." Qhuinn şöyle bir baktı. "Plan hep buydu. Evimin ne kadar kötü olduğunu bilmeni istemedim, çünkü benim için üzülmeyi istemedim. Senin ya da ailenin beni yanınıza almak zorundaymışsınız gibi hissetmenizi istemedim. Arkadaşım olmanı istedim ve oldun da. Her zaman da öyle oldun."

Blay gözlerini hızla kaçırdı. Sonra sigarayı tutmadığı eliyle yüzünü ovuşturdu.

Qhuinn kendi kendine, "Beni bu durumdan kurtaran sizlerdiniz," dediğini duydu. "Gece boyunca yaşadım, çünkü evinize gidebiliyordum. Beni ayakta tutan tek şey buydu. Aslında tek şey sendin. O... sendin."

Blay'ın gözleri kendi gözlerine döndüğünde, adamın kelimeleri aradığını hissetti.

Ve Tanrı ikisinin de yardımcısı olsun, eğer Saxton olmasaydı, Qhuinn zamanlama aptalca olsa da o anda l'i kelimeyi ağzından düşürmezdi.

"Yapabilirsin, biliyorsun," dedi Blay sonunda. "Konuş benimle." Qhuinn ayaklarını yere vurdu ve omuzlarını dikleştirdi, sırt kaslarını esnetiyordu. "Dikkatli ol. Seni bu konuda ikna edebilirim."

"Yardıma olur." Qhuinn tekrar göz gezdirdiğinde, başını sallayan Blay'di. "Ne dediğimi bilmiyorum."

Saçmalık, diye düşündü Qhuinn.

Hiçbir uyarıda bulunmadan V kulübeden çıktı ve çıkarken bir sigara yaktı. Qhuinn sessizliğe gömüldüğünde, konuşmanın sona ermek zorunda kalmasından dolayı rahatlayıp rahatlamadığından emin değildi.

Nefes verirken Vishous, "Sonuçlarını anladığınızdan emin olmam gerekiyor" dedi.

Qhuinn başını salladı. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum."

O elmas gözler onunkilere kilitlendi. "Yine de açık hava yapalım, olur mu? Onda Omega'dan hiçbir şey hissetmiyorum ama eğer ortaya çıkarsa ya da bir şey kaçırdıysam, onunla ilgilenmem gerekecek."

Öldür beni, kardeşim. Öldür beni.

"Yapman gerekeni yaparsın."

"Malikaneye giremez." "Anlaştık."

V ölümcül olmayan elini uzattı. "Yemin ederim."

Kardeş'in avucunu sıkmak ve temas için sözünü bağlamak garip hissettirdi - çünkü bu gibi durumlarda en yakın akrabanın yapması gereken şey buydu ve bok, hiç kimse için hiçbir şeyin yanında olmadığını biliyordu: Ailesi tarafından reddedilmeden önce bile kan bağına kefil olacak son kişi oydu.

Ama zaman değişmişti, değil mi?

"Bir şey daha var." V elindeki sarmanın ucuna dokundu.

"Onun için uzun ve zorlu bir iyileşme süreci olacak. Ve ben sadece fiziksel şeylerden bahsetmiyorum. Kendini hazırlamalısın."

Ne yani, bundan önce bir ilişkileri falan mı vardı? Adamla bazı DNA'ları paylaşıyor olabilirdi ama bunun dışında Luchas bir yabancıydı. "Biliyorum."

"Tamam. Yeterince adil."

Uzaklardan gelen bir çift tiz vınlama sesi karanlığı yardı.

Qhuinn kulübeye geri dönerken, "Çok şükür," diye ısırdı.

Köşede, devrilmiş olan davulun yanında, kardeşi bir ceket yığınının başında başka bir şey değildi, bükülmüş vücudu derme çatma battaniyelerle örtülmüştü.

Qhuinn, John Matthew ve Rhage'e başıyla selam vererek döşeme tahtaları boyunca ilerledi.

Kardeşinin yanına diz çöktüğünde kendini gerçekte değil de bir rüya alemindeymiş gibi hissetti. "Luchas? Dinle, şöyle olacak. Seni bir kızağa bindirecekler.

Tedavi için kliniğimize gidiyorsunuz. Luchas? Beni duyabiliyor musun?"

Bir çift kar motosikleti kulübeye doğru ilerlerken Blay verandadan onların ilerleyişini izledi, farlarının büyüyüp parlaklaşmasını, hedeflerine ulaştıklarında motorların sabit mırıltılara dönüşmesini izledi. Oh... bu iyiydi: İçlerinden birinin arkasında üstü kapalı bir kızak vardı, Olimpiyatlar sırasında televizyonda gördüğü, bir kayakçının halatlara çarpıp dağdan aşağıya tahliye edildiği türden bir şey.

Mükemmel.

Manny ve Butch atlarından inip koşarak yanlarına gittiler. "Tam şuradalar," dedi Blay, arabadan inerken.

Doktorun yolu.

"Luchas? Benimle misin?" diye mırıldandığını duydu Qhuinn.

İçeri bakan Blay, Manny'nin Luchas'ın vücudunun üzerine eğildiğini gördü. Ne geceydi ama. Ve birkaç akşam önceki hava gösterisinin drama dolu olduğunu mu düşünmüştü?

Her zaman sendin.

Yüzünü tekrar ormana dönen Blay, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi yüzünü tekrar ovuşturdu. Bir Dunhill daha yakmak istedi ama bu iş uzadıkça daha da paranoyaklaştı. Bu durumda en son ihtiyacı olan şey, Luchas'ı güvenli bir yere götüremeden önce bir Lesser filusunun ortaya çıkmasıydı.

Elinde sigara olmasındansa kırk tane olması daha iyidir.

Her zaman sendin.

"İyi misin?" Butch sordu.

Dürüstlük ruhuyla, çünkü bu gecenin tema şarkısı bu gibi görünüyordu, başını salladı. "Hiç de bile."

Polis omzuna vurdu. "Demek onu tanıyordun."

"Öyle sanıyordum, evet." Bekle, soru Luchas hakkındaydı. "Yani, evet, yaptım."

"Tüm bu olanlar çok zor olmalı."

Blay omzunun üzerinden tekrar baktı ve kardeşinin yanına çömelmiş olan Qhuinn'i bir kez daha gördü. Onun eski

Arkadaşının yüzü el fenerlerinin ışıkları altında o kadar eskidi ki Blay, birlikte olduktan sonra gerçekten rahatlayıp rahatlamadığını ya da yanılıp yanılmadığını merak etti.

Tek şey sendin... aslında.

"Zor bir durum," diye mırıldandı. Ve tuhaf da.

Dönüşümünden hemen sonra, arkadaşı hakkında hissettiklerinin karşılık bulduğuna dair bir işaret, Qhuinn'in nerede olduğuna dair bir ipucu aramıştı. Ama görebildiği hiçbir şey olmamıştı; sadakat, dostluk ve müthiş dövüş becerileri dışında hiçbir şey: Diğer insanlarla yaşadıkları ilişkiler, eğitimler ve sonra da sahadaki geceler boyunca... Qhuinn her zaman istediği bağlantının uzak tarafında kalmış, aşamadığı bir duvara bakmıştı.

Bu verandada o kadar kısa süre mi?

Seksten bile daha büyük bir özlem duyduğu şeye ilk kez bir göz atıyordu.

Kahretsin, haince bir an için, Layla yatak odasının dışında ağzındaki baklayı çıkardığında işin içinde gerçekten bir "in" olup olmadığını merak etti.

"Onu götürüyorlar." Butch, Blay'in kolunu yakaladı ve onu kapının önünden çekti. "Gel benimle dur."

Luchas artık düzgün bir şekilde örtülmüştü, gümüş rengi Mylar battaniye onu baştan ayağa sarmıştı, yüzünün en ufak bir kısmı bile görünmüyordu. Onu katlanabilir bir sedyeye yatırmışlardı, bir ucunda Qhuinn, diğer ucunda da V vardı. Manny sanki her an yeniden canlandırmaya ihtiyaç duyup duymayacağından emin değilmiş gibi yanında yürüyordu.

Kızakta, Qhuinn'in kardeşini naklettiler ve onu bağladılar.

Qhuinn atına binip kar motosikletinin motorunu çalıştırırken, "Onu dışarı çıkarıyorum," diye duyurdu.

"Yavaş ve istikrarlı," diye uyardı Manny. "O lanet olası bir kırık kemik yığını."

Qhuinn Blay'e baktı. "Benimle gelir misin?"

Buna cevap vermek için bir neden yok. Yürüdü ve adamın arkasına bindi.

Qhuinn tipik olarak diğerlerini beklemeye zahmet etmedi. Sadece gaza bastı ve havalandı. Yine de iyi doktoru dinledi: Geniş bir dönüş yaptı ve yapılan izleri takip etti, hızını biraz zaman kazanacak kadar yüksek tuttu, ancak Luchas'ı karıştıracak kadar değil.

Blay iki silahı dışarıda tutuyordu.

Manny ve Butch yanlarına gelirken, diğer Kardeşler ve John Matthew düzenli mesafelerde buharlaşarak iki paralel yolun kenarlarında belirdiler.

Yüz yıl sürdü.

Blay kelimenin tam anlamıyla oradan asla çıkamayacaklarını düşünüyordu. Sanki tiz sesli, vınlayan motorlar, karanlık ormanın bulanıklığı ve açıklıkların parlak beyaz lekeleri gördüğü son şeyler olacakmış gibi görünüyordu.

Yol boyunca dua etti.

Büyük, kutu gibi hangar yapısı nihayet görüldüğünde, hemen yanında Blay'in o güne kadar gördüğü en güzel şey park etmişti.

V ve Butch'ın Escalade'i.

O andan itibaren işler hızla ilerledi: Qhuinn SUV'un yanına yanaştı, Luchas arka koltuğa geçti, kar motosikletleri arkaya bağlanan römorka yüklendi, Qhuinn aracın yolcu koltuğuna geçti.

Arabaya binmeden önce "Blay'in sürmesini istiyorum," dedi.

Kalp atışı kadar bir duraklama oldu. Sonra Butch başıyla onayladı ve anahtarları fırlattı. "Manny ve ben arka tarafta olacağız."

Blay direksiyona geçti, koltuğu bacaklarını alacak şekilde hareket ettirdi ve motoru çalıştırdı. Ve

Qhuinn yanına yerleşti, ona doğru baktı.

"Emniyet kemerini tak."

Erkek söyleneni yaptı, naylon kayışı göğsünün etrafına gerdi ve yerine oturttu. Sonra hemen kardeşine odaklanmak için kendini çevirdi.

Tek başına kararlılık hissi Blay'in omuzlarını dikleştirdi ve ellerini sıkılaştırdı. Neyi biçmesi, devirmesi ya da üzerinde ızgara izleri bırakması gerektiği umurunda değildi; Qhuinn ve kardeşini eğitim merkezine ve kliniğe götürecekti.

Gaza bastı ve arkasına bakmadı.

ALTMİŞ ÜÇ

Trez, rakamları girdiği toplama makinesine kaşlarını çatarak baktı. Masasının kenarında asılı duran beyaz kâğıt diline uzanarak, girmekte olduğu rakam sütununu görmeye çalıştı.

Yapıyorum.

Gözlerini kırptırdı.

Gözlerini ovuşturdu. Tekrar açtı.

Hayır. Görüşünün sağ üst çeyreğindeki parıldayan daire hâlâ oradaydı ve bu parıltının bir fonksiyonu değildi.

"Siktir...ben."

Toplamakta olduğu fişleri bir kenara iterek saatine baktı, sonra başını ellerinin arasına aldı. Gözlerini sıkıca kapattığında, aura hâlâ yerindeydi, birbirine kenetlenmiş geometrik desen gökkuşağının tüm renkleriyle parıldıyordu.

Kıyamet kopmadan önce yaklaşık yirmi beş dakikası vardı ve bu süre zarfında buharlaşamayacaktı.

El yordamıyla ofis telefonunu bulup dahili telefona bastı. İki saniye sonra Xhex'in sesi her zamankinden daha tiz bir şekilde hoparlörden geldi. Bu da sese karşı hassasiyetinin devreye girdiği anlamına geliyordu.

"Hey, n'aber?" dedi.

"Migrenim tutuyor. Zıplamam lazım."

"Oh, adamım, bu berbat. Daha bir hafta önce almamış mıydın?"

Her neyse. Konumuz bu değil. "Sen devralabilir misin?" "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Evet. "Hayır. Yapabilirim." Cüzdanını, cep telefonunu ve anahtarlarını toplamaya başladı. "Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

"Tamamdır."

Trez bağlantıyı kesip ayağa kalkarken derin bir nefes aldı. Şu an için kendini gayet iyi hissediyordu. Ve iyi haber şu ki, dairesine en fazla on beş dakika uzaklıktaydı -tüm kırmızı ışıklarda geçtiğini varsaysak bile. Bu da ona eşofmanlarını giymek, yatağının yanına bir çöp sepeti ve havlu koymak ve sindirim sisteminin tamamen çökmesine hazırlanmak için yaklaşık on dakika bırakacaktı.

Altı, yedi saat sonra mı? Daha iyi hissedecekti. Ne yazık ki, buradan oraya gitmek berbat olacaktı.

Ofisinin kapalı kapısına doğru giderken, ceketini omuzlarına attı ve uzak taraftaki müzik için kendini hazırladı.

Dışarı adımını attığında, iAm'in hatırı sayılır göğsünün duvarına doğru yürüdü.

Kardeşinin tek söylediği, "Anahtarlarını ver," oldu. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Senden bir fikir istedim mi?"

"Lanet olsun Xhex-"

"Kardeşinin hemen arkasında," diye araya girdi kadın. "Ve bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum."

"Ben iyiyim," dedi Trez, güvenlik şefi kör noktasından çıksın diye görüş açısını düzeltmeye çalışırken.

"Acı vurmadan önce kaç dakikan var?" Xhex dişlerini göstererek gülümsedi. "Gerçekten de o dakikaları benimle tartışarak mı harcamak istiyorsun?"

Trez kulübünden çıkarken homurdandı ve soğuk hava sinüslerine çarptığı anda midesi sanki şehre erken gitmeye hazırlanıyormuş gibi kasıldı.

Kendi BMW'sinin yolcu koltuğuna kayarak gözlerini kapattı ve başını arkaya yasladı. Aura gittikçe büyüyordu, orijinal parıltı çizgisi ikiye ayrılıyor ve dışarıya doğru yayılıyor, yavaşça görüşünün kenarına doğru ilerliyordu.

Eve dönüş yolculuğu sırasında, iAm'in konuşkan olmamasına sevindiğini hissetti.

Gerçi adamın ne düşündüğünü bilmiyormuş gibi davranmıyordu.

Çok fazla stres. Çok fazla baş ağrısı.

Muhtemelen beslenmeye de ihtiyacı vardı ama bu bir süre gerçekleşmeyecekti.

Ağabeyi arabayı büyük bir hevesle sürerken, Trez şehirde nerede olduklarını, hangi trafik ışıklarından geçtiklerini ya da durduklarını, hangi dönüşleri yaptıklarını, Commodore'un nerede olduğunu, yaklaştıkça yükselen uzunluğunu hayal ederek zaman geçirdi.

Ani bir düşüş ona otoparka girdiklerini ve zihinsel haritalamasında geride kaldığını söyledi: bildiği kadarıyla, hala birkaç blok ötedeydiler.

Üç kat aşağı inip kendilerine ayrılan iki noktadan birine park ettikten sonra bir sürü sola dönüş yaptılar.

Asansöre bindiklerinde ve iAm on sekizinci düğmeye bastığında, aura görüş alanının sınırlarını aşmış, sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Fırtına öncesi sessizlik.

"Beni eve bıraktığın için teşekkürler," dedi. Ve bunda ciddiydi. Başkasına güvenmekten nefret ediyordu ama iki gözünün arkasında yanıp sönen bir neon tabela varken hiçbir şeye çarpmamak oldukça zordu.

"Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm." "Evet."

Başrahibin ziyareti gerçekleştiğinden beri kardeşiyle bu konu hakkında konuşmamışlardı ama Anslai'den gelen o hi-how're-ya

Ama en azından iAm onu buraya getirecek kadar uzun süre kızgınlığını bir kenara bırakmıştı.

Trez'in baş ağrısının hızlanmaya başladığına dair ilk ipucu, varış noktasını haber veren ince çınlamanın beynine bir kurşun gibi saplanmasıydı.

Kapılar açılırken inledi. "Bu kötü olacak."

"Geçen hafta bir tane almadın mı?"

Bunu ona daha kaç kişinin sorabileceğini merak ediyordu. iAm kapının kilidini halletti ve Trez Ceketini dairenin üç adım ötesine bıraktı. Siyah kaşmir kazağını yatak odasına inerken çıkarmış ve içeri girerken ipek gömleğinin düğmelerini açıyordu-

Donup kaldığında aklından geçen tek şey Trading Places filmindeki Eddie Murphy'nin lüks evindeki odasına girdiği ve yarı çıplak bir hatunun yatağına oturup "Hey, Billy Ray" dediği sahneydi.

Bu durumdaki fark, sapığının, fedai erkek arkadaşı ve güven sorunları olanın sarışın olması ve seksenlerin başındaki tayt pantolonları giymemesiydi. Aslına bakarsanız, tamamen, anasını satayım, çırılçıplaktı.

Omzunun üzerinde beliren silah sabitti ve bir susturucu ile donatılmıştı.

Yani iAm onu öldürebilirdi, sorun değil.

"Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm," dedi chippie, onunla kardeşinin ağzı arasında bir ileri bir geri bakarak.

Kendini daha çekici kılmak istercesine bir kolunu kaldırıp saçlarıyla oynadı ama göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasını umuyorsa şansı yoktu: O taş gibi sert parmak uçları duvara cıvatalanmış bir şey gibi kımıldamıyordu.

Trez, "Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Kimse ona cevap vermeyince ve silah havada kalınca suratını astı. "O adamla arkadaş oldum."

Güvenlik görevlisi, tamam. Ne? Oh, hadi... iyi, onu patlattım, tamam."

Klas.

Ve o salak piç kiralık polis de işsiz kalacaktı.

Trez yatağın ucundaki giysi yığınınına doğru yürüdü.

"Bunları tekrar giy ve dışarı çık."

Tanrım, çok yorgundu.

"Ah, hadi ama," diye mızımlandı eşyaları etrafında uçuşurken. "Sadece işten eve döndüğünde sana sürpriz yapmak istedim. Bunun seni mutlu edeceğini düşündüm."

"Öyle değil. Defolup gitmen gerek-" Kız ona psikopatça davranacakmış gibi ağzını açtığı anda, adam başını sallayarak kızın sözünü kesti. "Bunu aklından bile geçirme. Hiç havamda değilim ve kardeşim de buradan yürüyerek mi çıkarsın yoksa bir çantanın içinde mi taşınırsın umurunda değil. Giyin. Çık dışarı."

Chippie tekrar bir ileri bir geri baktı. "Geçen gece bana çok iyi davrandın."

Trez acıdan yüzünü buruşturdu ve başının sağ tarafına vurmaya başladı. "Tatlım, burada gerçekten dürüst olacağım. Adını bile bilmiyorum. İki kez seviştik-"

"Üç kez-"

"Kaç tane olduğu umurumda değil. Bildiğim tek şey, bu gece bu işin peşini bırakacağın. Eğer bir daha benim yanıma ya da evime gelersen..." İçindeki Gölge daha kana susamış bir yöne gitmek istedi ama kendini onun anlayacağı insani terimlerle kalmaya zorladı. "...polisi ara. Bunu istemezsin, çünkü sen uyuşturucu bağımlısısın ve eğer eşyalarını, arabayı, evini ararlarsa, sadece teçhizattan daha fazlasını bulacaklardır. Seni ve yattığın o salak et kafalıyı dağıtmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan tutuklarlar ve hapse girersin."

Chippie sadece göz kırptı.

Trez bitkin bir sesle, "Beni zorlama tatlım," dedi.
"Olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Çocuk hakkında ne dersiniz deyin; doğru şekilde motive olduğunda hızlıydı. Birkaç dakika sonra, o plastik rafı iki beden küçük bir "bluz "un içine sıkıştırmak için birkaç yoga pozundan sonra, omzuna asılmış ucuz bir çanta, ayak bileği kayışlarından sarkan gökdelen stili ile yoluna devam ediyordu.

Trez başka bir şey söylemedi. Sadece onun peşinden kapıya kadar gitti, çıkış yolunu açtı... ve bir şey söylemek için arkasını döndüğünde kapıyı yüzüne kapattı.

Kilidi elle açtı.

iAm silahını bir kenara koydu. "Hareket etmeliyiz. Bu konum tehlikede."

Kardeşi haklıydı. Yaşadıkları yeri büyük bir sır olarak saklamıyorlardı ama Commodore'da kalmak, bir güvenlik görevlisinin, ev sahiplerinin izni olmadan bir kadının evine girmesine izin verecek kadar aptal olmayacağı fikrine dayanıyordu.

Eğer bu bir kez olduysa, tekrar olabilir-

Aniden, cehennemden gelen kafatası konserinin sesi aniden açılmış gibi acı şiddetlendi.

"Gidip biraz kusacağım," diye mırıldandı Trez tekerlekli sandalyesinden kalkarken. "Migrenim geçer geçmez toplanmaya başlayacağız...."

iAm'in ne cevap verdiği ya da adamın ne cevap verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hay sikeyim.

ALTMİŞ DÖRT

Sğitim merkezinin muayene odasının dışında duran Qhuinn'in elleri derisinin cebinde, dişleri kenetlenmiş ve kaşları birbirine iyice yaklaşmıştı.

Bekliyorum. Bekliyorum.

Tıbbi işlerin savaşımaya çok benzediğine karar verdi: uzun süre hiçbir şey yapmadan durmak, araya ölüm kalım anları sıkıştırmak.

Bu seni damgalamak için yeterliydi.

Kapıya doğru bir bakış attı. "Sence daha ne kadar sürecek?"

Yolun karşısında Blay uzun bacaklarını çaprazlayıp açıyordu. Adam yaklaşık yarım saat önce yere uzanmıştı ama bu, içine çekildikleri zaman solucan deliğine verdiği tek tavizdi.

"Artık sona eriyor olmalı," diye cevap verdi.

"Evet. Bir vücudun ancak bu kadar çok parçası olur, değil mi?"

Bir süre sonra Qhuinn diğer erkeğe iyice odaklandı. Blay'in gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yanakları çukurlaşmıştı. Ayrıca her zamankinden daha solgundu, yüzü çok aydınlıktı.

Qhuinn yanına gitti, duvara yaslandı ve kıcı Blay'inkinin yanında yere değene kadar kıcının kaymasına izin verdi.

Blay başını kaldırıp biraz gülümsedi, sonra botlarının uçlarına bakmaya devam etti.

Qhuinn kendi elinin uzanıp arkadaşının çenesini okşamasını izledi. Blay başlayıp etrafına bakarken, Qhuinn çok daha fazlasını yapmak istediğini fark ederek şaşırdı -Ve cinsel olarak değil. Erkeği kucağına çekmek ve Blay'ın başını eğmesini sağlamak istiyordu. O güçlü omuzları okşamak ve parmaklarını o kısa kızıl saçların arasından geçirmek istedi. Yoldan geçen birinden bir battaniye bulup getirmesini, böylece zayıflamış gibi görünen güçlü vücudu biraz ısıtmasını istedi.

Qhuinn gözlerini kaçırdı ve elini indirdi.

Tanrım, kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Üzerinde zincir olmamasına rağmen.

Aşağı bakarak bileklerini iki kez kontrol etti. Ayak bileklerini.

Evet, burada tamamen özgür. Onu tutan bir şey yok.

Göz kapaklarını kapatarak başını duvara yasladı. Zihninde Blay'e dokunuyordu ve yine cinsel olarak değil. Sadece derinin altındaki canlılığı, kasların kaymasını, kemiğin sağlamlığını hissediyordu.

"Bence gidip Selena'yı görmelisin," dedi adama. Blay sanki göğsünde biri oturuyormuş gibi nefes verdi.

"Evet. Biliyorum."

"Birlikte gidebiliriz," diye gönüllü olduğunu duydu Qhuinn. Gözlerini açtığı anda Blay'ın başının döndüğünü gördü.

"Ya da, bilirsin, bunu kendi başına yapabilirsin." Qhuinn parmak eklemlerini kırdı. "Nasıl rahat hissedersen."

Kahretsin. Tüm bu Saxton olayının ışığında, bu çok ileri gidebilir. Ne de olsa beslenmek seksten daha samimi görülebilir-

"Evet," dedi Blay usulca. "Bunu yapacağım."

Qhuinn'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Ve yine, bunun nedeni adamla birlikte olmak için yanıp tutuşması değildi. O sadece...

Paylaşmanın doğru kelime olduğunu düşünüyordu.

Hayır, bekle. Bundan daha ileri gitti. Erkeğin icabına bakmak istiyordu.

"Biliyor musun, sana hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Qhuinn. Blay'in bebek mavisini gözleri parlayınca başını çevirmek istedi - göz teması neredeyse çok fazlaydı. Ama sonra hastane yatağındaki kardeşini ve insanların zamandan çalınan tüm yollarını düşündü.

Tanrım, o kadar çok nedeni vardı ki, hepsi de son derece geçerli görünüyordu. Ama bu ne kadar kibirliydi? Bu tür bir suskunluk, istediği zaman bir şeyler hakkında konuşmak için zamanı olacağını varsayıyordu. Aklının bir köşesinde tuttuğu kişinin her zaman yanında olacağını. Kendisinin de öyle olacağını.

"Ne için?" Blay sordu.

"Bizi eve bıraktığın için. Ben ve Luchas." Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Ve bütün gece burada benimle oturduğun için. Payne'e gidip yardım etmesini sağladığın için. Sahada ve antrenman sırasında bana destek olduğun için. Ayrıca tüm o binalar ve video oyunları için. Cipsler ve M&M'ler için.

Ödünç aldığım kıyafetler. Yatıya kaldığımda yattığım yer. Annene sarılmama ve babanla konuşmama izin verdiğin için teşekkürler. Yaptığın on binlerce nazik şey için teşekkür ederim."

Birden, içeri girdiği ve babasının o altın mühür yüzüğünü kardeşine verişine tanık olduğu o geceyi bir kez daha düşündü.

"O gece aradığınız için teşekkür ederim," dedi huysuzca. Blay'in kaşları havaya kalktı. "Hangi gece?"

Qhuinn boğazını temizledi. "Luchas değişim geçirdikten sonra babam ona... bilirsiniz işte, yüzüğü verdi." Başını iki yana salladı. "Odama çıktım ve bir şey yapacaktım... evet, gerçekten aptalca bir şey. Sen beni aradın.

Buraya gelmiştin. Hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum."

"Böyle bir şey yaptığın tek sefer bu değildi."

Blay gözlerini kaçırdığında Qhuinn adamın aklının tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Evet, o gece neredeyse atlamak üzere olduğu tek çıkıntı değildi.

"Üzgün olduğumu söyledim," diye mırıldandı Qhuinn. "Ama hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Yani, evet... teşekkür ederim."

Ne yaptığını bilmeden elini uzattı ve avucunu açtı. Bu anı, tam burada, şu anda, boku yemiş kardeşinin ameliyathanesinin dışında, bir tür ciddi temasla işaretlemek uygun görünüyordu.

"Sadece... teşekkür ederim."

* * *

İnanılır gibi değil.

Blay, Qhuinn'le geçirdiği bir ömürden sonra, sürprizlerin nihayet sona erdiğini düşünmüştü. Erkeğin onu suskun bırakacak başka bir şey yapamayacağını düşünmüştü.

Yanlış.

Tanrım... adamlarla kafasında yaptığı tüm hayali konuşmalar, Qhuinn'in açılmış gibi davrandığı ya da "doğru şey"e yakın bir şey söylediği konuşmalar hiç minnettarlıkla ilgili olmamıştı. Ama bu... tam da duymaya ihtiyacı olan şeydi, bunu bilmese de.

Ve teklif edilen avuç içi onun lanet kalbini kırdı.

Özellikle de karşılarındaki odada erkeğin erkek kardeşinin ölüm döşeginde olduğu düşünülürken.

Blay uzatılan eli sıkmadı.

Uzandı, dövüşçünün yüzünü tuttu ve Qhuinn'i bir öpücük için kendine çekti.

Bunun sadece bir anlık bir şey olması gerekiyordu, sanki el sıkışma işini dudakları yapıyormuş gibi. Yine de geri çekilmek istediğinde, Qhuinn onu yakaladı ve yerinde tuttu. Ağızları tekrar buluştu... ve tekrar... ve bir kez daha, başları yanlara doğru eğildi, temas devam etti.

"Rica ederim," dedi Blay kabaca. Sonra biraz gülümsedi.

"Yine de her şeyin bir zevk olduğunu söyleyemem."

Qhuinn güldü. "Evet, pantolonların kesinlikle eğlenceli olmadığını hayal edebiliyorum." Erkek ciddileşti. "Neden burada kaldın?"

Blay ağzını açtı, gerçek dilinin ucundaydı

-

"Oh. Kahretsin. Ah...'Affedersiniz çocuklar, bölmek istememiştim." Qhuinn o kadar hızlı geri çekildi ki, kelimenin tam anlamıyla yüzünü yırttı

Blay'in tutuşundan kurtuldu. Sonra ayağa fırladı ve ameliyathaneden çıkan V ile karşı karşıya geldi. "Sorun yok, bir şey yok."

V'nin yüz ifadesinde bir gemi dolusu evet-hayır ifadesi belirirken, Qhuinn sanki Vishous'un kendisinininkinden farklı bir fikre sahip olmasına meydan okurcasına Kardeş'e baktı.

İki erkek arasındaki sessizlikte Blay daha yavaş ayağa kalktı ve başının döndüğünü fark etti, bunun sebebi beslenmesi gerektiği için değildi.

Sorun yok, bir şey yok.

Onun için böyle hissetmediği kesindi. Ama bir kez daha, Qhuinn her türlü yakınlıktan kaçmış, uzaklaşmış, geri çekilmiş, fişi çekmişti.

Hadi ama. Kötü zaman. Kötü bir yer. Ve V, önünde kalp ve çiçeklerle gitmek isteyeceğın son kişiydi.

Yine de iyi bir hatırlatmaydı. Stresli durumlar en katı kişilikleri bile bir süreliğine yumuşatabilirdi. Üzüntü, şok, yoğun kaygı... bunların hepsi insanı savunmasız ve normalde yapmayacağı şekilde konuşmaya yatkın hale getirebilirdi çünkü tüm savunmaları yerle bir olmuştu. Yine de bu olağandışı davranış bir deniz değişimine işaret etmiyordu. O günden sonra her şeyin sonsuza dek farklı olacağı bir tür din değiştirmenin göstergesi değildi.

Qhuinn kardeşine yaptıklarından dolayı sersemlemişti. Ve ağzından çıkan her türlü ifşaat ya da içten ifade, şüphesiz adamın içinde bulunduğu stresin bir ürünüydü.

Dönem.

Hayır, burada "aşk" yok. Tam olarak değil. Kalıcı olarak değil.

Ve bunu hatırlaması gerekiyordu. "...kemikler hazır olacak mı?" Qhuinn sordu.

V elindeki sigarayı yakıp ikisinden uzakta nefes verirken Blay silkelenerek kendine geldi. "Önce stabilize edilmesi gerekiyor. Selena onu tekrar besleyecek ve sonra karnını açıp kanamanın nerede olduğunu bulmak için keşif ameliyatı yapacağız. Nasıl olduğunu gördükten sonra mı? Kemikler üzerinde çalışacağız."

"Ona ne olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Şu anda pek sözlü değil."

"Evet. Tamam."

"Bu yüzden sizin onayınıza ihtiyacımız var. Riskleri ve faydaları anlayabilecek kapasitede değil."

Qhuinn elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Elbette. Ne yapman gerekiyorsa yap."

V tekrar nefes verdi, Türk tütününün kokusu havayı dolduruyor ve Blay'e en son sigarasını yaktığından beri tam olarak kaç saat, dakika ve saniye geçtiğini hatırlatıyordu.

"İçeride Jane, Manny, Ehlena ve ben varız. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, tamam mı?" Qhuinn'in omzuna vurdu. "Bunu atlatacak. Ya da dördümüz denerken öleceğiz."

Qhuinn o anda teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldandı.

Ve sonra V, Blay'e baktı. Qhuinn'e baktı. Boğazını temizledi.

Evet, Kardeş kafasında her türlü matematiği yapıyordu. Harika.

"Siz burada beklemeye devam edin. Bir şey öğrenir öğrenmez gelip sizi bilgilendireceğim. Tamam. Evet."

Birader'in kaşları alnında yukarı kalktı, şakağındaki dövme, zar zor içtiği el sarmasını boktan ayakkabısının tabanına sıkıştırırken çarpıtıldı.

"Birazdan yanınızda olurum," dedi içeri girerken.

Kardeş'in ayrılışının ardından Qhuinn, gözleri beton zeminde, elleri zayıf kalçalarında, etrafta volta atmaya başladı,

Çıkarmayı ihmal ettiği silahlar floresan ışığıny yakalayıp parlıyordu.

"Ben sigara içmeye gidiyorum," dedi Blay. "Hemen döneceğim."

"Burayı aydınatabilirsin," diye araya girdi Qhuinn. "Kapının üzerinde bir mühür var."

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Uzun sürmez ama." "Tamam."

Blay, koridorun en ucunda bulunan ve otoparka açılan kapıya doğru aceleyle ilerledi.

O şeye ulaştığında, yumruklayarak dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı.

Temiz hava, kışının kenarı. Tek aldığı burnuna dolan kuru, topraksı, betonumsu bir şeydi.

En azından daha serindi. Lanet olsun.

Sigarasını lanet ceketinde unutmuştu. Yerde. Ameliyathanenin dışında.

Küfredip etrafta tepinirken bir şeylere vurmak istiyordu ama kırılmış eklemleri insanlara açıklamak zorunda kalacağı şeylerden sadece biriydi.

Ve bok, V'nin az önce aldığı göz zevkinin fazlasıyla yeterli olduğunu biliyordu.

Ellerini derisinin ceplerine sokarken, sağdakinin bir şeye çarpmasıyla kaşlarını çatı.

Saxton'ın çakmağı. Erkeğin ona doğum gününde verdiği çakmak.

O şeyi çıkarıp avucunun içinde evirip çevirdi ve o koridorda söylenen her şeyi düşündü.

Bir zamanlar bu sözleri alıp kafasının ve kalbinin şömine rafına koyar, kıymetlerinin yaşadığı günlerin geri kalanında kendisiyle kalmasını sağlayacak gururlu bir yer verirdi.

O kulübede ve şu anda o soğuk, sert zeminde geçirdiğimiz o anların

tüm çatışmaları, çekişmeleri ve acıları temizlemeye, her şeyi bir bakirenin Qhuinn'le kuracağı ilişki gibi temizlemeye yetmişti.

Yeni bir başlangıç.

Hepsi affedilmekle kalmadı, unutuldu da. Artık durum böyle değildi.

Tanrım, muhtemelen bu kadar yaşlı olmak için çok gençti, ama hayatın takvim günlerinden ziyade deneyimle ilgili bir yolu vardı. Ve burada tek başına dururken, tam anlamıyla yaşlıydı: Genç bir insanın hayata bakış açısıyla gelen iyimser, pembe renkli naiflikten kesinlikle, tamamen, tamamen uzaktı.

Mucizelerin imkansız olmadığına, sadece olağandışı olduğuna inanıldığında.

Neyse ki V zamanında ortaya çıkmıştı.

Aksi takdirde, ağzından üç küçük kelime sızacaktı. Ve şüphesiz onu tahmin bile edemeyeceği şekilde mahkum ederdi.

Kötü zaman. Kötü bir yer. Bu tür şeyler için. Sonsuza kadar.

ALTMİŞ BEŞ

AiAm dairenin içinde volta atarken silahını yanından ayırmıyordu; her ne kadar ikinci rauntta çıplak bir fahişenin kendisinin ve kardeşinin tatlı evine girme ihtimali çok düşük olsa da.

Lanet olsun, biraz kırmızı duman istedi. Sadece biraz rahatlamak için.

Çünkü, şu anda? Şiddetin sınırındaydı.

İyi haber, diye düşündü, gerçekten bir hedefi yoktu ve bu onu etkili bir şekilde kontrol altında tutuyordu: Migreni kardeşinin canına okuyordu. Peki ya buradan kurbağa yürüyüşüyle çıkarılan o zavallı, kullanılmış kadın? Ona zaten sayılamayacak kadar çok düzeyde işkence ediliyordu. Şimdi, güvenlik görevlisi mükemmel bir adaydı -ama o orospu çocuğu bir saat önce çıkmıştı ve iAm sırf bir embesile bir düzeltme yapabilsin diye Trez'i savunmasız bir durumda bırakmayacaktı-

Uzakta, tesisat borularından gelen bir fısıltı duydu.

Trez'in banyosundaki tuvaletin sifonu çekiliyordu. Tekrar.

Sonra mırıldanılan küfürler ve Trez yatağına yerleşirken karyolanın gıcirtısı geldi.

Zavallı. Piç kurusu.

iAm nehre bakan devasa pencerelere doğru ilerledi ve durup Caldwell'in karşı tarafındaki suya baktı. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak

taşınabilecekleri yerler. Kısa bir liste. Commodore'un en önemli avantajlarından biri de güvenliği; alarmı çalıştırmakla bile uğraşmamışlardı.

Ki bu bir hataydı.

Güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Güvenli. Ele geçirilemez. Özellikle de kardeşi "vur ve bırak" yöntemine devam ederse.

ve AnsLai "diplomatik" ziyaretler yapmaya devam etti.

iAm volta atmaya devam etti. Kardeşinin giderek kötüleştiği gerçeğini görmezden gelmek imkansızdı. Cinsel meseleler yıllardır devam ediyordu ve iAm uzun süre boyunca bunu sağlıklı bir erkeğin çiftleşme dürtüsüne bağlamıştı.

Sık sık kendisinde eksik olduğunu düşündüğü bir şey.

Yine de kardeşi ikisine de yetecek kadar kadınla yatmıştı.

Ancak son aylarda, bir bağımlılık sürecinin işlemekte olduğu açıkça ortaya çıkmıştı ve bu, baş rahip ortaya çıkmaya başlamadan önce bile böyleydi. Şimdi işler AnsLai ile doruğa ulaşıyor gibi mi görünüyordu? S'Hisbe'nin entrikaları kardeşi üzerinde daha fazla baskı yaratacak ve bu da onu daha da fazla harekete geçirecekti.

Kahretsin. iAm kendini bir tren geçidinin önünde durmuş, lokomotifin motorunun hızıyla karşıdan gelen arabanın hızını üçgene almış gibi hissediyordu... ve bunun sonucunda ortaya çıkacak katliamı görüyordu. Bu metafor, her iki gücü de frenleyemediği için hissettiği çaresizlik söz konusu olduğunda da uygun düşüyordu: Direksiyonun arkasında ya da mühendis koltuğunda değildi. Tek yapabildiği arkasına yaslanıp izlemektir.

Ya da yolun kenarında çığlık atmak daha doğrudu.

Hangi cehenneme gidebilirler ki?

Kaşlarını çatarak gözlerini manzaradan kaldırdı, pervazları geçip tavana baktı.

Bir süre sonra cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

Telefonu kapattıktan sonra kardeşinin odasına gitti. Kapıyı hafifçe aralayarak yoğun, siyah sessizliğe, "Bir saniyeliğine dışarı çıkıyorum. Uzun sürmez."

Trez'in inlemesi, "Harika", "Tanrım, o kadar yüksek sesle değil", "İyi eğlenceler, burada asılı kalıp biraz daha kusacağım" gibi anlamlara gelebilirdi.

Hızlıca yürüdüm. Dairenin dışına. Asansöre doğru.

İçinde, "Penthouse" için "P" işaretli düğmeye bastı.

Kapılar açıldığında önünde iki seçenek vardı: Bir yön onu Kardeş Vishous'un evine götürüyordu. Diğeri ise eski arkadaşının evine.

Aşağı indi ve Rehvenge'in zilini çaldı.

Senfath açıldığında Rehv her zaman olduğu gibi ortaya çıktı: mohawked, mor gözlü, mink kaplı. Tehlikeli. Biraz şeytani.

"Hey, adamım, nasılsın?" dedi erkek, birbirlerini kucaklayıp omuzlarından alkışlarken. "İçeri gel."

iAm, yaklaşık bir yıl sonra ilk kez Peder'in özel alanına girdiğinde hiçbir şeyin değişmediğini gördü ve nedense bu onu rahatlattı.

Rehvenge deri bir kanepeye gidip oturdu, bastonunu yanına dayadı ve bacak bacak üstüne attı. "Neye ihtiyacınız var?"

iAm doğru kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken Rehv biraz küfür etti. "Dostum, bunun sosyal bir görüşme olmadığını biliyordum ama duygularının karmakarışık olmasını beklemiyordum."

Ah, evet, günah yiyici yöntemi erkekten hiçbir şey saklanamayacağı anlamına geliyordu.

Yine de tüm bunlardan bahsetmek zordu. "Trez'e neler olduğunun farkında olduğunuzdan emin değilim?"

Rehv kaşlarını çattı, kara kaşları o yoğun, menekşe rengi bakışını daralttı. "Demir Maske'nin iyi iş yaptığını sanıyordum. Başınız dertte mi? İhtiyacınız olursa bende bol miktarda nakit var-"

"İşler harika. Harcayabileceğimizden daha fazla paramız var. Sorun kardeşimin ders dışı aktiviteleri."

Rehv karanlık bir sesle, "Uyuşturucuyla ilgilenmiyor, değil mi?" dedi. "Kadınlarla."

Rehv güldü ve hançer gibi bir el hareketiyle bunu geçiştirdi. "Oh, eğer hepsi buysa-"

"Tamamen kontrolden çıktı ve onlardan biri bu gece sihirli bir şekilde yatağında belirdi. Eve geldik ve o oradaydı."

Rehv kaşlarını çatmaya devam etti. "Dairende mi? İçeri nasıl girdi?"

"Bir güvenlik görevlisiyle en düşük ortak payda." iAm modern odanın etrafında volta atarken, manzaranın aslında bu yükseklikten daha iyi olduğunu belli belirsiz fark etti.

"Trez yıllardır hareket eden her şeyi beceriyor, ama son zamanlarda çok pervasız - hafızayı silmiyor, birden fazla kez vuruyor, sonuçları hakkında endişelenmiyor."

"Onun nesi var böyle?"

iAm döndü ve kan bağı dışında ailesine en yakın şey olan melezle yüzleşti. Aslına bakarsanız, bu adama kendi soyunun yüzde doksan dokuzundan daha fazla güveniyordu.

"Trez çiftleşti."

Uzun bir sessizlik.

"Affedersiniz?" iAm başını

salladı. "O çiftleşti."

Rehv koltuktan kalktı. "Ne zamandan beri?"

"Doğumdan beri."

"Ohhhhhh." Rehv usulca ısıklık çaldı. "Yani bu bir S'Hisbe olayı." "Kraliçenin ilk kızıyla sözlenmişti."

Rehv bir süre sessiz kaldı. Sonra başını salladı. "Bu onu geleceğin kralı yapar, değil mi?"

"Bu doğru. Anaerkil bir toplum olsak da bu önemsiz bir şey değil."

"Bize bir bakın," diye mırıldandı erkek. "O, ben ve Gazap. Tam bir üçlü."

"Tabii ki s'Hisbe için durum farklı. Bizim için her şeyi dikte eden kişi kraliçedir."

"Peki hala dışarıda ne yapıyor. Biz Bilinmeyenlerle birlikte?"

"S'Hisbe ile hiçbir şey yapmak istemiyor." "Başka seçeneği var mı?"

"Hayır." iAm köşedeki ıslak bara baktı. "Bir içki içmemin sakıncası var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Yerinde olsam kafayı bulurdum."

iAm dolaştı, seçeneklerini değerlendirdi ve sonunda boğazında Bourbon yazan küçük bir kolye olan bir sürahi seçti. Doğruca yukarı çıktı ve kesme kristal bardağın kenarından bir yudum alırken dilinin üzerindeki yanığın tadını çıkardı. "Güzelmış."

"Parker's Heritage Collection, Small Batch. En iyisi."

"Çok içen biri olduğunu düşünmemiştim."

"Bu, misafirlerinize ne ikram ettiğinizi bilmemeniz için bir mazeret olamaz."

"Ah."

"Peki plan nedir?"

iAm başını arkaya eğdi, bardağı ağzına boşalttı ve sertçe yutkundu. "Kalmak için güvenli bir yere ihtiyacımız var. Sadece kadın meselesi yüzünden de değil. Geçtiğimiz hafta baş rahip tarafından ziyaret edildik ve dışarıda olduğumuza göre, bu eve ciddi bir şekilde döndükleri anlamına geliyor. Onu arıyorlar ve eğer bulurlarsa? Korkarım S'Hisbe'nin temsilcisini öldürecek. O zaman gerçekten bir sorunumuz var demektir."

"Sence o kadar ileri gider mi?"

"Evet, biliyorum." iAm bir bardak daha doldurdu. "Oraya geri dönmeyecek ve feci bir şey olmadan önce çatışmayı nasıl çözeceğimi bulmak için zamana ihtiyacım var."

"Kuzeydeki evime taşınmak ister misiniz?" iAm

ikinci burbonunu da bir dikişte içti. "Hayır." O gözlerini hizaladı. "Kardeşliğe taşınmamızı istiyorum

bileşik."

Rehv uzun ve alçak sesle küfrederken, iAm kendine bir üçüncüsünü doldurdu. "Burası bizim için en güvenli yer."

* * *

Xcor yeni inine döndüğünde daha az kan ve ter içindeydi. Savaşçılar hâlâ şehir merkezindeydi ve düşmanla çarpışıyorlardı ama o kaçıp sığınak aramak zorunda kalmıştı.

Kolunda lanet bir kesik var.

Throe'nun onlara bulduğu ev, iki arabalık garajları ve arka bahçelerinde salıncakları olan mütevazı evlerle dolu mütevazı bir mahallede yer alıyordu. Evin avantajları arasında bir çıkmaz sokağın sonunda yer alması ve bir tarafında boş bir bina arsası, diğer tarafında ise Caldwell Kanalizasyon Departmanı'na ait bir işleme ünitesinin bulunması vardı.

Satın alma opsiyonu ile birlikte üç aylığına aldılar.

Aile odasının ağır perdeli pencerelerinden geçerken, bir L şeklini alan, püsküllü minderleri yağ rulolarını andıran, rengi dana yahnisine benzeyen dolgulu kanepeyle alay etti.

Sıcakta çalışmaktan memnun olmasına rağmen, tesisin "mobilyalı" olarak gelmesi onu rahatsız ediyordu. Ancak bu konuda yalnız olduğundan korkuyordu: Son birkaç gün içinde, askerlerinden birini ya da diğerini sık sık o Allah'ın belası canavarın üzerine uzanmış, başlarını arkaya yaslamış, bacaklarını rahatça uzatmış halde yakalamıştı.

Sırada ne vardı? Battaniye atmak mı?

Dar merdivenlerden yukarı çıkarken, Eski Ülke'de hâlâ sahip oldukları şatonun kasvetini özlüyordu. Onları çevreleyen taşın ağırlığını, hendeği ve yüksek duvarlarıyla zaptedilemez doğasını özlüyordu. Köylüleri korkutarak, efsanevi şeylere fiziksel varlık kazandırarak yaşadıkları eğlencenin de yasını tuttu.

Yeni Dünya'da dedikleri gibi, güzel zamanlar.

İkinci kattaki yatak odalarına bakmayı reddetti. Öndeki yatak odasının pembesi gözlerini yakıyordu, diğerinin deniz köpüğü yeşili de duyularına bir başka saldırıydı. Ebeveyn yatak odasına girdiğinde de içini rahatlatacak hiçbir şey yoktu. Çiçekli duvar kâğıtları her yerdeydi. Yatağın üzerinde, pencerelerde ve köşedeki sandalyenin üzerinde bile.

En azından savaş botları kalın halıyı eziyor, banyoya giderken çürük gibi izler bırakıyordu.

Tanrı aşkına, buradaki şemaya ne renk diyeceğinden bile emin değildi.

Ahududu mu?

Ürpererek lavabonun üzerindeki ışıkları kapalı tutmak istedi ama gonca perdeler çekilince aşağıdaki sokak lambalarından gelen aydınlık tamamen bastırılmıştı ve ne yaptığını görmesi gerekiyordu-

Oh, sevgili kader.

Apliklerin üzerindeki dantel gölgelikleri unutmuştu.

Aslında, başka bir ortamda, ikiz kırmızı parıltılar cinsel içerikli bir şeyler çağrıştıracabilirdi. Ama bu güzeller diyarında değil. Burada onlar duvarda parlayan bir dizi sakız damlasıydı.

Östrojen yüzünden neredeyse boğuluyordu.

Kendini koruma güdüsüyle her iki suçluyu da ampullerinden kurtardı ve lavabonun altına koydu. Parıltı retinasını rahatsız ediyordu ama bu, küfretmekle ellerini ovuşturmak arasındaki farktı: Her zaman ilkini seçerdi.

Önce tırpanını çıkardı, onu ikiz lavaboların arasındaki tezgâha yerleştirdi. Sonra yularlarını çıkardı, ardından ceketini, hançerlerini ve silahlarını vücudundan sıyırdı. Üzerindeki fanila uzun geceler boyunca dövüşmekten lekelenmişti ama düzenli olarak temizleniyordu ve tekrar kullanılacaktı. Ne de olsa giysiler, vampirlere doğduklarında verilmeyen postlardan başka bir şey değildi.

Kişisel dekorasyon için değillerdi - en azından onun için. Aynaya dönerek kendini görünce mırıldandı.

Göğüs göğüse dövüştüğü avcı, muhtemelen sokaklarda geçen eski hayatının bir sonucu olarak, bıçak kullanmakta son derece iyiydi ve bu kadar yetenekli biriyle dövüşmek için ne kadar da aceleliydi. Elbette o kazanmıştı, ama bu cesaret verici bir savaş olmuştu.

Ancak ne yazık ki eve çatışmanın güzel bir hatırasını götürmüştü: Yarık, pazularının önünden başlayıp yanlara doğru uzanıyor ve omzunun üst kısmında son buluyordu. Oldukça kötüydü. Ama daha kötüler de olmuştu.

Ve buna göre, kendine nasıl davranacağını biliyordu. Tezgâhın üzerinde kendisinin ve savaşçıların zaman zaman ihtiyaç duyduğu çeşitli ve muhtelif eşyalar sıralanmıştı: bir şişe CVS ispirto, bir BIC çakmak, birkaç dikiş iğnesi, bir makara siyah naylon misina.

Xcor gömleğini çıkarırken yüzünü buruşturdu ve kesilen kısa kol, yaranın üzerinden geçerek yarayı ikiye ayırdı. Dişlerini sıkarak kıpırdamadan durdu, acı o kadar keskinleşmişti ki midesi bir yumruk gibi sıkılmıştı.

Derin nefes alarak hisleri geçene kadar bekledi ve sonra alkole yöneldi. Beyaz kapağı çevirerek çıkardı, lavabonun üzerine eğildi, kendini destekledi ve-

Kilitlenmiş dişlerinden çıkan ses yarı hırıltı, yarı iniltiydi. Görüşü dama tahtasına dönüşürken gözlerini kapadı ve kalçasını lavabonun ağzına yasladı.

Sert bir nefes aldı, sinüsleri kokudan yanıyordu, ama henüz kapağı geri takamıyordu: ince motor becerileri şüphesiz zarar görmüştü.

Kafasını toparlamak için bir yürüyüş yaptıktan sonra yatak odasına geri döndü ve vücuduna kendini yeniden ayarlaması için bir şans verdi. Koluna yapışmış ve onu canlı canlı yemeye çalışan bir köpek varmış gibi acı içinde kıvranırken birçok kez küfretti.

Ve alt kata indim. İçkilerin olduğu yere.

Asla içki içmeyi sevmeyen biri olarak, Zypher'ın depodan getirdiği şişe dolu kanvas çantayı inceledi. Asker zaman zaman içki içmekten hoşlanıyordu ve Xcor bunu onaylamasa da, söz konusu saldırgan ve huzursuz savaşçılar olduğuunda bazı şeyleri hoş görmek gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Ve bu gece gibi bir gecede, kendini minnettar buldu.

Viski? Cin? Votka?

Ne nemi vardı ki?

Rastgele bir tane seçti, kapaktaki mührü kırdı ve başını arkaya yatırdı. Boğazını açarak içindeki her neyse döktü ve yemek borusu alev almış gibi yanmasına rağmen yutkundu.

Xcor yukarı çıkarken içmeye devam etti. Etrafta biraz daha dolanırken içmeye devam etti ve etkilerinin geçmesini bekledi.

Daha da fazla içki.

Ne kadar sürdüğünden emin değildi ama sonunda banyonun parlak işiğına geri dönmüş, ince bir iğnenin başından iki ayak uzunluğuunda siyah bir çizgi çekiyordu. Lavaboların zerindeki geniş, dikdörtgen aynaya bakarken, daha küçük olanın bıçağı sol kolunu bulduğu için minnettardı. Bu, sağ elini kullanan bir erkek olarak bu işi tek başına halledebileceği anlamına geliyordu. Ya diğer taraf olsaydı? Yardım almak zorunda kalacaktı.

içki çok yardımcı oldu. Kendi derisini delerken ve dişlerinin yardımıyla düzgün bir düğüm atarken neredeyse hiç irkilmedi.

Bir sıra dikiş atmaya başlarken alkolün tuhaf bir madde olduğunu düşündü. zerine gelen uyuşukluk onu ılık suya batırılmış gibi hissettirdi, vücudu gevşedi, acı hala ortaya çıkıyordu ama acının sesi çok kısılmıştı.

Yavaş. Kesin. Eşit.

Omzunun üst kısmına geldiğinde bir düğüm daha attı; sonra iğneyi çıkardı, her şeyi bulduğu yere geri koydu ve duşu başlattı.

Derisini bacaklarından aşağı sıyrarak savaş botlarını tekmeledi ve spreyin altına girdi.

Bu seferki inleme rahatlamadan kaynaklanıyordu: Ilık su ağrıyan omuzlarını, kaskatı kesilmiş sırtını ve gergin uyluk kaslarını örttüğünde, rahatlık hissi neredeyse acı kadar eziciydi.

Ve ilk kez, kendini buna bıraktı. Muhtemelen sarhoş olduğu için.

Fayans duvara yaslanınca, su tam yüzüne çarptı, ama nazik bir şekilde, yağmur gibi, vücudunun ön kısmından aşağı inmeden önce, göğsünün ve sert karnının üzerinden geçerek, kalçalarını ve cinsel organını-

Birdenbire Seçilmiş'inin üzerine eğildiğini gördü, gözleri ay ışığında yeşil yeşil parlıyordu, tepesindeki ağaç ikisini de koruyor gibiydi.

Kadın onu besliyordu, ince, soluk bileği ağzındaydı, boğazı ritmik bir şekilde yutkunuyordu.

Alkolün neden olduğu sersemliğin ortasında, cinsel ihtiyaç üzerine geldi ve pelvisinde açık bir el gibi açılıyor gibi görünüyordu.

Sertleşti.

Gözlerini açarak -kapattığının farkında değildi- kendine baktı. Lavaboların üzerindeki parlak ışık, suyun banyoda serbest kalmasını engelleyen opak perde tarafından karartılmıştı ama yine de yeterince aydınlık vardı.

Keşke tamamen karanlık olsaydı... çünkü vücudundan aptalca ve gururla taşan o uzunluğu, uyarılmışlığı görmek ona hiç keyif vermiyordu.

Ne düşündüğünü anlayamıyordu: Dürtülerini tatmin etmek için fahişelere fazladan para ödenmesi gerekiyorsa, o sevimli Seçilmiş'in çılgık çılgına ters yöne koşmaktan başka bir şey yaptığını hayal etmekte zorlanıyordu-

Özellikle de bacaklarının arasındaki zonklama güçlendikçe, aniden bunun iç karartıcı olduğunu fark etti. Gerçekte, bedeni bu arzu için çok üzücü, çok zavallı bir araçtı; herkes tarafından istenmediğinin farkında değildi.

Özellikle de istediği kişi tarafından.

Arkasını dönerek başını geriye eğdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Düşünmeyi bırakıp temizlenme zamanı gelmişti. Fayansın üzerine monte edilmiş tabaktaki sabun, cildinde ve saçlarında görevini büyük bir hevesle yerine getirdi-

Ve dışarı çıkma zamanı geldiğinde hâlâ dik duruyordu. Soğuk hava bunun icabına bakacaktı.

Yine o iğrenç koyu pembemsi kırmızıya boyanmış banyo paspasının üzerine çıkararak havluyla kurulandı.

Hala dik.

Savaş kıyafetlerine bir göz attığında, onları tenine giymekten nefret ettiğini fark etti. Pürüzlü. Çizgili. Kirli.

Belki de kadınsı çevre onu kirletiyordu.

Xcor kendini büyük yatakta, çıplak, sırt üstü yatarken buldu. Hâlâ ereksiyon halindeydi.

Komodinin üzerindeki saate hızlıca bir göz attığında, evin savaşçılarla dolmasına fazla zaman kalmadığını anladı.

Bunun çabuk olması gerekiyordu.

Elini çarşafın altından geçirip vücuduna doğru eğerek.... kendisini kavradı.

Xcor'un gözleri sertçe kapandı ve inledi, gövdesi alt bedeninden kıvrılan sıcaklık ve ihtiyaçtan büküldü. Yastık yüzünün yan tarafını selamlamak için yukarı çıktığında - mantıken tam tersi olduğunu varsayıyordu- yukarı ve aşağı pompalamaya başladı.

Lezzetliydi. Özellikle de küt kafasının dikkat çekmek için can attığı ve her yukarı vuruşta bunu elde ettiği tepede. Daha hızlı. Daha sıkı.

Seçilmişlerini görürken.

Doğrusu, kadının görüntüsü ona aşağıda yaptıklarından daha çok şey katıyordu. Ve hisler daha da güçlendikçe, ilk kez askerlerinin bunu neden bu kadar sık yaptığını anladı. Çok iyiydi. Çok, çok iyi...

Kadını çok güzeldi. Öyle ki, kendine yaptığı şeyin gücüne rağmen, onun görüntüsü dikkatini dağıtmıyordu. Bunun yerine, solgun saçlarından kırmızı dudaklarına ve ince boynuna kadar, giydiği tertemiz beyaz cübbenin hem gizlediği hem de ortaya çıkardığı o uzun, zarif vücuda kadar, onun için acı verici bir şekilde netleşti.

Böyle bir yaratık tarafından istenmek nasıl bir şey olurdu? Onun kutsal bedeninde değerli bir erkek olarak tutulmak...

Tam o anda, hamileliğinin gerçekliği fiziksel bir ağırlık gibi yeniden üzerine çöktü. Ama en azından artık çok geçti. Kalbi soğumaya ve göğsü bir başkasını kabul ettiği bilgisiyle ağrımaya başladığında bile, vücudu eğlence yolculuğuna devam etti, sonuç bir

-

İçinden geçen orgazm onu haykırmaya itti - ve teslimiyetini yakalayan yastık için Kader'e şükretti: Tam o anda, aşağıda, ilk askerlerinin eve doğru yürüdüğünü duydu, savaş botlarının davul sesleri her yerde tanıyabileceği bir gök gürültüsüydü.

Serbest bırakılmasının ardından yaşananlar sayılamayacak kadar çok açıdan berbattı. Yaralı omzunun üzerine dönmüştü; elinin, karnının ve çarşafların her yerine boşalmıştı; ve güzelliğin görüntüsü kafasından gitmiş, geriye sadece sert gerçekliği kalmıştı.

İçindeki acı taze bir yara kadar acıydı. Ama en azından başka türlü kimse bunu bilmeyecekti. O, her şeyden önce bir askerd.

ALTMİŞ ALTI

"Yes, kesinlikle onu görmeye gidebilirsin. Sersemlemiş durumda ama farkında."

Doktor Jane, Qhuinn'e gülümserken, deri pantolonunu kalçalarının üzerinde daha yukarı kaldırdı ve kaslı gömleğini içine soktu. Ancak saçlarını düzeltmekten kaçındı, avuç içleri bir şeyler yapmak için kaşınıyor olsa da kollarını yanlarında tutmaya zorladı.

"Ve o iyi olacak mı?"

Doktor başını sallayarak boynunun önünde asılı duran ameliyat maskesini çözmeye başladı. "İnsan dalağının vampir eşdeğerini çıkardık ve bu iç kanamayı halletti. Ayrıca onu ince dişli bir tarakla inceledik. Anlayabildiğimiz kadarıyla, o yağ varilinde bir tür durağanlık içindeydi, Omega'nın kanı onu yaralarına rağmen bir şekilde şu anki durumunda tutuyordu. Eğer dışarıda bırakılsaydı, öleceğinden çok eminim."

Bir mucizeye yol açan lanet, diye düşündü Qhuinn. "Peki ona bulaşmamış mı?"

Jane omuz silkti. "Kanı kırmızı akıyor ve kimse onda Omega'dan herhangi birini hissedemiyor - sadece üzerinde ya da etrafında bir durum vardı."

"Tamam. Pekâlâ." Qhuinn kapıya baktı. "Güzel." İçeri girme zamanı, dedi kendi kendine. Hadi....

Gözleri Blay'ın gözlerine gitti. Dört saat süren operasyon boyunca adam koridorda bir ileri bir geri gitmiş, otoparkta sigara molası vermişti. Yine de hep geri dönmüştü.

Tanrım, çok acımasız görünüyordu.

V ortaya çıkıp onları bulduğundan beri... evet. Tanrım, ne zamanlama ama.

"Şimdi içeri gireceğim," dedi.

Ancak Blay başıyla onayladıktan sonra ameliyathaneye girebildi.

Kapıyı iterek içeri girdiğinde ilk karşılaştığı şey, dövüş sonrası yaralanmalarla ilişkilendirdiği antiseptik kokuydu. Ardından odanın ortasındaki sedyeden gelen hafif bip sesi ve Ehlena'nın bilgisayarda yazarken çıkardığı ses geldi.

Ayağa kalkarken nazik bir sesle, "Sana biraz özel zaman vereceğim," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi sessizce.

Kapı arkasından kapanırken, Qhuinn yardıma ihtiyacı olmamasına rağmen gömleğini düzeltti. "Luchas?"

Kardeşinin cevap vermesini bekleyerek etrafına bakındı. Ameliyatın enkazı, kanlı gazlı bezler, kullanılmış aletler, plastik hortumlar, hepsi gitmişti; beyaz çarşafların altındaki hareketsiz beden ve aradan geçen saatleri gösteren içi doldurulmuş kırmızı bir biyolojik tehlike torbasından başka bir şey yoktu.

"Luchas?"

Qhuinn yanına gitti ve yere baktı. Normalde kan basıncıyla ilgili bir sorunu yoktu ama kardeşinin çizilmiş yüzüne bakınca işler değişti, bir baş dönmesi dalgasıyla ne kadar uzun olduğunu ve ne kadar uzağa düşmesi gerektiğini anladı.

Luchas'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Gri. İkisi de griydi ve hâlâ da öyleydi.

Qhuinn arkasına uzandı ve küçük bir taburenin üzerine yuvarlandı. Otururken kollarıyla, elleriyle... sesiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Ailesinden birini bir daha görmeyi hiç beklemiyordu. Ve bu, baskınlardan önce, kovulduğu zamandı.

"Nasılsın?" Ne aptalca bir soruydu bu. "Beni... tuttu..."

Qhuinn yaklaştı, ama lanet olsun, o zayıf, boğuk ses çok uzağa taşınmadı. "Ne?"

"Beni... canlı tuttu...."

"Kim?"

"...senin yüzünden."

"Kimden bahsediyorsun sen?" Omega'nın bir kan davası olduğunu hayal etmek zor-

"Lash..."

Bu ismi duyunca Qhuinn'in üst dudağı dişlerini sıyırdı. O orospu çocuğu kuzenleri, aslında kan bağı olmadığı, Omega'nın nakledilmiş oğlu olduğu ortaya çıkmıştı. Çocukken iğrenç bir gösteriş budalasıydı.

Eğitim programındaki bir pretrans olarak John Matthew'un hayatını cehenneme çevirmişti. Posttrans olarak mı?

Gerçek babası onu tekrar aralarına kabul etmişti ve sonuç tam bir yıkım olmuştu. Lash baskınları yöneten kişiydi. Azalan Topluluğu'nun yüzyıllar boyunca vampir yerleşim bölgelerini avlamak ve gagalamak zorunda kalmasından sonra, bu piç kurusu avcıları tam olarak nereye göndereceğini biliyordu ve aristokrat bir aileye evlatlık verildiği için üst sınıfları yok etmişti.

Ama görünüşe göre babacıkla altın çocuğun arası açılmıştı.

Kahretsin, Lash'in kardeşine işkence ettiği fikri? Onu tekrar öldürmek istemesine neden oldu.

Luchas inleyip derin bir nefes aldığı anda, Qhuinn omzunu sıvazlamak için elini kaldırdı. Ama devam etmedi. "Dinle, konuşmana gerek yok."

Kan çanağına dönmüş gri gözleri onunkilere kilitlendi. "Beni hayatta tuttu... sana yaptığım şey yüzünden....."

Sedyede yatarken gözyaşları süzölmeye başladı, kardeşinin duyguları yanaklarından akıyordu, pişmanlık şüphesiz fiziksel acıya ve onu tedavi etmek için kullanılan narkotiklere karışıyordu.

Çünkü Qhuinn adamın normal şartlar altında böyle bir şey göstereceğini düşünmekte zorlanıyordu. Hep böyle yetiştirilmemişlerdi. Görgü kuralları duygulardan üstündür.

Her zaman.

"Onur Muhafızı...." Luchas ciddi ciddi ağlamaya başladı. "Qhuinn...Çok üzgünüm...üzgünüm...."

Onu öldürmememiz gerekiyordu!

Qhuinn gözlerini kırptırdı ve yolun kenarında yediği dayağa geri döndü; siyah cüppeli adamlar etrafını sarmış, kafasını ve taşaklarını korumaya çalışırken ona saldırıyorlardı. Sonra kızıyla buluşmak için Fade'in kapısına gitti.

Her şeyin dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmesi çok tuhaf. Ve bazı trajedilerin aslında iyi şeylere yol açması.

Qhuinn şimdi kardeşine dokunmuş, hançerli elini o ince omzuna dayamıştı. "Şşş... Sorun yok. Biz iyiyiz, sorun yok...."

Bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama adam çatlarken başka ne söyleyebilirdi ki?

"Beni... dönüştürmek istedi...." Luchas derin bir nefes aldı. "Beni... geri getirdi. Ormanda uyandım-erkekleri beni dövdü... bana bir şeyler yaptı... beni o... kanın içine soktu. Geri gelmelerini bekledim, hiç gelmediler."

"Burada güvendesin." Tek düşünbildiği buydu. "Hiçbir şey için endişelenme, kimse sana yaklaşılamaz."

"Neredeyim ben..."

"Kardeşliğin eğitim merkezi." Gözleri büyüdü. "Gerçekte mi?" "Evet."

"Gerçekten..." Luchas'ın ifadesi değişti, bir zamanlar yakışıklı olan yüz hatları daha da gerginleşti. "Mahmen ne olacak. Baba. Solange?"

Qhuinn başını ileri geri salladı.

Ve cevap olarak, o zayıf sese ani bir güç geldi.

"Öldüklerinden emin misin? Emin misiniz?"

Sanki başına gelenleri hiçbirinin başına gelmesini istemezmiş gibi. "Evet, eminiz."

Luchas içini çekti ve gözlerini kapattı.

Kahretsin. Qhuinn yalan söylediği için kendini biraz ucuz hissediyordu ama yatağın yanındaki makineler kardeşinin durumunun stabil olduğunu gösterse de, eğer adam öürse, Luchas'ı kendisine yapılanlardan sonra kimsenin kaç kişinin daha kaçırıldığından emin olamayacağını düşünerek mezara göndermek istemiyordu

-Ya da ne zaman.

Sessizlik içinde Qhuinn kardeşinin eline baktı.

Mühür yüzüğü bırakılmıştı - belki de üstündeki parmak eklemi çok şiştiği için onu kesmek zorunda kalacaklardı.

Altın yüzeye oyulmuş olan arma, sadece Kurucu Ailelerin soylarını işaretleyebilecekleri kutsal sembolleri taşıyordu. Ve evet, vay canına, bu lanet şeye göz dikmek tamamen dengesiz ve son derece uygunsuzdu. Yaşanan onca şeyden sonra, tiksineceğini düşünebilirsiniz.

Belki de bu sadece bir anlık bir tepkiydi, onca yıl boyunca kendisinden de bir tane olmasını umut etmenin yankısıydı.

"Qhuinn?"

"Evet?"

"Özür dilerim...."

Qhuinn, Luchas'ın göz kapakları kapalı olmasına rağmen başını salladı. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Güvendesin. Geri döndün. Her şey yoluna girecek."

Kardeşinin göğsü rahatlamış gibi inip kalkarken Qhuinn yüzünü ovuşturdu ve kendini iyi hissetmedi

hiçbirini. Ne kardeşinin durumu ne de dönüşü.

Adamın ölmesini istediğinden değildi. İşkence görmesini. Sonsuza kadar dondurulmasını.

Ama tüm bu aile-dinamik şeylere kapıyı kapatmıştı. Zihnindeki dosya dolabının arkasına atmıştı. Bir daha asla bakmamak üzere kaldırmıştı.

Yine de ne yapabilirdiniz ki?

Hayat ters köşelerde uzmanlaşmıştır.

Talihsiz olan şey, bir şekilde kaçınılmaz olarak onu taşaklarından yakalamalarıydı.

* * *

Blay'in yanında yumuşak bir ısıklık sesi duyulunca sıçradı. "Oh, hey, John."

John Matthew elini sallayarak kaldırdı. Nasıl gidiyor?

Blay omuz silkerken, yerden tekrar kalkmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Kıcı uyuşmuştu, bu da başka bir yürüyüşe çıkma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Ayağa kalkarken homurdanarak sırtını gerdi. "Sanırım iyiyim. Luchas ameliyattan sonra yeterince uyanıktı, bu yüzden Qhuinn şimdi orada."

Oh. Vay canına.

Blay dar bir daire çizerek etrafındakileri uzaklaştırırken, John duvara yaslandı. Üzerinde eşofman vardı, adamın saçları hâlâ ıslaktı ve boynunda bir ısırık izi vardı.

Blay başka tarafa baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Konuşmak için benzin bitti.

Göz ucuyla John'un "Saxton nasıl?" diye işaret ettiğini gördü.

"Ah, güzel. O iyi, küçük bir tatilde."

Çok sıkı çalışıyor.

"Evet, öyle." Konunun burada kapanmasını umarken, John'dan bir şey saklamak garip hissettiriyordu. Qhuinn dışında sahip olduğu en yakın arkadaşı oydu - her ne kadar son bir yıl içinde uzaklaşmış olsalar da. "Ama yakında dönecek."

Onu özölüyor olmalısın. John gözlerini kaçırdı, sanki bunun zorlama olduğunu biliyordu.

Mantıklı. Blay ilişkisi hakkındaki konuşmaları her zaman kapatmış, konuyu başka konulara çekmişti.

"Evet."

Qhuinn nasıl? Rahatsız etmek istemedim ama.

Blay yine sadece omuz silkebildi. "Bir süredir orada. Bunu iyi bir haber olarak kabul ediyorum."

Ve Luchas başaracak mı?

"Bunu zaman gösterecek ama en azından yarasını sardılar." Blay Dunhills'ini çıkardı ve yavaşça nefes vererek yaktı. Ortada garip bir sessizlikten başka bir şey kalmayınca, "Dinleyin, garip davrandıysam özür dilerim," dedi.

Gerçek şu ki, o ısırık izi onun için ne olması gerektiğini hatırlatıyordu ve buna gerçekten ihtiyacı yoktu.

Qhuinn'in sesi aklına girdi: Birlikte gidebiliriz.

Neyi kabul etmişti ki?

Streslisin, diye imzaladı John kapıya odaklanırken. Hepimiz stresliyiz. Her şey stresli.

Blay adamın ruh halini fark edince kaşlarını çatı. "Hey, sen iyi misin?"

Bir süre sonra John imzaladı, "Geçen gece çok garip bir şey oldu. Wrath beni ofisine çağırdı ve Qhuinn'in artık benim ahstrux nohtrum'um olmadığını söyledi. Yani, bu iyi, bu harika - aslında işleri çok fazla karmaşıktırmadı. Ama Qhuinn bana hiçbir şey söylemedi ve ona bir şey söylemeli miyim bilmiyorum? Bunun mümkün olduğunu da bilmiyordum. Yani, başladığında, "Pembe fişin çift dokunuşlu ve bu kadar" gibiydi, anlıyor musun? Öylece bıraktı mı? Layla olayı yüzünden mi? Çiftleşmiyorlar sanıyordum.

Blay bir küfür savurdu, duman başının üzerinde kıvrıldı.
"Hiçbir fikrim yok."

Kahretsin, bu çiftleşme olayı muhtemelen aklına gelmeliydi ve belki de V ortaya çıktığında Qhuinn'in menzilden atlamasının nedeni buydu.

Qhuinn ve Layla, genç iyi olduğuna göre artık evleniyor olabilirler mi-

Kapı ardına kadar açıldı ve Qhuinn dışarı çıktı, kafasına tekme yemiş gibi görünüyordu. "Selam John, naber?"

İkisi birbirinin omzuna vururken, Qhuinn bir an baktı ama sonra John'la ileri geri konuşmaya devam etti.

Ve John bir süre sonra ayrıldıktan sonra Qhuinn ile yalnız kaldılar.

"İyi misin?" Qhuinn söyledi.

Belli ki günün sorusu bu, değil mi?

"Aslında ben de sana bunu soracaktım. Luchas nasıl?"

Blay bir V harfi çekti ve sigarasını boktan arabasının tabanında söndürdü.

Qhuinn cevap veremedi Selenâ sanki ana evden çağırılmış gibi ofisten çıktı. Seçilmiş, geleneksel beyaz cübbesi bacaklarının etrafından akarak, zarifçe ama bir amaç uğruna onlara doğru yürüdü.

"Selamlar, efendiler," dedi yaklaşırken. "Dr. Jane benim gerekli olduğumu belirtti?"

Blay nefesini verirken kendini yumruklayacak gibi hissetti. Bu yaptığı son şeydi-

"Evet, ikimiz de," diye yanıtladı Qhuinn.

Ani bir dalgalanma onu sarsarken Blay gözlerini kapadı. Qhuinn'in beslenmesini izleme fikri kan dolaşımındaki bir uyuşturucu gibiydi, onu gevşetiyor ve sertleştirmekle tehdit ediyordu. Ama aslında öyle değildi-

"Koridorun aşağısı harika olur," diye mırıldandı Qhuinn.

Bir yatak odasından daha iyiydi. Değil mi? Daha profesyonel, değil mi?

Ve beslenmeye ihtiyacı vardı - ve Qhuinn'in de tüm bu dramadan sonra ihtiyacı olduğuna şüphe yoktu.

Blay izmaritini bir çöp kutusuna attı ve Qhuinn önden giderken arkadan yetişti. Yolda ilerlerken Seçilmiş'in hareketlerini takip etmedi. Hayır, en ufak bir şekilde bile. Gözleri Qhuinn'in omuzlarından kalçalarına.... kışına yapışmıştı.

Tamam, bu duracaktı. Hemen şimdi.

Sadece kendini toparlaması, beslenmesini yapması ve gitmek için bir bahane bulması gerekiyordu.

Belki bu plan gerçekten işe yarayabilirdi?

Bir kapı aralığından içeri. Konuşma. Kendisine ne sorulduğunu ya da ne cevap verildiğini bilmemesine rağmen kibarca gülümsüyordu.

Hastane odalarından biri olduğunu fark etti. Bu gerçekten iyiydi - klinik bir ortam. Sadece damarı al ve ilerle, bir biyolojik fonksiyonun diğerine yol açması gerekmiyor-

"Özür dilerim?" dedi Seçilmiş, açık bir yüzle ona bakarak.

Harika. Ağzını gevşek tutuyordu ama ne kadarını paylaştığı belli değildi.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece çok açım."

"Bu durumda, ilk sen olmak ister misin?" Selena sordu.

Qhuinn arkasına yaslanırken, "Evet, ister," diye yanıtladı. kapıya karşı.

İşte, diye düşündü Blay. Her şey hallolmuştu. Qhuinn ne zaman başladı? Gidecekti.

Bir adım öne çıkarak bunun tam olarak nasıl olacağını merak etti ama Selena bunu bir sandalye çekip hastane yatağının yanına oturarak çözdü. Roger that-Blay yatağın üzerinde zıpladı, ağırlığı yastığı hafifçe kaldırılmış kafadan uzaklaştırdı, yaylar gıcırdadı. Ve sonra zihni kapandı, ki bu rahatlatıcıydı. Selena kolunu uzatıp beyaz kolunu geriye doğru çekerken, açlığı

ön plana çıktı, dişleri üst çenesinden aşağı düştü, nefesi derinleşti.

"Lütfen dilediğiniz gibi yiyin," dedi sakın bir şekilde.

"Hediye için teşekkür ederim, Seçilmiş," diye cevap verdi alçak bir sesle.

Eğilerek, derinden ama olabildiğince nazıkçe vurdu ve ilk yutkunuşta çok uzun zaman geçtiğini anladı. Büyük bir ulumayla midesi ihtiyaçla kükredi, nezaketi tükendi, içgüdüleri kontrolü ele aldı: Sertçe çekti, daha hızlı ve daha hızlı içti, güç bağırsaklarına indi ve oradan yayıldı-

Gözleri Qhuinn'e kaydı.

Belli belirsiz, planlarından birinin daha yakında pencereden dışarı çıkacağını, yok olup gideceğinin ve unutulacağını farkındaydı. Aslında bu çok kötü bir fikirdi - adamla tekrar yatmak istemediğini varsayarsak: Sadece duyguların çatışması söz konusu olduğunda mantık yürütmek yeterince zordu. İçkinin teşvik ettiği tam bir cinsel dürtü mü?

Birinci dereceden bir pislikti; gerçekten öyleydi.

Ve bu özellikle Qhuinn'in ereksiyonunun dövüşçünün derisinin arkasında şişmesini izlerken doğruyd.

Sikeyim.

Sikeyim.

Dostum, günün birinde çekip gidecek kadar güçlü olacaktı. Gerçekten öyleydi.

Lanet olsun.

ALTMİŞ YEDİ

A Qhuinn gösteriyi izlerken dili ağzından ayrıldı ve dudaklarını yaladı.

Sığ odanın karşısında, Blay hastane yatağının üzerindeydi, o mükemmel gövdesi öne doğru eğilmişti, böylece

Seçilmiş'in damarını, ellerini, o yetenekli, iyi eğitilmiş, güçlü ellerini, kırılğan bileği özenle ağzına götürüyordu - beslenme sancıları içindeyken bile nazik bir erkekmiş gibi.

İçmeye devam ettikçe gövdesi daha da sıkı kıvrılıyor, göğüs kafesi her nefeste esniyor ve yerleşiyor, başı her yutkunuşta incelikle yer değiştiriyordu.

Qhuinn'in olduğu yerde kalmak için yapabileceği tek şey buydu. O da o yatağın üzerine çıkmayı, vücudunu döndürerek arkadan yaklaşmayı çok istiyordu. Blay Seçilmiş'ten bir şeyler alırken o da erkeğin boğazına sarılmak istiyordu. İkisinin de işi bittiğinde adamı on iki ya da on beş saat boyunca sikmek istiyordu.

Luchas'la yaşadığı onca dramdan sonra, şok ve acıya verdiği bu kısa ve yoğun ara muhteşem, suçlu bir rahatlamaydı: böyle bir şeye odaklanmak çok iyiydi - yorgun zihni ve bitkin bedeni tazelenmeye hazırdı, böylece gerçekliğe dönüp bir kez daha güçlü bir şekilde savaşılabildi.

Tanrım, kardeşi.

Başını sallayarak beynine oynaması için kasıtlı olarak erotik bir şey verdi: Blay'in eli

bacaklarının arasını ve fermuarındaki bir şeyi yeniden düzenlediğinde, tamamen tahrik olduğu oldukça açıktı.

Sanki o nefis koku bunu belli etmiyormuş gibi.

Tam Qhuinn kendini kaybetmek üzereyken, Blay başını kaldırdı ve memnuniyet dolu bir ses çıkardı. Sonra erkek, açtığı yaraları yaladı.

Biliyor musun, Qhuinn düşündü. Boş ver beslenmeyi. Tek ihtiyacı olan Blay....

"Ya siz, efendim?" diye sordu
Seçilmiş. Lanet olsun. Muhtemelen
bunu yapmalıydı.

Ayrıca, Blay açıkça emzirme sonrası günlük bir durumdaydı, vücudu yavaş, gözleri bulanıktı ve Qhuinn bundan faydalandı, kendini savaşçı ve Seçilmiş'in arasına itti, yatağa zıplarken kıcı Blay'in horozunun sert çıkıntısına sürtündü.

Blay bir inilti çıkarırken, Qhuinn eğildi ve kadının diğer bileğini tuttu. Bir eliyle onu tutarken, diğer eliyle kaslı gömleğinin alt kısmını çekip çıkardı ve sonra Blay'in avucunu kendi pantolonunun önünden aşağı itti.

Qhuinn, Seçilmiş'in damarından sert bir şekilde çekerek kendi iniltisini kendine sakladı ama Blay'in tıslaması duyuldu.

Belki Seçilmişler bunu kabul eder-

Blay onu okşarken Qhuinn'in gözleri yuvalarından fırladı, sürtünme onu hemen o anda boşaltmakla tehdit ediyordu - ki bu Selena'nın önünde yapmak isteyeceği bir şey değildi.

Ama, oh, kahretsin, bu-

Kendi elini oraya koyarak hareketi durdurdu. Blay de taşaklarını iyice sıktı.

Qhuinn bir sonraki yutkunuşunda doruğa ulaştı, herhangi bir sıkıcı ve çekici olmayan dikkat dağıtıcı şey düşünmeden orgazm onu dışarı fırlattı, zevk öyle bir güçle doruğa ulaştı ki, kendi derisinin içinde sarktı.

Blay'in kıkırdaması çok erotikti.

Her neyse, intikam çok kötü olacaktı, diye yemin etti Qhuinn kendi kendine.

Ve ortaya çıktığı üzere, bunu bekleyemezdi. Dişlerini geri çekti ve doymadan içmeyi bıraktı - çünkü başka bir şeye duyduğu açlık onu tamamen ele geçirmişti ve Selena'yı yoluna göndermenin zamanı gelmişti.

Seçilmiş'i kibar ama hızlı bir şekilde dışarı çıkarmak otomatik pilot manevrasıydı -ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu- ama en azından gülümsüyor ve memnun görünüyordu, bu yüzden doğru şeyi yapmış olmalıydı.

Ancak kapıyı kilitleme konusunda çok bilinçliydi.

Arkasını döndüğünde, Blay'i uzanmış ve kendi kendine ilgilenirken buldu, eli bacaklarının arasında aşağı yukarı okşuyordu. Beslenmeden dolayı dişleri hâlâ uzamıştı ve gözleri ağır kapakların altından parlıyordu ve ne kadar da ateşliydi...

Qhuinn bok tekmelerini attı. Derisini. Gömleğini.

Blay daha yatağa uzanmaya başlamadan orgazm oldu, erkek başını ince yastığa yaslayıp inlemeye başladı ve kalçaları sarsıldı.

Sanki Qhuinn'in çırılçıplak olması başa çıkılamayacak bir şeymiş gibi. En iyisi. İltifat. İltifat.

Qhuinn yatağa saldırdı, Blay'in üzerine atladı, kadife ağzını buldu ve onu ele geçirdi. Kıyafetler yırtıldı; Blay'in derisinin fermuarındaki düğmeler koptu ve muşambanın üzerine atılan bozuk paralar gibi yere düştü, gömleği parçalara ayrıldı. Ve sonra ten tene girdiler, etlerini ayıran hiçbir şey yoktu.

Birbirlerine karşı kıvranırlarken, Qhuinn ne istediğini biliyordu. Ve kibarca soramayacak, hatta konuşamayacak kadar çaresiz ve açtı.

Tek yapabildiği o ağızdan kopmak, Blay'den uzaklaşmak... ve arkasına uzanıp bir bacağını yukarı uzatırken erkeği üzerine çekmektir.

Ne biliyorsun, Blay oradan devraldı. Ve tam olarak ne yapacağını biliyordu.

Qhuinn sert ellerle pozisyon aldığını hissetti; daha ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü yatağa gömülmüş, nefesi ağzından çıkıyordu. Her şey çok yabancıydı, başka birinin kontrolü ele almasına izin vermek - ve o da kendini savunmasız hissediyordu, istemesine rağmen -

"Oh lanet olsun!" diye bağırdı, sahiplenme vurulduğunda, acı ve zevk, gerilme ve barınma hisleri, onu yıldızları görecektik kadar sert boşaltan bir kokteyle karıştı.

Ve sonra Blay hareket etmeye başladı.

Qhuinn kollarını kavuşturup geriye doğru çekildi ve bekâret meselesi tamamen hallolmuş oldu.

Dostum, inanılmaz bir heyecandı ve daha da iyi oldu. Blay'in kolu göğsüne dolanıp kilitlendiğinde açı değişti, penetrasyonlar gittikçe daha derine, daha hızlı ve daha hızlı hale geldi, yatak duvara karşı ileri geri sallanmaya başladı, kulağındaki nefesler gittikçe daha sertleşti....

Zirve noktası şimdiye kadar hissettiği en büyük yanmaydı, sadece kendisinin değil Blay'in de serbest kalmasının sınırıydı, onu her yerinden sıktı, kalçaları sıkıştı, pelvisi almak için eğildi, büyük kolları ikisini de yataktan kaldırdı-

Blay geldiğinde, itişler onu o kadar sert kilitledi ki Qhuinn'in kafası duvara çarptı - fark etmedi ya da umursamadı. Ve sonra o alet çılgınca sarsılmaya başladı.

Ve Qhuinn hayatında ilk kez kendini gerçekten sahiplenilmiş hissetti.

Bu bir mucizeden başka bir şey değildi.

* * *

Doğal olarak, Blay'in doyması biraz zaman aldı. Ve ne gariptir ki Qhuinn bu durumdan hiç hoşnut değildi.

Sonunda işler bir buçuk dakikadan daha uzun süren bir duraklamaya ulaştığında, Qhuinn

gerginliğini kollarına aldı ve yan dönerek yatağa uzandı. Blay'in de yorgun olduğu anlaşılıyordu, vücudu onu takip etti ve arkasından uzandı.

Blay'in kolu yerinde kaldı.

Ve şimdi önemli olan, tüm bu deneyime rağmen, o uzvun gevşek, ağır ağırlığı idi. Yalan söylediği için onları seks yapmış ve yan yana gelmiş iki erkek değil, sevgili yapıyordu.

Aslında daha önce hiç sevgilisi olmamıştı ve bunun nedeni hayatında ilk kez dibe vurmuş olması değildi. Çok fazla seks yapmıştı. Ama sonrasında ona sarılmasını istediği biri hiç olmamıştı. Asla kendini tutmak istediği biri olmamıştı.

Evet... Blay onun ilk gerçek sevgilisiydi.

Adam söz konusu olduğunda bu onuru kaçırmış olsa da, Blay'in onun olması uygun görünüyordu. Hiç kimse ilkini elinden alamazdı ve o da kendini şanslı sayıyordu. Kulaktan kulağa, çoğu zaman ya kadınlar için gerçekten acı verici olduğunu ya da hiçbir şeyin kaydedilmediği çılgınca bir mücadele olduğunu duymuştu.

Bunu sonsuza dek hatırlayacaktı.

Arkasında, Blay hâlâ derin derin nefes alıyordu, ondan yayılan sıcaklıkla bedenleri hâlâ birleşmişti.

Ve Qhuinn bu sessiz alandan yararlanmak istedi: Çok yavaşça -belki çok hızlı hareket etmezse adam fark etmezdi- Blay'in ön kolunu kendi koluyla kapattı... sonra elini arkadaşınının üzerine koydu.

Gözlerini kapatarak bunun iyi olması için dua etti. Bir süre daha böyle kalabilmeleri için.

Kahretsin, hissettiği ani korku işkenceden başka bir şey değildi ve cesaretin doğası hakkında düşünmesine neden oldu.

Özellikle de Blay'e geldiğinde ne kadar az şeye sahip olduğunu.

Birdenbire, adama kendisini uzun vadede sadece bir kadınla birlikte gördüğünü söylediğini hatırladı. Blay'in teklifini kabul edememesinin nedeni buydu.

O sırada, söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi ama bu inancını çok da derinlemesine düşünmemişti.

O zamanlar korkağın tekiydi, değil mi?

"Tanrım, kendimi ham hissediyorum," diye fısıldadı.

"Ne?" diye uykulu bir yanıt geldi.

"Hissediyorum..." İfşa oldum.

Sanki Blay şu anda çekip gitse? Bir daha asla bir araya gelemeyecek parçalara ayrılırdı.

Blay burnunu çekti ve kolunu sallayarak Qhuinn'i itmeden kendine yaklaştırdı. "Üşüdün mü? Titriyorsun."

"Beni ısıtmak mı?"

Biraz itiş kakış oldu ve sonra ikisinin de üzerine bir battaniye atıldı. Sonra ışıklar söndü.

Blay derin bir nefes aldı ve bir süre için yerleşmekten memnun görünürken, Qhuinn gözlerini kapattı... ve parmaklarını en iyi arkadaşının kilerden geçirmeye cesaret ederek ellerinin bir mührünü oluşturdu.

"İyi misin?" Blay boğuk bir şekilde sordu. Sanki beyinde pilot ışığından başka bir şey yanmıyordu ama umurundaydı.

"Evet. Sadece soğuk."

Qhuinn karanlığa karşı göz kapaklarını açtı. Görebildiği tek şey zemin seviyesindeki kapının altından gelen ışık çizgisiydi.

Blay, nefes alış veriş gittikçe yavaşlayıp düzleşerek kendinden geçerken, Qhuinn önünde hiçbir şey göremese de önüne baktı.

Cesaret.

İhtiyacı olan her şeye sahip olduğunu düşünüyordu; yetişme tarzının onu herkesten daha sert ve güçlü kıldığını düşünüyordu. İşini yapma şekli, yanan binalara koşması ya da parçalanmış uçakların kaptan koltuğuna atlaması bunu kanıtlıyordu. Hayatını bu şekilde yaşaması, esasen ayrı olması, güçlü olduğu anlamına geliyordu. Güvende olduğu anlamına geliyordu.

Ancak cesaretin gerçek ölçüsü hâlâ onu bekliyordu.

Çok uzun yıllar sonra nihayet Blay'e üzgün olduğunu söylemişti. Ve çok fazla dramadan sonra, sonunda adama minnettar olduğunu söylemişti.

Ama ortaya çıkıp aşık olduğu konusunda gerçekçi olmak? Blay başka biriyle olsa bile mi?

Gerçek bölünme buydu.

Ve lanet olsun, bunu yapacaktı.

İkisini ayırmak için değil, hayır, öyle değildi. Ve Blay'e yük olmamak için.

Bu durumda, geri ödeme, ortaya çıktığı gibi, aslında bir vaatti. Hiçbir beklenti ve çekince olmadan yapılan bir şey. Paraşütsüz atlayış, bilmeden sıçrama, sizi yakalayacak hiçbir şey olmadan düşme ve takılmaydı.

Blay bunu bir kez değil, birkaç kez yapmıştı ve evet, Qhuinn o yenik düştüğü anlara geri dönüp daha önceki hallerini o kadar çok dövmek istiyordu ki kafası berraklaştı ve kendisine verilen fırsatın farkına vardı.

Ne yazık ki, işler o şekilde yürümedi.

Gücünün karşılığını verme zamanıydı... ve büyük olasılıkla, öngördüğünden çok daha nazik bir şekilde geri çevrildiğinde gelecek olan acıya katlanma zamanı.

Göz kapaklarını zorla indirerek Blay'in parmak eklemlerini ağzına götürdü ve onlara bir öpücük kondurdu. Sonra kendini uykuya bıraktı, en azından önümüzdeki birkaç saat boyunca biricik sevgilisinin kollarında güvende olduğunu bilerek kendini bilinçsizliğe bıraktı.

ALTMİŞ SEKİZ

TErtesi akşam, gece çökerken, Assail masasında çıplak bir şekilde oturuyor, gözleri önündeki bilgisayar ekranını izliyordu. Monitörün görüntüsü kuzey, güney, doğu ve batı olarak işaretlenmiş dört çeyreğe bölünmüştü.

ve zaman zaman kameraları manipüle etti, odaklarını ve yönlerini değiştirdi. Ya da belki evin etrafındaki başka objektiflere geçti. Ya da izlediklerine geri dönmüştür.

Saatler önce duş alıp tıraş olduktan sonra giyinip dışarı çıkması gerektiğini biliyordu. Mala karşı büyük bir iştahı olan o kiracı, bir miktar kokain için kandırıldığını iddia ederek ayaklanmıştı. Ancak ikizler bu alışverişi avcının istekleri doğrultusunda tamamlamışlardı ve bunu videoya kaydetmişlerdi.

Assail'in başlattığı küçük bir önlem.

Yani tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle öğrenecekti: Kaydı yaklaşık bir saat önce kiracının telefonuna göndermişti ve yanıt bekliyordu.

Belki de başka bir yüz yüze görüşmeyi içerecekti.

Ve kafasını kurcalayan tek şey hoşnutsuz alıcısı değildi. Benloise ve onun kendi hesaplaşmalarını yapmaları gereken ayın o zamanı gelmeye başlamıştı - herkesi tedirgin eden karmaşık bir para transferi,

Assail dahil: Düzenli haftalık ödemeler yapsa da, bunlar gerçek alımlarının ancak dörtte birini oluşturunuyordu ve ayın otuzunda bilançoyu kapatması gerekecekti.

Çok fazla nakit. Ve bu kadar çok para söz konusu olduğunda insanlar çok kötü kararlar verebilirdi.

Ayrıca ilk kez ikizlerin de kendisine eşlik etmesini isteyecekti. Benloise'in kendisine eşlik etmelerinden hoşlanacağını sanmıyordu ama iki ortağının daha da yakınlaşması yerinde olacaktı ve bu ödeme şimdiye kadar yaptığı en büyük ödeme olacaktı.

Eğer o ve daha azı birlikte iş yapmaya devam ederse kırılacağı kesin olan bir rekor.

Assail fareyi kaydırıldı. Çeyrek alanlardan birine tıkladı. Güvenlik kamerasını evinin arkasındaki ormanlık alanda gezdirdi.

Hiçbir şey hareket etmedi. Hiçbir gölge kıpırdamadı. Çam ağaçlarının dalları bile rüzgârın etkisiyle kıpırdamadı.

Kayak izi yok. Dışarı bakan gizli bir figür yok.

Onu başka bir noktadan izliyor olabilir, diye düşündü. Nehrin karşısından. Yolun karşısından. Yolun aşağısında.

Dikkati dağılmış bir halde klavyenin yanında tuttuğu toz şişesine uzandı. Öğleden sonraya doğru, gün ışığının azalması kameralar için gece görüşüne geçmeyi gerektirdiğinde kullanmıştı. O zamandan beri de sadece kendini uyanık tutmak için birkaç kez kullanmıştı.

Bu noktada iki gündür uyumamıştı. Yoksa üç müydü?

Küçük gümüş kaşığı şişenin tabanında bir daire çizerek şekilde hareket ettirdiğinde, tek duyduğu metalin cam üzerinde şingirdamasıydı.

İçeri baktı.

Belli ki hepsini bitirmişti.

Varlığındaki her şeye sinirlenen Assail, şişeyi bir kenara fırlattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Onun gibi

Zihni dönüyor ve imgeden imgeye geçme zorunluluğu seçme özgürlüğünün etrafındaki bir ilmik gibi sıkılaşıyordu, beyninin sağlıksız bir şekilde uğuldadığının belli belirsiz farkındaydı.

Ancak kilitlenmişti. Hızla hiçbir yere gitmiyordu. Güzel hırsız neredeydi?

Söylediklerinde ciddi olamazdı.

Assail gözlerini ovuşturdu ve kafasının bir yanından diğerine gidip gelen düşüncelerle zihninin yarışmasından nefret etti.

Onun uzak durmak istediğine inanamıyordu.

Telefonu çaldığında, çok hızlı, çok bastırılmış reflekslerle ona uzandı. Arayanın kim olduğunu görünce de beynine kendini toparlamasını emretti.

"Videoyu aldın mı?" diye sordu, "merhaba" yerine.

En büyük müşterisinin sesi hiç memnun değildi. "Ne zaman çekildiğini nasıl bilebilirim?"

"Adamlarınızın o sırada ne giydiğinin farkında olmalısınız."

"O zaman ürünüm nerede?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Temsilcilerinizle anlaşma yaptıktan sonra sorumluluğum ortadan kalktı. Talep edilen malları karşılıklı mutabık kalınan yer ve zamanda teslim ettim ve böylece size karşı görevimi yerine getirdim. Bundan sonra ne olacağı beni ilgilendirmez."

"Eğer seni benimle taşak geçerken yakalarsam, seni öldürürüm."

Assail sıkılmış bir nefes verdi. "Sevgili dostum, ben olsam vaktimi böyle biriyle harcamazdım. O zaman istediğin şeyi nasıl elde edeceksin? Ve bu amaçla, size ya da organizasyonunuza karşı dürüst davranmam için hiçbir teşvik olmadığını hatırlatabilir miyim? Benim için önemli olan temsil ettiğiniz kârdır ve fonların bana doğru akmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım. Bu bir iş."

Uzun bir sessizlik oldu, ama Assail bunun nedeninin avcının diğer tarafa geçmesi olduğunu tahmin etmekten daha iyi biliyordu.

konuşma karıştı ya da kayboldu.

"Başka bir erzağa ihtiyacım var," diye mırıldandı küçük adam bir süre sonra.

"Ve bunu memnuniyetle sağlayacağım."

"Krediye ihtiyacım var." Assail kaşlarını çatı ama o sözünü kesmeden küçük adam devam etti. "Bir sonraki siparişi bana gönder, ben de parayı almanı sağlayayım."

"Ben bu şekilde iş yapmam."

"Siz ve sizin hakkınızda bildiklerim şunlar. Büyük bir alanı kontrol eden küçük bir operasyonunuz var. Distribütörlere ihtiyacınız var çünkü daha önce burada olanların hepsini öldürdünüz. Ben ve organizasyonum olmadan mı? Alınma ama boku yedin. Caldwell'in tamamına hizmet vermeye başlayamazsınız ve kullanıcıların eline ulaştıramazsanız ürününüzün hiçbir değeri olmaz." Assail hemen cevap vermeyince, küçük adam hafifçe güldü. "Yoksa bilinmediğini mi sanıyordun, dostum?"

Assail cep telefonunu sıkıca kavradı.

"Sanırım haklısın," diye sözlerini tamamladı avcı. "Sen ve ben kankayız. Büyük toptancı her kimse onunla uğraşmama gerek yok. Özellikle de şu anki halimle..."

Evet, sadece bu koku bile Benloise'in kapıyı suratına kapatmasına neden olur, diye düşündü Assail.

"Benim sana ihtiyacım var. Senin bana ihtiyacın var. İşte bu yüzden siparişimi bana getirecek ve ödemem için bana kırk sekiz saat vereceksin. Aynen dediğin gibi. Birbirimiz olmadan hiçbir şey yapamayız, kardeşim."

Assail dişlerini gösterdi, yüzünün monitörün camındaki yansıması gerçekten de korkutucuydu.

Yine de sesini düzgün ve sakin tuttu. "Nerede buluşmak istersiniz?"

Küçük olan bundan zevk alıyormuş gibi tekrar güldüğünde, Assail kendisinin hırlayan görüntüsüne odaklandı. Avcının açgözlülük etmesi ya da çok fazla özgürlüğe sahip olması akıllıca olmazdı.

İş dünyasında her zaman doğru olan tek şey neydi?
Kimsenin yeri doldurulamaz değildi.

* * *

Trez uyandığında kendini bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissetti ve bir an için öyle olup olmadığını merak etti. Vücudu tamamen ağırlıksız hissediyordu, öyle ki sırt üstü mü yoksa karnının üstünde mi olduğundan emin değildi.

Sisin içinden garip bir ses süzüldü.

Shhhscht.

Başını kaldırdı ve oryantasyon ona aceleyle geldi: Çalar saatinin kırmızı ışığı ona yüzüstü yattığını ve yatakta çaprazlamasına koştuğunu söylüyordu.

O ses yine geldi. Neydi o

ses? Metal metale mi çarptı?

Koridorda dolaşan iAm'i hissedebiliyordu, kardeşinin varlığını kendisi kadar biliyordu. Yani apartmanda başka biri varsa ya da herhangi bir tehdit söz konusuysa, iAm bunu hallederdi.

Kendini iterek yataktan kalktı ve -evet, vay canına, oda dönmeye başladı. Yine de midesinde kesinlikle ama kesinlikle hiçbir şey yoktu. Aslında, migreni sırasında karaciğerini, böbreklerini ve akciğerlerini kusmuş olması mümkündü. İyi haber, ağrının geçmiş olmasıydı ve sonrasında yaşadığı sersemlik de fena değildi. Sarhoş olmak gibi bir şeydi ama akşamdan kalmalık önden yüklenmişti.

Tuvalete girdiğinde ışıkları açmaması gerektiğini biliyordu. Bunun için hâlâ biraz erkendi.

Duş o kadar iyi geldi ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. Tıraş olmaya da zahmet etmedi; buna daha sonra, midesine biraz yakıt attıktan sonra vakit bulacaktı. Cüppesi güzeldi, özellikle de yakalarını kıvrıp boğazını örttüğünde kızarıyordu.

Özellikle yatak odasından çıkıp mermer zeminli koridora adım atarken çıplak ayakla yürümek biraz berbattı ama

ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı-

Trez kardeşinin süit odasının kapısına geldiğinde durdu. iAm dolabındaydı ve askıdaki gömlekleri çıkarıyordu. Bir kucak dolusu gömleği daha pirinç çubuğun üzerinde bir araya getirirken, yine o şşşt sesi duyuldu.

Doğal olarak, kardeşi Trez'in ortaya çıkmasına şaşırmış görünmüyordu. Yükü yatağının üzerine attı.

Sikeyim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Trez mırıldandı, sesi kafasının içinde çok yüksek çıkıyordu.

"Evet."

Saçmalık. "Dinle, iAm, öyle demek istemedim-" "Seni de paketliyorum."

Trez birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Oh?" En azından adam tek başına çıkmıyordu. Tabii Trez'in eşyalarını balkondan aşağı atarak tatmin olmak istemiyorsa?

"Bize daha güvenli bir yer buldum."

"Caldwell'de mi?"

"Evet."

Jeopardy! temasını başlatın. "Bana posta kodunu vermek ister misin?"

"Yapabilsem yapardım."

Trez inledi ve pervaza yaslanıp gözlerini ovuşturdu.

"Gidecek bir yerimiz var ve sen nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

Tamam, belki de migren değil, felçti. "Özür dilerim. Anlamıyorum-"

"Toplanmak için üç saatimiz var" -iAm saatine baktı- "sadece giysiler. Sadece giysiler ve kişisel eşyalar."

Trez kuru bir sesle, "Demek mobilyalı," dedi. "Evet, öyle."

Trez biraz zaman harcayarak kardeşinin eşyaları toplarken daha verimli olmasını izledi. Gömlekler çıkarıldı

askılar, tam olarak katlanmış, siyah LV Epi valizine konmuş. Pantolonlar da aynı şekilde. Silahlar ve bıçaklar uyumlu çelik evrak çantalarına kondu.

Bu hızla giderse, adam yarım saat içinde işini bitirmiş olacaktı.

"Bana nereye gittiğimizi söylemelisin."

iAm baktı. "Kardeşlik'in yanına taşınıyoruz."

Trez'in beyni kızardı, sis bir anda dağıldı. "Özür dilerim. Ne için?"

"Onların yanına taşınıyoruz."

Trez'in gözleri büyüdü. "Ben... bekle, bunu doğru duymadım." "Duydun."

"Kimin yetkisiyle."

"Gazap, Gazap'ın oğlu."

"Shiiiiiiiiit. Bunu nasıl başardın?"

iAm, Motel 6'da rezervasyon yaptırmaktan başka bir şey yapmamış gibi omuz silkti. "Rehvenge ile konuştum."

"Erkeğin böyle bir gücü olduğunu bilmiyordum."

"O bilmiyor. Ama Gazap'a gitti, o da Konsey toplantısında ona destek vermemizi takdir etti. Kral iç cephede katkı sağlayacağımızı düşünüyor."

Trez yumuşak bir sesle, "Bir baskından endişeleniyor," dedi.

"Belki öyledir. Belki de değildir. Ama bildiğim bir şey varsa o da kimsenin bizi orada bulamayacağıdır."

Trez nefes verdi. Demek her şeyin "nedeni" buydu: Kardeşi onun s'Hisbe'ye geri götürülmesini en az kendisi kadar istemiyordu.

"İnanılmazsın," dedi.

iAm her zamanki gibi yine omuz silkti. "Eşyalarını toplamaya başlayabilir misin, yoksa ilk vardiyayı ben mi yapayım?"

"Yok, ben iyiyim." Kapı pervazına vurdu ve arkasını dönmeye başladı. "Sana borçluyum kardeşim."

"Trez."

Omzunun üzerinden baktı. "Öyle mi?"

Kardeşinin gözleri acımasızdı. "Bu hapisten bedava çıkma olayı değil. Kraliçeden kaçamazsın. Ben sadece bize

biraz zaman, burada."

Trez çıplak ayaklarına baktı ve Nike'la kaplı olsalardı ne kadar uzağa gidebileceğini merak etti.

Oldukça uzak.

Kardeşi, kesmediği tek bağı, kendini yaldızlı bir cinsel kölelik hayatından kurtarmak için geride bırakmak istemediğini hissettiği tek şeydi.

Ve böyle bir anda, adam bir kez daha büyük bir adım atmışken... iAm'den ayrılmasının mümkün olup olmadığını merak etti.

Belki de her şeye rağmen kaderine boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Lanet kraliçe. Ve onun lanet kızı.

Geleneklerin hiçbir anlamı yoktu. Genç prensesle hiç tanışmamıştı. Kimse tanışmamıştı. İşler böyle yürüyordu - tahtın sıradaki varisi en az annesi kadar kutsaldı, çünkü gelecekte onları yönetecek olan oydu.

Ve nadide bir gül gibi, düzgün bir şekilde çiftleşene kadar kimsenin onu görmesine izin verilmedi.

Saflık ve tüm bunlar.

Vesaire, vesaire,
vesaire.

Ancak evlendikten sonra topluma açılmakta, hayatını s'Hisbe içinde yaşamakta özgürdü. Orospuyla evlenen zavallı piç kurusu mu? Onun saray duvarları içindeki yerini aldı, ne zaman ne isterse yapıyordu - o anda annesinin ayaklarına kapanmadığını varsayarsak.

Evet, bu bir partiydi.

Ve o boyunduruğu takmaktan onur duyması gerektiğini mi düşündüler?

Gerçekten mi?

Son on yılda tüm o insanları becererek bedenini bir çöplüğe dönüştürmüştü ve gerçekten de neyi mahvetmişti? Tüm o sinir bozucu Homo Sapiens hastalıklarının kapabileceği türden şeyler olmasını diledi. Hayır, devam et.

İşte o. Diğer türlerle yapabildiği kadar güvensiz seks yapmıştı ve hâlâ bir at kadar sağlıklıydı.

Yazık.

"Trez?" iAm doğruldu. "Trez? Konuş benimle. Neredesin?"

Trez kardeşine baktı, o gururlu, zeki yüzü ve o dipsiz, delici gözleri hatırladı.

"Ben buradayım," diye mırıldandı. "Gördün mü?"

Ellerini uzattı ve çıplak ayaklarıyla, bornozuyla, migren sonrası sersemliğiyle küçük bir daire çizdi.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu iAm. "Hiçbir şey.

Bence yaptığın şey harika. Gidip toparlanayım. ve hazırlan. Araba falan mı gönderiyorlar?"

iAm bakışlarını kısmıştı ama cevap verdi. "Evet. Fred adında bir uşak mı? Yoksa Foster mıydı?"

"Hazır olacağım."

Trez, geleceğe bakarken baş ağrısının tortularını üzerinden atarak yürüdü... ve bu son kravatu için gerçekten endişelendi.

Ama bu hamle iyi bir şeydi. iAm haklıydı: Son birkaç yıldır kendini kandırıyordu, prensesin yaşlandığının, zamanın geçtiğinin ve hesaplaşma gününün hızla yaklaştığının farkındaydı.

Erteleyebileceğiniz şeyler vardı. Bu onlardan biri değildi.

Lanet olsun, belki de ortadan kaybolması gerekecekti. Bu onu öldürse bile.

Ayrıca, eğer kardeşi Rehv'le birlikte kralın evindeyse, Trez kalkıp da hayalet olursa, iAm ihtiyaç duyacağı türden bir desteğe sahip olacaktı.

Ve belki de, işlerin gidişatından sonra? Adam ondan kurtulduğu için rahatlamış olabilir.

ALTMİŞ DOKUZ

Qhuinn'in tüm hayatı, bekaretini kaybettikten yaklaşık on beş saat sonra başka bir tirbuşona dönuştü. Daha sonra, üçte bir gelen şeyin doğru olabileceğine karar verecekti. İşler sarpa sardığında yapmak istediğim şey.... bunu yaşamaktı.

Günün ilerleyen saatlerinde o ve Blay uyanmış, ayrılmış ve kendi yollarına gitmişlerdi.

Qhuinn ana eve birlikte dönmelerini tercih ederdi ama Luchas'ın odasına uğraması gerekiyordu ve Blay de evine dönüp duş almak için sabırsızlanıyordu.

Bir bakıma o kadar da kötü olmamıştı çünkü Qhuinn'in Layla'yı da kontrol etme şansı olmuştu.

Kardeşi ve Seçilmişler söz konusu olduğunda, her iki cephede de sessizlik hakimdi: İkisi de kendi yataklarında uyuyorlardı -Luchas'ın rengi daha iyiydi ve Qhuinn ilk kez Layla'nın yatak odasına girdiğinde?

Hamileliği hissetmişti: İçeri girer girmez hormon dalgası ona çarpmıştı ve o kadar güçlüydü ki durmuştu.

Ki bu gerçekten iyiydi.

O kadar da mutlu olmadığı şey, Blay'in kapısının önünden geçerken kapıyı çalıp içeri girmek ve uyumaya devam etmek istemesiydi.

Onun yerine, kendi dört duvarı arasında yapayalnız kalmıştı.

Yatakta. Karanlıkta. İlk Yemek servis edilmeden önce sahip olduğu iki saat boyunca REM-landia'ya girip çıktı.

Bu yüzden kapısı ardına kadar açıldığında ve kapüşonlu siyah cüppeler giymiş uzun boylu bir grup erkek içeri doluştuğunda, geçmiş ve bugünü çarpıştı, ikisi birbirinin yerine geçebilir hale geldi - öyle ki Onur Muhafızları'nın saldırısı hafızasının mezarlığından fırladı ve tam da malikânedeki odasına düştü.

Rüya mı gördüğünden yoksa tüm bunların gerçek mi olduğundan emin olamadığında aklına gelen ilk şey Blay'in yanında olmamasına sevindiği oldu. Adam onu zaten bir kez yol kenarında ölü bulmuştu. Kimsenin bunu tekrarlamasına gerek yoktu.

İkincisi ise, onlar işini bitirmeden önce elinden geldiğince çok kişiyi öldürecek olmasıydı.

Qhuinn bir savaş çılgılığı atarak yatağından fırladı, çıplak vücudu öyle bir güçle saldırıya geçti ki ilk iki erkeğin üzerinden geçti. Bacaklarıyla dönerek, üzerine gelen her şeye tekme ve yumruk attı ve hedefleri küfredip menzil dışına atlarken kısa bir memnuniyet duydu-

Bir şey arkadan göğsüne kilitlendi ve onu öyle bir güçle savurdu ki, ayakları yerden kesildi ve çılgın bir daire çizerek uçtu-

Helllllllllo, duvar.

Çarpışmanın etkisiyle yüzü, gövdesi ve kalçaları alçıya öylesine sert çarptı ki, bokun üzerinde çizgi film tarzı 3 boyutlu bir suretini bıraktığına şüphe yoktu.

Anında, düz uçağı avuçladı, yolunu açmaya hazırlandı-

Ense köküne yapışan ve onu yerinde tutan kavrama çelik de olabilirdi. Vücuduna hükmedilmesini reddederek gerinirken bile et ve kemikte kelimenin tam anlamıyla hiç esneme yoktu-

"Sakin ol, göt herif. Seni incitmek zorunda kalmadan önce sakinleş."

Vishous'un sesi hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ve sonra aniden, göz ucuyla, etrafında bir halka oluştuğunu fark etti, tüm o siyah cüppeler onu çevreliyordu, tıpkı boynundaki kavrama gibi.

Ama saldırmıyorlardı.

"Sadece rahatla," dedi V onun kulağına. "Benim için nefes al, hadi, şimdi- sadece rahat nefes al. Kimse sana zarar vermeyecek."

Konuşmak yardımcı oldu, o soğukkanlı, sakın ses savaşı ya da kaç tepkisine ulaştı ve panik kükremesinin sesini kısıtı.

Sonrasında Qhuinn titremeye başladı, kasları adrenalini işliyordu. "Vishous?"

"Evet. Benim, dostum. Nefes almaya devam etmelisin."

"Başka kim?"

"Rhage."

"Butch."

"Phury."

"Zsadist."

"Tohr."

Seslerin hepsi isimlerle eşleşiyordu; o derin, ciddi, saçmalamayan ses tonları beynine işliyor, geçmiş içermeyen bir gerçekliğe yerleşmesine yardımcı oluyordu.

Ve sonuncusu, onu o zihinsel kuyruktan çıkarıp gerçek olana geri döndüren merdivenin son basamağıydı. "Gazap."

Qhuinn başını krala doğru salladı ama bu dürtü onu hiçbir yere götürmedi.

"Gitmene izin vereceğim dostum, tamam mı?" V dedi ki. "Terbiyene dikkat edecek misin?"

"Evet."

"Üç deyince. Bir. İki. Üç-"

Vishous geriye sıçradı ve göğüs göğüse dövüş pozisyonuna geçti: kollar havada, yumruklar hazır, duruş sabit. Kardeş'in yüzünün kapüşonla kapalı olmasına rağmen, Qhuinn yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordu: Qhuinn'in herhangi bir hamle yapması halinde duvarla yeniden karşılaşacağından hiç şüphesi yoktu-

Ve bu tanışma çoktan gerçekleşmişti, onu çok fena beceriyordu.

Yaklaşık 15 santim daha düz hissediyordu.

Qhuinn bir lanet okuyarak yavaşça arkasını döndü ve ellerini Kardeşliğin görebileceği bir yerde tuttu. "Beni evden mi atıyorsun?"

Ne halt ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama insanları kızdırma geçmişiyle -bilerek ya da bilmeyerek? Her şey olabilirdi.

"Hayır, seni aptal," dedi V gülerek.

Kapüşonlu, ciddi figürlerden oluşan sıraya bakarak, yüzlerin nerede olduğunu aradı, temas kurdu, bunların yan yana savaştığı adamlar olduğunu, her zaman arkasını kolladıklarını, birlikte çalıştıklarını kendine hatırlattı.

Peki ne oluyordu-

Soldan üçüncü figür kolunu kaldırdı, uzun bir parmak uzandı ve Qhuinn'in göğsünün tam ortasını işaret etti.

Qhuinn bir anda Cessna'nın gövdesine geri dönmüştü, uçuş sırasındaki dram sona ermişti, Zsadist hayatta ve iyiydi, hedefe ulaşılmıştı... o erkek şimdi olduğu gibi onu seçiyordu.

Eski Dilde, Gazap dedi ki, "Sana bir soru sorulacak. Sadece bir kez sorulacak. Cevabın zamanın testine dayanacak ve bu andan itibaren sonsuza dek soyuna kadar uzanacak. Sorulmaya hazır mısınız?"

Qhuinn'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Gözleri etrafta zıplıyordu, bunun olduğuna inanamıyordu...

Ama... bu nasıl mümkün olabilirdi? Kan bağına ve kusuruna dayanarak, onun gibi biri için bu yasal değildi-

Birdenbire, Saxton'ın bütün o geceler boyunca o kütüphanede çalıştığı görüntüsü gözünün önüne geldi.

Lanet olsun.

Bir sürü soru: Neden o? Neden şimdi? Peki ya göğsünde zaten sihirli bir şekilde Kardeşliğin işaretini taşıyan John Matthew?

Zihni koşuştururken, cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama kahretsin, yapamıyordu-

Ani bir netlikle kızını dűřündű, Fade'in kapısında gűrdűđű o gűrűntűyű hayal etti.

Qhuinn kukuletaların her birine tekrar baktı. Ne kadar ironik, diye dűřündű. Neredeyse iki yıl űnce, ailesinin onu istemediđini bilmesini sađlamak için siyah cűbbelilerden oluřan bir Onur Muhafızı gűnderilmiřti. Ve řimdi, iřte bu erkekler onu farklı tűrden bir bađın içine çekmeye gelmiřlerdi - en az kan bađı kadar gűlű bir bađ.

"Tabii ki," dedi. "Bana sor."

* * *

Blay'in bűyűk bir řeyler olduđuna dair ilk ipucu odasının űnűnden geçen ayak sesleriydi: Aynasının űnűnde tırař oluyordu ki, heykellerin olduđu koridordan gelen ađır ve tekrarlayan ayak seslerini duydu.

Kardeşlik olmalı.

Sonra, yanaklarında kalan tırař kremi durulamak için lavaboya eđildiđinde, sert bir řey yan taraftaki zemine dűřtű ya da duvara fırlatıldı. Qhuinn'in odası gibi gűrűnen bir yere.

Sıcak-soğuk karışımını kapatarak bir havlu kaptı ve kalçalarına sararak sűitinden çıkıp aşağıya doğru koşmaya başladı.

Blay kayarak durdu. Qhuinn'in odası karanlıktı ama koridordan gelen ıřık adamın etrafını saran siyah cűppeli bir çemberin űzerinde parlıyordu. Yűzű duvara dűnűk bir řekilde tutulurken.

Blay'in aklına gelen tek řey, savařçı için ikinci bir Onur Muhafızının geldiđiydi; tűm o cűppelerin altındakinin Kardeřlik olduđunu çok iyi bilmesine rađmen. űyle olmalıydı, deđil mi?

Vishous'un sesi bu sorunu özdű, erkeđin sűzleri yavař ve dűzgűndű.

Sonra Qhuinn serbest bırakıldı. Arkasını döndüğünde, bir çarşaf kadar beyazdı ve kapüşonlu figürlerden oluşan çemberin ortasında çıılçıplak dururken titriyordu.

Öfke sessizliği yardı, kralın derin baritonu karanlığı doldurdu. "Sana bir soru sorulacak. Sadece bir kez sorulacak. Cevabınız zamanın testine dayanacak, bu andan itibaren sonsuza dek soyunuza uzanacak. Sorulmaya hazır mısınız?"

O şey açıldığında Blay hançerli elini ağzına götürdü. Bu olamazdı... değil mi? Onu Kara Hançer Kardeşliği'ne mi alıyorlardı?

Bir anda her şeyi bir araya getirdi -Saxton'ın onca ay çalışması; Qhuinn'in kahramanlık eylemleri; John'un adamın artık onun ahstrux nohtrum'u olmadığını öğrenmesi.

Wrath Eski Kanunları değiştirmiş olmalı.

Lanet olsun.

"Tabii ki. Bana sor."

Blay başını eğip odasına dönerken gülümsemek zorunda kaldı. Açık sözlü olmayı Qhuinn'e bırakın.

Kapısını kapatırken, kapının önünde durup bekledi. Dakikalar sonra, o ağır ayak sesleri tekrar geldi, odasının önünden geçti, koridordan aşağı indi, kayboldu... tarihi sonsuza dek değiştirdi.

Kardeşliğin tüm çağları boyunca, bir Kardeş ile Seçilmiş kanı taşıyan bir kadının oğlu olmayan hiç kimse Kardeşliğe alınmamıştı. Qhuinn teknik olarak bir aristokrattı -ailesi tarafından terk edilmiş ve "kusurlu" olsa bile, soyu öyleydi. Ama diğerlerinin sahip olduğu türden bir DNA kimliğine ya da savaşçı ismine sahip değildi.

Yine de, tören boyunca yaşadığını varsayarsak, artık terk edilmemiş, eşitler arasında bir erkek olarak malikaneye dönecekti.

Luchas'ın bunu görece kadar hayatta olması iyi oldu. Bu önemli olacaktı.

Blay giyindi ve telefonunu kontrol ettiğinde Tohr'dan gelen ve bu gece kimsenin araziye çıkmayacağını ve bir çift yeni oda arkadaşı alacaklarını söyleyen grup mesajını gördü: Gölgeler malikanede kalmaya geliyordu.

Güzel. Aristokrasinin huzursuzluğu ve Wrath'ın hayatına kastedilmesi göz önüne alındığında? Bu iki katilin çatı altında olmasından daha iyi bir şey olamazdı. Lassiter'in maskaralıklarıyla birleşince, kralın onu koruyan ekstra yeteneklere sahip üç adamı olduğu anlamına geliyordu.

Şansımız yaver giderse, Trez ve iAm kalıcı demirbaşlar olacak.

Odasından çıkıp koşarak merdivenlerden indi ve köpeklerin etrafta koşuşturup ziyafet hazırladığını görünce şaşırmadı.

Ne kadar süreceğini merak etti.

Ve adam, zamanını geçirecek bir şeyler olmasını diledi.

Fritz'e hazırlıklara yardım etme teklifiyle yaklaşmaması gerektiğini bildiği için bilardo odasına girerek bir ıstaka aldı ve topları sıraya dizdi. Ucunu tebeşirle çizirken, giriş kapısının zili çaldı.

"Buldum," diye bağırdı, işaretini yanına alarak güvenlik check-in ekranına doğru ilerlerken.

Saxton merdiven sahanlığındaydı, erkek dinlenmiş ve sağlıklı görünüyordu.

Blay kapıyı açtı. "Tekrar hoş geldiniz."

Diğer erkeğin yüzünde bir anlık bir şaşkınlık oldu ama gülümseyerek hızla toparlandı. "Merhaba."

Blay kucaklaşıp kucaklaşmamaları gerektiğinden emin değildi.

Sarsıldılar mı?

Saxton, "Bu garipliğe bir son vermeliyiz," diye açıkladı. "Buraya gel."

"Biliyorum, değil mi?"

Hızlı bir kucaklaşmanın ardından Blay, erkeğin eşleşen Gucci çantalarını aldı ve ikili büyük merdivenlere yöneldi,

yan yana yükseliyor.

"Tatil nasıl geçti?" Blay sordu.

"Harika. Teyzeme gittim, benimle hâlâ konuşan teyzeme mi? Florida'da bir yeri var."

"Vampirler için tehlikeli bir yer. Pek fazla bodrum katı yok." "Ah, ama o taştan bir kalede yaşıyor." Saxton başını salladı.

fuayeye baktı. "Bundan farklı değildi. Akşamları sıcaktı, okyanus harikaydı ve gece hayatı-"

Saxton kısa bir süre durunca Blay ona doğru baktı.

"Sorun değil, biliyorsun. İyi vakit geçirdiğine sevindim. Gerçekten."

Saxton ona dikkatle baktı ve sonra mırıldandı, "Sen de meşguldün, değil mi?"

Lanet olası kızıl saç rengi. Herhangi bir allık her zaman göstermişti

-Ve şu anda yüzü alev alev yanıyordu.

Wrath'ın çalışma odasının önünden sola dönüp heykellerle dolu koridorda ilerlerken Saxton hafifçe güldü.

"Senin adına sevindim ve hiçbir soru sormayacağım."

"Kim" olduğunu biliyordu, diye düşündü Blay. "Evet. Yani."

Erkeklerin odasına girdiklerinde Saxton, "Bana dedikoduları anlatmaya ne dersin?" dedi. "Sanki uzun zamandır yokmuşum gibi hissediyorum."

"Kendini hazırla."

Luchas. Trez ve iAm. Qhuinn ve indüksiyon.

Blay indirmeyi bitirdiğinde, Saxton ağzı açık bir şekilde yatağında oturuyordu.

"Ama Qhuinn olayını biliyordun, değil mi?" dedi Blay sonunda rapor vermeyi bırakırken.

"Evet, öyle yaptım." Saxton papyonunu düzeltti, sıkı düğüm mükemmel bir şekilde simetrik olmasına rağmen.

"Ve söylemeliyim ki, sahada nasıl olduğu hakkında sizin kadar çok şey bilmesem de, duyduğum her şey bunun iyi yerleştirilmiş bir onur olduğunu gösteriyor. Anladığım kadarıyla suikast girişimi sırasında Wrath'ın güvende olmasında büyük rol oynamış."

"O cesur, bu doğru." Diğer birçok şeyin yanı sıra.

Blay koridora bakıp arkadaşının etrafında kümelenmiş kapüşonlu figürleri hayal ederken tek düşünebildiği... ona ne yapacaklarıydı?

YEDİ

Q Huinn'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Odasından çıkmadan önce kendisine siyah bir cübbe verilmiş ve kapüşonu kaldırması, gözlerini yere dikmesi ve ellerini kavuşturması söylenmişti. Arkasından. Kendisiyle konuşulmadığı sürece konuşmayacaktı ve nasıl davrandığının da yargılanacağı şeyin bir parçası olduğu açıkça belirtilmişti.

Pislik ya da korkak olmak yok.

Bunu yapabilirdi.

Büyük merdivenlerden indikten sonraki durağı V'nin Escalade'i olmuştu; Türk tütününün tınısından ve motorun sesinden anlamıştı. Kısa bir sürüş, yavaşça gerçekleştirildi. Ve sonra ona dışarı çıkması söylendi, soğuk hava cübbesinin kapüşonunun ve eteklerinin altından sızıyordu.

Çıplak ayakları buz gibi soğuk, donmuş bir toprak parçasından geçti ve sonra üzerinde kar olmayan pürüzsüz, sert bir toprağa çarptı. Akustiğe bakılırsa bir koridora ya da belki bir mağaraya doğru gittikleri açıktı...? Çok geçmeden sarsılarak durdu, bir tür kapının açıldığını duydu ve sonra kendini bir inişte buldu. Kısa bir süre sonra, ikinci kez durdu ve sonra bir fısıltı daha duyuldu, sanki bir tür bariyer daha temizleniyordu.

Çıplak ayaklarının altında pürüzsüz bir mermer vardı şimdi. Ve bok sıcaktı. Ayrıca yumuşak bir ışık kaynağı da vardı -mum ışığı.

Tanrım, kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu.

Birkaç metre sonra tekrar durdu ve ardından etrafındaki kumaşların yer değiştirdiğini duydu. Kardeşler soyunuyordu.

Yukarı bakmak, nerede olduklarını görmek, ne yaptıklarını öğrenmek istedi ama yapmadı. Söylendiği gibi, başını aşağıda tuttu ve gözleri-

Ağır bir el ensesine indi ve Gazap'ın sesi Eski Dilde gürledi. "Şu anki halinle buraya girmeye layık değilsin. Başını salla."

Qhuinn başını salladı.

"Değersiz olduğunu söyle."

Eski dilde, "Ben buna layık değilim," diye cevap verdi.

Etrafından, Kardeşler Eski Dilde patlayıcı bir bağırış kopardılar, arkasını kolladıkları için onlara teşekkür etmek istemesine neden olan bir anlaşmazlık.

"Her ne kadar değersiz olsan da," diye devam etti kral, "bu gece öyle olmayı arzuluyorsun. Başını salla."

Başını salladı.

"Değerli olmak istediğini söyle."

"Değerli olmak istiyorum."

Bu kez Kardeşler'den gelen muazzam haykırış bir onay ve destek sesiydi.

Gazap devam etti. "Layık olmanın tek bir yolu vardır, o da doğru ve uygun olan yoldur. Etimizin eti. Başını salla."

Qhuinn başını salladı.

"Bizim etimizden et olmak istediğini söyle."

"Etinizden et olmak istiyorum."

Onun sesi azalır azalmaz bir ilahi başladı, Kardeşliğin derin sesleri mükemmel bir akor ve mükemmel bir ritim oluşturana kadar birbirine karıştı. Kendisine katılması söylenmediği için katılmadı ama biri onun önüne geçtiğinde, biri onun arkasında sıraya girdiğinde ve sonra tüm grup yan yana dizilmeye başladığında, vücudu da onları takip etti.

Birlikte hareket ederek tek bir birim haline geldiler, güçlü omuzları ilahinin ritmine göre ileri geri kayıyor, ağırlıkları kalçalarında tik tak ediyordu; dizilişleri ilerlemeye başlamıştı.

Qhuinn ilahi söylemeye başladı. Bunu yapmak istememişti; bir anda oldu. Dudakları aralandı, ciğerleri doldu ve sesi diğerlerine katıldı....

O anda ağlamaya başladı. Başlık için şükürler olsun.

Hayatı boyunca ait olmak istemişti. Kabul edilmek. Saygı duyduğu birçok kişiden biri olmak. Bunu öyle bir ihtiyaçla istemişti ki, her türlü birlikteliğin reddi onu neredeyse öldürüyordu ve sadece otoriteye, geleneklere, normlara karşı isyan ederek hayatta kalabilmişti.

Bu cemaati bulmaktan vazgeçtiğinin farkında bile değildi.

Yine de şimdi burada, yeryüzünde bir yerdeydi ve etrafı onu seçen erkeklerle çevriliydi. Kardeşlik, ırkın en saygın savaşçıları, en güçlü askerler, seçkinlerin seçkini... onu seçmişti.

Bu bir doğum kazası değil.

Bir lanet olarak görülmüşken, şimdi ve burada kucaklanmak? Aniden, daha önce hiç olmadığı bir şekilde bütün olduğunu hissetti-

Bir anda akustik değişti, kolektif ilahileri sanki çok fazla çatı katı olan muazzam bir alana girmişler gibi etrafa yayıldı.

Omzuna dokunan bir el onu durma noktasına getirdi.

Ve sonra ilahiler ve hareket durdu, seslerinin son tınları da uzaklaştı.

Biri kolundan tutup onu ileri doğru çekti. "Merdivenler," dedi Z'nin sesi.

Yaklaşık altı tane tırmandı ve sonra düz bir yol vardı. Durdurulduğunda, göğsüyle

ve ayak parmaklarını, zeminin yapıldığı aynı tür kayadan yapılmış mermer bir duvara benzeyen şeye dayadı.

Zsadist onu olduğu yerde bırakarak çekip gitti.

Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

Kralın sesi gök gürültüsü kadar yüksekti. "Bu erkeği kim öneriyor?"

"Var," diye yanıtladı

Zsadist. "Evet," diye yineledi Tohr.

"İstiyorum."

"İstiyorum."

"İstiyorum."

"İstiyorum."

Her bir Kardeş teker teker konuşurken Qhuinn gözlerini tekrar tekrar kırpma zorunda kaldı. Kardeşlerin her biri ona teklifte bulundu.

Ve sonra sonuncusu geldi.

Kralın sesi yüksek ve net bir şekilde yankılandı:

"Evet." Kahretsin, daha fazla göz kırpması gerekiyordu.

Sonra Gazap, Eski Dil'in aristokratik tonlamasını bir savaşçının gücüyle destekleyerek devam etti. "Kara Hançer Kardeşliği'nin toplanmış üyelerinin tanıklığına ve Kara Hançer savaşçısı Ahgony'nin oğulları Zsadist ve Phury'nin; Kara Hançer savaşçısı Hharm'ın oğlu Tohrment'in; kendi soyumdan gelen Butch O'Neal'ın tekliflerine dayanarak; Rhage, Kara Hançer savaşçısı Tohrture'un oğlu; Vishous, Bloodletter olarak bilinen Kara Hançer savaşçısının oğlu; ve benimki de Wrath'ın oğlu Wrath olarak, önümüzde duran bu erkeği, hiç kimsenin oğlu Qhuinn'i, Kara Hançer Kardeşliği'ne uygun bir aday olarak buluyoruz. Bunu yapmak benim gücüm ve takdirim dahilinde olduğundan ve ırkın korunması için uygun olduğundan ve ayrıca yasalar bunun doğru ve uygun olduğunu sağlamak için yeniden yapılandırıldığından, tüm soy gerekliliklerinden feragat ettim. Artık başlayabiliriz. Çevirin onu. Açın onu."

Kimse yanına gelmeden önce Qhuinn omuzlarını dikleştirdi ve gözlerinin altını hızlıca fırçaladı.

etrafında döndürüldüğünde ve cübbesi üzerinden alındığında bir kez daha erkek oldu-

Qhuinn'in nefesi kesildi. Bir kürsünün üzerindeydi ve önündeki mağara yüzlerce siyah mumla aydınlatılmıştı, alevler kaba yontulmuş duvarların üzerinde titreyen ve parlak zeminden yansıyan yumuşak, altın bir ışık senfonisi yaratıyordu.

Ama asıl dikkatini çeken bu değildi: Tam önünde, kendisiyle muazzam ışıklı alan arasında bir sunak vardı.

Ortasında büyük bir kafatası vardı.

Bu şey çok eskiydi, kemik yeni ölmüşlerin beyazlığını değil, yaşlıların, kutsalların, saygı duyulanların kararmış, çukurlaşmış patinasını taşıyordu.

Bu ilk kardeşti. Olmak zorundaydı.

Gözlerini ondan ayırdığında huşu içinde kaldı: Yerde, ona bakan, büyük geleneğin yaşayan, nefes alan taşıyıcıları vardı. Kardeşlik omuz omuza durmuş, dövüşçülerin çıplak bedenleri muazzam bir et ve kas duvarı oluşturmuş, mum ışığı güç ve kuvvetlerinin üzerinde oynanıyordu.

Tohr, Wrath'ın koluna girdi ve kralı Qhuinn'in az önce çıktığı merdivenlerden yukarı çıkardı.

Sunağa doğru götürülürken Wrath İngilizce olarak, "Duvara yaslan ve mandalları tut," diye emretti.

Qhuinn tereddüt etmeden itaat etti, elleri bir çift sağlam, kavela benzeri çıkıntıya değerken kürek kemikleri ve kışının taşa çarptığını hissetti.

Kral kolunu kaldırdığında, Qhuinn aniden Kardeşlerin her birinin göğüs kafesindeki yıldız şeklindeki yara izinin nasıl oluştuğunu tam olarak anladı: Gazap'ın eline yılanmış gümüş bir eldiven geçirilmişti, eldivenin boğumları dikenlerle işaretlenmişti ve yumruğun içinde siyah bir hançerin sapı vardı.

Tohr en ufak bir telaşla Wrath'ın bileğini kafatasına doğru uzattı. "Lordum."

Kral bıçağı kaldırdığında, soyunu tasvir eden ritüel dövmeleer parlayan ışığı ve ardından derisini çizirken jilet keskinliğindeki kenarı yakaladı.

Kırmızı kan fışkırdı ve kafatasının tepesine yerleştirilmiş gümüş bir kaba düştü. "Benim etim," diye haykırdı kral.

Bir süre sonra Wrath yarayı yalayarak kapattı. Sonra beline kadar uzanan siyah saçları, dul kadının tepesi ve sargılarıyla devasa erkek, Qhuinn'in yanına götürüldü.

Görme yetisi olmasa bile Wrath bir şekilde vücutlarının tam olarak nasıl konumlandığını.... Qhuinn'in boyunun ne kadar olduğunu.... Qhuinn'in yüzünün nerede olduğunu biliyordu.

Çünkü kral, Qhuinn'in çenesine doğru bir hamle yaptı. Sonra acımasız bir güçle Qhuinn'in başını geriye ve yana doğru iterek boğazını açığa çıkardı.

Şimdi o lanet mandalların ne işe yaradığını biliyordu.

Gazap'ın zalim gülümsemesi, Qhuinn'in daha önce hiç görmediği muazzam dişlerini ortaya çıkardı. "Senin etin."

Kral yıldırım hızında bir hamleyle acımadan Qhuinn'in damarını acımasız bir ısıklıkla deldi ve ardından birbiri ardına yutulan bir dizi koparıcı çekiş yaptı. Sonunda köpek dişlerini geri çektiğinde, dilini dudaklarının üzerine götürdü ve bir savaş lordu gibi gülümsedi.

Ve sonra zaman geldi.

Qhuinn'e kendisini desteklemesinin söylenmesine gerek yoktu. Ellerinin üzerinde durarak omuzlarını ve bacaklarını kilitledi, almaya hazırды.

"Etimiz," diye homurdandı Wrath.

Kral geri adım atmadı. Aynı şaşmaz isabetle, o kadim eldivenin içindeki yumruğunu kıvırdı ve Qhuinn'in göğüs kafesine indirdi, o dikenli mafsalların etkisi o kadar büyüktü ki, Qhuinn'in dudakları ciğerlerinde patlayıp çıkan fırtınada çırpındı. Görüşü bir süreliğine kayboldu ama geri geldiğinde Wrath'ın yüzünü net bir şekilde görebildi.

Kralın yüzünde saygı ifadesi vardı ve sanki Wrath, Qhuinn'in bunu bir erkek gibi karşılamasını bekliyormuş gibi hiç şaşırmamıştı.

Ve devam etti. Sırada Tohr vardı, eldiveni ve hançeri kabul etti, aynı sözleri söyledi, ön kolunu yaraladı, kafatasına kan akıttı, Qhuinn'in boğazına vurdu, sonra bir kamyon kadar sert vurdu. Ve sonra Rhage. Vishous. Butch. Phury. Zsadist.

Sonunda, Qhuinn'in boğazındaki ve göğsündeki yaralardan kan akıyordu, vücudu ter içinde kalmıştı ve yerde olmamasının tek nedeni mandallara sıkı sıkıya tutunmuş olmasıydı.

Ama ona başka ne yaptıkları umurunda değildi; ne olursa olsun ayakta kalmaya devam edecekti. Kardeşliğin tarihi hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu adamların hiçbirinin göreve başlarken bir kum torbası gibi yere düşmediğine bahse girmeye hazırdı ve bazı açılardan ilk olmak umurunda değildi ama kese olmadan değil.

Ayrıca, şimdiye kadar çok iyi olduğunu tahmin ediyordu: Diğer Kardeşler etrafta dikiliyor ve ona sırtarak bakıyorlardı, sanki bu işi nasıl hallettiğini tamamen onaylıyorlardı ve bu onu daha da kararlı hale getirmiyor muydu?

Tohr, sanki kendisine bir emir verilmiş gibi başını sallayarak kralı sunağa geri götürdü ve kafatasını ona uzattı.

Toplanan kanı havaya kaldıran Gazap, "Bu ilkimiz. Kardeşliği doğuran savaşıya selam olsun."

Kardeşler'den bir savaş çığlığı yükseldi, birleşik sesleri mağarada gürledi; ve sonra Gazap Qhuinn'e yaklaştı. "İç ve bize katıl."

Anlaşıldı. İşte bu.

Ani bir güç dalgasıyla kafatasını yakaladı ve gümüş bardağı ağzına götürürken göz çukurlarına baktı. Bağırsaklarına giden yolu açarak kanı boğazından aşağı döktü, erkekleri içine kabul etti, güçlerini emdi... onlara katıldı.

Etraftaki tüm Kardeşler onaylarcasına homurdandılar.
İşi bittiğinde kafatasını tekrar Wrath'ın avuçlarına koydu
ve ağzını sildi.

Kral kocaman göğsünün derinliklerinde güldü. "O
mandallara tekrar tutunmak isteyeceksin, evlat...."

Ve bu bir süre için duyduğu son şey oldu.

Gökten inen bir şimşek gibi kafasını delip geçen ani bir
enerji patlaması tüm duyularını ele geçirdi. Geriye doğru
sıçradı, tutamakları buldu ve tam vücudu nöbet geçirmeye
başlarken kilitlendi....

Bilincini kaybetmemeye niyetliydi.

Ama ne yazık ki... üzgünüm, Charlie. Girdap çok büyüktü.

Vücudu sarsılırken, kalbi titrerken ve zihni bir fişek gibi
patlarken, Boom! ışıklar söndü.

YEDİ BİR

"Sola, neden bana ziyaretçilerimiz olduğunu söylemiyorsun?"

Sola sırt çantasını mutfaktaki tezgâhın üzerine bırakırken durakladı. Büyükannesi açıkça bir cevap bekliyor olsa da, yüz ifadesinin hissettiği şaşkınlığı göstermediğinden emin olana kadar arkasını dönmeyecekti.

Hazır olduğunda, tek botunun üzerinde döndü.

Büyükannesi küçük masalarında oturuyordu, pembe-mavi ev ceketini saçındaki bigudilerle ve arkasındaki çiçekli perdelerle uyum içindeydi. Seksen yaşında, on üç başkan, bir dünya savaşı ve sayısız kişisel mücadele yaşamış bir kadının zarifçe çizgili yüzüne sahipti. Ancak gözleri bir ölümsüzün gücüyle yanıyordu.

"Kapıya kim geldi, vovó?" diye sordu.

"Koyu saçlı adam" -büyükannesi ağır boğumlu elini kaldırdı ve bigudilerinin etrafını sardı- "siyah saçlı."

Saçmalık. "Ne zaman uğradı?"

"Çok iyiydi."

"Adını bıraktı mı?" "Yani onu beklemiyordunuz."

Sola derin bir nefes aldı ve sorguya rağmen nötr halinin bozulmaması için dua etti. Büyükannesiyle kaç yıl yaşadıktan sonra,

Sorular söz konusu olduğunda kadının tek yönlü bir sokak olduğu gerçeğine alışkın olduğunu düşünürsünüz.

"Kimseyi beklemiyordum, hayır." Birinin kapıyı çaldığı fikri elini çantasına götürmesine neden oldu. İçinde lazer dürbünlü ve susturuculu bir dokuz vardı ve bu çok iyi bir şeydi. "Neye benziyordu?"

"Çok büyük. Ve koyu renk saçlar. Derin bakışlı gözler."

"Ne renktir?" Büyükannesi pek iyi göremiyordu ama bunu hatırlayacağından emindi. "O-"

"Bizim gibi. Benimle İspanyolca konuştu."

Belki de izini sürdüğü erotik adam iki dilliydi.

-Garip aksanına bakılırsa üç dilli diyebiliriz.

"Peki adını bıraktı mı?" Bunun bir faydası olmazdı. İzini sürdüğü adamın kendisine ne isim verdiğini bilmiyordu.

"Onu tanıdığınızı ve sizinle birlikte döneceğini söyledi."

Sola mikrodalga'nın üzerindeki dijital göstergeye baktı. Saat akşam ondan biraz önceydi. "Ne zaman geldi?"

"O kadar da uzun zaman önce değil." Büyükannesinin gözleri kısıldı. "Onunla görüşüyor muydun, Marisol? Neden bana söylemiyorsun?"

O noktada her şey Portekizceye döndü, kesik kesik konuşmaları üst üste bindi, her türden ben kimseyle çıkmıyorum ile neden-evlenemiyorsun birbirine karıştı. Bu tartışmayı o kadar çok kez yapmışlardı ki, bu abartılı oyundaki iyi çalışılmış rollerini yeniden üstlendiler.

Büyükannesi masadan kalkıp açık avuçlarıyla yüzeye vururken, "Ondan hoşlandım," diye açıkladı. Vanity Fair yüklü peçete kutusu zıplayınca Sola küfretmek istedi.

"Bence onu düzgün bir akşam yemeği için buraya getirmelisin."

İsterdim büyükanne, ama adamı tanımıyorum ve suçlu olduğunu bilseydin de böyle hisseder miydin? Ve bir playboy?

"Katolik mi?" diye sordu büyükannesi çıkarken.

O bir uyuşturucu satıcısı, yani eğer dindarsa, inanılmaz bir uzlaşma gücü var.

"İyi bir çocuğa benziyor," dedi vovosu omzunun üzerinden. "Katolik iyi bir çocuk." Ve şimdilik bu kadar.

O terlikler merdivenlere doğru sürünerek ilerlerken, şüphesiz her türlü haç işareti yapılıyordu. Bunu hayal edebiliyordu.

Sola bir lanetle başını eğdi ve gözlerini kapattı. Sırf Brezilyalı yaşlı bir kadın kapıyı açtı diye o adamın sıcacık ve yumuşacık olduğunu hayal bile edemiyordu. Katolik, kıcı.

"Lanet olsun."

Hem o kim oluyordu da kibirli davranıyordu? O da bir suçluydu. Yıllardır öyleydi ve kendisinin ve büyükannesinin geçimini sağlamak zorunda olması, tüm o haneye tecavüzleri haklı çıkarmıyordu.

Yan komşunun köpeği havlamaya başladığında, gizemli adamın kimi desteklediğini merak etti. Şu ikizler mi? Gerçekten kendi kendilerine yetiyor gibi görünüyorlardı. Çocukları var mıydı? Karısı var mıydı?

Nedense bu onu ürpertti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, büyükannesinin her gün temizlediği yerlere baktı.

Buraya gelmeye hakkı yoktu, diye düşündü.

Yine de onun evine davetsiz gelmişti, değil mi-

Sola kaşlarını çattı ve gözlerini kaldırdı. Fırfırlı pembe yarım perdelerin çerçevelediği pencere simsiyahtı çünkü henüz hiçbir dış ışığı yakmamıştı. Ama orada birinin olduğunu biliyordu.

Ve kim olduğunu biliyordu.

Nefesi daralıyor, kalbi hızla atmaya başlıyor, nedense elini boğazının önüne götürüyor.

Arkanı dön, dedi kendi kendine. Kaç.

Ama yapmadı.

Assail hırsızın evine gitmek istememişti. Ancak takip cihazı hala Audi'sindeydi ve adrese döndüğünü haber verdiğinde, oraya gitmemek için kendini zor tuttu.

Ancak görünmek istemiyordu, bu yüzden arka bahçeyi seçti ve ne tesadüf: Hırsız mutfağa girdiğinde, hem onu hem de ev arkadaşını tam olarak görebildi.

Yaşlı insan dişi, saçları bukleli, elbisesi bir bahar günü gibi parlak, yüzü yaşına rağmen güzel, yaşlı bir şekilde oldukça büyüleyiciydi. Ancak masada otururken ve Assail'in torunu olduğunu tahmin ettiği kişiye ters ters bakarken mutlu değildi.

Kelimeler değiş tokuş edildi ve karanlıkta biraz gülümsedi. İkisi arasında büyük bir sevgi vardı ama aynı zamanda büyük bir kızgınlık da. İster insan ister vampir olun, yaşlı akrabalar için de durum böyle değil miydi zaten?

Onun bir erkekle birlikte yaşamadığını bilmek onu nasıl da rahatlatmıştı.

Tabii restoranda tanıştığı kişi de o küçük evde kalmıyorsa.

Karanlıkta usulca hırlarken, yan evdeki köpek havlamaya başladı ve insan sahiplerini farkında olmadıkları bir şey konusunda uyardı.

Bir an sonra hırsız mutfakta yalnız kalmıştı, yüzünde hem teslimiyet hem de hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Kadın orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, başını sallarken, kendi kendine gitmesi gerektiğini söyledi. Bunun yerine, yapmaması gereken şeyi yaptı: Zihniyle camın arkasına uzandı ve ihtiyacının açığa çıkmasına izin verdi.

Anında karşılık verdi, o kıvrak bedeni tezgâha yaslandığı yerden doğruldu, gözleri pencereden onunkilere kaydı.

"Bana gel," dedi soğuğa doğru.

Ve yaptı da.

Arka kapıyı kalçasıyla açarken gıcırdadı ve alt köşesini güvertenin karında bir pasta dilimi açmaya zorladı.

Kadının kokusu onun için ambrosia gibiydi. Ve aralarındaki mesafeyi kapattığında, vücudu yırtıcı bir şehvetle kabardı.

Assail ona birkaç santim kalana kadar durmadı. Yakınında, göğüs göğüse, ondan çok daha küçüktü; yine de onun üzerindeki etkisi dağ gibiydi: Elleri kıvrıldı; uylukları sıkılaştı; kalbi sıcak kanla çarptı.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," diye fısıldadı.

Sadece kadının sesinden bile siki daha da sertleşmişti. "Görünüşe göre bitmemiş bir işimiz var."

Ve para, uyuşturucu ya da bilgi içermiyordu.

"Sana söylediklerimde ciddiydim." Sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi saçlarını geriye doğru taradı. "Bir daha casusluk yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Gerçekten de bana söz verdiniz. Ama öyle görünüyor ki gözlerinin üzerimde olmasını özlüyorum." Küçük tıslaması soğuk havada ağızlarının arasından geçti. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Çabucak başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Neden? Dün gece birlikte yemek yediğin o insan yüzünden mi?"

Hırsızı kaşlarını çattı -muhtemelen bu kelimeyi kullandığı için

İnsan. "Hayır. Onun yüzünden değil." "Yani burada yaşamıyor."

"Hayır, sadece büyükannem ve ben varız." "Onaylıyorum."

"Neden herhangi bir fikrin olsun ki?"

"Bunu her gün kendime soruyorum," diye mırıldandı.

"Ama açıkla, eğer o adam yüzünden değilse, neden buluşmayalım?"

Hırsızı saçlarını tekrar omzunun üzerinden itti ve başını salladı. "Sen... belasın."

"Bunu neredeyse her zaman silahlı olan kadın söylüyor."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Arka koridorundaki o kanlı bıçağı görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ah, şu." Elinin bir hareketiyle yorumu geçiştirdi. "Sadece işimi hallediyordum."

"Onu öldürdüğünü sanmıştım."

"Kimi?"

"Mark, arkadaşım."

"Arkadaş," diye homurdandığını duydu. "O öyle biri mi?" "Peki kimi öldürdün?"

Assail yakmak için bir puro çıkardı ama kadın onu durdurdu. "Büyükanнем kokusunu alacak."

İkinci katın kapalı pencerelerine baktı. "Nasıl?"

"Lütfen yapma. Burada olmaz."

Başını eğerek kabul etti -her ne kadar daha önce kimse için reddettiğini hatırlamasa da.

"Kimi öldürdün?"

Bu, bir kadından beklenebilecek histeri olmadan, gerçekçi bir şekilde soruldu. "Sizi ilgilendiren bir şey değil."

"Bilmesem daha iyi, ha?"

Ondan farklı bir tür olduğu için mi? Evet.

Aynen öyle.

"Hiç tanımadığınız biriydi. Yine de size söyleyeyim, gerekçelerim vardı. Bana ihanet etti."

"Yani bunu hak etti." Bir soru değil; daha çok bir onaylama ifadesi.

Yardım edemedi ama onun olaylara bakış açısını tercih etti. "Evet, öyle."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Adın ne?" diye sormak zorunda kaldı.

Güldü. "Yani bilmiyor musun?" "Nasıl öğrenebilirdim ki?"

"İyi bir noktaya değindin ve eğer vovoma ne söylediğini açıklarsan sana anlatırım." Sanki üşümüş gibi gövdesine sarıldı. "Biliyorsun, senden hoşlanıyordu."

"Beni kim
seviyor?"

"Büyükanne."

"Beni nereden tanıyor ki?"

Hırsızı kaşlarını çatı. "Daha önce geldiğinizde. Senin iyi bir adam olduğunu düşündüğünü ve seni tekrar yemeğe davet etmek istediğini söyledi." O şaşırtıcı kara gözler onunkilere döndü. "Savunduğumdan değil-ne? Hey, ow."

Assail onun kolunu kavradığının farkında olmadan tutuşunu gevşetmeye zorladı. "Daha önce gelmedim. Büyükannele hiçbir zaman konuşmadım."

Hırsızı ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. "Bu gece burada değil miydin?"

"Hayır."

"Peki beni kim arıyor?"

Büyük bir koruma dürtüsü onu ele geçirdiğinde, dişleri uzadı ve üst dudağı geriye doğru kıvrılmaya başladı - ama kendini tuttu, içindeki duyguların dışı vurumunu bastırdı.

Aniden başıyla mutfağa doğru işaret etti. "İçeri giriyoruz. Şimdi. Ve bana daha fazlasını anlatacaksın."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Assail üstün boyundan ona baktı. "Yine de alacaksın."

YEDİ İKİ

TRez şoförle gezmeye alışık değildi. Kendisi sürmeyi severdi. Kontrollü olmayı. Sağı ya da solu seçmeyi. Ancak bu akşamki menüde bu tür bir kendi kaderini tayin hakkı yoktu.

Şu anda, bir ev büyüklüğündeki Mercedes'in arka koltuğunda oturuyordu. Önde, adı gibi Fritz, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürüyordu - yedi bin yaşında gibi görünen bir uşaktan beklenecek bir şey değildi.

Trez'in önceki geceki baş ağrısından sonra hâlâ biraz keyifsiz olduğu düşünülürse, bu durumda yolcu olarak kalmakta bir sakınca görmüyordu. Ama o ve iAm burada yaşayacaklarsa, lanet mülkün nerede olduğunu bilmeleri gerekecekti-

Ne. Ne. Sikeyim.

Nedense duyuları atmosferde bir değişiklik seziyordu, bilincinin sınırlarında bir şeyler karıncalanıyordu, bir uyarı. Ve bir de ne görsün, pencerenin dışında ay ışığının aydınlattığı manzara dalgalanmaya başlamış, hayati bir bozulma görüşünü etkilemişti.

Gözleri Mercedes'in içini kontrol etti.

Her şey iyiydi: siyah derinin damarları, gömme ceviz kaplama, yükseltilmiş bölme

tam olarak görünmeleri gerektiği gibi yerleştirin. Yani sorun optik sinirlerinin bozulması değildi.

Gözlerini tekrar açık havaya çevirdiğinde, bu bozulmanın sis yüzünden olmadığını biliyordu. Garip bir kar yağışı da değildi. Hayır, bu havadan kaynaklanmıyordu; tamamen başka bir şeydi... Sanki dehşet havanın zerreciklerinde kristalleşmiş ve manzaranın şekil değiştirmesine neden oluyordu.

Güzel koruyucu kılıf, diye düşündü.

Ve burada sadece kendisinin ve kardeşinin hileleri olduğunu düşünmüştü.

"Çok yaklaştık," dedi.

"Bu şey de ne?" diye mırıldandı iAm, o da pencereden dışarı bakarken.

"Bilmiyorum. Ama biraz almamız lazım."

Araba aniden bir yükselişe geçti; Yaşlı Adam Kurşun Ayak'ın hızı düşünülüğünde, bu bir hız treninin kalkışını andırıyordu. Yine de tepeye ulaşip serbest düşüşe geçmediler: Birdenbire devasa bir taş konak belirdi ve öyle hızlı bir şekilde ortaya çıktı ki, Trez el desteğine tutunup kendini destekledi.

Ama şoförleri tam olarak nerede olduklarını ve Benz'i durdurmak için ne kadar mesafe gerektiğini biliyordu. Uşak, bir Hollywood dublörünün ustalığıyla direksiyonu kırdı ve frenlere asıldı, onları Trez'in anında sertleştiği bir GTO ile sürülebilir bir şeyden ziyade soyut bir heykele benzeyen bir Hummer arasındaki bir parka getirdi.

Trez kuru bir sesle, "Belki o konuda hata yapmıştır," dedi.

Kilitler açıldığında, o ve iAm aynı anda dışarı çıktılar.

Adamım. Trez başını arkaya eğip yukarı, yukarı, çok yukarı bakarken, eve bir loada getir, diye düşündü. Dev kaya yığınıyla kıyaslandığında kendini başparmak büyüklüğünde hissediyordu.

İki yaşındaki bir çocuğun parmağı gibi.

Soğuk gecenin içinde yüksekte duran, saçaklardan izleyen gargoyeler ve iki yana doğru uzanan uğursuz görünümlü, dört katlı bir çift kanatla, burası tam da vampirlerin kralının yaşamasını bekleyeceğiniz bir yer gibi görünüyordu: ürkütücü, ürpertici, tehditkâr.

Tüm o Cadılar Bayramı saçmalıkları vardı ama bu gerçektir. Oradaki insanlar ısırıldı, sadece istendiğinde değil.

"Harika," dedi Trez, kendini anında evinde hissederek.

"Efendiler, neden içeri geçmiyorsunuz?" dedi uşak neşeyle. "Ben de çantalarınızı getirmeye çalışayım."

Trez bagaja doğru ilerlerken, "Hayır," diye karşı çıktı. "Bir sürü boktan şeyimiz var."

Kuyruklu bir adamın önünde küfretmek biraz zordu.

İAm başını salladı. "Bunu senin için halledeceğiz."

Kâhya, gülümsemesi hâlâ yerinde, bir ileri bir geri baktı.

"Lütfen şenlikler için içeri girin efendiler. Bu sıradan işleri biz halledeceğiz."

"Oh, hayır, yapabiliriz-"

"Evet, yani, sürmez-"

Fritz önce şaşkın, sonra da biraz paniklemiş görünüyordu. "Ama lütfen efendiler, siz de diğerlerine katılmalısınız. Bununla ben ilgileneneğim. Bu benim evdeki konumum."

Sıkıntı çok yersiz görünüyordu, ama daha fazla üzüntüye neden olmadan tartışılabilir gibi de değildi: Belli ki, kendi valizlerini o ön kapıdan geçirirlerse adam pıhtı atacaktı.

Roma'dayken... diye düşündü Trez. "Tamam, evet, teşekkürler." "Evet, çok teşekkür ederim."

O sevimli, geniş açık sırtış hemen geri döndü. "Çok iyi, efendiler! Gerçekten de çok iyi."

Kâhya, katedrali andıran bu görkemli girişin amacı bir sırmış gibi kapıya giden yolu gösterirken Trez omuz silkti ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Sence kendi kışımızı silmemize izin verir mi?" dedi nefesinin altından.

"Tuvalete gittiğimizi görmezse tabii."

Trez bir kahkaha attı ve başını çevirip baktı. "Bu bir şaka mıydı, iAm? Ha? Sanırım öyleydi."

Kardeşine dirsek attıktan ve karşılığında bir hırıltı aldıktan sonra uzanıp ağır kapının kolunu yakaladı. Kilitli olmadığını görünce biraz şaşırdı ama yine de, etrafta bu... her neyse... varken, neden Schlage benzeri bir şeye ihtiyaç duyasınız ki? Kapıyı açtığında gıcırtı yoktu ve bu bir sürpriz değildi. Evin çevre düzenlemesi yapılmıştı, her şey tamamen kürekle kazılmış, tuzlanmış ve kesinlikle düzenlenmişti.

Peki ya o uşak başımızdayken? Bir toz tavşanı muhtemelen ulusal bir acil durumdu.

Soğuktan dışarı adımını attığında kendini mozaik zeminli ve yüksek tavanlı küçük bir antrede, üzerinde bir kamera merceği bulunan bir check-in istasyonu ile karşı karşıya buldu. Bunun ne işe yaradığını biliyordu ve elindeki kupayı kameranın görüş alanına doğru itti.

Anında, ağırlığıyla bir banka kasasına taş çıkartabilecek iç kapı ardına kadar açıldı.

"Merhaba!" dedi bir kadın. "Buradasınız."

Trez, Ehlena'nın arkasında ne olduğuna dikkat ederken onu fark etmedi bile. "Hey... nasılsın..."

Onun cevabını duymadı. Oh...vay.

Oh...ne güzel bir renk.

Trez ileriye doğru yürüdüğüünün farkında değildi ama yürüdü... o güne kadar gördüğü en inanılmaz mimari harikanın içine. Malakit ve mermerden yapılmış büyük sütunlar göklerden daha yüksek bir tavana doğru yükseliyordu. Kristal avizeler ve altın aplikler parıltıyordu. Bir şehir parkı büyüklüğünde kan kırmızısı bir merdiven, çiçek açmış bir elma ağacını tasvir ediyor gibi görünen mozaik bir zeminden yükseliyordu.

Dışarısı ne kadar kasvetli olsa da içerisi kesinlikle göz kamaştırıcıydı.

"Sarayla yarışır," dedi iAm hayretle. "Oh, Ehlena, selam kızım."

Trez, kardeşinin Rehvenge'in shellanına sarıldığını belli belirsiz fark etti. Etrafta dolaşan başka insanlar da vardı; çoğunlukla kadınlardı ama Blay'i, sarışın bir erkeği, John Matthew'u ve tabii ki bastonunun yardımıyla yerde ilerleyen Rehv'i tanıdı.

"Parti sizin için değil ama öyleymiş gibi davranabilirsiniz."

iAm ve Rehv kucaklaştı ama Trez yine para vermiyordu. onlara hiç dikkat etmedi.

Aslına bakarsanız, gökkuşağı rengindeki Tanrım da tamamen ortadan kaybolmuştu.

Rehv'in Büyük Kampı'nda gördüğü Seçilmiş, resmi bir yemek odası gibi görünen bir odanın kemerinde durmuş, kendisi gibi beyaz bir cübbe giymiş başka biriyle konuşuyordu.

Trez'in görüşü tünele dönüştü ve gözleri ona kilitlendi ve olduğu yerde kaldı.

Bana bak, diye vasiyet etti. Bana bak.

O anda, sanki emri hissetmiş gibi, Seçilmiş şöyle bir baktı.

Trez anında sertleşti, vücudu dışının yanına gitme, onu kucağına alma ve özel bir yere götürme ihtiyacıyla şişti.

Onu işaretleyebileceği bir yere.

iAm'in sesi tam da kulağında duymak istemediği şeydi: "Hâlâ senin için değil kardeşim."

Seçilmiş, konuştuğu kadına yeniden odaklanırken Trez, kahkahanın canı cehenneme, diye düşündü.

Onu öldürecek olsa bile ona sahip olacaktı.

Ya iş o noktaya gelirse? Hayatı şu anda bir parti değildi, değil mi?

Qhuinn geri döndüğünde sunağın üstünde yatıyordu. Kafatası başının hemen yanındaydı, sanki ilk Kardeş içkinin etkisinden kurtulurken ona göz kulak oluyordu. Gözlerini kırıştıtararak açtığında, isimlerden oluşan bir duvara baktığını fark etti: Karşısında durduğu geniş mermer levhanın her santimetrekaresine Eski Dilde isimler kazınmıştı.

İkiz mandalların olduğu yer hariç.

Doğrulup bacaklarını serbest bıraktığında sırtı gürültüyle çatırdadı ve başı döndü. Yüzünü ovuşturarak atladı ve ileriye doğru yürüdü... ta ki oymalara dokunana kadar.

Zsadist arkasından, "Sen en uçtasın," dedi.

Qhuinn etrafında döndü. Kardeşlik bir kez daha aşağıda duruyordu ve her biri bir orospu çocuğu gibi gülümsüyordu.

Butch'un Boston aksanı çınladı: "Adını orada görmek çok heyecan verici. Bir bakmalısın."

Qhuinn arkasını döndü. Sağa doğru ilerledikten sonra polisin adını buldu... ve sonra da kendi adını.

Bacakları gevşedi ve kendini alçaltarak sembollerin kusursuz dizilişinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Sonra duvara baktı, farklı isimler mermer üzerinde tek ve uyumlu bir desenden başka bir şeye dönüşmüyordu.

Tıpkı Kardeşlik gibi. İçinde birey yoktu; önemli olan gruptu.

Ve o da bunun bir

parçasıydı. Lanet olsun... O oradaydı.

Qhuinn dönüştürücü bir deneyime hazırlandı; göğsünde "You Belong" şarkısının büyük bir zil sesi gibi bir şey, ya da belki baş dönmesi gibi bir şey... ya da lanet olsun, beyinde koca bir "You th' Man" şarkısı.

Olmadı. Memnundu, evet. Gururluydu, evet. Oraya çıkıp bir çakal gibi dövüşmeye hazırды.

Piç kurusu.

Ama ayağa kalktığında, bu yeni keşfettiği bütünlüğe rağmen, bir parçasının ayrı kaldığını ve kontrolden çıktığını fark etti. Yine de son birkaç gün çok kötü geçmişti; sanki kader onun hayatını nabız karıştırıcısına koymuş ve kışından salsa yapmakla meşguldü.

Belki de duygular konusunda hiç iyi olmadığı içindir? Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti.

En azından kaçmıyordu.

Kardeşler'e giderken sırtına o kadar çok tokat yedi ve göğsüne vuruldu ki, bir yan hakemin antrenmandan sonra nasıl hissettiğini anladı.

Ve sonra kafasına dank etti... Blay'in evine gidiyordu.

Kutsal Meryem Ana, polisin bir sözünü ödünç alırsak, o adamla göz göze gelmeye o kadar hazırdı ki. Belki gizlice kaçıp ona nasıl bir şey olduğunu anlatabilirdi, muhtemelen bunu yapmaması gerektiği halde. Belki parti bittikten sonra odasına çıkıp... evet... bir süre.

Tamam, şimdi gaza gelmişti.

Rhage siyah cüppesini ona fırlattı. "Akıl hastanesine hoş geldin, seni zavallı orospu çocuğu. Ömür boyu bizimle kalacaksın."

Qhuinn kaşlarını çattı ve John'u düşündü. "Peki ya benim ahstrux nohtrum pozisyonu?"

"Gitti," dedi V, o da giyinirken. "Artık özgür bir adamsın."

"Yani John biliyor muydu?"

"Bu tür bir terfi aldığından değil, hayır. Ama artık onun özel askeri olamayacağın söylendi." Qhuinn gözlerinin altındaki dövme dokunduğunda V başını salladı. "Evet, bunu değiştireceğiz - bu onurlu bir terhis olayı, ölüm ya da kovulma değil."

Oh, güzel. Göğsün ortasında pembe bir fiş ve sık bir mezardan daha iyi.

Onlar dışarı çıkarken Qhuinn mağaraya son bir kez daha baktı. Çok garipti; evet, tarih oluyordu ama

Bu aynı zamanda Kardeşlerle savaşılan tüm o gecelerin doruk noktası gibiydi, içsel bir mantık bu olağanüstü olayı kaçınılmaz kılıyordu.

Yaptıkları yolculuğun izini süren Qhuinn, kısa süre sonra kendini yerden tavana kadar raflarla kaplı bir koridorda buldu.

"Tanrım... Tanrım," diye nefes aldı tüm küçükleri içine çekerken
Kavanozlar.

Herkes durdu.

"Kavanozlar mı?" Gazap sordu.

"Evet," dedi Tohr kıkırdayarak. "Bizim oğlan etkilenmiş görünüyor."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Rhage cüppesinin kemerini çözerken. "Biz harikayız."

O noktada birden fazla inleme. Yuvarlanan gözler.

"En azından 'totes amazeballs'ı çıkarmadı," diye mırıldandı biri.

"Bu Lassiter," diye cevap geldi.

"Dostum, o orospu çocuğu Nickel-odeon izlemeyi bırakmalı."

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Odaklanın millet," diye araya girdi Rhage. "Burada biraz durabilir miyiz?"

Onay hırıltıları, sızlanmaların yerini aldı; gırtlaktan gelen sesler yükseliyor ve ölü düşmanlarının hatıraları arasından süzülüyordu.

Tohr bir kolunu Qhuinn'in omuzlarına koyarken, "Düşünsene," dedi, "şimdi buraya kendininkini koyabilirsin."

Qhuinn tüm farklı türdeki kapları kontrol ederken, "İyi anlaşma," diye mırıldandı. "İyi anlaşma."

Hem eski hem de bir kaynak makinesinin geçmesi için birkaç saat gerekecek türden kapılardan çıktılar. Sonra kenara itilen başka bir engel vardı, kesinlikle bir mağara duvarına benziyordu - ve ne biliyorsunuz, topraktaki sığ bir kuytudan çıktılar ve Escalade'e geri döndüler. Bu

Ormanın içinden geri dönmek biraz zaman aldı ve konağın ışıkları görüldüğü anda heyecanlanmaya başladı, vücudu koltuğunda öne doğru sarsıldı, eli kapı mandalını aradı.

Cip daha yeni yavaşlamıştı ki, adam her şeyi bırakıp dışarı fırladı. Kardeşlik'ten kahkahalar yükselirken, onlar da daha makul bir çıkış yolu bulup, o merdivenlerden atlarken peşinden gittiler. Büyük ön girişte kapıyı çekerek açtı ve yüzünü güvenlik kamerasına doğru fırlatarak antreye daldı.

Arkasında Kardeşler'in seslerini duydu - şimdi de kardeşleri. Onlar değil miydi?

Kardeşleri ona katıldıklarında eğleniyorlardı ve iç kapı Fritz tarafından açıldı.

Qhuinn içeri atlarken neredeyse uşağı deviriyordu. Bir sürü gülümseyen yüz, evin shellan'ları, kraliçe, her yerde doggen... iAm, Trez ve Rehv, Ehlena ile birlikte...

Kızıl saç aradı, yemek odasına baktı, sonra da bilardo salonuna geri döndü. Neredeydi-

Qhuinn durdu.

Bilardo masasının uzak tarafında, şöminenin üzerine monte edilmiş televizyonun karşısındaki kanepede Blay ve Saxton yan yana oturuyordu. Yüzleri birbirlerine dönük, ellerinde bir çift cin tonik, ikisi de derin bir tartışmanın içindeymiş gibi görünüyorlardı.

Blay aniden gülmeye başladı, başı arkaya doğru eğildi.... O anda Qhuinn'e doğru baktı.

Yüz ifadesi anında gerginleşti. "Tebrikler!"

Layla'nın sesi onu allak bullak etti ve gözleri kapalı bir şekilde ona döndü, zihni hiç olmaması gerektiği halde allak bullak olmuştu: Saxton'ın tatilinden sonra geri döneceğini başından beri biliyordu.

"Senin adına çok mutluyum!" Layla ona sarıldığında, o da kollarını otomatik olarak Layla'nın boynuna doladı.

"Teşekkürler." Geri çekildi ve saçlarını ovuşturdu. "Ee, nasıl hissediyorsun?"

"Mide bulandırıcı ve müthiş!"

Qhuinn hamilelikten keyif almaya çalışarak kendi derisinin içinde sarktı. "Çok memnunum. Gerçekten... sevindim."

YEDİ ÜÇ

Sola, adamı evine getirirken sobaya çarptı. Ve sonra rotasını düzeltmenin bir parçası olarak, büyükannesinin oturduğu sandalyeye çarptı - ama en azından bunu şu şekilde örtbas edebildi

O şeyi çıkarıp oturmak.

"Bana adını da söylemedin," diye mırıldandı, özel isimler aklındaki son şey olmasına rağmen.

Adam küçük masanın karşısında ona katıldı. Pahalı giysileri ve iri cüssesiyle, onları ayıran laminanttan koltuklara ve mutfığa kadar her şeyi dayanıksız gösteriyordu.

Bütün evi.

Elini masanın üstüne doğru uzattı. O derin, ilahi aksanlı sesiyle, "Ben Assail'im" dedi.

"Saldırmak mı?" Kendi avucunu temkinli bir şekilde uzattı ve onunla ortada buluşmaya hazırlandı. "Tuhaf bir isim-"

Temas kurulduğu anda bir şimşek kolunu yalayarak kalbine indi ve onu hızlandırarak kızarmasına neden oldu.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye fısıldadı bilerek, sanki onun tepkisinin tamamen farkındaymış gibi.

Ama adından bahsediyordu, değil mi? Evet, işte buydu. "Bu...beklenmedik."

"Seninkini bana ver." Elini bırakmadan emri verdi. "Lütfen."

Bekledikçe, elini tuttukça, birlikte nefes aldıkça, bazen seksten bile daha samimi şeyler olduğunu fark etti.

"Marisol. Ama insanlar bana Sola der."

Mırıldandı. Mırıldandı. "Sana Marisol diyeceğim."

Ve bu uymadı mı? Tanrım, o aksanla... hayatı boyunca ona söylenen şeyi bir şiire dönüştürmüştü.

Sola elini onunkinden çekti ve kucağına koydu. Ama gözleri onun üzerinde kaldı: Adamın yüz ifadesi kibirliydi ve Sola bunun kendisiyle ilgisi olmayan, bilinçsiz bir varsayım olduğu izlenimine kapıldı. Saçları inanılmaz derecede gür görünüyordu ve hiç şüphesiz ürünle şekillendirilmişti - hiçbir insan alnındaki o mükemmel dalgayı böyle tutamazdı. Peki ya parfümü? Unutun gitsin. Her ne haltsa, inanılmaz kokusundan neredeyse kafayı bulacaktı.

Bu yakışıklılık, bu vücut ve bu kadar zekâ arasında? Onun hayatının büyük bir dünya-is-my-oyster sporu olduğu üzerine bahse girmeye hazırdı.

"Bana şu ziyaretçinizden bahsedin," dedi.

Beklerken çenesi düştü ve göz kapaklarının altından ona baktı.

Yani birini öldürmüş olması sürpriz değil.

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Büyükannem sadece adamın koyu renk saçları ve derin gözleri olduğunu söyledi...." Kaşlarını çatı, adamın gözlerinin her zamanki gibi ay ışığı renginde olduğunu fark etti - doğada mümkün görünmeyen türden bir şey.

Bağlantılar mı? diye merak etti. "O-ah, bir isimden bahsetmedi ama adam kibar biri olmalı-eğer öyle olmasaydı, bunu duyardım ve daha fazlasını da. Oh-ve onunla İspanyolca konuştu."

"Sizi arayan biri var mı?"

Sola başını salladı. "Bu ev hakkında asla konuşmam. Çoğu insan gerçek adımı bile bilmez. Bu yüzden sen olduğunu düşündüm - başka kim olabilir ki... Yani buraya senden başka kimse gelmedi."

"Geçmişinde kimse yok mu?"

Nefes vererek mutfığa göz gezdirdi; sonra peçeteleri kutudan çıkarıp yeniden düzenledi. "Bilmiyorum...."

Yaşadığı hayatla mı? Herhangi bir sayıda insan olabilirdi.

"Burada bir güvenlik alarminiz var mı?" diye sordu.

"Evet."

"Aksi kanıtlanana kadar onun tehlikeli olduğunu varsaymalısınız."

"Katılıyorum." Adam -yani Assail- elini ceketinin içine soktuğunda, kadın başını salladı. "Puro yok. Sana söyledim-"

Altın bir kalem çıkarıp havaya kaldırarak abartılı bir gösteri yaptı. Sonra kadının az önce kurcaladığı peçetelerden birini aldı ve yedi haneli bir telefon numarası yazdı.

"Tekrar gelirse beni arayacaksın." Düz kareyi masanın üzerinde kaydırды ama işaret parmağını rakamların yanında tuttu. "Ve ben bununla ilgileneceğim."

Sola çok hızlı kalktı, sandalyesi gıcırdadı. Anında dondu kaldı ve tavana baktı. Yukarıdan ses gelmeyince, kendine sessiz olması gerektiğini hatırlattı.

Sessizce sobaya doğru yürüdü. Tekrar geri geldi. Arka kapıdan verandaya bir ziyarette bulundu. Tekrar geri geldi. "Bakın, yardımınıza ihtiyacım yok. Minnettarım-"

Tekrar sobaya doğru gitmek için arkasını döndüğünde, adam tam önündeydi. Nefes nefese sıçradı - adamın hareket ettiğini bile duymamıştı-

Sandalyesi, oturduğu zamanki pozisyonunda duruyordu. Onunki gibi değil, kenara itilmiş.

"Ne..." Sessizliğe gömüldü, zihni dönüyordu. Elbette ona ne olduğunu sormayacaktı-

Adam uzanıp yüzünü avuçladığında, önerdiği her şeye hayır demek zorlanacağını biliyordu.

"Beni çağıracaksın," diye buyurdu, "ben de sana geleceğim."

Sözcükler o kadar alçaktı ki neredeyse çarpıktı, sesi derindi... çok derindi.

Gurur beyrinde bir protesto oluşturdu ama ağız bunu söylemeyi reddetti. "Pekâlâ," dedi.

Şimdi gülümsüyordu, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Tanrım, köpek dişleri keskin ve hatırladığından daha uzundu.

"Marisol," diye mırıldandı. "Güzel bir isim."

Ona doğru eğilmeye başladığında, çenesine hafifçe bastırarak çenesini kaldırdı. Hayır, hayır, bunu yapmamalıydı. Bu evde değil. Onun gibi bir adamla değil...

Siktir et. Bir teslimiyet iç çekişiyle gözlerini kapadı ve ağızını onunkini kabul etmek için kaldırdı-

"Sola! Sola, orada ne yapıyorsun!"

İkisi de donakaldı ve Sola anında on üç yaşına geriledi.

"Hiçbir şey!" diye seslendi.

"Yanında kim var?"

"Kimse yok-televizyon bu!" Üç...iki...bir... "Bu hiç de televizyon yokmuş gibi gelmiyor!" "Git," diye fısıldadı onun geniş kollarını iterken.

Göğüs. "Şimdi gitmen gerekiyor."

Assail'in göz kapakları düştü. "Sanırım onunla tanışmak istiyorum." "İstemiyorsun."

"Ben-"

"Sola! Aşağı geliyorum!"

"Git," diye tısladı. "Lütfen."

Assail başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi ve ona doğru eğilerek doğrudan kulağına konuştu. "Yarıda kaldığımız yerden devam etmek için planlarım var. Bilesin diye söylüyorum."

Arkasını dönerek sinir bozucu bir rahatlıkla kapıya doğru ilerledi. Büyükannesinin terlikleri merdivenlerden aşağı inerken bile, çıkış yolunu açarken omzunun üzerinden bakmaya zaman ayırdı.

Parlayan gözleri kızın vücudunu taradı. "Bu seninle benim aramda bitmedi."

Ve sonra gitmişti, Tanrı'ya şükür.

Büyükannesi dış kapının yerine oturmasından bir saniye sonra köşeyi döndü. "Eee?" dedi.

Sola masanın yanındaki pencereye baktı ve dışarının hâlâ şapka içi kadar karanlık olduğundan emin oldu. Evet. Güzel.

"Gördün mü?" dedi kollarını boş mutfağın etrafında dolaştırarak. "Burada kimse yok."

"Televizyon açık değil."

Neden, ah, neden büyükannesi diğer pek çok yaşlı gibi kafasını yumuşatma nezaketini gösteremiyordu?

"Seni rahatsız ettiği için kapattım." "Oh."

Kuşkulu gözler.... etrafta dolaştı.

Kahretsin. İzini sürdükleri muşambanın üzerinde eriyen kar vardı.

"Haydi," dedi Sola kadını geri dönmeye yönlendirirken.

"Bu gecelik bu kadar üzüntü yeter. Şimdi yatağa gidiyoruz."

"Seni izliyorum, Sola."

"Biliyorum, vovó."

Merdivenleri birlikte çıkarken, bir yanı onu buraya kimin ve neden aradığını merak ediyordu. Peki ya diğer yarısı? O kısmı hâlâ mutfaktaydı ve o adamı öpmenin eşiğindeydi.

Muhtemelen yarıda kesilmeleri daha iyi oldu.

Koruyucusunun aynı zamanda bir avcı olduğu izlenimine kapılmıştı.

* * *

Xcor'un beklediği telefon en uygun zamanda geldi. Şehir merkezindeki köprülerin altında yalnız bir avcıyı takip edip öldürmeyi henüz bitirmişti ve sevgilisini temizliyordu; tırpanın bıçağındaki siyah kan, güderi bezi aşağı yukarı gezdirirken kolayca akıyordu.

Önce dişisini sırtına koydu ve ancak o zaman telefonunu çıkardı. Cevap verirken, dişisine baktı

Savaşçılar bir araya gelip soğuk rüzgârda geceki savaştan bahsederken.

"Bu Xcor mu, Bloodletter'ın oğlu?"

Xcor dişlerini sıktı ama yanlışlığı düzeltmeye zahmet etmedi. Kan Mektubu'nun adı onun itibarı için önemliydi.

"Evet. Kimsiniz?"

Uzun bir duraklama oldu. "Sizinle konuşmalı mıyım bilmiyorum."

Ses tonu aristokratikti ve arayanın kimliği hakkında yeterince bilgi veriyordu. "Siz Elan'ın ortağısınız."

Bir başka uzun duraklama daha -ve Fates, bu onun sabrını sınadı.

Ama bu da kendine sakladığı başka bir şeydi.

"Evet, öyleyim. Haberleri duydun mu?"

"Yaklaşık."

Üçüncü kez sessizliğe büründüğünde, bunun biraz uzun süreceğini anlamıştı. Askerlerine ısıklık çalarak, hepsine doğudaki birkaç blok ötedeki gökdelenlerine gitmelerini işaret etti.

Bir an sonra çatısına çıkmıştı, rüzgâr tercih ettiği yükseklikte çok daha güçlüydü. Böyle bir fırtına konuşmayı engellediğinden, bazı makinelerin gölgesine sığındı.

"Ne haberi?" diye sordu. "Elan öldü."

Xcor gülümserken dişlerini gösterdi.

"Gerçekten de öyle." "Hiç şaşırmışa benzemiyorsun."

"Değilim." Xcor gözlerini devirdi. "Yine de doğal olarak çok üzgünüm."

Ki bu biraz doğruydı: Kullanışlı bir silahı kaybetmek gibi bir şeydi. Ya da daha doğrusu bir tornavidayı. Ama bu şeyler değiştirilebilirdi.

"Kimin yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu

arayan. "Sanırım biliyorsunuz, haksız mıyım?"

"Elbette Kardeşlik'ti."

Bir yanlış anlama daha, ama Xcor yine buna izin vermeye hazırdı. "Söyle bana, benden onun intikamını almamı mı bekliyorsun?"

"Bu beni ilgilendirmmez." Ses tonundaki yapmacıklık, erkeğin aslında kendisinin de aynı kaderi paylaşmaktan endişe duyduğunu gösteriyordu. "Ailesi tazminatın peşine düşecek."

"Hakları olduğu gibi." Başka bir şey gelmediğinde, Xcor neyin beklendiğini ve gerekli olduğunu biliyordu. "Sizi iki konuda temin edebilirim: gizliliğim ve korumam. Sonbaharda Elan'ın evindeki toplantıya katıldığınızı tahmin edebiliyorum. Kral karşısındaki pozisyonum değişmedi ve bu çağrının sizi benim görüşlerime sempati duyan bir konuma getirdiğini tahmin ediyorum. Haklı mıyım?"

"Ben siyasi veya sosyal güç peşinde koşan biri değilim." Saçmalık. "Elbette değilsin."

"Ben... ırkın geleceği konusunda endişeliyim - bu konuda Elan ve ben aynı fikirdeydik. Ancak önerdiği taktiklere katılmıyorum. Suikast çok fazla risk taşıyor ve nihayetinde istenileni vermeyecektir."

Tam tersine, diye düşündü Xcor. Beyne giren bir kurşun birçok şeyi düzeltir-

"Kralı devirmenin yolu yasalardan geçer." Xcor kaşlarını çatı. "Anlayamadım."

"Tüm saygımla, kanun kılıçtan daha güçlüdür. Bir insan deyişinden alıntı yapmak gerekirse."

"Dolaylı göndermeleriniz benim için kelime israfı. Sakıncası yoksa daha açık olun."

"Eski Yasalar Gazap'ın sahip olduğu gücü sağlar. Yaşamlarımız ve toplumumuz üzerindeki tek taraflı hakimiyetini açıklar, ona hesap verme sorumluluğu olmaksızın istediği gibi hareket etme özgürlüğü verir."

Xcor da bu yüzden işi istiyordu, çok teşekkür ederim. "Devam et."

"Ne yapabileceği, hangi yolları izleyebileceği konusunda hiçbir kısıtlama yoktur - aslında, isterse Eski Yasaları da değiştirebilir ve geleneklerimizin ve temellerimizin dokusunu değiştirebilir."

"Bunun gayet iyi farkındayım." Saatini kontrol etti. Bu lanet olası telefona takılıp kalmadığını varsayarsak

Önümüzdeki iki saat içinde savaşmak için daha çok zamanımız olacaktı. "Belki de sen ve ben yarın akşam şahsen bir araya gelmeliyiz-"

"Ama bir uyarı var." Xcor kaşlarını çatı. "Uyarı mı?"

"Onun, tırnak içinde söylüyorum, 'tam kanlı bir varis' üretebilecek kapasitede olması gerekir."

"Peki bunun konuyla ne ilgisi var? O zaten çiftleştı ve şüphesiz gelecekte-"

"Onun Shellan'ı melez."

Şimdi sessizliğe bürünen Xcor oldu ve Elan'ın avukatı bu sessizlikten yararlandı: "Birbirimize karşı açık olalım. Bu türün içinde insan kanı var. Zaman zaman ırk dışından çiftleşmeler olmuştur. Kimsenin gerçek anlamda 'tam kanlı' olmadığı iddia edilebilir. Bununla birlikte, insan çiftleşme havuzuna giren bir sivil ile annesi melez olan bir çocuk doğuran kral arasında hayati bir fark vardır; bu çocuk kral öldüğünde tahtın varisi olacaktır."

Throe havalandırma üfleyicisinin köşesine doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

Xcor telefona sarıldı. "Diğerlerini sokaklara götür. Ben de hızla size katılacağım."

Throe kısa bir selam vererek, "Nasıl isterseniz," dedi.

Dövüşçüsü eğilerek uzaklaşırken, diğer uçtaki aristokrat devam etti. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, yönetici sınıfın pek çok üyesi arasında huzursuzluk var. Ve inanıyorum ki, eğer birisi bunu ortaya çıkarırsa, Wrath'ın oğlu Wrath'ı yerinden etmek için, hayatına yönelik herhangi bir girişimden çok daha etkili olacaktır. Özellikle de geçen akşam Konsey toplantısında böyle bir güç gösterisi yaptıktan sonra. Gerçekten de pek çok kişi korkutularak bir tür boyun eğdirildi, iradeleri onun oldukça vahşi olan fiziksel duruşuna teslim edildi."

Xcor'un zihni olasılıklar üzerinde dönmeye başladı. "Söyle bakalım beyefendi, sana göre onun yerine sen geçeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye sert bir yanıt geldi. "Ben bir avukatım ve bu nedenle mantığa her şeyden çok değer veririm. Bu huzursuzluk ve savaş ortamında, sadece bir asker ırka liderlik edebilir ve etmelidir de.

Elan hırsları yüzünden aptalın tekiydi ve sen de bundan faydalanıyordun. Biliyorum çünkü sonbaharda o gece seni onun evinde gördüm; o tam tersi olduğunu düşünse de sen onu istediğin yere yerleştiriyoordun. Değişim istiyorum, evet. Ve bunu gerçekleştirmeye hazırım. Ama kendi yararım konusunda hiçbir yanılsamam yok ve Elan'ın sonucunun benim sonucum olmasıyla da ilgilenmiyorum."

Xcor kendini o dağın zirvesine doğru dönerken buldu. "Hiçbir kral bu şekilde tahttan indirilmemiştir."

"Hiçbir kral tahttan indirilmedi." İyi noktaya değindin.

Kuzeydoğuya, manzaradaki o garip karışıklığın bulunduğu yere bakarken, oradaki kralı kraliçesiyle birlikte düşündü... ve Xcor'un hamile Seçilmişini.

Bir zamanlar daha kanlı bir yolu, tahtı Wrath'ın ölmekte olan elinden koparıp almanın verdiği tatmini tercih ederdi. Ama bu mektup savaşı daha güvenliydi. Dışısı için.

Yapmak istediği son şey, onun nerede yemek yediğini, nerede uyuduğunu... hastalığının nerede tedavi edildiğini basmaktı.

Gözlerini kapatarak başını kendine doğru salladı. Ah, kudretliler nasıl da düşmüştü... ama yine de ayağa kalkacaklardı, diye yemin etti.

"Nasıl ilerlememizi önerirsiniz?" dedi kabaca. "İlk başta sessizce. Bu iş için emsaller toplamam gerekiyor. Karar için getirilen davalarda 'tam kanlı' ifadesinin yorumlanma şekli. Bunun avantajı, insanlara karşı uzun süredir devam eden bir ayrımcılık olması ve geçmişte, yani Wrath'ın babasının bildiriler yayınladığı ve yasaları yorumladığı dönemde daha da belirgin olması. Anahtar bu olacak. Emsal ne kadar güçlü olursa, bu her yönden o kadar başarılı olacaktır."

Ne kadar ironik. Wrath'ın kendi efendisinin ifadeleri okuması, oğlunu alaşağı eden şey olacaktı.

"Bizim için asıl sorun kralın kendisi olacak. Nefes almaya devam etmesi ve biz işleri yoluna koymadan önce saltanatının doğasında var olan zayıflığı fark edip düzeltmemesi gerekiyor."

"İş arkadaşıma ilgili bölümleri e-posta ile gönderecek ve ardından benimle buluşacaksınız."

"Bu birkaç gün sürecek." "Anlaşıldı. Ama hemen aramanızı bekliyorum."

İsimler değiş tokuş edilirken ve Xcor, Throe'nun e-posta adresini verirken, belli bir rahatlama hissetmeye başladı. Eğer bu adam haklıysa? Gazap'ın krallığı daha fazla kan dökülmeden sona erecekti. Ve sonra Xcor ırkın geleceğini belirlemekte özgür olacaktı: Bildiği kadarıyla, Wrath'ın doğrudan bir ailesi yoktu, bu yüzden tahttan indirilirse, tahtta güçlü bir iddiası olan kimse yoktu. Yine de bu, akrabaların ortaya çıkmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ancak yabancılarla başa çıkabilirdi. Peki ya Konsey'in desteğiyle? Herkesin hizaya girmesi koşuluyla popülist bir lider olabileceğine bahse girmeye hazırdı.

Yasaları değiştirebilecek tek kişi Wrath değildi. "Bununla vakit kaybetmeyin," dedi Xcor. "Senin bir hafta. Artık değil."

Ona geri dönen cevap memnuniyet vericiydi: "Tüm acelemlle devam edeceğim."

Bir telefon görüşmesini bitirmek için ne hoş bir yol değil mi?

YEDİ DÖRT

TMalikâne ile eğitim merkezini birbirine bağlayan tünel serin, loş ve sessizdi.

Qhuinn odanın içinde yürürken tek başınaydı ve bundan memnundu. Etrafında bir sürü insan olmasından daha kötü bir şey olamazdı. ölüm gibi hissettiğinde mutlu insanlar.

Ofisin dolabının arkasına açılan kapıya geldiğinde şifreyi girdi, kilidin açılmasını bekledi ve içeri doğru ilerledi. Kırtasiye malzemelerinin ve kalemlerin yanından hızlıca geçip başka bir kapıdan geçtikten sonra masanın etrafından dolaşmaya başladı. Sonra bir de baktı ki ağırlık salonunun önündeki koridordaydı ama aradığı şey egzersiz değildi. Kardeşlik'in ona yaptıklarından sonra kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu; özellikle de o mandalların üzerinde dik durduğu için kolları.

Elleri hâlâ uyuşuktu ve parmaklarını esnetirken hayatında ilk kez artritini nasıl bir his olduğunu anladı.

İlerledi, klinik alanına geldiğinde tekrar durdu. Kıyafetlerini düzeltmeye gittiğinde, üzerinde hâlâ sadece bornoz olduğunu fark etti.

Üstünü değiştirmek için geri dönmeyecekti; bu kesindi. Nekahet odasının kapısını çalarak, "Luchas? Uyanık mısın?"

"İçeri gel," diye kısık bir sesle cevap verdi.

İçeri girmeden önce kendini desteklemesi gerekiyordu. Ve bunu yaptığına memnun oldu.

Başı yukarıda, yatakta yatan Luchas hâlâ yok olmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Qhuinn'in zeki ve genç olarak hatırladığı yüzü çizgili ve acımasızdı. Vücudu acı verecek kadar zayıftı. Ve o eller...

Yüce İsa, eller.

Ve onun biraz ağrıdığını mı düşündü?

Boğazını temizledi. "Hey."

"Merhaba."

"Yani...evet. Nasılsın?"

Bu çok saçma. Adam haftalarca yatak istirahati, ardından da aylarca sürecektir bir PT ile karşı karşıyaydı ve bir daha kalem tutabilirse şanslı olacaktı.

Luchas omuzlarını silkerek kaldırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Gelmene şaşırdım."

"Şey, sen benim-" Qhuinn kendini durdurdu. Aslında bu adam onun akrabası falan değildi. "Yani...evet."

Luchas gözlerini kapattı. "Ben her zaman senin kanın oldum ve olmaya da devam edeceğim. Hiçbir kağıt parçası bunu değiştiremez."

Qhuinn'in gözleri parçalanmış sağ ele ve onun mühür yüzüğüne kaydı. "Sanırım babam sana pek katılmazdı."

"O öldü. Yani onun fikirleri artık geçerli değil."

Qhuinn gözlerini kırptırdı.

O bir şey söylemeyince Luchas göz kapaklarını açtı.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Alınma ama bunu ağzından duymayı hiç beklemiyordum."

Erkek kırık bedenini gösterdi. "Ben değiştim." Qhuinn uzandı ve kendisi için bir sandalye çekti;

Otururken yüzünü ovuşturdu. Buraya gelmişti çünkü daha önce ölmüş olan yabancılaştırmış kardeşini görmek, onuruna verilen bir partiyi kaçırmak için uzaktan kabul edilebilir tek nedendi.

Ve geceyi Blay ve Saxton'ı birlikte izleyerek geçirmek?
Öyle bir şey olmayacak.

Ancak şimdi burada olduğuna göre, herhangi bir konuşma yapabileceğini düşünmüyordu.

"Eve ne oldu?" Luchas sordu. "Ah... hiçbir şey. Yani, olanlardan sonra, Kimse sahiplenmedi ve benim de hiçbir hakkım yoktu. Wrath'a geri döndüğünde, bana geri verdi - ama dinle, bu senin. Kovulduğumdan beri içine girmedim."

"İstemiyorum."

Okaaaaaaaaaay, başka bir büyük sürpriz. Büyürken, kardeşi durmadan büyüdüğünde başarmak istediği her şeyden bahsetmişti: okul, sosyal şöhret, babalarının bıraktığı yerden devrilmek.

Onun hayır demesi, birinin tahtı reddetmesi gibiydi; akıl almaz bir şeydi.

"Hiç işkence gördün mü?" Luchas mırıldandı.

Çocukluğu aklıma geldi. Sonra da Onur Muhafızları. Ama adamın taşaklarını patlatmayacağından emindi. "Biraz hırpalandım."

"Bahse girerim. Sonra ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Tekrar normale nasıl alıştın?"

Qhuinn ağrıyan ellerini esnetti ve ağrılara rağmen tamamen işlevsel ve sağlam olan kendi parmaklarına baktı. Kardeşi artık ona kadar sayamayacaktı: iyileşmek bir şeydi, yenilenmek ise tamamen başka bir şey.

"Artık normal diye bir şey yok," dediğini duydu. "Bir nevi... sadece devam ediyorsun, çünkü sahip olduğun tek şey bu. En zor şey diğer insanlarla birlikte olmak - sanki farklı bir dalga boyundalar ama bunu sadece siz biliyorsunuz. Onlar kendi hayatlarından ve sorunlarından bahsederler ve siz de onları akışına bırakırsınız. Bu tamamen farklı bir dil ve sadece onların ana dilinde cevap verebileceğinizi unutmamalısınız. İlişki kurmak gerçekten zor."

Luchas yavaşça, "Evet, aynen öyle," dedi. "Aynen öyle."
Qhuinn yüzünü tekrar ovaladı. "Seninle ortak bir noktamız olmasını hiç beklemiyordum."

Ama öyle oldu. Luchas başını çevirdiğinde, birbiriyle mükemmel bir şekilde eşleşen o gözler Qhuinn'in berbat gözleriyle buluştu ve aralarında bir bağ oluştu: İkisi de cehennemden geçmişti ve bu kilitlenme, paylaştıkları ortak DNA'dan daha güçlüydü.

Çok garipti.

Ve komik bir şekilde, bu gecenin her yerde ailesini bulabileceği bir gece olduğunu tahmin etti.

İsteddiği tek yer hariç.

Sessizlik hüküm sürerken, yatağın başucundaki makinenin sürekli bip sesi dışında sessizliği bozacak hiçbir şey yokken, Qhuinn uzun bir süre kaldı. O ve kardeşi pek konuşmazlardı ve bu sorun değildi. Onun istediği de buydu. Adama Layla ya da gençler hakkında açılmaya hazır değildi ve Luchas'ın ona çiftleşip çiftleşmediğini sormamasının da bunu gösterdiğini düşünüyordu. Ve Blay konusunu açmayacağından da emindi.

Yine de kardeşiyle birlikte oturmak güzeldi. Etrafında büyüdüğünüz, çocukluğunuz boyunca gördüğünüz, tanımadığınızı hatırlayamadığınız insanlarla ilgili bir şey vardı. Geçmiş karmaşık bir karmaşa olsa bile, yaşlandıkça, o orospu çocuklarının hala gezegende olmasından memnun oluyordunuz.

Size hayatın gerçekte olduğu kadar kırılğan olmadığı yanılsamasını veriyordu ve bazen geceyi atlatmanızı sağlayan tek şey buydu.

"Gitsem iyi olacak, böylece sen de dinlenebilirsin," dedi dizlerini ovuşturarak, bacaklarını uyandırarak.

Luchas başını hastane yastığına çevirdi. "Senin için tuhaf bir elbise, değil mi?"

Qhuinn siyah cübbeye baktı. "Oh, bu eski şey mi? Daha yeni giydim."

"Törenselsel görünüyör."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Qhuinn ayağa kalktı.

"Yiyecek?" "Yeterince iyiyim. Ama teşekkür ederim."

"Peki, bana haber ver, tamam mı?"

"Sen çok iyi bir adamsın Qhuinn, bunu biliyor musun?"

Qhuinn'in kalbi durdu ve sonra hızla çarpmaya başladı. Bu, babalarının kibar erkekleri tanımlamak için her zaman kullandığı bir ifadeydi... İltifatların A+'sıydı, yığının en tepesiydi, normal bir erkekten gelen ayı kucaklaması ve çok bir beşliğe eşdeğerdi.

"Sağ ol dostum," dedi kabaca. "Sana da."

"Bunu nasıl söylersin?" Luchas boğazını temizledi.

"Bakire Kâtip adına bunu nasıl söylersin?"

Qhuinn sertçe nefes verdi. "İşin özünü mü istiyorsun? Pekala, sana söyleyeyim. Sen favoriydın. Ben lanetliydim - o evde terazinin iki ucundaydık. Ama ikimizin de hiç şansı yoktu. Sen benden daha özgür değildin.

Geleceğinizle ilgili bir seçeneğiniz yoktu, doğduğunuzda önceden belirlenmişti ve bir bakıma gözlerim? Onlar benim hapisten çıkış yolumdu, çünkü beni umursamadığı anlamına geliyordu. Bana kazık attı mı? Evet, ama en azından ne yapmak istediğime ve nereye gitmek istediğime ben karar verdim. Senin hiç şansın yoktu. Sen daha ana rahmine düştüğünde çözülmüş, tüm cevapları önceden belirlenmiş bir matematik denkleminde başka bir şey değildin."

Luchas göz kapaklarını tekrar kapattı ve ürperdi.

"Sürekli kafamdan geçiriyorum. Büyürken geçirdiğim onca yıl, ilk hatırladığım andan... o gece gördüğüm son şeye kadar..." Biraz öksürdü, sanki göğsü ağrıyordu ya da belki kalp ritmi bozulmuştu. "Ondan nefret ederdim. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Ama bunun beni şaşırttığını söyleyemem."

"O eve bir daha geri dönmek istemiyorum."

"O zaman gitmek zorunda değilsin. Ama eğer yaparsan... seninle gelirim." Luchas bir kez daha baktı. "Gerçekten mi?"

Qhuinn başını salladı. O odalardan geçip geçmişin hayaletleriyle dans etmek için acelesi olmasa da, Luchas isterse oraya giderdi.

Hayatta kalan iki kişi, kendilerini tanımlayan suçların işlendiği yere geri döndüler.

"Evet. Gerçekten."

Luchas biraz gülümsedi, yüz ifadesi eskiden takındığı ifadeye yakın değildi. Ve bu sorun değildi. Qhuinn bunu daha çok sevdi. Dürüsttü. Kırılğan ama dürüst.

"Yakında görüşürüz," dedi

Qhuinn. "Bu... çok hoş olurdu."

Qhuinn arkasını dönerek kapıyı itti ve-

Blay koridorda onu bekliyordu, yerde oturmuş sigara içiyordu.

* * *

Qhuinn kardeşinin odasından çıkarken Blay ayağa kalktı ve Dunhill'ini içmekte olduğu içkinin ağzına dayadı.

Dövüşçünün nasıl görünmesini beklediğinden emin değildi, ama bu değildi: Kendisine verilen inanılmaz onura rağmen bu kadar gergin ve mutsuz. Yine de, kardeşinin yatağının başında vakit geçirmek pek de keyifli bir durum değildi.

Ve Blay aptal değildi. Saxton eve geri dönmüştü. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedi.

Erkek bir merhaba bile demedi.

Aslında, Qhuinn'in mavi ve yeşil bakışları koridorda dolaştı ve kendisi dışında hemen hemen her şeye çarptı.

"Peki, kardeşin nasıl?" diye sordu. "Hayatta."

Sanırım şu anda umabileceklerinin en iyisi buydu.

Sanırım Qhuinn'in söylemek istediği tek şey buydu. Belki de buraya gelmemeliydi. "Ben, ah, tebriklerimi iletmek istedim."

"Teşekkürler."

Tamam, Qhuinn hala ona bakmıyordu. Bunun yerine, adam ofise doğru odaklanmıştı, sanki zihninde çoktan lanet olası şeye doğru yürümüş ve kağıt malzemeleriyle dolu o dolabı iyi bir şekilde kullanmıştı-

Qhuinn'in parmak eklemlerini kırarken çıkardığı ses silah sesleri kadar gürültülüydü. Sonra ellerini büktü, parmaklarını acıyormuş gibi açtı.

"Yani tarihi bir olay." Blay paketinden bir sigara daha çıkaracak oldu ve kendini durdurdu. "Gerçek bir ilk."

"Son zamanlarda buralarda pek çok ilk yaşıyor," dedi Qhuinn sinirli bir ifadeyle.

"Bu da ne demek oluyor?" "Hiçbir şey.

Gerçekten konuyla ilgisi yok."

Tanrım, diye düşündü Blay, bunu yapmamalıydı. "Bana bakabilir misin? Yani, bana bakmak seni öldürür mü?"

O uyumsuz gözler etrafa fırladı. "Oh, seni gördüm, tamam. Sanırım adamın evde. O yokken beni becerdiğini ona söyleyecek misin? Yoksa bunu küçük kirli bir sır olarak mı saklayacaksın? Evet, şşşşş, kuzenime söyleme."

Blay dişlerini sıktı. "Seni sofu orospu çocuğu."

"Affedersiniz, erkek arkadaşı olan ben değilim-"

"Gerçekten de burada durup bizim hakkımızda her şeyi biliyormuş gibi mi yapacaksın? Vishous o odadan çıktığında olduğu gibi"-işaret parmağını koridorun diğer tarafına doğru salladı

-"Kıçın yanıyormuş gibi zıplamadın mı? Bir erkekle sikiştiğin için gurur duyuyormuş gibi mi davranmak istiyorsun?"

Qhuinn bir an için afallamış gibiydi. "Sence nedeni bu muydu? Bir düşüneyim, hayatının aşkını aldattığın gerçeğine saygı duymaya çalışmıyordun!"

Bu noktada ikisi de kalçalarını öne doğru kaldırmış, sesleri koridorda bir aşağı bir yukarı yankılanıyordu.

"Oh, saçmalık." Blay elini havada gezdirdi. "Bu tam bir saçmalık! Bak, bu hep senin sorunun oldu. Hiçbir zaman ortaya çıkmak istemedin-"

"Açılmak mı? Eşcinselmişim gibi mi?!"

"Erkekleri beceriyorsun! Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun!"

"Bu sensin, erkekleri beceriyorsun. Kadınları ve dişileri sevmiyorsun-"

"Kim olduğunu asla kabullenemedin," diye bağırdı Blay, "çünkü insanların ne düşüneceğinden korkuyorsun! Büyük ikonoklast Bay Pierced, lanet ailesi tarafından sakat bırakıldı! Gerçek şu ki, sen bir korkaksın ve her zaman da öyleydin!"

Qhuinn'in yüz ifadesi tam bir öfke ifadesiydi, öyle ki Blay yumruk yemeye hazırdı - ve sırf adamın sırtını yere getirme zevkini tatmak için kendisine bir yumruk atılmasını istiyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye bağırdı Qhuinn.

"Bokunu koridorun kendi tarafında tutacaksın. Buna kuzenim ve onunla yattığın gerçeği de dahil."

Blay ellerini havaya kaldırdı ve yerinden fırlamadan önce adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. "Buna daha fazla dayanamayacağım. Bunu seninle tekrar kaldıramam. Sanki bir ömür boyu senin saçmalıklarınla uğraşmışım gibi hissediyorum-"

"Eğer eşcinselsem, neden birlikte olduğum tek erkek sensin!"

Blay durdu ve adama baktı, banyodaki tüm o adamların görüntüleri beyninden süzülüyordu. Kutsal olan her şey aşkına, Qhuinn şüphesiz hatırlamasa da o her birini hatırlıyordu. Yüzlerini. Vücutlarını. Orgazmlarını.

Hepsi de umutsuzca beklediği ve reddedildiği şeyi elde ediyordu. "Bu ne cüret," dedi. "Bu ne cüret. Ya da yap Cinsel geçmişini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Umursadığımdan çok daha uzun süre izlemek zorunda kaldım. Açıkçası o kadar da ilginç değildi, sen de değilsin."

Qhuinn'in yüzü kızarıırken, Blay başını sallamaya başladı. "Benden bu kadar. Bunu çoktan aştım - kendini kabullenemiyor olman hayatının geri kalanını mahvedecek, ama bu senin sorunun, benim değil."

Qhuinn uzun ve alçak sesle küfretti. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim... ama beni tanımıyorsun."

"Seni tanımıyor muyum? Bence ayakkabı diğer ayağında, pislik. Sen kendini tanımıyorsun."

Bunun üzerine, adamın içinden bir tür patlama, teatral, üst düzey, dünyayı aydınlatan bir duygu çıkmasını bekledi. Anlamadı.

Qhuinn omuzlarını dikleştirdi, çenesini düzleştirdi ve kontrollü bir şekilde konuştu. "Geçen yılı kim olduğumu anlamaya çalışarak, rol yapmayı bırakarak, temizlenerek geçirdim-"

"O zaman üç yüz altmış beş geceyi boşa harcadığınızı söylüyorum. Ama bu konudaki her şey gibi, bu da sana bağlı."

Blay hiddetli bir küfür savurarak arkasını dönüp uzaklaştı ve arkasına bakmadı. Bakması için bir neden yoktu. Koridorda görmek istediği kimse yoktu.

Dostum, eğer deliliğin tanımı aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemekse, o zaman aklını yıllar önce yitirmişti. Akıl sağlığı, duygusal refahı ve yaşamı için, tüm bunları bir kenara bırakması gerekiyordu.

Qhuinn onu kolundan çekiştirirken adamın öfkeli yüzü kendi yüzüne çarptı. "Sakın benden böyle uzaklaşayım deme."

Blay bir yorgunluk dalgasının onu ele geçirdiğini hissetti. "Neden? Çünkü söyleyecek başka bir şeyin mi var? Yapbozun parçalarını yerine oturtacak bir içgörü mü? Gemiye düzeltecek ve plajda gün batımında her şeyi mükemmel hale getirecek büyük bir itiraf mı? Senin böyle bir kelime dağarcığının yok ve ben de artık o kadar saf değilim."

"Bir şeyi hatırlamanı istiyorum," diye hırladı Qhuinn. "Aramızdaki ilişkiyi yürütmeye çalıştım. Bize bir şans verdim."

Blay'ın ağzı açık kaldı. "Bize bir şans mı verdin? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sence benimle seks yapmak

Kuzeninden intikam almanın yolu bir ilişki mi? Gizli saklı birkaç seansın bir tür aşk ilişkisi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Elimdeki tek şey buydu." O uyumsuz gözler Blay'ın yüzünü taradı. "Bunun büyük bir romantizm olduğunu söylemiyorum, ama ortaya çıktım çünkü elimden geldiğince seninle birlikte olmak istedim."

"Tebrik ederim. Ve şimdi ikimiz de malların tadına baktığımıza göre, senin ve benim birlikte olmamamız gerektiğini kesinlikle söyleyebilirim." Qhuinn fırtına gibi küfretmeye başladığında, Blay bir elini onun saçlarına soktu ve kafasını koparmak istedi. "Dinle, eğer gün içinde uyumana yardımcı olacaksa -ki bunun seni bir geceden daha uzun süre rahatsız edeceğine inanamıyorum- kendine elinden geleni yaptığını ama yürümediğini söyle. Kendime mi? Ben gerçekliği tercih ederim. Seninle benim aramda olan şey, birlikte olduğun diğer tüm rastlantılarla yaptığının aynısı. Seks, sadece seks. Ve artık bitti."

Qhuinn'in gözleri yandı. "Bu konuda beni yanlış anladın."

"O zaman hem hayal görüyorsun hem de inkâr ediyorsun."

"İnsanlar değişebilir. Ben artık öyle biri değilim, hele seninle hiç değilim."

Tanrım... bu sözler ona söylenirken hiçbir şey hissetmemek üzücü bir rahatlamaydı. "Biliyor musun... bir zamanlar böyle bir şey duysam ayaklarına kapanırdım," diye mırıldandı. "Ama şimdi... tek gördüğüm, biri kapıdan çıkıp bizi birlikte gördüğü anda yerden zıplaman. Bu tepkinin Saxton'la ilişkimiz yüzünden olduğunu mu söylüyorsun? Güzel. Ama ben gerçekten eminim... hayır, tamamen eminim... eğer bu konuyu biraz kurcalarsan, kuzeninden çok seninle ilgili olduğunu göreceksin. Uzun yıllar boyunca kendinden nefret ettin, kimseyi gerçekten sevebileceğini ya da kim olduğuna dair bir fikre sahip olabileceğini sanmıyorum. Umarım bir gün bunu anlarsın ama ben Lewis ve Clark'ın bir parçası olmayacağım, sana söz veriyorum."

Qhuinn başını iki yana salladı, kaşları öyle derin çatılmıştı ki kaşlarının arasında bir çukur oluşmuş gibiydi. "Sanırım beni sıkı sıkıya bağlamışsın."

"O kadar da zor değil."

"Bil diye söylüyorum, sana aşkıttım."

"Üç günlüğüne, Qhuinn. Üç gün. Savaş ve Barış'ı bir çizgi romana benzetecek kadar dram yaşandı. Bu aşk değil. Hayatın bok çukuru olmasından uzaklaşmak için iyi bir seks."

"Ben eşcinsel değilim."

"İyi. Sen biseksüelsin. Bi-meraklısın. Deney yapıyorsun. Her neyse. Umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Kim olduğumu biliyorum ve hayatımı böyle sürdürüyorum. Tamamen başka bir tatbikatın var ve sana iyi şanslar. Belli ki senin için çok iyi çalışıyor."

Bununla birlikte, tekrar uzaklaştı.

Ve bu sefer... Qhuinn gitmesine izin verdi.

YEDİ BEŞ

BİR HAFTA SONRA.

WQuinn, derisini kalçalarına kadar çekerken, kafasına bir kas gömleği geçirirken, silahlarını ve deri ceketini kaparken, burada hayat normal seyrine devam ediyor, diye düşündü.

Tanrım, sadece yedi gece önce Kardeşliğe kabul edildiğine inanamıyordu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Odasından çıkarak mermer heykellerin yanından aşağı indi, Wrath'ın çalışma odasının önünden geçti ve Layla'nın kapısını çaldı.

"İçeri gelsene?"

"Hey," dedi ve içeri girdi. "Nasılsın?"

"Ben harikayım." Layla kendini yastık yığınının üzerinde daha yukarı itti ve sonra karnını ovuşturdu. "Şöyle yap, biz harikayız

-Doktor Jane az önce buradaydı. Levhalar mükemmel görünüyor ve ben de zencefilli gazoz ve tuzlu krakerle idare ediyorum, yani böyle iyiyim."

"Biraz protein almalısın, değil mi?" Kahretsin, bunun bir talep gibi görünmesini istemiyordu. "Sana ne yemen gerektiğini söylediğimden değil."

"Oh, hayır, sorun değil. Aslına bakarsanız, Fritz benim için tavuk göğsü haşladı ve hiç bozulmadı.

Bunu da her gün yapmak için. Yemeğin tadı fazla gelmediği sürece midem kaldırabilir."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Layla'nın gözleri kısıldı. "Aslına bakarsan var." "Adını koy ve senin olsun."

"Konuş benimle."

Qhuinn kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Sen." Öfkeli bir küfür savurdu ve okumakta olduğu dergiyi bir kenara fırlattı. "Neler oluyor? Etrafta sürükleniyorsun, kimseyle konuşmuyorsun ve herkes endişeli."

Herkes. Harika. Neden yalnız yaşamıyordu ki? "Ben iyiyim-"

"İyisin. İyiyim. Uh-huh."

Qhuinn ellerini yarı teslimiyetle uzattı. "Hey, hadi ama, ne söylememi istiyorsun? Kalkıyorum, işe gidiyorum, eve geliyorum, sen iyisin ve genç de öyle. Luchas yavaş yavaş iyileşiyor. Ben Kardeşlik'teyim. Hayat harika."

"O zaman neden yas tutuyormuş gibi görünüyorsun, Qhuinn."

Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Bakmıyorum. Dinle, gidip bir şeyler yemeden önce-"

"Doyoustillwanttheyoung."

Layla'nın sözleri o kadar hızlı çıkmıştı ki, ne dediğini çözmek için beyninin çalışması gerekti. Ve sonra- "Ne?"

Elleri gergin olduğunda yaptığı gibi birbirine dolanmaya başlayınca yatağa gidip yanına oturdu. Ceketini ve silah dolu kılıfını yere koyarak, onun birbirine dolanan parmaklarını sakınleştirdi.

"Genç için çok heyecanlıyım." Aslına bakarsanız, şu anda onu ayakta tutan tek şey içindeki bebektir. "Ona şimdiden aşığım."

Evet. Ona göre, kalbinizi koyabileceğiniz tek güvenli yer gençlerdir.

"Buna inanmak zorundasın," dedi sert bir sesle.

"Gerçekten inanmak zorundasın."

"Pekala. Tamam, yaparım." Layla uzandı ve yüzünün yan tarafını okşayarak onun sarsılmasına neden oldu. "Ama o zaman seni ne kırdı sevgili dostum? Ne oldu?"

"Sadece hayat." Ona gülümsedi. "Önemli bir şey değil. Ama hangi ruh halinde olursam olayım, bu konuda senin yanında olduğumu bilmelisin."

Gözleri rahatlayarak kapandı. "Bunun için minnettarım. Ve Payne'in yaptıkları için."

"Blaylock'un yanı sıra," diye mırıldandı. "Onu unutma."

Ne kadar ironik. Adam onu göğsünden bıçaklamıştı ama aynı zamanda ona yeni bir kalp vermişti.

"Özür dilerim?" dedi.

"Blaylock Payne'e gitti. Bu onun fikriydi."

"Gerçekten mi?" Layla fısıldadı. "Bunu o mu yaptı?"

"Evet. Stand-up'çı. Blaylock gerçek bir centilmen."

"Neden ona öyle diyorsun?"

"Bu onun adı, değil mi?" Kolunu okşadı ve ayağa kalkarak eşyalarını topladı. "Gece için dışarı çıkıyorum. Her zamanki gibi telefonum yanımda, bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Seçilmiş kaşlarını çattı. "Ama Beth rotasyon dışında olduğunuzu söyledi."

Harika. Demek gerçekten de bir sohbet konusuydu. "Ben dışarı çıkıyorum." Kadın itiraz edecekmiş gibi görünürken, adam eğildi ve onu rahatlatmak umuduyla alnına bir öpücük kondurdu. "Benim için endişelenme, tamam mı?"

Kadın onun sınırlarına başka bir saldırı düzenleyemeden oradan ayrıldı. Koridorda, kapıyı kapattı ve-

Durdu. "Tohr. Ah, ne yapıyorsun?"

Kardeşi sanki bekliyormuş gibi Wrath'ın kapı aralığına yaslanmıştı. "Dün gece seninle program hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Yaptık."

"Peki bu silahlar da neyin nesi?"

Qhuinn gözlerini devirdi. "Bak, şafak beni toplam yirmi dört gün boyunca hapsedene kadar bu evde kalmayacağım."

Saatlerce. Böyle bir şey olmayacak."

"Kimse burada asılı kalmanız gerektiğini söylemedi. Sana söylediğim şey, kardeş kardeşe, bu gece bizimle birlikte sahada olmayacağını."

"Oh, hadi ama-"

"İstersen git bir film izle. CVS'ye git, ama bu sefer arabanın anahtarlarını yanına almayı unutma. Gece geç saatte bir alışveriş merkezine gidip Noel Baba'ya listeni ver, umurumda değil. Ama kavga etmeyeceksiniz - ve siz tartışmaya devam etmeden önce, bu hepimiz için bir kural. Sen özel değilsin. Sahaya çıkmayan tek kişi sen değilsin. Anlaşıldı mı?"

Qhuinn nefesinin altında mırıldandı ama Kardeş avucunu uzattığında kendi avucunu avucuna vurdu ve başını salladı.

Tohr büyük merdivenlerden aşağı koşarak inerken, Qhuinn bir küfür çılgınlığına girişmek istedi: bütün bir akşam kendisine aitti. Yaşasın.

Depresif biriyle buluşmak gibisi yoktur.

Belki de yapması gereken sinemaya gidip hormon replasman terapisi bantlarını takmak ve The Sound of Music'i izleyip ayak tırnaklarını boyayarak kendini neşelendirmektir.

Belki Çelik Manolyalar... Hindistan Cevizleri için Su gibi.

Yoksa o Çikolata mıydı, diye merak etti.

Belki de kendini kafasından vurabilir.

İkisi de olur.

* * *

Blay'in ailesinin güvenli evi, ormanlık sınırlara doğru hafifçe dalgalanan karla kaplı tarlalarla çevrili kırsal bir bölgedeydi. Krem rengi nehir taşından yapılmış olan malikane büyük değildi, aksine alçak kirişli tavanları, soğukta her zaman yanan çok sayıda şöminesi ile oldukça rahattı

hava koşulları ve tesisteki tek modern şey olan son teknoloji ürünü bir mutfak.

Annesinin pozitif ambrosia pişirdiği.

Babasıyla birlikte çalışma odasından çıktıklarında, annesi sekiz gözlü ocağın başından ona baktı. Bakır kazanda eritmekte olduğu peyniri karıştırırken gözleri iri ve endişeliydi.

Kitaplarla kaplı odada az önce gerçekleşen büyük olayı büyütme istemeyen Blay, başıyla ona işaret etti ve girintideki kaba meşe masaya oturdu.

Annesi elini ağzına götürdü ve göz kapaklarını kapattı, duyguları kabarırken bile hâlâ kıpırdanıyordu.

"Hey, hey," dedi babası Shellan'ın yanına gelirken. "Shhhhh..."

Onu kendisine doğru çevirerek kollarını eşine doladı ve onu yakınında tuttu. O kıpırdanmaya devam ederken bile.

"Sorun yok." Onun başını öptü. "Hey, her şey yolunda."

Babasının bakışları üzerine kaydı ve gözleri buluştuğunda Blay defalarca gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Sonra da sulanmış gözlerini korumak zorunda kaldı.

"Millet! Bakire Kâtip'in hatırı için!" Yaşlı erkek burnunu çekti. "Benim güzel, sağlıklı, akıllı, paha biçilmez oğlum eşcinsel - bunda yas tutulacak bir şey yok!"

Birisi gülmeye başladı. Blay de katıldı.

"Biri ölmüş gibi değil." Babası annesinin çenesini yukarı kaldırdı ve yüzüne gülümsedi. "Öyle değil mi?"

Annesi, "Olayın ortaya çıkmasına ve herkesin bir arada olmasına çok sevindim," dedi.

Erkek, sanki başka bir sonuç aklına gelmeyecekmiş gibi geri çekildi. "Ailemiz güçlüdür, bunu bilmiyor musun aşkım? Ama daha da önemlisi, bu bir meydan okuma değil. Bu bir trajedi değil."

Tanrım, ailesi çok iyiydi.

"Buraya gel." Babası işaret etti. "Blay, buraya gel."

Blay ayağa kalktı ve karşıya geçti. Anne ve babası kollarını ona doladığında derin bir nefes aldı ve bir ömür önce olduğu çocuk haline geldi: Babasının tıraş losyonu aynı kokuyordu, annesinin şampuanı ona hâlâ bir yaz gecesini hatırlatıyordu ve fırında pişen lazanyanın kokusu aç karnını doyuruyordu.

Her zaman olduğu gibi.

Zaman gerçekten de göreceliydi, diye düşündü. Daha uzun ve daha geniş olmasına ve pek çok şey olmasına rağmen, bu birim - bu iki insan - onun temeli, sabit kayası, asla mükemmel olmayan ama asla başarısız olmayan standardıydı. Ve onların tanıdık, sevgi dolu kollarının arasında dururken, hissettiği gerginliğin her bir parçasını soluyup atabiliyordu.

Babasına bunu söylemek, kelimeleri bulmak, onu büyüten ve başka hiç kimsenin sevmediği kadar seven erkek hakkındaki fikirlerini yeniden şekillendirmek zorunda kalma riskini almamakla gelen "güvenliği" aşmak zor olmuştu. Eğer adam onu desteklemeseydi, eğer glymera'nın değer sistemini gerçek kendisine tercih etseydi? Blay sevdiği birine tamamen farklı bir gözle bakmak zorunda kalacaktı.

Ama bu olmamıştı. Peki ya şimdi? Kendini bir binadan atlamış... ve Wonder Bread'in üzerine sağ salim inmiş gibi hissediyordu: Aile yapılarının şimdiye kadarki en büyük sınavı geçilmekle kalmamış, tamamen zaferle sonuçlanmıştı.

Topluluktan ayrıldıklarında babası elini Blay'in yüzüne koydu. "Her zaman benim oğlum. Ve sana oğlum demekten her zaman gurur duyuyorum."

Adam kolunu indirdiğinde, elindeki mühür yüzük tepedeki ışıktan gelen parıltıyı yakaladı, altın sarısı yanıp sönüyordu. Değerli metale damgalanmış olan desen tam olarak Blay'in yüzüğündekiyle aynıydı ve tanıdık çizgileri izlerken glymera'nın çok yanlış anladığını fark etti. Tüm o armaların şimdi bu alanın, insanların iç içe geçmiş yaşamlarını güçlendiren ve iyileştiren bağların, bağlılıkların sembolleri olması gerekiyordu.

Anneden babaya, babadan oğula, anneden gence uzanan.

Ancak aristokraside sık sık olduğu gibi, değer yanlış yerleştirilmişti; insanlara değil, altına ve gravürlere dayanıyordu. Glymera, şeylerin nasıl görüldüğüne önem verirdi, ne olduğundan çok: Dışarıdan güzel görüldüğü sürece, içinde yarı ölü ya da tamamen ahlaksızca şeyler olabilir ve yine de bunu sorun etmezlerdi.

Blay'i ilgilendirdiği kadarıyla mı? Önemli olan komünyonu.

Annesi ikisini de öperken, "Sanırım lazanya hazır," dedi. "Neden siz ikiniz masayı hazırlamıyorsunuz?"

Güzel ve normal. Mutluluk verici.

Blay ve babası mutfakta dolaşırken, kırmızı ve yeşil tonlarında gümüş takımlar, tabaklar ve bez peçeteler çıkarırken, Blay kendini biraz uçmuş hissetti. Aslında, her şeyi ortaya koymuş olmanın ve uzak tarafta, umduğunuz her şeyin aslında sahip olduğunuz şey olduğunu öğrenmenin getirdiği bir mutluluk vardı.

Yine de, biraz sonra oturduğunda, sanki kısa bir süreliğine sıcak bir eve adım atmış ama oradan ayrılıp tekrar soğuğa dönmek zorunda kalmış gibi, kendisini saran boşluğun geri döndüğünü hissetti.

"Blay?"

Kendini silkeledi ve annesinin ona uzattığı ev yemeği dolu tabağı almak için öne doğru uzandı. "Oh, bu harika görünüyor."

"Gezegendeki en iyi lazanya," dedi babası, peçetesini açıp gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarı iterken. "Benim için bir parça daha, lütfen."

"Sanki çitir kısımları sevdiğini bilmiyormuşum gibi." Annesi köşedeki parçalardan birini çıkarmak için spatula kullanırken Blay anne ve babasına gülümsedi. "İki tane mi?"

"Evet, lütfen." Babasının gözleri çanak çömlek tenceresine takılmıştı. "Oh, bu mükemmel."

Bir süre, kibarca yemek yeme dışında hiçbir ses duyulmadı.

Annesi suyunu yudumladıktan sonra, "Anlat bakalım, malikanede işler nasıl?" diye sordu. "Heyecan verici bir şeyler oluyor mu?"

Blay nefes verdi. "Qhuinn Kardeşliğe kabul edildi."

Çenelerin düşmesini işaret et.

"Ne büyük bir onur," diye nefes aldı babası.

"Bunu hak ediyor, değil mi?" Blay'ın annesi başını salladı, kızıl saçları ışığı yakalıyordu. "Her zaman onun büyük bir savaşçı olduğunu söyledin. Onun için her şeyin çok zor olduğunu biliyorum - geçen gece sana söylediğim gibi, bu çocuk onunla tanıştığım ilk andan beri kalbimi kırıyor."

İkimiz de öyle, diye düşündü Blay. "O da gençleşiyor."

Tamam, babası gerçekten çatalını düşürdü ve öksürerek çıkarmak zorunda kaldı.

Annesi uzandı ve adamın sırtını sıvazladı. "Kiminle?"

"Bir Seçilmiş."

Tam bir sessizlik. Ta ki annesi "Bu çok fazla" diye fısıldayana kadar.

Ve gerçek dramı kendine sakladığını düşünmek.

Tanrım, eğitim merkezinde yaptıkları o kavga.

Tekrar tekrar oynamış, söylenen her kelimenin, her suçlamanın, her inkârın üzerinden geçmişti.

Söylediği bazı şeylerden nefret ediyordu ama anlatmaya çalıştığı şeyin arkasındaydı.

Yine de konuşması biraz daha iyi olabilirdi. Bu kısımdan gerçekten pişmanlık duydu.

Ancak özür dileme şansı yoktu. Qhuinn neredeyse ortadan kaybolmuştu. Dövüşçü artık halka açık yemeklere hiç gitmiyordu ve eğer çalışıyorsa da gün içinde eğitim merkezinin spor salonunda değildi. Belki de Layla'nın odasında kendini teselli ediyordu. Kim bilir.

Blay saniyeler alırken, ailesiyle geçirdiği bu zamanın ve onların kendisini kabul etmesinin ne kadar önemli olduğunu düşündü ve kendini yeniden bir pislik gibi hissetti.

Tanrım, kendini çok kötü kaybetmişti, yıllar süren ileri geri dramadan sonra nihayet kırılma gelmişti.

Ve artık geri dönüş olmadığını düşündü. Gerçi gerçek şu ki, hiç olmamıştı.

YEDİ ALTI

"H Alo?"

Sola büyükannesinin üst kattan cevap vermesini beklerken bir ayağını alt basamağa koydu ve tırabzana yaslandı. "Kalktın mı? Sonunda eve geldim."

Saatine baktı. Akşam on.

Ne haftaydı ama. Manhattan'ın büyük boşanma avukatlarından biri için özel dedektiflik işini kabul etmişti; avukat, karısının kendisini aldattığından şüpheleniyordu. Aslında kadının iki farklı kişiyle aldattığı ortaya çıktı.

Geceler boyu çalışmış ve sonunda her şeyi yoluna koyduğunda -çünkü altı gündür ortalıkta yoktu.

Uzakta geçirdiği zaman iyi gelmişti. Ve her gün konuştuğu büyükannesi artık ziyaretçi gelmeyeceğini bildirmişti.

"Uyuyor musun?" diye seslendi, bu aptalca olsa da. Kadın uyanık olsaydı ona cevap verirdi.

Geri çekilip mutfağa girdiğinde gözleri hemen masanın üzerindeki pencereye kaydı. Assail durmaksızın aklındaydı ve Büyük Elma'daki küçük projesinin para kazanmak ya da bir dedektif olarak yan kariyerini ilerletmek gibi acil bir ihtiyaçtan çok, aralarına biraz mesafe koymakla ilgili olduğunu bir dereceye kadar biliyordu.

Kendisine ve büyükannesine baktığı onca yıldan sonra, onun yanındayken hissettiği kontrolsüzlük arkadaşı değildi: Bu dünyada kendisinden başka hiçbir şeyi yoktu. Üniversiteye gitmemiştir; ailesi yoktu; çalışmadığı sürece parası yoktu. Ve sağlık faturaları olan ve hareket kabiliyeti azalan seksen yaşında birinden sorumluydu.

Gençken ve düzenli bir aileden geldiğinizde, berbat bir romantizmde kafanızı kaybetmeyi göze alabilirdiniz, çünkü bir güvenlik ağı vardı.

Onun durumunda, Sola güvenlik ağıydı.
Ve bir hafta görüşmedikten sonra

-

Darbe arkadan geldi ve onu sırtından vurdu. Kafasını çarptı, darbe dizlerine kadar geldi ve onları dışarı çıkardı. Lineoleum'a çarptığında, kendisine vuran adamın ayakta kalmasına iyice baktı: mokasen, ama süslü değil.

"Kaldırın onu," dedi bir adam kısık bir sesle.

"Önce onu aramalıyım."

Sola gözlerini kapadı ve sert eller onu çevirip etrafını yoklarken, parkası usulca hışırdarken, pantolonunun bel bandı kalçalarına doğru sallanırken kıpırdamadan durdu. Silahı, iPhone'u ve bıçağıyla birlikte elinden alındı-

"Sola?"

Üzerinde çalışan adamlar dondu kaldı ve o da bu dikkat dağınıklığından yararlanıp durumun kontrolünü ele geçirme içgüdüleriyle savaştı. Söz konusu olan büyükannesiydi. En iyi ihtimalle bu adamları yaşlı kadına zarar vermeden önce evden çıkarabilirdi. Sola, onu nereye götürürlerse götürsünler onlarla başa çıkabilirdi. Ya vovosu olaya karışırsa?

Değer verdiği biri ölebilirdi.

"Onu buradan çıkaralım," diye fısıldadı soldaki.

Onu kaldırdıklarında gevşek duruyordu ama bir kapağı kırılmıştı. Her ikisi de göz ve ağız delikleri olan kar maskeleri takıyordu.

"Sola! Ne yapıyorsun?"

Onlar kolları ve bacaklarıyla boğuşurken, hadi pislikler, diye düşündü. Kımıldayın....

Onu duvara çarpmışlar. Neredeyse bir lambayı deviriyorlardı. Ağırlığını oturma odasına taşıırken duyulacak kadar yüksek sesle küfrettiler.

Tam canlanıp onlara yardım etmek üzereyken ön kapıya ulaştılar.

"Sola? Aşağı geliyorum-"

Dualar kafasında şekillendi ve tüm hayatı boyunca bildiği eski, tanıdık kelimelerle yuvarlandı. Bu duaların farkı, bu kez ezbere olmamalarıydı; büyükannesinin bir kez olsun yavaş hareket etmesine çok ihtiyacı vardı. Onlar evden çıkmadan önce merdivenlerden inmemesi için.

Lütfen, Tanrım.

Ona çarpan acı soğuk hava iyi haberdi. Adamlar onu arabaya taşıırken ani bir hız kazanmaları da öyle. Onu bagaja koyarken ellerini ya da ayaklarını bağlamamış olmaları da öyle. Onu arabaya attılar ve yola koyuldular, çekiş gücü kazanılana ve ileriye doğru ivme kazanılana kadar lastikler buz üzerinde dönmeye devam etti.

Hiçbir şey göremiyordu ama yapılan dönüşleri hissediyordu. Sola. Sağa. Etrafında yuvarlanırken, ellerini silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeyi aramak için kullandı.

Şansımız yok.

Ve hava soğuktu. Bu uzun bir yolculuksa fiziksel tepkilerini ve gücünü sınırlayacaktı. Tanrı'ya şükür parkasını henüz çıkarmamıştı.

Dişlerini sıkarak kendine daha kötü durumlarda da bulunduğunu hatırlattı.

Gerçe
kten.
Lanet
olsun.

* * *

"Söz veriyorum, onu mahvetmeyeceğim."

Layla konağın mutfağında durup Fritz'in tartışmasını beklerken, Qhuinn'in ay başında ona aldığı yün paltoyu giymeyi bitirdi. "Ve uzun süreliğine gitmeyeceğim."

"O zaman sizi ben götüreyim, hanımefendi." Yaşlı köpek canlandı, gür beyaz kaşları iyimserlikle kalktı. "Sizi istediğiniz yere götürebilirim-"

"Teşekkür ederim Fritz, ama ben sadece gezmeye gidiyorum. Gideceğim bir yer yok."

Aslında evde kapalı kalmaktan kafayı yemişti ve Doktor Jane'in son kan testinden gelen iyi haberlerden sonra dışarı çıkması gerektiğine karar vermişti. Maddeleşmek bir seçenek değildi ama Qhuinn ona araba kullanmayı öğretmişti ve kızarmış bir arabada oturup hiçbir yere gitmeme fikri... özgür ve tek başına olmak... kulağa tam bir cennet gibi geliyordu.

"Belki de sadece aramalıyım-"

Sözünü kesti. "Anahtarlar. Teşekkür ederim."

Elini uzatırken gözlerini uşağınkilere dikti ve bakışlarını sabit tutarak talebini olabildiğince nazik ama kararlı bir şekilde dile getirdi. Tuhaf, bir zamanlar, hamilelikten önce, köpekçiğin rahatsızlığına boyun eğip teslim olurdu. Artık öyle değil. Kendisi, yavrusu ve yavrusunun efendisi için dik durmaya alışmaya başlamıştı, çok teşekkür ederim.

Çok istediği bir şeyi neredeyse kaybetmenin cehennemini yaşamak, onu hala temas kurmaya çalıştığı şekillerde yeniden tanımlamıştı.

"Anahtarlar," diye tekrarladı.

"Evet, tabii ki. Hemen." Fritz mutfağın arka tarafındaki gömme masaya doğru koştu. "İşte buradalar."

Adam geri dönüp onları gergin bir gülümsemeyle karşıladığında, elini onun omzuna koydu, bunun onu daha fazla sinirlendireceğinden şüphesi yoktu ve aslında sinirlendirdi de. "Endişelenmeyin. Fazla uzağa gitmeyeceğim."

"Telefonun yanında mı?"

"Evet, gerçekten." Kazağının orta cebinden çıkardı.
"Gördün mü?"

El sallayarak veda ettikten sonra yemek salonuna çıktı ve Son Yemek için hazırlık yapmakta olan personele başıyla selam verdi. Fuayeden geçerken, girişe yaklaştıkça kendini daha hızlı yürürken buldu.

Ve sonra evden tamamen kurtuldu.

Dışarıda, ön basamaklarda dururken, buz gibi havayı derin derin soluması bir lütuftu ve yıldızlı gece gökyüzüne baktığında bir enerji patlaması hissetti.

Her ne kadar ön merdivenlerden atlamak istese de, merdivenlerden inerken ve avluda yürürken dikkatliydi. Çeşmenin etrafından dolanırken anahtarlığın düğmesine bastı ve o devasa siyah arabanın ışıkları ona göz kırptı.

Sevgili Bakire Kâtip, lütfen bu şeyi mahvetmesin.

Direksiyona geçtiğinde koltuğu geriye çekmek zorunda kaldı, çünkü belli ki aracı en son uşak kullanmıştı. Sonra anahtarlığı bardak tutucusuna yerleştirip çalıştırma düğmesine bastığında bir an durakladı.

Özellikle de motor alevlenip bir mırıltıya dönüştüğünde.

Bunu gerçekten yapıyor muydu? Ya...

Bu spirali durdurarak sağ taraftaki düğmeyi yukarı doğru çevirdi ve gösterge panelindeki ekrana bakarak arkasında yakınlarda bir şey olmadığından emin oldu.

"Her şey yoluna girecek," dedi kendi kendine.

Frene hafifçe bastı ve araba sorunsuzca geri hareket etti, ki bu iyiydi. Ne yazık ki, istediği yönün tersine gitti ve direksiyonu kırmak zorunda kaldı.

"Ateş et."

Daha sonra arabayı bir dizi dur-kalka soktu ve sonunda dairesel kaput süsü dağdan aşağı inen yolu işaret etti.

Konağa son bir kez baktıktan sonra salyangoz hızıyla tepeden aşağı inmeye başladı ve kendisine öğretildiği gibi sağda kalmaya devam etti. Mhis sayesinde etraf bulanıktı ve bundan kurtulmaya hazırdı. Görünürlük umutsuzca istediği bir şeydi.

Ana yola geldiğinde sola döndü, direksiyonun dönüşünü ve hızlanmayı koordine etti, böylece bir düzene benzer bir şekilde çıktı. Ve sonra, sürpriz, sürpriz, sorunsuz bir seyir oldu: Adının Mercedes olduğuna inanıyordu, o kadar sabit ve emindi ki, neredeyse bir sandalyede oturup manzaranın geçip gittiği bir filmi izliyor gibiydi.

Tabii ki, saatte sadece beş mil hızla gidiyordu.

Kadran yüz altmışa çıktı.

Aptal insanlar ve hızları. Yine de, eğer seyahat edebilmenin tek yolu buysa, acele etmenin değerini anlayabilirdi.

Gittiği her kilometrede kendine güveni artıyordu. Yönünü bulmak için gösterge panelinin ekranındaki haritayı kullanarak şehir merkezinden, otoyollardan ve hatta şehrin banliyö kısımlarından çok uzak durdu. Tarım arazileri iyiydi - kenara çekecek çok yer vardı ve çok fazla insan yoktu, ancak zaman zaman gecenin içinden bir araba çıkıyor, farları parlıyor ve solundan geçiyordu.

Nereye gittiğini anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Ve bunu yaptığında, kendine geri dönmesini söyledi.

O yapmadı.

Aslında nereye gittiğini bildiğini fark ettiğinde şaşırmıştı: Düşüşten bu yana hafızası zayıflamış olmalıydı, aradan geçen günler, ama daha da fazlası, olaylar aradığı yeri belirsizleştirmişti. Böyle bir tamponlama yoktu. Bir arabada olmanın ve yollarla sınırlı kalmanın garipliği bile zihninin gözünde gördüklerini ya da hatırladıklarının onu nereye götürdüğünü hafifletmiyordu.

Aradığı çayırı yerleşkeden kilometrelerce uzakta buldu.

Tarlanın dibinde kenara çekerek kademeli yükselişe baktı. Büyük akçaağaç tam da eskiden olduğu yerdeydi; sağlam ana gövdesi ve daha küçük dalları, bir zamanlar renkli bir gölgelik sunan yapraklarından arınmıştı.

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, köklerinin dibinde yere uzanmış olan şehit askeri hayal etti, ağır uzuvlarından lacivert gözlerine ve onu reddetmek isteyişine kadar onunla ilgili her şeyi hatırladı.

Öne doğru eğilerek başını direksiyonun üzerine koydu. Bir kere vurdum. Bunu ikinci kez yaptım.

Bu inkârda herhangi bir yiğitlik bulmak sadece akılsızlık değil, düpedüz tehlikeliydi.

Ayrıca, bir haine sempati duymak, kendisi için belirlediği tüm standartları ihlal etmek anlamına geliyordu.

Ve yine de... arabada yalnız başına, içsel düşüncelerinden başka bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadan, kalbinin hala tüm hak ve ahlak kurallarına göre tutkuyla nefret etmesi gereken bir erkekle birlikte olduğunu fark etti.

Bu üzücü bir durumdu, gerçekten öyleydi.

YEDİ-YEDİ

Trez o gece saat on buçuk sularında piyangoyu kazandı. Ona ve iAm'e konağın üçüncü katında, Birinci Aile'nin kaldığı kısıtlı erişimli süitin karşısında, ön cepheye bakan odalar tahsis edilmişti. Kazılar en-suite banyoları, kocaman yumuşak yatakları ve bir müzeye oh çektirecek kadar antika ve kraliyete layık eşyaları ile süper tatlıydı.

Ancak konaklamayı gerçekten olağanüstü kılan şey, altında bulundukları çatıydı.

Taş ocağı kadar kayrak taşı tepede hava koşullarını engellediği için de değil.

Lavabonun üzerindeki aynaya eğilen Trez, siyah ipek gömleğini kontrol etti. Özenle yaptığı tıraşın yeterince titiz olduğundan emin olmak için yanaklarını düzeltti. Siyah pantolonunu yukarı kaldırdı.

Nispeten tatmin olmuş bir şekilde giyinme ritüeline devam etti. Sırada kılıfı vardı. Siyahtı, böylece görünmeyecekti. Her iki kolunun altına giydiği kırklıklar da iyice gizlenmişti.

Genelde deri ceket giyen bir adamdı ama son bir haftadır iAm'in yıllar önce ona verdiği yün kruvaze paltoyu çıkarıyordu. Paltoyu omuzlarına geçirdi, kollarını sertçe çekti ve siyah kıvrımların düzgün bir şekilde yerleşmesi için omuzlarını ileri geri salladı.

Geri adım atarak kendine baktı. Silah izi yoktu. Süslü kıyafeti içinde, işinin içki ve fahişeler olduğuna dair hiçbir ipucu da yoktu.

Aynada kendi gözleriyle karşılaştığında, daha iyi bir alanda olmayı diledi. Daha klas bir şey, mesela... siyasi analist ya da üniversite profesörü ya da... nükleer fizikçi.

Tabii ki bunların hepsi umurunda olmayan insani şeylerdi. Ama yaşamak için yaptığı işten daha iyi olduğu kesin.

Piaget marka saatini kontrol ederken -ki her zaman taktığı saat değildi- daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu. Ağır kadife perdeleri ve damask ipek duvarlarıyla kan kırmızısı odasına doğru yürüdü, ayak sesleri zemini kaplayan Buhara üzerinde hiç ses çıkarmıyordu.

Evet, en son... tercihi göz önüne alındığında... bu dekorda, bu kıyafetler içinde, bu zihin yapısıyla kendini nasıl hissettiğini seviyordu.

Elbette, kulübüne ulaşır ulaşmaz bu illüzyon bozulacaktı ama işte burada önemli olan, her şeyin yolunda gitmesiydi.

Ya da... önemli olabilir.

Tanrı aşkına, sonunda bunun bir önemi olacağını umuyordu.

Kuzeyde, Rehv'in Büyük Kampı'nda tanıştığı ve geldiği ilk gece gördüğü Seçilmiş'i ortalıkta yoktu. Yani bir bakıma, diye düşündü dışarı çıkarken, tüm bu gardırop saçmalığı ve görünüş meselesi pek bir işe yaramamıştı.

Yine de iyimserdi. Çeşitli ev halkıyla yaptığı bir dizi dikkatle düzenlenmiş konuşma sayesinde, Seçilmiş Layla'nın kan ihtiyacı olan kişilerin kan ihtiyacını karşıladığını ama hamileliği nedeniyle artık bunu yapamayacağını öğrenmişti.

Gerçekten de
kutsanmış bir olay.

Seçilmiş Selena.

Selena. Ne harika bir isim....

Her neyse, Seçilmiş Selena bu işlerle ilgilenmek için geliyordu ve bu da er ya da geç şu anlama geliyordu

geri dönmek zorundaydı. Vishous, Rhage, Blay, Qhuinn ve Saxton'ın düzenli olarak beslenmesi gerekiyordu ve bu çocukların son birkaç gecedir nasıl kavga ettikleri göz önüne alındığında, bir damara ihtiyaçları olacaktı.

Bu da onun gelmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de...kahretsin. Nedenini gerçekten takdir ettiğini söyleyemezdi. Damarında başka birinin olduğu fikri, her kimse ona Ginsu'luk yapma isteği uyandırır.

Her şey düşünüldüğünde, takıntısı biraz üzücüydü, özellikle de tezahürleri: Son bir haftadır her gece İlk Yemek'ten sonra etrafta dolanıyor, bekliyor, rahat görünüyor, Allah'ın belası Lassiter'le konuşuyordu - aslında onu tanıdığınızda o kadar da kötü bir adam değildi. Aslına bakarsanız, bu melek ev hakkında o kadar çok bilgi sahibiydi ki, saçma sapan televizyonuna o kadar dalmıştı ki, kaç tane sorunun kadın konusu etrafında kümелendiğini fark etmemiş gibiydi. Primale. Çiftleşmiş çiftler dışında herhangi bir yerde, herhangi biriyle ilişki yaşanıp yaşanmadığını.

Bilgisayarının başında duraklayarak Howard Stern Show'u kapattı ve Baba Booe'yı bir kez daha dövmeyi yarıda kesti; sonra odasından çıktı, Wrath ya da Beth odalarına girip çıkmak istediklerinde geri çekilen tonozlu duvarın yanından geçti. Halı kaplı merdivenlerden çıkarak heykeller koridorunun başına geldi.

Ya da onun düşündüğü gibi çıplak adamlar salonu.

Sağa dönerek, kapalı olan kralın çalışma odasının önünden geçti ve büyük merdivenlerden o inanılmaz fuayeye indi. Aşağı inerken, keşke gitmek zorunda olmasaydım diye zamanın nasıl geçtiğinden yakındı. Ancak iş işi ve-

Görmek istediği kadın bilardo salonundan çıkıp kütüphaneye doğru yöneldiğinde aşağıdaki mozaik zemini yaralamıştı.

"Selena," diye seslendi, balkonun karşısına geçip o altın varaklara yaslandı.

Damlanın üzerinden bakarken, kızın başı kalktı ve gözleri onunkilere dikildi.

Pound. Pound. Pound.

Kalbi göğsünde bir savaş ilahisi gibi gürledi ve elleri otomatik olarak ceketine gitti, önünün kapalı kaldığından emin oldu. Ne de olsa değerli bir kadındı ve onu silahlarıyla korkutmak istemiyordu.

Oh, adamım, o çok güzeldi.

Koyu renk saçları ensesinden yukarı doğru kıvrılmış ve vücudunu saran saydam bornozuyla, şiddet içeren herhangi bir şeyin etrafında olamayacak kadar değerli ve nazikti.

Ya da onun gibi bir şey.

"Merhaba," dedi hafif bir gülümsemeyle. O ses. Yüce İsa, o ses...

Trez kuyruğunu dikleştirdi ve koşar adımlarla aşağı inip geri döndü. "Nasılsın?" diye sordu, kızın önünde neredeyse patinaj yaparak dururken.

Biraz eğildi. "Pekâlâ."

"Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi. Yani..." Hay sikeyim.

"Buraya sık gelir misin?"

Kendi kafasına vurmak istedi. Ne yani, burası bir bar mıydı? Kahretsin.

"Çağrıldığım zaman, evet." Başını bir yana eğdi, gözleri kısıldı. "Sen farklısın, değil mi?"

Ellerinin koyu tenine baktığında, onun kromatiklerden bahsetmediğini anladı. "O kadar da farklı değil."

Örneğin ısırmak isteyen dişleri vardı. Ve... başka şeyler. Sadece onun varlığıyla bile tahrik oluyordu.

"Nesin sen?" Bakışları sabit ve güçlüydü, sanki onu görme, işitme ya da kokudan daha derin bir seviyede değerlendiriyordu. "Yerini... belirleyemiyorum."

Bu senin için değil.

Kardeşinin sesi içeri girdiğinde Trez onu bir kenara itti.

"Ben Kardeşlik'in bir arkadaşıyım."

"Ve kralın, yoksa burada olmazdınız."

"Bu doğru."

"Onlarla savaşıyor musun?"

"Beni çağırırlarsa."

Şimdi gözleri saygıyla parlıyordu. "Bu doğru ve yerinde."
Tekrar eğildi. "Hizmetiniz takdire şayan."

Aralarına sessizlik girdi ve beynini bir şey, herhangi bir şey için zorlarken, yaptığı tüm o sikişleri hatırladı. Şimdi, o boktan şeyi bir an önce yapabiliyordu. Öte yandan kibarca konuşmak? Yabancı dillerinizden bahsedin.

Tanrım, onun yanında bunları düşünmekten nefret ediyordu. "İyi misin?" diye sordu Seçilmiş.

Ve işte o zaman ona dokundu. Uzanarak elini onun koluna koydu ve ten tene temas olmasa da, vücudu bağlantıyı her yerinde hissetti, kolları ve bacakları hareketsizleşti, zihni bir tür boşluğa girdi, sanki transa girmiş gibiydi.

"Sen... inanılmaz derecede güzelsin," dediğini duydu.

Seçilmiş'in kaşları havaya kalktı.

"Sadece dürüst oluyorum," diye mırıldandı. "Ve sana söylemeliyim ki... Bütün hafta seni görmeyi bekledim."

Ona dokunan eli geri çekildi ve cüppesinin yakasına doğru yükselerek yakaları kapattı. "I..."

Bu senin için değil.

Kızın beceriksizliği içini parçalarken, Trez göz kapaklarını indirdi ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştı: Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri hakkında anladığı kadarıyla, onlar gezegendeki en saf ve en erdemli kadın türüydü. Son zamanlardaki "ortaklarının" tam tersi.

Onun üzerine çizgiler atmaya başlarsa ne olacağını sanıyordu? Zıplayıp bacaklarını onun kalçalarına mı dolayacaktı?

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır, dinle, özür dilemek zorunda değilsin." Adam bir adım uzaklaştı, çünkü kız uzun olmasına rağmen

ve en son istediği Şey onun kendini kalabalık hissetmesiydi.
"Sadece bilmeni istedim."

"I..."

Harika. Ne zaman bir kadın uygun kelimeleri aramak zorunda kalsa? Ayağını gerçekten bu işe soktuğunu biliyordun.

"  z r dilerim," dedi tekrar.

"Hayır, sorun yok. Sorun yok." Elini kaldırdı. "Bunun için endişelenme."

"Sadece ben-"

Ben başkasına aşığım. Ben alındım. Seninle hiçbir Şekilde ilgilenmiyorum.

"Hayır." Ayrıntıları duymak istemediği için sözünü kesti. Kaçınılmaz olan için sadece kelime dağarcıkları vardı. "Her Şey yolunda. Anlıyorum-"

"Selena?" diye bir ses geldi sol taraftan.

Rhage'ın sesiydi. Kahretsin.

Başını o yöne çevirdiğinde, ışık yanaklarına ve dudaklarına farklı bir açıdan vurdu ve tabii ki her biri aynı derecede güzel görünüyordu. Ona sonsuza kadar bakabilirdi....

Hollywood kütüphanenin kemerlerinden dışarıya doğru eğildi. "Senin için hazırız-oh, hey, dostum."

"Hey," diye karşılık verdi Trez. "Nasılsın?"

"İiyim. Halletmem gereken küçük bir iş var." Şerefsiz. Saksocu. Bas-

Trez yüzünü ovuşturdu. Tamam. Tamam. Bu beş milyar metrekairelik evde bu tür bir saldırganlığa yer yoktu, özellikle de iki kez tanıştığı bir kadın söz konusuysa. Onu tanımak istemeyen bir kadın. İŞini yaparken.

"Ben  ıkıyorum," dedi Kardeş'e. "Seni Şafaktan önce yakalarım."

"Anlaşıldı, koca adam."

Trez, Selena'ya başıyla selam verdi ve girişten geçerek, ait olduğu yere, Şehir merkezine doğru hareket etti.

Bunun için bir hafta beklediğine inanamıyordu; ve nasıl gideceğini tahmin etmeliydi.

Kendini aptal gibi hissederek Demir Maske'nin arkasında, otoparkın gölgelerinde yeniden şekillendi. Arka tarafta bile müziğin bas ritmini duyabiliyordu ve kazınmış boyası ve yıpranmış koluyla arka kapıya yaklaşırken, kötü ruh halinin önümüzdeki altı ya da sekiz saat boyunca dikkatle yönetilmesi gereken bir komplikasyon olduğunu biliyordu.

İnsanlar + alkol x öldürme dürtüsü = ceset sayısı. Ne onun ne de ticari çıkarlarının ihtiyacı olan şey değil.

İçeri girer girmez doğruca ofisine gitti ve Cadılar Bayramı'nda giydiği aptal kostümden kurtuldu; süslü paltosunu ve ipek gömleğini çıkardı, böylece üzerinde sadece siyah eşofman altı ve o güzel pantolon vardı.

Xhex ofisinde değildi, bu yüzden soyunma odasında vardiyalarına hazırlanmakta olan çalışan kızlara el sallayarak selam verdi ve büyük yıkanmamışlar diyarına çıktı.

Kulüp şimdiden kritik bir insan kitlesine sahipti, hepsi de koyu renk, ip gibi kıyafetler giyiyor ve bıkkınlık ifadeleri takınıyorlardı; zaman geçtikçe ve karaciğerleri içtikleri içkinin ve aldıkları uyuşturucunun kimyasal yapısını bozdukça, her ikisi de birçoğu için kaybolacaktı.

"Merhaba baba," dedi biri ona.

Başını çevirdiğinde, kısa boylu, kıvrımlı bir şey ya da başka bir şeyin kendisine baktığını gördü. Güneş gözlüğü takmış gibi siyah gözleri ve yumruk gibi sıkılmış büstiyeriyle bir anime karakterinin hayata gelmiş halini andırıyordu.

Ertele.

"Ben falan filan. Buraya sık gelir misiniz?" İçkisindeki kırmızı pipetten bir yudum aldı. "Bla-bla-bla üniversite öğrencisi bla-bla psikoloji. Bla-bla-bla?"

Göz ucuyla, kalabalığın sanki bir fedainin ya da belki bir yıkım topunun yolundan çekiliyormuş gibi dağıldığını gördü. Qhuinn'di.

Trez'in hissettiği kadar acımasız görünüyordu.

Trez adama başıyla işaret etti ve dövüşçü de bara doğru ilerlerken ona başıyla karşılık verdi.

"Vay canına, onu tanıyor musun?" Üniversite öğrencisi sordu. "Kim o? Blah-blah üçlüsü belki blah-blah?"

Kız Çok Yaramaz Bir Kızmış gibi tee-hee-hee'ler yaparken, Trez gözlerini bir aşağı bir yukarı çevirdi.

Pek çok açıdan, sunulan ordövr tabağı hiç de iştah açıcı değildi.

"Blah-blah-blahblahblah." Kıkırdama. Kalça sallama.

"Blah?"

Trez belli belirsiz başının sallandığını fark etti ve sonra karanlık bir köşeye doğru ilerlediler. Attığı her adımda bir parçası daha kapanıyor, kapanıyor, kış uykusuna yatıyordu. Ama kendini durduramıyordu. Bir sonraki vuruşunun ilki kadar iyi olmasını ve sonunda çaresizce beklediği o rahatlamayı getirmesini uman bir keşti.

Bunun olmayacağını bilse de. Bu gece olmaz.

Onunla olmaz.

Hayatının hiçbir yerinde
değil. Muhtemelen hiçbir
zaman.

Ama bazen bir şeyler yapmak zorundaydınız... ya da delirmek.

"Bana beni sevdiğini söyle?" dedi kız, kendini onun vücuduna bastırırken. "Pleeeeeeeeeeease."

"Evet," dedi uyuşukça. "Elbette. Ne istersen." Her neyse.

YEDİ SEKİZ

XCor ellerini birleştirdi ve parlak masanın üzerine koydu. Yanında, Throe alçak sesle konuşuyordu; ayaklarının ağırlığını bu eşleşmelerle hafiflettiklerinden beri kendisi de sessiz kalmıştı oxblood koltuklar.

"Bu kesinlikle ikna edici görünüyor." Askeri, kendisine sunulan belgelerin bir başka sayfasını çevirdi. "Gerçekten de çok ikna edici."

Xcor karşıdaki ev sahibine baktı. Glymera avukatı bir broşür gibi yapılmıştı, o kadar inceydi ki insan düz bir şekilde uzandığında boyunun dikey olup olmadığını merak ediyordu. Ayrıca yorucu bir titizlikle konuşuyor, küçük puntolar ve kalabalık, karmaşık ifadelerden oluşan sözlü paragraflar yazıyordu.

"Söyleyin bana, bu özet ne kadar kapsamlı?" Throe sordu.

Xcor'un gözleri kitap raflarına gitti. Deri ciltlerle tıka basa doluydular ve beyefendinin her birini okuduğuna inanıyordu. Belki de iki kez.

Avukat iyi düşünölmüş, iyi ifade edilmiş bir İngilizce gezintisine daha başladı. "Her türlü çabanın gösterildiğinden emin olmadan bu işi ikinize de devretmezdim..."

Başka bir deyişle, evet, Xcor kafasının içini doldurdu.

"Burada göremediğim şey" -Throe sayfaları çevirmeye devam etti- "herhangi bir karşı görüş notu."

"Çünkü hiç bulamadım. 'Tam kanlı' terimi sadece iki bağlamda kullanılmıştır - belirli bir babanın veya barajın tam kanlı yavrularında olduğu gibi soy ve ırksal kimlik bağlamında. Zaman içinde, daha geniş gen havuzunda bazı küçük seyrelmeler, insanlardan bazı bulaşmalar olmuştur ve yine de uzak Homo sapiens kan bağları olan bireyler, geçişlerini tamamladıkları sürece yasalar tarafından tam kanlı olarak yorumlanmıştır. Elbette bu, bir insanla bir vampirin doğrudan çocukları için geçerli değildir. Bu gerçek bir yarı-türdür. Ve bu bireyler, değişimden sağ çıksalar bile, tarihsel olarak yasalar tarafından farklı bir standarda tabi tutulmuş, diğer sivillere göre daha az hak ve ayrıcalıklara sahip olmuşlardır. Endişemiz şu: Eğer kralın shellanı melezse, onların erkek çocuklarının da geçiş sürecini atlatamama ihtimali var."

Throe sanki bunun ne anlama geldiğini düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ama yirmi beş yıl içinde öyle ya da böyle öğreneceğiz."

-Ve kraliyet çifti her zaman birden fazla çocuk sahibi olmayı deneyebilir."

Xcor kuru bir sesle araya girdi, "Yirmi beş yıl sonra hâlâ gezegende olacağımızı varsayıyorsunuz. Bu hızla gidersek neslimiz tükenmek üzere."

"Kesinlikle." Avukat başını Xcor'a doğru eğdi. "Pratik açıdan bakıldığında, çeyrek insan olmak geçişin gerçekleşmesini engellemek için yeterli olabilir - bunun belgelenmiş örnekleri var ve eminim Havers daha da fazla örnek verebilir."

Dahası, benim neslimden pek çok insan arasında, insan ırkıyla bu kadar yakın bir bağı olan bir yavrunun aslında bir insan eşi tercih edebileceği, yani dışarı çıkıp bizim türümüzden olmayan bir eş arayabileceği korkusu var. Bu durumda, bir insan kraliçemiz olabilir ve bu da" -erkek başını hoşnutsuzlukla salladı- "kesinlikle savunulamaz."

"Yani iki mesele var," dedi Xcor arkasına yaslanıp ağırlığının altında sandalye gıcırdarken. "Yasal emsal ve

sosyal sonuçları."

"Gerçekten de öyle." Avukat bir kez daha başını salladı. "Ve toplumsal korkuların, yasanın kralın çocuklarıyla ilgili kısmındaki gri alanları doldurmak için uygun bir şekilde kullanılabileceğine inanıyorum."

Throe kâğıtları kapatırken, "Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı. "Asıl soru nasıl ilerleyeceğimiz."

Xcor konuşmak için ağzını açtığı anda, içinden garip bir titreşim geçti, düşünce sürecini kesti, vücudu görünmeyen bir el tarafından vurulan bir diyapazon haline geldi.

Avukat ona "Belgeleri gözden geçirmek ister misiniz?" diye sordu.

Sanki yapabilirmiş gibi, diye düşündü Xcor acımasızca. Gerçekten de bu bilgili erkeğin, tüm bu olaylarda karar vericinin okuma yazma bilmeyen biri olduğunu bilseydi ne düşüneceğini merak etmek gerekiyordu.

"İkna oldum." Ayağa kalktı, belki biraz gerinmek derdine deva olur diye düşündü. "Ve bu bilginin Konsey üyeleriyle paylaşılması gerektiğine inanıyorum."

"Prensleri bir araya getirmek için yeterli bağlantılarım var."

Xcor pencereye doğru gitti ve içgüdülerini serbest bırakarak dışarı baktı. Kardeşlik miydi?

İçindeki uğultu arttıkça ve görmezden gelemeyeceği bir aciliyet yarattıkça.... dikkati dağılmış bir halde "Yap şunu" dedi.

Onun seçtikleri.

Seçilmişleri yerleşkeye girmişti ve çok yakındaydı.

"Gitmem gerek," dedi aceleyle kapıya yönelirken.

"Throe, sen burayı toparla."

Arkasında belli bir kargaşa vardı, peşindeki bir çift erkekten konuşmalar yükseliyordu ama bu onun umurunda bile değildi. Ön girişten çıktıktan sonra çevresindeki tarım arazilerine baktı....

Ve sinyalin buldu.

Bir kalp atışı ile diğeri arasında, bedeni ve iradesi ölmekte olan bir hırsız gibi dışisine doğru çekilmiş olarak gitmişti.

Kefaret.

* * *

Şehir merkezindeki Demir Maske'de Qhuinn bara gitti ve deri kaplı taburelerden birine oturdu. Etrafta müzik gümbür gümbür çalıyor, ter ve seks çoktan sıcak havaya karışarak klostrofobik hissetmesine neden oluyordu.

Ya da belki de bu sadece onun kafa yapısıydı.

"Seni bir süredir görmüyorum." Barmen, bir buçuk askılı, hoş görünümlü bir kadındı ve önüne bir peçete koydu. "Her zamanki gibi mi?"

"İki katı."

"Tamamdır."

Herradura Selección Suprema'sının gelmesini beklerken, kulüpteki insanların gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Açılmak mı? Eşcinsel olduğumu.

Erkekleri beceriyorsun! Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun!

Başını salladı, gerçekten de bir mola verebilirdi: Bir hafta önce işler sarpa sardığından beri bu mutlu küçük takas, bilincinin yüzeyinin hemen altında kafasının içinde dönüp duruyordu. Genel olarak, yüceltme konusunda olağanüstü bir iş çıkarmıştı... ne yazık ki, bu galibiyet serisi sona ermiş gibi görünüyordu. Tekilası geldiğinde ve bir kadehi, ardından diğerini mideye indirdiğinde, oyuna sokabileceği başka bir dikkat dağıtıcı olmadığını, iç gözlemine daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

Garip bir şekilde -ya da belki o kadar da garip değil- kardeşini düşündü.

Luchas'la genç kız hakkında hâlâ hiçbir şey paylaşmamıştı. Her şey çok zayıf hissettiriyordu: Hamilelik devam ediyor ve iyi görünmeye devam ediyor olsa da, bu noktada adamın ihtiyaç duymadığı ekstra bir drama katmanı gibi görünüyordu.

Ve kesinlikle cinsel yaşamı ya da Blay hakkında hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Bir kere, kardeşi hâlâ bakirdi ya da en azından Qhuinn'in anladığı buydu: Glymera, dişilerin çiftleşmeden önce yapabilecekleri konusunda çok daha kısıtlayıcıydı ve Luchas bir dişiyi geliştirmek için yatmış olsaydı, onunla uzun süreli ilişki kurmadığı sürece buna kesinlikle göz yumulurdu. Ancak Luchas'ın geçiş sürecinden sonraki tüm beslenmelerine tanıklık edilmişti, bu yüzden böyle bir fırsat olmamıştı ve adamın geceleri yoğun bir şekilde öğrenme, çalışma ve refakatçi sosyal etkinliklerle planlanmıştı. Hiç şansı yoktu.

Her nasılsa Qhuinn'in yaptığı her şeyi anlatmak pek uygun görünmüyordu. Ayrıca, Blay'ın sözleriyle, o kadar da ilginç değildi.

Qhuinn yüzünü ovaladı. "İki tane daha mı?" diye seslendi. Barmen hemen üzerine atlarken, lanet olsun, diye düşündü, Blay'le yaptığı seksin gerçekten ilginç olduğunu varsaymıştı. Ve bu olurken Blay sıkılmış görünmüyordu....

Her neyse. Luchas'a dönelim. Kardeşiyle yaptığı tüm o başucu sohbetlerinde dişiler hiç gündeme gelmemişti ve erkekler de kesinlikle menüde yoktu. Baskınlardan önce Luchas da babaları gibi heteroydu; yani doğum gününde ve belki yılda bir kez festivalden sonra misyoner pozisyonunda çiftleşilen bir dişiydi.

Erkekler, kadınlar, erkekler, kadınlar, çeşitli kombinasyonlarda, bazen toplum içinde, nadiren evde bir yatakta? Luchas'ın herhangi bir referans çerçevesine sahip olduğu bir şey değil.

Herradura üç ve dört önüne konduğunda başıyla teşekkür etti.

Bu ifadeden ve ne anlama geldiğinden nefret etse de derinlere inerek, ailesinin geri kalan üyesiyle hayatı hakkında konuşmaktaki suskunluğunun içinde ve arasında başka bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı. Herhangi bir utanç.

Utanç. Belki de sakat kardeşine yaşatmak istemediği küçük bir asilik...

Qhuinn kendi kıyafetleri içinde kıvrandı. Pekala. Sen ne bilirsin ki.

Acımasızca dürüst olsaydı mı? Evet, biraz huysuzdu. Ama bu, başka bir nedenden ötürü kendisine komik gözle bakılmasını istememe düzeyindeydi... muhafazakâr, muhtemelen bakire olan erkek kardeşinin, kendisine erkekler ve erkekler hakkında bir şey söylendiğinde şüphesiz yapacağı gibi.

Bu kadar.

Evet. Hepsi bu kadardı.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece kendimi uzun süreli bir kadınla görüyorum.

Bunu bir süre önce Blay'e söylemişti ve her kelimesinde ciddi-
ciddiydi-

Bağırsaklarını ve karaciğerini yeniden düzenleyen bir tür duygu bağırsaklarının içinde kıvrıldı.

Kendine içkiden olduğunu söyledi.

Hissettiği ani korku aksini gösteriyordu.

Qhuinn bu histen kurtulmak umuduyla üçüncü iğnesini de yuttu. Ve dördüncüyü de. Ve bu arada, siktiği birçok kadın ve erkeğin yüzleri, göğüsleri ve cinsiyetleri zihninden geçiyordu-

"Hayır," dedi yüksek sesle. "Hayır. Hayır."

Oh,

Tanrım...

"Hayır."

Yanındaki adam ona tuhaf bir bakış attığında sustu.

Yüzünü silerek daha fazla içki sipariş etmek istedi ama kendini tuttu. Sismik bir şey umutsuzca kırılmaya çalışıyordu; ruhunun temelinde titrediğini hissedebiliyordu.

Kim olduğunuzu bilmiyorsunuz ve bu her zaman sizin sorunuz oldu.

Hay sikeyim. Eğer daha fazla tekila alırsa, yutkunmaya devam ederse, kaçınma rotasında kalırsa, Blay'in onun hakkında söyledikleri

her zaman doğru olacaktı. Sorun şu ki, bilmek istemiyordu. Sadece gerçekten bilmek istemiyordu... bilmek....

Tanrım, burada olmaz. şimdi olmaz. Asla olmaz.

Nefesinin altında küfrederek, farkındalık gayzerinin gerçekten kabarmaya başladığını hissetti, göğsünün ortasından yüksek sesle ve net bir şekilde patlamakla tehdit ediyordu ve bir kez serbest kaldığında, onu bir daha asla yeraltına geri alamayacağını biliyordu.

Lanet olsun. Bu konuda konuşmak istediğı tek kişi onunla konuşmuyordu.

Erkek gibi davranıp bu işi kendi başına halletmesi gerekeceğini tahmin ediyordu.

Bir açıdan, annesinin de dediğı gibi... şey, bilirsiniz işte... olduğı fikri onu etkilememeliydi. Glymera'nın küçümsemesinden daha güçlüydü ve eşcinsel ya da heteroseksüel olmanızın fark etmediğı bir ortamda yaşıyordu: Sahada kendinizi idare edebildiğiniz ve tam bir pislik olmadığınız sürece, Kardeşlik sizinle birlikteydi. V'nin cinsel geçmişine bir bakın, Tanrı aşkına. Karanlıkta ışık kaynağı dışında bir şey olarak kullanılan siyah mumlar mı? Erkeklere ilgi duymak bile bu şeylere kıyasla çocuk oyuncağıydı.

Ayrıca, artık ailesinin evinde yaşamıyordu. Bu onun hayatı değildi.

Bu onun hayatı değildi.

Bu onun hayatı değildi.

Yine de kendine bunu tekrar tekrar söylerken bile, artık var olmayan geçmiş tam arkasındaydı, omzunun üzerinden bakıyordu... onu yargılıyor ve sadece istemekle kalmıyor, sadece aşağı değil, aynı zamanda tamamen ve tamamen değersiz buluyordu.

Hayalet uzuv ağrısı gibiydi: Kangren gitmişti, enfeksiyon kesilmişti, ampütasyon tamamlanmıştı... ama korkunç hisler devam ediyordu. Hâlâ canını yakıyordu. Hâlâ bir topal gibi sakattı.

Bütün o kadınlar... bütün o dişiler... cinselliğin gerçek doğası neydi, diye merak etti birden. Çekicilik olarak sayılan şey neydi? Çünkü onları becermek istiyordu ve becerdi de. Onları kulüplerde, barlarda, hatta John Matthew'a dönüşümünden sonra gerçek kıyafetler almak için gittikleri alışveriş merkezindeki mağazada bile tavlamişti.

Kadınları seçmiş, kalabalığın arasından ayırmış, bazılarını ayıklayıp diğerlerini öne çıkaran bir tür veri ekranı uygulamıştı. Onlara sakso çekti. Onlara sakso çekmiş. Onlara arkadan, yandan, önden binmişti. Göğüslerini avuçlamıştı.

Bunların hepsini kendi isteğiyle yapmıştı.

Erkeklerle farklı mıydı? Öyle olsa bile, kendini etiketlemek zorunda mıydı?

Ve eğer kendine bir tanım koymadıysa, bu, lanet olası ölü olan ve zaten ondan nefret eden ebeveynlerinin onaylamadığı bir şey olmadığı anlamına mı geliyordu?

Sorular beynine hücum edip, tam da her zaman düşünce süreçlerine sapladığı türden bir öz-analiz yağmuruna tutarken, daha da sarsıcı bir gerçeğin farkına vardı.

Tüm bunlar ne kadar önemli olursa olsun, Kristof Kolomb ne kadar ilerlerse ilerlesin, hiçbiri en kritik konunun yanına bile yaklaşamazdı.

En ufak bir şekilde bile.

Keşfettiği asıl sorun, tüm bu saçmalıkların parkta yürüyüş gibi görünmesini sağladı.

YEDİ DOKUZ

Assail küfür edilmesine göz yummazdı. Ona göre bu yaygın ve gereksiz bir şeydi. Bununla birlikte, boktan bir hafta geçirmişti.

Evinin mahzeninde, kasada, o ve ikizler son birkaç günün hasılatını düzenlemeyi yeni bitirmişlerdi: Banknotlar, tezgâhtan geçirilmiş, bantlanmış ve ardından değerlerine göre ayrılmış desteler halinde istiflenmişti ve toplam, onun standartlarına göre bile etkileyiciydi.

Toplamda yaklaşık iki yüz bin dolarları vardı.

Fore-lesser ve neşeli avcı grubu mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Mutlu olacağını
düşünürsün. Ama öyle
değil.

Aslında, sefil bir orospu çocuğuydu ve kötü mizahın nedeni onu daha da huysuzlaştırdı.

"Benloise'e gidin," dedi ikizlere. "Bir sonraki kokain partisini alın ve ayırmak için buraya geri gelin."

İkizler malı katkı maddeleriyle kesip poşetlere doldurmakta ustaydı ve bu iyi bir şeydi. Avcılar daha önce satılanın üç katını satıyorlardı.

"O zaman teslimatı yap." Assail saatini kontrol etti. "Saat sabah üçe ayarlı, yani yeterince vaktiniz var."

Masadan kalkarak kollarını başının üzerine uzattı ve sırtını dikleştirdi. Son zamanlarda vücudu kaskatı kesilmişti ve bunun nedenini biliyordu: Sürekli düşük seviyeli bir uyarılma halinde olmak, diğerk fiziksel özelliklerinin yanı sıra uyluklarındaki ve omuzlarındaki kasları sıkılaştırmıştı... ki bu kaslar kendi kendilerini düzenlemeye tamamen dirençliydi.

Yıllarca kendi ereksiyonlarıyla ilgilenmeyi pek umursamadıktan sonra, kendini tatmin etme alışkanlığı edinmişti.

Ve tek yaptığı, anlamadığı şeyin altını çizmek gibi görünüyordu.

Son bir hafta boyunca Marisol'un kendisiyle temasa geçmesini beklemiş, telefonun çalmasını beklemişti, tanımadığı biri yine kapısına dayandığı için değil. Kadın da en az onun kadar Marisol'u istiyordu ve bu da bir buluşmaya yol açacaktı. Ancak öyle olmadı. Ve onun mücadele ettiği türden bir itidal sergilemiş olması, sadece özdenetimini değil, akıl sağlığını da sorgulamasına neden oldu.

Gerçekten de, ondan önce kendisinin çatlayacağından korkuyordu.

İznini alarak merdivenlerden yukarı çıktı ve mutfğa girdi. Yaptığı ilk şey telefonuna bakmak oldu, belki aramış olabilirdi ya da Audi'si yedi gece boyunca hiçbir yere hızlıca gidemedikten sonra nihayet hareket etmiş olabilirdi: Lanet olası şey, ziyaretinden beri o evin önünde park halinde duruyordu, sanki onun bir izleyici koyduğunu biliyordu.

Ekranı kontrol ettiğinde, birinin onu aradığını gördü, ancak bu kişi listesinde olmayan bir numaraydı.

Ve bir sesli mesaj vardı.

Bir insanın yanlış aramalarını yanıtlamakla ilgilenmiyordu ama protokolü ihlal eden daha düşük bir ihtimal olduğu için mesajı dinlemesi gerektiğini biliyordu.

Ona ulaştığında humidoruna doğru yürüdü. Son zamanlarda çok sigara içiyordu ve muhtemelen çok fazla kokain kullanıyordu. Bu da acı verici bir şekilde sezgiye aykırıydı.

zaten gergin ve sinirliydi, bu iç kimyaya uyarıcılar eklemek yangına benzin dökmek gibiydi-

"Hola. Ben Sola'nın büyükannesiyim. Bir Assail'e ulaşmaya çalışıyorum... lütfen?" Assail oturma odasının ortasında durdu. "Lütfen beni hemen geri arar mısınız? Teşekkür ederim-"

Dehşet duygusuyla mesajı kesti ve Geri ara.

Tek yüzük. İki yüzük-

"¿Hola?"

Gerçekten de onun adını bilmiyordu. "Bu Assail, madam. İyi misin?"

"Hayır, hayır değilim. Numaranızı yatağının başucunda buldum ve aradım. Bir sorun var."

iPhone'unu sıkıca kavradı. "Anlat bana."

"O gitti. Eve geldi ama geldikten hemen sonra kapıdan çıkıp gitti - gittiğini duydunuz mu? Her şeyi hariç, sırt çantası, arabası, hepsi burada. Uyuyordum ve alt katta birinin hareket ettiğini duydum. Adını seslendim ama kimse cevap vermedi, sonra sert bir ses duydum - yüksek bir ses - ve aşağı indim. Ön kapı açıktı ve kaçırılmış olmasından korkuyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Bana hep polisi aramayacağımızı söylerdi. Bilmiyorum-"

"Şşş, her şey yolunda. Doğru olanı yaptın. Hemen geliyorum."

Assail ikizlerle iletişim kurma zahmetine girmeden ön kapıya doğru koştu; aklında o küçük eve olabildiğince hızlı gitmekten başka bir şey yoktu.

Cisimsizleşmesi bir saniye sürdü ve ön bahçedeki formuna geri döndüğünde, geri dönmek için zihninden geçirdiği tüm senaryolar arasında bunun olmadığını düşündü.

Büyükannenin bildirdiğine göre, Audi yürüyüş yolunun sonundaki sokağa park edilmişti. Daha önce olduğu yerde. Ama dikkat çeken neydi? Karı rahatsız eden dağınık ayak sesleri vardı, izler çimenlikten sokağa çapraz bir şekilde geçiyordu.

Kaçırıldı, diye düşündü Assail. Lanet olsun.

Alçak basamakları koşarak çıktı, kapı ziline bastı ve ayaklarını yere vurdu. Birinin onun kadın-erkek arkadaşını

Kapı açıldı ve diğer taraftaki kadın gözle görülür bir şekilde sarsıldı. Ve sonra gözleriyle onu içine çekerken daha da şaşırılmış görünüyordu. "Siz... Assail misiniz?"

"Evet. Lütfen beni içeri alın hanımefendi, size yardımcı olacağım."

"Sen daha önce gelen adam değilsin."

"Gördüğünüz kadarıyla hayır, madam. Şimdi, lütfen beni içeri alın."

Marisol'un büyükannesi kenara çekilirken, "Ah, nerede olduğunu bilmiyorum. Mãe de Deus, o gitti, gitti...."

Derli toplu küçük oturma odasına bir göz attı ve sonra arka kapıya bakmak için mutfığa doğru yürüdü. Sağlamdı. Kapıyı ardına kadar açıp dışarı eğildi. Bir hafta önce bıraktıklarından başka ayak izi yoktu. Eşyaları tekrar kapatıp sürgüyü kilitledikten sonra büyükannesinin yanına döndü.

"Üst katta mıydın?"

"Evet. Yatakta. Dediğim gibi, uyuyordum. İçeri girdiğini duydum ama yarı uyanıktım. Sonra birinin düşme sesini duydum. Aşağı indiğimi söyledim, sonra ön kapı açıldı."

"Bir arabanın gittiğini gördün mü?"

"Evet. Ama çok uzaktaydı ve plakada hiçbir şey yoktu."

"Ne kadar zaman önce?"

"Seni on beş, belki yirmi dakika sonra aradım. Odasına gittim ve etrafa bakındım - üzerinde numaranızın yazılı olduğu peçeteyi orada buldum."

"Kimse aradı mı?"

"Kimse aramadı."

Saatini kontrol etti ve sonra yaşlı kadının solgunluğu karşısında endişelendi. "Buyurun hanımefendi, oturun."

Adam onu oturma odasındaki çiçekli kanepeye yerleştirirken, kadın zarif bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı. "O benim hayatım."

Assail insanların üstlerine nasıl hitap ettiklerini hatırlamaya çalıştı. "Mrs.-ah, Mrs...."

"Carvalho. Kocam Brezilyalıydı. Ben Yesenia Carvalho."

"Bayan Carvalho, size bazı sorular sormam gerekiyor." "Bana yardımcı olabilir misiniz? Torunum-"

"Gözlerimin içine bak." Kadın bunu yaptığında, adam alçak bir sesle, "Onu geri getirmek için yapmayacağım şey yok. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Niyetini aralarındaki havaya gönderirken Bayan Carvalho'nun gözleri kısıldı. Bir an sonra sakinleşti ve bir kez başını salladı -her ne kadar şiddetli olma ihtimalleri yüksek olsa da, adamın niyetini onaylıyormuş gibi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Ona zarar vermek isteyebileceğini düşündüğünüz biri var mı?"

"O iyi bir kız. Geceleri bir ofiste çalışıyor. Kendi halinde biri."

Yani Marisol büyükannesine gerçekte ne yaptığı hakkında hiçbir şey söylememişti. Bu iyi bir şeydi. "Hiç mal varlığı var mı?"

"Para mı demek istiyorsun?" "Evet."

"Biz basit insanlarız." El yapımı, özel dikim kıyafetlerine baktı. "Bu evden başka hiçbir şeyimiz yok."

Kadının hayatı hakkında çok az şey bilmesine rağmen nedense bundan şüphe duyuyordu: Yaptığı işten para kazanmadığına inanmakta güçlük çekiyordu ve Benloise gibilerden elde ettiği gelir için vergi ödemek zorunda olmadığı kesindi.

Ancak bir fidye çağrısının gelmeyeceğinden korkuyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bayan Carvalho, endişelenmenizi istemiyorum." Ayağa kalktı. "Bunu derhal halledeceğim."

Gözleri tekrar kısıldı, ona torununu düşündüren bir zekâyı gizliyordu. "Bunu kimin yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Assail saygının bir ölçüsü olarak eğildi. "Onu size geri getireceğim."

Asıl soru, bunu yapmak için kaç kişiyi öldürmek zorunda kalacağı ve bunun sonunda Marisol'un hayatta kalıp kalmayacağıydı.

O kadına bedensel zarar verme düşüncesi bile boğazında hırlamasına, dişlerinin aşağı inmesine ve medeni tarafının bir kobranın derisi gibi dökülmesine neden oldu.

Assail mütevazı evden ayrılırken, tüm bunların neyle ilgili olduğunu hissediyordu ve eğer haklıysa? Kaçırılmanın üzerinden sadece yirmi dakika geçmiş olsa bile çok geç kalmış olabilirdi.

Bu durumda, belirli bir iş ortağı acı içinde yeni dersler öğrenecekti.

Ve Assail adamın öğretmeni olacaktı.

SEKİZ

LAyla Mercedes'in içinde kaldı. İçerisi sıcaktı, koltuklar rahattı ve etrafını saran büyük çelik kafesin sınırları içinde kendini güvende hissediyordu. Ve düşünmesi gereken bir tür manzara vardı: Bir tür manzara vardı. Farlar arabanın önünde ışıltı ışıltı parlıyor, huzmeler sönmeden önce gecenin içine doğru epeyce uzanıyordu.

Bir süre sonra sağanak yağışlar aydınlığın içinden aşağıya doğru süzölmeye başladı; tembel ve dolambaçlı rotaları, yukarıdaki bulutlardan inişlerinin sona ermesini istemediklerini gösteriyordu.

Sessizce otururken, Qhuinn'in ona soğuk havalarda yapmasını öğrettiği gibi motoru açıp kapatırken, zihni boş değildi. Hayır, zihni hiç de boş değildi. Dümdüz önüne bakıp sessiz kar yağışını, yolun düzlüğünü ve huzurlu tarım arazilerini not etse de... gördüğü şey o savaşçıydı. O hain.

Her zaman yanında görönen erkek, özellikle de tek başınayken.

Hiçliğin ortasındaki bu arabada tek başına otururken bile, onun varlığı somuttu, onunla ilgili anıları o kadar güçlüydü ki, ulaşabileceği bir yerde olduğuna yemin edebilirdi. Ve özlem... sevgili Bakire Kâtip, hissettiği özlem sevdiklerinin hiçbirisiyle paylaşabileceği bir şey değildi.

Birine böyle bir tepki vermek çok acımasız bir kaderdi.

Layla koltuğunda geriye doğru sarsıldı, dudaklarından bir çığlık koptu ve arabanın içinde yankılandı.

İlk başta, ışınların içinde cisimleşen şeyin gerçek olup olmadığından emin olamadı: Xcor botlarını önündeki yola dikmiş, deri kaplı devasa gövdesi ikiz ışık huzmelerini bir kara delik gibi emiyor gibi görünüyordu.

"Hayır," diye bağırdı. "Hayır!"

Kiminle konuştuğundan ya da neyi inkâr ettiğinden emin değildi. Ama bir şey açıktı; asker önce bir adım, sonra bir adım daha atınca, askerin zihninin ya da korkunç arzularının bir ürünü olmadığını, gerçek olduğunu anladı.

Arabayı vitesle tak, dedi kendi kendine. Vitesle tak ve gaz pedalına sertçe bas.

Et ve kan, onunki kadar korkunç derecede vahşi olsa bile, böyle bir darbeyle boy ölçüşemezdi.

Adam daha da yaklaşırken, "Hayır," diye tısladı.

Yüzü tam olarak hatırladığı gibiydi: mükemmel simetrik, yüksek elmacık kemikleri, daralmış gözleri ve düz kaşlarının arasında sürekli bir çatıklık vardı. Üst dudağı yukarı kıvrılmıştı, öyle ki hırılıyor gibi görünüyordu ve vücudu... vücudu büyük bir hayvanınki gibi hareket ediyordu, omuzları zar zor dizginlenen bir güçle kayıyor, ağır kalçaları onu acımasız bir güç vaadiyle ileriye taşıyordu.

Ve yine de... korkmuyordu.

"Hayır," diye inledi.

Arabanın izgarasına bir adım kala durdu, deri ceketini yan tarafına doğru savruluyordu, silahları parlıyordu. Kolları yanlarındaydı ama öyle kalmadılar. Yavaşça hareket ederek yukarı uzandı....

Sırtından bir şey çıkarmak için.

Bir çeşit silah. Aracın üzerine koydu.

Sonra elleri, o siyah deri kaplı elleri göğsünün önüne gitti... ve iki silah çıkardı.

o ceketin altında. Ve göğüslerini kesen kılıftan hançerler. Ve uzun bir zincir. Ve parıldayan ama tanımadığı bir şey.

Hepsini arabanın kaputuna koydu.

Sonra geri adım attı. Kollarını havaya kaldırdı. Ve yavaş bir daire çizdi.

Layla zor nefes aldı.

Savaşçı bir yapısı yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. Ama içgüdüsel olarak biliyordu ki, bir savaşçının kurallarına göre, bir başkasının karşısında silahsız kalmak kolay kolay kabul edilemeyecek bir tür savunmasızlıktı. Elbette ölümcül olmaya devam ediyordu; onun yapısında ve eğitiminde bir erkek çıplak elleriyle bile öldürebilirdi.

Yine de kendini ona sunuyordu.

Ona zarar vermek istemediğini mümkün olan en görünür şekilde kanıtlıyordu.

Layla'nın eli yanındaki yan paneldeki düğme sırasına gitti ve orada dondu kaldı. Ancak hareketsiz değildi; sanki uçuyormuş gibi ağır ağır nefes alıyordu, kalbi çarpıyordu, ter üst dudağını kaplamıştı....

Kapıların kilidini açtı.

Kâtip Bakire ona yardım etti... ama o kapıları açtı.

Yumruk sesi içeride yankılanırken, Xcor'un gözleri kısa süreliğine kapandı, yüz ifadesi gevşedi, sanki beklemediği bir hediyeye almış gibiydi. Sonra kendine geldi....

Kapının diğer tarafını açtığı anda soğuk hava içeri doldu ve ardından iri bedeni onunkinin yanındaki koltuğa yerleşti. Kapı sertçe kapandı ve birbirlerine döndüler.

İçerideki ışıkların parlamasıyla onu daha da iyi görebildi. O da ağır ağır nefes alıyordu, geniş göğsü inip kalkıyordu, ağzı hafifçe açıktı. Sert görünüyordu, yüz hatlarındaki ince nezaket örtüsü sıyrılmıştı - ya da daha uygun bir ifadeyle, muhtemelen hiç olmamıştı. Ve yine de başkaları deformasyonu yüzünden ona çirkin diyecek olsa da, ona göre... güzeldi.

Ve bu bir g nahtı.

"Sen ger eksın," dedi kendi kendine.

"Evet." Sesi derin ve yankılıydı, kulaklarında bir okşayıştı. Ama sonra sanki acı çekiyormuş gibi çatladı. "Ve sen gençlerle birliktelesin."

" yleyim."

Gözlerini tekrar kapattı, ama şimdi sanki bir vücut darbesi almış gibiydi. "Seni gördüm."

"Ne zaman?"

"Klinikte. Geceler ve geceler önce. Seni dövdüklerini sanmıştım."

"Kardeşlik mi? Neden hiç-"

"Benim yüzümden." Adamın gözleri açıldı ve gözlerinde öyle bir ıstırap vardı ki, onu bir şekilde teselli etmek istedi.

"Senin bu pozisyonda olmanı asla istemezdim. Sen bu savaştan değilsin ve te menim seni asla ama asla bu savaşa sokmamalıydı." Sesi gittikçe derinleşiyordu. "Sen bir masumsun. Onuru olmayan ben bile bunu hemen anladım."

Madem onuru yoktu, neden şimdi silahını bıraktı, diye düşündü.

" iftleştiniz mi?" dedi kabaca.

"Hayır."

Aniden,  st duda ı muazzam dişlerinin arasından sıyrıldı. "Eğer tecavüze u radıysan-"

"Hayır, hayır. Bunu kendim için seçtim. Erkek için." Eli karnına gitti. "Bir genç istedim. İhtiyacım geldi ve tek d ş nebildi im, benim olan bir şeye ne kadar çok mahmen olmak istedi imdi."

O kısık gözler tekrar kapandı ve nasırlı elini yüzüne götürdü. Düzensiz ağzını gizleyerek, "Keşke ben..." dedi.

"Ne?"

"...İstedi in şeyi sana vermeye layık olsaydım."

Layla yine uzanıp ona dokunmak, onu bir şekilde rahatlatmak için kutsal olmayan bir ihtiyaç hissetti. Verdiği tepki o kadar  i  ve

Dürüsttü ve ne zaman onu düşünse çektiği acılar kendi acılarına benziyordu.

"Bana yardım etmiş olmanıza rağmen size iyi davrandıklarınızı söyleyin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Gerçekten de çok iyi."

Elini bıraktı ve sanki rahatlamış gibi başını geriye attı. "Bu çok iyi. Bu... iyi. Ve buraya geldiğim için beni affetmelisin. Seni hissettim ve kendimi inkâr edemeyeceğimi anladım."

Sanki ondan etkilenmiş gibi. Sanki onu istiyormuş gibi.

Ah, sevgili Bakire Kâtip, diye düşündü, vücudu içten dışa doğru ısınırken.

Gözleri ilerideki tarladaki ağaca kilitlenmiş gibiydi. "O geceyi düşünüyor musun?" dedi yumuşak bir sesle.

Layla ellerine baktı. "Evet." "Ve bu sana acı veriyor, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle. Aklımdan hiç çıkmıyorsunuz ama tahminimce farklı bir nedenden dolayı."

Kalbi kulaklarında yeniden çarparken Layla derin bir nefes aldı. "Emin değilim... Sizinkinden çok farklı."

Adamın başını çevirdiğini duydu.

"Ne dedin sen?" diye nefes aldı.

"Sanırım... beni gayet iyi duydunuz."

Anında aralarında hayati bir gerilim oluştu, yaşadıkları alanı daralttı, ikisi de hareket etmese de onları yakınlaştırdı.

"Onların düşmanı olmak zorunda mısınız?" diye düşündü yüksek sesle.

Uzun bir sessizlik oldu. "Artık çok geç. Sözlerle ya da yeminlerle geri alınamayacak eylemler yapıldı."

"Keşke öyle olmasaydı."

"Bu gece, bu anda... Ben de bunu diliyorum."

Şimdi kendi başı da hızla döndü. "Belki bir yolu vardır-"

Uzandı ve parmağının ucuyla onu susturdu, parmağını nazikçe ağzının üzerine koydu.

Gözleri onun dudaklarına odaklandığında, içinden neredeyse belli belirsiz bir hırıltı yükseldi... ama uzun süre devam etmesine izin vermedi, sanki ona yük olmak ya da belki de onu korkutmak istemiyormuş gibi sesi kesti.

"Rüyalarımıdasın," diye mırıldandı. "Her gün aklımdan çıkmıyorsun. Kokun, sesin, gözlerin... bu ağız."

Elini kaydırды ve nasırlı başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı.

Göz kapaklarını kapatan Layla, ondan alabileceği tek şeyin bu olduğunu bilerek dokunuşa doğru eğildi. Savaşın karşıt taraflarındaydılar ve ayrıntıları bilmese de, ev halkından onun haklı olduğunu bilecek kadar çok şey duymuştu.

Yaptığı şeyi geri alamazdı.

Bu da onu öldürecekleri anlamına geliyordu.

"Sana dokunmama izin verdiğine inanamıyorum." Sesi boğuklaştı. "Bunu bütün gecelerim boyunca hatırlayacağım."

Gözyaşları gözlerine hücum etti. Sevgili Bakire Kâtip, hayatı boyunca böyle bir anı beklemişti....

"Ağlama." Başparmağı kızın yanaklarına gitti. "Değerli güzel kadın, ağlama."

Eğer herhangi biri ona onun kadar sert birinin bu kadar şefkatli olabileceğini söyleseydi, onlara inanmazdı. Ama o öyleydi. Ona karşı öyleydi.

"Ben gidiyorum," dedi aniden.

İçgüdüğü ona dikkatli olması için yalvarmaktı... ama bu, Wrath'ın tahttan indiricisine iyi dileklerde bulunduğu anlamına gelirdi.

"Sevgili Seçilmişler, şunu bilin. Bana ihtiyacınız olursa, yanınızda olacağım."

Cebinden bir şey çıkardı, bir telefon. Telefonu ona doğru çevirip bir düğmeye dokunarak ekranı aydınlattı. "Bu numarayı okuyabilir misin?"

Layla gözlerini kırptırdı ve odaklanmaya zorladı. "Evet. Yapabilirim."

"Bu benim. Beni nasıl bulacağını biliyorsun. Ve eğer vicdanın bu bilgiyi Kardeşliğe vermeni gerektiriyorsa, bunu anlayışla karşılarım."

Rakamları okuyamadığını fark etti ve bu görme keskinliği eksikliğinden kaynaklanmıyordu.

Nasıl bir hayat sürmüştü acaba, diye hüzünle merak etti. "Kendine iyi bak, benim güzel Seçilmişim," dedi, gözlerini

Sadece bir aşık değil, bir cehennemlik gözleriyle.

Ve sonra tek kelime etmeden arabayı terk etti, silahlarını aldı ve kendini silahlandırdı...

...gecenin içinde kaybolmadan önce.

Layla hemen elleriyle yüzünü kapattı, omuzları titremeye başladı, başı öne eğildi, duyguları taşıdı.

Aklı ve ruhu arasında sıkışıp kalmış, bir bütün olarak kalsa bile parçalara ayrılmıştı.

SEKSEN BİR

"İçeri gel."

Blay konuşurken, A Confederacy of Dunces kitabının tepesinden baktı ve Beth'in odasına girdiğini görünce şaşırdı.

Kraliçenin yüzüne bir kez baktı ve kitabı yere bırakarak koltuktan doğruldu. "Hey, sorun nedir?"

"Layla'yı gördün mü?"

"Hayır, ama ailemin yanından döndüğümünden beri buradayım." Saate bir göz attı. Gece yarısını geçiyordu. "Odasında değil mi?"

Beth başını salladı, koyu renk saçları omuzlarına dökülürken parlıyordu. "O ve ben takılacaktık ama onu bulamıyorum. Klinikte ya da mutfakta değil - ve Qhuinn'i hem eğitim merkezinde hem de burada aradım. O da gitmiş."

Belki de romantik bir akşam yemeği yiyorlardı, bir tabak makarnayı paylaşıyorlardı ve lanet olası bir linguine ipliği sayesinde ortada buluşuyorlardı.

"Telefonlarını denediniz mi?" diye sordu.

"Qhuinn'inki odasında. Layla da eğer yanındaysa onunkine cevap vermiyor."

Ayağa kalkıp biraz heyecanlanmaya başladığında, sakinleşmesi gerektiğini düşündü - bu ulusal bir acil durum değildi. Aslında burası bir sürü odası olan büyük bir evdi.

Mesele Şu ki, onlar yetişkin insanlardı. İki insanın birlikte gitmesine ve bunun bir kriz olmamasına izin verilmelidir.

Özellikle de birlikte genç oluyorsa... Uzaklardan gelen bir süpürge sesi onun dikkatini çekti.

Dikkat.

"Benimle gel," dedi kraliçeye. "Burada bunu bilecek tek bir kişi var mı? Koridorun sonunda bir Dyson'la birlikte."

Elbette, Fritz ikinci kattaki oturma odasında çalışıyordu ve Blay içeri girdiğinde, Qhuinn'le kanepenin yanındaki halının üzerinde seviŐtikleri anılar yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Harika. Muhteşem.

"Fritz?" diye seslendi kraliçe.

Doggen ileri geri konuşmayı kesti ve makineyi öldürdü. "Merhaba, Majesteleri. Efendim."

Bir sürü eğilme.

"Dinle, Fritz," dedi Blay, "Layla'yı gördün mü?"

Kâhyanın yüzü anında asıldı. "Ah. Evet.

Gerçekten de öyle."

Başka bir Şey söylemeyince Blay "Annnnnnd?" diye sordu.

"Arabayı aldı. Mercedes'i. Yaklaşık iki saat önceydi."

Ne olacak ki, diye düşündü Blay. "Yani Qhuinn onunla birlikteydi."

"Hayır, yalnızdı." Blay'in midesine bir gemi dolusu uh-oh inerken uşak başını salladı. "Onu götürmem için ısrar etmeye çalıştım ama bana izin vermedi."

"Nereye gidiyordu?" Beth sordu.

"Gideceği bir yer olmadığını söyledi. Üstat Qhuinn'in ona araba kullanmayı öğrettiğini biliyordum ve bana anahtarları avucuna bırakmamı emrettiğinde ne yapacağımı bilemedim."

Kraliçe konuştu. "Burada hatalı olan sen değilsin, Fritz. Hem de hiç. Sadece onun için endiŐeleniyoruz."

Blay telefonunu çıkardı. "Araçta GPS var, yani her Şey yolunda gidecek. V'yi arayacağım ve o bizim için kızın yerini tespit edebilecek."

Mesajı gönderdikten sonra kraliçe uşağı biraz daha rahatlattı ve Blay etrafta dolanıp yanıt bekledi.

On dakika sonra mı? Hiç. Bu da demek oluyordu ki biliŐim uzmanı kardeş Şehir merkezinde bir işin ortasındaydı.

On beş dakika. Yirmi.

Hatta aramış ama cevap alamamıŐ. Bu yüzden sadece birinin kanaması olduğunu ya da V'nin telefonunun kavga sırasında kırıldığını varsayabildi.

"Qhuinn spor salonunda değil mi?" dedi, bu soru zaten cevaplanmıŐ olmasına rağmen.

Beth omuz silkti. "Kontrol ettiğimde hayır."

Blay hızlı bir telefon görüşmesi yaptı, Ehlena'ya ulaştı ve bir dakika sonra antrenman odasının boş olduğu, Luchas'ın uyuduğu ve havuzda ya da basketbol sahasında kimsenin olmadığı bilgisini aldı.

Adam evde değildi. Tarlada da değildi, çünkü rotasyon dışındaydı. Geriye akla yatkın tek bir yer kalıyordu.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Blay huysuzca. "Biz V'nin giriş yapmasını beklerken ben de gidip onu getireyim."

Ne de olsa o dişi onun yavrusunu taşıyordu - yani eğer tek başına büyük dünyaya kaçarsa, onu bulmaya dahil olmaya hakkı vardı. Belki Qhuinn onun nerede olduğunu biliyordu ama Blay onun bilmediğine dair bir his taşıyordu: Kadının arabasıyla dışarı çıktığını bilseydi telefonunu odasında bırakacağına inanmak zordu. Onunla temasa geçmesi için bir yol bulmasını isterdi.

Bu arada, neden hücresini geride bırakmıştı ki? Onun gibi değil.

Tabii Layla'nın iyi olduğunu dŐnmediyse... ve rahatsız edilmek istemediyse.

Harika.

Odasına geri dönen Blay, bir silah -çünkü ne zaman lazım olacağı belli olmazdı- ve sadece donanımını örtecek bir palto aldı. Sonra koşarak merdivenlerden indi ve antreye çıktı... ve gecenin içinde kayboldu.

Demir Maske'nin arka otoparkında kaldığı yerden devam etti ve kulübün arka kapısına geldiğinde zile basarak güvenlik kamerasına yüzünü gösterdi. Xhex kapıyı açtı.

"Selam," dedi ve ona hızlıca sarıldı. "Nasılsın? Uzun zamandır görüşemedik."

"Ben arıyorum-"

"Evet, barda."

Tabii ki öyleydi. "Teşekkürler."

Blay fedailer Koca Rob ve Sessiz Tom'a başıyla selam verdi ve personel bölümünden kulübün içine doğru ilerledi. Uzak tarafta ortaya çıktığında, müziğin bas davulu tam göğüs kafesine girdi - ya da belki de bu onun kalp atışıydı.

Ve işte oradaydı: Barın etrafında yüzlerce insan olmasına rağmen, Qhuinn onun için bir neon tabelasıydı ve diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Dövüşçü en uçta oturuyordu, sırtı Blay'e dönüktü, dirseklerini siyah vernikli tahtaya dayamıştı, başı öne eğikti.

Blay, işte buradalar, en başa döndüler diye düşünürken bir küfür savurdu. Ve evet, daha başını bile kaldıramadan bir kadın yaklaştı, vücudu Qhuinn'e doğru kaydı, eli kolunda durdu, başını çevirerek ona iyice bakabildi.

Blay sırada ne olduğunu biliyordu. O uyumsuz bakışlarla hızlı bir iniş çıkış, yavaş bir gülümseme, bir kaç cılız kelime -Ve çift banyoya giderdi.

Qhuinn başını salladı ve avucunu uzatarak durdu. İkinci bir itirazda bulunmaya meyilli olsa da, bu ona sadece bir el-ele konuşma turu daha kazandırdı.

Blay tekrar harekete geçemeden, saçları kıkına kadar inen ve üzerinde spreyli kadife pantolon olan bir adam

yaklaştı. Gölümsemesi bembeyazdı ve zayıf vücudu akrobasi için yaratılmış gibiydi.

Ani bir mide bulantısı Blay'in midesini bulandırdı - kendisine son karşılaşmalarından sonra Qhuinn'in bir daha ondan seks istemeyeceğini hatırlatsa bile- o halde dövüşçünün kimi becerdiği neden umurunda olsun ki? Ve Tanrı biliyordu ki erkeğin seks arzusu vardı-

Uzatmalarla birlikte Bay Lounge Suit'e de veda edildi.

Bundan sonra, Qhuinn sadece kendi önüne odaklandı.

Blay'in cebinde aniden bir titreşim oldu, telefonu ona bir mesaj olduğunu haber veriyordu. Mesajı çıkardığında Beth'ten geldiğini gördü: Her şey yolunda-Layla eve sağ salım döndü. Gezintiye çıktı ve benimle biraz televizyon izleyecek.

Blay bir teşekkür mesajı gönderdi ve telefonunu iç cebine geri koydu. Burada kalıp dövüşçüyü önemsiz bir olay için rahatsız etmeye gerek yoktu... Gerçi bu, bir hafta önceki H-bombası teslimatıyla ilgili biraz hasar kontrolü yapmak için bir fırsattı.

Blay cesetlerin arasına girip çıkarak yürüdü. Menzile girdiğinde boğazını temizledi ve gürültünün üzerine konuştu. "Hey-"

Elini Qhuinn'in omzunun üzerinden kaldırdı. "Tanrı aşkına, ilgilenmiyorum, tamam mı?"

O anda, sol taraftaki kişi sipariş ettiği içkiyi alıp gitmeye karar verdi.

Blay insanın yerini aldı.

"Sana siktir git demiştim-" Qhuinn patlamanın ortasında dondu kaldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Tamam, nereden başlasam.

"Bir sorun mu var?" Qhuinn söyledi.

"Hayır, hayır. Gerçekten, yanlış bir şey yok... bilirsiniz işte." Blay adamın önünde alkol olmadığını fark edince kaşlarını çatı. "Buraya yeni mi geldin?"

"Hayır, birkaç saattir buralarda takılıyorum sanırım."

"İçki içmiyor musun?"

"İlk oturduğumda öyleydi. Ama sonra... evet, hayır."

Blay çok iyi tanıdığı o yüzü inceledi. Çok acımasızdı, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar ve adamın yedi gündür uyumadığını gösteren daimi bir kaş çatma hali vardı.

"Dinle, Qhuinn-"

"Özür dilemeye mi geldin?"

Blay tekrar boğazını temizledi. "Evet. Yaptım. Ben-"

"Doğru."

"Ne?"

Qhuinn ellerini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu... sonra avuç içleriyle alnından çenesine kadar kendini kapatarak olduğu yerde kaldı. Anlamı olmayan bir şey söyledi ve işte o zaman Blay çok önemli bir şey olduğunu anladı.

Yine de zavallı herif muhtemelen Blay'in aslında bir aziz olmadığını farkına varmıştı.

Blay daha yakına eğildi. "Konuş benimle. Her ne ise, bana anlatabilirsin."

Ne de olsa adil olan adıldı. Birbirlerini son gördüklerinde aklındaki her şeyi boşalttığından emindi.

"Haklıydın," dedi Qhuinn. "Bilmiyordum... Ben..." Başka bir şey gelmeyince Blay'in kaburgaları sertçe gerildi, Olayı anladığında kaşları havaya kalktı. Aman Tanrım.

Şok tüm vücuduna yayılırken, adamın kendine gelmesini hiç beklemediğini fark etti. O sert sözleri haykırırken bile, bu sözlerin içine işlemesini beklemekten çok, sonunda sinirlenmesinin bir sonucuydu.

Qhuinn başını salladı, elleri yerinde duruyordu. "Ben sadece... onca yıl, onlarla yaşadığım onca şey... Bana karşı başka bir saldırıyla yüzleşemezdim."

Blay "onların" kim olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

"Bunu unutturmak için, saçmalıkları örtbas etmek için çok şey yaptım.

-Çünkü beni kovduktan sonra bile hala kafamın içindeydiler. Öldükten sonra bile... hala oradaydılar, bilirsiniz.

Her zaman orada..." Bir elini yumruk yaptı ve beynine vurmaya başladı. "Hep orada..."

Blay o kalın bileği yakaladı ve erkeğin kolunu aşağı indirdi. "Sorun yok...."

Qhuinn ona bakmadı. "Her şeyi büktüğümü bile bilmiyordum. Zihnimdeki şeylerin farkında değildim-" O derin ses yakalandı. "Hiçbir önemi olmasa da onlara benden nefret etmeleri için bir neden daha vermek istemedim. Bu da ne demek oluyor? Ne düşünüyordum ki ben?"

Qhuinn'in vücudundan yayılan acı o kadar büyüktü ki, etrafındaki hava sıcaklığını değiştirdi ve Blay'in ön kollarındaki tüyler soğuktan diken diken olana kadar her şeyi düşürdü.

Ve o anda, önündeki sefaletle yüz yüze gelen Blay, söylediklerini geri alabilmeyi diledi - doğru olmadığı için değil, o yara bandını yırtması gereken kişi kendisi olmadığı için. Rhage'in shellanı Mary bunu bir terapi seansının parçası olarak falan yapmalıydı. Ya da belki Qhuinn yavaş yavaş bunun farkına varmalıydı.

Ama bu şekilde değil.

Qhuinn'in vücudunun her çizgisinde, sesinin kısıklığında, yüzeyin hemen altında görünen zar zor dizginlenmiş çılgılığında yazılı olan yıkım dehşet vericiydi.

"Beni ne kadar etkilediklerini hiç bilmiyordum, özellikle de babamı. O erkek... benimle ilgili her şeyi kirletti ve ben bunun olduğunu bile bilmiyordum. Ve bu her şeyi mahvetti."

Blay kaşlarını çattı, bu kısmı anlamamıştı. Ama net olarak anladığı şey, kendi anne ve babasıyla Qhuinn'in anne ve babası arasındaki benzerlikti; başka bir hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil: Tek düşünebildiği sobanın önündeki o kucaklaşmaydı; annesi ve babası kollarını ona dolamış, açık, dürüst ve çekincesiz bir şekilde kabul etmişlerdi.

Ve burada Qhuinn bunu tek başına yaşıyordu. Bir kulüpte. Mahkum edildiği ayrımcılık mirasıyla ve değiştiremediği ve görünüşe göre artık görmezden gelemediği kimliğiyle mücadele ederken yanında onu destekleyecek kimse yoktu.

"Her şeyi mahvetti."

Blay elini bükülmüş pazularının üzerine koydu. "Hayır, hiçbir şey mahvolmadı. Böyle söyleme. Olduğunuz yerdesiniz ve sorun yok-"

Qhuinn'in kafası dönerek elinin kafesinden ayrıldı, mavi ve yeşil gözleri kırmızı çerçeveli ve suluydu. "Seni yıllardır seviyorum. Yıllardır, yıllardır ve yıllardır sana aşığım... okul ve eğitim boyunca... geçişlerden önce ve sonra... bana yaklaştığında ve evet, şimdi bile Saxton'la birliktesin ve benden nefret ediyorsun. Ve bu... bok... lanet kafamın içinde beni kilitledi, her şeyi kilitledi... ve bu bana sana mal oldu."

Blay'in kulakları arasında gıcırdayan lastiklerin sesi yankılanırken ve dünya dönmeye başlarken, Qhuinn devam etti. "Sana katılmadığım için beni mazur gör. Bu doğru değil -asla doğru olmayacak- ve on yıllar boyunca yürüyen, konuşan bir yalan olduğum gerçeğiyle yaşamaya fazlasıyla istekli olsam da, aramızda olabilecekleri feda ettiği fikri... benim için kesinlikle, kesinlikle doğru değil."

Qhuinn barın arkasındaki içki şişelerinden oluşan duvara bakmaya devam ederken Blay sertçe yutkundu.

Blay ağzını açarak bir şeyler söylemeye niyetlendi ama onun yerine monoloğu baştan sona tekrarladı. Aman Tanrım...

Sonra kafasına bir şey dank etti.

Eğer eşcinselsem, neden birlikte olduğum tek erkek sensin?

Birdenbire Blay'in kafasındaki tüm kan çekildi ve yanlış anladığı kelimelerdeki gerçeği deşifre etti. Bu şu anlama geliyordu... o gece...

"Tanrım," dedi kısık bir sesle.

"Demek buradayım," dedi dövüşçü huysuzca. "Bir içki ister misin-"

Kelimeler ağzından fırladı: "Artık Saxton'la birlikte değilim."

SEKİZ İKİ

Qhuinn başını ikinci kez çevirdi. Elbette bunu duymuş olamazdı.... "Ne...?" "Ondan iki hafta önce falan ayrıldım."

Qhuinn göz kapaklarının birkaç kez kırıştığını hissetti. "Neden... bekle, anlamıyorum."

"İşe yaramıyordu. Uzun zamandır yürümüyordu. O gece başka biriyle birlikte olduktan sonra geri döndüğünde? Birlikte değildik, yani beni aldatmadı."

Çılgınca bir nedenden ötürü, Qhuinn'in tek düşünebildiği Mike Myers'ın "Eski sıkın beni" demesiydi. Kabartma tozu mu?

"Ama düşündüm de... durun, siz ikiniz gerçekten mutlu görünüyordunuz. Eskiden her gece beni öldürürdünüz... evet."

Blay yüzünü buruşturdu. "Yalan söyledim için özür dilerim."

"Kahretsin. Onu neredeyse öldürüyordum."

"Muhtemelen cesur davranıyordun. O bunu biliyordu."

Qhuinn kaşlarını çatı ve başını salladı. "İkinizin... şey, bunu zaten söyledim."

"Qhuinn, sana bir şey sormam gerek."

"G'head." Tabii odaklanabildiğini varsayarsak.

"Sen ve ben birlikteyken... o gece... ve sonra sen hiç... bilirsin işte..."

Qhuinn adamın devam etmesini bekledi. Devam etmediğinde, Blay'in ne ima ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu-

Ah, şu.

Qhuinn buna inanamıyordu ama yanaklarının kızardığını ve ısındığını hissetti. "Evet, o gece."

"Şey, eğer hiç..."

Ortaya attığı her şey düşünülduğünde, bu küçük söz önemsiz bir ayrıntı gibi görünüyordu. Ayrıca, gerçek gerçektir. "Bu şekilde birlikte olduğum ilk ve tek erkek sensin."

Diğer adamdan sessizlik. Ve sonra, "Aman Tanrım, çok üzgünüm-"

Qhuinn araya girerek gereksiz özür dilemeyi kesti. "Üzgün değilim. Bekâretimi almasını tercih edeceğim kimse yok. İlkin her zaman hatırlarsın."

Tebrikler, Saxton, seni şanslı ibne.

Uzun bir sessizlik daha. Ve tam Qhuinn saatine bakıp bu garipliğe bir ara vermelerini önerecekken Blay konuştu.

"Saxton ve benim neden hiç çalışmadığımızı sormayacak mısın?"

Qhuinn gözlerini devirdi. "Yatak odasında sorun olmadığını biliyorum. Sen şimdiye kadar birlikte olduğum en iyi aşkınsın ve kuzenimin de farklı düşündüğünü sanmıyorum."

Siktiğimin saksocu orospu çocuğu Saxton.

Diğer adamın bir şey söylemediğini fark edince Qhuinn ona doğru baktı. Blay'ın mavi gözlerinde tuhaf bir ışık vardı.

"Ne?" Oh, Tanrı aşkına. "İyi. Neden hiç yürümesin ki?"

"Çünkü sana tamamen ve bütünüyle aşıktım ve hala da aşığım."

Qhuinn'in ağzı açık kaldı. Kulakları uğuldamaya başladığında, bunu doğru duyup duymadığını merak etti. Daha yakına eğildi. "Özür dilerim, ne yaptın-"

"Hey, bebeğim," diye araya bir kadın sesi girdi.

Sağ tarafında, bir çift salata kâsesini dolduracak kadar göğüs dekoltesi olan bir kadın vücuduna bastırdı. "Bir suç ortağına ne dersin-"

"Geri çekil," diye bağırdı Blay. "O benimle birlikte."

Aniden Qhuinn'in omurgası dikleşti: Blay'in gözlerinden fışkıran soğuk mavi ateşten, adamın eğer bir an önce ortadan kaybolmazsa o kadının boğazını parçalamaya hazır olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Ve bu... Müthişti.

"Tamam, tamam." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

"Öyleyiz," diye tısladı Blay.

Eskiden parlak bir fikri olan kadın uzaklaşırken, Qhuinn şaşkınlığının belli olduğunun farkında olarak Blay'e döndü.

"Öyle mi?" diye nefes aldı eski en iyi arkadaşına.

Kulübün müzik sesi ve etraflarında dolaşan yabancılarla dolu bir stadyum, içki dağıtan barmen ve çalışan kızlarla birlikte binlerce başka hayat devam ederken... zaman ikisi için de durmuştu.

Blay öne doğru uzandı ve Qhuinn'in yüzünü ellerinin arasına aldı, mavi bakışları etrafta dolaşırken ısınıyordu.

"Evet. Evet, biz-"

Qhuinn neredeyse adamın üzerine atlıyor, ağızları arasındaki mesafeyi kapatıyor ve hayatının aşkını bir, iki... üç kez öpüyordu - ne olduğu, bunun gerçek olup olmadığı ya da alarminin çalmak üzere olup olmadığı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Yaşadığı onca acıdan sonra, geçici de olsa rahatlamak için yanıp tutuşuyordu.

Geri çekildiğinde Blay kaşlarını çattı. "Titriyorsun."

Bunu hayal etmiyor olması mümkün müydü? "Öyle miyim?" "Evet."

"Umurumda değil. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve bunu kabul edecek kadar erkek olmadığım için üzgünüm-"

Blay onu bir öpücükle durdurdu. "Artık yeterince erkeksin, gerisi geçmişte kaldı."

"Ben sadece... Tanrım, gerçekten titriyorum, değil mi?"

"Evet. Ama sorun değil, sen varsın."

Qhuinn yüzünü erkeğin avuçlarından birine çevirdi. "Her zaman sahip oldun. Her zaman bana sahiptin... ve kalbime. Ruhuma. Her şeyime. Keşke adam olmam bu kadar uzun sürmeseydi. O ailem neredeyse beni öldürüyordu. Ve sadece o Onur Muhafızları sayesinde değil."

Blay'in gözleri daldı. Ve sonra elleri yere düştü. Qhuinn, "Ne," diye geveledi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Tanrım, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu....

Blay'in ona öylece baktığı uzun bir an oldu. Ama sonra erkek avucunu uzattı. "Bana elini ver."

Qhuinn anında itaat etti, sanki Blay'in emri vücudunu kendi beyninden daha fazla yönetiyordu.

Parmağına bir şey kayınca sıçradı ve aşağı baktı.

Bir mühür yüzüğüydü.

Blay'in mühür yüzüğü. Erkeğin babası ona geçişinden hemen sonra vermişti.

"Sen olduğun gibi mükemmelsin." Blay'in sesi güçlüydü. "Her zaman olduğun kişi ve şeyde yanlış bir şey yok. Seninle gurur duyuyorum. Ve seni seviyorum. Şimdi... ve her zaman."

Qhuinn'in görüşü dalgalandı. Çok sert.

"Seninle gurur duyuyorum. Ve seni seviyorum," diye tekrarladı Blay. "Her zaman. Eski aileni unut... Artık ben varım. Ben senin ailenim."

Tek yapabildiğı yüzüğe bakmak, armasını görmek, parmağındaki ağırlığı hissetmek ve ışığın değerli metalden nasıl yansıdığını izlemektir.

Görünüşe göre hayatı boyunca bunlardan bir tane istemişti.

Ve ne biliyorsunuz... her zamanki gibi, her zaman olduğu gibi, Blay onun için gelen kişiydi.

Bir hıçkırık Qhuinn'in nefes borusunu parçaladığında, kendisini büyük, güçlü bir göğse doğru çekildiğini hissetti, güçlü kollar etrafını sarıyor ve onu tutuyordu. Ve sonra, birdenbire, koyu bir baharat kokusu yükseldi, Blay'in bağlanma kokusu

koku - burnuna gelmiş en güzel şey.

"Seninle gurur duyuyorum ve seni seviyorum," dedi Blay bir kez daha, o eski, tanıdık ses onca yıllık reddedilme ve yargılanma sürecini kesip atarak ona sadece tutunabileceği bir kabul ipi değil, geçmişinin karanlığından çıkmasını sağlayacak kanlı canlı bir el de verdi....

Ve yalanlara ya da bahanelere ihtiyaç duymayan bir geleceğe... Çünkü onun ve onların olduğu şey hem olağanüstüydü hem de sıra dışı bir şey değildi.

Ne de olsa aşk evrenseldi.

Qhuinn yumruğunu sıkıca kapattı ve o yüzüğü asla ama asla çıkaramayacağını biliyordu.

"Her zaman," diye mırıldandı Blay. "nk aile her zaman olan bir şeydir."

Yüce İsa, Qhuinn bir kedi gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ama Blay bunu hiç umursamıyor ya da yargılamıyor gibiydi.

Mesele de buydu zaten, değil mi?

"Her zaman," diye yankılandı Qhuinn kısık sesle. "Her zaman..."

EPİLOG

İKİ HAFTA SONRA.

Wişte o zaman hayat oldukça harikaydı. "Dün gece hoşuna gitti mi?" Qhuinn Blay'in kulağına konuşurken, Blay yakın karanlıkta gözlerini devirdi. "Ne düşünüyorsun?" Çıplak bedenleri sıcak, ağır örtülerin altındayken, Qhuinn onun arkasına sokulmuştu, kolları bağlı, bacakları birbirine dolanmıştı.

Qhuinn'in sarılmayı sevdiği ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki ve ne kadar muhteşem.

"Sanırım hoşuna gitti." Qhuinn, Blay'in boğazının kenarından yukarı doğru yaladı. "Bana beğendiğini söyle."

Blay cevap olarak omurgasını büktü ve kıcını diğer erkeğin ereksiyonuna doğru sürdü. Ortaya çıkan inilti Blay'in ışınlanmasına neden oldu.

"Kulağa hoşuna gitmiş gibi geliyor," diye mırıldandı Blay. "Kahretsin, evet, öyleydim."

Bir gece önce ikisi de rotasyon dışındaydı ve spor salonunda bir antrenman yaptıktan ve Lassiter ve Beth'e karşı oynadıkları bilardo maçından sonra -ki kaybetmişlerdi- Clay çok özel bir nedenle Demir Maske'ye gitmelerini önermişti.

Blay oraya geri döndükten sonra olanları hatırladıkça, Qhuinn'in aleti

...ve Blay bir kez daha kendini lezzetli penetrasyona ve arkadaşının kurduğu yavaş, sürme ritmine bıraktı.

Kulüpten hatırladığı şeyler her şeyi daha da ateşli hale getiriyordu: İki bara gidip oturmuş ve birkaç kadeh içki içmişlerdi; Qhuinn için Herradura, Blay için de birkaç G&T. Ve sonra Qhuinn'in gözlerinde o bakış belirmişti.

Ve Blay işe koyulmuştu.

Erkeği tuvaletlerden birine götürmüştü ve birlikte içeri girdiklerinde bu bir fantezinin hayata geçmesiydi; öpüşmeler, pantolondaki eller, belden aşağı çılgınca soyunmalar....

Olanlar ve yaşananlar birbirine karıştığında Blay'in ağzından bir inilti çıktı; erotik kokteyl onu orgazmın eşiğine getirdi ve sonra Qhuinn'in onu kavrayışı sayesinde tam sınırın üzerine çıktı, aleti sevgilisinin eline sertçe girdi, vücudu sarsıldı ve Qhuinn'i de bir salıvermeye gönderdi....

Bir süre toparlandıktan ve çok tatmin edici bir ikinci raunttan sonra Qhuinn, "Şu banyoyu düşünüyor olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Belki."

"İstersen bunu her gece yapabiliriz."

Blay kıkırdadı. "Sanırım bu akşam yine boşuz, yani..."

Kardeşliğe içeride kalmaları emredilmişti ve Tohr'un mesajında herhangi bir açıklama olmadığı için Blay bunun kralla bir toplantı olması gerektiğini düşündü. Piçler Çetesi ve Glymera iki haftadır sessizdi; ne e-posta, ne şehir merkezindeki birlik hareketleri, ne de telefon görüşmeleri. Hiç iyiye işaret değildi.

Muhtemelen Konsey üyesinin ölümü ve sonuçları hakkında bir güncelleme ya da strateji oturumu. Gerçi Blay, Assail'in o aptal orospu çocuğunu öldürmesinin herhangi bir dezavantajını göremiyordu.

Güle güle, Elan. Not: Bir dahaki sefere birine iftira atarken bir barış yanlısı seçmeye çalışın.

Bir buluşma ihtimali ona Qhuinn'in Kardeşlik'e entegrasyonunu düşündürdü - ki bu da ortaya çıktığı gibi sorunsuz olmuştu. Savaşçının davranışları farklı değildi, tavırları da aynıydı. Bu da onu sevmek için bir başka nedendi. Kendisine verilen yüksek statüye rağmen, hiçbir şeyin kafasına girmesine izin vermemişti.

Ve yüzündeki gözyaşı damlası dövmesi mora mı dönüşmüştü? Tamamen seksi. Tıpkı göğüs kafesindeki yeni yıldız şeklindeki yara izi gibi.

Qhuinn yavaşça kendini geri çekip sırt üstü dönerken, "Bunu tekrar yapacağımız kesin," dedi. Kollarını başının üzerine koyarak gülümsedi ve gerindi, banyodan gelen uzak ışık her şeyi yeterince aydınlatıyordu, böylece Blay o inanılmaz dudakların kalkışını seçebiliyordu. "Bu çok ateşliydi. Kesinlikle çok ateşlisin."

"Ne diyebilirim ki, bu uzun zamandır benim için bir fanteziydi." Qhuinn ciddileşince Blay erkeğin kaşlarına dokundu. "Hey. Kes şunu. Yeni bir başlangıç, unuttun mu?"

Maske'deki büyük ifşaat gecesinden sonra uzun uzun konuşmuşlar ve ilişki meselesini varsayımlarda bulunmadan adım adım ilerletmeye karar vermişlerdi. Sonunda kendilerini toparlamadan önce önce arkadaş, sonra bir tür düşman, sonra da bir tür sevgili olmuşlardı. Yıllarca takıldıkları ve birbirlerini pek çok yönden tanıdıkları için, erkek arkadaş olmak farklı bir şeydi.

"Evet. Yeni bir sayfa." Qhuinn öpüşmek için eğildiğinde, Blay'in telefonu bir mesajla çaldı.

Doğal olarak, Qhuinn dış dünyadan gelen iletişimle ilgilenmiyordu ve Blay hücreye uzanırken bile Blay'in ağzının içinde yolunu yalamaya devam etti.

Blay, Qhuinn'in ağır omuzları üzerinde tutmak zorunda kalırken, adam üstte manevra yaparak hala sert olan sikini Blay'in

-

"Ne oluyor be?" Blay dudak temasını keserek konuştu.

"Sözümüz mü kesildi?"

"Evet... Butch bana bir gardırop için Pit'te ihtiyacı olduğunu söyledi.

Danışmak mı?"

"Mükemmel bir tarzınız var."

Nedense bu yorum ona Saxton'ı düşündürmüştü. Qhuinn ve o işleri yasal hale getirmeye karar verir vermez, Blay avukata neler olduğunu anlatmıştı ve kibar adam ölçüsüz bir nezaket göstermişti... ve hiç şaşırmamıştı. Hatta bunun garip bir şekilde rahatlatıcı olduğunu, kendisi için berbat olsa da dünyada her şeyin yolunda gittiğinin bir işareti olduğunu bile söylemişti.

En azından Blay gerçek aşkına kavuşmuştu, demişti.

Şimdi, keşke Saxton da kendi aşkını bulabilseydi.

"Oraya gitsem iyi olacak," diye mırıldandı. "Belki de randevu gecesidir."

Yataktan kalkmak üzereyken, Qhuinn'in elleri kalçalarına kilitlendi ve onu uzun, kalıcı bir öpücük için daha kendine çekti.

Qhuinn geri çekildiğinde gözleri yarı kapalıydı. "Randevu gecesi harika bir fikir. Bir ara benimle dansa gitmek ister misin?"

"Dans mı?" Blay güldü. "Dansa giderdin. Benimle."

Qhuinn'in nefret ettiği her şey vardı: biraz yapmacık, çok fazla göz üzerlerindeydi ve bunu toplum içinde yaptıklarını varsayarsak, tamamen giyinik olmaları gerekiyordu.

"İsteseydin, gözümü kırpmadan yapardım."

Blay elini erkeğin yüzüne koydu. Qhuinn gerçekten çok çabalıyordu ve Blay, adamın PDA'ya hazır olduğu günü beklemeye fazlasıyla istekliydi. Kardeşlik ve ev halkı birlikte olduklarını biliyordu - Qhuinn eşyalarını bu odaya taşıdıktan sonra bu biraz aşikârdı. Ama bir ömür boyu inkâr edip Tanrı'nın ve diğer herkesin önünde erkek arkadaşınızla otomatik olarak rahatça sakso çekemezsiniz.

Ama çabalıyordu. Ailesi ve klinikte yavaş yavaş, acı içinde iyileşmeye çalışan kardeşi hakkında çok konuşuyordu.

Ama kapalı kapılar ardında? Hiçbir engel olmadan sihir gibiydi.

Tam olarak Blay'in her zaman istediği şey.

"İlk Yemeğe mi gidiyorsun?" Panjurlar pencerelerden kalkmaya başlarken Blay sordu.

"Belki de burada kalır ve geri döndüğünde seni yemek için beklerim."

Ah, evet, Qhuinn'in sesinde yine o yaramaz hırıltı vardı ve bu Blay'de çarşafların arasına geri dönme isteği uyandırmadı mı?

"Sen-" Bir inilti yankılanırken, Blay banyoya doğru ilerlerken durdu. "Elin nerede?"

"Nerede olduğunu sanıyorsun?" Qhuinn kamburunu çıkardı, bir dişiyle alt dudağını ısırды.

Blay'in aklına görmezden gelmeye niyetli olmadığı mesaj geldi. "Berbatsın."

"Evet, öyle, değil mi?" Qhuinn dudaklarını yaladı. "Ve sen de benden hoşlanıyorsun."

Blay küfretti ve banyoya doğru yürüdü. Bu gidişle onların odasından asla çıkamayacaktı....

Sıcak bir duş ve tıraştan sonra Blay döndüğünde Qhuinn hâlâ yataktaydı, bir aslan gibi uzanıyordu, siyah saçları Blay'in ellerinden dağılmıştı, yarı kapalı, uyumsuz gözleri her türlü pnömatiği vaat ediyordu.

Azgın orospu çocuğu.

"Orada öylece yatacak mısın?" Blay çıkış kapısının yanından azarladı.

"Bilmiyorum... sen yokken biraz egzersiz yapabilirim." Bir tıslamayı yine o inlemelerden biri izledi ve ne biliyor musunuz, çarşaf ve yorganın altında, kolunun aşağı yukarı hareketi Blay'i

her türlü dağınık, terli, muhteşem şeyi hatırlayın. "Egzersiz yapmak çok önemli, biliyorsun."

Blay azı dişlerini gıcırdattı ve kapıyı kırarak açtı. "Geri geleceğim."

"Acele etme. Beklenti beni daha da zorlaştırıyor." "Evet, sanki bu konuda yardıma ihtiyacın varmış gibi."

Eşyaları sıkıca kapatarak bol naylon eşofmanının içine yeniden yerleşti ve tekrar küfretti. Butch'un Blay'in fikrine ihtiyaç duymak için iyi bir nedeni olsa iyi olurdu.

Ve hızlıca çözülebilecek bir sorun.

* * *

Blay kaçır kaçmaz Qhuinn yorganı arkaya attı ve yataktan fırladı. Yatağının başucundaki masadan telefonunu kaptı, önceden yazdığı mesajı gönder tuşuna bastı ve ardından duşa doğru koşmaya başladı. Neyse ki su çoktan ısınmıştı.

Koşar adım sabun. New York dakikasında şampuan.

Tıraş-

Çenesini keserken "Ah!" diye havladı.

Gözlerini kapatarak, burnunu kesmeden önce kendini yavaşlamaya zorladı: jilet yanakta, dikkatlice hareket ediyor, çene çizgisinde dolaşıyor, boynundan aşağı iniyordu.

Tekrarladı. Tekrar.

Neden bunu duşta yapmakta ısrar ediyordu ki? Böyle bir gecede aynanın önünde olmalıydı....

"Hey, güzellik kraliçesi, hazır mısın?" Rhage'in sesi banyoyu yarıp geçti. "Yoksa kaşlarına ağda mı yaptırmak istersin?"

Qhuinn eliyle hızlı bir bıyık kontrolü yaptı. Temizdi. "Siktir git Hollywood," diye bağırdı spreyin üzerinden.

Suyu keserek dışarı çıktı ve yatak odasına giderken kurulanmaya başladı.

Gülümseyen Tohr'un yanında duran Rhage'ın kolları arkasındaydı. "Bu senin lanet olası

stilist."

Qhuinn Kardeşler'e ters ters baktı. "Eğer bu şey Hawaii baskısıysa, sizi öldüreceğim."

Rhage Tohr'a baktı ve sırıttı. Diğer Kardeş başını salladığında, Hollywood iri gövdesinin arkasında sakladığı şeyi öne çıkardı.

Qhuinn durdu. "Bekle bir dakika... Bu bir..." "Smokin, sanırım adı bu," diye araya girdi Rhage. "T-U-X-E-D-O."

Tohr, "Bedeninize uygun," dedi. "Ve Butch tasarımcının en iyisi olduğunu söylüyor."

"Adını bir arabadan almış," diye mırıldandı Rhage. "Çok gösterişli bir-"

"Hey, sen de mi Honey Boo Boo izliyordun?" Lassiter içeri dalarken sordu. "Woooow, güzel smokin-" "Sırf o kahrolası smokini giymekte ısrar ettiğin için Bilardo salonundaki gösterinin trafik kazası." Hollywood, V meleğin arkasından içeri girerken ona baktı. "Ne olduğunu bile bilmiyordu, Vishous."

"Smokin mi?" V bir el sigarası yaktı. "Tabii ki yapmadı. O gerçek bir erkek."

Rhage, "O zaman Butch da bir kız," dedi. "Çünkü o satın aldı."

Trez, iAm ile birlikte geldiğinde, "Hey, parti başlamış bile," diye seslendi. "Smokin güzelmiş. Tom Ford değil mi o?"

"Yoksa Dick Chrysler mıydı?" diye araya girdi Rhage. "Harry GM- bekle, bu kulağa kirli geliyor...."

"Giyinsen iyi olur, Rapunzel." V saatini kontrol etti. "Fazla zamanımız yok."

Phury, Z ile birlikte kapıyı iterek açarken, "Bu çok güzel bir smokin," dedi. "Bende de tıpkı bunun gibi bir tane var."

Rehv ikizlerin arkasından, "Fritz mumları yaktı," dedi. "Hey, güzel smokin. Bende de aynısından bir tane var."

"Ben de," diye onayladı Phury. "Uyumu harika, değil mi?"

"Omuzlar, değil mi? Tom Ford en iyisidir-"

Toplam. Lanet olsun. Pandemonium.

Qhuinn tüm bu olanları, erkeklerin birbirleriyle konuşmalarını, el tokuşturmalarını, kış tokuşturmalarını içine çekerken bir an nefesi kesildi. Sonra Blay'in ona verdiği yüzüğe baktı.

Bir aileye sahip olmak... gerçekten, inanılmaz derecede harikaydı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Herkes dondu kaldı, tüm o yüzler dönüp ona kilitlendi, o bedenler hareketsizleşti, gürültü yatıştı.

Sarı gözleri parlayarak konuşan Z oldu. "Zoot takımını giy. Seninle aşağıda buluşacağız, aşık çocuk."

Tüm dövüşçüler kapıdan çıkarken bir sürü omuz alkışı aldı. Sonra smokiniyle baş başa kaldı.

"Hadi yapalım şu işi," dedi o şeye.

Gömlek iyi oldu ama düğmeler normal değildi. Kol düğmesi gibiydiler ve sonsuza kadar sürdü. Sonra pantolonla yüzleşti... ve gerçekçi olmaya ve komando olmaya karar verdi. Son olarak, binlerce kişilik oyuncu kadrosundan biri tarafından dağınık yatağın üzerine bir çift parlak ayakkabı ve külotlu çorap olmaya ramak kalmış bir dizi siyah ipek çorap bırakılmıştı.

Ama bunu doğru yapacaktı.

Sonunda ceketini giydiğinde, kendini daralmış hissetmeye hazırladı, ama Phury ve Rehv haklıydı - malzeme cüssesinin üzerine bir rüya gibi oturdu. Banyoya doğru ilerleyerek askının üstündeki siyah ipek şeridi çıkardı ve aynada kendisiyle yüzleşti.

Adamım... aslında oldukça seksi görünüyordu.

Kolalı yakasını açarak papyonu boynunun arkasına doladı ve doğru yerde olduğundan emin olmak için birkaç kez sağa sola çekti. Sonra da babasının ve ağabeyinin, onun kendisini izlediğini fark etmediklerinde yaptıklarını gördüğü şeyi yaptı... Boğazının önünde mükemmel bir düğüm attı.

Takım elbise ceketini çıkarsaydı muhtemelen daha kolay olurdu.

Ve eğer elleri bu kadar kötü titremiyor olsaydı.

Ama her neyse, işi halletti.

Geri adım atarak kendini sağdan ve soldan kontrol etti.
Arkadan.

Evet, tamamen şaplak atıyordu. Sorun şu ki, kendisi gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Bu onun için bir sorundu. Gerçeklik son zamanlarda onun için tamamen önemli hale gelmişti.

İlgisizlik yüzünden saçları dümdüz ve pürüzsüz bir hal almıştı ve bir anlık dürtüyle Blay'le paylaştıkları ürüne yöneldi, avuçlarını sıvazladı ve şekerlemede gezdirdi.

Daha iyiydi. Kendini daha az bir araç gibi hissetmesini sağladı. Ama bir şeyler hala doğru değildi....

Neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışırken, işlerin nasıl yürüdüğünü düşündü: Blay'le Demir Maske'de yaptıkları o büyük konuşmadan sonra kendini ne kadar hafif hissettiğine şaşırmış, taşıdığının farkında olmadığı yük omuzlarından kurtulmuştu. Çok garipti... ama zaman zaman kendini rastgele derin nefesler alırken yakalıyordu, göğsü yavaşça yükseliyor ve kolay bir düşüşle yerine geri batıyordu.

Bir seviyede, uyanacağını ve tüm bunların bir rüya olduğunu öğreneceğini beklemeye devam etti. Ama her gece, kollarını Blay'e dolamış, adamın bağlayıcı kokusu burnunda, o sıcak beden kendisinininkinin hemen yanındayken kendine geliyordu.

Seni seviyorum. Sen mükemmelsin, olduğun gibi. Her zaman.

Blay'in sesi kafasının içinde yankılanırken gözlerini kapattı ve sallandı....

Aniden kapaklarını açtı ve lavaboların altındaki dolaba baktı.

Evet, diye düşündü. İhtiyacı olan şey buydu.

Birkaç dakika sonra, smokini ve her şeyiyle tam da olması gerektiği gibi hissederek yatak odalarından çıktı.

Büyük merdivenin başına geldiğinde, yol boyunca her iki tarafa dizilmiş olan adaklar

parıldıyor ve titriyordu. Fuayenin altında daha fazlası vardı: şöminelerin üzerinde, yerde, diğer odalara açılan kemerlerin üzerinde ve etrafında.

"İyi görünüyorsun, evlat."

Qhuinn döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Hey, lordum."

Wrath bir kolunda kraliçesi, diğer kolunda köpeğiyle çalışma odasından çıktı. "Penguen kıyafetlerinin hakkını verdiğini söylemem için gözlerime ihtiyacım yok."

"Bunu yapmama izin verdiğin için teşekkürler."

Wrath gülümsedi ve o kocaman beyaz dişlerini gösterdi. Dişisini hızlı bir öpücük için kendine çekerek güldü.

"Kalbimde lanet bir romantizm var, bunu bilmiyor musun?"

Beth güldü ve Qhuinn'in kolunu sıkmak için uzandı. "İyi şanslar ama buna ihtiyacın yok."

Bundan o kadar da emin değildi. Aslında, Birinci Aile'nin tek başına aşağı inmesine izin verirken, kendini toparlamak için mücadele etti. Yüzünü ovuşturarak, bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü merak etti-

Korkak olma, dedi kendi kendine.

İnişten başlayarak ceketin iki yarısını bir araya getirdi ve düğmelerini ilikledi. Tıpkı centilmen bir erkeğin yapması gerektiği gibi.

Girişin iç kapısı ardına kadar açıldığında yolu yarılamıştı, cereyan tüm adakların parıldamasına neden oldu.

Fritz iki figüre eşlik ederken Qhuinn durdu, ikisi de ısınmak için ayaklarını yere vuruyordu. İşaret üzerine ikisi de ona baktı.

Blay'in anne ve babası resmi bir şekilde giyinmişlerdi; babası smokin, annesi ise Qhuinn'in o güne kadar gördüğü en güzel mavi kadife elbiseyi giymişti.

"Qhuinn!" diye seslendi, etekliğini topladı ve mozaik zeminde koşmaya başladı. "Şu haline bak!"

Yanaklarının yandığını hissederek başını eğdi ve ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı. Kendisinden bir karış kısa olmasına rağmen,

Topuklu ayakkabılarının içinde bile, ellerini tutup iki yana açtığında kendini on iki yaşında gibi hissediyordu.

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı şeysin!"

"Teşekkürler." Boğazını temizledi. "Ben, ah, bakmak istedim güzel."

"Biliyorsun! Öyle değil mi, cehennemliğim?"

Blay'in babası geldi ve elini uzattı. "Aferin oğlum."

"Bu bir Ford. Thingy." Tanrım, ne kadar aptalca. "Ya da öyle bir şey."

O ve Blay'in babası önce el sıkışıp sonra kucaklaşırken, Blay'in babası "İkiniz için de daha mutlu olamazdım" dedi.

Blay'in annesi burnunu çekmeye başladı ve beyaz bir mendil çıkardı. "Bu çok harika. Bir oğlum daha oldu, iki oğlum! Gel buraya, sana sarılmalıyım. İki oğlum var!"

Qhuinn hemen pes etti, çünkü kadını hiçbir şeyden mahrum edemezdi, özellikle de sarılmalarından birini. Lazanyasından bile daha iyidiler.

Tanrım, Blay'in ailesini çok seviyordu. O ve Blay, bu işi yapmaya karar verdikten birkaç gece sonra onları görmeye gitmişlerdi ve Qhuinn'in korkudan altının üstüne gelmesine rağmen, onlar nazik, rahat ve... normal olmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Ancak Blay, Qhuinn'in bir gece önce, akşam karanlığından hemen sonra, kulübe gitmeden önce yaptığı ziyaretten haberdar değildi....

Qhuinn geri çekilirken, yemek odasının hemen dışında duran Layla'yı gördü. Onu yanına çağırarak kolunu omuzlarına doladı çünkü garip hissettiğini anlayabiliyordu.

"Bu seçilmiş Layla."

"Sadece Layla," diye mırıldandı elini uzatırken.

Buna karşılık olarak Blay'in babası derin bir şekilde eğildi ve annesi reverans yaptı.

"Lütfen, buna gerek yok," diye söze başlayan Seçilmiş, çift resmiyeti hemen bırakınca rahatladı.

"Canım, Qhuinn bize kutlu haberi verdi." Blay'in Mahmen'in yüzü güldü. "Nasıl hissediyorsun?"

Blay'in kiracıları için ikinci skor. Qhuinn, hamilelik haberini paylaştığında ne kadar sakın davrandıklarına inanamıyordu ve Layla'yı rahatlatırken her zamanki gibi rahatlardı.

Dostum, Qhuinn onları tanıdığından beri böyleydiler, glymera'nın tüm saçmalıklarıyla kirlenmemişlerdi, aristokrasinin yargılamalarına aldırmıyorlardı, bir şapka düşürdüğünde doğru şeyi yapmaya hazırlardı.

Blay'in bu kadar iyi çıkmasına şaşmamalı....

V, bilardo salonunun zifiri karanlığından, "Buraya doğru geliyor," diye bağırdı. "Dağılmalıyız millet, hemen şimdi."

"Bizimle gel," dedi Blay'in mahmeni Layla'nın kolunu kendi kolunun içine sokarken. "Hiçbir mobilyaya çarpmadığımızdan emin olmalısın."

Yola çıktıklarında Layla omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Senin için çok heyecanlıyım!"

Qhuinn de gülümsedi. "Teşekkürler."

Dönüp malikânenin girişine bakarken bir an mide bulantısı yaşayacağını düşündü.

Ev sessiz ve mumlar hareketsizken, her tarafı uyuşmuş hissederek bekledi.

Gösteri zamanı.

* * *

Tamam, bu hiç mantıklı değil, diye düşündü Blay avluda hızlı adımlarla ilerlerken.

"Harika görünüyorsun!" Butch Pit'in ön kapısından seslendi.

Kendini nasıl smokin içinde bulduğunu hâlâ anlamamıştı. Butch, Blay'in Vishous için bu lanet şeyi modellemesi gerektiğine dair bir tür hikâye uydurmuştu.

bir tane almak için. Ama bu çılgıncaydı. Butch sahip olduğu dört taneden birini giyip etrafta kendi başına dolaşabilirdi.

Ayrıca, kimse V'yi bir şeye ikna edemezdi. Kardeş bir kaya kadar ikna edilemezdi.

Her neyse, bu işi bir an önce bitirip yukarı çıkmak ve Qhuinn'i hâlâ yatakta bulmayı ummak istiyordu.

Merdivenlerden konağın görkemli girişine doğru hızla çıkarken, kaygan ayakkabıları tuzu ateş gibi çıtırdattı ve antreye girer girmez parlak derinin mahvolmaması için ayaklarını yere vurdu. Yüzünü güvenlik kamerasına dönerek-

Kapı açıldı ve ilk başta neye baktığını bilmiyordu. Her yer karanlıktı - hayır, bu doğru değildi. Fuayenin her köşesinde mum ışığı parlıyordu; korkulukların, avizelerin ve aynaların altın renginden yansıyordu....

Qhuinn büyük alanın ortasında duruyordu. Tek başına.

Blay eşikten hissedemediği ayaklarının üzerinde geçti.

Sevgilisi ve en iyi arkadaşı, Blay'in o güne kadar gördüğü en güzel smokini giymişti; bu giysiden çok onu giyen erkekle ilgiliydi: Siyah ceket dikenli saçlarını ortaya çıkarıyor, gömleğin beyazı erkeğin bronz tenini ıslık ıslık gösteriyordu ve kesim... savaşçı vücudunun ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatıyordu.

Ama onu asıl rahatsız eden bu değildi.

O uyumsuz gözler, mavi ve yeşil, adakları utandıracak kadar güzel parlıyordu. Yine de Qhuinn gergin görünüyordu, elleri kıpır kıpırdı, ağırlığı bir çift parlak ayakkabının içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Blay ilerledi ve dövüşçünün önüne geldiğinde durdu. Ve beyni ne yapacağını düşünmeye başladığında bile

tüm bunların ne anlama geldiğini ve bazı çılgın sonuçlara varmaya başladığında, deli gibi sırtmak zorunda kaldı.

"Piercinglerini geri tak."

"Evet. Ben sadece... Bunun ben olduğumu bildiğinden emin olmak istedim, anlarsın ya."

Qhuinn kulağına kadar uzanan düzgün sıralı tunç grisi halkaları parmaklarken, Blay eğilip dudaklarını öptü - ve bir kez daha alttaki halkayı. "Sen olduğunu biliyorum. Hepsi sensin ama geri döndükleri için mutluyum. Onları seviyorum."

"O zaman asla dışarı çıkarılmayacaklar."

Bunu izleyen sessizlikte Blay, "Tanrım... bu gerçekten... belki de yanlış anladı-" diye düşündü.

Qhuinn tek dizinin üzerine çöktü. Tam çiçek açmış bir elma ağacı tasvirinin üzerine düştü.

"Yüzüğüm yok. Aklımda ya da dilimde süslü bir şey yok." Qhuinn zorlukla yutkundu. "Bunun çok erken olduğunu ve birdenbire ortaya çıktığını biliyorum ama seni seviyorum ve birlikte olmamızı istiyorum-"

Blay hayatında bir kez olsun adama hak vermek zorunda kaldı - bu kadar konuşma yeter.

Vücudunu kararlı bir şekilde hareket ettirerek eğildi ve tüm bu konuşmayı sessizliğe doğru öptü. Sonra geri çekildi ve başını salladı. "Evet, evet, kesinlikle, evet..."

Patlayıcı bir küfürle Qhuinn yerden kalktı ve kollarını birbirlerine doladılar. "Şükürler olsun. Dostum, günlerdir kalp krizi geçiriyorum-"

Bir anda alkış sesleri patladı ve fuayenin üç katlı alanını doldurarak etrafta yankılandı.

İnsanlar karanlığın içinden akın ediyordu, her türden gülümseyen yüzler ve mutlu-

"Anne? Baba?" Blay güldü. "Nesin sen, nasılsın?"

Anne ve babasını kucaklarken babası şöyle dedi: "Doğru olanı yaptı. Önce bana sordu."

Blay'in kafası arkadaşına doğru döndü. "Gerçekten mi? Babama mı sordun?"

Qhuinn başını salladı ve sonra bir orospu çocuğu gibi gülümsemeye başladı. "Bu benim ilk ve tek atışım. Bu yüzden protokole uymak istedim. Müziği açabilir miyiz?"

Anında herkes geri çekildi, kolektif bedenleri ışığın kenarlarında bir daire oluşturdu ve yerleştiklerinde, çok tanıdık bir şeyin sesini duydular...

Journey'den "Don't Stop Believing."

Qhuinn elini uzattı. "Benimle dans etmek mi? Herkesin önünde... benim ol ve benimle dans et."

Blay hızla göz kırpmaya başladı. Bu hareket bir açıdan çiftleşme teklifinden daha büyük bir olay gibi görünüyordu: Tanrı'nın ve herkesin önünde. İkisi. Kalp kalbe bağlı.

"Sanki hayır diyecekmişim gibi?" diye fısıldadı kısık sesle.

Ancak tam vücutları birleştğinde duraksadı. "Bekle... kim yönetiyor?"

Qhuinn gülümsedi. "Bu çok kolay. İkimiz de biliyoruz."

Bunun üzerine birbirlerine sıkıca sarıldılar ve mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket etmeye başladılar...

...ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Bu yazarın diğer kitapları için [buraya tıklayın](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.